

PREGLED

DOPUŠTENIH PITANJA I ODLUKA PO

DOPUŠTENIM REVIZIJAMA

od 1. rujna 2019. i nadalje

(s nomenklaturom i zakonskim člancima)

Nomenklatura:

0 - STVARNO PRAVO

1. STVARNO PRAVO – općenito
2. POSJED
3. VLASNIŠTVO - SUVLASNIŠTVO - ETAŽNO VLASNIŠTVO
4. STJECANJE I PRESTANAK PRAVA VLASNIŠTVA
5. ZAŠTITA PRAVA VLASNIŠTVA
6. SLUŽNOSTI, STVARNI TERETI, PRAVO GRAĐENJA I ZALOŽNO PRAVO

1 - OBVEZNO PRAVO

1. OBVEZNO PRAVO - Općenito
2. NOVČANE OBVEZE, UGOVORNE I ZATEZNE KAMATE
3. UČINCI OBVEZA, POBIJANJE DUŽNIKOVIH PRAVNIH RADNJI
4. PROMIJENE U OBVEZnom ODNOSU, USTUP (CESIJA) I dr., JAMSTVO, NOVACIJA, I dr.
5. PRESTANAK OBVEZA, ISPUNJENJE, ZASTARA I dr.
6. UGOVORNI OBVEZNI ODNOSI, KAPARA I ODUSTATNINA, TUMAČENJE UGOVORA, NIŠTETNOST I POBOJNOST UGOVORA, RASKID UGOVORA
7. KUPOPRODAJNI UGOVORI I dr.
8. UGOVOR O DOŽIVOTNOM I UGOVOR O DOSMRTNOM UZDRŽAVANJU
9. UGOVOR O DJELU I UGOVOR O GRAĐENJU
10. UGOVORI O OSIGURANJU
11. IZVANUGOVORNI ODNOSI – NAKNADA ŠTETE
12. VRIJEDNOSNI PAPIRI

2 - NAJAM STANA I NAJAMNINA

1. NAJAM, UGOVOR O NAJMU STANA, NAJAMNINA - općenito
2. ZAŠTIĆENI NAJMOPRIMCI
3. ISELJENJE I SUDSKI POSTUPCI

3 - OBITELJSKO PRAVO I NASLJEDNO PRAVO

1. OBITELJSKO PRAVO – općenito
2. BRAČNA STEČEVINA I IMOVINSKI ODNOSI BRAČNIH DRUGOVA
3. UDRŽAVANJE BRAČNOG DRUGA I DJECE
4. NASLJEDNO PRAVO – općenito

4 - RADNO PRAVO

1. RADNO PRAVO – općenito
2. PRESTANAK UGOVORA O RADU, VRAĆANJE NA RAD I NAKNADA PLAĆE, SUDSKI RASKID UGOVORA O RADU
3. DISKRIMINACIJA, MOBING,
4. NAKNADA ŠTETE IZ RADNOG ODNOSA (ozljeda na radu – profesionalna bolest)

5 - MEDIJI

1. TUŽBE PO ZAKONU O MEDIJIMA - općenito
2. NAKNADA ŠTETE

6 - GRAĐANSKO PROCESNO PRAVO

1. GPP - općenito
2. NADLEŽNOST I SASTAV SUDA
3. STRANKE I NJIHOVI ZASTUPNICI
4. TROŠKOVI POSTUPKA
5. ČLANAK 186.a ZPP
6. TUŽBE I PODNESCI, PREINAKA TUŽBE I POVLAČENJE TUŽBE
7. SUPARNIČARI I UMJEŠAČI I dr.
8. PREKID I OBUSTAVA POSTUPKA
9. DOKAZI I TERET DOKAZIVANJA
10. PRETHODNI POSTUPAK I PREKLUZIJE, GLAVNA RASPRAVA I PRESUDA
11. ŽALBA, PRIJEDLOG ZA PONAVLJANJE POSTUPKA I REVIZIJA
12. OGLEDNI POSTUPAK

7 - OVRŠNO I STEČAJNO PRAVO

1. OVRŠNO PRAVO - općenito
2. STEČAJ I PREDSTEČAJNA NAGODBA
3. JEDNOSTAVNI STEČAJ POTROŠAČA

8 - UPRAVNO PRAVO

1. ZAHTJEV ZA IZVANREDNO PREISPITIVANJE ZAKONITOSTI PRAVOMOĆNE PRESUDE

0 - STVARNO PRAVO

1. STVARNO PRAVO – općenito

Čl. 360. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (dalje: ZV ili ZVDSP) u vezi s čl. 25. Zakona o poreznoj upravi (dalje: ZPU)

PRETVORBA PRAVA KORIŠTENJA - UPRAVE PRIHODA - MINISTARSTVO FINACIJA - POREZNA UPRAVA

1.1. Revd 1087/2020

1. Predstavlja li nastavak korištenja prostorija i oprema dotadašnjih uprava društvenih prihoda u skladu s čl. 25. Zakona o poreznoj upravi („Narodne novine“, broj: 75/1993) stvarnopravno ovlaštenje u smislu prava korištenja koje će pretvorbom postati pravo vlasništva nakon 1. siječnja 1997., na temelju čl. 360. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima?;

2. Ako uprave prihoda dotadašnjih općina nisu bili nositelji prava korištenja (jer nisu imale status pravnih osoba), je li takvo pravo onda moglo biti preneseno na Ministarstvo financija - Poreznu upravu na temelju čl. 25. Zakona o poreznoj upravi („Narodne novine“ 75/1993) u smislu prava korištenja kao stvarnopravnog ovlaštenja koje će pretvorbom postati pravo vlasništva nakon 1. siječnja 1997., na temelju čl. 360. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima?

Rev 559/2021

(...) odgovor na postavljena pitanja glasi: 1. „Nastavak korištenja prostorija i oprema dotadašnjih uprava društvenih prihoda iz čl. 25. Zakona o poreznoj upravi („Narodne novine“ broj 75/1993) stvarnopravno je ovlaštenje u smislu prava korištenja koje će pretvorbom postati pravo vlasništva nakon 1. siječnja 1997., na temelju čl. 360. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. 2. Iako uprave prihoda dosadašnjih općina nisu bile nositelji prava korištenja (jer nisu imale status pravnih osoba), takvo

pravo je preneseno na Ministarstvo financija - poreznu upravu na temelju čl. 25. Zakona o poreznoj upravi („Narodne novine“ broj 75/1993) u smislu prava korištenja kao stvarnopravnog ovlaštenja koje je pretvorbom postalo pravo vlasništva nakon 1. siječnja 1997., na temelju čl. 360. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima.

Čl. 165. ZVDSP u vezi s čl. 3. st. 9. Zakona o komunalnom gospodarstvu (dalje: ZKG)

TUĐA STVAR - AKTIVNA LEGITIMACIJA ZA NAKNADU ŠTETE I KORISTI OD UPORABE

1.2. Revd 1287/2020

1. Da li je tužitelj aktivno legitimiran na temelju čl. 3. st. 9. Zakona o komunalnom gospodarstvu (NN 36/95, 70/97, 128/99, 57/00, 129/00, 59/01, 26/03, 82/04, 110/04, 178/04, 38/09, 79/09, 153/09, 49/11, 84/11, 90/11, 144/12, 94/13, 153/13) potraživati od tuženika naknadu u smislu čl. 165. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (NN 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09)?

2. Da li je tužitelj aktivno legitimiran na temelju Zaključka Grada Zagreba od 22. rujna 2016. o davanju poslova upravljanja i održavanja nekretnina u vlasništvu Grada Zagreba (Službeni list Grada Zagreba br.18 od 3. listopada 2016.) potraživati od tuženika u svoje ime i za svoj račun naknadu u smislu čl. 165. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (NN 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09)?

Rev 57/2021

Bez obzira na činjenicu što predmetna nekretnina – tržnica Volovčica u zemljišnim knjigama Općinskog građanskog suda u Zagrebu nije formirana i usklađena, a odgovara dijelovima većeg broja zemljišnih čestica upisanih u k.o. Grad Zagreb, a kako je to naznačeno u Zaključku Grada Zagreba od 22. rujna 2016., time nije dovedeno u pitanje faktično vlasništvo Grada Zagreba na istoj, čiji sadržaj nesmetano izvršava niz godina, u skladu s čim je i donesen Zaključak Grada Zagreba od 22. rujna 2016. o davanju poslova upravljanja i održavanja nekretnina u vlasništvu Grada Zagreba, a kojim je uz ostalo tužitelju data na upravljanje tržnica Volovčica. Upravo stoga tužitelj kako na temelju odredbe čl. 3. st. 9. ZKG tako i Zaključka Grada Zagreba od 22. rujna 2016. je aktivno legitimiran u ovom postupku te je ovlašten potraživati od tuženika naplatu pruženih komunalnih usluga, što je sastavni dio poslova upravljanja tržnicom, a koja mu je namijenjena odredbama Zaključka Grada Zagreba 22. rujna 2016., a u vezi s čl. 165. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine", broj 91/96, 48/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08 i 38/09).

Čl. 49. st.1. Zakona o upravljanju državnom imovinom(dalje: ZUDI)

STANOVI ČIJA VRIJEDNOST NIJE UKLJUČENA U VRIJEDNOST DRUŠTVENOG KAPITALA

1.3. Revd 2462/2020

Da li vlasnik stanova u društvenom vlasništvu na kojima je postojalo stanarsko pravo, a čija vrijednost nije uključena u vrijednost društvenog kapitala u postupku pretvorbe društvenog poduzeća i koji nisu prodani nositeljima stanarskog prava na temelju Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo ("Narodne novine" broj 43/92, 69/92, 87/92, 25/93, 26/93, 48/93, 2/94, 44/94, 47/94, 58/95, 103/95, 11/96, 76/96t 111/96, 11/97, 103/97, 119/97, 68/98, 163/98, 22/99, 96/99, 120/00, 94/01, 78/02-dalje Zakon), i koji su prenijeti Fondu u stambeno komunalnom gospodarstvu, i dati u najam može biti jedinica samouprave (grada, općine)?

Rev 529/2021

Prema odredbi čl. 49. st. 1. Zakona o upravljanju državnom imovinom neprocijenjena imovina, u smislu toga zakona, su dionice u trgovačkim društvima, poslovi udjeli u trgovačkim društvima, poslovni prostori, stanovi, potraživanja i pokretnine koje nisu u cijelosti ili u dijelu procijenjene u vrijednost društvenog kapitala društvenog poduzeća u postupku pretvorbe na temelju Zakona o pretvorbi društvenih poduzeća („Narodne novine“, broj 19/91, 83/92, 94/93, 2/94, 9/95 i 118/99) odnosno koje nisu unesene u temeljni kapital trgovačkog društva u postupku privatizacije na temelju Zakona o privatizaciji („Narodne novine“, broj 21/96, 71/97, 16/98 i 73/00), a na kojoj su pravo korištenja, upravljanja i raspolaganja imala društvena poduzeća, te u pogledu kojih imovinsko pravni odnosi nisu uređeni posebnim propisom.

Prema stavku 2. istog zakonskog članka neprocijenjenom imovinom u smislu toga zakona smatraju se i stanovi koje su društvena poduzeća u postupku pretvorbe prenijela fondovima u stambenom i komunalnom gospodarstvu, koji nisu prodani nositeljima stanarskog prava na temelju Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo („Narodne novine“, broj 43/92, 69/92, 25/93, 48/93, 2/94, 4/94, 44/94, 47/94, 58/95, 11/96, 11/97, 68/98, 96/99, 120/00 i 78/02).

Prema stavku 3. istog zakonskog članka imovina u obliku dionica i poslovnih udjela u trgovačkim društvima te u obliku poslovnih prostora i stanova, koja u cijelosti nije procijenjena, vlasništvo je Republike Hrvatske, dok je imovina u obliku pokretnina i potraživanja, koja u cijelosti nije procijenjena vlasništvo Agencije.

Iz navedenih zakonskih odredbi nedvojbeno proizlazi da vlasnikom stana na kojem je pravo korištenja, raspolaganja i upravljanja imalo društveno poduzeće postaje Republika Hrvatska, ukoliko takav stan nije procijenjen u vrijednost društvenog kapitala društvenog poduzeća odnosno ukoliko nije prodan nositelju stanarskog prava, a prenijet je Fondu stambenog i komunalnog gospodarstva. Dakle, vlasnik takvog stana nije postala jedinica lokalne samouprave.

Čl. 3. i 126. st. 2. Zakona o javnim cestama (dalje: ZJC)

NEKRETNINA (JAVNA CESTA) KAO JAVNO DOBRO U OPĆOJ UPORABI

1.4. Revd 2507/2020

Je li jasan zaključak da je nekretnina (javna cesta) javno dobro u općoj uporabi ako nema podataka da je izdana pravomoćna uporabna dozvola odnosno ako nije ispitano jesu li ispunjene pretpostavke iz čl. 3. Zakona o javnim cestama, "Narodne novine" broj 180/04, 82/06, 138/06, 146/08, 152/08, 38/09, 124/09 i 153/09?

Rev 332/2021

Nižestupanjski sudovi su zaključili da je sporna nekretnina postala javna cesta tj. javno dobro u općoj uporabi, pri čemu nisu raspravili jesu li ispunjene (i koje) pretpostavke iz čl. 3. st. 5. ZC ili je taj status stekla zato što su ispunjene pretpostavke iz čl. 126. st. 2. ZC, čime su pogrešno primijenili materijalno pravo.

Čl. 47. Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo, u svezi čl. 49. st.1. Zakona o upravljanju državnom imovinom i čl.3. st.1. Uredbe o prestanku rada fonda u stambenom gospodarstvu

PASIVNA LEGITIMACIJA KOD SKLAPANJA UGOVORA O PRODAJI STANA IZUZETOG IZ PRETVORBE KOJI NIJE PRODAN NOSITELJIMA STANARSKOG PRAVA

1.5. Revd 1748/2020

Tko je vlasnik stana, pa time i osoba pasivno legitimirana za sklapanje ugovora o prodaji stana koji je izuzet iz pretvorbe i koji nije prodan nositeljima stanarskog prava prema Zakonu o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo ("Narodne novine", broj 43/92, 69/92, 87/92, 25/93, 26/93, 48/93, 2/94, 44/94, 47/94, 58/95, 103/95, 11/96, 76/96, 111/96, 11/97, 103/97, 119/97, 68/98, 163/98, 22/99, 96/99, 120/00, 94/01 i 78/02 – dalje: ZPS)?

Rev 65/2022

Stoga je odgovor na postavljeno pravno pitanje da je nakon stupanja na snagu ZUDI vlasnik stanova koji nisu prodani nositeljima stanarskog prava prema ZPS na kojima je postojalo stanarsko pravo Republika Hrvatska, ali i dalje je pasivno legitimirana za sklapanje ugovora o prodaji stana jedinica lokalne samouprave koja je temeljem čl. 3. st. 1. Uredbe o prestanku rada fonda u stambenom gospodarstvu preuzela 1997. prava i obveze bivšeg Fonda za stambeno i komunalno gospodarstvo na njenom teritoriju.

Radi se o iznimki od općeg pravila da su vlasnici nekretnine jedino ovlašteni raspolagati nekretninom, jer se u ovakvim slučajevima radi o obveznopravnom zahtjevu koji se prosuđuje prema okolnostima i stanju u vrijeme podnošenja tužbe.

Čl. 360., 363.. 390.a ZVDSP, čl. 47. Zakona o privatizaciji

STJECANJE PRAVA VLASNIŠTVA NEKRETNINE U DRUŠTVENOM VLASNIŠTVU

1.6. Revd 2109/2022

1. Može li se pravo vlasništva nekretnine koja je bila u društvenom vlasništvu steći na temelju procjene i unosa nekretnine u kapital trgovačkog društva kao pravnog slijednika društvenog poduzeća u postupku pretvorbe poduzeća bez da je to poduzeće bilo nositelj prava korištenja takve nekretnine?

2. Mogu li se prava o zakupu smatrati istovjetnima onim pravima koje pruža pravo korištenja nekretnine u društvenom vlasništvu, odnosno može li se posjedovanjem nekretnine temeljem ugovora o zakupu steći (izvanknjižno) pravo korištenja takve nekretnine o kojem ovisi primjena odredbi Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima o pretvorbi istog prava u pravo vlasništva?

Rev 46/2023

Da bi se steklo pravo vlasništva na nekretnini koje je bilo u režimu društvenog vlasništva, nužno je da se ispune kumulativno dvije pretpostavke na strani one osobe koja traži da se na toj nekretnini upiše njeno pravo vlasništva i to da je nekretnina unesena i procijenjena u kapital društva i da je to društvo (poduzeće) bilo nositelj prava korištenja kao elementa društvenog vlasništva, te nekretnine.

(...)

Slijedom navedenog odgovor na drugo pitanje, zbog kojeg je dopušteno izjaviti reviziju, makar s obzirom na odgovor na prvo pitanje gubi značaj u odnosu na odluku u ovom konkretnom sporu, treba odgovoriti da se prava zakupca iz ugovora o zakupu ne mogu smatrati pravima istovjetnim pravima koja pruža pravo korištenja nekretnine u društvenom vlasništvu.

To stoga što je predmet zakupa uvijek tuđa stvar, jer zakupac ne može sklopiti ugovor o zakupu sam sa sobom, time posjedovanje stvari na temelju ugovora o zakupu nema barem jedan element kakvoće posjeda iz čl. 18. ZV-a, jer se takva vrsta posjeda ne može smatrati poštenim posjedom jer zakupac zna i mora znati da posjed koji drži na temelju ugovora o zakupu mu ne daje pravo na posjed koje bi mu davalo pravo stjecanje prava vlasništva. Time zakup kao obveznopravni odnos u kojem zakupac posjeduje i koristi tuđu stvar i za nju plaća ili je obvezan plaćatinaknadu ne može se izjednačiti s pravom korištenja kao jednim od elemenata društvenog vlasništva.

Čl. 6. Zakona o izvlaštenju i određivanju naknade

PRAVO NA NAKNADU ZA IZVLAŠTENJE U SLUČAJU KAD SU NA NEKRETNINI POSTAVLJENE CIJEVI MAGISTRALNOG VODOVODA

1.7. Revd 3354/2021

Da li sam čin polaganja vodova i drugih uređaja (električnih, kanalizacijskih, plinovodnih, vodovodnih, toplovodnih, telekomunikacijskih i dr.) na tuđoj nekretnini, ukoliko nije prethodno proveden formalni (upravni) postupak izvlaštenja, predstavlja faktično nepotpuno izvlaštenje za koje vlasnik zemljišta ostvaruje pravo na naknadu prema odredbama Zakona o izvlaštenju i određivanju naknade ("Narodne novine" broj 74/14, 67/17 i 98/19)?

[Rev 947/2022](#)

Kada iz rezultata postupka proizilazi da su na nekretnini tužitelja postavljene (ukopane) cijevi magistralnog vodovoda, kada iz gospodarskih razloga te javnog interesa nije opravdano uklanjanje tih cijevi te s obzirom da su te cijevi postavljene pred više od 20 godina, onda je zaključak i ovog revizijskog suda da je tuženik u konkretnom slučaju izvlašten (nepotpuno) iz svoje predmetne nekretnine, a uslijed čega nema pravo na naknadu koristi prema odredbi čl. 1120. ZOO već samo pravo na naknadu u smislu odredaba Zakona o izvlaštenju i određivanju naknada.

OBNOVA ZABILJEŽBE SPORA

Čl. 86. i 89. ZZK

1.8. Revd 3670/2021

Je li za obnovu zabilježbe spora dovoljno dokazati da je spor povodom eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva u tijeku ili je za dopuštenje obnove zabilježbe spora, odlučan trenutak pokretanja parnice povodom eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva, stanje parnice i stanje zemljišne knjige u tom trenutku?

Može li se temeljem postavljenog eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva u parnici, u zemljišnoj knjizi dopustiti obnova zabilježbe spora koji u času dopuštanja prvobitne zabilježbe spora još nije niti bio postavljen u parnici čija se zabilježba obnavlja?

[Rev 1062/2022](#)

Za obnovu zabilježbe spora u smislu odredbe čl. 89.st.2. ZZK dovoljno je da se spor još uvijek vodi, da je još uvijek u tijeku neovisno o tome vodi li se i dalje po u tužbi prvotno postavljenom zahtjevu ili samo po naknadno proširenom eventualno kumuliranom zahtjevu.

Čl. 102. i 131. Zakona o cestama

NEKRETNINA IMA STATUS NERAZVRSTANE CESTE NEOVISNO O TOME TKO JE UPISAN KAO VLASNIK NEKRETNINE NA KOJOJ JE SAGRAĐENA

1.9. Revd 37/2021

Je li nekretnina koja je u zemljišnim knjigama označena kao "put", a u katastarskom operatu se vodi kao ulica sa nazivom i određenim kućnim brojevima, u odnosu na koju je izdana pravomoćna uporabna dozvola za izgradnju prometnice za potrebe zone stanovanja, a u prostornom planu – detaljni plan uređenja nekretnina je predviđena kao javna namjena – prometnica, ima pravni status nerazvrstane ceste, neovisno o tome tko je na nekretninama na kojima je ista izgrađena upisan kao vlasnik u zemljišnim knjigama?

[Rev 457/2021](#)

Prema shvaćanju ovog suda, a odgovarajući na postavljeno revizijsko pitanje, ističe se da primjenom navedene odredbe ZC/11, nekretnina koja je u zemljišnim knjigama označena kao „put“, a u katastarskom operatu se vodi kao ulica sa nazivom i određenim kućnim brojevima, u odnosu na koju je izdana pravomoćna uporabna dozvola za izgradnju prometnice za potrebe zone stanovanja, a u prostornom planu - detaljni plan uređenja nekretnina je predviđena kao javna namjena - prometnica, ima pravni status nerazvrstane ceste, neovisno o tome tko je na nekretninama na kojima je ista izgrađena upisan kao vlasnik u zemljišnim knjigama.

2. POSJED

Čl. 22. st. 2. ZVDSP

KAD NEMA USPOSTAVE PRIJAŠNJEG STANJA

2.1. Revd 3590/2020

Može li se odlukom suda pružiti posjedovna zaštita koja se sastoji samo u utvrđenju čina smetanja posjeda i zabrane svakog takvog ili budućeg smetanja ili pružanju posjedovne zaštite nema mjesta ako se pored ova dva elementa ne može naložiti i uspostava ranijeg posjedovnog stanja?

[Rev 520/2021](#)

U rješenju broj Rev 672/09-2 od 1. lipnja 2011. Vrhovni sud Republike Hrvatske je odlučujući u parnici zbog smetanja posjeda, uz ostalo izrazio pravno shvaćanje da pored elemenata koji u svakom slučaju mora biti ispunjen da bi se pružila posjedovna zaštita, a to je tražiti utvrđenje čina smetanja, preostala dva elementa ne moraju biti kumulativno ispunjena da bi posjednik imao pravo na posjedovnu zaštitu, već je dovoljno za postojanje osnovanog prava na posjedovnu zaštitu, pod uvjetom da su

ispunjeni opći uvjeti za pružanje posjedovne zaštite iz čl. 22. st. 2. ZVDSP (posljednji mirni posjed i nastalo smetanje) da je ostvaren uvjet zabrane tuženiku svakog daljnjeg ili sličnog smetanja posjeda, koji predstavljaju zadiranje u posljednji mirni posjed tužitelja, jer se i samo takvom zabranom štiti posjed u smislu ZVDSP.

Istovjetno pravno shvaćanje Vrhovni sud Republike Hrvatske je izrazio u rješenju Rev 1709/16-3 od 1. listopada 2019.

Polazeći od već izraženog pravnog shvaćanja o spornom pravnom pitanju u ovoj reviziji, a pri kojem Vrhovni sud Republike Hrvatske ostaje i dalje, odgovor na postavljeno pitanje jest da je dopušteno i moguće pružiti posjedovnu zaštitu u smislu odredbe čl. 21. i čl. 22. ZVDSP utvrđenjem čina smetanja posjeda i izricanjem zabrane takvog ili budućeg smetanja, a sve i kada nema pretpostavki za nalaganje uspostave ranije posjedovnog stanja.

Čl. 28. ZVDSP

PRESTANAK POSJEDA

2.2. Revd 3982/2020

Da li promjena načina korištenja nekretnine (branje kuka i šparoga, lovljenje divljih životinja, branje drugog raslinja umjesto dotadašnjeg obrađivanja vinove loze) čini osnov za utvrđenje da je tužitelj posjed prestao prema odredbi čl. 28. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12 i 152/14 - dalje: ZVDSP)?

Rev 881/2021

Promjena načina korištenja nekretnine (branje kuka i šparoga, lovljenje divljih životinja, branje drugog raslinja umjesto dotadašnjeg obrađivanja vinove loze), sama po sebi ne znači da je tužitelju prestao posjed predmetne nekretnine odnosno sama po sebi ne znači da je tužitelj napustio predmetnu nekretninu.

Čl.22. st.1. i 2. ZVDSP

ZAŠTITA POSJEDA - KAD NEMA USPOSTAVE PRIJAŠNJEG STANJA

2.3. Revd 1381/2022

Kad nije moguće zakonito tražiti uspostavljanje prijašnjeg posjedovnog stanja u parnici zbog smetanja posjeda, ima li posjednik pravo na posjedovnu zaštitu koja se sastoji u utvrđenju čina smetanja i zabrani takvog ili sličnog smetanja posjeda ubuduće?

Rev 945/2022

Vrhovni sud Republike Hrvatske je u rješenju poslovni broj Rev 672/09-2 od 1. lipnja 2011. zauzeo slijedeće pravno shvaćanje:

"Prema ocjeni ovog suda pored elementa koji u svakom slučaju mora biti ispunjen da bi se pružila posjedovna zaštita, a to je tražiti utvrđenje čina smetanja, preostala dva elementa ne moraju biti kumulativno ispunjeni da bi posjednik imao pravo na

posjedovnu zaštitu već je i dovoljno, za postojanje osnovanog prava na posjedovnu zaštitu, pod uvjetom da su ispunjeni i opći uvjeti za pružanje posjedovne zaštite iz čl. 22. st. 2. ZVDSP-a (posljednji miran posjed i nastalo smetanje) da je ostvaren i uvjet zabrane tuženiku svakog daljnjeg istog ili sličnog postupanja koje predstavlja zadiranje u posljednji mirni posjed tužitelja jer se i samo takvom zabranom štiti posjed u smislu ZVDSP-a."

Imajući na umu da je o naznačenom pravnom pitanju revizijski sud već zauzeo shvaćanje, te da je odluka drugostupanjskog suda utemeljena na shvaćanju koje nije podudarno s tim shvaćanjem, odbijanjem tužbenog zahtjeva pogrešno je primijenjeno materijalno pravo...."

Slijedom takvog shvaćanja - već izraženog, sud u parnicama radi smetanja posjeda ovlašten je pružiti posjedovnu zaštitu i kada nije moguća uspostava posjedovnog stanja kakvo je bilo u času smetanja, odnosno kada zbog prirode samog čina smetanja nije moguće narediti uspostavu prijašnjeg stanja."

(...)

U tome je i ovdje, za ovaj postupak relevantno, sadržan jasan odgovor na u reviziji postavljeno pitanje.

Čl. 22. st.1. ZVDSP

ZAŠTITA POSJEDA U SLUČAJU KAD USPOSTAVA PRIJAŠNJEG STANJA NIJE MOGUĆA

2.4. Revd 3261/2021

Ima li mjesta odlukom suda pružiti posjedovnu zaštitu koja se sastoji samo u utvrđenju čina smetanja posjeda i zabrani svakog takvog ili budućeg smetanja ili pružanju posjedovne zaštite nema mjesta ako se osim ova dva elementa ne može naložiti uspostava prijašnjeg posjedovnog stanja jer to nije moguće?

[Rev 1322/2022](#)

Stoga odgovor na postavljeno pravno pitanje glasi da ima mjesta odlukom suda pružiti posjedovnu zaštitu koja se sastoji samo u utvrđenju čina smetanja posjeda i zabrani svakog takvog ili budućeg smetanja i ako su ispunjena ta dva elementa može se pružiti posjedovna zaštita.

Ocjena poštenja posjeda

2.5. Revd 3208/2021

Može li se tužiteljevom vlasničkopravnom zahtjevu na predaju posjeda određenog realnog dijela nekretnine, temeljenom na činjeničnom utvrđenju da je taj dio nekretnine u sastavu nekretnine koja je po katastarskim (pa time i međašnim) oznakama u zemljišnim knjigama upisana kao njegovo vlasništvo i da kao takav nije naznačen u pisanom sadržaju kupoprodajnog ugovora na temelju kojeg se tuženik

upisao kao vlasnik susjedne (kupljene) nekretnine, tuženik sa uspjehom suprotstaviti prigovorom da je taj dio nekretnine stekao u vlasništvo na jedan od originarnih načina, osnovom instituta dosjelogosti - kao pošteni posjednik toga dijela kroz razdoblje potrebno za dosjedanje, sve u vremenskom slijedu posjeda sa prednikom - od kojeg je taj dio kupio sa navedenom susjednom nekretninom?

Može li se shvaćanje o nesavjesnosti ili nepoštenju tuženikova posjeda određenog realnog dijela nekretnine sa uspjehom (ili osnovano) temeljiti samo na činjenici da taj dio nekretnine prelazi u katastarskim operatima naznačenu međašnu oznaku nekretnine koju je tuženik kupio i na kojoj se upisao kao vlasnik (prema pisanom sadržaju kupoprodajnog ugovora) - te činjenici da je prema podacima iz istih katastarskih operata u sastavu susjedne nekretnine, one koja je po katastarskim oznakama u zemljišnim knjigama upisana kao vlasništvo tužitelja?

[Rev 1146/2022](#)

Ocjena poštenja posjeda ovisi o okolnostima svakog pojedinog slučaja. Po ocjeni ovog suda, u situaciji kada je tuženicima uz nekretninu koja je bila predmet pisanog ugovora predana u posjed i sporna površina, do tada u posjedu prodavatelja, tuženici nisu trebali provjeravati zemljišni upis, a okolnost da su u takvoj situaciji čak i utvrdili da nekretnina nije upisana kao vlasništvo prodavatelja, nužno ne bi trebalo značiti da im ne pripada pravo na posjed.

OCJENA POŠTENJA POSJEDA

2.6. Revd 2822/2021

Je li posjednik nepošten posjednik samo zbog činjenice da su u zemljišnim knjigama druge osobe upisane kao vlasnici nekretnine koju posjeduje?

[Rev 856/2022](#)

Posjednik nije nepošten posjednik samo zbog činjenice da su u zemljišnim knjigama druge osobe upisane kao vlasnici nekretnine koju posjeduje.

Čl. 20. st.1. i 2. ZVDSP

SMETANJE POSJEDA – ODNOS POSREDNOG I NEPOSREDNOG POSJEDA KOD UGOVORA O ZAKUPU

2.7. Revd 2887/2021

1. Ukazuje li činjenica što je tužitelj imao ključeve predmetne nekretnine i što je u njoj držao svoje stvari i to ugostiteljsku opremu i inventar da je time jasno izrazio svoju volju da zadrži u posjedu predmetnu nekretninu unatoč nespornoj činjenici da je u predmetnoj nekretnini prestao obavljati svoju ugostiteljsku djelatnost prije čina smetanja posjeda?

2. Je li tužitelj zadržavanjem ključeva nekretnine i ostavljanjem svojih stvari u istoj (ugostiteljska oprema i inventar) a unatoč nespornoj činjenici da je u predmetnoj nekretnini prestao obavljati svoju ugostiteljsku djelatnost prije čina smetanja posjeda vrši faktičnu vlast nad nekretninom a budući on jedini i raspolaže ključevima predmetne nekretnine pa stoga jedini i može vršiti faktičnu vlast nad predmetnom nekretninom pri čemu je nebitno je li on u predmetnoj nekretnini nešto činio ili ne?

Rev 1208/2022

U situaciji kada je riječ o odnosu posrednog i neposrednog posjeda određenog ugovorom o zakupu, kao u konkretnom slučaju, okolnost da se u poslovnom prostoru ne obavlja djelatnost na način i u svrhu predviđenu ugovorom o zakupu u razdoblju od 2005. do 2014. nužno ne znači da je zakupac, koji je zadržao ključ poslovnog prostora i u njemu se nalaze njegove stvari, u posjedu spornog prostora, već ovisi o okolnostima svakog pojedinog slučaja, što je ujedno i odgovor na postavljena pitanja.

3. VLASNIŠTVO - SUVLASNIŠTVO - ETAŽNO VLASNIŠTVO

Čl. 36. st.1. u vezi čl. 114. st.1. ZVDSP

SUVLASNIŠTVO I REALNI DIO NEKRETNINE

3.1. Revd 752/2021

Kada je pravni prednik tužitelja bio uknjižen kao suvlasnik nekretnine u suvlasničkom dijelu (3/48 dijela matične čest. zgr. 79 k.o. Sukošan), a u naravi na ime svog suvlasničkog udjela koristio točno određeni dio nekretnine, pa je u postupku obnove zemljišne knjige došlo do brisanja njegovog prava suvlasništva, a u postupku nije sudjelovao i o istom nije bio obaviješten, ima li njegov pravni sljednik odnosno nasljednik pravo tužbom zahtijevati utvrđenje prava suvlasništva i uknjižbu na suvlasničkom dijelu nekretnine na novoformiranim česticama ili tužbeni zahtjev mora biti postavljen na utvrđenje prava vlasništva na realnom posebnom dijelu nekretnine koje bi se vlasništvo moglo povezati s odgovarajućim suvlasničkim dijelom nekretnine (etažno vlasništvo)?

Rev 1409/2021

Činjeničnu osnovu tužbe tužitelj u ovoj pravnoj stvari temelji upravo na tvrdnji da je njegova majka bila suvlasnica u 3/48 dijela nekretnine upisane u zk. ul. 128 čkbr. 79, k.o. Sukošan te da je on kao jedini nasljednik iza svoje majke kao naknadno pronađenu imovinu naslijedio predmetni suvlasnički dio, a što je i utvrđeno rješenjem Javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba broj O-7429/13 od 24. kolovoza 2016. te stoga tužbenim zahtjevom traži utvrđenje prava suvlasništva na 3/48 dijela nekretnine upisane u zk.ul.br. 3327 k.o. Sukošan i to čk.br. 7341 i nekretnine upisane u zk.ul.br. 7342.

Budući da zbog pogrešnog pravnog pristupa, ocijenivši tužbeni zahtjev neosnovanim zbog toga što tužitelj posjeduje točno određeni dio te nekretnine te da stoga nije suvlasnik u 3/48 dijela predmetne nekretnine sudovi, dakle zbog pogrešnog pravnog pristupa pogrešno primijenili materijalno pravo.

Čl. 39. st. 1. i 2. ZVDSP i čl. 1121. ZOO-a

ISPLATA NUŽNIH I KORISNIH IZDATAKA

3.2. Revd 3764/2020

Može li pokretanje i vođenje parničnog postupka radi utvrđenja (isključivog) prava vlasništva nekretnine, u trenutku kada u tom postupku nije donesena pravomoćna (niti nepravomoćna) presuda, onemogućiti tužitelja u postupku povodom regresnog zahtjeva postavljenog prema drugom upisanom zemljišnoknjižnom suvlasniku nekretnine, za isplatu nužnih i korisnih izdataka učinjenih u korist tog drugog upisanog zemljišnoknjižnog suvlasnika, a koji suvlasnik u sporu radi utvrđenja (isključivog) prava vlasništva osporava tužbeni zahtjev i isključivo vlasništvo tužitelja?

Rev 519/2021

(...) odgovor na postavljeno pravno pitanje bio bi da sama činjenica pokretanja i vođenja parničnog postupka radi utvrđenja isključivog prava vlasništva ne može biti zapreka za isplatu nužnih i korisnih izdataka učinjenih u korist drugog suvlasnika nekretnine temeljem posloводства bez naloga.

Čl. 46. st. 2. ZVDSP u vezi čl. 64. st. 2. ZOO

ODLUKA O IZVRŠAVANJU POSJEDA I VLASNIČKIH OVLASTI

3.3. Revd 646/2020

Može li osoba koja nije vlasnik niti suvlasnik nekretnine zatražiti predaju u posjed nekretnine od posjednika, odnosno mogu li suvlasnici nekretnine tražiti predaju nekretnine u posjed od posjednika na način da se ista preda suvlasnicima i trećoj osobi, protivno pravilima o nedjeljivim obvezama kako to određuje čl. 46. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima?

Rev 925/2020-2 od 22. veljače 2021.

Prema odredbi čl. 46. st. 2. ZVDSP svaki suvlasnik ima glede cijele stvari pravo postavljati protiv svakoga one zahtjeve koje može postaviti vlasnik stvari s time da predaju cijele stvari u posjed može od trećega zahtijevati samo prema obveznopravnim pravilima o nedjeljivim obvezama.

Kad u nedjeljivoj obvezi ima više vjerovnika među kojima nije ni ugovorena ni zakonom određena solidarnost, jedan vjerovnik može zahtijevati da dužnik ispuni obvezu njemu samo ako je ovlašten od ostalih vjerovnika da primi ispunjenje, a inače

svaki vjerovnik može zahtijevati od dužnika da obvezu ispuni svim vjerovnicima zajedno, ili da je položi sudu ili javnom bilježniku (čl. 64. st. 2. ZOO).
Kako u konkretnoj situaciji tužitelji zahtijevaju da se predaja stana izvrši svima njima kao vjerovnicima zajedno, to suprotno tvrdnji revidentice drugostupanjski sud nije donoseći pobijanu presudu pogrešno primijenio materijalno pravo iz čl. 46. st. 2. ZVDSP u vezi čl. 64. st. 2. ZOO.

Čl. 46. st. 1. i 42. st.1. ZV

PREDAJA U POSJED U SEBI UKLJUČUJE I ZAHTJEV ZA PREDAJU U SUPOSJED

3.4. Revd 573/2021

Je li u tužbenom zahtjevu za predaju u posjed fizički određenog dijela nekretnine sadržan i zahtjev za predaju tog dijela nekretnine u suposjed?

[Rev 405/2022](#)

Prema pravnom shvaćanju ovog suda, koje je izraženo u odlukama broj Rev-2055/10 i Rev-1361/1998, svim suvlasnicima pripada pravo na suposjed stvari pa ne može neki od suvlasnika isključiti druge suvlasnike iz suposjeda, odnosno tražiti za sebe cijelu stvar, bez obzira na veličinu suvlasničkog dijela pojedinog suvlasnika (članak 42. stavak 1. ZV).

U navedenim odlukama izraženo je i shvaćanje da je pogrešan pravni pristup prema kojem je tužbeni zahtjev na predaju spornih nekretnina u posjed neosnovan samo iz razloga što tužba nije upravljena na predaju u suposjed. To je zato jer zahtijevanje predaje u posjed u sebi uključuje manje, a takav je zahtjev za predaju u suposjed, pa kada nije osnovan zahtjev za predaju u posjed već zahtjev za predaju u suposjed, nema mjesta odbijanju tužbenog zahtjeva u cijelosti, već treba udovoljiti zahtjevu za predaju u suposjed, a za više traženo tužbeni zahtjev odbiti.

Kako je tužiteljica nesporno zemljišnoknjižni suvlasnik cijele z.k.č.br. 3045 k.o. Klara, pa tako i spornog dijela određenog u nalazu geodetskog vještaka točkama P-B-C-R u određenom idealnom dijelu, već na osnovi tih okolnosti postoje zakonske pretpostavke da se njenom tužbenom zahtjevu, u dijelu u kojem se on odnosi na predaju u suposjed, udovolji (članak 46. stavak 1. i članak 42. stavak 1. ZV).

Čl. 9., 36, 37. i 366. ZV

SUVLASNIŠTVO I NAČELO JEDINSTVA NEKRETNINE

3.5. Revd 797/2022

Da li je u skladu s načelom jedinštva nekretnine, na koje načelo se tužitelj poziva i to propisano odredbom članka 9. i članka 366. i 367. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim

pravima, da bi vlasnik etaže kao posebnog dijela nekretnine mogao biti samo vlasnik posebnog dijela nekretnine bez suvlasništva cijele nekretnine?

[Rev 794/2022](#)

Nadalje, s obzirom na načelo jedinstva nekretnine i citirane odredbe čl. 9., čl. 36. i čl. 37., čl. 66. i čl. 366. ZV-a ne proizvodi pravne učinke pravni posao bez obzira kako je naslovljen temeljem kojeg se jednog od suvlasnika stvari, makar je s njegovom pravom suvlasništva povezano vlasništvo posebnog dijela nekretnine isključiti u vlasničkim pravima onog dijela nekretnine na kojem nije uspostavljeno vlasništvo posebnog dijela nekretnine.

Čl. 9. Uredbe o postupku utvrđivanja granice pomorskog dobra i čl. 14. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama („Narodne novine“ broj: 158/03, 100/04, 141/06, 38/09, 123/11 i 56/16)

OVLAŠTENJE SUDA KOD ODREĐIVANJA GRANICE POMORSKOG DOBRA

3.6. Rev 2696/2020

Može li sud samostalno odrediti granicu pomorskog dobra na temelju isključivo fotografija i mjerničke skice koji prileže spisu predmeta ili se ta granica treba utvrditi i (deklaratorno) utvrđuje u posebnom upravnom postupku?

[Rev 1453/2021](#)

(...) sud ne može samostalno odrediti granicu pomorskog dobra na temelju isključivo fotografija i mjerničke skice te se ta granica treba utvrditi u posebnom upravnom postupku.

Čl. 37. st. 6., čl. 46. st.2. i čl. 66 st.1. ZVDSP, čl. 64. st.2. ZOO/05

AKTIVNA LEGITIMACIJA VLASNIKA POSLOVNOG PROSTORA/STANA U POSTUPKU RADI NAKNADE ŠTETE NA ZAJEDNIČKOM DIJELOVIMA ZGRADE

3.7. Revd 1987/2021

Je li vlasnik stana ili poslovnog prostora aktivno legitimiran kao stranka u parničnom postupku u predmetima naknade štete na zajedničkim dijelovima zgrade u kojoj se nalazi stan ili poslovni prostor?

[Rev 1241/2021](#)

(...) vlasnik stana ili poslovnog prostora nije aktivno legitimiran kao stranka u parničnom postupku u predmetima naknade štete na zajedničkim dijelovima zgrade u kojoj se nalazi

stan ili poslovni prostor ako traži isplatu na svoj a ne račun sredstava zajedničke pričuve odnosno, ako nije na to ovlašten od strane ostalih suvlasnika zgrade.

Čl. 8. st.1. EUROPSKE KONVENCIJE ZA ZAŠTITU LJUDSKIH PRAVA I TEMELJNIH SLOBODA

RAZVRGNUĆE SUVLASNIČKE ZAJEDNICE I PRAVO NA DOM

3.8. Revd 3431/2021

Je li za sudsku zaštitu konvencijskog prava na dom mjerodavan pravni opis i status nekretnine koja predstavlja dom ili faktično stanje da se ista koristi kao dom?

[Rev 1300/2022](#)

Za sudsku zaštitu konvencijskog prava na dom nije mjerodavan pravni opis i status nekretnine koja predstavlja dom, već faktično stanje da se ista koristi kao dom.

Čl. 46. st. 2. ZVDSP u vezi čl. 64. st. 2. ZOO

SUVLASNIK KAO VJEROVNIK NEDJELJIVE OBVEZE NE MORA IMATI SUGLASNOST OSTALIH SUVLASNIKA KAD ZAHTIJEVA ISPUNJENJE OBVEZE SVIM SUVLASNICIMA

3.9. Revd 3604/2021

1. Da li je jednom suvlasniku potrebno i posebno ovlaštenje da traži predaju u posjed cijele nekretnine ako tužbenim zahtjevom traži da se nekretnina preda u posjed njemu i drugom suvlasniku, a radi se o nekretnini koja je u suvlasništvu dvoje suvlasnika?

2. Da li u slučaju kada jedan od vjerovnika kod nedjeljivih obveza traži ispunjenje u smislu odredbe čl. 64. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje: ZOO) treba kumulativno imati i ovlaštenje da traži ispunjenje ako je tužbenim zahtjevom tražio ispunjenje za sebe i drugog vjerovnika ili mu takvo ovlaštenje nije potrebno, jer traži ispunjenje prema svim vjerovnicima?

[Rev 28/2022](#)

Kako iz odredaba čl. 46. st. 2. ZV i čl. 64. st. 2. ZOO proizlazi da jednom predmnijevanom suvlasniku, vjerovniku nedjeljive obveze na predaju stvari u posjed od osobe kod koje se stvar nalazi i koja nema temelj za posjed, na kojim činjenicama prvostupanjski sud zaključuje o osnovanosti tužbenoga zahtjeva (osnovanost zahtjeva iz „vlasničke tužbe predmnijevanoga vlasnika“, čl. 166. ZV), ovlaštenje ostalih suvlasnika treba jedino za zahtjev da tuženici, dužnici, ispune obvezu isključivo

njemu, odgovor na postavljena pitanja je taj da jedan od suvlasnika stvari kao vjerovnik nedjeljive obveze ne mora imati suglasnost ostalih suvlasnika, vjerovnika nedjeljive obveze, kad tužbom zahtijeva da tuženik, dužnik, obvezu ispuni svim suvlasnicima.

Čl. 46. st. 2. ZVDSP u vezi čl. 64. st. 2. ZOO

SUVLASNIK NE MOŽE ZAHTIJEVATI PREDAJU U POSJED NEGO PREDAJU U SUPOSJED SVIM SUVLASNICIMA

3.10. Revd 4957/2021

Može li suvlasnik koji podnosi tužbu radi predaje u posjed protiv osobe koja bez pravnog temelja posjeduje isti prostor zakonito tražiti predaju u posjed isključivo sebi, ili treba tražiti predaju u suposjed sebi i ostalim suvlasnicima?

Rev 691/2022

Naime, u skladu s odredbom čl. 46. st. 2. ZV svaki suvlasnik ima glede cijele stvari pravo postavljati protiv svakoga one zahtjeve koje može staviti vlasnik stvari, s time da predaju cijele stvari u posjed može od trećega zahtijevati samo prema obveznopравnim pravilima o nedjeljivim obvezama, tj. u skladu s odredbom čl. 64. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, - dalje: ZOO), pa slijedom navedenog tužitelj u takvoj situaciji nije niti mogao osnovano tražiti da se nekretnina preda samo njemu, već i Republici Hrvatskoj kao drugom suvlasniku, neovisno o tome što je ona umješač na strani tuženika u ovoj parnici.

AKTIVNA LEGITIMACIJA ZAJEDNIČKOG UPRAVITELJA

Čl. 90. u vezi čl. 378. ZVDSP

3.11. Revd 3547/2021

1. Da li je zajednički upravitelj zgrade ovlašten i aktivno legitimiran ex lege za pokretanje sudskih postupaka, radi naplate dugovanja po osnovi zajedničke pričuve od suvlasnika u zgradi kojom upravlja, a koji tu pričuvu ne plaćaju?
2. Da li zajednički upravitelj zgrade crpi svoja ovlaštenja za pokretanje sudskih postupaka za naplatu zajedničke pričuve iz samog Zakona, ili mu je potrebna suglasnost / ovlaštenje suvlasnika zgrade /, za poduzimanje sudskih postupaka radi naplate dugovanja s osnova sredstava zajedničke pričuve.

Rev 735/2022

Ukoliko upravitelj zgrade tužbenim zahtjevom potražuje isplatu troškova zajedničke pričuve na poseban račun zajedničke pričuve suvlasnika zgrade isti je aktivno legitimiran za podnošenje tužbe i nije mu potrebna posebna suglasnost / ovlaštenje suvlasnika

zgrade za pokretanje sudskih postupaka radi naplate dugovanja s osnove zajedničke pričuve/.

SUVLASNIŠTVO I REALNI DIO NEKRETNINE

3.12. Revd 1558/2020

Da li tužitelj u parničnom postupku kojim tužbenim zahtjevom traži utvrđenje prava vlasništva na točno određenom fizičkom dijelu nekretnine, kao tuženika može obuhvatiti samo jednog suvlasnika ili tužbenim zahtjevom moraju biti obuhvaćeni svi suvlasnici kao tuženici?

Rev 1084/2020

Tužitelj u parničnom postupku koji tužbenim zahtjevom traži utvrđenje prava vlasništva na točno određenom dijelu nekretnine mora obuhvatiti sve suvlasnike kao tuženike.

Čl. 89. st.1. i 3., čl. 85., čl. 90., čl. 375., čl. 377. i 380. ZVDSP

SUGLASNOST ZA IZDVAJANJE IZ ZAJEDNIČKE PRIČUVE U SLUČAJU KADA ZGRADA IMA VIŠE ZASEBNIH DIJELOVA I VIŠE UPRAVITELJA

3.13. Revd 765/2021

Treba li suvlasnik koji se izdvaja iz zajedničke pričuve cijele zgrade koja ima više zasebnih dijelova i više različitih upravitelja, a suvlasnik koji se izdvaja plaća pričuvu svim upraviteljima (tj. svakom upravitelju proporcionalni dio) imati suglasnost (za izdvajanje) preko 50% vrijednosti suvlasničkih dijelova suvlasnika cijele zgrade ili suglasnost svakog zasebnog dijela zgrade preko 50%?

Rev 874/2021

Pojedini suvlasnik, odnosno vlasnik posebnog dijela nekretnine ne može se izdvojiti iz zajedničke pričuve cijele zgrade koja ima više zasebnih dijelova i više različitih upravitelja, i taj suvlasnik, koji je ujedno i vlasnik posebnog dijela nekretnine (koji se namjerava izdvojiti od plaćanja pričuve) i koji do tada plaća pričuvu svim upraviteljima (tj. svakom upravitelju proporcionalni dio) ukoliko se radi o horizontalnom izdvajanju neovisno od toga ima li suglasnost (za izdvajanje) preko 50% vrijednosti suvlasničkih dijelova suvlasnika cijele zgrade ili suglasnost svakog zasebnog dijela zgrade preko 50%.

4. STJECANJE I PRESTANAK PRAVA VLASNIŠTVA

Čl. 122. st. 1. i 2. u vezi čl. 130. st. 2. ZVDSP

PRAVO STJECATELJA KOJI JE POSTUPAO S POVJERENJEM U ZEMLJIŠNE KNJIGE

4.1. Revd 157/2020

1. Da li pravo vlasništva bračnog druga stečeno na temelju zakona (u ovoj pravnoj stvari zajedničkog vlasništva) na imovini koja je bračna stečevina s upisanim pravom vlasništva u zemljišnim knjigama na drugog bračnog druga, uživa jaču pravnu zaštitu i proizvodi pravne učinke *erga omnes* u odnosu na pravo stjecatelja koji je postupao s povjerenjem u zemljišne knjige i nije bio dužan istraživati izvanknjižno stanje, i koji je u dobroj vjeri upisao svoje pravo vlasništva ili drugo stvarno pravo na nekretnini, dok još pravo bračnog druga nije bilo upisano (čl. 124. i čl. 130. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine" broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12 i 152/14 - dalje ZV)?

2. Treba li u svakom konkretnom slučaju valjanost stjecanja stvarnih prava trećih osoba na nekretninama upisanim u zemljišnim knjigama na ime samo jednog bračnog druga, procjenjivati ovisno o ponašanju, dobroj vjeri i savjesnosti svih sudionika određenog pravnog odnosa, uključivši i onog bračnog druga koji nije bio sudionik tog odnosa, a koji je propustio svoje pravo vlasništva na imovini stečenoj u braku upisati u zemljišnim knjigama?

Rev 1031/2020

Za odgovore na sporna pravna pitanja mjerodavne su odredbe čl. 122. st. 1. i 2. i čl. 130. st. 2. ZVDSP.

Prema odredbi čl. 122. st. 1. ZVDSP smatra se da zemljišna knjiga istinito i potpuno odražava činjenično i pravno stanje nekretnine pa tko u dobroj vjeri postupa s povjerenjem u zemljišne knjige, ne znajući da ono što je u njih upisano nije potpuno ili da je različito od iz vanknjižnog stanja, uživa glede toga zaštitu prema odredbama zakona.

Prema odredbi čl. 122. st. 2. ZVDSP stjecatelj je u dobroj vjeri ako u trenutku sklapanja posla a ne u trenutku kad je zahtijevao upis nije znao niti je s obzirom na okolnosti imao dovoljno razloga sumnjati u to da stvar pripada otuđivatelju.

Prema odredbi čl. 130. st. 2. ZVDSP vlasništvo nekretnine stečene na temelju zakona ne može se suprotstaviti pravu onoga koji je postupajući s povjerenjem u zemljišne knjige u dobroj vjeri upisao svoje pravo na nekretnini dok još pravo koje je bilo stečeno na temelju zakona nije bilo upisano.

Dakle, odgovarajući na pravna pitanja zbog kojih je podnesena revizija treba reći da pravo stjecatelja koji je postupao s povjerenjem u zemljišne knjige ima jaču pravnu zaštitu od prava suvlasnika ili zajedničkog vlasnika čije pravo vlasništva je stečeno na temelju zakona, a u vrijeme stjecateljeva upisa prava u zemljišnu knjigu pravo vlasništva stvarnog vlasnika nije bilo upisano.

Prema tome, u opisanoj pravnoj situaciji odlučna je prvenstveno savjesnost stjecatelja, konkretno 1) tuženice.

Čl. 388. st.4. ZVDSP

U ROK DOSJELOSTI TREBA RAČUNATI I VRIJEME PRIJE 8.10.1991.

4.2. Revd 69/2020

Treba li kod stjecanja prava vlasništva dosjelošću u rok dosjeloosti računati i vrijeme prije 8.10.1991. u slučaju kada i prije toga dana traje zakonit, pošten i istinit posjed u korist prednika tužiteljice?

[Rev 443/2021-2](#)

Naime, revizijski je sud u nizu odluka, pa tako i u onima poslovnih brojeva Rev-2776/2016-2 od 29. siječnja 2019., Rev-2430/2019. od 9. srpnja 2019., izrazio pravno shvaćanje prema kojem se u rok za stjecanje dosjelošću nekretnina koje su na dan 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu, kao i za stjecanje stvarnih prava na tim nekretninama dosjelošću, računa i vrijeme posjedovanja proteklo prije toga dana.

Čl. 36. st.1. ZVDSP

SUVLANIŠTVO I REALNI (određeni) DIO NEKRETNINE

4.3. Revd 2187/2020

Može li se u slučaju kada su ispunjene pretpostavke za stjecanje prava vlasništva realnog (fizičkog) dijela nekretnine dosjelošću tražiti utvrđenje prava suvlasništva razmjerno utvrđenom omjeru za cijelu nekretninu, odnosno može li se posjedovanjem određenog (fizičkog) dijela nekretnine povećati na temelju dosjeloosti suvlasnički (idealni) dio jednog suvlasnika, uz smanjenje suvlasničkog dijela drugog suvlasnika, tako da potonji ostane (u smanjenom omjeru) suvlasnik na cijeloj nekretnini?

[Rev 147/2021](#)

Vlasništvo je definirano kao stvarno pravo na određenoj stvari koje ovlašćuje svoga nositelja da s tom stvari i koristima od nje čini što ga volja te da svakoga drugoga od toga isključi, ako to nije protivno tuđim pravima ni zakonskim ograničenjima (čl. 30. ZVDSP). Suvlasništvo, s druge strane definirano je kao vlasništvo više osoba na nekoj stvari tako da svakoj osobi pripada dio tog vlasništva, računski određen razmjerom prema cijelom pravu vlasništva te stvari (čl. 36. st. 1. ZVDSP).

U postupku je utvrđeno da je tužiteljica stekla sve pretpostavke za stjecanje prava vlasništva dosjelošću točno određenog i fizički omeđenog dijela sporne nekretnine, a ne prava suvlasništva u odnosu na cijelu nekretninu, koje pravo suvlasništva je ranije, ali u drugačijim omjerima i zajedno sa svojim prednicima imala. U takvoj situaciji tužiteljica ne može zahtijevati utvrđenje prava suvlasništva razmjerno utvrđenoj površini zemljišta koji se nalazi u isključivom posjedu tužiteljice

u odnosu na cijelu nekretninu. Ovo tim više što u konkretnom slučaju suvlasništvo u omjeru navedenom u tužbenom zahtjevu nikada nije egzistiralo.

**Čl. 18., čl. 159. i čl. 388. st. 4. ZVDSP
DOSJELOST I STEČENA PRAVA**

4.4. Revd 3236/2020

1. Stječe li stranka pravo vlasništva dosjelošću na nekretninama koje su bile u društvenom vlasništvu, ako su se pretpostavke za stjecanje prava vlasništva dosjelošću stekle prije donošenja odluke Ustavnog suda RH kojim je ukinuta odredba čl. 388. st. 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, odnosno računa li se, u tom slučaju, u vrijeme potrebno za dosjeloost i vrijeme posjedovanja prije 8. listopada 1991?

2. Utječe li na poštenje posjednika njihovo znanje da nisu upisani u zemljišne knjige?

Rev 494/2021-2

Kod stjecanja prava vlasništva dosjelošću na stvarima koje su prije 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu treba u vrijeme dosjeloosti računati i vrijeme prije 8. listopada 1991., ako se time ne vrijeđaju vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekla na temelju odredbe čl. 388. st. 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (...), nego na temelju drugih odredaba tog Zakona.

Rizik bilo kakve greške koju su počinila državna tijela, mora snositi država i ne smiju se ispravljati na teret pojedinca koji je stekao pravo vlasništva dosjelošću na temelju zakonske odredbe koju je Ustavni sud RH naknadno ukinuo, posebice u onom slučaju kada ne postoji drugi suprotstavljeni privatni interes trećih osoba.“ (tako u Rev 2021/2014-2 od 17. prosinca 2019., Rev 2469/2016-2 od 10. prosinca 2019., Rev 1669/2017-2 od 11. veljače 2020.) (...) činjenica da su prednici tužitelja i tužitelj kao posjednici nekretnina mogli znati ili pak znali za upis u zemljišnim knjigama, konkretno - da su te nekretnine u tim knjigama u svom razdoblju njihova posjedovanja bile upisane kao vlasništvo tuženika ili njegovih prednika, ne čini samo za sebe posjed prednika tužitelja i tužitelja nesavjesnim ili nepoštenim - ako su prednici tužitelja i tužitelj za tog razdoblja posjedovanja prema okolnostima konkretnog slučaja (primjerice: u situaciji kada im posjed nitko nikada nije osporavao iako su na nekretninama vršili i vlasničkopravna ovlaštenja - u vidu bitnog ulaganja u nekretnine, u obnovu objekta, a upisani je vlasnik svo vrijeme, pa čak i preko 60 godina - bio potpuno pasivan u iskazivanju ikoje vlasničke ovlasti na istim nekretninama, u svojatanju nekog prava na njima, u iskazivanju i znanja da je vlasnik - pa nije vodio niti računa kako se koriste i gdje se one nalaze, to tim više ili pogotovo kada su posjednici i iz sadržaja pismena upisanog vlasnika imali razumnih razloga vjerovati da on nije vlasnik ili da im vlasništvo prepušta i da to manifestira ili potvrđuje svojom posvemašnjom pasivnošću ili nezainteresiranošću za nekretnine) imali razloga osnovano vjerovati i (time) vjerovali da posjed vrše kao vlasnici....

Čl. 18., čl. 159. i čl. 388. st. 4. ZVDSP

U ROK DOSJELOSTI TREBA RAČUNATI I VRIJEME PRIJE 8.10.1991.

4.5.Revd 1678/2020

„... je li se u vrijeme za stjecanje vlasništva dosjelošću nad nekretninom koja je bila u društvenom vlasništvu uračunava i razdoblje prije 8. listopada 1991.?”

[Rev 1095/2021](#)

Ovaj revizijski sud je u rješenju broj Rev 291/14-2 od 17. travnja 2018. (kao i u drugim odlukama) o predmetnom pravnom pitanju izrazio shvaćanje koje glasi: "Kod stjecanja prava vlasništva dosjelošću na stvarima koje su prije 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu treba u vrijeme dosjelosti računati i vrijeme prije 8. listopada 1991., ako se time ne vrijeđaju vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekle na temelju odredbe čl. 388. st. 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08 i 38/09), nego na temelju drugih odredaba toga Zakona".

Čl. 77. Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine (dalje: Zakon o naknadi)

STJECANJE ex lege

JEDINICE LOKALNE SAMOUPRAVE SU OVLAŠTENE DAVATI U ZAKUP I PODUZIMATI DRUGE RADNJE UPRAVLJANJA POSLOVNIM PROSTOROM SVE DO PRAVOMOĆNOG OKONČANJA POSTUPKA NA TEMELJU ZAKONA O NAKNADI

4.6. Revd 773/2021

U slučaju kada Republika Hrvatska stječe pravo vlasništva na nekretnini na temelju odredbe članka 77. Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine ("Narodne novine", broj 92/96, 92/99, 80/02, 81/02 i 98/19 – dalje: Zakon o naknadi), jer zahtjev za naknadu temeljem navedenog zakona nije podnesen ili je pravomoćno odbijen, da li se radi o stjecanju prava vlasništva na temelju zakona u smislu odredbe čl. 129. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine", broj 81/15 – pročišćeni tekst i 94/17 – ispravak) ispunjenjem pretpostavki propisanih u članku 77. Zakona o naknadi, ili na temelju odluke nadležnog tijela pravomoćnošću rješenja kojim te pretpostavke utvrđuje nadležno upravno tijelo?

Jesu li Grad Zagreb, gradovi i općine ovlašteni davati u zakup i poduzimati druge radnje upravljanja poslovnim prostorom, koji je bio u društvenom vlasništvu s pravom korištenja od navedenih teritorijalnih jedinica, temeljem odredbe članka 41. Zakona o zakupu i prodaji poslovnog prostora ("Narodne novine", broj 125/11) i nakon što su ispunjeni uvjeti za stjecanje prava vlasništva Republike Hrvatske na takvom poslovnom prostoru temeljem odredbe članka 77. Zakona o naknadi za imovinu

oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine ("Narodne novine", broj 92/96, 92/99, 80/02,, 81/02 i 98/19), jer za njega nije bio podnesen zahtjev za naknadu ili je pravomoćno odbijen?

Rev 1033/2021

(...) odgovor na prvopostavljeno pravno pitanje tuženice je da Republika Hrvatska stječe pravo vlasništva nekretnina temeljem čl. 77. Zakona o naknadi temeljem samog zakona u trenutku stupanja na snagu Zakona o naknadi, a što je i ustaljena praksa ovoga suda.

(...)

Stoga je odgovor na drugopostavljeno pravno pitanje tuženice da jedinice lokalne samouprave su ovlaštene davati u zakup i poduzimati druge radnje upravljanja poslovnim prostorom koji je bio u društvenom vlasništvu s pravom korištenja tih teritorijalnih jedinica i nakon što su ispunjeni uvjeti za stjecanje prava vlasništva Republike Hrvatske na takvim poslovnim prostorima temeljem odredbe čl. 77. Zakona o naknadi i to sve do pravomoćnog okončanja postupka na temelju Zakona o naknadi.

**Čl. 159. i čl. 388. st. 4. ZVDSP
DOSJELOST PRIJE 8. listopada 1991.**

4.7. Revd 3378/2021

Može li se pravo vlasništva na točno određenom fizičkom dijelu nekretnine prije u društvenom vlasništvu steći neprekidnim posjedom i prije 8. listopada 1991.?

Rev 7/2022

Naime, pravno je shvaćanje ovoga suda, već izraženo u nizu njegovih odluka, da kod stjecanja prava vlasništva dosjelošću na stvarima koje su prije 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu treba u vrijeme dosjelosti računati i vrijeme prije 8. listopada 1991. ako se time ne vrijeđaju vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekla na temelju odredbe čl. 388. st. 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima.

**Čl. 159. i čl. 388. st. 4. ZVDSP
DOSJELOST PRIJE 8. listopada 1991.**

4.8. Revd 1861/2021

Da li u vrijeme dosjelosti za nekretnine koje su prije 8. listopada 1991. godine bile u društvenom vlasništvu treba računati i vrijeme prije tog dana - 8. listopada 1991., kada i prije tog dana traje zakonit, pošten i istinit posjed u korist prednika tužitelja i tužitelja, odnosno podredno pošten posjed u korist prednika tužitelja i tužitelja?

[Rev 1168/2021](#)

Kod stjecanja prava vlasništva dosjelošću na stvarima koje su prije 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu treba u vrijeme dosjelosti računati i vrijeme prije 8. listopada 1991., ako se time ne vrijeđaju vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekla na temelju odredbe čl. 388. st. 4. ZVDSP, nego na temelju drugih odredaba tog Zakona. Rizik bilo kakve greške koju su počinila državna tijela, mora snositi država i ne smije se ispravljati na teret pojedinca koji je stekao pravo vlasništva dosjelošću na temelju zakonske odredbe koju je Ustavni sud Republike Hrvatske naknadno ukinuo, posebice u onom slučaju kada ne postoji drugi suprotstavljeni interes trećih osoba. (tako i u Rev-x 974/2017-2 od 7. svibnja 2019.)

vidi i [Rev 59/2021](#)

Čl. 129. st. 1. i 2. podstavak 2. Zakona o zemljišnim knjigama (dalje: ZJK) u svezi čl. 123. st. 1. i 2. ZVDSP

BRISOVNA TUŽBA

4.9. Revd 3185/2021

1.a) Da li je kod odlučivanja o osnovanosti brisovne tužbe (čl. 129. st. 1. i st. 2. alineja 2. ZJK-a, u svezi čl. 123. st. 1. i 2. ZV-a) odlučno pitanje ono o podobnosti za uknjižbu odnosno ništetnosti (odnosno uopće valjanosti) pravne osnove na temelju koje je osoba uknjižila svoje pravo izvodeći ga iz neistinitog (nevaljanog) prava svog prednika?

2.) Da li se, u situaciji kada je osoba (ovdje 2. tuženik) uknjižila svoje pravo (ovdje založno pravo) izvodeći ga iz uknjiženog, ali neistinitog (nevaljanog) prava prednika (ovdje prava vlasništva 1. tuženika), a nositelj knjižnog prava (ovdje tužitelj), kojemu nije bilo dostavljeno rješenje o uknjižbi u korist prednika te osobe, podnese brisovnu tužbu u roku 3 godine od kad je ta uknjižba bila zatražena, tužitelju može osnovano suprotstaviti prigovor da je ta druga osoba (ovdje 2. tuženik) postupala u dobroj vjeri, i s povjerenjem u zemljišne knjige (čl. 122. ZV-a)?

[Rev 503/2021](#)

(...) Temeljem svega iznesenoga odgovor na postavljena pitanja glasi:

1.) Kod odlučivanja o osnovanosti brisovne tužbe (čl. 129. st. 1. i st. 2. alineja 2. ZJK-a, u svezi čl. 123. st. 1. i 2. ZV-a) nije odlučno pitanje o podobnosti za uknjižbu odnosno ništetnosti (odnosno uopće valjanosti) pravne osnove na temelju koje je osoba uknjižila svoje pravo izvodeći ga iz neistinitog (nevaljanog) prava svog prednika.

2.) Tužitelju se osnovano ne može suprotstaviti prigovor da je druga osoba (ovdje 2. tuženik) postupala u dobroj vjeri i s povjerenjem u zemljišne knjige (čl. 122. ZV-a), u situaciji kada je ta osoba (ovdje 2. tuženik) uknjižila svoje pravo (ovdje založno pravo) izvodeći ga iz uknjiženog, ali neistinitog (nevaljanog) prava prednika (ovdje prava vlasništva 1. tuženika), a nositelj knjižnog prava (ovdje tužitelj), kojemu nije bilo

dostavljeno rješenje o uknjižbi u korist prednika te osobe, podnese brisovnu tužbu u roku 3 godine od kad je ta uknjižba bila zatražena?

Čl. 360. st. 2. i čl. 362. st.2. ZV

RH – POREZNA UPRAVA I STJECANJE PRAVA VLASNIŠTVA

4.10. Revd 1647/2021

Je li Republika Hrvatska, Porezna uprava, stekla ex lege pravo korištenja na poslovnim prostorima koje je preuzela i nastavila koristiti temeljem odredbe čl. 25. Zakona o poreznoj upravi (NN 75/93)?

Je li Republika Hrvatska stekla ex lege prava vlasništva na poslovnim prostorima temeljem odredbe čl. 360. st. 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (NN 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12 i 152/14) na kojima je stekla pravo korištenja temeljem odredbe čl. 25. Zakona o poreznoj upravi (NN 75/93) preuzimanjem i nastavkom korištenja, a koje poslovne prostorije je prije koristila Uprava prihoda dotadašnjih općina?

Rev 1023/2021

U trenutku stupanja na snagu ZV (1. siječnja 1997.) pravo korištenja sporne nekretnine imalo je Ministarstvo financija RH - Porezna uprava, a ne tuženik. To tijelo državne uprave je od trenutka kada je stupio na snagu Zakon o poreznoj upravi (25. kolovoza 1993.) temeljem odredbe čl. 25. tog Zakona preuzelo i nastavilo koristiti prostorije i opremu koju su do tada koristile uprave prihoda dosadašnjih općina.

Tužiteljica nije stekla pravo vlasništva sporne nekretnine stupanjem na snagu Zakona o poreznoj upravi, ali je u tom trenutku nastavila koristiti nekretnine koje su do tada koristile uprave društvenih prihoda dotadašnjih općina te tuženik od tog trenutka više nije imao pravo korištenja sporne nekretnine. Prema tome je upravo tužiteljica u trenutku stupanja na snagu Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima imala pravo korištenja sporne nekretnine te je temeljem zakona (čl. 362. st. 2. ZV) stekla pravo vlasništva na spornoj nekretnini.

Čl. 77. Zakona o naknadi

REPUBLIKA HRVATSKA STJEČE PRAVO VLASNIŠTVA ex lege

4.11. Revd 2551/2020

Stječe li Republika Hrvatska pravo vlasništva poslovnog prostora u smislu odredbe čl. 77. Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine ("Narodne novine", broj 92/96, 39/99, 42/99, 43/00, 131/00, 27/01, 34/01, 65/01, 118/01, 80/02 i 81/02 – dalje: Zakon o naknadi) nastankom uvjeta za stjecanje prava vlasništva ili pravomoćnošću rješenja upravnog tijela kojim se Republici Hrvatskoj priznaje pravo vlasništva na istoj nekretnini?

Rev 199/2021

Pravilno su nižestupanjski sudovi protumačili odredbu čl. 77. Zakona o naknadi i pravilno su zaključili da Republika Hrvatska stječe pravo vlasništva temeljem te odredbe Zakona o naknadi ex lege, a ne pravomoćnošću rješenja nadležnog upravnog tijela koje predstavlja samo deklaratornu odluku i kojim se utvrđuje ex lege stjecanje prava vlasništva temeljem čl. 77. Zakona o naknadi. Takvo pravno shvaćanje ovaj sud je već izrazio primjerice u odluci ovoga suda broj Rev 2446/2010-3 od 28. kolovoza 2013. Stoga tuženica nije stekla bez pravne osnove sporni iznos na ime 1/2 zakupnine u razdoblju nakon što je tužiteljica znala za rješenje nadležnog upravnog tijela kojim je tuženica utvrđena suvlasnikom u 1/2 dijela poslovnog prostora na temelju čl. 77. Zakona o naknadi. Stoga su nižestupanjski sudovi pravilno primijenili materijalno pravo kada su odbili tužbeni zahtjev tužiteljice, a odluka u ovome sporu ne ovisi o tome što je tužiteljica za isto razdoblje isti iznos platila i Gradu Zadru koji u tom razdoblju nije imao pravo naplate zakupnine.

Čl. 159. i čl. 388. st.4. ZVDSP

DOSJELOSTI STJECANJE PRAVA VLASNIŠTVA PRIJE 8. listopada 1991.

4.12. Revd 4181/2020

Da li se u rok za stjecanje vlasništva dosjelošću nekretnine koja je na dan 8. listopada 1991. bila upisana kao društveno vlasništvo uračunava vrijeme posjedovanje proteklo prije toga dana, tj. da li se na takvoj nekretnini dosjelošću može steći pravo vlasništva ako je nekretnina bila u posjedu stjecatelja najmanje od 8. listopada 1951. godine?

Rev 215/2022

(...) ovaj sud ponavlja svoje pravno shvaćanje izrečeno u odluci poslovni broj Rev-x 974/2017-2 od 7. svibnja 2019. koje glasi:

„Kod stjecanja prava vlasništva dosjelošću na stvarima koje su prije 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu treba u vrijeme dosjelosti računati i vrijeme prije 8. listopada 1991., ako se time ne vrijeđaju vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekla na temelju odredbe čl. 388. st. 4. ZVDSP, nego na temelju drugih odredaba tog Zakona.

Rizik bilo kakve greške koju su počinila državna tijela, mora snositi država i ne smiju se ispravljati na teret pojedinca koji je stekao pravo vlasništva dosjelošću na temelju zakonske odredbe koju je Ustavni sud Republike Hrvatske naknadno ukinuo, posebice u onom slučaju kada ne postoji drugi suprotstavljeni privatni interes trećih osoba.“

Čl. 159. i čl. 388. st. 4 ZVDSP

VRIJEME PODNOŠENJA TUŽBE NA UTVRĐENJE PRAVA VLASNIŠTVA STEČENOG DOSJELOŠĆU

4.13. Revd 269/2021

Je li kod odlučivanja o stjecanju vlasništva dosjelošću na nekretninama koje su do 08. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu odlučno je li tužba podnesena nakon 17. studenoga 1999., kao dana donošenja odluke Ustavnog suda broj U-I-58/97 kojom je bila ukinuta odredba čl. 388. st. 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima?

[Rev 418/2021](#)

Osnovano revidentica navodi da je u presudama Radomilja i drugi te Jakeljić protiv Hrvatske izraženo shvaćanje da za ocjenu stjecanja prava vlasništva u smislu odredbe čl. 388. st. 4. ZVDSP-a nije odlučno vrijeme podnošenja tužbe na utvrđenje prava vlasništva, odnosno da nije odlučno je li tužba podnesena nakon 17. studenoga 1999., kao dana donošenja navedene odluke Ustavnog suda. Takvo shvaćanje je izraženo i u rješenju ovoga suda poslovni broj Rev-2776/16 od 29. siječnja 2019., a s čime je suglasno i ovo vijeće revizijskog suda.

Čl. 160. st. 4. i 5. ZVDSP u vezi čl. 159. ZVDSP

OSTAVITELJ KAO PRAVNI PREDNIK

4.14. Revd 1142/2020

(Teret dokazivanja)

Da li je moguće prihvatiti tužbeni zahtjev kojim se utvrđuje da je stranka stekla vlasništvo nekretnine temeljem nasljeđivanja ukoliko nije utvrđeno da li je i temeljem kojeg osnova vlasništvo nekretnine stekao navodni ostavitelj, tj. pravni prednik te stranke, te kako se u svezi s tim imaju primijeniti pravila o dokazivanju odnosno o teretu dokazivanja sadržana u čl. 8., 219. i 221.a ZPP?

[Rev 556/2021](#)

(...) za navesti je da je u konkretnom slučaju bilo moguće prihvatiti tužbeni zahtjev kojim se utvrđuje da su tužitelji stekli vlasništvo nekretnine temeljem nasljeđivanja iza prednika u ravnoj lozi dakle, iza ostaviteljice S. Š., rođ. Č., koja je bila u samostalnom i nesmetanom posjedu sporne nekretnine od 1961. godine, pri čemu proizlazi da su u konkretnom slučaju protekli i svi rokovi iz odredbe čl. 160. st. 4. i 5. ZVDSP u vezi sa odredbom čl. 159. ZVDSP, a bez obzira na pravni osnov i poštenje posjeda njenog prednika F. Č., pri čemu su upravo i primijenjena sva pravila o teretu dokazivanja jer 1. tuženica nije s uspjehom oborila presumpciju poštenja posjeda prednice tužitelja i samih tužitelja.

paragraf 431. Općeg građanskog zakonika (dalje: OGZ)

STJECANJE PRAVA VLASNIŠTVA NA NEKRETNINI IZVRŠENJEM PRAVNOG POSLA

4.15. Revd 2287/2020

1. Da li se već i na osnovu stvarno realiziranog (izvršenog) kupoprodajnog ugovora, a sklopljenog za razdoblja važenja Općeg građanskog zakonika (dalje: OGZ-a), koji se zakonik primjenjuje na temelju odredbe čl. 388. st. 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine", broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09 i 153/09) te čl. 2. Zakona o načinu primjene pravnih propisa donesenih prije 6. travnja 1941. ("Narodne novine" 73/91) i čl. 4. Zakona o nevažnosti pravnih propisa donesenim prije 6. travnja 1941. i za vrijeme neprijateljske okupacije (Službeni list FNRJ br. 86/1946), moglo steći vlasništvo nekretnina i bez upisa u zemljišne knjige?

2. da li je na temelju dosjelnosti, posjedovanjem nekretnina sa kvalitetom posjeda podobnom za dosjedanje, sve u vremenskom slijedu sa svojim prednicima - počam od razdoblja primjene OGZ-a, tužiteljica mogla stjecati vlasništvo posjedovanih nekretnina?

Rev 778/2021

Ako je riječ o stjecanju prava vlasništva temeljem pravnog posla, onda valja reći da se shodno odredbi čl. 119. st. 1. ZV-a vlasništvo nekretnine temeljem pravnog posla stječe zakonom predviđenim upisom stjecateljeva vlasništva u zemljišnoj knjizi na temelju valjano očitovane volje dotadašnjeg vlasnika usmjerene na to da njegovo vlasništvo prijeđe na stjecatelja, što je shodno odredbi čl. 55. st. 2. ZV-a i zakonom određeni način stjecanja prava vlasništva na temelju sporazuma o razvrgnuću suvlasništva. Isti način stjecanja primjenom odredbe čl. 388. st. 2. ZV-a (ako je pravo vlasništva temeljem pravnog posla stečeno do 1. siječnja 1997. kada je na snagu stupio ZV-a) regulirale su odredbe čl. 16. i čl. 33. ZOVO-a. Jedino u okolnostima kada je pravo vlasništva temeljem pravnog posla stečeno do 1. rujna 1980. (dakle, do stupanja na snagu ZOVO-a) u primjeni pravnih pravila općeg građanskog prava (paragraf 431. OGZ-a) sudska praksa tumačila je tako da se vlasništvo nekretnine na temelju pravnog posla moglo steći ne samo upisom u zemljišne knjige već i faktičnim izvršenjem pravnog posla, dakle kada je pravni posao bio izvršen.

(...)

„činjenica da su prednici tužitelja i tužitelj kao posjednici nekretnina mogli znati ili pak znali za upis u zemljišnim knjigama, konkretno - da su te nekretnine u tim knjigama u svom razdoblju njihova posjedovanja bile upisane kao vlasništvo tuženika ili njegovih prednika, ne čini samo za sebe posjed prednika tužitelja i tužitelja nesavjesnim ili nepoštenim - ako su prednici tužitelja i tužitelj za tog razdoblja posjedovanja prema okolnostima konkretnog slučaja (primjerice: u situaciji kada im posjed nitko nikada nije osporavao iako su na nekretninama vršili i vlasničkopravna ovlaštenja - u vidu

bitnog ulaganja u nekretnine, u obnovu objekta, a upisani je vlasnik svo vrijeme, pa čak i preko 60 godina - bio potpuno pasivan u iskazivanju ikoje vlasničke ovlasti na istim nekretninama, u svojatanju nekog prava na njima, u iskazivanju i znanja da je vlasnik - pa nije vodio niti računa kako se koriste i gdje se one nalaze, to tim više ili pogotovo kada su posjednici i iz sadržaja pismena upisanog vlasnika imali razumnih razloga vjerovati da on nije vlasnik ili da im vlasništvo prepušta i da to manifestira ili potvrđuje svojom posvemašnjom pasivnošću ili nezainteresiranošću za nekretnine) imali razloga osnovano vjerovati i (time) vjerovali da posjed vrše kao vlasnici....”(....) U tome je ovdje sadržan i jasan odgovor na u reviziji revidentice drugo postavljeno pitanje.

Čl. 388. st.4. ZVDSP

DOSJELOST I STJECANJE PRAVA VLASNIŠTVA

4.16. Revd 1676/2020

Je li ispunjen uvjet za stjecanje prava vlasništva dosjelošću na nekretninama koje su ranije bile uknjižene kao društveno vlasništvo i općenarodna imovina, a danas kao vlasništvo Republike Hrvatske, ukoliko na dan 17. studenoga 1997. godine stjecatelj ima ispunjen uvjet neprekidnog posjeda preko 40 godina, odnosno da li se u rok stjecanja prava vlasništva dosjelošću na nekretninama u društvenom vlasništvu računa i razdoblje dok je nekretnina bila u društvenom vlasništvu prije 17. studenoga 1997.?

Rev 60/2021

(...)O tom pravnom pitanju ovaj revizijski sud se izjasnio npr. u odlukama broj Rev-291/2014 od 17. travnja 2018. i Rev-158/2017 od 7. svibnja 2019. u kojima je navedeno:

„Kod stjecanja prava vlasništva dosjelošću na stvarima koje su prije 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu treba u vrijeme dosjelošti računati i vrijeme prije 8. listopada 1991., ako se time ne vrijeđaju vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekla na temelju odredbe čl. 388. st. 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08 i 38/09 - dalje: ZVDSP), nego na temelju drugih odredaba tog Zakona. Rizik bilo kakve greške koju su počinila državna tijela, mora snositi država i ne smiju se ispravljati na teret pojedinca koji je stekao pravo vlasništva dosjelošću na temelju zakonske odredbe koju je Ustavni sud RH naknadno ukinuo, posebice u onom slučaju kada ne postoji drugi suprotstavljeni privatni interes trećih osoba.

Čl. 360. st. 1., 364. st. 6., 390. st.1., 11. st. 1 i 18. st.3. ZVDSP

PREDMNIEVA POŠTENOG POSJEDA U SITUACIJI KAD JE TUŽENA UPISANA U ZEMLJIŠNE KNJIGE KAO VLASNICA

4.17. Revd 3096/2020

1. Je li predmnijeva tužiteljevog poštenog posjeda prijeporne nekretnine oborena zbog činjenice da je tuženica od 1997. u zemljišnu knjigu upisana kao vlasnica prijeporne nekretnine i time što je tužitelj od Hrvatskog fonda za privatizaciju ishodio

rješenje u kojem je navedena ukupna površina zemljišta i objekti koji su procijenjeni u postupku pretvorbe (među kojima i objekt koji je sagrađen na utuženoj nekretnini) a ne i utužena zč čestica s time da se u rješenju uopće ne navode zč čestice?

2. Je li tužitelj dokazao da je bio izvanknjižni nositelj prava upravljanja korištenja odnosno raspolaganja prijepornim nekretninama u društvenom vlasništvu ako iz provedenih dokaza proizlazi da je tužitelj na predmetnoj nekretnini sagradio dio hotela te sportski teren kojim je upravljao i koristio ga za turističku namjenu, a koje građevinsko zemljište mu je predano na korištenje u navedene svrhe sukladno svim tadašnjim propisima od strane nadležne općine?

Rev 1047/2021

(...) predmnijeva tužiteljevog poštenog posjeda prijeporne nekretnine nije oborena činjenicom da je tužena od 1. siječnja 1997. upisana u zemljišne knjige kao vlasnica.

(...) tužitelj je bio izvanknjižni nositelj prava upravljanja, korištenja i raspolaganja.

Čl. 159. st. 1., 2. i 3. u vezi čl. 18. st. 3. i 5. ZVDSP

TERET DOKAZA U SLUČAJU KAD SE OSPORI POŠTENJE POSJEDA

4.18. Revd 4178/2021

Jesu li tuženici dužni dokazivati nesavjesnost posjeda i oboriti zakonsku presumpciju savjesnosti posjeda?

Rev 649/2022

U konkretnom slučaju, kada tužitelj tvrdi da su poštenim, zakonitim i istinitim posjedovanjem (dosjelošću) stekli vlasništvo predmetnih nekretnina, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, poštenje posjeda tužitelja se pretpostavlja (smatra se da je njihov posjed pošten). Stoga, kada tuženici tvrde da taj posjed nije pošten, na njima je teret dokaza na okolnost da je taj posjed nepošten (da su tužitelji znali odnosno da su obzirom na okolnosti slučaja imali dovoljno razloga posumnjati da im ne pripada pravo na posjed).

Sporazum o primjeni Sporazuma od 18. prosinca 1954.

PRIJELAZ OPTANTSKE IMOVINE U DRUŠTVENO VLASNIŠTVO

4.19. Revd 802/2020

Je li imovina optanata prešla u društveno vlasništvo, odnosno postala općenarodna imovina sklapanjem Sporazuma između FNRJ i Republike Italije o primjeni Sporazuma od 18. prosinca 1954. s danom sklapanja tog Sporazuma?

[Rev 752/2021](#)

Da imovina optanata prelazi u društveno vlasništvo, odnosno općenarodnu imovinu danom sklapanja Sporazuma između FNRJ i Republike Italije o primijeni Sporazuma, odnosno danom 18. prosinca 1954.

Čl. 159. st.1. u vezi čl. 37. st. 3. ZV

STJECANJE IDEALNOG SUVLASNIČKOG DIJELA DOSJELOŠĆU

4.20. Revd 79/2019

Može li se dosjelošću steći idealni suvlasnički dio nekretnine?

[Rev 965/2020](#)

(...) za odgovoriti je da je ovaj revizijski sud u više svojih odluka već izrazio shvaćanje da se dosjelošću može steći idealni suvlasnički dio nekretnine, npr. u odlukama ovog suda broj Gzz-1/07-2 od 7. veljače 2007. i Rev 2472/2011 od 13. listopada 2015., u kojima je izraženo pravno shvaćanje da se dosjelošću može steći i suvlasnički idealni dio nekretnine.

Čl. 159. i 388. st.1. ZVDS, čl. 268. st.1. Zakona o udruženom radu (dalje: ZUR)

STJECANJE STVARNIH PRAVA NA NEKRETNINI KOJA JE POSTALA DRUŠTVENO VLASNIŠTVO PRAVNE OSOBE (BEZ PRAVNE OSNOVE)

4.21. Revd 2431/2022

Da li u situaciji kada za vrijeme važenja Zakona o udruženom radu (Službeni list SFRJ br. 53/1976, 57/1983, 85/1987, 6/1988, 77/1988, 40/1989 i 60/1989, Narodne novine br. 53/1991) određena nekretnina postane društveno sredstvo određene pravne osobe bez pravnog osnova (čije se vraćanje može zahtijevati u roku od 5 godina počev od dana saznanja, a najkasnije u roku od 10 godina – čl. 268. st. 1. Zakona o udruženom radu), stjecanje stvarnih prava na toj nekretnini (pravo upravljanja, korištenja i raspolaganja, odnosno pravo vlasništva) treba prosuđivati temeljem odredaba čl. 159. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine br. 91/1996, 68/1998, 137/1999, 22/2000, 73/2000, 114/2001, 79/2006, 141/2006, 146/2008, 38/2009, 153/2009, 90/2010, 143/2012 i 152/2014) ili prema odredbi čl. 268. st. 1. Zakona o udruženom radu?

[Rev 1218/2022](#)

Kada za vrijeme važenja Zakona o udruženom radu (Službeni list SFRJ, broj 53/1976, 57/1983, 85/1987, 6/1988, 77/1988, 40/1989 i 60/1989 - „Narodne novine“, broj 53/1991) određena nekretnina postane društveno sredstvo određene pravne osobe bez pravnog osnova (čije se vraćanje može zahtijevati u roku od 5 godina počev od dana

saznanja, a najkasnije u roku od 10 godina - čl. 268. st. 1. Zakona o udruženom radu), stjecanje stvarnih prava na toj nekretnini (pravo upravljanja, korištenja i raspolaganja, odnosno pravo vlasništva) treba prema odredbi čl. 268. st. 1. Zakona o udruženom radu važećeg u vrijeme kada je došlo do prelaska prava upravljanja, korištenja i raspolaganja.

Čl.159. ZVDSP

PREDMNIJEVA POŠTENOG POSJEDA KAD JE NEKRETNINA U ZEMLJIŠNIM KNJIGAMA UPISANA NA DRUGU OSOBU

4.22. Revd 2221/2020

Što čini posjed poštenim, odnosno čini li posjed nepoštenim sama okolnost što su tuženik i njegovi pravni prednici u zemljišnim knjigama upisani kao vlasnici nekretnina, ili se poštenje posjeda tužitelja kao uvjet stjecanja vlasništva dosjelošću može procijeniti i kroz druge okolnosti odnosno činjenicu da je tužitelj preko 30 godina u katastarskom operatu bio upisan kao posjednik predmetnih nekretnina, da njima cijelo to vrijeme gospodari i da predmetne nekretnine zajedno s okolnim zemljištem čiji je tužitelj zemljišnoknjižni vlasnik faktički predstavljaju kompleks šuma kojima gospodari tužitelj?

Rev 1221/2020

Naime, činjenica da je posjedovana nekretnina upisana u zemljišnim knjigama na drugu osobu ne čini sama po sebi posjed nepoštenim, a do nepoštenja posjeda ne dovodi ni propust posjednika da provjerava stanje u zemljišnim knjigama. Ukoliko su postojale okolnosti zbog kojih je tužiteljica opravdano vjerovala da je vlasnica predmetnih nekretnina (jer je posjed vršila samostalno, jer je tim nekretninama zajedno s okolnim (šumskim) zemljištem gospodarila dugi niz godina, jer joj vlasničkopravna ovlaštenja nitko nije osporavao), onda sama okolnost što su tuženik ili ranije njegovi prednici u zemljišnim knjigama bili upisani kao vlasnici ne čini posjed tužiteljice nesavjesnim.

Uredba o zabrani raspolaganja nekretninama na teritoriju Republike Hrvatske,

Uredba o izuzimanju od zabrane raspolaganja nekretninama na teritoriju Republike Hrvatske pravnih osoba sa sjedištem u Republici Sloveniji, Republici Makedoniji i Bosni

Zakon o zabrani raspolaganja i preuzimanju sredstava određenih pravnih osoba na teritoriju Republike Hrvatske

Aneks G Ugovora o sukcesiji

STJECANJE PRAVA VLASNIŠTVA NA NEKRETNINAMA U REPUBLICI HRVATSKOJ OD STRANE PRAVNIH OSOBA IZ BOSNE I HERCEGOVINE

4.23. Revd 3502/2020

Jesu li ispunjene pretpostavke za stjecanje prava vlasništva na nekretnini, na kojoj je u zemljišnim knjigama još uvijek u cijelosti upisano Društveno vlasništvo a kao nosilac prava korištenja Društveno Politička Zajednica Savezne Republike, i to na korist pravne osobe iz Bosne i Hercegovine kao pravnog slijednika nekadašnjeg stjecatelja prava korištenja na toj istoj nekretnini?

[Rev 389/2022](#)

Sve dok Republika Hrvatska i Republika Bosna i Hercegovina u smislu Aneksa G Ugovora o pitanjima sukcesije („Narodne novine - Međunarodni ugovori“, broj 2/04) ne sklope bilateralni sporazum o uređenju imovinskopravnih odnosa na snazi su zabrane propisane Uredbom o zabrani raspolaganja nekretninama na teritoriju Republike Hrvatske („Narodne novine“, broj 36/91) Uredbom o izuzimanju od zabrane raspolaganja nekretninama na teritoriju Republike Hrvatske pravnih osoba sa sjedištem u Republici Sloveniji, Republici Makedoniji i Bosni i Hercegovini („Narodne novine“, broj 46/00) i odredbi Zakona o zabrani raspolaganja i preuzimanju sredstava određenih pravnih osoba na teritoriju Republike Hrvatske („Narodne novine“, broj 29/94 i 35/94) pravne osobe iz Bosne i Hercegovine ne mogu stjecati pravo vlasništva na nekretninama na teritoriju Republike Hrvatske osim ako takvu dozvolu ne ishode od nadležnih upravnih vlasti Republike Hrvatske.

Čl.129. ZVK, čl. 144. ZN

BRISOVNA TUŽBA

4.24. Revd 456/2021

Predstavlja li tužba kojom nasljednik osobe koja je u zemljišnim knjigama bila upisana kao nositelj prava vlasništva nekretnine (a koja nekretnina nije bila obuhvaćena ostavinom u rješenju o nasljeđivanju iza nositelja prava vlasništva), a koja tužba je podnesena protiv nasljednika drugog nasljednika te iste osobe, a kojom se traži:

- brisanje upisa sadašnjeg prava vlasništva tuženika i brisanje prethodno tome upisanog prava vlasništva pravnog prednika tuženika,

- uspostava prijašnjeg zemljišnoknjižnog stanja postojećeg prije tih spornih upisa i
- kojom se posljedično tome traži i (ponovni) upis prava vlasništva prednika tužitelja, u pogledu zahtjeva za upis prava vlasništva prednika tužitelja samostalnu nasljedničku tužbu u smislu Zakona o nasljeđivanju ili se radi o jedinstvenoj i isključivo brisovnoj tužbi u smislu Zakona o zemljišnim knjigama?

Rev 1439/2021

Sve navedeno čini neodrživim pravni pristup drugostupanjskog suda o pravnoj kvalifikaciji predmetnog tužbenog zahtjeva kao nasljedničkog te je pravno shvaćanje ovoga suda da se ovdje (toč 7.), uzimajući u obzir sve posebne okolnosti ovoga, konkretnog slučaja, radi o jedinstvenoj brisovnoj tužbi.

Čl. 388. st. 4 ZVDSP

TUŽBA NA UTVRĐENJE PRAVA VLASNIŠTVA STEČENOG DOSJELOŠĆU

4.25. Revd 217/2020

1. Mora li tužitelj kao posjednik dokazivati pravni temelj svojega posjeda kada zahtjev za utvrđenje prava vlasništva temelji na proteku roka za izvanrednu dosjelost i kada je tužitelj preuzeo posjed od svoje pravne prednice te nije znao niti morao znati za temelj posjeda svoje pravne prednice?
2. Je li za odlučivanje o stjecanju prava vlasništva na nekretninama ranijeg društvenog vlasništva mjerodavno je li tužba podnesena do 17. studenoga 1999. ili se tužba može podnijeti i nakon tog roka, pri čemu je bitno da je rok od 40 godina za stjecanje prava vlasništva protekao prije 17. studenoga 1999.?

Rev 1208/2020

Stoga, protivno pravnom shvaćanju nižestupanjskih sudova, za primjenu shvaćanja iz presude Trgo protiv Hrvatske, nije bitno je li tužba podnesena u razdoblju od 1. siječnja 1997. do 17. studenoga 1999.

(...)

Nadalje, u vezi uračunavanja u rok dosjelosti vremena prije 8. listopada 1991., u slučaju kad je i prije toga posjed tužitelja odnosno njegovih prednika bio zakonit, pošten i istinit, Vrhovni sud Republike Hrvatske je izrazio pravno shvaćanje (primjerice u odlukama broj Rev 291/14-2 od 17. travnja 2018., Rev-x 974/2017-2 od 7. svibnja 2019., Rev 215/2022-2 od 2. ožujka 2022.), prema kojem kod stjecanja prava vlasništva dosjelošću na stvarima koje su prije 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu treba u vrijeme dosjelosti računati i vrijeme prije 8. listopada 1991., ako se time ne vrijeđaju vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekla na temelju odredbe čl. 388. st. 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine", broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08 i 38/09), nego na temelju drugih odredaba tog Zakona.

(...)

Pritom je u odnosu na zaključak drugostupanjskog suda o tome da posjed tužitelja i njegovih prednika nije bio pošten, potrebno posebno navesti, da se u skladu sa odredbom

čl. 18. st. 5. ZVDSP, poštenje posjeda predmnijeva. Dakle, onaj tko tvrdi da je nečiji posjed nepošten (nesavjestan) mora to i dokazati.

IZDAVANJE TABULARNE IZJAVE NE MOŽE SE ZAHTIJEVATI U SLUČAJU ORIGINARNOG STJECANJA PRAVA VLASNIŠTVA

4.26. Revd 3860/2021

Je li osnovano postavljanje (i prihvaćanje) dijela tužbenog zahtjeva za izdavanje tabularne isprave podobne za zemljišnoknjižni prijenos nekretnine za koju se zahtjeva (i u odnosu na koju se prihvaća zahtjev) utvrđenje prava vlasništva stečenog na temelju zakona, odnosno stjecanja vlasništva koje nema osnovu u pravnom poslu sklopljenom među strankama?

Rev 712/2022

(...) jer je ovaj sud u nizu svojih odluka izrazio shvaćanje da u slučaju originarnog stjecanja prava vlasništva (na temelju zakona tužitelj nije ovlašten od tuženika zahtijevati izdavanje tabularne isprave (Rev-x 434/13 od 22. svibnja 2013., Rev 2550/11 od 17. lipnja 2015., Rev 59/11 od 7. rujna 2016., Rev 411/2015 od 11. ožujka 2020., Rev 1993/2018-2 od 19. studenoga 2019. i druge) već je na to ovlašten u slučaju postojanja određenog građanskopravnog odnosa među strankama iz kojeg bi takva obveza proizlazila.

Čl. 3. st.1., čl. 2. st. 1. i 2. Zakona o poljoprivrednom zemljištu

Čl. 3. Zakona o građevinskom zemljištu

STJECANJE PRAVA VLASNIŠTVA NA ZEMLJIŠTU UNUTAR GRANICA GRAĐEVINSKOG PODRUČJA

4.27. Revd 3954/2020

Da li se zemljište, koje se na dan stupanja na snagu Zakona o poljoprivrednom zemljištu („Narodne novine“ broj 34/91; dalje u tekstu Zakon o poljoprivrednom zemljištu), odnosno na dan 24. srpnja 1991., nalazilo unutar granica građevinskog područja prema prostorno planskoj dokumentaciji, a bilo je neizgrađeno, smatra poljoprivrednim zemljištem prema odredbi članka 2. stavka 2. Zakona o poljoprivrednom zemljištu pa je prema članku 3. stavku 1. istog Zakona Republika Hrvatska ex lege postala vlasnik tog zemljišta?

Rev 597/2021

Stoga kraj utvrđenja u pobijanoj odluci, na temelju Uvjerenja Splitsko-dalmatinske županije, Upravnog odjela za prostorno uređenje, Ispostave Solin od 6. listopada 2015., da su se predmetne nekretnine na dan 24. srpnja 1991. nalazile unutar građevinskog područja općine, pravilan je zaključak da se ne radi o poljoprivrednom zemljištu za kojeg bi bila legitimirana Republika Hrvatska, već o građevinskom, gdje je legitimiran kao vlasnik upravo, u konkretnom slučaju, Općina Klis.

Čl. 200. ZZK

DOKAZIVANJE STJECANJA PRAVA VLASNIŠTVA U POJEDINAČNOM ZEMLIŠNOKNJIŽNOM ISPRAVNOM POSTUPKU

4.28. Revd 2769/2021

U pojedinačnom zemljišnoknjižnom ispravnom postupku ne može se dokazivati stjecanje prava vlasništva dosjelošću na način da svoje izvanknjižno vlasništvo predlagatelj dokazuje osim ispravama i drugim dokazima kao što su svjedoci, očevid i dr.

Rev 346/2023

U pojedinačnom zemljišnoknjižnom ispravnom postupku ne može se dokazivati stjecanje prava vlasništva dosjelošću na način da svoje izvanknjižno vlasništvo predlagatelj dokazuje osim ispravama i drugim dokazima kao što su svjedoci, očevid i dr.

Čl.388. st.5. ZVDSP

Čl. 2., čl. 4. st. 2. i 3. Zakona o pretvorbi prava na društvenim sredstvima bivših društveno-političkih organizacija

NAČELO POVJERENJA U ISTINITOST I POTPUNOST ZEMLIŠNIH KNJIGA U ODNOSU NA NEKRETNINE KOJE SU NA DAN STUPANJA NA SNAGU ZAKONA JOŠ UVIJEK BILE UPISANE U ZEMLIŠNIM KNJIGAMA KAO DRUŠTVENO VLASNIŠTVO

4.29. Revd 627/2022

Može li se vlasništvo nekretnine koju je Republika Hrvatska stekla na temelju zakona, pozivom na odredbu čl. 388. st. 5. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, kojom je odgođena primjena načela povjerenja u istinitost i potpunost zemljišnih knjiga u odnosu na nekretnine koje su na dan stupanja na snagu Zakona još uvijek bile upisane u zemljišnim knjigama kao društveno vlasništvo, uspješno suprotstaviti pravo onoga koji je upisao svoje pravo na nekretnini dok je još pravo koje je bilo stečeno na temelju zakona nije bilo upisano, kao i svim daljnjim raspolaganjima?

Je li članak 4. stavak 2. i 3. Zakona o pretvorbi prava na društvenim sredstvima bivših društveno-političkih organizacija suprotan raspolaganju prednika tuženika na nekretninama u društvenom vlasništvu koje su dane na korištenje društveno-političkim organizacijama, odnosno može li načelo povjerenja u zemljišne knjige ići u prilog osobama koje obvezuje zabrana raspolaganja na takvim nekretninama?

Rev 105/2023

Vlasništvu nekretnine koje je Republika Hrvatska stekla na temelju zakona, pozivom na odredbu čl. 388. st. 5. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, kojom je odgođena primjena načela povjerenja u istinitost i potpunost zemljišnih knjiga u odnosu na nekretnine koje su na dan stupanja na snagu Zakona još uvijek bile upisane u zemljišnim knjigama kao društveno vlasništvo, ne može se uspješno suprotstaviti pravo onoga koji je upisao svoje pravo na nekretnini dok je još pravo koje je bilo stečeno na temelju zakona nije bilo upisano, kao i svim daljnjim raspolaganjima.

Suprotno je raspolaganje prednika tuženika na nekretninama u društvenom vlasništvu koje su dane na korištenje društveno-političkim organizacijama propisu sadržanom u čl. 4. stavak 2. i 3. Zakona o pretvorbi prava na društvenim sredstvima bivših društveno-političkih organizacija i slijedom toga načelo povjerenja u zemljišne knjige ne može ići u prilog osobama koje obvezuje zabrana raspolaganja na takvim nekretninama jer je posljedica takvih raspolaganja sukladno odredbi čl. 4. st. 3. tog zakona ništetnost takvih raspolaganja pa nitko u nizu stjecanja ne može steći pravo koje od početka nije bilo stečeno jer je raspolaganje bilo ništetno.

Čl. 197. st.1. i 3., čl. 200. st. 1 i 3. ZZK BRISOVNA TUŽBA

4.30. Revd 4052/2020

Je li parnični sud povodom tužbe za ispravak iz čl. 197. Zakona o zemljišnim knjigama, tužitelja čiji je upis odlukom donesenom u ispravnom postupku zemljišnoknjižni sud naredio izbrisati, ovlašten utvrđivati jesu li ispunjene pretpostavke za stjecanje knjižnog prava tuženika, te u tu svrhu utvrđivati nove činjenice i izvoditi nove dokaze, koji nisu bili predmet pojedinačnog ispravnog postupka, ili je ograničen tužbenim zahtjevom na ispitivanje valjanosti prijašnjeg upisa tužitelja i valjanosti odluke zemljišnoknjižnog suda?

Rev 410/2022

Sukladno navedenom pojedinačni ispravni postupak predstavlja postupak koji je u pravni sustav uveden sa svrhom učinkovitog sredstva za usklađenje zemljišnog i katastarskog stanja u onim slučajevima u kojima stvarno i katastarsko stanje ne odgovara upisanom zemljišnom knjižnom stanju. Stoga takav postupak treba predstavljati učinkovito pravno sredstvo za usklađivanje katastarskog i zemljišnoknjižnog stanja u slučajevima u kojima predlagatelj raspoložu ispravama iz kojih proizlazi opravdanost i osnovanost pokretanja takvog postupka.

Obzirom da je tužitelj prigovorio navedenom pojedinačnom ispravnom postupku te tražio ispravak zemljišnoknjižnog stanja nastalog na temelju rješenja donesenog u predmetnom pojedinačnom ispravnom postupku pravilno su nižestupanjski sudovi utvrđivali u ovom postupku da dokazi koje je tuženik kao predlagatelj u pojedinačnom ispravnom postupku dostavio i na temelju kojih je pokrenut pojedinačni ispravni postupak, predstavljaju opravdane razloge za pokretanjem tog postupka, te utvrdili da nije bilo razloga za ispravkom zemljišnoknjižnog stanja, obzirom da je pojedinačni

ispravni postupak predstavljao usklađivanje stvarnog i katastarskog sa zemljišnoknjižnim stanjem na temelju isprava koje su ukazivale na opravdanost takvog postupanja.

**ZAŠTITA POVJERENJA U ZEMLJIŠNE KNJIGE - SAVJESNOST SVIH
SUDIONIKA PRAVNOG POSLA
(proglašenje ovrhe nedopuštenom)**

Čl. 124. u vezi čl. 114., čl. 57. st.3., čl. 61. st.1. ZVDSP

4.31. Revd 2780/2020

Je li sud dužan u svakom pojedinačnom slučaju, uzimajući u obzir osobite okolnosti svakog konkretnog slučaja, prilikom odlučivanja o tužbenom zahtjevu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom (zbog toga što predmet ovrhe nije u cijelosti vlasništvo ovršenika) procjenjivati savjesnost i dobru vjeru svih sudionika određenog pravnog odnosa, uključujući i bračnog druga - tužitelja koji (eventualno) nije bio sudionik tog odnosa?

Rev 643/2021

Sukladno praksi ovog suda izraženoj primjerice u odlukama broj Revt-42/2013 od 13. ožujka 2013. i Rev 1867/2012 od 29. listopada 2013. koje se naslanjaju na odluke Ustavnoga suda RH broj U-III-103/2008 od 14. lipnja 2011., a koje su bile razlog za dopuštenje predmetne revizije, za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva koji se odnosi na pitanje dopuštenosti ovrhe na nekretnini upisanoj na (samo) jednom bračnom drugu, a koja predstavlja zajedničku imovinu bračnih drugova, odlučno je postojanje savjesnosti i poštenja svih sudionika ovog pravnog odnosa, dakle prvotuženice kao ovrhovoditeljice, tužiteljice kao treće osobe i bračnog druga ovršenika.

Naime, u trenutku kada bračni drug stječe pravo vlasništva nekretnine koju je kupio sredstvima koja predstavljaju bračnu imovinu te kada nakon toga treća osoba kao ovrhovoditelj podnosi prijedlog za ovrhu na toj nekretnini, zemljišnoknjižno stanje nije neistinito, već može biti nepotpuno, pa u korist takvog ovrhovoditelja, ako su za to ispunjene pretpostavke, nastupaju pravni učinci zaštite povjerenja u potpunost, a ne u istinitost zemljišnih knjiga. Upravo je utoliko, prema spomenutoj praksi ovog suda, u kojoj revizijski sud i dalje ustraje, za ocjenu osnovanosti konkretnog tužbenog zahtjeva odlučna činjenica savjesnosti ili nesavjesnosti prethodnog postupanja tužiteljice u vezi s prosudbom ima li mjesta primjeni načela povjerenja u zemljišne knjige, kao i savjesnosti ili nesavjesnosti prvotuženice.

Pritom u okolnostima kada su dva sudionika određenog pravnog odnosa savjesna, odnosno kada je jedan od njih kao ovrhovoditelj u dobroj vjeri, a drugi bračni drug koji nije bio sudionik prethodno zaključenog pravnog posla čija je posljedica upis prava vlasništva, odnosno koji nije upisan kao vlasnik nekretnine u odnosu na koju se provodi postupak ovrhe i u tom postupku se pojavljuje kao treća osoba, a u isto je vrijeme bračni drug ovršenika, polazeći od sadržaja i pravnog domašaja načela povjerenja u zemljišne knjige, prednost u zaštiti prava ima savjesni ovrhovoditelj koji se poziva na načelo povjerenja u zemljišne knjige. To vrijedi čak i onda kada je bračni

drug savjestan i nije znao za raspolaganja drugog bračnog druga odnosno kada su ovrhovoditelj i takav bračni drug istodobno bili u dobroj vjeri.

**BRISANJE PRAVA KORIŠTENJA I UPIS PRAVA VLASNIŠTVA U KORIST RH NA TEMELJU čl. 23. Zakona o turističkom i ostalom građevinskom zemljištu neprocijenjenom u postupku pretvorbe i privatizacije
Čl. 23. ZTZ-a, čl. 362. st. 1. i 2., te čl. 390. čl. 390.a i 391. ZVDSP**

4.32. Revd 941/2022

Može li zemljišnoknjižni sud u zemljišnoknjižnom postupku odrediti brisanje prava korištenja i upis prava vlasništva samo pozivanjem na odredbu čl. 23. Zakona o turističkom i ostalom građevinskom zemljištu neprocijenjenom u postupku pretvorbe i privatizacije ili je potrebno provesti parnični postupak?

Rev 1018/2022

Zemljišnoknjižni sud u zemljišnoknjižnom postupku može u situaciji kada iz priložene dokumentacije utvrdi da predmetne nekretnine u društvenom vlasništvu nisu u postupku pretvorbe društvenog poduzeća na koga je upisano pravo korištenja, procijenjene u temeljni kapital protustranke u postupku pretvorbe i privatizacije, da se nalazile unutar građevinskog područja, te da su se na dan 1. kolovoza 2010. nalazile u cijelosti izvan područja ugostiteljsko-turističke namjene, s obzirom na sadržaj odredbe čl. 2. st. 2 i čl. 23. st. 1. ZTZ-u, kao i odredbe čl. 390. i čl. 390.a ZVDSP-a odrediti brisanje prava korištenja i upis prava vlasništva u korist RH pozivanjem na odredbu čl. 23. Zakona o turističkom i ostalom građevinskom zemljištu neprocijenjenom u postupku pretvorbe i privatizacije, te nije potrebno provesti parnični postupak.

**OTUĐENJE KOD UGOVORA O DOŽIVOTNOM UZDRŽAVANJU NASTUPA
TRENUTKOM SMRTI UZDRŽAVATELJA**

Čl. 125. st. 2. ZVDSP

4.33. Revd 1239/2022

1. Predstavlja li sklapanje ugovora o doživotnom uzdržavanju, a predmet kojeg ugovora je prijenos nekretnine pod odgovdnim učinkom, otuđenje nekretnine?
2. Smatra li se suposjed samostalnim posjedom i može li se primijeniti članak 125. ZVDSP-a u slučaju kada se stjecatelj nalazi u suposjedu nekretnine?
3. Može li se u slučaju dvostrukog otuđenja nekretnina, i to u slučaju kada prvo raspolaganje nekretnine predstavlja sklapanje ugovora o doživotnom uzdržavanju i tim raspolaganjem nekretnine vlasnik preda posjed nekretnine davatelju uzdržavanja, a drugo raspolaganje predstavlja ugovor o darovanju iste nekretnine obdareniku koji je nesavjestan i koji je svjestan ranijeg raspolaganja, davatelj uzdržavanja u sudskom postupku tražiti temeljem čl. 125. st. 2. ZVDSP-a brisanje prava vlasništva obdarenika i uspostavu ranijeg zemljišnoknjižnog stanja?

Rev 38/2023

Otuđenje stvari ili prava koja su predmet ugovora o doživotnom uzdržavanju nastupa trenutkom smrti primatelja uzdržavanja, a ne već samim sklapanjem ugovora o doživotnom uzdržavanju.

Čl. 36. ZVDSP

STJECANJE PRAVA VLASNIŠTVA NA IDEALNOM SUVLASNIČKOM DIJELU

4.34. Revd 2437/2022

Da li se tužbom može tražiti utvrđenje prava suvlasništva na idealnom suvlasničkom dijelu nekretnine koji je stečen na temelju Zakona?

Rev 116/2023

Zato je odgovor na postavljeno pitanje da se tužbom može tražiti utvrđenje prava suvlasništva na idealnom suvlasničkom dijelu nekretnine i ako je realni dio koji je stečen na temelju Zakona pretvoren (u za to propisanom postupku) u idealni suvlasnički dio na koji je uknjižen tuženik.

5. ZAŠTITA PRAVA VLASNIŠTVA

Čl. 165. st. 1. i 6. ZVDSP

KORIST KOJU JE KORISNIK PROSTORA OSTVARIO NAKON PRESTANKA ZAKUPA

5.1. Revd 753/2020

Da li je zakupnik nakon prestanka zakupa poslovnog prostora u obvezi platiti zakupodavcu naknadu stečene koristi u visini zakupnine ugovorene Ugovorom o zakupu i za vrijeme nakon prestanka zakupa ili se naknada u tom slučaju utvrđuje u visini stvarne koristi koju je zakupnik stekao koristeći poslovni prostor nakon prestanka zakupa?

Rev 1129/2020

Drugostupanjski sud je preinačio prvostupanjsku presudu ocijenivši da je tuženik u obvezi platiti tužitelju naknadu za koristi koje nakon prestanka zakupa imao posjedovanjem poslovnog prostora, u visini zakupnine koju je bio u obvezi plaćati prema ugovoru o zakupu koji je sklopljen na vrijeme koje je isteklo.

Međutim, prema pravnom shvaćanju ovog revizijskog suda, korist koju je posjednik poslovnog prostora (tuženik) ostvarivao nije pravilno utvrđivati prema zakupnini koja je bila relevantna u vremenu u kojem je ugovor o zakupu poslovnog prostora bio na snazi već je nakon prestanka zakupa koristi koje je zakupnik imao potrebno utvrditi prema visini zakupnine koju bi nakon prestanka zakupa zakupnik bio u obvezi plaćati i to u iznosu kojeg je realno na tržištu za konkretan prostor bilo moguće postići te

tako utvrđen iznos predstavlja korist koju je korisnik prostora nakon prestanka zakupa ostvario.

Dakle, pogrešno je drugostupanjski sud primijenio materijalno pravo (čl. 165. st. 1. i 6. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima „Narodne novine“, broj 91/96 i dr.), zbog čega nije odgovoreno na sve odlučne navode žalbe tužitelja (odnose se na način utvrđivanja iznosa u kojem je tuženik ostvario korist), pa je na temelju odredbe čl. 395. st. 2. . Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 28/13 - dalje: ZPP), riješeno kao pod I. izreke.

Čl. 164. st. 2. ZV

BRAČNI DRUG U SPORU O BRAČNOJ STEČEVINI I POŠTENI POSJED

5.2. Revd 2372/2020

Da li se s obzirom na odredbu članka 164. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima bračni drug u sporu o bračnoj stečevini smatra poštenim posjednikom stvari dok traje parnični postupak radi utvrđenja bračne stečevine?

Rev 722/2021

(...) odgovor na pitanje glasi da je tuženica bila pošteni posjednik do trenutka kada je saznala za pravomoćnu odluku kojom je odbijen njezin zahtjev za utvrđenje prava suvlasništva na spornoj nekretnini na ime stjecanja za vrijeme trajanja bračne zajednice s tužiteljem.

Čl. 165. st.1. ZV

OVLAST DAVANJA U ZAKUP PROSTORA DAJE TOM OVLAŠTENIKU I OVLAST OSTVARIVATI I ŠTITITI POSJED PROSTORA ILI OVLAST OSTVARIVATI NAKNADU ZA NJEGOVO PROTUPRAVNO KORIŠTENJE

5.3. Revd 4133/2020

1. Je li osoba na koju je vlasnik prenio ovlaštenja davanja u zakup određene stvari, ovlaštena tražiti naknadu koristi (u visini zakupnine) od nepoštenog posjednika te stvari, u smislu čl. 165. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima?

2. Uključuje li ovlast raspolagati poslovnim prostorom, koja ovlast proizlazi iz činjenice davanja u zakup, ujedno i ovlast zahtijevati od bespravnog korisnika naknadu za korištenje poslovnog prostora u smislu odredbe članka 165. stavka 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, koji bi po redovnom tijeku stvari morao plaćati zakupninu, ako u vezi takvog korištenja nije ostvarivao pripadajuću mu zakupninu, a drugi se na račun toga neosnovano okoristio?

3. Je li bivši zakupodavac po prestanku ugovora o zakupu aktivno legitimiran potraživati od ranijeg zakupnika, koji nije udovoljio ugovornoj i zakonskoj obvezi da

po prestanku zakupa preda posjed prostora zakupodavcu, naknadu za korištenje predmeta zakupa?

[Rev 161/2022](#)

Pravno shvaćanje je i ovoga vijeća revizijskog suda da ovlast davanja u zakup prostora daje tom ovlašteniku i ovlast ostvarivati i štititi posjed prostora ili ovlast ostvarivati naknadu za njegovo protupravno korištenje - ako u vezi takvog korištenja nije ostvarivao pripadajuću mu zakupninu a drugi se na račun toga neosnovano okoristio, zbog čega je odgovor na sva tri postavljena pravna pitanja zbog kojih je revizija dopuštena potvrđan.

vidi i [Rev 1014/2022](#)

Čl. 165. st. 2 ZVDSP

**ZAHTJEV SUVLASNIKA ZA ISPLATU NAKNADE ZA KORIŠTENJE I
UPORABU TUĐE STVARI - PRAVNI POLOŽAJ POSJEDNIKA**

5.4. Revd 1807/2021

Može li se kod zahtjeva za isplatu naknade za korištenje i uporabu tuđe stvari na kojoj postoji suvlasništvo više osoba u idealnim dijelovima, dospjeće tražbine s osnove zahtjeva za isplatu koristi odnosno naknade za korištenje stvari temeljiti na odredbi čl. 165. st. 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine", broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 143/12 i 152/14) odnosno predaji stvari u posjed?

[Rev 181/2022](#)

U odgovoru na to pitanje na 2. sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (2/21) održanoj 1. ožujka 2021. zauzeto je sljedeće pravno shvaćanje:

„U parnici u kojoj je predmet spora zahtjev suvlasnika protiv posjednika koji koristi i posjeduje tuđu stvar (ili tuđi suvlasnički dio stvari), za isplatu naknade za to što ju je upotrebljavao i od nje imao koristi, odnosno naknade za sve koristi koje je tuženik imao za vrijeme svojega posjedovanja, na temelju čl. 164. i 165. ZVDSP, za odluku o tužbenom zahtjevu odlučno je utvrditi pravni položaj posjednika, pritom nije nužno da se tužbenim (vlasničkim) zahtjevom istodobno traži i predaja te stvari u suposjed, ako je suvlasnik na odgovarajući način izrazio volju za posjedovanjem stvari.

Pošteni posjednik u svakom slučaju postaje nepošten od trenutka kada je primio tužbu na predaju u posjed ili suposjed, ali se njegovo nepoštenje može dokazivati i u odnosu na vrijeme prije podnošenja tužbe, posebice ako ga je tužitelj na odgovarajući način pozvao na predaju stvari.

Čl. 167. ZV (ZVDSP)

POSTAVLJANJE KLIMA UREĐAJA U ZRAČNOM PROSTORU VLASNIKA NEKRETNINE PREDSTAVLJA OGRANIČAVANJE PRAVA VLASNIŠTVA

5.5. Revd 807/2020

Predstavlja li postavljanje stvari od treće osobe, u konkretnom slučaju klima uređaja, u zračnom prostoru vlasnika nekretnine, uznemiravanje vlasnika u njegovom pravu vlasništva na toj nekretnini?

Rev 1092/2020

Ovo stoga jer je nedvojbeno da je tuženica postavljanjem klima uređaja zašla u zračni prostor iznad nekretnine tužitelja, a nije dokazala da je to učinila u dogovoru ili uz suglasnost tužitelja. Pritom, radi se ne samo o zapremini zračnog prostora koji je objektivno zahvaćen samim dimenzijama vanjske jedinice klima uređaja već i o primjerice, potrebi odvođenja kondenzata koji se po prirodi stvari ispušta iz tog uređaja, što objektivno predstavlja zahvat u tuđu posjedovnu i vlasničku sferu a time predstavlja i ograničavanje vlasničkog prava tužitelja.

Čl. 164. i 165. ZVDSP

ZAHTJEV ZA PREDAJU STVARI U PARNICI U KOJOJ JE PREDMET SPORA ZAHTJEV (SU)VLASNIKA ZA ISPLATU NAKNADE ZA KORISTI KOJE JE POSJEDNIK IMAO ZA VRIJEME SVOG POSJEDOVANJA

5.6. Revd 3255/2021

Je li tužitelj ovlašten zahtijevati isplatu naknade koristi koju je tuženi ostvario bespravnim korištenjem tužiteljevog poslovnog prostora kao nepošteni posjednik i prije nego li je od tuženika tražio predaju prostora u posjed?

Rev 193/2022

Revizija je dopuštena iz razloga jer shvaćanje izraženo u pobijanoj presudi u pogledu postavljenog pitanja odstupa od shvaćanja zauzetog na sjednici Građanskog odjela ovog suda br. Su-IV-16/2021-5 od 1. ožujka 2021., a koje shvaćanje glasi: „U parnici u kojoj je predmet spora zahtjev su(vlasnika) protiv posjednika koji koristi i posjeduje tuđu stvar (ili tuđi suvlasnički dio stvari), za isplatu naknade za to što ju je upotrebljavao i od nje imao koristi, odnosno naknade za sve koristi koje je tuženik imao za vrijeme svojega posjedovanja, na temelju čl. 164. i 165. ZVDSP, za odluku o tužbenom zahtjevu odlučno je utvrditi pravni položaj posjednika, pritom nije nužno da se tužbenim (vlasničkim) zahtjevom istodobno traži i predaja te stvari u (su)posjed, ako je (su)vlasnik na odgovarajući način izrazio volju za posjedovanjem stvari. Pošteni

posjednik u svakom slučaju postaje nepošten od trenutka kada je primio tužbu na predaju u posjed ili suposjed, ali se njegovo nepoštenje može dokazivati i u odnosu na vrijeme prije podnošenja tužbe ako ga je tužitelj na odgovarajući način pozvao na predaju stvari.“

Dakle, odgovor na postavljeno pitanje sadržan je u citiranom pravnom shvaćanju.

Čl. 165. ZVDSP

PRAVO ZAKUPODAVCA ZAHTIJEVATI PREDAJU STVARI

5.7. Revd 2632/2020

Je li raniji zakupodavac kao osoba kojoj je priznato pravo zahtijevati od nepoštenog posjednika ispražnjenje i predaju u posjed stvari ujedno ovlašten potraživati od tog istog nepoštenog posjednika naknadu za korištenje predmeta zakupa, sve dok isti ne isprazni i preda u posjed predmetni prostor?

[Rev 748/2021](#)

Stoga odgovor na pitanje glasi da zakupodavac u situaciji kada ima ovlast raspolagati / upravljati predmetom zakupa, pa tako i zahtijevati predaju stvari, jer je na to ovlašten od vlasnika te stvari, ima pravo zahtijevati od nepoštenog posjednika naknadu za korištenje stvari ranijeg predmeta zakupa, i to kao naknadu sve koristi koje je posjednik imao za vrijeme svojega posjedovanja dok nije predao u posjed predmetni prostor zakupodavcu.

ZAHTJEV VLASNIKA STANA ZA ISELJENJE I PREDAJU STANA PROTIV OSOBE S KOJOM NIJE SKLOPLJEN UGOVOR O NAJMU STANA SA ZAŠTIĆENOM NAJAMNINOM I PRAVO NA DOM

Čl. 162. ZVDSP, čl. 8.st. 2 Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda

5.8. Revd 117/2020

Kada vlasnik stana zahtjeva iseljenje i predaju stana od osobe s kojom nije sklopljen ugovor o najmu stana sa zaštićenom najamnikom, niti je ta osoba od vlasnika stana zatražila sklapanje takvog ugovora, a niti je ona takvu najamniku plaćala, a u ugovoru o najmu stana sa zaštićenom najamnikom ranijeg najmoprimca je ta osoba bila navedena kao osoba na koju prava iz tog ugovora prelaze po smrti zaštićenog najmoprimca, je li kod ocjene osnovanosti tužbenog zahtjeva, primjenjujući test razmjernosti, prednost ima tzv. pravo na dom u odnosu na Ustavom Republike Hrvatske zaštićeno pravo vlasništva?

Rev 814/2020

(...) nižestupanjski sudovi su propustili uvažiti da tuženikovo pravo na dom ovisi (a to je i odgovor na pitanje glede kojeg je revizija dopuštena) i od daljnjih činjenica: je li tuženik odbijao i odbija sklopiti ugovor o korištenju (najmu) prijepornog stana sa tužiteljem i plaćati ovome zaštićenu najamninu - pa, ako bi odgovor na to bio pozitivan, je li za to odbijanje imao opravdani razlog (moguće i u sadržaju izjave naslova "Samoinicijativna želja, molba, priznanje gospođe Smiljane Salvaro" od 11. lipnja 1997., potpisane od strane Salvaro Smiljke, Turković Vjeke, kao predstavnika stanara, „ovjerene sa pečatom kućnog savjeta i Mecing Julijane“, a u kojoj je istaknuto „da je obitelj Julijane Mecing, s obzirom na uložena financijska sredstva zaslužila zadržati predmetni stan, da je to odluka Smiljane Salvaro, da je ona osigurana kao i njena obitelj glede nekretnina stanovanja, da nije u mogućnosti vratiti uloženi novac u stan Julijani Mecing“).

PRAVNI POLOŽAJ NEPOŠTENOG POSJEDNIKA

Čl. 165. ZVDSP

5.9. Revd 194/2021

Smatra li se poštenim posjednikom u smislu odredbe čl. 18. st. 3. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12 i 152/14 - dalje: ZVDSP), tuženik koji je u posjedu nekretnine u suvlasništvu tužitelja bez pravne osnove odnosno bez valjanog pravnog akta?

Ima li tužitelj kao suvlasnik nekretnine pravo potraživati od tuženika, koji je u posjedu nekretnine bez pravne osnove, naknadu za korištenje nekretnine na temelju čl. 165. st. 1. ZVDSP, a koji je u drugom parničnom postupku od tuženika zatražio predaju u posjed predmetne nekretnine?

Rev 1292/2021

Budući da je predmetnu nekretninu u navedenom (utuženom) razdoblju posjedovao bez ovlaštenja da ga posjeduje ili bez osnove koja bi mu davala pravo da ga posjeduje iako je pritom znao da mu ne pripada pravo da ga posjeduje, pravilno je tuženika tretirati nesavjesnim ili nepoštenim posjednikom toga prostora u predmetnom razdoblju, a time i obveznikom isplate tužiteljici u smislu navedenih odredaba čl. 165. ZV-a svih koristi koje je od nekretnine imao.

Pravilno je i pravno shvaćanje prvostupanjskog suda da je tuženik u utuženom razdoblju od prijepornog prostora stekao korist za iznos zakupnine koju bi inače za ovog trebao plaćati pa je ta korist ujedno i ono što je u smislu navedenih odredaba dužan platiti tužitelju (tako i ovaj sud u odlukama posl. br. Rev 1187/11-2 od 10. svibnja 2016., Rev-x 1233/13-2 od 1. travnja 2014., Rev-2557/14 od 10. srpnja 2018.).

6. SLUŽNOSTI, STVARNI TERETI, PRAVO GRAĐENJA I ZALOŽNO PRAVO

Čl. 219. st. 5. ZVDSP PRAVNI TEMELJ

6.1. Revd 1438/2020

Je li za osnivanje prava plodouživanja temeljem pravnog posla, na idealnom dijelu nekretnine, odnosno na suvlasničkom dijelu jednog od suvlasnika nekretnine, potrebna suglasnost svih suvlasnika, odnosno i preostalih suvlasnika iste nekretnine, koji su taj teret na nekretnini dužni trpjeti, te je li odredba čl. 219. st. 6. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine" broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09 i 143/12 i 152/14 – dalje; ZVDSP) lex specialis u odnosu na odredbu čl. 203. st. 6. ZVDSP-a, kada se radi o osnivanju prava plodouživanja na nekretnini pravnim poslom, koja je u suvlasništvu?

[Rev 98/2021](#)

Stoga odgovor na postavljena pitanja glasi: Za osnivanje prava plodouživanja temeljem pravnog posla, na posebnom dijelu nekretnine u suvlasništvu, odnosno na suvlasničkom dijelu jednog od suvlasnika posebnog dijela nekretnine, potrebna je suglasnost svih suvlasnika, odnosno i preostalih suvlasnika iste nekretnine, koji taj teret na nekretnini nisu dužni trpjeti, a odredba čl. 219. st. 5. ZVDSP-a je lex specialis u odnosu na odredbu čl. 203. st. 6. ZVDSP-a, kada se radi o osnivanju prava plodouživanja, pravnim poslom, na posebnom dijelu nekretnine, koja je u suvlasništvu. Kako je upis u ovom slučaju dopušten na temelju ugovora koji nije sadržavao potrebnu suglasnost revidentice (suvlasnice) takav ugovor nije mogao biti osnova za valjanu i istinitu uknjižbu osobne služnosti plodouživanja jer za to nisu bile ispunjene sve pretpostavke određene mjerodavnim materijalnim pravom, odnosno odredbom čl. 219. st. 5. i čl. 41. st. 1. ZVDSP-a, te navedeni upis predstavlja povredu knjižnog prava revidenta.

Čl. 219. ZVDSP

OTKAZ UGOVORA O OSNIVANJU PRAVA SLUŽNOSTI

6.2. Revd 1802/2021

Može li ugovor o pravu služnosti, u kojemu rok njegovog trajanja nije određen, kojim se uz novčanu naknadu (obvezu) pravo služnosti osniva ili kojim služnost utvrđuje, prestati (okončati) izjavom o otkazu u smislu odredbe članka 212. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05 do 29/18 - dalje: ZOO)?

Rev 998/2022

(...) ugovor o osnivanju prava služnosti, iako se tim ugovorom i određuje trajno plaćanje naknade u određenim vremenskim razdobljima, od samog početka predstavlja ugovor stvarnog prava usmjeren na osnivanje prava služnosti (čl. 219. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine" 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 129/00, 114/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12 i 152/14 - dalje: ZVDSP), a ne predstavlja (do stjecanja prava služnosti) ugovor o trajnom obveznom odnosu, koji bi se mogao otkazati u smislu čl. 212. st. 1. ZOO-a. Naime, ovim ugovorom nije uspostavljen trajni ugovorni odnos s postojanjem uzajamnih obveza ugovornih stranaka, već je taj ugovor usmjeren na stjecanje stvarnog prava, i egzistira sve do stjecanja prava služnosti, do kojeg ovisno o okolnostima slučaja i aktivnosti ugovornih stranaka dolazi uknjižbom, a kako je to pravilno i zaključio drugostupanjski sud.

1- OBVEZNO PRAVO

1. OBVEZNO PRAVO – Općenito

Čl. 53. st.1. Zakona o Hrvatskoj radioteleviziji (dalje: ZHRT)

OSLOBOĐENJE OD PLAĆANJA PRISTOJBE

1.1. Revd 1873/2021

Da li se osoba koja je potpisala prijavu TV prijarnika može osloboditi plaćanja pristojbe ako dokaže da prijavljeni TV prijarnik nije njezino vlasništvo, imajući u vidu odredbu čl. 53. Zakona o Hrvatskoj radiotelevizije („Narodne novine“ br. 25/03)?

Da li se potpisom prijave TV prijarnika, potpisnik smatra i vlasnikom Tv prijarnika ?

Da li postoji zakonska obveza plaćanja RTV pristojbe kada je TV uređaj rashodovan u smislu odredbe čl. 170. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima?

Rev 343/2022

Ovaj je sud u odluci poslovnog broja Rev 1060/2011 od 17. veljače 2015. izrazio pravno shvaćanje da, u okviru primjene navedenog propisa (ZHRT), proizlazi da je obveza plaćanja TV pristojbe vezana uz vlasništvo TV prijarnika i fizičku mogućnost korištenja TV prijarnika.

Ovaj, revizijski, sud primjećuje da niti iz jedne odredbe ZHRT-a ne proizlazi obveza nevlasnika TV prijarnika za plaćanje pretplate u smislu čl. 53. st. 1. ZHRT-a niti

njihova obveza prijave promjena okolnosti u pogledu zakonske odredbe čl. 53. st. 2. ZHRT-a. (...)

Obzirom da je u ovome, konkretnom sporu utvrđeno da tuženik, unatoč tome što je potpisao predmetnu prijavu prijavnika, nije vlasnik predmetnog TV prijavnika, izostaje njegova odgovornost u smislu odredbe čl. 53. st. 1. i. 2. ZHRT-a.

Čl. 84. i 86. Zakona o sigurnosti prometa na cestama (dalje: ZOSPC)

TROŠKOVI PREMJEŠTANJA VOZILA

1.2. Revd 2463/2021

Je li osnovan zahtjev prema vlasniku odnosno korisniku vozila da snosi troškove premještanja vozila pozivanjem na odredbu čl. 84. Zakona o sigurnosti prometa na cestama (Narodne novine br. 67/08, 48/10, 74/11, 80/13, 158/13, 89/14, 92/14, 64/15, 108/17, 70/19 i 42/20, dalje: ZSPC) u vezi s čl. 86. ZSPC kada u parničnom postupku nije dokazano da je vlasnik odnosno korisnik vozila ispunio uvjete iz čl. 84. st. 1. ZSPC da bi se mogao primijeniti čl. 86. st. 1. ZSPC?

[Rev 584/2022](#)

Na temelju navedenih odredbi proizlazi, da jedinica lokalne samouprave odnosno pravna osoba koja je osnovana za obavljanje poslova premještanja vozila ili osoba kojoj je povjereno obavljanje tih poslova, može zatražiti troškove premještanja vozila jedino u slučaju ako je zaustavljeno ili parkirano na cesti na kojoj ugrožava sigurnost prometa ili ometa normalna tok prometa odnosno kada je parkirano ili zaustavljeno u slučajevima koji su propisani toč. 1. do 12. navedenog članka. Obzirom na navedeno sudovi u parničnom postupku nisu vezani procjenom policijskog službenika ili službenika jedinice lokalne samouprave, ugrožava li zaustavljeno ili parkirano vozilo sigurnost prometa ili ometa normalna tok prometa, već mogu utvrđivati jesu li se ostvarili propisani uvjeti za premještanje vozila. Tek ukoliko su ostvareni uvjeti za premještanje vozila, vlasnik odnosno korisnik vozila dužan je snositi troškove premještanja. Suprotno pravno shvaćanje oduzelo bi vlasniku odnosno korisniku vozila pravo osporavati naredbu za premještanje vozila iz čl. 84. ZSPC.

Čl. 1. Zakona o javnim cestama (dalje: ZJC), čl. 3. Pravilnika o korištenju cestovnog zemljišta i obavljanju pratećih djelatnosti

OBVEZA PLAĆANJA NAKNADE ZA PRILAZ NA CESTU OSOBA KOJE OBAVLJAJU KOMERCIJALNU DJELATNOST IZVAN CESTOVNOG ZEMLJIŠTA

1.3. Revd 5406/2021

Postoji li temeljem Zakona o javnim cestama ("Narodne novine" broj 180/04, 86/06, 138/06, 146/08, 38/09, 124/09, 153/09 i 73/10 - dalje: ZJC) i Pravilnika o korištenju cestovnog zemljišta i obavljanju pratećih djelatnosti ("Narodne novine" broj 119/07 i 39/11 - dalje: Pravilnik o korištenju) te Pravilnika o mjerilima za izračun naknade za korištenje cestovnog zemljišta i naknade za obavljanje pratećih djelatnosti ("Narodne novine" broj 119/07, 91/08 i 30/11) obveza plaćanja naknade za prilaz na cestu za osobe koje obavljaju komercijalnu djelatnost izvan cestovnog zemljišta i nisu preuzele obvezu pružanja usluga na predmetnoj javnoj cesti?

[Rev 831/2022](#)

U situaciji kada osoba obavlja svoju komercijalnu djelatnost izvan cestovnog zemljišta, korisnici tih usluga dolaze na to zemljište priključkom na javnu cestu koja je izgrađena na cestovnom zemljištu, zapravo, koriste se javnim dobrom u općoj uporabi.

Slijedom navedenog, neosnovano tužitelj potražuje naknadu od tuženika u ovoj pravnoj stvari, jer zakonom nije predviđena obveza plaćanja naknade za prilaz na cestu već je propisana naknada za obavljanje pratećih djelatnosti na cestovnom zemljištu.

Čl. 225. u vezi čl. 1045. i 1046. ZOO/05 i čl. 107. st. 7. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju

ZASTARNI ROK U SLUČAJU KAD JE ŠTETA NASTALA ISPLATOM NAKNADE ZA RAD NA RADNOM MJESTU S POSEBNIM UVJETIMA

1.4. Revd 4787/2021

1. Može li se potraživanje visokoškolske ustanove s osnova dodatka na plaću radniku te ustanove, a koja sredstva osigurava Republika Hrvatska i koju isplatu radniku je izvršila visokoškolska ustanova, smatrati zahtjevom za naknadu štete, ili se ta isplata ima smatrati izdatkom za drugoga *sui generis*?

2. Od kada počinje teći zastarni rok za zahtjev osobe koja je učinila izdatak za drugog za naknadu učinjenog izdatka?

[Rev 276/2022](#)

Prvenstveno, kada je tužitelj na temelju pravomoćne presude svojoj zaposlenici isplatio naknadu za rad na radnom mjestu s posebnim uvjetima, radilo se o tražbini koja potječe iz radnog odnosa zaposlenice, prema tome, radi se o tražbini koju je radnica imala prema svom poslodavcu, te je poslodavac, plativši navedeni iznos, izvršio svoju obvezu, a ne obvezu nekoga drugoga.

U tom trenutku, tužitelju je nastupila šteta, jer je za ovršeni iznos umanjena njegova imovina. Dakle, rok za zastaru počeo je teći drugog dana od dana kada je tužitelju nastala šteta i u svakom slučaju zastara nije nastupila onog dana kada je tužitelj svoj zahtjev postavio tuženiku, 8. srpnja 2019.

Čak i da se ne radi o odnosu naknade štete, već o odnosu izdatka za drugog *sui generis*, zastara počinje teći od onog trenutka kada je takav izdatak za drugog učinjen, a ne od trenutka kada je dospjela obveza onog koji je prema zakonu bio dužan platiti svom dužniku.

Čl. 107. i 109. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju u vezi čl. 1046. ZOO/05 i čl. 230 ZOO/05

1.5. Revd 3891/2021

Je li odredba članka 109. st. 3. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju kojom je propisano da se sredstva iz državnog proračuna namijenjena sveučilištima, veleučilištima i visokim školama doznaju kao ukupan iznos za njihov rad, a oni ih proračunom raspoređuju na pojedine troškovne stavke znači odgovornost države za sve isplate koje vrše poslodavci ili odgovornost poslodavca da raspodjeli sredstva sukladno mogućnostima?

[Rev 46/2022](#)

(...) u odgovoru na pitanje zbog kojeg je dopuštena revizija u ovom sporu, ovaj sud u cijelosti prihvaća pravno shvaćanje koje je u svojoj odluci iznio i sud drugog stupnja, to jest da je time što je tuženica sa Sindikatom sklopila KU kojom je radniku tužitelja priznala pravo na dodatak za posebne uvjete rada, koji obvezuje tužitelja kao poslodavca i koji je dužan radniku ispuniti sva prava utvrđena zakonom, drugom propisima među koje ulazi i KU, a pri tome nije tužitelju u ispunjenju obveze iz čl. 107. ZZDVO doznala sredstva potrebna za financiranje i te obveze tužitelja tuženica je propuštajući ispuniti svoju obvezu osigurati tužitelju sredstva potrebna da bi tužitelj ispunio svoju zakonsku obvezu prema svom radniku koju je on i ispunio iz postojećih sredstva kojima raspolaže, počinila štetnu radnju kojom je tužitelju umanjena njegova imovina za isplaćeni iznos pa je tuženica stoga dužna taj iznos naknaditi tužitelju.

vidi i [Rev 560/2022](#), [Rev 175/2022](#), [Rev 33/2022](#)

Čl. 20. st. 2. Zakona o sudskom registru

UPIS U SUDSKI REGISTAR - NIŠTETNOST ODLUKE SKUPŠTINE NA TEMELJU KOJE SE UPIS ZAHTIJEVA

1.6. Revd 3840/2020

Je li registarski sud, kada odlučuje o upisu u sudski registar, dužan po službenoj dužnosti paziti na ništetnost odluka skupštine temeljem kojih se upis zahtijeva?

[Rev 1231/2021](#)

(...)registarski sud, kada odlučuje o upisu u sudski registar, dužan je po službenoj dužnosti paziti na ništetnost odluka skupštine temeljem kojih se upis zahtijeva.

(...)

Stoga je u pojašnjenju odgovora na postavljeno pitanje bitno za ukazati da je registarski sud dužan paziti na ništetnost odluka glavne skupštine temeljem koje se upis zahtijeva po službenoj dužnosti ali dakako u okviru onoga što mu omogućava najveći mogući stupanj spoznaje o ništetnosti takvih odluka.

Čl. 84., 85. i 86. st.1. ZOSPC

TROŠKOVI PREMJEŠTANJA VOZILA

1.7. Revd 4174/2021

Postoji li sukladno odredbi čl. 86. st. 1. Zakona o sigurnosti prometa na cestama („Narodne novine“, broj 67/2008) obveza vlasnika odnosno korisnika vozila snositi troškove premještanja vozila i u slučaju kada tim vozilom nije počinjen prekršaj iz čl. 84. istog zakona, odnosno u slučaju kada je vlasnik odnosno korisnik premještenog vozila u prekršajnom postupku pravomoćno oslobođen od optužbe da je počinio prekršaj, a zbog kojeg je izdana naredba premještanja vozila?

[Rev 879/2022](#)

Prema ocjeni ovog suda radi pravilnog odgovora na pitanje zbog kojeg je revizija dopuštena treba odredbe čl. 84., čl. 85. i čl. 86. ZSPC treba tumačiti kao cjelinu. Stoga ovlast premještanja vozila iz čl. 85. ZSPC može se sukladno zakonu izvršavati samo onda ako je vozilo prekršilo pravila iz čl. 84. dakle ako je vozilo ili parkirano tako da ugrožava sigurnost prometa i ako je zaustavljeno na način kako to određuje isti članak.

Slijedom toga, obveza plaćanja troškova premještanja vozila sukladno odredbi čl. 86. ZSPC također je prema izričaju te odredbe vezano uz činjenicu je li vozilo parkirano ili zaustavljeno na način kako je to određeno čl. 84. ZSPC.

Dakle kada je u postupku utvrđeno da vozilo nije bilo nepropisno parkirano, i da nije bilo osnove premještati ga, ne postoji niti obveza vlasnika vozila plaćati premještanje vozila neovisno o tome što je vozilo bilo premješteno.

Čl. 540.st.3. i čl. 536. st.1 i 2. Zakona o trgovačkim društvima

**PRIJAVA ZA UPIS PRIPAJANJA DRUŠTVA - UČINAK UPISA ZABILJEŽBE
ZABRANE RASPOLAGANJA ZAPLIJENJENIM POSLOVNIM UDJELIMA**

1.8. Revd 4346/2021

1. Moraju li, u skladu s čl. 540. st. 3. Zakona o trgovačkim društvima, prijavi za upis pripajanja u sudski registar, u kojemu je upisano pripojeno društvo, biti priložena revidirana zaključna financijska izvješća, ako je pripojeno društvo obveznik revizije godišnjih financijskih izvješća u skladu s odredbama Zakona o računovodstvu?

2. Je li registarski sud ovlašten provesti upis pripajanja usprkos zabilježbi zabrane raspolaganja poslovnim udjelima koja je upisana u sudskom registru i koja se odnosi na poslovne udjele društva preuzimatelja u pripojenom društvu?

[Rev 506/2022](#)

Uz prijavu za upis u sudski registar u kojem je upisano pripojeno društvo (čl. 540. st. 3. ZTD) mora biti priloženo revizorsko izvješće o zaključnom financijskom izvješću pripojenog društva (čl. 20. st. 8. ZR) ukoliko je pripojeno društvo obveznik revizije godišnjih financijskih izvješća sukladno odredbama ZR.

(...)

Ako je u sudski registar upisana zabilježba zabrane raspolaganja zaplijenjenih poslovnih udjela koje preuzimatelj ima u pripojenom društvu, onda registarski sud nije ovlašten provesti upis pripajanja, ukoliko odluku o suglasnosti s ugovorom o pripajanju nije moguće donijeti bez glasa vlasnika zaplijenjenih poslovnih udjela (čl. 536. st. 1. i st. 2. ZTD).

vidi i **[Rev 507/2022](#)**

Čl. 1046. ZOO/05 i čl. 107. st. 7. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju

1.9. Revd 1646/2022

Može li se potraživanje tužitelja s osnove isplate dodatka na plaću radniku/djelatniku tužitelja, koji je poslodavac, visokoškolska ustanova, a koja sredstva na ime dodatka osigurava treća osoba, i koju isplatu je tužitelj izvršio, smatrati zahtjevom za naknadu štete, obzirom da se temeljem pravnog shvaćanja iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-284/2014-2 od 4. rujna 2018. ta isplata ima smatrati izdatkom za drugoga sui generis?

[Rev 739/2022](#)

Slijedom navedenog u odgovoru na pitanje zbog kojeg je dopuštena revizija u ovom sporu, ovaj sud u cijelosti prihvaća pravno shvaćanje koje je u svojoj odluci iznio i sud drugog stupnja, tj. da je time što je tuženica sa Sindikatom sklopila KU kojim je radniku tužitelja priznala pravo na dodatak za posebne uvjete rada, koji obvezuje tužitelja kao poslodavca i koji je dužan radniku ispuniti sva prava utvrđena zakonom, drugim propisom među kojima ulazi i KU, a pritom nije tužitelju ispunjenje obveze iz čl. 107. ZZDVO doznačila sredstva potrebna za financiranje i te obveze tužitelja, tuženica je propuštajući ispuniti svoju obvezu osigurati tužitelju sredstva potrebna da bi tužitelj ispunio svoju zakonsku obvezu prema svom radniku koju je on ispunio iz postojećih sredstava kojima raspolaže, počinila štetnu radnju kojom je tužitelju umanjena njegova imovina za isplaćeni iznos pa je tuženica stoga dužna i taj iznos naknaditi tužitelju. Iz izloženog jasnog proizlazi da u predmetnoj situaciji nije riječ o izdatku za drugoga sui generis (u tom smislu i ovaj sud u Rev 46/2022-3 od 28. rujna 2022. i Rev 276/2022-2 od 13. travnja 2022.).

Čl.77. Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine i čl. 67. i 87. Zakona o lokalnoj samoupravi, čl. 33. Zakona o Gradu Zagrebu i čl. 41. Zakona o zakupu i kupoprodaji poslovnog prostora

AKTIVNA LEGITIMACIJA U POSTUPCIMA RADI NAPLATE NAKNADE PROTIV BESPRAVNIH KORISNIKA POSLOVNIH PROSTORA

1.10. Revd 1922/2021

Je li Grad Zagreb kao obveznik naknade, odnosno onaj u čijoj se imovini poslovni prostor nalazi za vrijeme trajanja upravnog postupka povrata oduzete imovine, aktivno legitimiran kao tužitelj u parnicama pokrenutim protiv bespravnih korisnika kao tuženika, radi naplate naknade za korištenje poslovnih prostora koji su predmet upravnih postupaka povrata temeljem Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine (NN 92/96, 39/99, 42/99, 92/99, 43/00, 131/00, 27/01, 34/01, 65/01, 118/01, 80/02, 81/02, 98/19) sve do pravomoćnog okončanja upravnog postupka na način da okončanje postupka predstavlja tek pravomoćno rješenje kojim se utvrđuje vlasništvo Republike Hrvatske ili treće fizičke osobe?

[Rev 1134/2021](#)

(...) odgovor na postavljeno pitanje je da je Grad Zagreb kao obveznik naknade, odnosno onaj u čijoj se imovini poslovni prostor nalazi za vrijeme trajanja upravnog postupka povrata oduzete imovine, aktivno legitimiran kao tužitelj u parnicama pokrenutim protiv bespravnih korisnika kao tuženika, radi naplate naknade za korištenje poslovnih prostora koji su predmet upravnih postupaka povrata temeljem Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine ("Narodne novine", broj 92/96,

39/99, 42/99, 92/99, 43/00, 131/00, 27/01, 34/01, 65/01, 118/01, 80/02, 81/02 i 98/19) sve do pravomoćnog okončanja upravnog postupka na način da okončanje postupka predstavlja tek pravomoćno rješenje kojim se utvrđuje vlasništvo Republike Hrvatske ili treće fizičke osobe.

Čl.43. st.1. Zakona o sudskom registru u vezi čl. 327. ZOO/05

REGISTARKI SUD PRILIKOM ODLUKE O UPISU U SUDSKI REGISTAR PAZI NA NIŠTETNOST ODLUKE SKUPŠTINE NA TEMELJU KOJE SE UPIS ZAHTIJEVA SAMO U OKVIRU STANJA SPISA

1.11. Revd 5010/2021

Je li registarski sud, kada odlučuje o upisu u sudski registar, dužan po službenoj dužnosti paziti na ništetnost odluka Skupštine temeljem kojih se upis zahtijeva?

[Rev 668/2022](#)

Suprotno shvaćanju drugostupanjskog suda, registarski sud, iako je sud koji postupa po načelu formalnog legaliteta, u okviru obveze suda da na ništetnost pazi po službenoj dužnosti (čl. 327. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ 35/08, 41/08, 125/11 i 78/15 - dalje: ZOO), po službenoj dužnosti, ali samo u okviru stanja spisa - na temelju sadržaja priloženih isprava potrebnih za upis, ispituje je li odluka na temelju koje se zahtijeva upis zahvaćena razlozima ništetnosti (tako i ovaj sud u Revt-195/2009-2 od 16. lipnja 2010.).

Čl. 45. Zakona o tržištu toplinske energije (dalje: ZTTE)

OBVEZA PLAĆANJA TZV. FIKSNIH TROŠKOVA TOPLINSKE ENERGIJE

1.12. Revd 760/2020

Jesu li krajnji kupci nakon izdvajanja dužni sukladno čl. 45. st. 9. Zakona o tržištu toplinske energije plaćati sve ostale troškove osim troškova toplinske energije kako je to propisano navedenim zakonom ili oni to nisu dužni plaćati?

[Rev 285/2021](#)

Krajnji kupci dužni su nakon izdvajanja, a sukladno odredbi čl. 45. st. 9. ZTTE-a, plaćati sve ostale troškove osim troškova toplinske energije - koju energiju (uostalom) za grijanje stana ili vode niti ne koriste.

vidi i [Rev 811/2021](#), [Rev 926/2021](#), [Rev 1202/2021](#), [Rev 330/2021](#)

Čl.46. st.1. i 73. st.1. Zakona o javnim cestama

PLAĆANJE NAKNADE ZA PRILAZ NA JAVNU CESTU

1.13. Revd 386/2021

Je li korisnik priključka, odnosno prilaza na javnu cestu koji obavlja djelatnost na nekretnini koja međaši s javnom cestom dužan plaćati naknadu za prilaz na javnu cestu, odnosno naknadu za korištenje cestovnog zemljišta temeljem čl. 46. st. 1. Zakona o javnim cestama, odnosno čl. 73. st. 1. Zakona o cestama?

[Rev 882/2022](#)

Stoga odgovor na postavljeno pitanje glasi da korisnik priključka, odnosno prilaza na javnu cestu koji obavlja djelatnost na nekretnini koja međaši s javnom cestom nije dužan plaćati naknadu za prilaz na javnu cestu, odnosno naknadu za korištenje cestovnog zemljišta temeljem čl. 46. st. 1. ZJC, odnosno čl. 73. st. 1. ZC.

Čl. 46. ZJC i čl. 73. ZC

PLAĆANJE NAKNADE ZA PRILAZ NA CESTU OSOBA KOJE OBAVLJAJU KOMERCIJALNU DJELATNOST IZVAN CESTOVNOG ZEMLJIŠTA

1.14. Revd 884/2022

Je li naknada za korištenje cestovnog zemljišta radi prilaza/priključka na javnu cestu posebna naknada i razlikuje li se od naknade radi obavljanja "pratećih djelatnosti", kao i je li se plaćanjem naknade za prilaz/priključak mogu teretiti osobe koje obavljaju komercijalnu djelatnost u objektima izvan cestovnog zemljišta/na način kako je to predviđeno čl. 2. st. 2. Pravilnika o mjerilima za izračun naknade za korištenje cestovnog zemljišta i naknade za obavljanje pratećih djelatnosti ("Narodne novine", broj 119/07, 91/08 i 39/11)?

[Rev 1075/2022](#)

vidi [Rev 831/2022](#), [Rev 342/2021](#)

Čl.377. st.2., čl. 84. st.2. i 3. ZVDSP

TROŠKOVI PRIČUVE ZA KOTLOVNICU

1.15. Revd 842/2021

Je li predmetna tražbina koja se odnosi na pokriće troškova redovnog održavanja kotlovnice kao i pokriće troškova energenata i održavanje sustava proizvodnje energije u

kotlovnici, predstavlja zajedničku pričuvu ili režijske troškove za isporučenu toplinsku energiju kao i tko je iste u obvezi plaćati, vlasnik ili korisnik stana?'

[Rev 1303/2021](#)

ako je riječ samo o troškovima pričuve za kotlovnici obveznik plaćanja je vlasnik (čl. 89. st. 2. ZV), ali ako je u utuženom iznosu sadržan i trošak grijanja obveznik plaćanja je korisnik stana (čl. 84. st. 2. i 3. ZV-a).

Čl. 45. st.3. ZTTE

**OBVEZA PLAĆANJA TROŠKOVA ZAJEDNIČKOG TOPLINSKOG SUSTAVA
NAKON IZDVAJANJA KUPCA IZ TOG SUSTAVA**

1.16. Revd 3402/2021

Jesu li krajnji kupci nakon izdvajanja iz zajedničkog toplinskog sustava dužni sukladno čl. 45. st. 3. Zakona o tržištu toplinske energije („Narodne novine“, broj 80/13, 14/14, 102/14, 115/14, 95/15 i 102/15) i dalje plaćati sve ostale troškove zajedničkog toplinskog sustava (primjerice trošak priključne snage), izuzev troškova toplinske energije za svoju samostalnu uporabnu cjelinu (primjerice stan)?

[Rev 377/2022](#)

Naime, nakon izdvajanja pojedine samostalne uporabne cjeline (stana tuženice) iz zajedničkog toplinskog sustava, Ugovor o potrošnji toplinske energije i nadalje obvezuje te suvlasnike zgrade u smislu odredbe čl. 45. st. 3. ZTTE plaćati sve troškove osim troškova toplinske energije, za svoju samostalnu uporabnu cjelinu, iz koje zakonske odredbe proizlazi da se oni i nadalje smatraju krajnjim kupcima iz st. 1. čl. 45. ZTTE, prema kojoj odredbi se krajnji kupac, na zajedničkom mjerilu toplinske energije, može izdvojiti iz zajedničkog toplinskog sustava uz ispunjavanje određenih uvjeta, ali ne proizlazi da time gubi status krajnjeg kupca. Zbog navedenog, tuženica jeste krajnji kupac i ima na zakonu utemeljenu obvezu, i nakon izdvajanja iz zajedničkog toplinskog sustava, plaćati sve druge troškove, osim troškova toplinske energije, za svoju samostalnu uporabnu cjelinu, pa je u navedenom sadržan i odgovor na postavljeno pitanje.

vidi i [Rev 880/2021](#)

Čl.30. i čl. 33 Zakona o održivom gospodarenju otpadom

OBVEZA VLASNIKA PLAĆATI TZV. „FIKSNI DIO CIJENE“

1.17. Revd 4456/2022

Moraju li cijenu obvezne minimalne usluge (tzv. "fiksni dio cijene") plaćati vlasnici nekretnine za sve mjesece tijekom kalendarske godine unatoč činjenici što nekretninu ne koriste svaki mjesec?

[Rev 101/2023](#)

Vlasnici nekretnine moraju plaćati cijenu obvezne minimalne usluge, tzv. "fiksni dio cijene" za sve mjesece tijekom kalendarske godine unatoč činjenici što nekretninu ne koriste svaki mjesec.

vidi i [Rev 679/2022](#)

Čl. 45. st. 3. i 9. ZTTE

OBVEZA PLAĆANJA TROŠKOVA ZAJEDNIČKOG TOPLINSKOG SUSTAVA NAKON IZDVAJANJA KUPCA IZ TOG SUSTAVA

1.18. Revd 263/2021

Jesu li krajnji kupci nakon izdvajanja iz zajedničkog toplinskog sustava dužni sukladno čl. 45. st. 3. Zakona o tržištu toplinske energije ("Narodne novine" br. 80/13, 14/14, 102/14 i 95/15) i dalje kupcu toplinske energije plaćati sve ostale troškove zajedničkog toplinskog sustava (primjerice trošak priključne snage) izuzev troškova toplinske energije za svoju samostalnu uporabnu cjelinu (primjerice poslovni prostor)?

[Rev 911/2021](#)

Krajnji kupci dužni su nakon izdvajanja, a sukladno odredbi čl. 45. st. 9. ZTTE-a, plaćati sve ostale troškove osim troškova toplinske energije.

vidi i [Rev 1169/2020](#)

Čl. 45. st. 3. i 9. ZTTE

Čl. 2. st. 2. toč. 2. Pravilnika o načinu raspodjele i obračunu troškova za isporučenu toplinsku energiju

OBVEZA PLAĆANJA TROŠKOVA ZAJEDNIČKOG TOPLINSKOG SUSTAVA NAKON IZDVAJANJA KUPCA IZ TOG SUSTAVA

1.19. Revd 4125/2020

1. Da li je predstavnik stanara ovlašten sklopiti Ugovor o isporuci toplinske energije s ovlaštenim opskrbljivačem toplinske energije i u ime onih suvlasnika koji su se izdvojili iz sustava toplinske energije i koji prema čl. 45. Zakona nisu dužni plaćati troškove toplinske energije za svoju samostalnu uporabu cjelinu, a koji ukupni troškovi energije prema članku 2. stavka 2. t. 3. Pravilnika o načinu raspodjele i obračunu troškova za isporučenu toplinsku energiju se sastoje od troškova za isporučenu toplinsku energiju i troškove priključne snage iz termoenergetske suglasnosti?

2. Ima li pravo tužitelj naplaćivati tuženicama nakon što su se isti izdvojili iz centralnog toplinskog sustava fiskalni trošak, a koji se trošak odnosi na troškove snage ako je u članku 2. stavka 2. t. 3. Pravilnika o načinu raspodjele i obračunu troškova za isporučenu toplinsku energiju regulirano da se ukupni troškovi toplinske energije sastoje od troškova za isporučenu toplinsku energiju i troškova priključne snage iz termoenergetske suglasnosti i ako je člankom 45. Zakona o tržištu toplinske energije propisano da je onaj koji se izdvojio iz centralnog toplinskog sustava dužan plaćati sve troškove osim troškova toplinske energije za svoju samostalnu uporabnu cjelinu?

[Rev 769/2021](#)

Kako je odredbom čl. 45. st. 3. ZTTE određeno da je krajnji kupac dužan plaćati sve troškove osim troškove toplinske energije za svoju samostalnu uporabnu cjelinu, to iz navedene odredbe jasno proizlazi da ovlaštenu predstavnik suvlasnika ima ovlast sklopiti Ugovor o isporuci toplinske energije s ovlaštenim opskrbljivačem toplinske energije i u ime onih suvlasnika koji su se izdvojili iz sustava toplinske energije i koji nisu dužni plaćati troškove toplinske energije za svoju samostalnu uporabnu cjelinu.

(...)

Stoga su tuženici dužni plaćati troškove snage i nakon što su se isti izdvojili iz sustava zajedničkog toplinskog grijanja i bez obzira na činjenicu što isti ne koriste sustav zajedničkog toplinskog grijanja u svom posebnom dijelu (stanu ili poslovnom prostoru). Identično pravno shvaćanje zauzeto je već u odluci revizijskog suda br. Rev-285/21-3 od 23. kolovoza 2022.

vidi i [Rev 870/2022](#), [Rev 127/2023](#)

Čl. 550.a st.3. ZTD

PRAVNE POSLJEDICE STATUSNE PROMJENE PODJELE DRUŠTVA KAPITALA ODVAJANJA S OSNIVANJEM

1.20. Revd 375/2021

Dovode li pravne posljedice provedene statusne promjene i to podjele društva kapitala odvajanja s osnivanjem (čl. 550. a st. 3. Zakona o trgovačkim društvima – „Narodne novine“ br. 111/93, 34/99, 121/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09, 111/12, 125/11 i 68/13) do univerzalne materijalnopravne sukcesije koja dovodi do ex lege procesnopravne sukcesije novog društva?

[Rev 625/2021](#)

Obzirom na pitanje radi kojeg je dopuštena revizija valja odgovoriti da kad u tijeku parnice nad strankom koja je pravna osoba provedena statusna promjena podjele društva odvajanjem s osnivanjem, kad to društvo nije prestalo postojati, ne radi se o univerzalnoj materijalnopravnoj sukcesiji koja dovodi do ex lege procesnopravne sukcesije novog društva ili društva preuzimatelja (čl. 550.a st. 3. ZTD). Identično pravno

shvaćanje zauzeto je i na 28. sjednici Odjela trgovačkih i ostalih sporova Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske održanoj 3. svibnja 2017.

Čl. 160. Zakona o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji, čl. 34. Zakona o mirovinskom osiguranju, čl. 1. st. 1. toč. 7. u vezi sa čl. 4. Zakona o potvrđivanju Ugovora između Republike Hrvatske i Bosne i Hercegovine o suradnji na području prava stradalnika rata u Bosni i Hercegovini koji su bili pripadnici Hrvatskog vijeća obrane i članova njihovih obitelji

NEISPUNJENJE OBVEZE ZBOG NEDOSTATKA SREDSTAVA U PRORAČUNU

1.21. Revd 160/2021

Predstavlja li okolnost da sredstva za izvršenje odluke upravnog tijela nisu bila osigurana u državnom proračunu pravni osnovu za neispunjenje obveze, odnosno neizvršavanje pravomoćne odluke upravnog tijela?

[Rev 337/2022](#)

Stoga ovaj sud smatra, u duhu prakse ESLJP, te Ustavnog suda Republike Hrvatske (takvo shvaćanje zauzeto je i u odluci ovoga revizijskoga suda poslovni broj Rev 2856/2017-2 od 20. srpnja 2022.) da nedostatak sredstava za izvršenje premetne obveze, pa i u situaciji da ta sredstava nisu osigurana u Državnom proračunu, ne može biti izgovor za nepoštivanje pravomoćne odluke, slijedom čega postavljeni uvjet, osiguranje sredstava u državnom proračunu, za ispunjenje obveze koji je rezultirao nemogućnošću tužitelja da ishodi izvršenje rješenja kojim mu je priznato pravo na isplatu mirovine, predstavlja prekomjeran teret za tužitelja i neopravdano zadiranje u njegovo pravo na mirno uživanje vlasništva zaštićeno čl. 1. Protokola 1. uz Konvenciju.

Čl. 43. st.1. Zakona o trgovačkim društvima (dalje: ZTD)

OVLAŠTENJE PUNOMOĆNIKA PO ZAPOSLENJU POTPISATI IZVOD IZ OTVORENIH STAVKI I PRIZNATI DUG

1.22. Revd 1965/2022

Može li punomoćnik po zaposlenju ovjeriti izvod otvorenih stavki u sklopu svojih redovnih radnih obveza i u granica poslova koje obavlja te time priznati dug i prekinuti tijek zastare?

[Rev 83/2023](#)

Odgovor na prvi dio pitanja - može li punomoćnik po zaposlenju (rukovoditelj financijske službe) ovjeriti (potpisati) izvod otvorenih stavki u granicama poslova koje

obavlja jest pozitivan i sadržan je u obje odluke ovog suda na koje se tužitelj pozvao (dakle, ovlašten je potpisati izvod iz otvorenih knjigovodstvenih stavki i bez posebne punomoći jer time samo potvrđuje ono što je evidentirano u poslovnim knjigama). Međutim, odgovor na drugi dio pitanja „te time priznati dug i prekinuti tijek zastare?“ prema shvaćanju ovog suda jest negativan.

Čl. 45. st.9. ZTTE

OBVEZA PLAĆANJA TZV. FIKSNIH TROŠKOVA TOPLINSKE ENERGIJE

1.23. Revd 3605/2020

U slučaju da se korisnik izdvoji iz zajedničkog toplinskog sustava, pri čemu izdvajanje iz zajedničkog toplinskog sustava nije provedeno na način i u skladu sa zakonskim propisima, prestaje li time i obveza korisnika podmirivati pripadajući dio troškova sustava koji kao fiksni trošak, uz trošak isporučene toplinske energije razmjerno udjelu samostalne uporabne cjeline korisnika u ukupnoj priključnoj snazi na zajedničkom mjerilu toplinske energije odnosno mjerilu svih uporabnih cjelina te zgrade čini ukupne troškove toplinske energije?

[Rev 784/2021](#)

Konkretno, dužni su plaćati tzv. fiksnu naknadu koja se odnosi na troškove snage, one troškove koji nisu u svezi sa grijanjem njihova stana ili prostora (dakle: troškove koji nisu u svezi sa troškovima isporučene toplinske energije za stan i troškovima isporučene toplinske energije za zagrijavanje tople vode) - ali nastaju kao nužni (obzirom da se u sadašnjem stupnju razvoja tehnološkog procesa proizvodnje i distribucije toplinske energije u zgradi sa više stanova različitih korisnika ne mogu izbjeći) u obavljanju djelatnosti proizvodnje i distribucije toplinske energije za cjelinu zgrade (primjerice: za održavanje kotlovnice ili proizvodnih postrojenja i distribucijske mreže - koja se mora održavati čak i neovisno da li se za određeno razdoblje ili za grijanje dijela zgrade ne koristi; za potrošnju električne energije za rad kotlovnice; za potrošnju vode za punjenje sustava; za redovno servisiranje kotlovnice; za amortizaciju postrojenja - a ne ovise o utrošenoj količini toplinske energije), pa se ostvaruju i u zagrijavanju toplinskih instalacija vanjskih i u zgradi (ugrađenih i u zidovima) te zajedničkih prostorija (bilo hodnika, stubišta, podrumskih, tavanskih ili sličnih prostorija): to stoga što se izdvajanjem pojedinog krajnjeg kupca iz zajedničkog toplinskog sustava u pravilu i u bitnome ne mijenjaju (umanjuju) opisani troškovi snage, kao fiksni troškovi održavanja cjelokupnog toplinskog sustava, od postrojenja za proizvodnju toplinske energije, distribucijske mreže ili vanjskih instalacija, toplinske podstanice i unutarnjih instalacija u zgradi - kao niti troškovi koji po prirodi stvari nastaju u zagrijavanju navedenih instalacija ili zajedničkih prostora.

vidi i **[Rev 41/2022](#)**

Čl. 421. st.3. ZTD

PRESTANAK ČLANSTVA I ČLANSKIH PRAVA ISKLJUČENOG ČLANA DRUŠTVA S OGRANIČENOM ODGOVORNOŠĆU

1.24. Revd 5392/2021

Prestaje li članstvo i sva članska prava isključenog člana društva s ograničenom odgovornošću u trenutku isplate naknade tržišne vrijednosti njegovog poslovnog udjela?

Rev 802/2022

Sukladno odredbi članka 421. stavka 3. Zakona o trgovačkim društvima ("Narodne novine", broj 111/93, 34/99, 121/99, 52/00, 107/07, 146/08, 137/09, 125/11, 152/11, 111/12, 68/13, 110/15, 40/19, 34/22), članstvo i sva članska prava isključenog društva s ograničenom odgovornošću prestaju u onom trenutku kad mu bude isplaćena naknada za njegov poslovni udio.

Čl. 197. Zakon o plovidbi i lukama na unutarnjim vodama, čl. 34. st. 4. i 5. i čl. 297. ZVDSP, čl. 275. do 277. OZ/99

FIDUCIJARNI VLASNIK NIJE OBVEZNIK PLAĆANJA NAKNADE ZA VAĐENJE POTONULE STVARI

1.25. Revd 2420/2021

Je li odredba čl. 197. st. 1. Zakona o plovidbi i lukama unutarnjih voda ("Narodne novine" 109/2007 i 132/2007), a kojom je propisano kako troškove vađenja potonule stvari snosi vlasnik, primjenjiva i na fiducijarnog vjerovnika (vlasnika)?

Rev 915/2022

Prema odredbi čl. 275. st. 7. OZ-a/99 izričito je propisano da se na prijenos vlasništva u svrhu osiguranja i na vraćanje vlasništva nakon podmirenja tražbine predlagatelja osiguranja ne primjenjuju propisi o porezu na promet nekretnina, odnosno pokretnina, dok je odredbom čl. 277. st. 9. istog Zakona propisano da ta porezna obveza nastaje tek kad predlagatelj osiguranja postane punopravni vlasnik. S obzirom na navedene odredbe OZ-a/99 o odgođenoj obvezi plaćanja poreza na promet, posebno nepropisanoj obvezi predlagatelja osiguranja iz čl. 197. Zakona o plovidbi, i načelnom (ako se stranke nisu drugačije sporazumjele) nepostojanju prava predlagatelja osiguranja na posjed predmeta osiguranja, po shvaćanju ovog suda, fiducijarni vlasnik, koji nije postao i punopravni vlasnik, ne smatra se vlasnikom u smislu čl. 197. Zakona o plovidbi.

Čl. 8. st. 1. i čl. 1,0. Zakona o turističkom i ostalom građevinskom zemljištu neprocijenjenom u postupku pretvorbe i privatizacije

Čl. 8. i čl. 19. st.1. Uredbe o postupku, načinu i uvjetima za dobivanje koncesije na turističkom zemljištu u kampovima u suvlasništvu Republike Hrvatske

OBRAČUN KONCESIJSKE NAKNADE

1.26. Revd 1697/2021

Što se ima smatrati „zauzetim metrima kvadratnim“ u smislu odredbe čl. 8. st. 1. Uredbe o postupku, načinu i uvjetima za dobivanje koncesije na turističkom zemljištu u kampovima u suvlasništvu Republike Hrvatske („Narodne novine“ br. 12/11 i 145/12, dalje: Uredba), a što je ujedno i osnovica za izračun stalnog dijela koncesijske naknade na suvlasničkom dijelu Republike Hrvatske na temelju odredbe članka 8. st. 2. Zakona o turističkom i ostalom građevinskom zemljištu neprocijenjenom u postupku pretvorbe i privatizacije („Narodne novine“ br. 92/10, dalje: ZTZ) i čl. 19. st. 1. Uredbe, odnosno izračunava li se stalni dio koncesijske naknade prema faktično zauzetim četvornim metrima kampa ili prema površini cijeloga kampa?

Rev 581/2022

Iz odredbe čl. 8. Uredbe slijedi da se koncesijska naknada sastoji se od stalnog i promjenjivog dijela, da se stalni dio koncesijske naknade izračunava prema zauzetim metrima kvadratnim.

Prema ocjeni ovog suda kraj takvog stanja propisa, a ne postoji niti jedan drugi propis koji bi pitanje obračuna, a posljedično tome i utvrđenja visine stalnog dijela koncesijske naknade određivao drugačije te ne postoji potreba da se pitanje pojma „zauzetih metara kvadratnih“ tumači drugačije nego onako kako to upućuje značenje tih riječi, što znači da se visina naknade u vrijeme kada je nastala obveza budućeg eventualnog koncesionara utvrđuje na temelju površine kampa kojeg tuženik stvarno posjeduje (zauzima).

2. NOVČANE OBVEZE, UGOVORNE I ZATEZNE KAMATE

Čl. 12. st. 4. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (dalje: ZOOP)

OD KADA JE OSIGURATELJ U OBVEZI PLATITI ZAKONSKE ZATEZNE KAMATE

2.1. Revd 2039/2021

(naknada štete)

Od kada je tuženik u obvezi platiti zakonske zatezne kamate na preinačeni dio tužbenog zahtjeva – od trenutka kada je isti postavljen ili od trenutka kada je šteta

dospjela, odnosno može li tuženik biti u zakašnjenju u odnosu na razdoblje prije nego je uopće postavljen preinačeni dio tužbenog zahtjeva?

[Rev 1133/2021](#)

Tuženik je u obvezi platiti zakonske zatezne kamate na preinačeni dio tužbenog zahtjeva od trenutka kada je isti postavljen jer on ne može biti u zakašnjenju u odnosu na razdoblje prije nego je uopće postavljen preinačeni dio tužbenog zahtjeva.

vidi i [Rev 376/2023](#)

Čl. 279. i 400. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO) u vezi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate („Narodne novine“ broj 22/94)

PRIMJENA DOPUŠTENOG SLOŽENOG (KONFORMNOG) KAMATNOG RAČUNA

2.2. Revd 2693/2020

Jesu li primjenom dopuštenog složenog (konformnog) kamatnog računa (koji podrazumijeva pripisivanje dospjelih kamata glavnici) tako obračunate zatezne kamate u trenutku prijelaza na drugačiji način obračun kamata (od 1. travnja 1994.) postale sastavni dio glavnice, te je li stoga tako uvećana glavnica osnovica za obračun daljnjih zateznih kamata primjenom proporcionalne metode?

[Rev-887/2021](#)

(...) u smislu navedenog prihvaćeno je i pravno shvaćanje na sedmoj sjednici građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 21. studenoga 2019., a ono glasi:
"Primjenom dopuštenog složenog (komfornog) kamatnog računa (koji podrazumijeva pripisivanje dospjelih kamata glavnici) tako obračunate zatezne kamate u trenutku prijelaza na drugi način obračuna kamata (od 1. travnja 1994.) postale su sastavni dio glavnice, stoga je tako uvećana glavnica osnovica za obračun daljnjih zateznih kamata primjenom proporcionalne metode".

vidi i [Rev 365/2022](#)

Čl. 943. st. 1. ZOO

OD KADA TEKU ZATEZNE KAMATE U SLUČAJU ZAKAŠNJENJA OSIGURATELJA

2.3. Revd 1663/2021

Od kada teku zatezne kamate u slučaju zakašnjenja osiguratelja u isplati osigurnine po ugovoru o kasko osiguranju?

[Rev 1244/2021](#)

Naime, odredbom čl. 943. st. 1. ZOO propisano je da kada se dogodi osigurani slučaj, osiguratelj je dužan isplatiti osigurninu određenu ugovorom u ugovorenom roku koji ne može biti dulji od 14 dana, računajući od kada je osiguratelj dobio obavijest da se osigurani slučaj dogodio. Odredbom st. 2. propisano je da ako je za utvrđivanje postojanja osigurateljeve obveze ili njezina iznosa potrebno stanovito vrijeme, osiguratelj je dužan isplatiti osigurninu određenu ugovorom u roku od 30 dana od dana primitka odštetnog zahtjeva ili ga u istom roku obavijestiti da njegov zahtjev nije osnovan. Prema st. 4. istog članka, ne ispuni li osiguratelj svoju obvezu u rokovima iz ovog članak, duguje osiguraniku zatezne kamate od dana primitka obavijesti o osiguranom slučaju, kao i naknadu štete koja mu je uslijed toga nastala.

Prema tome, obzirom na utvrđene činjenice, obveza osiguratelja je bila isplatiti osigurninu najkasnije u roku od 30 dana. Odnosno, obzirom da to nije učinio kada je trebao, tuženik je dužan tužitelju pored osigurnine isplatiti i zatezne kamate od dana primitka obavijesti o osiguranom slučaju.

Čl. 1089. i 29. ZOO/05

ZATEZNE KAMATE NA DOSUĐENU IMOVINSKU NENOVČANU ŠTETU S OSNOVE TUĐE POMOĆI I NJEGE

2.4. Revd 1522/2021 (naknada štete)

Od kada teku zakonske zatezne kamate na dosuđenu imovinsku štetu s osnove tuđe pomoći i njega koju oštećenik nije plaćao trećim osobama odnosno kada se radi o nenovčanoj imovinskoj šteti, a visinu koje sud utvrđuje svojom odlukom prema cijenama u vrijeme donošenja odluke?

[Rev 702/2022](#)

U situaciji kada sud utvrđuje visinu naknade za tuđu pomoć i njegu (koji trošak oštećeni nije imao prema trećim osobama) prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, zatezne kamate na dosuđeni iznos naknade za taj vid štete, teku od donošenja sudske odluke.

DOSPIJEĆE I TIJEK KAMATA ZA ŠTETE NASTALE U PROMETU – MJERODAVNO PRAVO

2.5. Revd 1432/2022

(naknada štete)

Da li se na štete nastale u prometu vezano uz dospijeće iste i tijek kamata treba odlučivati primjenom odredbe Zakona o obveznim osiguranjima u prometu kao lex specialis?

[Rev 1156/2022](#)

(...)na štete nastale u prometu vezano uz dospijeće iste i tijek zatezne kamate treba odlučivati primjenom odredbe ZOOP kao lex specialis.

Čl.1103. ZOO/05

DOSPIJEĆE I TIJEK KAMATA NA NEIMOVINSKU ŠTETU

2.6. Revd 3192/2020

(naknada štete)

Da li zakonske zatezne kamate na iznos novčane naknade na neimovinsku štetu teku od dana donošenja prvostupanjske presude ili od podnošenja odštetnog zahtjeva ili tužbe?

[Rev 27/2022](#)

(...) odgovor na postavljeno pitanje glasi da obveza pravične novčane naknade neimovinske štete, u slučaju kada šteta nije nastala nakon toga, dospijeva danom podnošenja pisanog zahtjeva ili tužbe, a ne danom donošenja prvostupanjske presude,(...)

Čl.29. ZOO/05

**ZATEZNE KAMATE KAD JE U TUŽBENOM ZAHTJEVU VISINA
„POGREŠNO“ NAVEDENA**

2.7. Revd 5559/2021

Radi li se o neosnovanom zahtjevu u slučaju da je potraživanje zatezne kamate osnovano, ali je stopu zatezne kamate u tužbenom zahtjevu pogrešno navedena formula izračuna ili je sud dužan dosuditi zateznu kamatu u okviru tužbenog zahtjeva?

[Rev 1094/2022](#)

Po ocjeni ovog suda odredbe o tijeku i visini zakonske zatezne kamate su odredbe materijalnog prava uređene Zakonom o obveznim odnosima kada je riječ o novčanim obvezama građanskog prava i sudovi su ih dužni primjenjivati onako kako su one propisane zakonom.

Čl.12. st. 4. ZOOP

TIJEK ZATEZNIH KAMATA NA DOSUĐENU IMOVINSKU I NEIMOVINSKU ŠTETU

2.8. Revd 4922/2021

Jesu li prvostupanjski i drugostupanjski sud pri donošenju odluke o tijeku zateznih kamata na dosuđenu imovinsku i neimovinsku štetu bili dužni cijeniti odredbu čl. 12. st. 4. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu i dosuditi tužiteljici zakonske kamate koje teku od dana podnošenja odštetnog zahtjeva odgovornom osiguratelju-tuženiku, neovisno o datumu završetka liječenja tužiteljice i neovisno o danu presuđenja?

Rev 373/2022

Navedeno shvaćanje nižestupanjskih sudova, kojim se poistovjećuje pojam završenog liječenja s nastankom štete, protivno je pravnom shvaćanju revizijskog suda izraženom u odlukama broj Rev-550/14 od 18. studenoga 2015. i Rev-934/14 od 5. travnja 2017., na koje se i pozvala tužiteljica, a i shvaćanju ovoga suda iznesenom u brojnim odlukama, kao npr. i u odluci broj Rev 1056/2017-3 od 27. travnja 2021., a prema kojim je pri donošenju odluke o tijeku zateznih kamata na dosuđenu neimovinsku i imovinsku štetu sud dužan cijeniti odredbu čl. 12. st. 4. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu („Narodne novine“, broj 151/05, 36/09, 75/09), kojom je propisano da u slučaju neizvršenja obveze isplate naknade štete u roku iz st. 1. toga članka, oštećena osoba uz dužni iznos naknade štete, ima pravo i na isplatu iznosa kamate i to od dana podnošenja odštetnog zahtjeva.

Čl. 29. ZOO/05 u vezi čl.12. ZOOP

ZATEZNE KAMATE NA PREINAČENI DIO TUŽBENOG ZAHTJEVA

2.9. Revd 3732/2022

Od kada je tuženik u obvezi platiti zatezne kamate na preinačeni dio tužbenog zahtjeva - od trenutka kada je isti postavljen ili od trenutka kada je šteta dospjela, odnosno, može li tuženik biti u zakašnjenju u odnosu na razdoblje prije nego je uopće postavljen preinačeni dio tužbenog zahtjeva, odnosno može li zatezna kamata na naknadu neimovinske štete u smislu čl. 12. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, početi teći prije nego što je tužitelj postavio zahtjev za naknadu štete od tuženika?

Može li zatezna kamata na naknadu neimovinske štete, u smislu čl. 12. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, početi teći prije nego je tužitelj postavio zahtjev za naknadu štete od tuženika?

Rev 247/2023

O pravnom pitanju plaćanja zateznih kamata na preinačeni dio tužbenog zahtjeva vezano za primjenu čl. 12. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu („Narodne novine“, broj 151/05, 36/09, 75/09 i 76/13) ovaj sud se već izjasnio u odlukama broj Rev-550/2014 od

18. studenoga 2015. i Rev-1133/2014 od 14. prosinca 2021. u kojima je izneseno shvaćanje da je tuženik u obvezi platiti zatezne kamate na povećani dio tužbenog zahtjeva od trenutka kad je isti postavljen, jer on ne može biti u zakašnjenju u odnosu na razdoblje prije nego je uopće postavljen preinačeni dio tužbenog zahtjeva.

TIJEK ZATEZNE KAMATE NA IZNOSE STEČENE BEZ OSNOVE

Čl. 214. ZOO/91, čl. 1115. ZOO/05

2.10. Revd 296/2021

Od kada teku zatezne kamate na iznose koje je stjecatelj naplatio bez osnove na temelju ništetne odredbe ugovora o kreditu sklopljenog između potrošača i banke kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa za koju parametre promjenjivosti jednostrano određuje banka izmjenama i dopunama Odluke o kamatama banke, odnosno teku li zatezne kamate od dana stjecanja bez osnove ili od prvog u mjesecu kada je trebao biti naplaćen pojedini anuitet kredita?

[Rev 364/2022](#)

Ovakvo je pravno shvaćanje suprotno pravnom shvaćanju ovog suda izraženom u većem broju odluka (primjerice, Rev 625/2015 od 5. veljače 2019. i Revt 301/2017 od 4. prosinca 2018.) prema kojem u primjeni odredbe članka 1115. ZOO, jednako kao i ranije u primjeni članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01) koje su sadržajno u bitnom podudarne, u okolnostima kada je stjecatelj nepošten, kao u konkretnom slučaju, obveza plaćanja zateznih kamata na iznos stečen bez osnove teče od dana neosnovanog stjecanja, a to konkretno znači od dana kada je tužiteljica platila preplaćene iznose.

3. UČINCI OBVEZA, POBIJANJE DUŽNIKOVIH PRAVNIH RADNJI

Čl. 66. ZOO/05 i čl. 38.a st. 1. Zakona o sudskom registru (dalje: ZSR) u vezi čl. 51. st. 1. Pravilnika o načinu upisa u sudski registar

ZABILJEŽBA SPORA U SUDSKOM REGISTRU

3.1. Revd 2882/2021

Je li parnični sud pred kojim se vodi postupak radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji, a kojim radnjama dužnika (prvotuženika) su na drugotuženika preneseni poslovni udjeli u trgovačkom društvu ovlašten na prijedlog vjerovnika (tužitelja) donijeti rješenje kojim se dopušta zabilježba spora u sudskom registru nadležnog trgovačkog suda (članak 38.a Zakona o sudskom registru – „Narodne novine“ broj 1/95, 57/96, 1/98, 30/99, 45/99, 54/05, 40/07, 91/10, 90/11, 148/13, 93/14, 110/15 i 40/19)?

[Rev 1384/2021](#)

Parnični sud pred kojim se vodi postupak radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji, a kojim radnjama dužnika (I tuženika) su na II tuženika preneseni poslovni udjeli u trgovačkom društvu ovlašten je na temelju prijedloga vjerovnika (tužitelja) donijeti rješenje kojim se dopušta zabilježba spora u sudskom registru nadležnog trgovačkog suda.

Čl. 67. i 70. ZOO/05 u vezi čl. 271. i 274. Zakona o braku i porodičnim odnosima u vezi čl. 219. st.1. ZPP

POBIJANJE DUŽNIKOVIH PRAVNIH RADNJI I TERET DOKAZA

3.2. Revd 380/2022

Na kome je, u parnici radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji, teret dokaza da nekretnina upisana na ime bračnog druga-dužnika ne predstavlja njegovu imovinu u cijelosti, već da je u određenom suvlasničkom dijelu imovina dužnikovog bračnog druga?

[Rev 764/2022](#)

jednako kao i u situaciji kada postoji oboriva zakonska presumpcija iz čl. 67. st. 2. ZOO/05 da je trećoj osobi (dužnikovom srodniku) bilo poznato da poduzetim raspolaganjem dužnik nanosi štetu vjerovniku na tuženiku leži teret dokazivanja da to znanje nije postojalo ni na njegovoj ni na dužnikovoj strani, dok u drugom slučaju postojanje tih činjenica treba dokazivati tužitelj, isto tako i kada je riječ o zajedničkoj imovini stranaka-bračnoj stečevini (udjeli nisu utvrđeni), sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a, (prema kojoj je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika) u parnici radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji, teret dokaza, da nekretnina upisana na ime bračnog druga-dužnika ne predstavlja njegovu imovinu u cijelosti, već da je u određenom suvlasničkom dijelu imovina dužnikovog bračnog druga, je na tuženiku, pri čemu se veličina suvlasničkog dijela u toj zajedničkoj imovini može utvrditi i kroz prethodno pitanje.

Čl.66.st.1. i čl. 67. ZOO

POBIJANJE DUŽNIKOVIH PRAVNIH RADNJI I DAROVNI UGOVOR

3.3. Revd 188/2021

Je li moguće pobijati darovni ugovor, a radi namirenja tražbine vjerovnika koja je dospjela nakon što je darovni ugovor sklopljen?

Vrijedi li zakonska presumpcija iz odredbe čl. 63. st. 3. Zakona o obveznim odnosima da kod besplatnih raspolaganja se smatra da je dužnik znao da poduzetim raspolaganjem nanosi štetu vjerovniku, a kada u vrijeme poduzimanja radnje

besplatnog raspolaganja od strane dužnika, tražbina vjerovnika još nije dospjela jer nije niti postojala?

[Rev 1233/2021](#)

Glede prvog postavljeno pitanje u reviziji („Je li moguće pobijati darovni ugovor, a radi namirenja tražbine vjerovnika koja je dospjela nakon što je darovni ugovor sklopljen.“) odgovor leži u odredbi čl. 66. st. 1. ZOO-a.

Naime ako je tom odredbom određeno da se može pobijati svaka radnja dužnika na štetu vjerovnika za dospjelu tražbinu bez obzira kada je nastala, jedino ograničenje koje zakon propisuje za vjerovnika je da ima dospjelu tražbinu. Dodatnih ograničenja zakon ne propisuje, pa niti ograničenje da bi se mogla pobijati samo ona tražbina vjerovnika koja je dospjela do trenutka raspolaganja dužnika.

Dakle, prema toj zakonskoj odredbi nije uopće odlučno kada je tražbina nastala, jer dikcija zakona glasi „i bez obzira kada je nastala pa stoga tražbina može nastati i nakon što je poduzeta pravna radnja koja se pobija s time da dospjelost tražbine kao jedne od općih pretpostavki za pobijanje mora biti ispunjena.

(...)Ova odredba regulira pitanje presumpcije postojanja svijesti dužnika i treće osobe da pravnom radnjom nanosi štetu vjerovniku, tako da se za razliku od naplatnih pravnih radnji gdje je jedan od uvjeta za uspješno pobijanje pravnih radnji dužnika da je u vrijeme raspolaganja dužnik znao ili mogao znati da poduzetim raspolaganjem nanosi štetu svojim vjerovnicima i ako je trećoj osobi s kojom je ili u čiju je korist pravna radnja poduzeta to bilo poznato ili moglo biti poznato (čl. 67. st. 1. ZOO-a), a odredbom čl. 67. st. 3. takvo saznanje na strani dužnika se pretpostavlja i ne treba ga dokazivati. Vodeći računa o pravnom shvaćanju izraženom u ovoj odluci glede odgovara na prvo postavljeno pitanje glede trenutka dospjelosti u odnosu na nastanak pravne radnje koja se pobija jasno je da u pravnoj situaciji kada postoji spor između ovdje tužitelja i dužnika glede besplatnog raspolaganja i nije odlučno je li tražbina dospjela prije poduzimanja besplatnog raspolaganja koje se pobija, a predmjera saznanja dužnika postoji po samom zakonu, koju dužnik ne može s uspjehom osporiti kada i ako je radnju poduzeo za vrijeme trajanja parnice u kojoj je barem mogao znati da mogu za njega nastati obveze prema ovdje tužitelju. Svaki drugi zaključak bio bi prema ocjeni ovog suda u koliziji s obvezom postupanja u zasnivanju obveznih odnosa sukladno načelu savjesnosti i poštenja sadržanom u čl. 4. ZOO-a.

Čl. 66. ZOO u vezi čl. 96. st.1. i čl. 94. st.1. OPZ

POBIJANJE PRAVNIH RADNJI DUŽNIKA I PRIGOVOR ZASTARE POREZNE TRAŽBINE VJEROVNIKA

3.4. Revd 2639/2021

Je li sud u parničnom postupku ovlašten utvrđivati nastupanje zastare za naplatu poreznog duga?

[Rev 412/2022](#)

Takvo shvaćanje nižestupanjskih sudova je pravilno i u skladu je s pravim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske, prema kojemu se u parničnom postupku koji se vodi povodom tužbe radi pobijanja pravnih radnji dužnika može isticati prigovor zastare porezne tražbine vjerovnika o kojemu je parnični sud ovlašten odlučiti.

4. PROMJENE U OBVEZONOM ODNOSU, USTUP (CESIJA) I dr., JAMSTVO, NOVACIJA, I dr.

ČI. 88. ZOO UGOVOR O USTUPU TRAŽBINE

4.1. Revd 1993/2021

Da bi ugovor o ustupu tražbine bio ugovor o ustupu tražbine umjesto ispunjenja je li nužno da u njemu ugovaratelji izričito ugovore da se samim sklapanjem tog ugovora o ustupu tražbine gasi obveza ustupitelja koju je imao prema primatelju ili je dovoljno da to proizlazi iz volje odnosno namjere ugovaratelja koju je sud utvrdio tijekom sudskog postupka?

Rev 1050/2021

Da bi ugovor o ustupu tražbine bio ugovor o ustupu tražbine umjesto ispunjenja nije nužno da u njemu ugovaratelji izričito ugovore da se samim sklapanjem tog ugovora o ustupu tražbine gasi obveza ustupitelja koju je imao prema primatelju već je dovoljno da to proizlazi iz volje odnosno namjere ugovaratelja koju je sud utvrdio tijekom sudskog postupka.

ČI. 102. ZOO/05

ODGOVORNOST RANIJEG VLASNIKA OBRTA ZA OBVEZE OBRTA NASTALE DO PRIJENOSA NA NOVOG VLASNIKA

4.2. Revd 2530/2020

Je li članak 102. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05, 41/08 i 125/11) primjenjiv i na slučaj prijenosa obrta na novog vlasnika zbog odlaska u mirovinu, odnosno da li raniji vlasnik obrta koji je prenio obrt na novog vlasnika zbog odlaska u mirovinu solidarno odgovara sa sadašnjim vlasnikom obrta za obveze nastale u poslovanju obrta do dana prijenosa obrta?

Rev 358/2021

Odredba čl. 102. ZOO s naslovom "Pristupanje dugu u slučaju preuzimanja neke imovinske cjeline" propisuje da osoba na koju prijeđe na temelju ugovora neka imovinska cjelina (poduzeće i sl.), pojedinca ili pravne osobe ili dio te cjeline, odgovara za dugove koji se odnose na tu cjelinu, odnosno na njezin dio, pored dotadašnjeg imatelja i solidarno s njim, ali samo do vrijednosti njezine aktive.

U st. 2. koji je imperativnog značaja, propisano je da nema pravni učinak prema vjerovnicima odredba ugovora kojom bi se isključivala ili ograničavala odgovornost utvrđena u st. 1. ovog članka.

Pritom valja napomenuti da je primjer naveden u st. 1. ("poduzeće i sl.") upravo u bivšem ZOO ("Narodne novine" broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01) glasilo: "Zanatska radnja i sl.", dok je sadržaj ostalog teksta ostao neizmijenjen.

Prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske time što je riječ "zanatska radnja" u važećem ZOO/05 zamijenjena novim primjerom "poduzeće", nije se promijenio smisao navedene odredbe koji je ostao isti. Pritom valja istaknuti da i u ovom slučaju prijenosa po čl. 37. ZOO u osnovi mora postojati ugovorni odnos između starog i novog nositelja obrta.

Osim toga, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, uopće nije upitno da ona osoba u odnosu na koju je obveza nastala ne bi odgovarala, jer se ne može govoriti o zakonskoj promjeni dužnika preuzimanjem duga (dakle bez pristanka vjerovnika). Kada bi tome bilo tako, bila bi otvorena mogućnost različitih zlouporaba. Težište odredbe čl. 102. ZOO/05 je upravo u subjektivnom proširenju odgovornosti za dugove, dakle da se olakša položaj vjerovnika, a ne u eventualnom slabljenju njegovog pravnog položaja.

5. PRESTANAK OBVEZA, ISPUNJENJE, ZASTARA I dr.

Čl. 389. stavak 1 i 2. u vezi čl. 378. ZOO ZASTARA I OBUSTAVA OVRŠNOG POSTUPKA

5.1. Revd 457/2021

Počinje li ponovno teći zastarni rok, koji je prekinut podnošenjem prijedloga za ovrhu, od pravomoćnosti rješenja o ovrsi ili od pravomoćnosti rješenja o obustavi ovršnog postupka u slučaju kada je ovršni postupak obustavljen zbog razloga na koji ovrhovoditelj nije imao utjecaja?

[Rev 670/2021](#)

Kada je ovršni postupak obustavljen zbog razloga koji leže isključivo na ovršeniku i na što ovrhovoditelj nije imao utjecaja, tada pokretanje ovršnog postupka (okončanog obustavom postupka) ima za posljedicu prekid zastare i zastarni rok počinje ponovno teći nakon što rješenje o obustavi ovršnog postupka postane pravomoćno

Čl. 230. st.1. ZOO TIJEK ZASTARE TRAŽBINE ZA NAKNADU ŠTETE

5.2. Revd 345/2021 (Naknada štete)

Može li početak tijeka zastare tražbine za naknadu štete započeti prije nego je oštećenik, koji nema stručna znanja utvrditi osobu koja je prouzročila štetu, saznao za štetnika, odnosno može li zastara početi teći prije nego je oštećenik vještačenjem, izvidom štete ili na drugi prikladan način saznao za štetnika, uzročnu vezu između štetne radnje i nastale štete te opseg štete?

Rev 1260/2021

Ustaljena je praksa ovog suda je da u situaciji kad oštećenik raspolaže relevantnim podacima o postojanju štete i počinitelju, da za početak tijeka zastare nije od utjecaja kasnije pribavljanje nalaza i mišljenja o tim odlučnim okolnostima (tako Rev 2457/12 od 5. veljače 2013., Rev-807/16-3 od 6. listopada 2020., Revx-873/2015-2 od 3. prosinca 2019., Rev-1205/2020-2 od 23. prosinca 2020. i Revx- 156/2016-4 od 6. listopada 2020.).

Čl. 225. ZOO/05 u vezi čl. 100., 101. st.1. i 136. st.1. ZC

ZASTARNI ROK U SLUČAJU OBVEZNOPRAVNOG ZAHTJEVA ZA ISPLATU NAKNADE ZA ZEMLJIŠTE ODUZETO RADI IZGRADNJE CESTE

5.3. Revd 2847/2020

Kada počinje teći vrijeme potrebno za zastaru obveznopravnog zahtjeva na isplatu naknade za zemljište oduzeto radi izgradnje ceste, ako nije doneseno pravomoćno rješenje o izvlaštenju te ako sporni pravni odnos stranaka nije uređen nagodbom?

Rev 673/2022

(...) zastara obveznopravnog zahtjeva za isplatu naknade za zemljište oduzeto radi izgradnje ceste, ako nije doneseno pravomoćno rješenje o izvlaštenju te ako sporni pravni odnos stranaka nije uređen nagodbom, počinje teći od trenutka kada je vlasnik oduzetog zemljišta saznao za promijenjenu namjenu nekretnine ili dijela nekretnine, odnosno kada više nije moguće s uspjehom zahtijevati predaju u posjed te nekretnine, a što je u trenutku izgradnje ceste i završetka radova.

Čl. 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91)

**ZASTARNI ROK U SLUČAJU ZAHTIJEVA ZA VRAĆANJE ONOG ŠTO JE
PRIMLJENO NA TEMELJU NIŠTETNOG PRAVNOG POSLA**

5.3. Revd 788/2020

Od kada počinje teći zastarni rok u slučaju tužbenog zahtjeva kojim se zahtijeva ono što je primljeno na temelju ništetnog pravnog posla sukladno čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima;

a) od trenutka sklapanja ništetnog pravnog posla ili

b) od trenutka pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pravnog posla?

[Rev 96/2021](#)

(...) Naime, na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2) zauzeto je pravno shvaćanje koje glasi:

„Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.“

vidi i [Rev 1219/2020](#), [Rev 1053/2022](#)

Čl. 233. st. 2. u vezi čl. 226. st. 1. i čl. 215. st. 1. ZOO

**ZASTARA TRAŽBINE ZATEZNIH KAMATE KOJE SU ZAJEDNO S
GLAVNICOM UTVRĐENE PRAVOMOĆNOM SUDSKOM ODLUKOM**

Revd 1103/2021

U kojem roku zastaruje potraživanje zatezne kamate koje su zajedno s glavnicom utvrđene pravomoćnom sudskom odlukom ili odlukom drugog nadležnog tijela javne vlasti ili nagodbom pred sudom ili drugim nadležnim tijelom, odnosno javnobilježničkim aktom, i koje dopijevaju ubuduće?

[Rev 87/2022](#)

U konkretnom slučaju radi se o povremenoj tražbini utvrđenoj javnobilježničkim aktom-nagodbom, a sve povremene tražbine koje proistječu iz pravomoćnih sudskih odluka ili odluka drugih nadležnih tijela, odnosno javnobilježničkih akata zastarijevaju u roku predviđenom za zastaru povremenih tražbina, sukladno odredbi čl. 233. st. 2. ZOO. Rok zastarijevanja povremenih tražbina propisan je odredbom čl. 226. st. 1. ZOO i taj rok iznosi tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Nema nikakve

dvojbe da se taj rok primjenjuje i za tražbine kamata koje također predstavljaju povremene tražbine, kao što proizlazi iz samog teksta odredbe čl. 226. st. 1. ZOO. Prema tome, u konkretnom slučaju ne može se primijeniti zastarni rok od 10 godina iz čl. 233. st. 1. ZOO već se primjenjuje rok od 3 godine prema odredbi čl. 233. st. 2. u vezi čl. 226. st. 1. ZOO.

Čl. 233. ZOO/05

PREKID ZASTARE U SLUČAJU KAD JE OVRHA OBUSTAVLJENA ZBOG NEMOGUĆNOSTI NAPLATE

5.6. Revd 133/2021 (proglašenje ovrhe nedopuštenom)

Može li se obustava ovrhe zbog nemogućnosti naplate tražbine ovrhovoditelja, odnosno zbog nepredlaganja nastavka ovrhe pljenidbom plaće ili na nekom drugom prikladnom predmetu ovrhe smatrati njegovom pasivnošću odnosno odustankom vjerovnika od radnje koju je poduzeo, uslijed čega se smatra da nije nastupio prekid zastare u smislu odredbe st. 1. čl. 242. Zakona o obveznim odnosima, ako ovršenik više nije zaposlen, ako je ovrha na pokretninama ostala neuspješna, te ako nije mogao osnovano predložiti nastavak ovrhe na nekom drugom prikladnom predmetu ovrhe?

[Rev 574/2021](#)

Prema pravnom shvaćanju ovoga suda, a uzevši u obzir okolnosti ovog konkretnog slučaja, činjenica da tuženik kao ovrhovoditelj nije predložio nastavak ovršnog postupka uz to što nije podnio žalbu na predmetno rješenje o obustavi ovrhe ukazuje na njegovu pasivnost i odustanak od radnji kojim je započeo ovršni postupak. Naime, nakon što je ovdje tužitelj kao ovršenik promijenio poslodavca, sud je pozvao tuženika kao ovrhovoditelja da u roku 30 dana stavi odgovarajući prijedlog za nastavak navedenog ovršnog postupka. Iz navedenog jasno proizlazi da tuženik nije bio dužan nastaviti ovršni postupak na plaći ovršenika, već je, s obzirom na to da predmetno rješenje o ovrsi nije doneseno isključivo na plaći ovršenika, mogao predložiti nastavak ovrhe i na pokretninama ovršenika. Međutim, tuženik se u potpunosti ogлуšio na navedeni poziv suda te uz sve navedeno nije niti žalbom pobijao predmetno rješenje o obustavi ovrhe, pa je time pokazao pasivnost, odnosno na konkludentan način odustanak od podnesenog prijedloga za ovrhu te se samim time smatra da prekid zastare izvršen podnošenjem prijedloga za ovrhu 4. svibnja 2009. nije ni nastupio. S obzirom na to da je ovršna isprava (presuda Općinskog suda u Đakovu poslovni broj P-381/97 od 26. veljače 2007.) postala pravomoćna 24. svibnja 2007. i ovršna dana 29. lipnja 2007., a prijedlog za ovrhu u predmetu Općinskog suda u Osijeku poslovni broj Ovr- 3028/2017 podnesen 29. rujna 2017., nižestupanjski sudovi pravilno su primijenili materijalno pravo kada su predmetnu ovrhu proglasili nedopuštenom zbog protoka zastarnog roka navedenog u čl. 233. st. 1. ZOO.

Čl. 377. ZOO/91 i čl. 12. ZPP

PRIVILEGIRANI ZASTARNI ROK – KAZNENO DJELO

5.7. Revd 695/2022

Je li moguće primijeniti privilegirani rok zastare iz članka 377. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 112/99 i 88/01 - dalje: ZOO/91) ako nastali vid štete nije bitno obilježje kaznenog djela za koje je štetnik osuđen?

Rev 938/2022

12. Kada se citiranom odredbom čl. 12. ZPP-a propisuje vezanost parničnog suda pravomoćnom presudom kaznenog suda za postojanje kaznenog djela to znači da parnični sud ne može i ne smije utvrđivati da je radnja ili skup radnji koje čine biće kaznenog djela za koje je štetnik pravomoćno osuđen izvršena drukčije nego što je to utvrđeno u izreci kaznene presude ili da je riječ o nekom drugom kaznenom djelu koje nije pravno opisano i označeno u izreci kaznene presude.

12.1. Dakle, parnični je sud vezan izrekom pravomoćne kaznene presude. Ta se vezanost odnosi na činjenični opis, pravni opis i pravnu kvalifikaciju kaznenog djela za koje je optuženik proglašen krivim. Drugim riječima, parnični sud ne može utvrđivati da je kazneno djelo počinjeno na drukčiji način od onoga koji je opisan u činjeničnom opisu izreke kaznene presude niti da je riječ o nekom drugom kaznenom djelu koje nije pravno opisano i pravno označeno (kvalificirano) u izreci pravomoćne kaznene presude. Vezanost parničnog suda odnosi se dakle na utvrđenje da je kazneno djelo počinjeno, da je štetnik kazneno odgovoran i da je odgovoran za djelovanje onako kako je to utvrđeno kaznenom presudom pa time i da je takvo postupanje koje je kaznenom presudom utvrđeno kao kažnjivo predstavlja i štetnu radnju.

(...)

14. Imajući u vidu rečeno u točki 12. i 12.1. ovog obrazloženja i glede značenja pojma kaznenog djela iz čl. 377. ZOO/91 ima se koristiti isto načelo, to jest da nije odlučna zakonska oznaka kaznenog djela već je odlučno kako je kazneno djelo počinjeno što je sadržano u izreci pravomoćne presude kojom je štetnik označen krivim.

Čl. 231. ZOO

ZASTARNI ROK U SLUČAJU KADA JE ŠTETA PROUZROČENA KAZNENIM DJELOM

5.8. Revd 3558/2021

Koji se zastarni rok primjenjuje za naknadu štete prouzročene kaznenim djelom iz čl. 231. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18)?

[Rev 226/2022](#)

Naime, prema dosljednom i ustaljenom pravnom shvaćanju koje je ovaj, revizijski sud izrazio u nizu recentnijih odluka (tako npr. Rev 2679/2011 od 22. travnja 2015., Rev 230/2012 od 6. srpnja 2016. i Rev 2038/2016-2 od 26. siječnja 2022.), u pogledu primjene čl. 377. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 53/91, 73/91, 3/94, 111/93, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, 35/2005), a koji je sadržajno istovjetan odredbi čl. 231. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08; dalje: ZOO) – u slučajevima činjenično podudarnima ovome, a u slučaju da se u pogledu konkretnog štetnog događaja vodio i (osuđujućom presudom) pravomoćno okončao kazneni postupak, do prekida zastarijevanja zahtjeva za naknadu štete dolazi pokretanjem i vođenjem kaznenog postupka protiv štetnika, pa prekinuto zastarijevanje počinje teći kada je postala pravomoćna kaznena presuda kojom je štetnik oglašen krivim. Niti u tim odlukama (kao niti u ovopredmetnoj) nije bilo utvrđenja da bi u kaznenom postupku bio postavljen imovinskopravni zahtjev.

Čl. 230. ZOO/05

ZASTARNI ROK - NAKNADA ŠTETE ZBOG ODUZIMANJA ZEMLJIŠTA ZA IZGRADNJU AUTOCESTE

5.9. Revd 1402/2021

(naknada štete)

Da li u predmetima naknade štete radi oduzimanja zemljišta za izgradnju autoceste rok zastare počinje teći od dana izdavanja uporabne dozvole ili od dana kada tužitelj nije više mogao koristiti nekretninu?

[Rev 1032/2022](#)

Zastarni rok tužitelja za predmetne tražbine (s osnova naknade štete) započeo je teći kada im je zemljište faktički oduzeto bez mogućnosti da im se vrati, odnosno kada su saznali da nekretnine ne mogu vratiti u posjed i takve je zadržati – ali i kada su raspolagali ili mogli raspolagati svim relevantnim podacima dostatnim za spoznaju po

elementima štete i o tuženiku kao osobi odgovornoj za tu štetu. Početak tog trogodišnjeg zastarnog roka iz čl. 230. st. 1. ZOO ne može se vezati tek i samo za izdavanje uporabne dozvole za izgrađenu prometnicu. Taj rok je u svakom slučaju započeo teći prije nego je autocesta završena, konkretno – u svakom je slučaju započeo teći kada je cesta dovedena u stanje prema kojemu su tužitelji sa sigurnošću mogli zaključiti da su im nekretnine nepovratno oduzete (kada je po redovnom tijeku stvari šteta postala izvjesna).

Čl. 230. ZOO/05

ZASTARNI ROK - NAKNADA ŠTETE ZBOG GUBITKA ZARADE OD NAJAMNINE

5.10. Revd 3554/2020

Predstavlja li potraživanje s osnova izmakle koristi tužitelja prema tuženiku u visu razlike između primjerene vrijednosti najamnine i zaštićene najamnine nastalu zbog ograničenja njegova prava vlasništva na predmetnom stanu, kojemu je ograničenje nametnuto Zakonom o najmu stanova (NN 91/96, 48/96, 66/98, 22/06 i 68/18) budući da isti ne može raspolagati slobodno stanom obzirom da se u tom stanu nalazi osoba sa statusom zaštićenog najmoprimca povremenu tražbinu u smislu članka 226. Zakona o obveznim odnosima?

Nastavno na navedeno pitanje, zastarijeva li samo pravo iz kojeg potječu povremene tražbine s obzirom da je od najstarije dospjele, a neispunjene tražbine proteklo više od pet godina, slijedom čega tužitelj gubi pravo zahtijevati ne samo buduća povremena davanja, nego i povremena davanja koja su dospjela prije zastare sukladno članku 227. Zakona o obveznim odnosima?

[Rev 1203/2021](#)

Imajući na umu da je ovaj sud u odluci Rev-1104/2018-3 od 22. siječnja 2019., odgovarajući na identična pitanja tuženice, zauzeo shvaćanje da se predmetna tražbina odnosi na naknadu štete – gubitak zarade od najamnine, koja dopijeva godišnje, pa da se u pogledu zastare te tražbine primjenjuje trogodišnji zastarni rok iz članka 230. stavak 1. ZOO, pobijana odluka ne odstupa od shvaćanja koje je o spornom pitanju zauzeo revizijski sud. Naime, u konkretnom je predmetu sud, upravo u skladu sa shvaćanjem revizijskog suda, zaključio da sporno potraživanje ne predstavlja povremenu tražbinu iz članka 226. ZOO, slijedom čega nema mjesta primjeni niti odredbe članka 227. ZOO kojom je uređena zastara prava iz kojeg proistječu povremene tražbine.

Čl.230. u vezi čl. 234. st.6 i čl. 963. st.1. ZOO/05

ZASTARA REGRESNOG POTRAŽIVANJA S OSNOVE NAKNADE ŠTETE ISPLAĆENE NA TEMELJU UGOVORENE POLICE OSIGURANJA

5.11. Revd 4969/2021

Zastarijeva li regresno potraživanje tužitelja s osnove naknade štete, koju je tužitelj isplatio oštećeniku temeljem ugovorene police osiguranja u roku od 3 godine od dana kada je oštećenik doznao za štetu i osobu koja je štetu učinila u smislu članka 230. stavaka 1. ZOO-a ili u roku od 5 godina uz primjenu općeg zastarnog roka iz članka 225. ZOO-a, odnosno koji se zastarni rok ima primijeniti kod zakonske subrogacije?

Rev 955/2022

(...) odgovor na postavljeno pitanje iz prijedloga za dopuštenje revizije je taj da tražbina tužitelja s osnova naknade štete, koju je tužitelj isplatio oštećeniku na temelju ugovorene police osiguranja, zastarijeva u roku tri godine od dana kada je oštećenik doznao za štetu i osobu koja je štetu učinila, dok u svakom slučaju ta tražbina zastarijeva za pet godina otkad je šteta nastala.

Čl.377. ZOO/91 i čl.27. ZOOP

PRIMJENA PRIVILEGIRANOG ZASTARNOG ROKA U SLUČAJU KAD JE ŠTETA PROUZOČENA KAZNENIM DJELOM,

PRIMJENA PROPISA KOJI JE BIO NA SNAZI U VRIJEME KADA JE IZDATAK UČINJEN

5.12. Revd 5451/2021

Je li se u sporu u kojem HZMO kao posredni oštećenik potražuje naknadu štete od osiguravatelja štetnika treba primijeniti zastarni rok od tri godine iz članka 376. ZOO/91 ili privilegirani (duži) rok iz članka 377. ZOO/91?

Je li za utvrđenje stvarne štete u postupcima u kojima Zavod za mirovinsko osiguranje od osiguravajućeg društva potražuje naknadu isplaćenih mirovina povodom prometne nezgode – a koje su isplaćene u vrijeme kada je snazi bio Zakon o obveznim osiguranjima u prometu – mjerodavan Zakon o mirovinskom osiguranju ili Zakon o obveznim osiguranjima u prometu?

Rev 678/2022

U odnosu na pitanje zastare ovaj sud je već u svojoj odluci Rev-x 674/10-2 od 17. studenog 2011. zauzeo pravno shvaćanje prema kojem je potraživanje tužitelja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje zahtjev za naknadom štete a koja je prouzročena kaznenim djelom, te da kako je za kazneni progon predviđen dulji rok zastare, da stoga zahtjev za naknadom štete u smislu čl. 377. st. 1. ZOO/91 zastarijeva

kad istekne vrijeme za zastaru kaznenog progona, što je ujedno i odgovor na postavljeno pitanje.

U odnosu na drugo postavljeno pitanje ovaj sud je već u odluci poslovni broj Rev-x 388/2018 od 25. kolovoza 2020. zauzeo pravno shvaćanje prema kojem je za odluku o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate mirovine, a istovjetno pravno shvaćanje zauzeto je i u kasnijim odlukama ovoga suda (Rev-5292/2019-2 od 16. lipnja 2020., Rev 206/2022-2 od 23. ožujka 2022., Rev 12/2022 od 12. siječnja 2022.).

vidi i [Rev 525/2022](#)

Čl.377. st.1. ZOO/91 (čl. 231. st.1. ZOO/05) PRIMJENA PRIVILEGIRANOG ZASTARNOG ROKA

5.13. Revd 919/2022

Da li je u parničnom postupku gdje tužitelj tvrdi da je šteta prouzročena kaznenim djelom, dopušteno dokazivati postojanje uzročno-posljedične veze između određene radnje koja ima obilježje kaznenog djela i nastale štete i to u situaciji kada protiv određene osobe ne postoji pravomoćna presuda kaznenog suda kojim se optuženik oglašava krivim, a niti pravomoćna presuda kaznenog suda kojom se optuženik oslobađa optužbe?

[Rev 1151/2022](#)

Po pravnom shvaćanju ovog suda odredbu čl. 377. st. 1. ZOO/91, odnosno odredbu čl. 231. st. 1. ZOO/05 treba tumačiti u suglasju s odredbom čl. 12. st. 3. ZPP-a tako da ne može doći do primjene privilegirani duži rok zastare potraživanja naknade štete osim kada je štetna radnja počinjena kaznenim djelom koje je utvrđeno pravomoćnom presudom kaznenog suda i kojom je utvrđen počinitelj tog kaznenog djela koje ujedno predstavlja i štetnu radnju ili kada su ostvarene neke procesne prepreke zbog kojih se protiv počinitelja ne bi mogao provesti kazneni postupak (tako i ovaj sud u Rev-199/07 od 21. ožujka 2007, Rev-845/07 od 23. prosinca 2008 i Rev-706/10 od 15. lipnja 2011.).

To istovremeno ne znači da oštećeni nisu imali prilike zatražiti svoju pravnu zaštitu pred sudom ili da bi time bili prekludirani u svom pravu na pristup sudu jer su mogli svoje odštetne zahtjeve podnijeti unutar redovnih zastarnih rokova za naknadu štete pa i uz primjenu pravila o razlozima kada zastara ne teče ako bi okolnosti svakog pojedinog konkretnog slučaja opravdavala primjenu tih pravila iz čl. 387. ZOO/91 (čl. 237. ZOO/05) s time da su u takvoj parnici ovlašteni dokazivati sve elemente o kojima ovisi njihovo pravo na naknadu štete kao što su štetna radnja, uzročna veza između štete i štetne radnje, visinu štete i odgovornost štetnika ali bi se odgovorna osoba mogla valjano suprotstaviti takvom zahtjevu prigovorom zastare iz čl. 376. ZOO/91 to jest iz čl. 230. ZOO/05.

Čl. 377. ZOO/91

TIJEK ZASTARE KOD TRAŽBINE ZA NAKNADU ŠTETE PROUZROČENE KAZNENIM DJELOM

5.14. Revd 4416/2021

Počinje li, prilikom primjene zastarnog roka iz čl. 377. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/91, 73/91, 11/93, 3/94, 7/96, 112/99 i 88/01 – dalje: ZOO), zastara naknade štete prouzročene kaznenim djelom teći od pravomoćnosti kaznene presude ili od dana počinjenja kaznenog djela, ako oštećenik, iako na to upućen od strane kaznenog suda, nije u roku od 3 mjeseca od primitka pravomoćne kaznene presude podnio tužbu za naknadu štete?

[Rev 195/2022](#)

Prilikom primjene zastarnog roka iz čl. 377. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/91, 73/91, 11/93, 3/94, 7/96, 112/99 i 88/01 – dalje: ZOO), zastara naknade štete prouzročene kaznenim djelom počinje teći od pravomoćnosti kaznene presude kojom okrivljenik proglašen krivim (osuđujuća presuda), a ne od dana počinjenja kaznenog djela, neovisno o tome je li oštećenik u kaznenom postupku postavio imonskoppravni zahtjev, odnosno neovisno o tome je li od strane kaznenog suda upućen na pokretanje parnice u određenom roku i je li u tom roku podnio tužbu.

Čl.214. ZOO/05 u vezi čl. 191.st.1. ZPP

TIJEK ZASTARE U ODNOSU NA PREINAČENI DIO TUŽBENOG ZAHTJEVA

5.15. Revd 5391/2021

Je li nastupila zastara tražbine tužitelja za naknadu štete za preinačeni (povećani) dio tužbenog zahtjeva (preko 5.418,00 kn do 11.714,00 kn) u situaciji kada je tužitelj tužbu podnio 1. srpnja 2014. (na iznos od 18.060,00 kn), kojem povlačenju se tuženik nije protivio, a nakon toga podneskom od 18. travnja 2018. povisio zahtjev na 11.714,00 kn)

[Rev 1103/2022](#)

O prigovoru zastare istaknutom tijekom prvostupanjskog postupka kojim se tuženik pozivao na praksu ovog suda prema kojoj je preinaka tužbe promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg ili isticanje drugog uz postojeći (čl. 191. st. 1. ZPP-a) te povećanje zahtjeva za isplatu (naknade štete) predstavlja preinaku tužbe, i prema kojoj se, u slučaju preinake tužbe povećanjem tužbenog zahtjeva u odnosu na povećani dio tužbenog zahtjeva pitanje zastare ocjenjuje samostalno tako da je za dio tražbine na koji se odnosi preinačenje tužbe za ocjenu pitanja zastare bitan dan

preinake tužbe, drugostupanjski sud, preinačujući prvostupanjsku presudu propustio je odlučiti.

Čl. 225. ZOO/05

TIJEK ZASTARNOG ROKA U SLUČAJU ZAHTJEVA ZA POVRAT NAKNADE ZA PRIJEVREMENU OTPLATU KREDITA

5.16. Revd 1882/2020

Od kada korisniku kredita počinje teći zastarni rok za isticanje zahtjeva za povrat obračunate i isplaćene naknade za prijevremenu otplatu kredita u slučaju kad je pravomoćnom sudskom odlukom utvrđena ništetnom odredba ugovora o kreditu temeljem koje je banka korisniku kredita obračunala i naplatila naknadu za prijevremenu otplatu ?

[Rev 213/2021](#)

Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

Čl. 215. u vezi čl. 1111. ZOO/05

POČETAK TIJEKA ZASTARNOG ROKA KOD ZAHTJEVA ZA ISPLATU SREDSTAVA ULOŽENIH U NEKRETNINU

5.17. Revd 2012/2021

Zastarijevaju li potraživanja tužitelja za povrat sredstava uložениh u nekretninu tuženice pet godina prije podnošenja tužbe ili zastara počinje teći od trenutka kada je tužitelj prestao koristiti nekretninu u koju je uložio sredstva i rad te s tim u vezi čini li drugostupanjski sud bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP kada zaključuje da zastara počinje teći danom prestanka korištenja nekretnine u koju je tužitelj izvršio ulaganja te djelomično odbija zahtjev za povrat sredstva uložениh u nekretninu jer je nastupila zastara tih potraživanja pet godina prije podnošenja tužbe?

[Rev 726/2022](#)

Pravno shvaćanje drugostupanjskog suda, da zastarijevanje u ovom slučaju počinje teći od dana kada je tužitelj prestao koristiti kuću tuženice u koju je uložio svoja novčana sredstva odnosno od kada je prestao dolaziti u tu kuću, u skladu je s pravnim shvaćanjem ovog revizijskog suda izraženom u odlukama na koje se tužitelj u reviziji poziva, prema

kojem zastara zahtjeva za povrat sredstava uloženi u tuđu nekretninu počinje teći od prestanka korištenja plodova tog rada, a ne od dana učinjenih ulaganja.

Čl.376.st.2. ZPP

ZASTARNI ROK U SLUČAJU NAKNADE ŠTETE ZBOG SMRTI BLISKE OSOBE

5.18. Revd 366/2020

Računa li se objektivni zastarni rok potraživanja naknade nematerijalne štete zbog smrti bliske osobe prema odredbi čl. 376. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine" broj 53/91, 73/91, 3/94, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, dalje ZOO) od dana usmrćenja ili od dana saznanja za smrt bliske osobe?

Rev 1093/2020

Takvo pravno shvaćanje nižestupanjskih sudova u pogledu postavljenog pravnog pitanja odstupa od prakse ovog, revizijskog suda iz rješenja broj Rev-x 223/2016-2 od 19. veljače 2019. jer nematerijalna šteta zbog pretrpljenih duševnih boli zbog smrti bliske osobe nije nastala u noći sa 3. na 4. listopada 1991. nego u trenutku saznanja za smrt bliske osobe pa nije pravilno utvrđeno kada je objektivni zastarni rok iz čl. 376. st. 2. ZPP počeo teći.

Čl. 241. ZOO/05, čl. 191.st.1. i čl. 186.b. ZPP

POVEĆANJE TUŽBENOG ZAHTJEVA I PREKID ZASTARE

5.19. Revd 2681/2021

1. Predstavlja li zahtijevanje viših iznosa neisplaćenih dodataka na plaću tijekom postupka, povećanje tužbenog zahtjeva i time preinaku tužbe u smislu relevantnih odredbi Zakona o parničnom postupku?
2. Je li za ocjenu prigovora zastare u odnosu na povećani dio tužbenog zahtjev pravno relevantan trenutak podnošenja tužbe ili trenutak preinake tužbe isticanjem povećanog tužbenog zahtjeva?

Rev 488/2022

Stoga je u situaciji kad je prvostupanjskom presudom tužbeni zahtjev prihvaćen u iznosu od 39.596,86 kn, a protiv koje presude tužitelj nije podnio pravni lijek, bez utjecaja je na prekid zastare činjenica da je donošenju prvostupanjske presude eventualno prethodila stupnjevita tužba, a kako to pogrešno zaključuje drugostupanjski sud.

Čl. 241. ZOO/05 u vezi čl. 180.a. OZ

PODNOŠENJE ZADUŽNICE NA NAPLATU I PREKID ZASTARE

5.20. Revd 1261/2021

Kada vjerovnik podnese zadužnicu na naplatu banci odnosno Financijskoj agenciji i nastupi prekid zastare tražbine iz zadužnice, dovršava li se prekid zastarijevanja kada banka odnosno Financijska agencija utvrdi da na računu dužniku nema sredstava, a zadužnica nije povučena s naplate nego je i dalje evidentirana u očevidniku plaćanja, odnosno počinje li od slijedećeg dana ponovno teći rok zastare?

Rev 441/2022

Naime, ovaj je sud u odluci broj Rev 1027/2021-2 od 3. svibnja 2022. zauzeo jasno shvaćanje o nemogućnosti primjene odredbe članka 180.a stavak 1. OZ na slučaj kada na računu dužnika nema dovoljno sredstava za namirenje vjerovnika, što proizlazi i iz odredbe članka 29. stavak 3. Zakona o platnom prometu u zemlji („Narodne novine“ broj 117/01, 132/06, 91/10 i 133/09), odnosno odredbi članka 4. do 11. ZPONS, koje uređuju postupanje Financijske agencije u slučaju nedostatka novčanih sredstava na računu dužnika na način da se nalog za plaćanje evidentira i izvršava po priljevu sredstava, pri čemu Zakon o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima ne propisuje rok u kojem zadužnica mora biti naplaćena.

Budući da u konkretnom slučaju nije došlo do namirenja vjerovnika, niti je zadužnica povučena, prekid zastarijevanja nastao podnošenjem zadužnice na naplatu (članak 241. ZOO) i dalje traje, odnosno zastarni rok nije počeo ponovno teći.

Čl. 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.)

ZASTARNI ROK U SLUČAJU VRAĆANJA ONOG ŠTO JE PRIMLJENO NA TEMELJU NIŠTETNE UGOVORNE ODREDBE

5.21. Revd 3084/2020

Ako je pravomoćnom presudom utvrđena ništetnost dijela ugovorne odredbene temelju koje je tužitelj vršio isplate tuženiku, računa li se početak tijeka zastare tužiteljeva zahtjeva za povrat tog iznosa od pravomoćnosti te presude ili su niži sudovi pravilno utvrdili da je zastara nastupila za sve tražbine starije od pet godina od dana podnošenja tužbe?

Rev 471/2022

O pravnom pitanju koje je tužitelj naznačio u reviziji na 1. sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod brojem broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., zauzeto je pravno shvaćanje koje glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora,

počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

Čl. 214. ZOO

UTVRĐIVANJE VRIJEDNOSTI ULAGANJA U NEKRETNINU

5.22. Revd 103/2021

Teku li zatezne kamate na novčanu tražbinu (povrat sredstava uloženi u nekretninu za vrijeme trajanja braka) u odnosu na poštenog stjecatelja od dana podnošenja zahtjeva za povrat, odnosno od dana podnošenja tužbe?

Rev 58/2022

U ovom slučaju vrijednost koristi, koju je imala tužiteljica utvrđena je prema cijenama njenih ulaganja u vrijeme donošenja presude, te je na taj način sud sačuvao vrijednost njene glavnice, u razdoblju od početka njenih ulaganja u imovinu tuženika, znači i u razdoblju od 1984. pa do 1994. kada je bilo vrijeme razdornog utjecaja inflacije. Slijedom navedenog, pravilno je shvaćanje suda drugog stupnja da u tom slučaju zatezne kamate na vrijednost izvršenih ulaganja utvrđeni prema cijenama u vrijeme donošenja presude, teku od dana donošenja presude pa do isplate. To tim više što je tužiteljica nakon provođenog vještačenja postavila tužbeni zahtjev prema toj procjeni.

Čl. 376. ZOO

ZASTARA POTRAŽIVANJA NAKNADE ŠTETE KOJU JE ODVJETNIK PROUZROČIO STRANCI

5.23. Revd 4342/2021

Nastaje li šteta stranci zbog pogreške/propusta odvjetnika u zastupanju onog dana kada je istekao zastarni rok za poduzimanje potrebne radnje (bilo radi naplate pravomoćnog rješenja o ovrsi bilo za podnošenje tužbe) ili kada pravomoćno bude odbijen tužbeni zahtjev/ prijedlog za ovrhu iz postupka u kojem je taj odvjetnik zastupao?

Rev 280/2023

Za stranku kojoj je odvjetnik svojom radnjom ili propustom prouzročio štetu, zastara potraživanja takve štete počinje teći od onog trenutka kada je stranka dobila sudsku odluku da se njeno potraživanje ne može naplatiti zbog zastare koja je nastupila zbog štetne radnje odvjetnika koji ju je zastupao.

Čl. 230. st. ZOO

ZASTARNI ROK KOD NAKNADE ŠTETE ZBOG POVREDE UGOVORNE OBVEZE IZ UGOVORA O NALOGU - KADA SE ZAHTJEV ODNOSI NA TROŠKOVE POSTUPKA

5.24. Revd 5104/2021

1. U slučaju naknade štete protiv odvjetnika zbog grube nepažnje prilikom zastupanja svoje stranke primjenjuju li se zastarni rokovi za izvanugovornu štetu iz članka 230. stavak 1. i 2. ZOO-a ili se primjenjuju zastarni rokovi za ugovornu štetu iz članka 230. stavak 3. ZOO-a, i odredbe ugovora o nalogu iz članka 763.-784. ZOO-a?

2. U smislu članka slučaja regresne naknade imovinske štete temeljem pravomoćne i ovršne presude smatra li se dan nastanka štete tj. tražbine, u smislu članka 1046. Zakona o obveznim odnosima (dalje ZOO), datum kada je predmetna presuda postala pravomoćna i ovršna, ili datum kada je plaćanjem po toj presudi umanjena imovina temeljem predmetne pravomoćne i ovršne presude, a sve u smislu početka tijeka zastarnog roka iz članka 230.?

3. U slučaju pravomoćne obveze plaćanja štete, kada obveznik plaćanja po toj presudi stječe pravo na regres prema štetniku, u smislu članka 215. ZOO? Smatra li se da je to pravo nastalo sa danom pravomoćnosti i ovršnosti presude, ili sa danom ispunjenja obveze po toj presudi?

Rev 65/2023

Stoga je pravilno drugostupanjski sud primijenio materijalno pravo kada je zaključio da se u slučaju naknade štete zbog povrede ugovorne obveze iz ugovora o nalogu primjenjuje petogodišnji rok u smislu čl. 230. st. 3. ZOO.

U situaciji kada se zahtjev za naknadu štete zbog povrede ugovorne obveze iz ugovora o nalogu odnosi na troškove postupka koje zastupani treba platiti protivnoj stranci, zastupanom šteta nastaje tek naplatom tih troškova (umanjenjem njegove imovine), a ne pravomoćnošću i ovršnošću presude kojom mu je naložena naknada troškova.

Čl. 240. ZOO/05

PLAĆANJEM GLAVNICE NE DOLAZI DO PREKIDA ZASTARIJEVANJA NA PRIPADAJUĆE ZATEZNE KAMATE

5.25. Revd 3258/2020

Je li izvršenom isplatom na ime ispunjenja glavnog duga došlo do prekida tijekom zastare u odnosu na pripadajuće zatezne kamate na isplaćenu glavicu kao sporedno potraživanje?

Rev 1274/2021

U odluci posl. br. Rev 1209/2015-2 od 29. listopada 2019., prema kojoj:

„...Naime, osim što priznanje duga mora biti (već navedeno) izričito i određeno (a ono je kao takvo dano „samo“ za navedeni iznos), revizijski sud je i u više svojih odluka zaključio da „se plaćanje jednog dijela duga ne smatra i priznanjem ostalog dijela duga“ - i (time) da i priznanje jednog dijela obveze ne znači i priznanje drugog dijela, pa tako i u odlukama: posl. br. Revt 109/04-2 od 27. siječnja 2005., posl. br. Rev 371/05-2 od 10. siječnja 2006., posl. br. Rev-x 1004/13-2 od 25. ožujka 2014. i posl. br. Revt-199/09-2 od 29. travnja 2015.

Time je u tome dijelu riječ i o suđenju u skladu s stabilnom, ustaljenom i dosljednom sudskom praksom - koju bi upravo stoga što je takva bilo i ustavnopravno neprihvatljivo (s aspekta pravne sigurnosti i vladavine prava te jednakosti svih pred zakonom) mijenjati....“

U tome je sadržan i nedvosmisleni odgovor na ono u ovome stupnju postupka (po dopuštenoj reviziji) jedino bitno: na pitanje postavljeno po tužiteljima u reviziji.

Čl.228. ZOO/05

ZASTARNI ROK ZA POTRAŽIVANJA PRUŽATELJA POŠTANSKIH USLUGA

5.26. Revd 1408/2020

Koliki je zastarni rok za potraživanja pružatelja poštanskih usluga iz čl. 16. Zakona o poštanskim uslugama (zamjenske i ostale poštanske usluge), a koje su predmet potraživanja iz trgovačkog ugovora o pružanju poštanskih usluga po čl. 31. st. 4. Zakona o poštanskim uslugama, odnosno da li se na predmetno potraživanje primjenjuje jednogodišnji zastarni rok iz čl. 228. ili trogodišnji zastarni rok iz odredbe čl. 232. ZOO.?

Rev 1199/2020

U situaciji kao što je konkretna kada je kod ugovora o pružanju poštanskih usluga jedna ugovorna strana davatelj poštanskih usluga, a druga ugovorna strana naručitelj usluga, a obje ugovorne strane su trgovačka društva ima se primjenjivati trogodišnji zastarni rok iz čl. 228. ZOO-a, a ne odredba iz čl. 232. ZOO.

Čl.234. st.3. ZOO/05

ZASTARNI ROK KOD REGRESNIH TRAŽBINA OSIGURATELJA NA TEMELJU UGOVORA O OSIGURANJU

5.27. Revd 4688/2021

Primjenjuje li se na regresna potraživanja osiguratelja prema svojim osiguranicima iz ugovora o osiguranju trogodišnji zastarni rok iz čl. 234. st. 3. Zakona o obveznim odnosima ili se primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima?

[Rev 232/2022](#)

U konkretnom slučaju radi se o regresnom zahtjevu osiguratelja koji se temelji na odredbama ugovora o osiguranju, pa takav zahtjev zastarijeva u roku od tri godine u smislu odredbe čl. 234. st. 3. ZOO-a kojom je propisan takav rok zastare za tražbine osiguratelja iz ugovora o osiguranju, a zastarijevanje kod takvih regresnih tražbina počinje teći prvog dana iza dana kada je osiguratelj isplatio naknadu oštećeniku (tako i revizijski sud u odlukama broj Rev-x-345/15-2 od 1. rujna 2015., Rev-x-420/14-2 od 9. rujna 2014. idr.).

Čl. 371. ZOO/05

ZASTARNI ROK KOD TRAŽBINA NA IME HONORARA IZ UGOVORA O DJELU

5.28. Revd 2362/2021

Predstavlja li potraživanje izvođača prema naručitelju koje se temelji na Ugovoru o djelu koji je sklopljen na neodređeno vrijeme za trajno obavljanje poslova, ugovoreno kao trajna mjesečna naknada, povremeno potraživanje u smislu odredbe čl. 372. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 53/91, 73/91, 113/93, 3/94, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01)?

[Rev 219/2023](#)

Osnovana je tvrdnja revidenta da isplata honorara po ugovoru o djelu, iako je isplata ugovorena u mjesečnim iznosima, ne predstavlja povremeno davanje koje dopijeva godišnje ili u određenim vremenskim razmacima, a koje potraživanje ima u vidu odredba čl. 372. st. 1. ZOO/91. Stoga do zastarijevanja tih potraživanja ne dolazi istekom trogodišnjeg roka propisanog navedenom odredbom, već po proteku općeg zastarnog roka iz čl. 371. ZOO (tako i ovaj sud u Rev-199/2005-2 od 4. studenoga 2005.).

Čl. 233. ZOO

UTVRĐIVANJE PROTEKA DESETOGODIŠNJEG ZASTRANOG ROKA U OVRŠNOM POSTUPKU

5.29. Revd 775/2022

Je li u konkretnom slučaju, drugostupanjski sud postupio protivno odredbama zakona usvajajući žalbu ovršenice utvrđujući nastupanje zastare samo na temelju stanja spisa kojem nedostaje pravomoćno rješenje o obustavi ovršnog postupka, odnosno rješenje o dovršetku ovrhe po provedbi posljednje radnje?

Rev 1226/2022

Ovaj sud je u više svojih odluka do sada izrazio pravno shvaćanje na koji način se utvrđuje u ovršnom postupku protek zastarnog roka iz čl. 233. ZOO te je tako izraženo pravno shvaćanje da se jedino u situaciji kada je ovršni postupak pravomoćno dovršen ili obustavljen na način koji bi ovrhovoditelju omogućio zaštitu njegovih prava, može uzeti da je ponovno počeo teći desetogodišnji rok za zastaru iz čl. 233. ZOO. Tako u situaciji kada je ovršni postupak pokrenut prijedlogom za ovrhu i kada je doneseno rješenje o ovrsi, ne može se uzeti da je pravomoćno dovršen takav postupak ako ne postoji u smislu odredbe čl. 73. OZ rješenje da je ovrha dovršena ili rješenje iz čl. 72. OZ o obustavi ovrhe.

Drugim riječima, u situaciji kada je na temelju rješenja o ovrsi vođen ovršni postupak, u kojem nije doneseno niti rješenje o obustavi takvog ovršnog postupka ili rješenje o dovršetku ovrhe, a nakon toga je podnesen prijedlog za promjenu sredstva ovrhe temeljem već postojeće ovršne isprave i pravomoćnog i ovršnog rješenja tada se ne može uzeti da je protekao rok od 10 godina od donošenja rješenja o ovrsi i podnošenja prijedloga za promjenu sredstva ovrhe samo na temelju proteka roka od 10 godina, ako nije doneseno rješenje o obustavi ovršnog postupka ili rješenje o dovršetku ovrhe.

ZASTARNI ROK KAD JE ŠTETA POČINJENA KAZNENIM DJELOM

Čl. 377. ZOO/91

5.30. Revd 769/2021

I. Je li parnični sud pri odlučivanju o prigovoru zastare potraživanja naknade štete, u slučaju kada zbog postojanja procesnih smetnji pokretanju kaznenog postupka sam utvrđuje je li šteta nastala kaznenim djelom, obvezan uzeti u obzir upravo onu vrstu štete koja je predmet tužbenog zahtjeva i u odnosu na koju je istaknut prigovor zastare, te u odnosu na tu vrstu štete ocijeniti je li počinjena radnjama koje predstavljaju biće kaznenog djela?

Je li parnični sud, u slučaju kada zbog postojanja procesnih smetnji pokretanju kaznenog postupka sam utvrđuje je li šteta nastala kaznenim djelom, pogrešno primjenjuje materijalno pravo kada o prigovoru zastare potraživanja naknade materijalne štete na vozilu, koja je predmet tužbenog zahtjeva, odlučuje uzimajući u obzir zastarne rokove pokretanja kaznenog postupka vezanih uz posljedicu smrti sudionika istog štetnog događaja?

Rev 1193/2021

Dakle, produljeni rok zastare za štetu počinjenu kaznenim djelom ne može se odvojiti od (postojanja) kaznenog djela (tako i u presudi ovoga suda broj Rev x 1051/2014 od 13. travnja 2016.) budući da su sve vrste nastale štete posljedica jedinstvene radnje i istog štetnog događaja, s čim u vezi i sam tuženik u reviziji navodi kako bi se, da je bilo moguće (odnosno da štetnik nije poginuo), doista vodio jedinstveni kazneni postupak koji bi obuhvatio sve posljedice kaznenog djela (i smrt i tešku ozljedu jednog putnika

i materijalnu štetu) i koji bi se stoga vodio u povodu kvalificiranog kaznenog djela iz čl. 272. st. 4. KZ. Da je uzrok svake štete, neovisno o tome radi li se o materijalnoj ili nematerijalnoj šteti, počinjenje istog kaznenog djela čije je postojanje utvrđeno kao prethodno pitanje u parničnom postupku, i da zahtjev za naknadu štete prema odgovornoj osobi zastarijeva kad istekne vrijeme određeno za zastaru krivičnog gonjenja upravo tog kaznenog djela, proizlazi i iz rješenja ovoga suda broj Revr 959/2014 od 5. srpnja 2017., a u kojem je postupku tužitelj zahtijevao naknadu materijalne štete u visini izgubljene zarade između ostvarene mirovine i plaće koju bi ostvarivao da nije doživio ozljedu na radu, uzrokovanu kaznenim djelom teškog ubojstva u pokušaju.

Zato je, protivno shvaćanju revidenta iz prvog postavljenog pitanja, i predmetna šteta počinjena radnjama koje predstavljaju biće ovdje utvrđenog kaznenog djela jer se radi o jedinstvenom kaznenom djelu i istom štetnom događaju, posljedično čemu parnični sud, u slučaju kada zbog postojanja procesnih smetnji pokretanju kaznenog postupka sam utvrđuje je li šteta nastala kaznenim djelom, pravilno primjenjuje materijalno pravo kada o prigovoru zastare potraživanja naknade materijalne štete na vozilu, koja je predmet tužbenog zahtjeva, odlučuje uzimajući u obzir zastarne rokove pokretanja kaznenog postupka vezanih uz posljedicu smrti sudionika istog štetnog događaja, ako je i to činilo biće utvrđenog kaznenog djela, a što u konkretnom slučaju jest bio slučaj.

ZASTARNI ROK KOD ZAHTJEVA ZA OTKUP DIONICA CILJNOG DRUŠTVA

Čl. 49. Zakona o preuzimanju dioničkih društava

5.31. Revd 1263/2021

Od kada počinje teći zastarni rok zahtjeva za otkup dionica ciljnog društva iz čl. 49. Zakona o preuzimanju dioničkih društava („Narodne novine“ broj 109/07, 36/09, dalje ZPDD)?

[Rev 179/2022](#)

No, s druge strane, u presudi ovoga suda broj Revt-575/2017-2 od 13. travnja 2021. dan je jasan, izričit i obrazložen odgovor na pitanje "Kad dospijeva obveza na sklapanje ugovora o prodaji dionica iz čl. 49. ZPDD?" pa je u njoj tako navedeno kako na temelju odredbe "čl. 49. ZPDD ako ponuditelj ne objavi ponudu za preuzimanje, pod uvjetima i na način iz ZPDD, svaki dioničar ciljnog društva može putem mjesno nadležnog trgovačkog suda zahtijevati obvezno sklapanje ugovora o prodaji dionica, pod uvjetima pod kojim je morala biti objavljena ponuda za preuzimanje. Točno je da je u rješenju HANFA-e od 29. rujna 2011. određeno da je obveza objavljivanja ponude za preuzimanje društva Dalekovod d.d. za tuženika nastala 12. travnja 2005., ali je tužiteljica za to saznala tek kada joj je dostavljeno rješenje HANFA-e od 29. rujna 2011. Slijedom navedenog ovaj sud u cijelosti prihvaća pravno stajalište nižestupanijskih sudova da je pravo tužiteljice na tužbu iz čl. 49. ZPDD nastalo i tužiteljica je to pravo mogla koristiti tek od saznanja za obvezu objavljivanja ponude za preuzimanje društva Dalekovod d.d. iz Zagreba, a što je bilo danom dostavljanja navedenog rješenja HANFA-e od 29. rujna 2011. Prema tome treba napomenuti da se razlikuju datumi od kada je nastala obveza tuženika za objavljivanje ponude za

preuzimanje društva od datuma kada je tužiteljica saznala za tu obvezu i za mogućnost pravne zaštite svojih prava sukladno odredbi čl. 49. ZPDD. Stoga je odgovor na prvo postavljeno pravno pitanje da obveza na sklapanje ugovora o prodaji dionica iz čl. 49. ZPDD nastaje ili dospijeva onog trenutka kada je mali dioničar saznao za obvezu objavljivanja ponude za preuzimanje društva, a to znači od dana kada je primio rješenje HANFA-e gdje je utvrđena ta obveza tuženika."

I ovo vijeće revizijskog suda je suglasno s takvim pravnim shvaćanjem posljedično čemu i zastarni rok zahtjeva za otkup dionica ciljnog društva iz čl. 49. ZPDD počinje teći onog trenutka kada je mali dioničar saznao za obvezu objavljivanja ponude za preuzimanje društva i za mogućnost pravne zaštite svojih prava sukladno odredbi čl. 49. ZPDD, odnosno, točnije, sukladno odredbi čl. 215. st. 1. ZOO, dan nakon toga.

TIJEK ZASTARE NA POTRAŽIVANJE NAKNADE ZA KORIŠTENJE OPĆEKORISNIH FUNKCIJA ŠUMA

Čl.215. ZOO/05 u svezi čl.62. st.1. Zakona o šumama i čl. 3.s t.1. i 2. te čl. 4. Pravilnika o načinu obračuna, obrascima, posebnom računu i rokovima uplate nakande za korištenje općekorisnih funkcija šuma

5.32. Revd 2833/2021

Dospijevaju li tražbine naknade za korištenje općekorisnih funkcija šuma za prethodnu godinu jednom godišnje - 30. travnja naredne godine ili svaki pojedini obrok akontacije te naknade dospijeva tromjesečno na točno određeni dan i predstavlja samostalno potraživanje, a s obzirom na odredbe čl. 62. st. 2. Zakona o šumama i čl. 3. Pravilnika o načinu obračuna, obrascima, posebnom računu i rokovima uplate naknade za korištenje općekorisnih funkcija šuma te posljedično, od kada počinju teći zatezne kamate u slučaju zakašnjenja?

[Rev 424/2022](#)

Stoga, prema shvaćanju ovoga suda, navedenom je odredbom dospijeće akontacija izričito propisano (tako ovaj sud u odlukama broj Revt-419/2017-2 od 19. veljače 2020. i dr.) pa u konkretnom slučaju, a imajući na umu u revizijskom postupku nespornu aktivnu legitimaciju tužiteljice, zastara teče od dana dospijea svakog pojedinog obroka akontacije, kao dana od kojega je tužitelj kao vjerovnik mogao tražiti ispunjenje obveze od tuženika kao dužnika (čl. 215. st. 1. ZOO), pri čemu se, prema citiranoj odredbi čl. 3. st. 1. Pravilnika, akontacija naknade dijeli na obroke koji se plaćaju tromjesečno i to: do 30. travnja za prvo tromjesečje, do 30. lipnja za drugo tromjesečje, do 30. rujna za treće tromjesečje i do 31. prosinca za četvrto tromjesečje, dok možebitno nastala razlika dospijeva 1. svibnja naredne godine. Time je ujedno odgovoreno na postavljeno revizijsko pitanje.

PREKID ZASTARE NAKNADE ŠTETE PROUZROČENE KAZNENIM DJELOM

Čl. 231.st.2. ZOO/05

5.33. Revd 4679/2022

Dovodi li u parničnom postupku za naknadu štete prouzročene kaznenim djelom, vođenje kaznenog postupka samo po sebi do prekida zastare tražbine naknade štete u smislu odredbe čl.231.st.2. ZOO-a (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21), ili je za prekid zastare potrebno istaknuti imovinskopravni zahtjev u kaznenom postupku koji je prethodio parničnom postupku za naknadu štete prouzročene kaznenim djelom?

Rev 322/2023

U parničnom postupku za naknadu štete prouzročene kaznenim djelom, vođenje kaznenog postupka koji je završio osuđujućom presudom dovodi do prekida zastare tražbine naknade štete u smislu odredbe čl. 231. st. 2. ZOO-a (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21), neovisno o tome je li u vođenom kaznenom postupku, koji je prethodio parničnom postupku za naknadu štete prouzročene kaznenim djelom, podnesen imovinskopravni zahtjev za naknadu štete

Čl. 228. st.1. i 2. ZOO/05

ZASTARNI ROK KOD MEĐUSOBNIH TRAŽBINA IZ TRGOVAČKIH UGOVORA O PROMETU ROBE I USLUGA

5.34. Revd 890/2021

Primjenjuje li sud pogrešno materijalno pravo glede odredaba članka 228. stavak 1. i 2. ZOO-, prema kojima trogodišnji zastarni rok kod međusobnih tražbina iz trgovačkih ugovora o prometu roba i usluga teče odvojeno za svaku isporuku robe, izvršeni rad ili uslugu, kada prilikom odlučivanja o prigovoru zastare zahtjeva trogodišnji zastarni rok računa od datuma dospijeca naznačenog na utuženim računima, a ne od trenutka obavljanja svake pojedine usluge, odnosno primopredaje radova?

Rev 1279/2021

Kada je tuženik ispravom koju je sam izdao potvrdio da je tužiteljeva tražbina dospjela 10. siječnja 2013. te kada je sud činjenicu dospijeca utvrdio na temelju isprave koju je izdao upravo tuženik, tada sudovi odbijanjem tužbenog zahtjeva nisu pogrešno primijenili odredbu članka 228. stavak 1. i 2. ZOO jer time nisu nužno zanemarili trenutak obavljanja svake pojedine usluge ili rada odnosno primopredaje radova kod činjenice da u postupku nije utvrđeno da bi rad ili usluga ili primopredaja radova bili izvršeni nekoga drugog dana.

Sudovi, dakle, ne primjenjuju pogrešno materijalno pravo kada u primjeni odredbe članka 228. stavaka 1. i 2. ZOO prilikom odlučivanja o prigovoru zastare zahtjeva

trogodišnji zastarni rok računaju od datuma dospijeca naznačenog na utuženim računima kada u postupku ne utvrde da su rad ili usluga ili primopredaja radova izvršeni nekoga drugog dana.

Čl. 241. i 225. ZOO/05 i čl. 191.st.1. ZPP

POVEĆANJE TUŽBENOG ZAHTJEVA I PREKID ZASTARE

(restitucijski zahtjev –CHF)

5.35. Revd 2242/2022

U slučaju zahtjeva za isplatu po osnovi stjecanja bez osnove zbog ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu sklopljenog sa CHF valutnom klauzulom kada je tužitelj podnio tužbu prije isteka zastarnog roka, ali je tijekom postupka, nakon provedenog vještačenja preinačio tužbeni zahtjev na način da je isti povisio zbog nalaza vještaka, je li za preinačeni dio tužbenog zahtjeva nastupila zastara ako je do preinačenja došlo nakon isteka zastarnog roka?

[Rev 516/2023](#)

Budući da je, kako je to pravilno zaključio sud, povećanjem tužbenog zahtjeva došlo do preinake tužbe to je za ocjenu zastare mjerodavan dan kada je podnesen novi tužbeni zahtjev, jer se glede tog zahtjeva (razlike) parnica smatra pokrenutom tek kad je istaknut taj novi zahtjev (tako i ovaj sud u Revr-1797/10 od 19. ožujka 2013., Rev x-887/15-2 od 20. siječnja 2016., Rev x-424/11 od 29. siječnja 2014., Revr-1068/16 od 9. travnja 2019 i dr.). To je ujedno i odgovor na postavljeno pitanje.

Zastarni rok za restitucijske zahtjeve od pet godina sukladno čl. 225. ZOO-a u konkretnom slučaju prekinut je podnošenjem tužbe u kolektivnom sporu i počeo je iznova teći s danom donošenja i pravomoćnosti presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014. Kako je tužitelj tužbu podnio 11. lipnja 2019., a povećani tužbeni zahtjev istaknuo 21. siječnja 2021. to je objektivnom preinakom tužbe od dana početka zastarijevanja 13. lipnja 2014. do dana podnošenja tog zahtjeva protekao petogodišnji zastarni rok propisan čl. 225. ZOO-a pa je u odnosu na taj dio zahtjeva tuženikov prigovor zastare osnovan.

vidi i **[Rev 406/2023](#)**

6. UGOVORNI OBVEZNI ODNOSI, KAPARA I ODUSTATNINA, TUMAČENJE UGOVORA, NIŠTETNOST I POBOJNOST UGOVORA, RASKID UGOVORA

Čl. 323. st.1. ZOO POSLJEDICE NIŠTETNOSTI

6.1. Revd 916/2021

Je li u slučaju ništetnosti ugovora o zajmu zajmoprimac dužan vratiti primljeni iznos u valuti u kojoj je iznos primio ili je uvijek dužan vratiti kunsku protuvrijednost, odnosno primljeni iznos u domaćoj valuti?

Rev 1101/2021

Prema odredbi čl. 323 st. 1. ZOO-a svaka ugovorna stranka dužna je vratiti drugoj ono što je primila na temelju ništetnog ugovora, konkretno, a kako to osnovano ističe tuženik, obveza je tuženika tužitelju vratiti ono što je primio, a to je bila strana valuta - 5.500,00 EUR, a ne kunska protuvrijednost navedenog iznosa.

(...)

Tužitelj konačno istaknutim tužbenim zahtjevom zahtijeva isplatu pozajmljenog iznosa u domaćoj valuti prema tečaju EUR na dan plaćanja, pa je drugostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je prihvatio tako postavljeni tužbeni zahtjev, jer tuženik domaću valutu tužitelju ne duguje.

Čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZP), čl. 11.a Zakona o potrošačkom kreditiranju (dalje: ZPK)

POSLJEDICE NIŠTETNOSTI

6.2. Revd 1420/2021

Pripada li korisniku kredita s osnove ništetnosti ugovorne odredbe o promjenjivosti stope ugovorne kamate sadržane u ugovoru o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama s valutnom klauzulom u CHF, isplata razlike između iznosa kamate po kamatnoj stopi koja bi bila utvrđena objektivnim referentnim parametrima za utvrđivanje visine kamatne stope i iznosa kamate koja bi bila obračunata po stopi određenoj odlukom tuženika kao banke, pod uvjetom da takva razlika postoji ili isplata razlike koju je platio i kamate koja bi za cijelo vrijeme otplate kredita bila izračunata na temelju početno ugovorene kamatne stope?¹

Rev 708/2022

(...) tužiteljici kao potrošaču pripada pravo na povrat plaćenog po osnovi nepoštene ugovorne odredbe, kojom je ugovorena promjenjivost kamatne stope prema odluci

¹ tako i u Revd 5359/2021

kreditora, u visini utvrđene razlike između plaćenih kamata i kamata obračunatih na temelju kamatne stope utvrđene ugovorom u dijelu koji nije oglašen ništetnim,(...)

vidi i [Rev 871/2022](#), [Rev 819/2022](#), [Rev 746/2022](#)

Čl. 104. st. 1. ZOO u vezi čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača

POSljedICE NIŠTETNOSTI

6.3. Revd 546/2020

U slučaju kada sud utvrdi ništetnost odredbe o promjenjivosti kamatne stope ugovorne kamate u ugovorima o kreditu s ugovorenom valutnom klauzulom u CHF, pripada li tužitelju pravo na isplatu stečenog bez osnove na temelju te ništetne ugovorne odredbe u valuti CHF ili u valuti kn u kojoj je tužitelj vršio uplate u ispunjenje ugovora?

[Rev 258/2021](#)

U slučaju kada sud utvrdi ništetnost odredbe o promjenjivosti kamatne stope ugovorne kamate u ugovorima o kreditu s ugovorenom valutnom klauzulom u CHF, tužitelju pripada pravo na isplatu stečenog bez osnove na temelju te ništetne ugovorne odredbe u valuti kn u kojoj je tužitelj vršio uplate u ispunjenje ugovora.

Čl. 1111. ZOO/05 u vezi čl. 102. Zakona o zaštiti potrošača

POSljedICE NIŠTETNOSTI

6.4. Revd 965/2022

Pripada li potrošaču kao posljedica utvrđene ništetnosti dijela odredbe potrošačkog ugovora o kreditu denominiranog u CHF i to dijela odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate, isplata razlike između iznosa kamate izračunatog po kamatnoj stopi u skladu s objektivnim referentnim parametrima za utvrđivanje visine kamatne stope i iznosa kamate izračunate po stopi određenoj odlukom banke ili isplata razlike između iznosa koji je potrošač platio i iznosa izračunatog na temelju početno ugovorene kamatne stope?

[Rev 777/2022](#)

Potrošaču pripada pravo na povrat plaćenog po osnovi nepoštene ugovorne odredbe kojom je ugovorena promjenjivost kamatne stope prema odluci kreditora, u visini utvrđene razlike između plaćenih kamata i kamata obračunatih na temelju kamatne stope utvrđene ugovorom u dijelu koji nije oglašen ništetnim, bez da se dio ugovorne odredbe koji je utvrđen ništetnim supstituira primjenom nekog parametra ili referentne

stope koje bi određivao sud u okolnostima svakog pojedinog slučaja i u odnosu na tako utvrđenu stopu obračunava možebitna razlika.

vidi i [Rev 640/2022](#)

Čl. 368. ZOO/05 u vezi čl. 4., 39. i 45. Zakona o leasingu („NN“ 141/13)

DOSPIJEĆE OBVEZE IZ UGOVORA O OPERATIVNOM LEASINGU

6.5. Revd 536/2022

Kada dospijeva obveza ugovornih strana iz ugovora o operativnom leasingu nakon raskida ugovora zbog neispunjenja?

[Rev 1232/2022](#)

Prema tome kada je došlo do raskida ugovora o operativnom leasingu jer korisnik leasinga došao u zakašnjenje s dvije uzastopne naknade, potraživanja ugovornih strana spram druge ugovorne strane dospijevaju u trenutku raskida ugovora, te se od tog trenutka trebaju i računati rokovi zastare potraživanja ako do takvog prigovora dođe u postupku prisilne naplate potraživanja.

Čl.6. Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo

UGOVORI O KUPOPRODAJI SUSTANARSKOG STANA

6.6. Revd 2213/2020

Da li je ništav ugovor o prodaji dijela stana jednom od sustanara kada su sustanari zaključili zasebne i vremenski odvojene ugovore o kupnji dijela stana, odnosno da li se u takvoj situaciji može smatrati da su sustanari zajedno otkupili predmetni stan, a sve u skladu s odredbom čl. 6. st. 3. Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo ("Narodne novine", broj 27/91, 6/92, 8/92, 33/92, 43/92, 69/92, 25/93, 48/93, 2/94, 29/94, 44/94, 47/94, 58/95, 103/95, 11/96, 76/96, 11/97, 103/97, 68/98, 163/98, 96/99, 120/00, 94/01 i 78/02)?

[Rev 480/2021](#)

Polazeći od sadržaja navedenih zakonski odredbi i njihovim pravilnim tumačenjem, prema pravnom shvaćanju ovoga suda, sustanari mogu podnijeti zasebne i vremenski odvojene zahtjeve za otkupom stana s obzirom na to da iz navedenih odredbi ne proizlazi da ugovori o kupoprodaji sustanarskog stana ne bi mogli biti zaključeni zasebno i u različitim vremenskim periodima sa svakim od sustanara koji su podnijeli zahtjeve.

**POSTOJANJE PRAVNOG INTERESA ZA UTVRĐENJE NIŠTETNOSTI
UGOVORA O KREDITU U SLUČAJU KAD JE SKLOPLJEN DODATAK
UGOVORA O KREDITU**

6.7. Revd 3007/2020

Gubi li korisnik kredita pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu sklapanjem dodatka ugovora o kreditu?

[Rev 809/2021](#)

Slijedom navedenog, odgovor na postavljeno pitanje glasi kako činjenica sklapanja dodatka Ugovora o kreditu ne isključuje mogućnost utvrđenja ništetnim pojedinih odredbi isto tog Ugovora, a što je uostalom već i utvrđeno u kolektivnom sporu na temelju pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. Na isti način ovaj sud je odlučio i u predmetima poslovni broj Rev 3142/2018-2 od 19. ožujka 2019. i Rev 18/2018-2 od 26. svibnja 2020.

**OBVEZA VRAĆANJA IZNOSA KREDITA I U SLUČAJU KADA IZJAVA O
OTKAZU NIJE URUČENA NA UGOVORENI NAČIN**

6.8. Revd 2184/2021

Može li se korisnika kredita osloboditi obveze vraćanja iznosa kredita po ugovoru o potrošačkom kreditu, u postupku u kojem je utvrđeno da izjava o otkazu nije uručena na ugovoren način, unatoč činjenici da je tijekom parničnog postupka istekao rok trajanja ugovora o potrošačkom kreditu, odnosno da je dospio cjelokupni iznos po ugovoru o potrošačkom kreditu, a koji iznos nesporno nije vraćen kreditoru?

[Rev 113/2023](#)

U situaciji kada je tijekom parničnog postupka istekao rok trajanja ugovora o potrošačkom kreditu odnosno kada je dospio cjelokupni iznos ugovora o potrošačkom kreditu, a koji iznos nesporno nije vraćen kreditoru, korisnik se ne može osloboditi vraćanja iznosa kredita po ugovoru o potrošačkom kreditu u postupku u kojem je utvrđeno da izjava o otkazu nije uručena na ugovoren način.

Čl. 81. st.4. Zakona o zaštiti potrošača

**UTVRĐENJA IZ KOLEKTIVNOG SPORA I PROVOĐENJE DOKAZA NA
OKOLNOST RAZLIČITIH ČINJENICA**

6.9. Revd 2587/2022

Je li protivno odredbi čl. 81. st. 4. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003) te procesnoj ravnopravnosti stranaka donošenje zaključka suda da se o odredbi

potrošačkog ugovora (u konkretnom slučaju dijelu odredbe o načinu promjene kamatne stope i valutnoj klauzuli ugovora o kreditu denominiranog u CHF ili denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF) nije pojedinačno pregovaralo, bez izvođenja dokaza saslušanjem svjedoka kojeg je trgovac predložio na okolnost pojedinačnog pregovaranja o navedenoj odredbi?

[Rev 1279/2022](#)

Protivan je, odredbi čl. 81. st. 4. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003) kao i procesnoj ravnopravnosti stranaka, zaključak suda prema kojem se o odredbi potrošačkog ugovora (u konkretnom slučaju dijelu odredbe o načinu promjene kamatne stope i valutnoj klauzuli ugovora o kreditu denominiranog u CHF ili denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF) nije pojedinačno pregovaralo, ako se na tu okolnost nije proveo predloženi dokaz saslušanjem svjedoka (radnika revidenta), koji je sudjelovao u sklapanju ugovora o kreditu kojeg je trgovac predložio na okolnost pojedinačnog pregovaranja o navedenoj odredbi.

vidi i [Rev 120/2023](#), [Rev 296/2023](#), [Rev 84/2023](#), [Rev 143/2023](#), [Rev 161/2023](#)

Čl. 502.c. ZPP, čl. 81.a. Zakona o zaštiti potrošača

UTVRĐENJA IZ KOLEKTIVNOG SPORA I PROVOĐENJE DOKAZA NA OKOLNOST RAZLIČITIH ČINJENICA

6.10. Revd 3968/2022

Može li sud inzistirati na primjeni utvrđenja iz kolektivnog spora na pojedinačni postupak i donijeti presudu bez provođenja sveobuhvatnog dokaznog postupka, u situaciji kad je tuženik predložio provođenje dokaza upravo na okolnost različitih ključnih činjenica?

[Rev 81/2023](#)

Sud ne može u pojedinačnom postupku potrošača protiv banke donijeti zakonitu odluku samo primjenjujući utvrđenja iz kolektivnog spora bez provođenja sveobuhvatnog dokaznog postupka, u situaciji kad je tuženik predložio provođenje dokaza upravo na okolnost različitih ključnih činjenica.

Čl.322. st.1., čl. 295., čl. 270., čl. 247., čl.4 ZOO/05

Čl. 102. ZZP, čl. 74. st.1., 77., 96., 97., 98., 100. i 101. ZZP/07

Čl. 323. st.1. i u vezi čl. 241. ZOO

NIŠTETNOST ODREDBE O PROMJENJIVOJ KAMATNOJ STOPI

ZASTARNI ROK U SLUČAJU ZAHTJEVA ZA VRAĆANJE ONOG ŠTO JE PRIMLJENO NA TEMELJU NIŠTETNOG PRAVNOG POSLA

6.11. Revd 2663/2020

1) Može li se podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (i kojom se ne traži utvrđivanje, osporavanje ili ispunjenje točno određene, individualne tražbine vjerovnika, već je svrha iste zaštita potrošača na općenitoj razini) smatrati vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom/drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja konkretne tražbine, a kojom se radnjom prekida zastara u smislu odredbe članka 241. ZOO?

2) Smatra li se promjenljiva kamatna stopa nedovoljno određenom, preciznom i utvrđenom ukoliko do stupanja na snagu Zakona o izmjeni Zakona o potrošačkom kreditiranju nije postojalo zakonskih obveza glede izmjene ili usklađivanja odredaba u postojećim ugovorima o kreditu na način da definira parametre promjenjivosti?

Rev 396/2021

U odnosu na prvo pitanje koje se odnosi na zastaru tražbine, prema shvaćanju ovoga suda, podnošenje kolektivne tužbe u slučaju "Potrošač", (koji se odnosi na kredite u CHF) nema učinak prekida zastare u smislu odredbe članka 241. ZOO-a u obveznom odnosu potrošača i banke u ugovorima o kreditu u kunama bez ugovorene valutne klauzule. Stoga se potrošač u takvoj pojedinačnoj parnici ne može pozivati na pravna utvrđenja iz presude donesene u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača za kredite u CHF, pa ni na zastaru jer se ona odnosi isključivo na stambene kredite ugovorene s valutnom klauzulom u CHF, zbog čega se ni presuda na koju su se tužiteljica i drugostupanjski sud pozvali (Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018.) nikako se ne bi mogla izravno primijeniti na konkretan slučaj jer zaštita kolektivnih interesa u navedenom sporu nije tražena u odnosu na ugovore o kreditu u kunama, već na ugovore o kreditima u švicarskim francima.

No neovisno o tome u pogledu prvog postavljenog pitanja valja odgovoriti da je ovaj sud izrazio pravno shvaćanje u pogledu početka tijeka roka zastare na sjednici Građanskog odjela ovog suda Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. broj 1/20 koje glasi:

"Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. ZOO/05., kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora." Kako je u konkretnom slučaju

ništetnost utvrđena tek pobijanom presudom donesenomu ovom sporu, u ovom slučaju nije ni moglo doći do zastare tražbine tužitelja.

(...)

Prije stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 143/13, dalje: ZID ZPK/13) postojala je prisilna zakonska odredba u čl. 74. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/07), prema kojoj ugovor o potrošačkom zajmu uz ostalo mora sadržavati odredbu o nominalnoj godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja nominalna kamatna stopa može promijeniti, kao i odredbu o pretpostavkama pod kojima efektivna kamatna stopa na zajam može biti promijenjena. Odredbama ZID ZPK/13 je samo precizirana zakonska obveza na način da se promjena kamatne stope može vezati uz jedan od parametara promjenjivosti propisanih tim zakonom (EURIBOR, LIBOR, NRS, prinos na Trezorske zapise Ministarstva financija ili prosječna kamatna stopa na depozite građana u odnosnoj valuti).

Zato se ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi po jednostranoj odluci banke u ugovorima o kunskom kreditu prije stupanja na snagu ZID ZPK/13, bez unaprijed ugovorenih jasnih parametara promjenjivosti, smatra nedovoljno određenom, preciznom i utvrđenom.

Čl.502. a - h ZPP, ČL. 96. st.1., čl. 97., 98., 102. i 140. ZPP/07, čl. 4., čl. 247. i 241. ZOO

**VEZANOST SUDA UTVRĐENJIMA IZ PRAVOMOĆNE PRESUDE
DONESENE U SPORU ZA ZAŠTITU KOLEKTIVNIH INTERESA POTROŠAČA
– KUNSKI KREDITI**

**NEDOVOLJNA ODREĐENOST UGOVORNE ODREDBE O PROMJENJIVOJ
KAMATNOJ STOPI**

**ZASTARA RESTITUCIJSKOG ZAHTJEVA U SLUČAJU NIŠTETNOSTI
UGOVORNE ODREDBE**

6.12. Revd 567/2020

1. Može li se tužitelj u sporu radi pravnog utvrđenja ništetnim odredbama ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi prema kojoj banka ima pravo promjene kamatne stope u kunskim ugovorima o kreditu pozivati na pravomoćnu presudu koja sadrži pravno utvrđenje ništetnim odredbama ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi prema kojoj banka ima pravo promjene kamatne stope u ugovorima o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima?

2. Može li se odredba članka 502.c. Zakona o parničnom postupku, koja propisuje da je sud vezan pravnim utvrđenjima iz presude donesene u sporu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u individualnoj parnici koju pokrene fizička ili pravna osoba pozivajući se na navedenu presudu, primijeniti i u situacijama u kojima se

predmet tužbenog zahtjeva u individualnoj parnici ne odnosi na istu kategoriju pravnih odnosa (s obzirom na drugu valutu obveze iz ugovora o kreditu), o kojima je sud odlučivao u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača?

odnosno

Je li sud u individualnoj parnici koju potrošač pokrene pozivajući se na presudu donesenu u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača iz ugovora o bankarskom kreditu, vezan pravnim utvrđenjima iz takve parnice ako se u individualnoj parnici ne radi o istoj kategoriji pravnih odnosa (ugovor o kreditu s drugom valutom obveze) koji su bili predmetom odlučivanja u parnici vođenoj po članku 502.a. Zakona o parničnom postupku?

3. Smatra li se ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi po odluci banke u ugovorima o kreditu nedovoljno određenom, preciznom i utvrđenom, ako do stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju nije postojala zakonska obveza glede izmjene ili usklađivanja odredaba u postojećim ugovorima o kreditu na način da definira parametre promjenjivosti?

4. Da li se prekid zastare temeljem članka 241. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 - dalje: ZOO) pokretanjem kolektivnog spora (Trgovački sud u Zagrebu, poslovni broj P-1401/12) odnosno prekid zastare individualnih restitucijskih zahtjeva, koja zastara počinje ponovno teći pravomoćnošću sudske odluke donesene u tom postupku (13. lipnja 2014.), odnosi i na potrošačke ugovore o kreditu koji sadrže nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, u kojima je glavnica izražena u kunskom iznosu ili u valuti €?

5. Da li restitucija kao pravna posljedica ništetnosti, uz primjenu pravila o povratu u prijašnje stanje, isključuje primjenu instituta zastare, s obzirom na činjenicu da kod ništetnosti ugovor nije niti nastao, pa se ne može zahtijevati ispunjenje ugovorne prestacije pa tako niti primijeniti pravila o zastari i prekluziji?

Rev 953/2020

1. U sporu radi utvrđenja ništetnim odredaba ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi u kunskom ugovoru o kreditu prema kojoj banka ima pravo promjene kamatne stope tužitelj se ne može pozivati na pravomoćnu presudu iz spora za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima koja sadrži pravno utvrđenje o ništetnosti odredaba ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi, prema kojoj banka ima pravo promjene kamatne stope u ugovorima o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima.

2. Odredba članka 502.c Zakona o parničnom postupku, koja propisuje da je sud vezan pravnim utvrđenjima iz presude donesene u sporu za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u individualnoj parnici koju pokrene fizička ili pravna osoba pozivajući se na navedenu presudu, ne može se primijeniti i u situacijama u kojima se predmet tužbenog zahtjeva u individualnoj parnici ne odnosi na istu kategoriju pravnih odnosa (s obzirom na drugu valutu obveze iz ugovora o kreditu), o kojima je sud odlučivao u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača,

odnosno

Sud u individualnoj parnici koju potrošač pokrene pozivajući se na presudu donesenu u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača iz ugovora o bankarskom kreditu, nije vezan pravnim utvrđenjima iz takve presude ukoliko se u takvoj individualnoj parnici ne radi o istoj kategoriji pravnih odnosa (ugovor o kreditu s drugom valutom obveze) koji su bili predmetom odlučivanja u parnici vođenoj po članku 502.a ZPP.

Ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi po Odluci banke u ugovorima o kunskom kreditu smatra se nedovoljno određenom, preciznom i utvrđenom neovisno o tome što do stupanja na snagu ZID ZPK/13 nije postojala zakonska obveza izmjene ili usklađivanja odredaba u postojećim ugovorima o kreditu na način da definira parametre promjenjivosti.

U odnosu na četvrto i peto pitanje (pitanja tužitelja) koja se tiču zastare, valja navesti da se prema odredbi članka 241. ZOO zastara prekida svakom radnjom vjerovnika poduzetom protiv dužnika na sudu ili pred drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja ili ostvarenja tražbine, dok prema odredbi članka 140. ZPP/07 pokretanje ili vođenje postupka radi zaštite kolektivnih interesa potrošača ne sprječava potrošača da protiv trgovca pokrene pojedinačni postupak radi zaštite svojih povrijeđenih subjektivnih prava.

U vezi s pitanjem početka tijeka roka zastare u pogledu restitucijskih zahtjeva na temelju nišetnih odredbi izjasnila se i odjelna sjednica Građanskog odjela ovog suda od 30. siječnja 2020. izrazivši pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020-2 koje glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. ZOO/05, kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora." Kako je u konkretnom slučaju nišetnost utvrđena pobijanom presudom, u ovom slučaju nije ni moglo doći do zastare tražbine tužitelja, kako je to pravilno zaključio i sud prvog stupnja. Ovo pravno shvaćanje ujedno predstavlja i odgovor na četvrto pitanje, dok je odgovor na peto pitanje u osnovi također sadržano u tom pravnom shvaćanju zato što podrazumijeva da restitucija kao pravna posljedica nišetnosti ne isključuje primjenu instituta zastare.

vidi i [Rev 203/2021](#)

Čl.502. c ZPP

VEZANOST SUDA UTVRĐENJIMA IZ PRAVOMOĆNE PRESUDE DONESENE U SPORU ZA ZAŠTITU KOLEKTIVNIH INTERESA POTROŠAČA – KUNSKI KREDITI

NEDOVOLJNA ODREĐENOST UGOVORNE ODREDBE O PROMJENJIVOJ KAMATNOJ STOPI

6.13. Revd 68/2020

1. Može li se tužitelj u sporu radi pravnog utvrđenja ništetnim odredaba ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi prema kojoj banka ima pravo promjene kamatne stope u kunskim ugovorima o kreditu pozivati na pravomoćnu presudu koja sadrži pravno utvrđenje ništetnim odredaba ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi prema kojoj banka ima pravo promjene kamatne stope u ugovorima o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima?

2. Može li se odredba čl. 502.c. Zakona o parničnom postupku, koja propisuje da je sud vezan pravnim utvrđenjima iz presude donesene u sporu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u individualnoj parnici koju pokrene fizička ili pravna osoba pozivajući se na navedenu presudu, primijeniti i u situacijama u kojima se predmet tužbenog zahtjeva u individualnoj parnici ne odnosi na istu kategoriju pravnih odnosa (s obzirom na drugu valutu obveze iz ugovora o kreditu), o kojima je sud odlučivao u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača?

Odnosno

Je li sud u individualnoj parnici koju potrošač pokrene pozivajući se na presudu donesenu u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača iz ugovora o bankarskom kreditu, vezan pravnim utvrđenjima iz takve parnice ako se u individualnoj parnici ne radi o istoj kategoriji pravnih odnosa (ugovor o kreditu s drugom valutom obveze) koji su bili predmetom odlučivanja u parnici vođenoj po čl. 502.a. Zakona o parničnom postupku?

2. Smatra li se ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi po odluci banke u ugovorima o kreditu nedovoljno određenom, preciznom i utvrđenom, ako do stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju nije postojala zakonska obveza glede izmjene ili usklađivanja odredaba u postojećim ugovorima o kreditu na način da definira parametre promjenjivosti?

Rev 1089/2020

S obzirom da se prvostupanjski sud nije u ovoj parnici pozvao na pravomoćnu odluku koja sadrži pravno utvrđenje ništetnim odredaba ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi prema kojoj banka ima pravo promjene kamatne stope u ugovorima o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, već je utvrđivao ispunjenje svih pretpostavki za nedopuštenost ugovorne odredbe konkretnog potrošačkog ugovora, to su bez utjecaja na pravilnost pobijane odluke prva dva pitanja, pri čemu valja naglasiti da odluka iz spora za zaštitu individualnih interesa potrošača indirektno može imati utjecaj na način da

ukazuje na parametre koje je potrebno cijeliti. U tom smislu ukazuje se na ovosudnu odluku Revt 249/14-2 od 9. travnja 2015.: „ (...) Kako izreka pobijane presude čini jedinstvenu cjelinu, a iz koje je jasno razvidno da se ista isključivo bavi pitanjem zaštite kolektivnih interesa potrošača vezano za ugovore o kreditu čija glavnica je valutnom klauzulom vezana uz valutu švicarskog franka, a ne i neke druge valute, to nema nikakve sumnje da se ista ne odnosi na ugovorne odnose proizašle iz ugovora o kreditu sklapane uz valutnu klauzulu vezanu uz neku drugu valutu (...).“

U odnosu na treće pitanje tuženik se upućuje na sadržaj ovosudne odluke Rev-396/2021 u kojoj je u odlomku 23.2. rečeno: „Prije stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 143/13, dalje: ZID ZPK/13) postojala je prisilna zakonska odredba u čl. 74. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/07), prema kojoj ugovor o potrošačkom zajmu uz ostalo mora sadržavati odredbu o nominalnoj godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja nominalna kamatna stopa može promijeniti, kao i odredbu o pretpostavkama pod kojima efektivna kamatna stopa na zajam može biti promijenjena. Odredbama ZID ZPK/13 je samo precizirana zakonska obveza na način da se promjena kamatne stope može vezati uz jedan od parametara promjenjivosti propisanih tim zakonom (EURIBOR, LIBOR, NRS, prinos na Trezorske zapise Ministarstva financija ili prosječna kamatna stopa na depozite građana u odnosnoj valuti). Zato se ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi po jednostranoj odluci banke u ugovorima o kunkskom kreditu prije stupanja na snagu ZID ZPK/13, bez unaprijed ugovorenih jasnih parametara promjenjivosti, smatra nedovoljno određenom, preciznom i utvrđenom.“

vidi i [Rev 396/2021](#)

Čl. 85. st.1. ZOO/91

AKTIVNA LEGITIMACIJA KOMITENTA

6.14. Revd 2851/2020

Da li je komitent aktivno legitimiran za podnošenje tužbe protiv korisnika kredita ukoliko je ugovor o kreditu sa korisnikom kredita kao kreditor zaključio upravo komitent?

[Rev 237/2021](#)

odgovor na pitanje glasi da je tužiteljica kao kreditor aktivno legitimirana zahtijevati potraživanje iz ugovora o kreditu sklopljenim sa korisnikom kredita kada je ugovor sklopljen, po zastupniku, u njeno ime i za njen račun, iako je do zastupanja tužiteljice došlo povodom ugovora o komisionu prema kojem se komisionar (Zagrebačka banka d.d., Zagreb) obvezao u ime i za račun komitenta (tužiteljice) obavljati depozitne i kreditne poslove (u svezi realizacije Pravilnika o stanovanju radnika Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske).

Čl. 323. st.1. ZOO/05

PRAVO NA ISPLATU tzv. NEGATIVNE TEČAJNE RAZLIKE BEZ ISTICANJA PRIGOVORA PRIJEBOJA ILI PROTUTUŽBE

6.15. Revd 3522/2022

Može li sud u postupcima u kojima tužitelj potražuje isplatu preplaćenih mjesečnih iznosa po osnovi ništetnosti odredbe o CHF valutnoj klauzuli, tužbeni zahtjev tužitelja umanjiti s tzv. preplaćenim iznosima, odnosno negativnim tečajnim razlikama na temelju materijalnopравnih prigovora koji se odnose na razdoblje kada je tečaj HRJ/CHF bio manji od tečaja HRK/CHF na dan isplate kredita?

[Rev 1277/2022](#)

Dakle, kada je tome tako, tuženica kada ističe prigovor da je prilikom obračuna više primljenog zbog kasnije utvrđene ništetnosti ugovorne odredbe o načinu primjene valutne klauzule potrebno uzeti u obzir stvarni iznos više uplaćenog, tuženica ne postavlja zahtjev za isplatu već prigovora visini tražbine ističući prigovor da tužitelj nema pravo na isplatu dijela anuiteta kada je tečaj CHF prema kuni bio niži (povoljniji za tužitelja) od onog koji je egzistirao u vrijeme zaključena ugovora, a prema kojem je utvrđena u postupku visina obveze tuženice.

Stoga niti nije pravilno pravno shvaćanje suda drugog stupnja da tuženica svoje pravo može ostvariti samo ako istakne prigovor prijeboja ili protutužbu jer ona na potražuje te iznose, već smatra da te iznose na ime razlike u tečaju CHF u odnosu na kune kada je tečaj bio niži od početnog nije niti primila pa nije niti u obvezi vratiti ti ih kao posljedicu ništetnosti.

Čl. 502.c. ZPP, čl. 241. u vezi čl. 323. ZOO/05

VEZANOST SUDA UTVRĐENJIMA IZ PRAVOMOĆNE PRESUDE DONESENE U SPORU ZA ZAŠTITU KOLEKTIVNIH INTERESA POTROŠAČA – KUNSKI KREDITI

ZASTARNI ROK KOD RESTITUCIJSKOG ZAHTJEVA

6.16. Revd 632/2020

1. Obvezuje li odluka suda donesena u postupku kolektivne zaštite koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/2012 ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene (odnosno, može li se potrošač pozivati na utvrđenja iz te odluke), a to u slučaju kad se parnični postupak vodi radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi ugovora o kunskom kreditu (dakle, ugovora o kreditu u kojem je ugovorena druga valuta obveze od one koja je bila razmatrana u navedenoj odluci Trgovačkog suda u Zagrebu) i nastavno radi povrata

stečenog bez osnove po toj ugovornoj odredbi, koji ugovori su zaključivani u istom razdoblju kao i ugovori o kreditu vezani uz valutnu klauzulu CHF (koji su bili predmet razmatranja u spomenutom postupku pred Trgovačkim sudom u Zagrebu)?

2. Je li se podnošenjem tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava, u smislu čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/2007) povodom koje se vodio postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/2012, prekida zastara potraživanja potrošača prema vjerovniku, u smislu odredbe čl. 241. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05), u pogledu potraživanja povrata stečenog bez osnove zbog ništetnosti odredbe ugovora o kreditu u pogledu promjenjive kamatne stope proistekle iz kunkskih ugovora o kreditu (dakle, ugovora o kreditu u kojem je ugovorena druga valuta obveze od one koja je bila razmatrana u navedenoj odluci Trgovačkog suda u Zagrebu) koji su zaključivani u istom razdoblju kao i ugovori o kreditu vezani uz valutnu klauzulu u CHF (koji su bili predmet razmatranja u spomenutom postupku pred Trgovačkim sudom u Zagrebu)?

Rev 167/2021

Odluka suda donesena u postupku kolektivne zaštite koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod brojem P-1401/2012 ne obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi u kunkskom ugovoru o kreditu i nastavno radi povrata stečenog bez osnove po toj ugovornoj odredbi, a koji ugovor o kreditu u kunama je zaključen u istom razdoblju kao i ugovori o kreditu vezani uz valutu švicarski franak, a koji su bili predmet razmatranja u navedenom postupku kolektivne zaštite.

(...)

Međutim, prema shvaćanju ovoga suda, podnošenje kolektivne tužbe u slučaju "Potrošač", koji se odnosi na kredite u CHF, u smislu citiranog zakonskog članka, u sporu potrošača vezano za ugovor o kreditu u kunama bez ugovorene valutne klauzule, ne prekida zastaru u konkretnom slučaju u smislu odredbe članka 241. ZOO-a, pa se stoga potrošač u takvoj pojedinačnoj parnici ne može pozivati na pravna utvrđenja iz presude donesene u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača za kredite u CHF, pa ni na zastaru jer se ona odnosi isključivo na kredite ugovorene s valutnom klauzulom u CHF, zbog čega se ni presuda na koju se drugostupanjski sud pozvao (Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018.) nikako se ne bi mogla izravno primijeniti na konkretan slučaj jer zaštita kolektivnih interesa nije tražena niti je utvrđena u odnosu na ugovore o kreditu s valutnom u kunama već na ugovore o kreditima u švicarskim francima. No neovisno o tome u pogledu drugog postavljenog pitanja uz navedeno valja odgovoriti da je ovaj sud izrazio pravno shvaćanje u pogledu početka tjeka roka zastare u pogledu restitucijskih zahtjeva na temelju ništetnih odredbi u nizu svojih odluka, kao i na sjednici Građanskog odjela ovog suda Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. koje glasi:

"Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. ZOO/05., kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na

drugi način ustanovljena ništetnost ugovora." Kako je u konkretnom slučaju ništetnost utvrđena pobijanom presudom, u ovom slučaju nije ni moglo doći do zastare tražbine tužitelja.

Čl. 87. st. 1. i čl. 102. Zakona o zaštiti potrošača

NIŠTETNOST ODREDBI O KAMATAMA KOD UGOVORA O LEASINGU

6.17. Revd 1282/2020

Je li je od utjecaja činjenica što je obrtnik kao korisnik leasinga zaključio ugovor s davateljem leasinga pri čemu uopće nisu određeni niti određivi parametri promjene kamatne stope uzimajući pritom u obzir činjenicu da je u slučaju „potrošač“ jasno određeno da ugovori s promjenjivom kamatnom stopom u CHF u pogledu odredbi promjenjivosti kamatnih stopa proglašeni ništetnim budući da ti isti parametri u sklopljenim ugovorima nisu bili ni određeni niti određivi?

Rev 250/2022

Hoće li obrtnik kao fizička osoba uživati zaštitu kao potrošač ovisi o tome je li sporan ugovor zaključio isključivo za obavljanje svoje gospodarske djelatnosti jer u takvom slučaju ne djeluje u pravnom prometu u svojstvu „potrošača“. Stoga će sudovi glede zahtjeva koji se temelje na potraživanju zbog nepoštenih odredbi ugovora o osnovanosti potraživanja odlučivati ovisno o okolnostima svakog pojedinog slučaja ocjenjujući je li sporan ugovor sa spornim ili nepoštenim odredbama sklopljen isključivo u svrhu gospodarske djelatnosti obrtnika ili za mješovitu ili isključivo osobnu svrhu.

KADA JE UGOVOR SKLOPLJEN OD NEOVLAŠTENE OSOBE

Čl. 312. ZOO/05

6.18. Revd 741/2022

Može li se tužbenim zahtjevom osnovano zahtijevati utvrđenje ništavosti pravnog posla koji je sklopljen od strane neovlaštene osobe iako je odredbom čl. 312. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21) propisano da se smatra da takav ugovor nije ni sklopljen?

Rev 932/2022

Na trećoj sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 14. studenog 2013. (Su-IV-127/13) zauzeto je pravno shvaćanje:

„Tužbenim zahtjevom se ne može osnovati zahtijevati utvrđenje ništavosti pravnog posla koji je sklopljen od strane neovlaštene osobe jer je odredbom čl. 88. st. 3. Zakona o obveznim odnosima propisano da se smatra da takav ugovor nije ni sklopljen.“

(...)

U konkretnom slučaju je utvrđeno da osoba koja je u svojstvu predstavnika suvlasnika sklopila ugovor o upravljanju zgradom nije za to bila ovlaštena, a revident niti ne tvrdi da je sporni ugovor naknadno odobren.

Stoga se, u smislu navedenih zakonskih odredbi ne radi o sklopljenom ugovoru, slijedom čega taj ugovor ne može biti ništav već je nepostojeći i bez ikakvih pravnih učinaka.

Čl. 81. st.4. Zakona o zaštiti potrošača

UTVRĐENJA IZ KOLEKTIVNOG SPORA I PROVOĐENJE DOKAZA NA OKOLNOST RAZLIČITIH ČINJENICA

6.19. Revd 4287/2022

Da li je dovoljno u pojedinačnim postupcima da se sud samo pozove na utvrđenja iz odluka iz kolektivnog spora, uzimajući u obzir da je sud u postupku kolektivne zaštite samo ocjenjivao okolnosti koje su postojale u tzv. predugovornoj fazi (reklame i oglasi), a ne u fazi pojedinačnih pregovora, bez provođenja kontradiktornog postupka gdje će se utvrditi da li je tužitelj bio odgovarajuće informiran glede valute za koju se veže glavnica kredita odnosno da li je banka upozorila tužitelja kao budućeg korisnika kredita na posljedice porasta vrijednosti strane valute (švicarskog franka) za njegove kreditne obveze?

Rev 369/2023

Dakle, u postupku kolektivne zaštite odlučivalo se u okviru ostvarivanja apstraktne zaštite od nepoštene ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u kojem sud ne uzima u obzir specifičnosti konkretnog slučaja tj. konkretni ugovorni odnos. Nasuprot tome, u postupku individualne zaštite, kontrolu nepoštenosti ugovorne odredbe sud je dužan raspraviti s obzirom na osobu potrošača koja je pokrenula postupak i s obzirom na sve okolnosti tog pojedinog slučaja, a to stoga što se stvarna ravnoteža u pravima i obvezama potrošača i trgovaca uspostavlja u postupcima individualne zaštite u povodu pojedinačne tužbe potrošača u kojima sud o nepoštenosti ugovorne odredbe odlučuje s obzirom na specifične okolnosti pojedinog slučaja.

To znači da se u pojedinačnom potrošačkom sporu, kada banka kao tuženik tvrdi i predlaže dokaze da je tužitelj kao potrošač bio odgovarajuće obaviješten o naravi glede valute za koju se veže glavnica kredita odnosno da je upozoren na posljedice porasta vrijednosti strane valute (švicarskog franka) za njegove kreditne obveze prije zaključenja konkretnog ugovora, sud ne može pozivati samo na utvrđenja iz odluka iz kolektivnog spora već treba provesti kontradiktorni postupak i radi utvrđivanja tih činjenica treba izvesti dokaze koje je banka predložila u tom postupku i tek na temelju izvedenih dokaza ocijeniti postojanje činjenica koje nisu utvrđivane u kolektivnom sporu.

Kada banci ne bi bilo omogućeno dokazivanje da je tužitelju kao potrošaču u postupku sklapanja konkretnog ugovora o kreditu dala odgovarajuće obavijesti o spornoj

odredbi, unatoč tome što je na njoj teret dokazivanja te okolnosti, tada bi se odluka suda o nepoštenosti (ništetnosti) te odredbe, temeljila samo na pravnoj presumpciji, a da banci nije bilo omogućeno dokazivanje o protivnom. Time bi bilo povrijeđeno pravo banke na pošteno suđenje.

UTVRĐENJA IZ KOLEKTIVNOG SPORA I PROVOĐENJE DOKAZA NA OKOLNOST RAZLIČITIH ČINJENICA

Čl. 81. st.1. i 4. ZZP

6.20. Revd 4720/2022

Može li sud u individualnoj parnici radi naknade štete koja se temelji na utvrđenjima iz presude donesene u sporu za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, izvesti činjeničnu presumpciju da je pravni prednik tuženika propustio informirati tužitelja o pravnim i ekonomskim posljedicama ugovaranja valutne klauzule CHF, iako je banka kao tuženik tvrdila tijekom postupka da je informirala tužitelja u konkretnom ugovoru o kreditu i predložila adekvatne dokaze na tu okolnost?

[Rev 392/2023](#)

Utvrđenja iz odluka donesenih u kolektivnim postupcima za zaštitu prava i interesa potrošača (presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-7129/2013 od 13. lipnja 2014. i Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018.) ne predstavljaju neoborivu presumpciju te je u pojedinačnim postupcima dopušteno dokazivati da je sklapanju spornih odredbi ugovora prethodilo pojedinačno pregovaranje.

7. KUPOPRODAJNI UGOVORI, UGOVORI O DAROVANJU, UGOVORI O ZAKUPU i dr.

Čl. 102. ZOO/91 i čl. 53. st. 1. točka 3. Zakona o javnom bilježništvu (dalje: ZJB)

VALJANOST UGOVORA O DAROVANJU NEKRETNINE - PRAVA PREDAJA

7.1. Revd 1197/2020

Je li valjan ugovor o darovanju nekretnine sastavljen u pisanom obliku kad daroprimatelj prije i poslije zaključenja ugovora koristi nekretninu zajedno s darovateljem (te izvršava li time (su)posjed nekretnine, odnosno je li došlo do predaje (su) posjeda?

Rev 215/2021

Pravilno je zaključivanje drugostupanjskog suda da u konkretnoj situaciji nije došlo do prave predaje darovanog stana slijedom čega je zbog nedostatka propisane forme ugovor ništav.

(...)

Stoga i neovisno o tomu što su stranke ugovora bile suposjednici darovane stvari u vrijeme sklapanja ugovora, u konkretnoj situaciji kada nakon sklapanja ugovora o darovanju darovatelj zadržava suposjed darovane stvari, i to ne po nekoj drugoj osnovi od dotadašnje, i kada ni u ugovoru o darovanju nije ugovoreno da darovatelj stan predaje u samostalan posjed daroprimateljici, već naprotiv ugovornom odredbom konstatira da će nastaviti živjeti u stanu, on je i nadalje ostao neposredni suposjednik, slijedom čega ugovor o darovanju nije realiziran, jer nije izvršena prava predaja darovane stvari niti je na ikakav način manifestirana promjena (su)posjedovnog stanja (Rev-1793/1995 od 4. prosinca 1996. i Rev 412/2017-2 od 4. ožujka 2020.).

Čl. 535. st. 1. ZOO/05 OTKAZ ZBOG NEPLAĆANJA NAJAMNINE

7.2. Revd 789/2021

Proizvodi li pravne učinke otkaz ugovora o zakupu koji je zakupodavac dao zakupniku prije nego ga je pozvao na plaćanje dospjele, a neplaćene zakupnine? Može li se otkaz ugovora o zakupu smatrati opomenom za plaćanje zakupnine?

Rev 642/2022

U odluci ovog suda poslovni broj Rev 90/2000-2 od 15. siječnja 2002. zauzeto je pravno shvaćanje da se otkaz ugovora o zakupu ne može smatrati opomenom za plaćanje zakupnine. Dakle, niti otkaz ugovora o zakupu kojeg su tuženici zaprimili 3. listopada 2008. ne može se smatrati pozivom na plaćanje zakupnine. Slijedom toga, otkaz ugovora o zakupu koji je zakupodavac dao zakupniku prije nego ga je pozvao na plaćanje dospjele a neplaćene zakupnine ne proizvodi pravne učinke pozivom na odredbu čl. 535. st. 1. ZOO.

Čl. 1024. ZOO/05

PRAVO NA POVRAT NAKNADE ZA PRIJEVREMENU OTPLATU KREDITA

7.3. Revd 3217/2020

1. Je li odredba Ugovora o kreditu kojom se za slučaj prijevremene ili konačne otplate kredita ugovara naknada koju korisnik kredita plaća banci sukladno Odluci o naknadama na usluge kao općim uvjetima ugovora, u postotku od neotplaćene glavnice kredita u trenutku otplate kredita protivna, odnosno je li sukladna čl. 1024. st. 3. i čl. 345. st.3. zakona o obveznim odnosima?

2. Ima li banka-davatelj kredita (načelno) pravo na naknadu stvarne štete propisane čl. 1024. st. 3. Zakona o obveznim odnosima u slučaju kad se o zakonom propisanoj obvezi korisnika kredita da naknadi štetu davatelju kredita nije posebno pregovaralo prije sklapanja ugovora o kreditu ili ako ugovor o kreditu u odredbi o naknadi za slučaj prijevremene ili konačne otplate kredita ne sadrži izričitu pravnu formulaciju iz čl. 1024. ZOO?

[Rev 179/2021](#)

O pitanjima koja je u reviziji postavila tuženica ovaj sud je već zauzeo pravno shvaćanje u presudi poslovni broj Rev-112/2018-2 od 9. ožujka 2022., pa se stoga upućuje na razloge i odgovore dane u toj odluci, (...)

vidi i [Rev 909/2022](#), [Rev 965/2021](#)

Čl. 5. Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo

PASIVNA LEGITIMACIJA KOD SKLAPANJA UGOVORA O PRODAJI STANA NA KOJEM POSTOJI STANARSKO PRAVO

7.4. Revd 2677/2020

Tko je vlasnik stana, pa time i osoba pasivno legitimirana za sklapanje ugovora o prodaji stana koji je izuzet iz pretvorbe i koji nije prodan nositeljima stanarskog prava prema Zakonu o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo („Narodne novine“ broj 27/91, 33/92, 43/92, 69/92, 25/93, 26/93, 48/93, 2/94, 44/94, 47/94, 58/95, 103/95, 11/96, 11/97 - Odluka USRH, 68/98, 163/98, 22/99, 96/99, 120/00, 94/01 i 78/02)?

[Rev 1205/2021](#)

Prema tome, pasivna legitimacija gradova i općina u postupcima radi donošenja presude koja nadomješta ugovor o prodaji stana na kojem postoji stanarsko pravo, prema tom shvaćanju, proizlazi iz (specijalne) zakonske odredbe članka 5. Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo („Narodne novine“ broj 43/92-proč. tekst, 69/92, 25/93, 48/93, 26/93, 2/94, 29/94, 44/94, 58/95, 11/96, 11/97 i 68/98,), prema kojoj općine odnosno gradovi prodaju svoje stanove kao i stanove koji su predani na gospodarenje fondovima u stambeno-komunalnom gospodarstvu.

Čl. 1024. ZOO/05

PRAVO NA POVRAT NAKNADE ZA PRIJEVREMENU OTPLATU KREDITA

7.5. Revd 563/2021

a. Je li odredba Ugovora o kreditu kojom se za slučaj prijevremene ili konačne otplate kredita ugovara naknada koju korisnik kredita plaća banci sukladno Odluci o naknadama na usluge kao općim uvjetima ugovora, u postotku od neotplaćene

glavnice kredita u trenutku prijevremene otplate kredita protivna, odnosno je li sukladna čl. 1024. st. 3. (čl. 1068. st. 3. ZOO/91) i čl. 345. st. 3. Zakona o obveznim odnosima?

b. Ima li banka-davatelj kredita pravo na naknadu stvarne štete propisane čl. 1024. st. 3. Zakona o obveznim odnosima (čl. 1068. st. 3. ZOO/91) u slučaju kad se o zakonom propisanoj obvezi korisnika kredita da naknadi štetu davatelju kredita nije posebno pregovaralo prije sklapanja ugovora o kreditu ili ako ugovor o kreditu u odredbi o naknadi za slučaj prijevremene konačne ili djelomične otplate kredita ne sadrži izričitu pravnu formulaciju iz čl. 1024. ZOO (čl. 1068. st. 3. ZOO/91), prema kojoj je korisnik kredita dužan naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita pretrpio?²

[Rev 1219/2021](#)

O pitanjima koje u reviziji postavlja tuženica ovaj sud je već zauzeo pravno shvaćanje u presudi Rev-112/2018 od 9. ožujka 2022. pa se stoga upućuje na razloge i odgovore dane u toj odluci (...)

vidi i [Rev 43/2022](#)

Čl. 1024. st.4. u vezi čl. 322. st.1. ZOO

NAKNADA ZA PRIJEVREMENU OPTLATU KREDITA

7.6. Revd 3104/2020

1. Je li odredba čl. 23. st. 1. toč. C) Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je tužitelj u slučaju prijevremene konačne otplate kredita dužan tuženiku platiti naknadu prema Odluci o Tarifi naknada za usluge tuženika odnosno općim uvjetima poslovanja tuženika važećim u trenutku prijevremene otplate:

a) suprotna odredbi čl. 322. st. 1. ZOO-a u svezi s čl. 1024. st. 4. istog Zakona, odnosno načelu zabrane zlouporabe prava, i kao takva ništetna jer čini nadoknađivanje dijela iznosa kamata koje je prema ugovoru tuženik kao banka trebao dobiti do kraja njegova trajanja (neostvarene kamate) ?

b) nerazumljiva jer ne sadrži referentnu stopu, odnosno nije precizno predviđen način utvrđivanja visine sporne naknade, pri čemu tuženik čak niti ne tvrdi da je tužitelj mogao utjecati na ovakvu odredbu jer se o istoj nije posebno unaprijed pregovaralo, pa tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj ugovorne odredbe, te je kao takva prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, pa je shodno tome nepoštena i ništetna u smislu odredbe članka 87. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03, 46/07 i 79/07, dalje u tekstu: ZPP/03), (odnosno prema odredbi članka 102. u svezi odredbom članka 96. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 79/07, 125/07, 75/09, 89/09, 75/09, 123/09, 78/12, 56/13 i 41/14) ?

2. „Je li sud po službenoj dužnosti morao paziti na ništetnost odredbe čl. 23. st. 1. toč. C) Ugovora o kreditu, tim više što se tužitelj pozvao na čl. 322. st. 1. ZOO-a, pa je stoga

² tako i u Revd 510/2022

neprihvatljivo i nezakonito stajalište i prvostupanjskog i drugostupanjskog suda da je postupanje tuženika protivno moralu društva (dakle ništetno), međutim kako se tužitelj (po mišljenju Suda) nije izriekom, pa ni konkludentnim radnjama, pozvao na to da je odredba protivna moralu, to da Sud nije niti mogao usvojiti tužbu?

[Rev 1020/2021](#)

Naime, u situaciji kao što je ovopredmetna – u kojoj se tuženik (uz gore utvrđeno činjenično stanje) u potpunosti nedokazano i nekonkretizirano pozivao na činjenicu nastanka štete kod prijevremene otplate kredita – naknada za takvu otplatu se ne može definirati kao ništa drugo nego kao nadoknađivanje dijela iznosa kamata koje je prema ugovoru tuženik trebao dobiti do kraja trajanja tog ugovora, dakle naknadu neostvarenih kamata – izmakle dobiti, a što se protivi odredbi čl. 1024. st. 4. ZOO-a (v. [Rev 112/2018](#), § 19.).

Čl. 1024. st.3. u vezi čl. 345.st.3. ZOO/05

NAKNADA ZA PRIJEVREMENU OTPLATU KREDITA

7.7.Revd 1630/2021

1. Je li odredba Ugovora o kreditu, kojom se za slučaj prijevremene ili konačne otplate kredita ugovara naknada koju korisnik kredita plaća banci sukladno Odlukama o naknadama za usluge kao općim uvjetima ugovora u postotku od neotplaćene glavnice kredita u trenutku prijevremen otplate kredita protivna ili sukladna odredbi čl. 1024. st. 3. i čl. 354. st. 3. Zakona o obveznim odnosima?

2. Ima li banka – davatelj kredita (načelno) pravo na naknadu stvarne štete propisane čl. 1024. st. 3. Zakona o obveznim odnosima u slučaju kad se o zakonom propisanoj obvezi korisnika kredita nije posebno pregovaralo prije sklapanja ugovora o kreditu ili ako ugovor o kreditu u odredbi o naknadi za slučaj prijevremene konačne ili djelomične otplate kredita ne sadrži izričitu pravnu formulaciju iz čl. 1024. Zakona o obveznim odnosima, nego unaprijed formuliranu odredbu o naknadi koja se obračunava u postotku od preostalog neotplaćenog dijela kredita?

[Rev 659/2022](#)

(...) u suprotnosti sa shvaćanjem ovog suda izraženim u odluci broj Rev-112/2018-2 od 9. ožujka 2022.

U navedenoj odluci u bitnom se navodi da bi, s obzirom na odredbe čl. 1068. stavak 3. i 4. ZOO/91 (istovjetne s odredbama čl. 1024 st. 3. i 4. ZOO-a), koje predviđaju dužnost korisnika kredita naknaditi banci štetu samo ako ju je banka pretrpjela, kao i zabranu davatelju kredita da korisniku kredita za slučaj prijevremene otplate kredita uračuna kamate za razdoblje od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti, tuženik imao pravo na naknadu stvarno pretrpljene štete, odnosno onih troškova koji bi mu, kao vjerovniku, nastali prijevremenom otplatom kredita (objektivno nastali troškovi), ali da se naknada, imajući na umu kogentne zakonske odredbe, ne bi smjela

odnositi na naknadu štete zbog izgubljenog dijela iznosa kamate (neostvarene kamate) koju je tuženik trebao dobiti da nije bilo prijevremene isplate.

Čl. 830. ZOO/05

PRAVO NA ISPLATU POSEBNE NAKNADE

7.8. Revd 1430/2021

Stječe li distributer po prestanku distribucijskog odnosa pravo na odgovarajuću posebnu naknadu od principala (proizvođača-nalogodavca) analognom primjenom odredbe čl. 830. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18)?

Rev 936/2021

Odlučujući o tužbenom zahtjevu tužitelja za isplatu posebne naknade drugostupanjski sud pravilno je primijenio materijalno pravo. Kada tužitelj nije dokazao (nije iznosio niti činjenične tvrdnje) da je tuženik imao znatne koristi od stranaka koje mu je našao tužitelj odnosno koristi koje je tuženik imao od povećanja opsega poslovanja s postojećim strankama, onda se taj tužbeni zahtjev ukazuje neosnovanim već iz samog tog razloga. Dakle, i u situaciji kada bi se na konkretni ugovor (predmetni ugovor o distribuciji) na analogan način primjenjivala odredba čl. 830. st. 1. ZOO-a, taj tužbeni zahtjev bio bi neosnovan.

Čl. 150.st.1. ZOO/05

SPORAZUM O UREĐENJU NAČINA ISPUNJENJA OBVEZA NASTALIH PRAVOMOĆNOM PRESUDOM

7.9. Revd 3875/2021

Smatra li se Sporazum kojim se uređuje način podmirenja obveza nastalih pravomoćnom presudom zasebnom pravnom osnovom na temelju koje je izvršena isplata?

Rev 291/2022

Po ocjeni revizijskog suda, sudovi su pravilno primijenili materijalno pravo kada su odbili tužbeni zahtjev jer Sporazum kojim se uređuje način podmirenja obveza nastalih pravomoćnom presudom može, u ovisnosti o svom sadržaju, predstavljati zasebnu pravnu osnovu na temelju koje je izvršena isplata. U konkretnom slučaju, u postupku pred nižestupanjskim sudom utvrđeni sadržaj Sporazuma upravo ukazuje da taj Sporazum predstavlja zasebnu pravnu osnovu neovisno o tome što je njegovo sklapanje povezano s pravomoćnom presudom koja je bila egzistentna u vrijeme njegova sklapanja. Naime, odredbom je članka 150. stavka 1. ZOO upravo propisano da ugovorom o nagodbi

osobe između kojih postoji spor ili neizvjesnost o nekom pravnom odnosu, uzajamnim popuštanjima, prekidaju spor, odnosno otklanjaju neizvjesnost i određuje svoja uzajamna prava i obveze. Iako je strankama bilo poznato da se spor među njima i dalje vodi, one ipak svoje međusobne obveze iz Sporazuma, nisu vezale uz ishod postupka koji se među njima vodio. Pritom revident nije u pravu kada tvrdi da na strani tuženika nije bilo popuštanja pri sklapanju Sporazuma jer je se tuženik Sporazumom odrekao zakonske zatezne kamate na dosuđene iznose plaće.

Čl. 437. ZOO/05

PRAVO NA RESTITUCIJU U SLUČAJU POTPUNE SUDSKE EVIKCIJE U OPĆEM ZASTARNOM ROKU

7.10. Revd 776/2022

Da li u slučaju potpune sudske evikcije, kada je ugovor raskinut ex lege, kupac, ovdje tužitelj, ima pravo na restituciju (vraćanje) plaćene kupoprodajne cijene od prodavatelja, ovdje tuženika, u općem zastarnom roku ili protekom zastarnih rokova iz odredbe čl. 437. ZOO gubi pravo na restituciju?

[Rev 1085/2022](#)

U slučaju potpune sudske evikcije, kada je ugovor raskinut ex lege, kupac ima pravo na restituciju (vraćanje) plaćene kupoprodajne cijene od prodavatelja, u općem zastarnom roku te protekom zastarnih rokova iz odredbe čl. 437. ZOO ne gubi pravo na restituciju.

Paragraf 319. OGZ., čl. 70. st.1. Zakona o osnovnim vlasničkopравnim odnosima

STJECANJE NEPOSREDNOG POSJEDA OČITOVANJEM VOLJE

7.11. Revd 2208/2021

(utvrđenje ništetnosti ugovora o darovanju)

Da li se stječe neposredni posjed samim očitovanjem volje da se posjed predaje stjecatelju koji je već u položaju da izvršava vlast nad stvari?

[Rev 635/2022](#)

(...) odgovor na postavljeno pitanje glasi da se neposredni posjed stječe samim očitovanjem volje da se posjed predaje stjecatelju koji je već u položaju da izvršava vlast nad stvari.

Čl. 460.ZOO/91, čl. 382. ZOO/05

KUPOPRODAJA TUĐE STVARI

7.12. Revd 4970/2021

1. Da li je ugovor o dosmrtnom uzdržavanju ništetan u smislu odredbe čl. 103. st. 1. ZOO-a (čl. 322. novog ZOO-a) ako ga je kao primatelj uzdržavanja zaključio nevlasnik nekretnine koju je prenio u vlasništvo davatelja uzdržavanja iako je primatelj uzdržavanja bio upisan u zemljišne knjige i koji je pri tom bio nesavjestan?

2. Da li je kupoprodajni ugovor ništetan u smislu odredbe čl. 103. st. 1. ZOO-a (čl. 322. novog ZOO-a) ako ga je kao prodavatelj zaključio nevlasnik iako je bio upisan u zemljišne knjige i koji je pri tom bio nesavjestan?

Rev 1106/2022

Prema odredbi čl. 460. ZOO/91 odnosno prema odredbi čl. 382. ZOO/05 prodaja tuđe stvari obvezuje ugovaratelje, ali kupac koji nije znao ili nije mogao znati da je stvar tuđa, može ako se uslijed toga ne može ostvariti svrha ugovora, raskinuti ugovor i tražiti naknadu štete.

Dakle, u slučaju prodaje tuđe stvari, odnosno u slučaju otuđenja tuđe stvari putem ugovora o dosmrtnom uzdržavanju, ti ugovori samo zbog tog razloga nisu ništetni, pa niti u situaciji kada su stranke iz tih ugovora bile nesavjesne.

Čl. 71. ZOO/91

KADA JE U OVJERENI UGOVOR O PRODAJI NEKRETNINE UNESEN MANJI IZNOS OD STVARNO UGOVORENOG IZNOSA - PRAVNI UČINAK IMA STVARNO UGOVORENI IZNOS KUPOPRODAJNE CIJENE

7.13. Revd 1080/2021

Je li prema sklopljenom ugovoru o prodaji nekretnine u pisanom obliku u koji je voljom ugovornih strana unesen manji iznos kupoprodajne cijene od iznosa kojeg su ugovorne strane stvarno ugovorile, pravni učinak ima stvarno ugovoreni iznos kupoprodajne cijene kao stvarni disimulirani izraz volje ugovornih strana ili simulirani pisano označeni manji iznos kupoprodajne cijene?

Rev 1302/2022

„...Prema propisu čl. 71. st. 1. ZOO-a, ugovor o prodaji nekretnina za koje je zakonom ili voljom ugovornih strana određena obvezna pismena forma s ovjerom potpisa ugovaratelja na ugovoru, u čijem je pismeno ovjerenom sastavu voljom ugovornih strana unesen manji iznos cijene od onog iznosa koji su one istovremeno stvarno ugovorile, proizvodi pravni učinak, s tim da ima pravnu snagu stvarno ugovoreni iznos cijene, kao stvarni disimulirani rezultat volje ugovornih stranaka, a ne simulirani pismeno označeni manji iznos cijene, ako zakonom nije drukčije određeno. Prema tome, prodavalac može

tražiti izvršenje ugovora u visini stvarno ugovorene cijene, a za slučaj prekomjernog oštećenja relevantna je, također, stvarno ugovorena cijena...”

Čl. 749. u vezi čl. 88. ZOO/91

UGOVOR O NALOGU – NAKNADNO ODOBRENJE

7.14. Revd 871/2021

Obvezuje li opunomoćenog punomoć na kojoj je otisnut pečat opunomoćenog koji je pravna osoba, a punomoć nije potpisala ovlaštena osoba pravne osobe nego su umjesto osobe ovlaštene za zastupanje punomoć supotpisali zaposlenici opunomoćenog (pravnici), ako je opunomoćeni u ulozi zastupnika stranke poduzimao pravne radnje u parničnom postupku?

[Rev 220/2022](#)

Naknadno odobrenje ugovora može biti učinjeno ne samo izrijekom već i konkludentnim radnjama, dakle, ugovor što ga je neka osoba sklopila kao punomoćnik u ime drugoga bez njegova ovlaštenja može se naknadno odobriti ne samo izričito nego i na drugi način kojim se nedvojbeno može izraziti očitovanje volje (npr. ispunjenjem obveze iz ugovora, primanjem ispunjenja ili zastupanjem i sl.).

U konkretnom slučaju prednik tuženika kao punomoćnik tužiteljice u predmetu broj Pr- je pred Općinskim sudom u Z., svojim postupanjem nakon što je tužiteljica potpisala punomoć potvrdio da prihvaća zastupanje tužiteljice (njegovi zaposlenici su pristupali na ročišta i pisali podneske kao punomoćnici tužiteljice u postupku pred sudom). Na takav je način prednik tuženika, nesumnjivo naknadno odobrio Ugovor o zastupanju, te stoga taj Ugovor proizvodi pravne učinke među strankama.

Dakle, u trenutku potpisa punomoći, iako osoba koja ju je za prednika tuženika potpisala nije na to bila ovlaštena, takav Ugovor o zastupanju prema shvaćanju ovoga suda proizvodi pravne učinke jer ga je prednik tuženika naknadno odobrio poduzimanjem radnji pred sudom u svojstvu punomoćnika tužiteljice.

8. UGOVOR O DOŽIVOTNOM I UGOVOR O DOSMRTNOM UZDRŽAVANJU

Čl. 322. st.2. u vezi čl. 273. st.1. i čl. 586. ZOO/05

NIŠTETNOST UGOVORA O DOSMRTNOM UZDRŽAVANJU

8.1. Revd 2841/2021

Je li ugovor o dosmrtnom uzdržavanju ništetan kada je sklopljen samo radi isključenja zakonskih nasljednika iz nasljeđivanja?

[Rev 955/2021](#)

„ništetan je ugovor o dosmrtnom uzdržavanju a kada je pobuda ugovornih stranka za sklapanje tog ugovora bila onemogućavanje ostalih zakonskih nasljednika na nasljeđivanje ostavitelja“

Čl. 319. i 579. ZOO/05 TUMAČENJE UGOVORA

8.2. Revd 334/2021

Može li se ugovor o doživotnom uzdržavanju kojim primatelj uzdržavanja daje davatelju uzdržavanja sredstva koja se vode na njegovom točno određenom deviznom računu kod banke na temelju Ugovora o otvaranju deviznog računa i platnim uslugama, tumačiti u smislu odredbe čl. 319. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (35/05, 41/08, 63/08, 134/09, 94/03) na način da je s tim računom povezan i čini jedinstvenu tražbinu klijenta pomoćni račun koji nosi novi broj, i na kojega su prenesena i oročena sredstva s glavnog računa na temelju Ugovora o oročenju ili je riječ o dva posebna računa?

Odnosno

Je li banka nakon saznanja o smrti klijenta, nakon predočenja ugovora o doživotnom uzdržavanju, bila dužna uskratiti primatelju uzdržavanja isplatu oročenih sredstava koja se vode na pomoćnom računu koji nije izričito naveden u ugovoru, i blokirati ga u skladu s posebnim uvjetima banke sve dok se ne riješi pitanje nasljednika u skladu s pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju?

[Rev 289/2022](#)

(...) u odnosu na prvi dio postavljenog pitanja, za odgovoriti je da se formalno radi o dva zasebna računa ali da je za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva potrebno protumačiti pravu volju stranaka koju su one imale prilikom sklapanja ugovora o doživotnom uzdržavanju.

(...)

Zbog svega navedenog proizlazi da je tuženica pravilno postupila kada je isplatila umješaću cjelokupni novčani iznos a što je ujedno i odgovor na drugi dio pitanja.

9. UGOVOR O DJELU I UGOVOR O GRAĐENJU

čl. 613. ZOO/05 u vezi čl. 60. i 61. Zakona o telekomunikacijama (dalje: ZT) i čl. 12. ZPP

OBVEZE KUPCA I VRAĆANJE NEOSNOVANO NAPLAĆENOG

9.1. Revd 2287/2021

Može li sud u parničnom postupku radi nezakonito naplaćenih radova sam riješiti prethodno pravno pitanje (članak 12. Zakona o parničnom postupku) jesu li usluge operatora sa znatnijom tržišnom snagom na mjerodavnom tržištu usluga nepokretnih javnih telefonskih mreža iz odredbe članka 60. stavak 1. Zakona o telekomunikacijama utemeljene na stvarnim troškovima pruženih usluga (odredba članka 60. stavak 3. Zakona o telekomunikacijama) ili to pravno pitanje treba prethodno riješiti Hrvatska agencija za poštu i telekomunikacije (sada Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti), odnosno Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja?

[Rev 313/2022](#)

Tuženik kao naručitelj radova ovlašten je u tom smislu prigovarati opsegu izvršenih radova, pa time i naplaćenju cijeni i slijedom toga tu činjenicu i dokazivati tijekom parničnog postupka u kojem traži da mu se vrati iznos za koji smatra da je neosnovano više naplaćen.

Čl. 606. st. 1. ZOO/05 GUBITAK PRAVA NARUČITELJA

9.2. Revd 4085/2021

Računa li se rok iz članka 606. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima od trenutka prve obavijesti naručitelja o materijalnom nedostatku koji je nakon te obavijesti izvođač neadekvatno otklonio ili od trenutka nove obavijesti naručitelja o ponovnom pojavljivanju identičnog materijalnog nedostatka?

[Rev 399/2022](#)

Rok od dvije godine iz odredbe čl. 606. st. 1. ZOO, u kojem naručitelj može sudskim putem ostvariti svoje pravo na uklanjanje nedostataka primjenjuje se kada, nakon pravodobne obavijesti naručitelja, nema aktivnosti izvođača na uklanjanju nedostataka. Ako je pak izvođač, nakon pravodobne obavijesti naručitelja, pokušao otkloniti nedostatak ali u tome nije uspio (što je u konkretnom slučaju riječ), onda dvogodišnji prekluzivni rok iz odredbe čl. 606. st. 1. ZOO ponovno počinje teći od trenutka

pravodobne obavijesti naručitelja upućena izvođaču da i nadalje postoje identičan nedostatak.

Čl. 608. i 609. ZOO/05

PRAVO NARUČITELJA RADOVA NA NAKNADU ŠTETE ZBOG NEDOSTATAKA NA STAMBENOM OBJEKTU

9.3. Revd 52/2022

(naknada štete)

Od kakvoj je utjecaja na naknadu štete-izgubljenju dobit činjenica što naručitelj radova, ovdje tuženik-protutužitelj, nije obavijestio izvođača radova, ovdje tužitelja-protutuženika, o nedostacima i omogućio mu da ih ukloni u primjerenom roku (članak 608. Zakona o obveznim odnosima) odnosno ima li naručitelj radova pravo na naknadu štete-izgubljenju zaradu ukoliko nije obavijestio izvođača radova o nedostacima na predmetnom stambenom objektu i omogućio mu da ih ukloni u primjerenom roku?

[Rev 1167/2022](#)

Dakle imajući sve prednje navedeno u vidu, načelni odgovor na pitanje zbog kojeg je revizija dopuštena nije i ne može biti jednoznačan.

Naime, iako odredba čl. 608. st. 1. i 2. ZOO-a upućuje na zaključak koji je i etabliran u pravnom shvaćanju iznesenom u odluci Rev-99/1996 da naručitelju ne pripada pravo na naknadu štete ako nije izvođača obavijestio o nedostacima i pozvao ga da nedostatke ukloni, po ocjeni ovog suda pravo na naknadu štete neovisno o ispunjenju obveze na obavještanje i pozivanje na uklanjanje nedostataka postoji ako su nedostaci takve naravi da djelo čine neupotrebljivim ili ako su obavljeni u suprotnosti s izričitim uvjetima ugovora.

Stoga, pitanje prava na izravan odštetni zahtjev bez pozivanja izvođača na otklanjanje nedostataka može egzistirati i može biti osnovan ako su nedostaci po opsegu, karakteristikama i načinu izvođenja djela takvi da djelo čine neupotrebljivim za svrhu zbog kojih je djelo naručeno i zbog svrhe koju joj je naručitelj namijenio.

10. UGOVORI O OSIGURANJU

Čl. 964. st. 2. i 965. st. 1. ZOO/05 TROŠKOVI I KAMATE U IZNOSU OSIGURANE SVOTE

10.1. Revd 2771/2020

Ulaze li u iznos osigurane svote, koji se ima isplatiti oštećenima i troškovi (i kamate)?

[Rev 891/2021](#)

Pošavši od utvrđenja da je predmet spora u ovoj pravnoj stvari naknada štete protiv tuženika temeljem ugovora o osiguranju od odgovornosti iz djelatnosti osiguranika, drugostupanjski sud preinačio je prvostupanjsku presudu primjenom odredbe čl. 964. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO).

8. Navedena odredba glasi: Osiguratelj snosi, u granicama iznosa osiguranja, troškove spora i druge opravdane troškove radi utvrđivanja osiguranikove odgovornosti. Ista odredba ugrađena je u čl. 12. Uvjeta za osiguranje od izvanugovorne odgovornosti - dalje: Uvjeti.

9. Odredbom čl. 965. st. 1. ZOO-a propisano je da u slučaju osiguranja od odgovornosti oštećena osoba može zahtijevati neposredno od osiguratelja naknadu štete koju je pretrpjela događajem za koji odgovara osiguranik, ali najviše do iznosa osigurateljeve obveze.

10. Stoga je sukladno navedenim odredbama drugostupanjski sud pravilno primijenio materijalno pravo kada je do iznosa osigurane svote tuženikove odgovornosti uračunao i troškove spora iz predmeta koji se vodio kod Općinskog suda u Sisku koji se vodio pod brojem Pr-31/2018.

11. Pritom valja reći da su odluke na koje se tužitelj poziva u reviziji donesene u primjeni posebnih zakona koji uređuju obvezno osiguranje u prometu, dakle, nisu donesene u podudarnoj pravnoj situaciji.

Čl. 80. i 85 Zakona o osiguranju (dalje: ZO) i čl. 216. ZOO/91

ISPLATA OSIGURANE SVOTE KADA JE U ŠTETNOM DOGAĐAJU OŠTEĆENO VIŠE OSOBA

10.2. Revd 1584/2021

U slučaju kad osiguratelj nije u dobroj vjeri, treba li sve oštećene iz istog štetnog događaja dovesti u isti položaj, tako da imaju pravo na puni iznos odštete neovisno o visini osigurane svote iz čl. 80. i čl. 85. Zakona o osiguranju?

Mogu li isplate izvršene po pravomoćnoj presudi koja je naknadno ukinuta, imati utjecaj na osnovanost zahtjeva tužitelja, te imaju li se iste uzeti u obzir i prije utvrđivanja iscrpljenosti limitirane svote osiguranja?

Je li tužitelj dužan vratiti sve primljeno po osnovi koja je otpala ili samo iznose koje je naplatio nakon zaprimanja revizijske odluke?

[Rev 1262/2021](#)

Stoga u odnosu na prvo postavljeno pitanje, u činjeničnoj i pravnoj situaciji konkretnog slučaja kada osiguratelj nije postupio u dobroj vjeri, i kada sve oštećene osobe iz istog štetnog događaja nije doveo u jednak položaj, kada isplaćene iznose naknade štete tužitelj ne mora vratiti prema čl. 216. ZOO, tužitelju valja odgovoriti da mu ne pripada iznos naknade štete preko limita osiguranja, jer je tužitelju dosuđena šteta u visini cijele svote osiguranja iz čl. 80. st. 1. ZO, neovisno o ostalim oštećenima iz istog štetnog događaja, iako mu pripada samo razmjerni iznos na koji bi imao pravo sukladno čl. 80. st. 4. ZO pa je time dobio i veći iznos od onoga koji bi mu pripadao da je doveden u isti položaj sa ostalim oštećenima iz istog štetnog događaja.

(...)

Kad sud odlučuje o zahtjevu za naknadu štete i kada za izvršene isplate tuženik ne može zahtijevati povrat plaćenih iznosa na ime naknade štete zbog ozljede tijela, narušavanja zdravlja ili smrti (ako je isplata izvršena poštenom stjecatelju čl. 216. ZOO), odluku o tužbenom zahtjevu sud donosi na temelju činjeničnog stanja u trenutku zaključenja glavne rasprave, vodeći računa o tome u kojem omjeru je oštećenik u tom trenutku već obeštećen (tako i ovaj sud u Rev-x 1061/12-2 od 12. veljače 2013.), jer bi ponovnim dosuđivanjem navedenih iznosa štete tužitelju tada pripala naknada štete u daleko većem iznosu od onoga što mu pripada. Zato je pravilno ocijenjeno da tužbeni zahtjev u tom dijelu nije osnovan, jer je tražbina, s obzirom na okolnosti konkretnog slučaja, prestala isplatom.

(...) da je u konkretnoj situaciji tužitelj dužan vratiti samo iznose koje je naplatio nakon zaprimanja revizijske odluke, jer je do trenutka primitka rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske odnosno do 26. kolovoza 2015. bio pošten stjecatelj, a sve na temelju odredbe čl. 216. ZOO (...)

Čl. 17., 61., 62. i 57. Zakona o zdravstvenom osiguranju zaštite zdravlja na radu (dalje: ZOZOZZR) i čl. 10 i 22. Zakona o zdravstvenom osiguranju (dalje: ZOZO)

ODLUČNE ČINJENICE I TERET DOKAZA U POSTUPCIMA ZBOG NAKNADE TROŠKOVA LIJEČENJA I NAKNADE PLAĆE ZA VRIJEME BOLOVANJA

10.3. Revd 264/2020

1. Je li u predmetima za naknadu troškova liječenja i naknade plaće za vrijeme bolovanja, a koje Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje pokreće kao sljednik Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje zaštite zdravlja na radu protiv osiguravajućeg društva temeljem police osiguranja od automobilske odgovornosti i koji su plaćeni nakon 01.01.2011., odlučna činjenica kada je sklopljena polica osiguranja od automobilske odgovornosti, te ukoliko jest, tko je dužan dokazati navedenu činjenicu kao i činjenicu da je po predmetnoj polici plaćen propisani postotak od naplaćene funkcionalne premije od obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti?
2. Je li u predmetima za naknadu troškova liječenja i naknade plaće za vrijeme bolovanja, a koje Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje pokreće kao sljednik Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje zaštite zdravlja na radu protiv osiguravajućeg društva temeljem police osiguranja od automobilske odgovornosti odlučna činjenica je li te troškove platio Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje ili njegov pravni prednik Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje zaštite zdravlja na radu?

Rev 341/2021

U odnosu na prvo postavljeno pitanje stoga je odgovoriti da je u predmetima za naknadu troškova liječenja i naknade plaće za vrijeme bolovanja, a koje HZZO pokreće kao sljednik HZZOZZR protiv osiguravajućeg društva temeljem police osiguranja od automobilske odgovornosti i koji su plaćeni nakon 1. siječnja 2011., odlučna činjenica kada je sklopljena polica osiguranja od automobilske odgovornosti i da je istu činjenicu dužan dokazati tužitelj, dok je činjenicu da je po predmetnoj polici plaćen propisani postotak od naplaćene funkcionalne premije od obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti dužan dokazati tuženik.

(...)U odnosu na drugo postavljeno pitanje, za odgovoriti je da je ovaj revizijski sud u više svojih odluka već izrazio shvaćanje da u predmetima za naknadu troškova liječenja i naknade plaće za vrijeme bolovanja, a koje Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje (dalje: HZZO) pokreće kao sljednik HZZOZZR protiv osiguravajućeg društva temeljem police osiguranja od automobilske odgovornosti, nije odlučna činjenica je li te troškove platio HZZO ili njegov pravni prednik HZZOZZR, već je odlučno jesu li troškovi i naknade plaće koji su predmet tužbenog zahtjeva plaćeni zdravstvenim ustanovama odnosno osiguraniku (u tom smislu Revt 480/2017-2 od 14. listopada 2020.).

vidi i [Rev 1097/2022](#), [Rev 1203/2022](#), [Rev 1245/2022](#), [Rev 307/2023](#)

Čl.921. i čl. 953. st.1. ZOO/05

ISPUNJENJE PRETPOSTAVKI ZA ISKLJUČENJE IZ OSIGURANJA

10.4. Revd 32/2019

Je li ocjena ispunjenja pretpostavki za isključenje iz osiguranja utvrđenih tuženikovim Uvjetima za osiguranje odgovornosti liječnika i stomatologa pri obavljanju dužnosti - „grubo kršenje pravila struke, Zakona o liječništvu, općih zakona i dr.“ - na sudu ili se radi o medicinskoj kvalifikaciji koju je potrebno utvrditi vještačenjem?

Rev 263/2021

Prema pravnom shvaćanju ovoga suda, ocjenu o tome predstavlja li greška u obavljanju zdravstvene djelatnosti (liječenja) "grubo kršenje pravila struke", može donijeti samo - sud. Naime, sintagma "grubo kršenje pravila struke" predstavlja tzv. pravni standard. To znači da je sudu prepušteno da u svakom konkretnom slučaju odluči predstavlja li događaj (činjenica) ili skup događaja (činjenica) koji su prethodili štetnoj posljedici grubo kršenje pravila struke ili ne. Tu ocjenu sud može donijeti samo uz pomoć medicinskih vještaka (na temelju njihova stručnog nalaza i mišljenja). Dakle, sud će koristeći znanje medicinskih vještaka te rukovodeći se njihovim mišljenjem ocijeniti predstavlja li određeno postupanje i/ili propuštanje u liječenju grubo kršenje pravila struke. Međutim, sudovi pri davanju ove ocjene moraju imati u vidu sve okolnosti konkretnog slučaja, pa će samostalno dati ocjenu o tome predstavlja li određeno postupanje grubo kršenje pravila struke ili ne, neovisno o eventualno izraženom mišljenju vještaka.

Pravila za osiguranje od automobilske odgovornosti

PRIMJENA PRAVILA OSIGURANJA KOJA SU ZA UGOVARATELJA POVOLJNIJA

10.5. Revd 674/2020

S obzirom na činjenicu da se štetni događaj dogodio 21. listopada 1992. te da tuženik odgovara tužitelju po osnovi tzv. „B“ pokrića – osiguranja, primjenjuju li se na isti pravila osiguranja tuženika važeća od 1. siječnja 1991. koja su bila na snazi u vrijeme zaključenja ugovora o osiguranju 31. siječnja 1992., a koja pravila nisu predviđala revalorizaciju ugovorne svote osiguranja, ili se na isti primjenjuju uvjeti za osiguranje od automobilske odgovornosti tuženika koji su u primjeni od 1. travnja 1992. dakle u vrijeme nastanka štetnog događaja, a kojim uvjetima je određeno da će se iznos osiguranja za prošireno osiguranje revalorizirati na isti način kao i iznos osnovnog pokrića (čl. 1. st. 5. Uvjeta za osiguranje od automobilske odgovornosti tuženika)?

Rev 353/2021

Jedno od svojstava ugovora o osiguranju je to što je to ugovor po pristupu (adhezioni ugovor) s time da osiguratelj, kao jedna ugovorna strana koja se profesionalno bavi ovakvom djelatnošću, sam jednostrano donosi opće uvjete osiguranja, pravila osiguranja kojima druga strana pristupa prilikom sklapanja ugovora. Takav pravni karakter ugovora, predstavlja osnovu za zaključak prema kojem kasnija promjena pravila – u načelu, utječe na ugovaratelja osiguranja tek kod isteka perioda osiguranja, izuzev u pogledu onih odredaba pravila koja su za ugovaratelja osiguranja povoljnija. Takve se odredbe pravila primjenjuju odmah nakon njihova stupanja na snagu uz uvjet da je sam štetni događaj (a kao što je i predmetni slučaj) uslijedio nakon stupanja na snagu takvih pravila.

11. IZVANUGOVORNI ODNOSI – NAKNADA ŠTETE

Čl. 1117. st. 1 i 2. u vezi čl. 1111. ZOO/05

KADA SE MOŽE ZADRŽATI PRIMLJENO

11.1. Revd 421/2020

Odnosi li se odredba čl. 1117. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05 i 41/08) isključivo na povrat sporednih tražbina (isplaćenih kamata i troškova postupka) s kamatama od trenutka kad je stjecatelj postao nepošten, odnosno isključuje li navedena odredba povrat neosnovano plaćenih iznosa na ime naknade štete zbog ozljede tijela, narušenja zdravlja ili smrti čak i nakon što je stjecatelj dostavom odluke o prihvaćanju izvanrednog pravnog lijeka postao nepošten?

Rev 168/2021

U smislu odredbe čl. 1111. ZOO kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Radi se o općoj odredbi i pravilu o obvezi vraćanja stjecanja bez osnove, na koju odredbu se nadovezuju i odredbe čl. 1117. st. 1. i 2. ZOO. Prema odredbi čl. 1117. st. 1. ZOO ne može se zahtijevati povrat neosnovano plaćenih iznosa na ime naknade štete zbog ozljede tijela, narušenja zdravlja ili smrti, ako je isplata izvršena poštenom stjecatelju. Međutim, prema odredbi čl. 1117. st. 2. ZOO stjecatelj se smatra nepoštenim od trenutka dostave odluke o prihvaćanju izvanrednog pravnog lijeka i dužan je vratiti primljeno na osnovi koje je otpala s kamatama od trenutka kad je postao nepošten. U ovoj pravnoj stvari nesporno je između stranaka da je tuženik u trenutku kada je u ovršnom postupku naplatio u cijelosti svoje potraživanje na ime naknade štete zbog ozljede tijela, narušenja zdravlja ili smrti bio pošten te gledajući isključivo odredbu čl.

1117. st. 1. ZOO on ne bi bio u obvezi vraćati tako primljene iznose, bez obzira na kasniju odluku ovoga suda kojim je prihvaćen izvanredni pravni lijek ovdje tužitelja i kojom su preinačene nižestupanjske odluke i odbijen zahtjev ovdje tuženika kao neosnovan.

Međutim, upravo je odredbom čl. 1117. st. 2. ZOO uređena situacija kada naknadno poštenu stjecatelj postaje nepošten od trenutka dostave odluke o prihvaćanju izvanrednog pravnog lijeka i nakon čega je dužan u cijelosti vratiti primljeno na temelju osnove koja je otpala s kamatama od trenutka kad je postao nepošten. Cilj, svrha i smisao odredbe čl. 1117. st. 2. ZOO je da je svatko bez iznimke dužan vratiti primljeno na osnovi koja je otpala nakon prihvaćanja izvanrednog pravnog lijeka i to s kamatama od trenutka kad je primio takvu odluku. Bilo bi potpuno neprihvatljivo tumačenje da nakon prihvaćanja izvanrednog pravnog lijeka i odbijanja tužbenog zahtjeva netko zadrži primljeno temeljem naknade štete zbog ozljede tijela, narušenja zdravlja ili smrti, a ne postoji nikakva osnova i odgovornost neke osobe za naknadu takve štete.

Stoga je ispravno pravno shvaćanje prvostupanjskog suda, a pogrešno pravno shvaćanje drugostupanjskog suda, a što je sve također u skladu sa recentnom sudskom praksom ovoga suda i već zauzetim pravnim shvaćanjem

(primjerice u odluci broj [Rev 1321/2014-2](#) od 9. srpnja 2019.).

Čl. 12. st.4. ZOOP

PRAVO NA ZATEZNE KAMATE OD PODNOŠENJA TUŽBE

(Kamate)

11.2. Revd 2824/2020

Da li oštećenik/tužitelj ima pravo na traženje zakonske zatezne kamate po osnovi traženja naknade imovinske štete s osnova izgubljene zarade za period prije nego je postavio takav zahtjev za naknadu štete odgovornom osiguratelju po osnovi police obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti ili pak u smislu čl. 12. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (ZOOP) oštećenik odnosno tužitelj ima pravo tražiti zakonske zatezne kamate na imovinsku štetu s osnova izgubljene zarade samo od dana postavljanja zahtjeva za naknadu štete ili tužbe unatoč tome što se radi o traženju izgubljene zarade koja je dospjela prije podnošenja odštetnog zahtjeva ili tužbe, odnosno da li je drugostupanjski sud u ovoj pravnoj stvari pogrešno primijenio odredbu čl. 12. ZOOP kada je obvezao tuženika da isplati tužitelju zakonske zatezne kamate na suđenu izgubljenu zaradu za period prije nego je tužitelj podnio tužbu s kojom je prvi puta pozvao tuženika na plaćanje naknade štete s osnova izgubljene zarade?

Rev 373/2021

Uz utvrđenje da tužiteljica prije podnošenja tužbe u ovom postupku nije od tuženika zahtijevala odštetu za izgubljenu zaradu, drugostupanjski sud dosuđuje tužiteljici naknadu štete s tog osnova u iznosu od 1.180,30 kn (izgubljena zarada za mjesec

studen 2016) i to zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 15. prosinca 2016. pa do isplate jer da je tada ta tražbina tužiteljice dospjela.

Takovo pravno shvaćanje drugostupanjskog suda je pogrešno čime je dakle drugostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo. Naime, odlučujući o tijeku zateznih kamata na dosuđenu naknadu štete s osnova izgubljene zarade drugostupanjski sud je propustio cijeliti odredbu čl. 12. st. 4. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu („Narodne novine“, broj 151/05, 36/09, 75/09 i 76/13 - dalje: ZOOP) kojom je propisano da u slučaju neizvršenja obveze isplate u roku iz stavka 1 toga članka, oštećena osoba uz dužni iznos naknade štete ima pravo i na isplatu iznosa kamata i to od dana podnošenja odštetnog zahtjeva.

Kako tužiteljica do podnošenja tužbe u ovom postupku (do 20. srpnja 2017.) od tuženika nije zahtijevala naknadu štete za izgubljenu zaradu, to dakle tužiteljica sukladno odredbi čl. 12. st. 4. ZOOP ima pravo na zatezne kamate za taj vid štete tekuće tek od podnošenja tužbe.

Čl. 12. st. 4. ZOOP

KAMATA NA DOSUĐENI IZNOS NAKNADE IMOVINSKE ŠTETE S OSNOVE TUĐE POMOĆI I NJEGE

(Kamate)

11.3. Revd 1627/2020

Jesu li su nižestupanjski sudovi pogrešno primijenili materijalno pravo ne primijenivši odredbu čl. 12. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (Narodne novine, broj 151/05), koji zakon je lex specialis u odnosu na odredbe ZOO, kada su tužiteljicu odbili sa dijelom tužbenog zahtjeva koji se odnosi na tijek zatezne kamate na imovinsku štetu za tuđu pomoć i njegu od dana podnošenja odštetnog zahtjeva?

Rev 422/2021

(...) Navedeno shvaćanje protivno je pravnom shvaćanju revizijskog suda izraženom u odlukama broj Rev-1696/17-2 od 5. rujna 2017. i Rev-52/13-2 od 5. rujna 2017., a prema kojem je pri donošenju odluke o tijeku zateznih kamata na dosuđenu neimovinsku i imovinsku štetu sud dužan cijeliti odredbu čl. 12. st. 4. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu ("Narodne novine" broj 151/05 – dalje: ZOOP), kojom je propisano da u slučaju neizvršenja obveze isplate naknade štete u roku iz st. 1. toga čl., oštećena osoba uz dužni iznos naknade štete, ima pravo i na isplatu iznosa kamate i to od dana podnošenja odštetnog zahtjeva. Sukladno navedenoj odredbi tužiteljica bi imala pravo na isplatu zateznih kamata na dužni iznos naknade štete od dana podnošenja odštetnog zahtjeva.

U konkretnom slučaju, u ovom stadiju postupka, tužiteljica potražuje isplatu zateznih kamata na dosuđeni iznos naknade imovinske štete s osnove tuđe pomoći i njega za razdoblje od 1. svibnja 2008. do 14. siječnja 2020., odnosno na tražbinu koja je dospijevala nakon podnošenja odštetnog zahtjeva. S obzirom na navedeno valja utvrditi dospijeeće obveze naknade imovinske štete imajući na umu tužbene zahtjeve kako su precizirani tijekom postupka te na navedeno primijeniti odredbu čl. 12. st. 4.

ZOOP te sukladno tome ocijeniti osnovanost zahtjeva tužiteljice na naplatu zatraženih zateznih kamata.

Čl. 3. Europske konvencije o ljudskim pravima (dalje: EKLP) u vezi čl. 74. st. 3. Zakona o izvršavanju kazne zatvora
VRIJEME PROVEDENO U PENALNOJ USTANOVI U UVJETIMA GDJE ZATVORENIK IMA NA RASPOLAGANJU MANJE OD 3 m2 ŽIVOTNOG PROSTORA

11.4.Revd 2547/2021

Da li razdoblje koje traje dulje od 27 dana, a u kojem zatvoreniku na raspolaganju u sobi u penalnoj ustanovi stoji manje od 3 m2 osobnog prostora može predstavljati kratko razdoblje u smislu utvrđenja Europskog suda za ljudska prava u odluci *Muršić protiv Hrvatske*?

Rev 974/2021-2

(...) vrijeme provedeno duže od 27 dana u penalnoj ustanovi u uvjetima gdje zatvorenik ima na raspolaganju manje od 3 m2 životnog prostora predstavlja kršenje čl. 3. Europske konvencije o ljudskim pravima zbog čega tužitelj ima pravo na naknadu štete na ime povrede prava osobnosti pod uvjetom da kumulativno nisu ostvarene pretpostavke za eksculpaciju države čije postojanje mora dokazati tužena i to:

- smanjenje potrebnog minimalnog prostora do 3 m2 su kratka, povremena i minorna,
- takva smanjenja su popraćena dovoljnom slobodom kretanja izvan sobe i prikladnim aktivnostima izvan sobe,
- podnositelj zahtjeva smješten je u ustanovu koja se, općenito gledano, smatra primjerenom zatvorskom ustanovim i ne postoje drugi otegotni aspekti uvjeta njegova boravka u zatvoru, te po ocjeni ovog suda,
- koji je odnos dužine boravka u uvjetima smanjenog potrebnog minimalnog osobnog prostora u odnosu na ukupnu dužinu trajanja boravka u zatvoru.

**Čl. 12. st. 4. ZOOP i čl. 154. te 155. ZPP
ZATEZNA KAMATA NA IZNOS PRAVIČNE NOVČANE NAKNADE;
STRANCI KOJA JE SNOSILA TROŠAK MEDICINSKOG VJEŠTAČENJA U
POSTUPCIMA RADI NAKNADE ŠTETE TREBA TAJ TROŠAK PRIZNATI U
CIJELOSTI BEZ OBZIRA NA OMJER DJELOMIČNOG USPJEHA;
IZMJENA ORIJENTACIJSKIH KRITERIJA IZNOSA ZA UTVRĐIVANJE VISINE
PRAVIČNE NOVČANE NAKNADE NEIMOVINSKE ŠTETE PRIMJENJUJE SE
NA OBVEZNE ODNOSI NASTALE NAKON 1. SIJEČNJA 2006. TE NA SVE
POSTUPKE KOJI SU U TIJEKU NAKON TE IZMJENE**

(Kamate i troškovi parničnog postupka)

11.5. Revd 697/2021

Da li zatezna kamata na iznos pravične novčane naknade teče od podnošenja odštetnog zahtjeva osiguravajućem društvu u mirnom postupku?

Da li su sudovi dužni pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzeto na drugoj sjednici Građanskog odjela održanoj 5. ožujka 2020. i 15. lipnja 2020. broj Su-IV-47/2020-5 primjenjivati na obvezne odnose nastale nakon 1. siječnja 2006. u svim stupnjevima suđenja?

Da li je sud dužan stranci koja je snosila trošak medicinskog vještačenja navedeni trošak priznati u cijelosti bez obzira na visinu dosuđenog iznosa i utvrđenog omjera uspjeha u parnici?

Rev 660/2021

(...) primjerice odluke broj Rev-1696/17 od 11. travnja 2018. i broj Rev- 550/14 od 18. studenoga 2015.) prema kojem pravnom shvaćanju u ovakvim i sličnim slučajevima tužiteljima kod primjene odredbi čl. 12. ZOOP-a pripada zatezna kamata na neimovinsku i imovinsku štetu od dana podnošenja odštetnog zahtjeva osiguravatelju.

Stoga je odgovor na prvopostavljeno pitanje tužiteljice u reviziji da zatezna kamata na iznos pravične novčane naknade teče od podnošenja odštetnog zahtjeva osiguravajućem društvu u mirnom postupku. (...)

Stoga je odgovor na trećepostavljeno pravno pitanje da stranci koja je snosila trošak medicinskog vještačenja u postupcima radi naknade štete treba taj trošak priznati u cijelosti bez obzira na omjer djelomičnog uspjeha u odnosu na visinu dosuđenog zahtjeva. (...)

Na taj način odgovor na drugopostavljeno pravno pitanje glasi da se navedena izmjena orijentacijskih kriterija iznosa za utvrđivanje visine pravične novčane naknade neimovinske štete primjenjuju na obvezne odnose nastale nakon 1. siječnja 2006. te na sve postupke koji su u tijeku nakon te izmjene. To podrazumijeva i na odlučivanje u drugom stupnju kao i u revizijskoj fazi postupka.

Čl. 1100. u vezi čl. 19. ZOO i čl. 3. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava (dalje: EKLJP)

VRIJEME PROVEDENO U PENALNOJ USTANOVI U UVJETIMA GDJE ZATVORENIK IMA NA RASPOLAGANJU MANJE OD 3 m² ŽIVOTNOG PROSTORA

11.6. Revd 496/2021
(vidi i posebni dio)

Opravdava li sama činjenica što je tužitelj, kao osoba lišena slobode, smješten u zatvorsku ćeliju površine manje od zakonom propisanog standarda iz odredbe čl. 74. st. 3. Zakona o izvršavanju kazne zatvora dosuđenje pravične novčane naknade s osnove prava osobnosti zbog povrede odredbe čl. 3. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, unatoč činjenici da su mu nesporno pružena i omogućena sva druga prava i pogodnosti predviđene Zakonom o izvršenju kazne zatvora, Pravilnikom i Ustavom Republike Hrvatske koji osiguravaju ukupnu kvalitetu života svojstvenu lišenju slobode zbog zakonito izrečene kazne zatvora?

[Rev 838/2021](#) od 14. prosinca 2021.

(...)Sud je u pobijanoj odluci, navodeći da su ispunjeni svi uvjeti predviđeni relevantnim zakonskim propisom kojim se regulira izdržavanje kazne zatvora, svoju odluku zapravo utemeljio isključivo na utvrđenju izostanka dostatne minimalne površine (i prostornog obujma) koja svakom zatvoreniku ima biti osigurana prilikom izdržavanja kazne zatvora.

Takvo pravno shvaćanje nije podudarno s nekim odlukama ovoga suda primjerice broj Rev-1951/2017-2 od 28. siječnja 2020., Rev-1744/2014-2 od 3. travnja 2019., Rev-1320/2016 od 22. listopada 2019., ali i praksom Europskog suda za ljudska prava u predmetima Muršić c/a RH, Dolenc c/a RH i Kulda protiv Poljske, što je konstatirano i u rješenju poslovnog broja Revd-496/2021-2 od 9. veljače 2021. kojim je u ovom predmetu revizija i dopuštena.

vidi i **[Rev 1072/2022](#), [Rev 1423/2021](#)**

Čl. 12. st.1. i 4. ZOOP

DOSPIJEĆE OBVEZE PRAVIČNE NOVČANE NAKNADE RADI POVREDA PRAVA OSOBNOSTI I OBVEZE NA NAKNADU IMOVINSKE ŠTETE
(Kamate)

11.7. Revd 222/2021

Kada dospijeva obveza pravične naknade radi povreda prava osobnosti?
Kada dospijeva obveza naknade imovinske štete?

Rev 558/2021

(...) da naknada štete pravične novčane naknade radi povrede prava osobnosti i naknade imovinske štete kod šteta počinjenih u prometu gdje se primjenjuje ZOOP dospijeva od podnošenja zahtjeva osiguravatelju, a ako se taj datum ne može utvrditi onda od dana podnošenja tužbe.

Čl. 1111. ZOO/05 STJECANJE BEZ OSNOVE

11.8. Revd 2874/2020

Je li stjecanje bez osnove obveznopravni odnos *inter partes*, ili se učinci istog (obveza vraćanja) mogu protezati na treće osobe-ovrhovoditelja koji je od ovršenika temeljem valjane pravne osnove (i ovršne isprave), prisilnim putem, naplatio dospjelo potraživanje pljenidbom i prijenosom novčanih sredstava ovršenika, a u kojima se potencijalno nalaze i sredstva koja je ovršeniku neka osoba uplatila bez pravne osnove?

Rev 155/2021

S obzirom na odredbu članka 1111. ZOO-a po kojoj odredbi stjecanje bez osnove postoji kada dio imovine jedne osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u pravnom poslu ili zakonu, time nastaje obveznopravni odnos koji djeluje između sudionika toga odnosa (*inter partes*) u kojem je stjecatelj dužnik, a vjerovnik je osoba čiji je dio imovine prešao u imovinu stjecatelja. Dakle, u nastanku takvog odnosa potrebno je promatrati je li on nastao između njegovih subjekata, odnosno stjecatelja s jedne strane i osiromašene osobe s druge strane.

Čl. 3. EKLJP u vezi čl. 74. Zakona o izvršavanju kazne zatvora(dalje: ZIKZ)

11.9. Revd 1661/2020

Opravdava li sama činjenica što je tužitelj, kao osoba lišena slobode, smješten u zatvorsku ćeliju površine manje od zakonom propisanog standarda iz odredbe čl. 74. st. 3. Zakona o izvršavanju kazne zatvora te činjenica da je sanitarni čvor u Zatvoru u Zagrebu smješten unutar zatvorske ćelije, kao i činjenica da je tužitelj konzumirao hranu u sobi, dosuđenje pravične novčane naknade s osnove prava osobnosti zbog povrede odredbe čl. 3. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, unatoč činjenici da su mu nesporno pružena i omogućena sva druga prava i pogodnosti predviđene Zakonom o izvršenju kazne zatvora, Pravilnikom i Ustavom Republike Hrvatske koja osiguravaju ukupnu kvalitetu života svojstvenu lišenju slobode zbog zakonito izrečene kazne zatvora?

Rev 6/2021

Dakle, o pravu na dosudu naknade zbog neodgovarajućih smještajnih uvjeta odlučuje se na temelju utvrđenja o postojanju svih relevantnih okolnosti (uzima se u obzir

vrijeme provedeno u zatvorskim ustanovama, tjelesne i duševne posljedice koje su eventualno nastale uslijed boravka u takvim zatvorskim uvjetima, dok se skučenost prostorija u kojima borave zatvorenici – kao jedan od elemenata povrede – promatra u odnosu na slobodu kretanja izvan ćelije, boravkom na svježem zraku, bavljenjem raznih aktivnosti i sličnim mogućnostima).

vidi i [Rev 849/2022](#)

Čl. 1064. do čl. 1067. ZOO/05 ŠTETE NASTALE OD MOTORNOG VOZILA U POGONU NA DIVLJAČI

11.10. Revd 90/2021

Koji se kriteriji odgovornosti primjenjuju na štete nastale od motornog vozila u pogonu na divljači u razdoblju nakon stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o lovstvu („Narodne novine“ broj 75/09), dakle, nakon 8. srpnja 2009.?

[Rev 1103/2021](#)

Kako nema posebnih odredbi o odgovornosti za štetu koju trpi tužitelj kao lovačko društvo koje upravlja lovištem gdje je došlo do štetnog događaja, o odgovornosti treba odlučivati po općim odredbama obveznog prava.

Prema već ustaljenoj sudskoj praksi divljač se smatra opasnom stvari, a tako i vozilo u pokretu.

Stoga imalac opasne stvari koji je eventualno počinio štetu, štetnom radnjom, naletom vozila na divljač odgovara po načelu objektivne odgovornosti sukladno odredbama čl. 1064. do čl. 1067. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 - dalje: ZOO) i može se osloboditi odgovornosti samo ako dokaže da postoje eksculpacijski razlozi iz čl. 1067. ZOO-a.

ČL. 27. ZAKONA O OBVEZNIM OSIGURANJIMA U PROMETU („NARODNE NOVINE“ br. 151/05 I dr. (DALJE ZOOP) u vezi čl. 1046. ZOO, čl. 219. u vezi čl. 230. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP) PRIMJENA PROPISA KOJI JE BIO NA SNAZI U VRIJEME KADA JE IZDATAK UČINJEN

11.11. Revd 768/2021

1. Je li za odluku o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje (dalje: HZMO) protiv osiguravatelja štetnika radi povrata iznosa koji je HZMO isplatio svom osiguraniku mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom za osiguranje?

osiguranje, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate, a ne Zakon koji je bio na snazi u vrijeme nastanka samog štetnog događaja (prometne nezgode)?

2. Je li naknada za tjelesno oštećenje koju je isplatio HZMO svom osiguraniku po propisima Zakona o mirovinskom osiguranju stvarna šteta u smislu odredbe čl. 27. st. 2. ZOOP-a koju bi osiguravatelja štetnika, u slučaju postojanja odgovornosti osiguratelja štetnika, bio u obvezi naknaditi HZMO-u ili se isplaćena naknada za tjelesno oštećenje ne može smatrati stvarnom štetom u smislu čl. 27. st. 2. ZOOP-a?

3. Je li u sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje (dalje: HZMO) protiv osiguravatelja štetnika radi povrata iznosa koji je HZMO isplatio svom osiguraniku teret dokaza (čl. 219. st. 1. ZPP-a) glede plaćanja i visine isplaćenog na HZMO-u, ako je osiguravatelj štetnika osporio i osporava priloženu ispravu HZMO-a koju je HZMO priložio i na kojoj je naznačio da je izvršio plaćanje iako ta isprava nema u odnosu na svoj sadržaj značaj isprave koju u propisanom obliku izdaje tužitelj kao državno tijelo, odnosno, potvrde izdane za područje njegove nadležnosti zbog poslova za obavljanje kojih je osnovan?

Rev 1437/2021

(...) valja odgovoriti da se ima primijeniti propis koji je bio na snazi u vrijeme kada je izdatak učinjen, a to je ZOOP, čime se i ovom odlukom reafirmira pravno shvaćanje izraženo u Rev-x-388/2018.

(...)

Stoga, po ocjeni ovog suda svi izdaci koji su uzročnopoljedično vezani za isplate koje zavodi za socijalno osiguranje isplaćuju svojim osiguranicima na temelju propisa o osiguranju koji reguliraju takva prava, zbog posljedica štete koju je uzrokovao osiguranik društva za osiguranje predstavljaju stvarnu štetu koju je društvo za osiguranje dužno naknaditi zavodu za osiguranje jer je takvim isplatama umanjena imovina zavoda pa time i predstavlja stvarnu štetu pa je time odgovoreno i na drugo pitanje revidenta.

(...)

U ovom sporu, a odgovarajući na postavljeno pitanje, vodeći računa o ispravi u spisu kojom se dostavlja obračun za isplatu tužiteljici (list 13 spisa) neovisno o tome što se na toj ispravi naznačuje po samom tužitelju da ona ima značaj javne isprave iz čl. 161.-170. Zakona o mirovinskom osiguranju („Narodne novine“, broj 157/13 - dalje: ZOMO) to stoga što rečene odredbe ne uređuju niti propisuju karakter potvrde o izvršenim isplatama po osnovi prava iz mirovinskog osiguranja već reguliraju pitanje naknade štete po ocjeni ovog suda takva potvrda nema značaj javne isprave u smislu odredbe čl. 230. ZPP-a pa je time i teret dokaza o izvršenim isplatama na strani tužitelja, gdje i ovakva potvrda može biti dokaz.

vidi i [Rev 1067/2012](#), [Rev 909/2021](#), [Rev 5292/2019](#), [Rev 12/2022](#), [Rev 133/2023](#), [Rev 163/2023](#), [Rev 469/2022](#)

ČI. 27. ZOOP PRIMJENA PROPISA KOJI JE BIO NA SNAZI U VRIJEME KADA JE IZDATAK UČINJEN

11.12. Revd 2970/2021

1. Je li odluku o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje (dalje: HZMO) protiv osiguravatelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu („Narodne novine“ broj 151/05 i dr- dalje ZOOP) koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za osiguranje, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate, ili Zakon o mirovinskom osiguranju („Narodne novine“ broj 102/98 i dr- Dalje ZOMO) koji je bio na snazi u vrijeme nastanka samog štetnog događaja?

2. Je li za utvrđenje stvarne štete u postupcima u kojima Zavod za mirovinsko osiguranje od osiguravajućeg društva potražuje naknadu isplaćenih mirovina povodom prometne nezgode- a koje su isplaćene u vrijeme kada je na snazi bio Zakon o obveznim osiguranjima u prometu- mjerodavne odredbe ZOOP ili ZOMO?“.

[Rev 12/2022](#)

(...) valja odgovoriti da se ima primijeniti propis koji je bio na snazi u vrijeme kada je izdatak učinjen, a to je ZOOP, čime se i ovom odlukom reafirmira pravno shvaćanje izraženo u Rev-x-388/2018.

vidi i [Rev 1148/2022](#), [Rev 1246/2022](#), [Rev 154/2023](#), [Rev 1280/2021](#)

ČI. 27. ZOOP PRIMJENA PROPISA KOJI JE BIO NA SNAZI U VRIJEME KADA JE IZDATAK UČINJEN

11.13. Revd 949/2021

Je li za odluku o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguravatelja štetnika radi povrata iznosa koji je HZMO isplatio svom osiguraniku mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu (ZOOP) koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za osiguranje odnosno u trenutku kada su izvršene isplate, a ne Zakon koji je bio na snazi u vrijeme nastanka samog štetnog događaja (prometne nezgode)?

[Rev 909/2021](#)

Prema pravnom shvaćanju ovog suda sadržanom u brojnim odlukama kao što su primjerice [Rev-1067/12](#) od 5. prosinca 2017. za odluku u ovom sporu koji pokreće HZMO protiv osiguravatelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan je ZOOP koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete HZMO-u, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate mirovine, a ne zakon koji je bio na snazi u vrijeme nastanka samog štetnog događaja - prometne nezgode.

vidi i [Rev 664/2022](#), [1315/2022](#), [Rev 495/2022](#), [Rev 772/2022](#)

Čl. 1067. ZOO NAKNADA ŠTETE - PUTNIK U AUTOBUSU

11.14. Revd 3162/2020

Može li sud u slučaju nesporne odgovornosti imatelja vozila za nastanak prometne nesreće u kojoj oštećenik sudjeluje kao putnik u vozilu, a za čiji nastanak ne postoji odgovornost oštećenika, odbiti tužbeni zahtjev temeljem utvrđenja da prometna nesreća sama po sebi ne bi uzrokovala ozljede oštećenika da nije bilo njegovog propusta, dakle ako nije utvrđeno da bi do stradavanja došlo i da nije bilo prometne nesreće?

[Rev 813/2021](#)

Naime, postupanje tužiteljice, kada je ustala u autobusu, te se nije držala za rukohvat, nije moguće odvojiti od neposredno ranijeg postupanja osiguranika tuženika u uzročno-posljedičnom slijedu koji je doveo do ozljeđivanja. Njegova radnja koja je dovela do prometne nezgode, je prvotni i neposredni uzrok štetnog događaja, koja je pak u daljnjem neprekinutom uzročno posljedičnom slijedu uzrokovala nagli trzaj tužiteljice u njenom pokušaju da održi ravnotežu i njezino ozljeđivanje. Tužiteljičino protupropisno ponašanje jest samo doprinos vlastitoj šteti a ne i isključivi uzrok štete, kako to pogrešno zaključuju sudovi nižeg stupnja.

vidi i [Rev 1445/2021](#)

Čl. 1045. st.1. ZOO

ODGOVORNOST BOLNICE ZA ŠTETU ZBOG SMRTI PACIJENTA

11.15. Revd 3529/2021

Od kakvog je značaja za ocjenu postojanja odgovornosti bolnice za štetu zbog smrti pacijenta, činjenica što je smrt nastupila zbog sepse izazvane bolničkom bakterijom (zlatnim stafilokokom)?

[Rev 1369/2021](#)

(...) odgovor na postavljeno pravno pitanje glasi, da smrt pacijenta zbog činjenice što je nastupila sepsa izazvana bolničkom bakterijom, sama po sebi, ne dovodi do odgovornosti bolnice za štetu po objektivnom kriteriju. Dakle, u takvoj situaciji, kada je smrt pacijenta nastupila uslijed bolničke infekcije, a bolnica dokaže da u liječenju uslijed navedene komplikacije, nije bilo krivnje njenih djelatnika odnosno da su isti postupali u svemu po pravilima struke, bolnica ne odgovara za štetu.

Čl. 12. ZPP u vezi čl. 160. st.1. Zakona o mirovinskom osiguranju (dalje: ZMO)

VEZANOST PARNIČNOG SUDA ODLUKOM UPRAVNOG TIJELA GLEDE UZROKA UMIROVLJENJA OSIGURANIKA

11.16. Revd 2502/2021

1. Je li parnični sud vezan odlukom upravnog tijela (konkretno tužitelja) u pogledu uzroka umirovljenja osiguranika tužitelja ili je tuženiku (osiguratelju štetnika) dopušteno u parnici dokazivati da radna nesposobnost osiguranika tužitelja i njegovo umirovljenje nisu uzročno-posljedičnoj vezi s konkretnim štetnim događajem pa kada tuženik (osiguratelj štetnika) dokaže da ne postoji uzročno-posljedična veza između ozljeđivanja osiguranika tužitelja u prometnoj nezgodi i umirovljenja osiguranika tužitelja da li postoji obveza tuženika na naknadu štete tužitelju odnosno pravo tužitelja da traži naknadu štete od tuženika kao osiguratelja štetnika?

2. Je li Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje kada potražuje naknadu štete na ime mirovine koju isplaćuje svome osiguraniku u kapitaliziranoj svoti istu može tražiti tako što istu treba utvrditi prema preostalom trajanju mirovinskog staža i godina života korisnika odnosno osobe po kojoj su članovi obitelji stekli pravo na mirovinu potrebnih za stjecanje prava na punu starosnu mirovinu a sve u smislu čl. 160. Zakona o mirovinskom osiguranju (Narodne novine 102/1998,71/1999 itd)?

3. Je li Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje u smislu odredbi Zakona o mirovinsko osiguranje u smislu odredbi Zakona o mirovinskom osiguranju (Narodne novine 102/1998, 71/1999 itd) ima pravo tražiti naknadu štete po osnovi mirovine koju isplaćuje svome osiguraniku i za razdoblje nakon kojega bi osiguranik HZMO-a ostvario pravo na starosnu mirovinu.

4. Je li oštećenik kod traženja odnosno dosude mu naknade buduće kapitalizirane naknade imovinske štete ima pravo ma zakonske zatezne kamate za razdoblje prije donošenja prvostupanjske presude?

[Rev 1261/2021](#)

(...) u odgovoru na prvo postavljeno pitanje u ovoj reviziji valja reći da parnični sud nije vezan odlukom tužitelja donesenom u upravnom postupku glede uzroka umirovljenja osiguranika tužitelja i osiguraniku štetnika (ovdje tuženika) dopušteno je u parnici dokazivati da radna sposobnost osiguranika tužitelja i njegovo umirovljenje nisu u uzročno-posljedičnoj vezi. O rezultatu dokazivanja i eventualnom etabliranju uzročne veze između ozljeđivanja i posljedica ozljeđivanja i umirovljenja osiguranika tužitelja ovisi i odštetna odgovornost tuženika.

vidi i **[Rev-x 165/2016](#)**, **[Revt 469/2017](#)**, **[Rev 1342/2021](#)**, **[Rev 663/2022](#)**, **[Rev 612/2022](#)**

Čl. 1085. i 1095. ZOO u vezi čl. 8. st. 2. toč. 5. Zakona o porezu na dohodak (dalje: ZPD)

NAKNADA ŠTETE IZGUBLJENE ZARADE KAO RAZLIKE IZMEĐU PROSJEČNOG BRUTO IZNOSA PLAĆE PRIJE ŠTETNOG DOGAĐAJA I NAKNADE NETO PLAĆE KOJU JE RADNIK PRIMAO ZA VRIJEME BOLOVANJA

11.17. Revd 2083/2021

1. Ima li oštećenik/tužitelj u sporu koji vodi radi naknade štete po osnovi osiguranja od automobilske odgovornosti pravo na naknadu imovinske štete s naslova izgubljene zarade kao razlike između prosječnog bruto iznosa plaće koju je primao prije štetnog događaja i naknade neto plaće koju je primao za vrijeme bolovanja ili mu pripada razlika između prosječne neto iznosa plaće koju je primao prije štetnog događaja i naknade neto plaće koju je primao za vrijeme bolovanja?

2. U slučaju kada oštećenik/tužitelj u sporu koji se vodi radi naknade štete po osnovi osiguranja od automobilske odgovornosti ostvaruje naknadu imovinske štete s naslova izgubljene zarade kao razlike između prosječnog iznosa plaće koju je primao za vrijeme bolovanja, može li se visina naknade štete utvrditi na način da se u odnos stave s jedne strane prosječna plaća u bruto iznosu a s druge naknada plaće koju taj isti prima za vrijeme bolovanja u neto iznosu?

[Rev 234/2022](#)

(...) Ovaj sud je u presudi Revd-2720/2020 od 17. studenog 2020. ispravljenoj rješenjem od 21. siječnja 2021. izrazio pravno shvaćanje glede ovakvih potraživanja naknade štete kao u ovom postupku, da oštećenik/tužitelj u sporu koji vodi radi naknade štete po osnovi osiguranja od automobilske odgovornosti ima pravo na naknadu imovinske štete s naslova izgubljene zarade kao razlike između prosječnog neto iznosa plaće koju je primao prije štetnog događaja i naknade neto plaće koju prima za vrijeme bolovanja.

vidi i **[Rev 676/2022](#)**

Čl. 1095. st.1 .i 2. ZOO u vezi čl. 68. Zakona o socijalnoj skrbi (dalje: ZSS)

DOPLATAK ZA TUĐU POMOĆ I NJEGU PREMA PROPISIMA O SOCIJALNOJ SKRBI, MOŽE SE ODOBRI TI NEKOJ OSOBI TEK AKO POMOĆ NE MOŽE OSTVARITI NA DRUGOJ OSNOVI;

OŠTEĆENIK SE NIJE TREBAO OBRATITI NADLEŽNOM CENTRU ZA SOCIJALNU SKRB RADI OSTVARIVANJA PRAVA NA NAKNADU I NA TAJ NAČIN SMANJITI IZNOS NAKNADE ŠTETE ZA TUĐU POMOĆ I NJEGU

11.18. Revd 1086/2020

Kada se tužbom zahtijeva naknada štete za trajnu tuđu pomoć i njegu (rentu), a oštećena osoba ne prima doplatak za tuđu pomoć i njegu temeljem Zakona o socijalnoj skrbi ili kad odbija pokrenuti postupak kod nadležnog Centra za socijalnu skrb radi ostvarivanja prava na novčanu naknadu po osnovi socijalnog osiguranja - je li sud dužan kao o prethodnom pitanju sam utvrditi postoji li pravo oštećene osobe na naknadu za tuđu pomoć po Zakonu o socijalnoj skrbi te ukoliko postoji, u kojoj visini joj pripada ova naknada?

Treba li u određivanju visine naknade za trajnu tuđu pomoć i njegu (rentu) uzeti u obzir i iznos koji tužitelj ostvaruje ili bi mogao ostvarivati od Centra za socijalnu skrb temeljem Zakona o socijalnoj skrbi pa kad tužitelj ostvaruje ovu naknadu ili bi imao pravo na istu je li potrebno utvrditi postoji li razlika stvarne štete i naknade koju prima od Centra? Treba li tužitelja odbiti sa njegovim zahtjevom za štetu s naslova trajne tuđe pomoći i njege (rente) ako je iznos novčane naknade koju prima od Centra veći od stvarne štete, odnosno usvojiti njegov zahtjev za razliku ako je stvarna šteta veća od naknade koju ostvaruje ili bi mogao ostvarivati?

[Rev 125/2021](#)

Doplatak za tuđu pomoć i njegu, prema propisima o socijalnoj skrbi, može se odobriti nekoj osobi tek ako pomoć ne može ostvariti na drugoj osnovi. Naime, odredbom čl. 68. ZSS/12, kao i ranijim i kasnijim odredbama zakona koji su uređivali materiju socijalne skrbi, bilo je propisano da se doplatak za tuđu pomoć i njegu može odobriti nekoj osobi ako pomoć ne može ostvariti na drugoj osnovi. U ovoj pravnoj stvari tužiteljica doplatak (naknadu) za tuđu pomoć i njegu može ostvariti na drugoj osnovi i to baš od tuženika kao štetnikovog osiguratelja. Kako to pravilno navodi prvostupanjski sud, da je tužiteljica takvo pravo doista i ostvarila, radi sprječavanja dvostruke naplate iste naknade, tada bi se iznos doplatka ostvaren prema odredbama o socijalnoj skrbi uračunao u iznos naknade štete po toj osnovi, a koji bi inače, prema odredbama obveznog prava, trebao naknaditi štetnik, odnosno njegov osiguratelj. Slijedom iznesenog neosnovana je tvrdnja tuženika da se tužiteljica trebala obratiti nadležnom centru za socijalnu skrb radi ostvarivanja prava na naknadu i na taj način smanjiti iznos naknade štete za tuđu pomoć i njegu, te da o takvoj njezinoj dispoziciji ovisi osnovanost tužbenog zahtjeva za naknadu tuđe pomoći i njege u ovoj pravnoj stvari (tako VSRH u odluci broj Rev-833/05 i Rev-4577/2019 od 1. rujna 2020.).

Čl. 161. st.1. i 2. u vezi čl. 151. st. 1 i 2. ZMO

NAKNADA ŠTETE - RAZLIKA IZMEĐU ISPLAĆENE OBITELJSKE MIROVINE I RAZMJERNOG DIJELA STAROSNE MIROVINE KOJU BI PO REDOVNOM TIJEKU STVARI OSTVARIO OSIGURANIK TUŽITELJA

11.19. Revd 652/2021

Ima li tužitelj pravo od tuženika potraživati puni iznos isplaćene obiteljske mirovine u situaciji odnosno trenutku kada bi osiguranik tužitelja po redovnom tijeku stvari ispunio uvjete za starosnu mirovinu te bi tužitelj svakako bio u obvezi isplaćivati mirovinu ili ima pravo potraživati stvarnu štetu odnosno eventualnu razliku između iznosa isplaćene obiteljske mirovine i pretpostavljene starosne mirovine ukoliko bi ta razlika postojala?

[Rev 1235/2021](#)

Po ocjeni ovog suda, u takvoj situaciji stvarnu štetu, koju tužitelj trpi isplatama obiteljske mirovine nakon pretpostavljenog stjecanja prava na starosnu mirovinu njegovog osiguranika, predstavlja razlika između isplaćene obiteljske mirovine i razmjernog dijela starosne mirovine koju bi po redovnom tijeku stvari ostvario osiguranik tužitelja, a koji razmjer ovisi o duljini staža osiguranja do smrti osiguranika tužitelja i duljini razdoblja u kojem je do pretpostavljenog stjecanja prava na starosnu mirovinu uplata doprinosa izostala.

vidi i **[Rev 470/2022](#)**

Čl. 7. Zakona o odvjetništvu (dalje: ZO), u vezi čl. 749., čl. 751. st.3., čl. 262. do 269. i 154. do 163. i 185. do 192. u svezi čl. 941. ZOO/91 i čl. 154. ZPP

ODŠTETNA ODGOVORNOST ODVJETNIKA - DOKAZIVANJE UZROČNE VEZE

11.20. Revd 4035/2020

(...) u odnosu na pitanje ispunjenja pretpostavki odgovornosti odvjetnika za naknadu štete u vidu podmirenja troškova parničnog postupka koje je tužitelj podmirio zbog toga što je izgubio parnicu, kod okolnosti da u postupku nije utvrđivano bi li tužitelj, da nije bilo propusta u zastupanju, uspio u tom postupku.

[Rev 296/2022](#)

(...) vodeći računa da između ostalih pretpostavki za naknadu štete oštećeni mora dokazati uzročnu vezu između štete i štetne radnje, da bi postojala odštetna

odgovornost odvjetnika i njegovog osiguratelja zbog povrede ugovorne obveze iz ugovora o nalogu koji se sastoji u pravilnom, savjesnom, stručnom i po pravilima struke zastupanju pred sudom pored činjenice da je tužitelj uslijed nekog propusta punomoćnika izgubio spor i stoga mu je nastala šteta, u ovom slučaju u vidu troškova parničnog postupka koje je morao podmiriti drugoj strani u postupku, da bi se utvrdila odštetna odgovornost sudovi moraju radi utvrđenja uzročno-posljedične veze u toj parnici utvrditi bi li tužitelj uspio u sporu i da nije bilo propusta u zastupanju.

Čl. 27. ZOOP MJERODAVNO PRAVO - SUBROGACIJSKI ZAHTJEVI NOSITELJA SOCIJALNOG OSIGURANJA

11.21. Revd 1273/2021

Je li za odluku u sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja motornog vozila štetnika radi isplate iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu?

[Rev 66/2022](#)

(...) u ovoj pravnoj stvari odluku trebalo je odlučiti primjenom odredbi ZOOP-a i to čl. 27. ZOOP koji uređuje „subrogacijske zahtjeve nositelja socijalnog osiguranja“.

vidi i [Rev 1180/2022](#)

Čl. 27. st. 2. i 3. ZOOP

RAZLIKA IZMEĐU IZNOSA INVALIDSKE MIROVINE KOJI SE ISPLAĆUJU I IZNOSA KOJI BI BILI ISPLAĆENI KADA BI RAZLOG ISPLATI BILA OZLJEDA NA RADU

11.22. Revd 2218/2021

1. Je li za odluku o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje (dalje: HZMO) protiv osiguravatelja štetnika radi povrata iznosa koji je HZMO isplatio svom osiguraniku mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za osiguranje, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate, a ne Zakon koji je bio na snazi u vrijeme nastanka samog štetnog događaja (prometne nezgode)?

2. Je li invalidska mirovina koju je u punom iznosu isplatio HZMO svom osiguraniku po propisima Zakona o mirovinskom osiguranju stvarna šteta u smislu odredbe čl. 27. st. 2. ZOOP-a koju bi osiguravatelj štetnika, u slučaju postojanja odgovornosti osiguratelja štetnika, bio u obvezi naknaditi HZMO-u ili se isplaćena invalidska mirovina u punom iznosu ne može smatrati stvarnom štetom u smislu čl. 27. st. 2. ZOOP-a budući ta odredba stvarnom štetom definira razmjerni iznos mirovine?

Rev 264/2022

Dakle, prvo pitanje, se u suštini svodi na pitanje po kojem se propisu ima procjenjivati osnovanost zahtjeva tužitelja. Kako je sud drugog stupnja zauzeo drugačije pravno shvaćanje glede primjene propisa koji se ima primijeniti na konkretno potraživanje tužitelja - izdatak za isplate na ime invalidske mirovine na temelju odredbe čl. 161. Zakona o osnovnom mirovinskom osiguranju valja odgovoriti da se ima primijeniti propis koji je bio na snazi u vrijeme kada je izdatak učinjen, a to je ZOOP, čime se i ovom odlukom reafirmira pravno shvaćanje izraženo u Rev-x 388/2018.

(...)

Prema ocjeni ovog suda, a sukladno jasnom izričaju odredbe čl. 27. st. 1. društvo za osiguranje (ovdje tuženik) obvezno je zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju, što znači svaku stvarnu štetu koju ti zavodi trpe bez obzira o kojem se osiguranju radi, ako se radi o obvezi iz okvira djelatnosti pojedinih zavoda za osiguranje i ako je obveza društva za osiguranje u granicama preuzetim u ugovoru o osiguranju između društva za osiguranje i njegovog osiguranika (stvarnog štetnika).

No, kada je riječ o izdacima učinjenim na ime invalidske mirovine, kako je to određeno st. 2. i 3. čl. 27. ZOOP obveza tuženika postoji ako postoji razlika između iznosa mirovine koji se isplaćuju i iznosa koji bi bili isplaćeni kada bi razlog isplati bila ozljeda na radu, a ne štetni događaj za koji je odgovoran tuženik na ime osiguranja stvarnog štetnika.

Čl. 1111. ZOO i čl. 55. Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZP/14)

POTROŠAČU PRIPADA PRAVO NA POVRAT PLAĆENOG PO OSNOVI NEPOŠTENE UGOVORNE ODREDBE KOJOM JE UGOVORENA PROMJENJIVOST KAMATNE STOPE PREMA ODLUCI KREDITORA, U VISINI UTVRĐENE RAZLIKE IZMEĐU PLAĆENIH KAMATA I KAMATA OBRAČUNATIH NA TEMELJU KAMATNE STOPE UTVRĐENE UGOVOROM U DIJELU KOJI NIJE OGLAŠEN NIŠTETNIM

11.23. Revd 2158/2021

Pripada li korisniku kredita, s osnove ništetnosti ugovorne odredbe o promjenjivosti stope ugovorne kamate sadržane u ugovoru o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kn s valutnom klauzulom u CHF, pravo na isplatu razlike između iznosa kamate obračunate po kamatnoj stopi koja bi bila utvrđena objektivnim referentnim parametrima za utvrđivanje visine kamatne stope i iznosa kamate koja bi bila obračunata po stopi određenoj odlukom tuženika kao banke, pod uvjetom da takva razlika postoji ili isplata razlike između iznosa kamate koju je korisnik kredita platio i iznosa kamate koja

bi za cijelo vrijeme otplate kredita bila izračunata na temelju početno ugovorene kamatne stope?

[Rev 308/2022](#)

Potrošaču pripada pravo na povrat plaćenog po osnovi nepoštene ugovorne odredbe kojom je ugovorena promjenjivost kamatne stope prema odluci kreditora, u visini utvrđene razlike između plaćenih kamata i kamata obračunatih na temelju kamatne stope utvrđene ugovorom u dijelu koji nije oglašen ništetnim, bez da se dio ugovorne odredbe koji je utvrđen ništetnim supstituira primjenom nekog parametra ili referentne stope koje bi određivao sud u okolnostima svakog pojedinog slučaja i u odnosu na tako utvrđenu stopu obračunava možebitna razlika.

Čl. 1067. stavak 1., 2. i 4. ZOO u vezi čl. 50. st.2. Zakona o cestama ("Narodne novine" broj 84/11, 18/13, 22/13, 54/13, 148/13 i 92/14.- dalje: ZC)

NEPOSTUPANJE OSOBE OVLAŠTENE UPRAVLJATI JAVNOM CESTOM PO ZAHTJEVU LOVOOVLAŠTENIKA IZ ČLANKA 50. st. 2. ZAKONA O CESTAMA OSLOBAĐA LOVOOVLAŠTENIKA OD OBJEKTIVNE ODGOVORNOSTI ZA ŠTETU NASTALU NALETOM DIVLJAČI (SRNE)

11.24. Revd 2222/2021

"...ekskulpira li nepostupanje osobe ovlaštene upravljati javnom cestom po zahtjevu iz članka 50. stavka 2. Zakona o cestama ("Narodne novine" broj 84/11, 18/13, 22/13, 54/13, 148/13 i 92/14) lovovlaštenika od odgovornosti za štetu?"

[Rev 352/2022](#)

Zato nepostupanje osobe ovlaštene upravljati javnom cestom po zahtjevu lovovlaštenika iz članka 50. stavka 2. Zakona o cestama ("Narodne novine" broj 84/11, 18/13, 22/13, 54/13, 148/13 i 92/14) oslobađa lovovlaštenika od objektivne odgovornosti za štetu nastalu naletom divljači (srne) na vozilo na cesti samo ukoliko je to nepostupanje u uzročnoj vezi sa štetnim događajem i štetom jer bi u tom slučaju lovovlaštenik dokazao da je šteta, djelomično ili potpuno, nastala radnjom treće osobe koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao izbjeći ni otkloniti čime bi bile ostvarene pretpostavke za oslobođenje od odgovornosti u smislu odredbe članka 1067. stavaka 1., 2. i 4. ZOO.

ČI. 27. ZOOP PRIMJENA PROPISA KOJI JE BIO NA SNAZI U VRIJEME KADA JE IZDATAK UČINJEN

11.25. Revd 2232/2021

Je li za odluku o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje ili odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju?

[Rev 184/2022](#)

(...) valja odgovoriti da se ima primijeniti propis koji je bio na snazi u vrijeme kada je izdatak učinjen, a to je ZOOP, čime se i ovom odlukom reafirmira pravno shvaćanje izraženo u Rev-x 388/2018.

vidi i **[Rev 1298/2022](#)**

ČI. 1111. i 1112. ZOO

BANKA KOJA JE U ZABLUDI ISPLATILA FIZIČKOJ OSOBI IZNOS STRANE VALUTE KOJI JOJ NIJE PRIPADA O, MOŽE U ISTOJ VALUTI TRAŽITI I VRAĆANJE ISPLAĆENIH IZNOSA

11.26. Revd 2996/2021

Da li banka koja je izvršila isplate tuženoj kao osobi opunomoćenoj za raspolaganje sredstvima na računu druge fizičke osobe, a nakon opoziva punomoći greškom odnosno zabludom svoje djelatnice, platila bez postojanja svijesti odnosno znanja da plaća nešto što nije dužna platiti, ima pravo na povrat plaćenog?

[Rev 257/2022](#)

Ovo stoga jer banka koja je u zabludi isplatila fizičkoj osobi iznos strane valute koji joj nije pripadao, može u istoj valuti tražiti i vraćanje isplaćenih iznosa, a i u kunskoj protuvrijednosti strane valute (u tom smislu i citirana revizijska odluka).

Okolnost da je došlo do greške u poslovanju banke (bilo ljudske bilo računalne) ne ovlašćuje drugu stranu da zadrži ono što je bez osnove stekla.

Čl. 1095. ZOO NAKNADA ŠTETE ZA TROŠKOVE TRAJNE TUĐE POMOĆI DRUGE OSOBE U OBLIKU NOVČANE RENTE

11.27. Revd 3708/2020

Ovisi li ostvarenje prava na naknadu štete za troškove trajne tuđe pomoći druge osobe u obliku novčane rente o dokaznim postupkom (medicinskim vještačenjem, iskazom tužitelja) utvrđenoj potrebi da oštećena osoba mora koristiti takvu pomoć za obavljanje određenih redovnih i uobičajenih poslova (primjerice kućanskih radnji, čišćenja, pranja, sagibanja, podizanja tereta), koja je potreba uzrokovana štetnim događajem ili isto ovisi o utvrđenom stupnju smanjenja životnih aktivnosti (i kojem) ili pak (i) o tome da li je utvrđeno da je oštećenik radno nesposoban?

Rev 1362/2021

Ako je utvrđeno da je štetni događaj uzrokovao potrebu da oštećena osoba mora koristiti tuđu pomoć za obavljanje redovnih i uobičajenih poslova, oko održavanja osobne higijene, vođenja redovnih kućnih i drugih poslova, koje je poslove obavljala prije štetnog događaja pa joj zato treba pomoć druge osobe, tada su ispunjene pretpostavke da se takvoj osobi naknadi šteta u visini troškova koje ima (ili bi imala – jer se isto priznaje ako pomoć pružaju ukućani), pri čemu ostvarenje tog prava nije zavisno o utvrđenim postocima smanjenja životnih aktivnosti, niti o tome je li osoba koja ima takvu potrebu radno nesposobna.

Čl. 1085. st. 4. u vezi čl. 29. st.1.ZOO

DUŽNIK KASNI S ISPUNJENJEM NOVČANE OBVEZE OD TRENUTKA KADA JE IZ POSTAVLJENOG ZAHTJEVA MOGAO SAZNATI ZA OPSEG SVOJE OBVEZE

11.28. Revd 1161/2020

(Kamate)

Je li na naknadu nenovčane materijalne štete u primjeni Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO) zatezne kamate teku od presuđenja, odnosno je li sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je dosudom iznosa totalne štete dosudio zatezne kamate od trenutka nastanka štetnog događaja?

Rev 634/2021

(...) odgovor na postavljeno pitanje glasi da u slučaju kada vjerovnik opravdano od tuženika, odnosno štetnika, zahtjeva naknadu u novcu za štetu koju je pretrpio, dužnik kasni s ispunjenjem novčane obveze od trenutka kada je iz postavljenog zahtjeva mogao saznati za opseg svoje obveze.

Čl. 19. ZOO u vezi čl. 10. st.1. EKLJP i čl. 73. Kodeksa odvjetničke etike

**ODGOVORNOST PUNOMOĆNIKA ZA SADRŽAJ PISMENA KOJI JE
PREDAN U SUDSKI SPIS**

11.29. Revd 3164/2020

Da li je odvjetnik kao punomoćnik stranke u postupku osobno odgovoran za sadržaj dokumenta koji je predan u sudski spis, a koji dokument joj je predala stranka?

[Rev 1082/2021](#)

Budući je 2. tuženica kao odvjetnica postupala po uputi svoje stranke koja joj je i dala predmetni dokument radi ulaganja u predmet spisa, a koji dokument (sudska odluka) izgledom se razlikuje od izgleda sudskih odluka u Republici Hrvatskoj, to proizlazi da u okolnostima konkretnog slučaja 2. tuženica nije, kao punomoćnica 1. tuženice, osobno odgovorna za sadržaj pismena koji je predan u sudski spis.

Čl. 14. Zakona o sustavu državne uprave (dalje: ZSDU)

DUGOTRAJNOST UPRAVNOG POSTUPKA I NAKNADA ŠTETE

11.30. Revd 1484/2021

Da li je zbog dugotrajnosti upravnog postupka ispunjena pretpostavka za naknadu štete Republike Hrvatske sukladno čl. 14. Zakona o sustavu državne uprave („Narodne novine“, broj 150/11 i 12/13)?

[Rev 133/2022](#)

Nedvojbeno je da je ustaljena praksa ovog revizijskog suda da sama činjenica dugotrajnosti upravnog postupka nije dovoljna da bi se ostvarile pretpostavke za naknadu štete od Republike Hrvatske sukladno čl. 14. ZSDU. U tom smislu, u odluci na koju se poziva tuženica, broj Rev 681/1997 od 3. ožujka 1998. izražava se shvaćanje: „U konkretnom predmetu sudovi nisu utvrdili da bi u postupanju službenika tužene bilo elemenata nezakonitog ili nepravilnog postupanja. Na to čak ni tužitelj ne ukazuje (samo upire na dugotrajnost postupka pred organima tužene). U toj činjenici, što je postupak dugo trajao nema elemenata nezakonitosti i nepravilnosti u radu službenika...), a koje shvaćanje predstavlja odgovor na postavljeno pitanje.

Čl. 27. ZOOP MJERODAVAN JE ZOOP KOJI JE BIO NA SNAZI U VRIJEME NASTANKA ŠTETE HZMO-u

11.31. Revd 5278/2021

Je li za odluku u sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika osnovom police obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti, a radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, odnosno kada je nastao obveznopravni odnos između stranaka?

[Rev 552/2022](#)

Prema pravnom shvaćanju ovog suda sadržanom u brojnim odlukama kao što su primjerice odluka broj [Rev-1067/12](#) od 5. prosinca 2017. za odluku u ovom sporu koji pokreće HZMO protiv osiguravatelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan je ZOOP koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete HZMO-u, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate mirovine, a ne zakon koji je bio na snazi u vrijeme nastanka samog štetnog događaja - prometne nezgode.

Čl. 176. ZOO

VLASNIK RENT-a-car VOZILA KOJI PRAVNIM POSLOM POVJERI TREĆOJ OSOBI TO VOZILO NA KORIŠTENJE, OSLOBAĐA SE SVOJE ODGOVORNOSTI ZA ŠTETU PROIZAŠLE IZ UPORABE TOG VOZILA

Revd 2400/2021

Odgovara li vlasnik rent-a-car vozila trećim osobama za štetu nastalu uporabom tog vozila od strane osobe kojoj je povjerio vozilo da se njime služi i koristi temeljem valjanog pravnog posla?

[Rev 1257/2021](#)

Polazeći od sadržaja navedene zakonske odrede ovaj sud zaključuje da u situaciji kada vlasnik rent-a-car vozila pravnim poslom povjeri trećoj osobi to vozilo na korištenje, oslobađa se svoje odgovornosti za štetu proizašle iz uporabe tog vozila, osim u slučaju ako je šteta proizašla iz neke skrivene mane vozila ili ako ga je povjerio osobi koja nije osposobljena ili nije ovlaštena njome rukovati, a što u ovom predmetu ne proizlazi iz utvrđenja u postupku.

Takvo shvaćanje ovaj sud je već izrazio u više svojih presuda (poslovni broj Rev-2131/1990 od 30. siječnja 1991., poslovni broj Rev-558/2004 od 21. rujna 2004. itd.).

Čl. 27. ZOOP

PRIMJENA PROPISA KOJI JE BIO NA SNAZI U VRIJEME KADA JE IZDATAK UČINJEN

11.33. Revd 3503/2021

Je li za odluku u sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika, radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine, mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu ("Narodne novine" broj 151/05, 36/09, 75/09, 76/13 i 152/14 – dalje: ZOOP) koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, odnosno u trenutku kad su izvršene isplate mirovine, ili Zakon o mirovinskom osiguranju ("Narodne novine" broj 157/13, 151/14, 33/15, 93/15 i 120/16 – dalje: ZMO) koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štetnog događaja?

[Rev 3/2022](#)

Prema pravnom shvaćanju ovoga suda sadržanog u brojnim odlukama, kao što su primjerice odluke navedene u reviziji tuženika, ali isto tako i odluke ovog suda broj [Rev 1067/12](#) od 5. prosinca 2017. i broj Rev 909/21-3 od 8. rujna 2021., za odluku u ovom i sličnim sporovima koje pokreće HZMO protiv osiguravatelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan je ZOOP koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete HZMO-u, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate mirovina.

Čl.115. st.2. Zakona o zdravstvenom osiguranju (dalje: ZZO) i čl. 91. st.3. Zakona o osiguranju (dalje: ZO)

PRIMJENA NOVIJEG ZAKONA U SLUČAJU KAD SE NA ŠTETNI DOGAĐAJ PRIMJENJUJU DVA ZAKONA ISTE PRAVNE SNAGE

11.34. Revd 5289/2021

U situaciji kada se na štetni događaj primjenjuju dva zakona iste pravne snage, i to Zakon o zdravstvenom osiguranju („Narodne novine“ broj 94/01, 88/02, 149/02 i 117/03 – dalje: ZZO/2001) koji je stupio na snagu 1. siječnja 2002. i Zakon o osiguranju („Narodne novine“ broj 46/97, 116/99 i 11/02 – dalje: ZO/1997) koji je stupio na snagu 22. travnja 1997. primjenjuje li se načelo lex posterior derogat legi priori?

[Rev 666/2022](#)

Dakle, u situaciji kada se na štetni događaj primjenjuju dva zakona iste pravne snage (jer ZO/1997 nije poseban zakon u odnosu na ZZO/2001) onda prednost u primjeni ima noviji zakon, slijedom čega se u konkretnom slučaju ima primijeniti ZZO/2001 koji je odredbom članka 115. stavak 2. derogirao odredbu članka 91. stavak 3. ZO/1997 i na taj način dao pravo zavodu za zdravstveno osiguranje zahtijevati naknadu štete od Hrvatskog ureda za osiguranje.

Čl. 12. st. 4. ZOOP

PRAVO NA ZATEZNE KAMATE OD PODNOŠENJA ODŠTETNOG ZAHTJEVA

11.35. Revd 3292/2020

(kamate)

Teku li zatezne kamate na naknadu neimovinske štete od dana podnošenja odštetnog zahtjeva, odnosno, ako on nije podnesen, od dana podnošenja tužbe, u smislu odredbe čl. 12. st. 1. i 4. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu?

i

Teku li zatezne kamate na iznos naknade neimovinske štete od dana podnošenja tužbe, i to za onu štetu koja je u tom trenutku nastala, odnosno koja je u tom trenutku prema redovnom tijeku bila predvidiva, u smislu odredbe čl. 1103. Zakona o obveznim odnosima?

[Rev 877/2021](#)

(...) za naknadu neimovinske štete kod šteta počinjenih u prometu gdje se primjenjuje ZOOP zatezna kamata teče od podnošenja odštetnog zahtjeva osiguravatelju, a ako isti nije podnesen ili se ne može utvrditi kada je bio podnesen tada od dana podnošenja tužbe, osim ako je šteta nastala nakon toga.

Čl. 1111. ZOO/05 u vezi čl. 41. Zakona o naknadi za oduzetu imovinu

PRAVO ZAKUPNIKA PRENIJETI PRAVNIM POSLOM SVOJA PRAVA I ZAHTJEVE KOJE IMA PO OSNOVI ULAGANJA IZVRŠENIH U POSLOVNI PROSTOR NA DRUGU OSOBU

11.36. Revd 2017/2020

Je li Zakonom o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine („Narodne novine“, broj 92/96, 92/99, 39/99, 42/99, 43/00, 131/01, 27/01, 34/01, 65/01, 80/02 i 81/02) ili nekim drugim propisom zakupniku zabranjeno pravnim poslom prenijeti na drugu osobu svoja prava i zahtjeve koja ima po osnovi ulaganja izvršenih u poslovni prostor?

[Rev 1443/2021](#)

Naknada koju je vlasnik dužan isplatiti zakupniku, u biti, proizlazi iz općih odredaba stjecanja bez osnove, odnosno proizlazi iz odredbe čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21) koja

propisuje da kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakona, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi. Naime, u ovom slučaju, zakupnik je izvršenim ulaganjima, bez pravne osnove povećao imovinu vlasnika.

Takva tražbina za izvršena ulaganja u poslovni prostor je tražbina koja se može pravnim poslom prenijeti na drugu osobu, primjerice ugovorom o cesiji iz odredbe čl. 80. ZOO.

Navedeni prijenos nije zabranjen odredbom čl. 41. Zakona o naknadi, kao niti nekim drugim kogentnim propisom, pa niti osnovnim načelima obveznog prava.

Čl.14. Zakona o sustavu državne uprave (dalje: ZSU) i čl. 3. EKLJP

ODGOVORNOST REPUBLIKE HRVATSKE ZA ŠTETU KOJI POLICIJSKI SLUŽBENIK POČINI TREĆIM OSOBAMA U SLUŽBI

11.37. Revd 810/2020

Da li Republika Hrvatska za štetu koju policijski službenik počini trećim osobama u službi ili u svezi sa službom odgovara po principu krivnje (subjektivna odgovornost) ili po principu uzročnosti (objektivna odgovornost)?

[Rev 1213/2020](#)

(...) odgovor na postavljeno pitanje je da Republika Hrvatska za štetu koju policijski službenik počini trećim osobama u službi ili u vezi sa službom odgovara po principu uzročnosti (objektivna odgovornost), ali ona se te odgovornosti može osloboditi ako dokaže da je šteta posljedica zakonite primjene policijskih ovlasti, a što je ovdje i dokazano, sve kako je to naprijed, od strane prvostupanjskog suda, pravilno navedeno.

Čl. 27. ZOOP

PRIMJENA PROPISA KOJI JE BIO NA SNAZI U VRIJEME KADA JE IZDATAK UČINJEN (HZMO)

11.38. Revd 1511/2022

Je su li za utvrđivanje stvarne štete u postupcima u kojima Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje od osiguravajućeg društva potražuje naknadu isplaćenih mirovina povodom prometne nezgode - a koje su isplaćene u vrijeme kada je na snazi bio Zakon o obveznim osiguranjima u prometu - mjerodavne odredbe Zakona o obveznim osiguranjima u prometu ili Zakona o mirovinskom osiguranju?

[Rev 866/2022](#)

„(...)u ovoj pravnoj stvari trebalo je odlučiti primjenom odredbi ZOOP-a i to čl. 27. ZOOP koji uređuje „subrogacijske zahtjeve nositelja socijalnog osiguranja“.

vidi i [Rev 1133/2022](#)

Čl. 27. ZOOP

PRIMJENA PROPISA KOJI JE BIO NA SNAZI U VRIJEME KADA JE IZDATAK UČINJEN (HZMO)

11.39. Revd 1148/2021

1. Je li shvaćanje na kojemu se temelji pobijana prvostupanjska i drugostupanjska presuda, u pogledu stava da Zakon o mirovinskom osiguranju (čl. 163. st. 7. ZOMO/98, odnosno čl. 164. st. 5. ZOMO) predstavlja lex specialis u odnosu na odredbe Zakona o obveznom osiguranju u prometu (čl. 27. st. 3. ZOOP – NN 151/05, 36/05, 75/09, 76/13, 152/14) u pogledu obračuna visine potraživanja tužitelja podudarno s pravnim shvaćanjem revizijskog suda izraženog u odlukama broj Rev-x-388/2018-2 od 25. kolovoza 2020. i broj Rev-2320/2015-2 od 21. svibnja 2015. i s tim u vezi je li pogrešno primijenjeno materijalno pravo kod odluke o osnovanosti tužbenog zahtjeva primjenom odredaba ZOMO?
2. Je li za utvrđenje stvarne štete u postupcima u kojima Zavod za mirovinsko osiguranje od osiguravajućeg društva potražuje naknadu isplaćenih mirovina povodom prometne nezgode – a koje su isplaćene u vrijeme kada je na snazi ZOOP – mjerodavan ZOMO ili ZOOP?

[Rev 901/2021](#)

(...) za odluku o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan je Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate mirovine, a ne zakon koji je bio na snazi u vrijeme nastanka samog štetnog događaja (prometne nezgode).

vidi i [Rev 122/2022](#)

Čl. 27. ZOOP

PRIMJENA PROPISA KOJI JE BIO NA SNAZI U VRIJEME KADA JE IZDATAK UČINJEN

11.40. Revd 1310/2020

Da li je za odluku o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje ili Zakon o mirovinskom osiguranju?

tako i u Revd 2217/2021

[Rev 174/2022](#)

Glede pitanja zbog kojeg je dopuštena i podnesena revizija ovaj sud je već u odluci poslovni broj Rev-x 388/2018 od 25. kolovoza 2020. zauzeo pravno shvaćanje prema kojem je za odluku o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate mirovine, a ne zakon koji je bio na snazi u vrijeme nastanka samog štetnog događaja (prometne nezgode), a istovjetno pravno shvaćanje zauzeto je i u kasnijim odlukama ovoga suda (Rev-5292/2019-2 od 16. lipnja 2020., Rev 206/2022-2 od 23. ožujka 2022., Rev 12/2022 od 12. siječnja 2022.).

vidi i [Rev 553/2022](#)

Čl.27. ZOOP

PRIMJENA PROPISA KOJI JE BIO NA SNAZI U VRIJEME KADA JE IZDATAK UČINJEN (HZMO)

11.41. Revd 389/2021

Je li za odluku o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje odnosno u trenutku kada su izvršene isplate, a ne Zakon koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štetnog događaja (prometne nezgode)

[Rev 881/2022](#)

vidi toč. 1.40.

Čl. 1101. ZOO/05

NAKNADA NEIMOVINSKE ŠTETE – NAROČITO TEŠKI INVALIDITET BLISKE OSOBE

11.42. Revd 5603/2021

Je li za dosuđenje naknade neimovinske štete zbog naročito teškog invaliditeta bliske osobe, osim stupnja umanjena životne aktivnosti srodnika, ovdje I.B. odlučan i stupanj i lokalitet naruženja, potreba oštećenika za tuđom njegom i pomoći koju mu mora pružati obitelj, radna nesposobnost oštećenika, duševne promjene na strani oštećenika, odnosno moraju li se uzeti u obzir svi takvi manifestacioni oblici umanjena životne aktivnosti oštećenika, kao i duševna bol koju trpe tužitelji kao posebni oštećenici ili je bitna samo ocjena suda kako nije riječ o osobito teškom invaliditetu, a duševna bol se nedvojbeno trpi?

[Rev 358/2022](#)

Odgovarajući na pitanje zbog kojeg je u ovom postupku dopušteno izjaviti reviziju po ocjeni ovog suda pri ocjenjivanju da li naročito teški invaliditet neke osobe opravdava dosuđivanje pravične novčane naknade zbog povrede prava osobnosti i srodnicima oštećenog nije od značaja samo postotak invaliditeta oštećenog, već treba ocijeniti i sve druge okolnosti kroz koje se invaliditet i ograničenja kojima je izložen oštećeni očituju u svakodnevnom životu oštećenog i srodnika koji bi bili aktivno legitimirani potraživati naknadu neimovinske štete, te vodeći računa o takvim manifestacijama i posljedicama invaliditeta odlučiti postoji li na strani bliskih srodnika objektivno opravdanje za dosuđivanje neimovinske štete po osnovi iz čl. 1101. ZOO-a.

Čl.1112. ZOO/05

PLAĆANJE NEOSNOVANO VISOKOG IZNOSA RAČUNA – PLAĆANJE RADI IZBJEGAVANJA PRISILE

11.43. Revd 1114/2021

1. Smatra li se plaćanje neosnovano visokog iznosa računa za vodoopskrbu i odvodnju, s kojim je korisnik upoznat prilikom plaćanja, plaćanjem radi izbjegavanja prisile u smislu čl. 1112. st. 1. ZOO-a?
2. Smatra li se prigovor na neosnovano visok iznos računa, koji korisnik usluge podnese pružatelju usluge sukladno općim uvjetima pružatelja usluge, pridržavanjem prava na povrat u smislu čl. 1112. st. 1. ZOO-a?

[Rev 712/2021](#)

U odnosu na predmetno prvo pravno pitanje za ukazati je na slijedeće. Niti iz odredbe čl. 1112. st. 1. ZOO, niti iz bilo koje druge zakonske odredbe ne proizlazi presumpcija

da je plaćanje neosnovano visokog računa za vodoopskrbu i odvodnju izvršeno radi izbjegavanja prisile. Niti po logici (prirodi) stvari nema mjesta općem zaključku da je plaćanje neosnovano visokog računa za vodoopskrbu i odvodnju izvršeno radi izbjegavanja prisile. No to ne znači da je isključena mogućnost da se u određenom slučaju dokazuje da je takvo plaćanje izvršeno radi izbjegavanja prisile.

U odnosu na predmetno drugo pravno pitanje za ukazati je na slijedeće. U situaciji kada korisnik usluge nakon izdanog računa pružatelja usluge podnese prigovor na taj račun sukladno Općim uvjetima pružatelja usluge, kada pružatelj usluga dijelom prihvati taj prigovor i smanji račun, te kada korisnik usluge nakon toga plati taj smanjeni račun, on samim podnošenjem prigovora (bez izričitog očitovanja volje) nije zadržao pravo na povrat u smislu odredbe čl. 1112. st. 1. ZOO-a.

Čl. 14., čl. 74., čl. 76. ZIKZ-a i Pravilnik o standardima smještaja i prehrane zatvorenika

VRIJEME PROVEDENO U PENALNOJ USTANOVU U UVJETIMA GDJE ZATVORENIK IMA NA RASPOLAGANJU MANJE OD 3 m² ŽIVOTNOG PROSTORA – povreda prava osobnosti

11.44. Revd 926/2021

Je li sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada kod ocjene povrede prava osobnosti zbog neadekvatnog prostora nije uzeo u obzir da se manjak prostora i uvjet sanitarnog čvora nadomještaju pogodnostima utvrđenim odredbama čl. 14., čl. 74., čl. 76. ZIKZ-a i Pravilnika o standardima smještaja i prehrane zatvorenika (Narodne novine“ broj 92/02)?

[Rev 52/2022](#)

Tužitelj je tijekom dugotrajnog boravka u zatvorskim ustanovama (3702 dana) pretežno boravio u prostorijama u kojima je na njega otpadalo manje od 3 m², koja okolnost znatno vrijeđa zdravstveni standard propisan odredbom čl. 14. st. 1. i čl. 74. ZIKZ i ljudsko dostojanstvo.

Suprotno tvrdnji revidentice, u takvoj situaciji ovakav neprimjereni smještaj tužitelja ne može se smatrati u cijelosti kompenziranim činjenicom da je u okviru propisanog vremena tužitelj mogao boraviti u zajedničkim prostorijama i baviti sportskim i kulturnim aktivnostima, te da mu je bila osigurana liječnika skrb.

vidi i **[Rev 1118/2021](#)**

Čl. 178., čl. 174. i 177. u vezi čl. 206. st. 3. ZOO/91

PRIMJENA ČL. 178. ZOO/91 U SLUČAJU SUDARA VLAKA I CESTOVNIH MOTORNIH VOZILA

11.45. Revd 1529/2021

Radi li se o sudaru motornih vozila u slučaju sudara motornog vozila i vlaka te odgovara li imatelj vlaka za štetu koju pretrpe treće osobe u smislu odredaba čl. 178. st. 4. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99) i čl. 4. st. 1. toč. 30. Zakona o sigurnosti prometa na cestama ("Narodne novine" 59/96)?

Rev 559/2022

Za razliku od ZOO/05, koji u čl. 1068. definira pojam motornog vozila kao vozila koje je namijenjeno da se snagom vlastitog motora kreće po površini zemlje, na tračnicama ili bez njih, ZOO/91 nije definirao pojam motornog vozila. Stoga je u praksi ovog suda, u primjeni odredbi ZOO/91, s obzirom na pojam motornog vozila, definiran Zakonom o sigurnosti prometa na cestama, zauzeto shvaćanje da se u situaciji sudara vlaka i cestovnih motornih vozila ne primjenjuje odredba čl. 178. st. 4. ZOO/91, već odredbe čl. 174. i 177. u vezi čl. 206. st. 3. ZOO/91 (npr. Rev 1206/06-2 od 21. veljače 2007. i Rev-2197/1998-2 od 4. srpnja 2001.).

Čl. 27.st.3. ZOOP

PRIMJENA PROPISA KOJI JE BIO NA SNAZI U VRIJEME KADA JE IZDATAK UČINJEN (KADA SU IZVRŠENE ISPLATE MIROVINE - HZMO)

11.46 Revd 4523/2021

1. Je li za utvrđenje visine štete u postupcima u kojima Zavod za mirovinsko osiguranje od osiguravajućeg društva potražuje naknadu isplaćenih mirovina oštećenicima iz prometnih nesreća, a koje mirovine su isplaćene u vrijeme kada je na snazi bio Zakon o obveznim osiguranjima u prometu, mjerodavna odredba čl.27. st.3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu ili se primjenjuju isključivo odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju?

2. Je li za odluku o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine, mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, odnosno u trenutku kad su izvršene isplate mirovine, ili Zakon o mirovinskom osiguranju koji je bio na snazi u vrijeme nastanka samog štetnog događaja i u vrijeme isplata te je li shvaćanje na kojemu se temelji pobijana drugostupanjska presuda da se sukladno odredbi čl.164. st.5. Zakona o mirovinskom osiguranju na odnos između stranaka ne primjenjuje odredba čl.27. st.3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu u pogledu obračuna visine potraživanja tužitelja, u opreci s pravnim shvaćanjem revizijskog suda u

odlukama Rev-x 388/2018 od 25.08.2020., Rev-x 837/2018 od 14.04.2021., Rev-2320/2015-2 od 21.05.2019. i [Rev-1067/2012](#) od 05.12.2017. o tome da se na odnos između stranaka primjenjuje odredba čl.27. st. 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu?

[Rev 731/2022](#)

Naime, revizijski je sud u nizu svojih odluka (tako npr. u recentnijoj - Rev 3660/2018 od 12. siječnja 2022., ali i prije toga u Rev 1067/12 od 5. prosinca 2017., Rev 5292/2019-2 od 16. lipnja 2020. etc.) zauzeo pravno shvaćanje da je za odluku o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate mirovine.

vidi i [Rev 1025/2021](#), [Rev 235/2023](#), [Rev 1068/2022](#)

Čl. 85. u vezi čl. 10. Zakona o osiguranju (dalje: ZO)

PRIMJENA ČL. 85. (LIMIT OSIGURANJA) NA HRVATSKI ZAVOD ZA ZDRAVSTVENO OSIGURANJE

11.47. Revd 2689/2020

Je li Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje u smislu čl. 10. Zakona o osiguranju (NN br. 46/96, 119/99 i 11/02 - dalje ZO) izuzet od primjene navedenog zakona i odredbe čl. 85. istoga?

[Rev 797/2021](#)

ZO svojim odredbama i njihovim učincima vezuje i tužitelja - pa ga u pravima ograničava i njima propisan i limit osiguranja.

Čl. 1045. i 1046 ZOO/05 u vezi odredbi Zakona o prestanku važenja Zakona o javnim ovršiteljima

PRESTANKOM VAŽENJA ZAKONA O JAVNIM OVRŠITELJIMA ISPUNJENE SU SVE PRETPOSTVKE ZA NAKNADU ŠTETE

11.48. Revd 1717/2021

Jesu li među subjektima odštetnopravnog odnosa nastalog Zakonom o prestanku važenja Zakona o javnim ovršiteljima (Narodne novine broj 139/10, 150/11 i 70/12) i ukidanjem službe javnih ovršitelja ispunjene sve pretpostavke iz odredbe čl. 1045. i

1046. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18) za potraživanje izmakle koristi?

[Rev 51/2022](#)

(...) odgovor na postavljeno pitanje je da su među subjektima odštetnopravnog odnosa nastalog Zakonom o prestanku važenja Zakona o javnim ovršiteljima ("Narodne novine", broj 139/10, 150/11 i 70/12) i ukidanjem službe javnih ovršitelja ispunjene sve pretpostavke iz odredbe čl. 1045. i 1046. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO) za potraživanje izmakle koristi, dok će se u daljnjem tijeku postupka ispitati u kojoj visini a sukladno načelu razmjernosti odnosno, sve dok je bilo potrebno da se tužiteljica vrati u poziciju u kojoj bi se nalazila da takvog miješanja javne vlasti nije bilo.

Čl. 1089. st.1. i 2. ZOO/05

PRAVO NA NAKNADU ŠTETE KADA ŠTETA NIJE POPRAVLJENA

11.49. Revd 830/2021

1. Predstavlja li račun popravka dokaz da je nastala imovinska šteta doista i otklonjena, odnosno što je tužitelj dužan priložiti, osim računa, kao dokaz da je nastala imovinska šteta doista otklonjena?
2. Ima li tužitelj pravo na naknadu štete, prema ponudi za popravak iako štetu nije otklonio?

[Rev 1112/2022](#)

(...) odgovor na postavljena pravna pitanja u reviziji bi glasilo da oštećenik ima pravo na naknadu štete i u slučaju kada nije sam popravio štetu, a račun popravka može biti dokaz da je šteta podmirena te se o pravu na naknadu štete može zaključiti i prema ponudi za popravak štete. Kao što je već navedeno, tužitelj u takvim slučajevima mora dokazati visinu štete, a koja može proizlaziti i iz priloženih računa i ponude ukoliko takva visina nije sporna.

Čl. 210., čl. 214., čl. 394 ZOO/91, čl. 46. st. 4. Zakona o građevinskom zemljištu (dalje: ZGZ)

UTVRĐIVANJE VRIJEDNOSTI IZVEDENIH RADOVA NA GRAĐEVINSKOM ZEMLJIŠTU - REVALORIZACIJA GLAVNICE

11.50. Revd 1320/2020

1. Da li se vrijednost naknade za izvedene radove na građevinskom zemljištu u primjeni odredbe čl. 46. bivšeg Zakona o građevinskom zemljištu („Narodne novine“, broj 54/80 – dalje: ZGZ), utvrđuje prema cijenama u vrijeme vraćanja zemljišta Općini

odnosno njenom pravnom slijedniku ili u vrijeme donošenja odluke suda o tom zahtjevu, te ako se visina potraživanja utvrđuje prema cijenama u vrijeme donošenja presude, da li zatezna kamata na iznos naknade teče od dana podnošenja zahtjeva ili od dana donošenja presude kojom se prihvaća tužbeni zahtjev koji se odnosi na to potraživanje?

2. Da li se visina stope zatezne kamate prema Zakonu o visini stope zatezne kamate („Narodne novine“, broj 57/89) odnosi i na potraživanja prije stupanja na snagu tog Zakona?

3. Od kakvog je utjecaja na zakašnjenje vjerovnika i obvezu dužnika platiti zateznu kamatu ako je vjerovnik bez osnovanog razloga odbio primiti ispunjenje obveze (čl. 325. i 326. bivšeg Zakona o obveznim odnosima „Narodne novine“, broj 53/91)?

Rev 491/2021

Dakle, sudovi nižeg stupnja mogli su vrijednost za izvedene radove na građevinskom zemljištu utvrditi prema cijenama u vrijeme vraćanja zemljišta općini, odnosno njenom pravnom slijedniku, ili u vrijeme donošenja odluke suda o tom zahtjevu. Ako se visina potraživanja utvrđuje prema cijenama u vrijeme donošenja presude valjalo bi dosuditi zatezne kamate od tog trenutka. Ako je cijena utvrđena u trenutku vraćanja zemljišta, dakle prema cijenama radova i materijala koje su bile u to vrijeme, ako se uopće, zbog denominacije, ta vrijednost može izraziti u sadašnjoj valuti, trebalo je dosuditi zatezne kamate od tog trenutka, te u visinama koje su bile propisane u navedenom razdoblju.

Čl. 83. i 77. Zakona o lovstvu u vezi čl. 1045. ZOO/05 ODGOVORNOST LOVOOVLAŠTENIKA ZA ŠTETU OD DIVLJAČI U PRUŽNOM POJASU

11.51. Revd 1000/2020

Da li lovoovlaštenik po odredbi čl. 83. st. 1. ZL (NN 140/05...14/14) odgovara za štetu od divljači u pružnom pojasu u odnosu na koje površine (obzirom na posebnim propisima rigorozno zapriječen sam pristup pružnom pojasu - osim radnicima HŽ, policiji i vojsci te pravosudnim tijelima - i time zabranjen lov na tim površinama) nije dopušteno osnivanje lovišta (čl. 9. st. 2. toč. 5. ZL) po čemu se radi o štetnom događaju do kojeg je došlo izvan lovišta?

Rev 309/2021

Kako se željezničke pruge ne smatraju prekidom zemljišta lovišta, a pozivanje 1. tuženika na odredbe Zakona o sigurnosti u željezničkom prometu ("Narodne novine", broj 40/07, 120/08 i 141/08), kojim nisu propisane mjere zaštite koje bi u odnosu na pristup divljači pruži bio obvezan poduzeti onaj tko održava prugu i pružni pojas (a to ionako nije tužitelj već 2. tuženik), to se primjenjuje odredba čl. 83. st. 1. ZL, pa je u navedenom sadržan odgovor na postavljeno pitanje. S druge strane, prema odredbi čl. 77. st. 1. ZL, lovoovlaštenik je obvezatan poduzimati određene mjere za

sprječavanje štete koju divljač može nanijeti ljudima ili imovini na zemljištima na kojima se prostire lovište.

Čl. 155. i čl. 195. st. 1. i st. 2. ZOO/91

ŠTETA ZBOG IZGUBLJENE ZARADE U POLJOPRIVREDI

11.52. Revd 4962/2021

1. Pripada li oštećeniku, za kojeg je uslijed posljedica štetnog događaja utvrđena potpuna nesposobnost za bavljenje poljoprivredom osobno i putem drugih osoba, naknada štete u visini izgubljene zarade zbog nemogućnosti bavljenja poljoprivredom ili u visini troškova radne snage drugih osoba za obavljanje poljoprivrednih radova koje je prije štetnog događaja obavljao oštećenik?
2. Je li vojnik bez čina u radnom odnosu u Oružanim snagama RH, kojem je tijekom liječenja odlukom nadležne osobe u organizacijskog hijerarhiji dodijeljen određeni čin slijedom kojeg bi mu pripadala viša plaća sukladno tom činu i koji se zbog posljedica štetnog događaja za koji je odgovoran poslodavac više ne može vratiti na svoje radno mjesto te bude umirovljen, ima pravo naknade štete zbog izgubljene zarade u visini razlike između mirovine do plaće sukladno dodijeljenom činu ili u visini razlike od mirovine do plaće koja mu je pripadala kao vojniku bez čina?
3. Uzima li se u obzir za izračun naknade štete zbog izgubljene zarade u vidu razlike između isplaćene mirovine i plaće koja bi radniku bila isplaćena da nije bilo štetnog događaja brutto plaća koju bi radnik primao ili netto plaća?

Rev 491/2022

U situaciji kada oštećeni zbog posljedica štetnog događaja više nije u objektivnoj mogućnosti niti osobno, a niti angažiranjem drugih osoba obavljati rad u poljoprivredi, onda on ima pravo na naknadu za taj vid štete, ne u visini troškova druge osobe, već u visini potencijalne zarade koju bi on ostvario osobnim radom u poljoprivredi (tako u Revx-651/2018-3 od 13.02.2019.).

Unatoč navedenom ovdje je za ukazati da šteta za troškove tuđe radne snage predstavlja tek način utvrđivanja visine štete zbog izgubljene zarade od prihoda u poljoprivredi oštećenika, a ne osnovu za naknadu štete u visini izdataka za tuđu radnu snagu, kako je to pogrešno zaključio drugostupanjski sud u pobijanoj presudi, s obzirom da je osnova za naknadu imovinske štete izgubljena zarada od prihoda u poljoprivredi oštećenika.

Uz utvrđenje da je tužitelj u vrijeme štetnog događaja bio vojnik - gardist, da je nakon toga koristio bolovanje, da mu je 31. ožujka 2002. prestala djelatna vojna služba (umirovljen s 1. travnja 2002.) te da je tužitelju prije umirovljenja i prestanka djelatne vojne službe 13. ožujka 2002. dodijeljen čin razvodnika pješništva, prvostupanjski sud dosuđuje tužitelju naknade štete za izgubljenu zaradu (plaću) i to u visini razlike mirovine koju ostvaruje i potencijalne bruto plaće koju bi ostvario sa činom razvodnika pješništva.

(...)

Uz pravilnu primjenu odredbe čl. 195. st. 1. i st. 2. ZOO, oštećeni ima pravo na naknadu štete za izgubljenu zaradu i to onu koju bi po redovnom toku stvari

ostvarivao da se nije dogodio štetni događaj (ne samo do visine zarade koju je ostvarivao do štetnog događaja).

U konkretnom slučaju upravo okolnost da je tužitelju prije umirovljenja dodijeljen čin (razvodnik pješaštva) barem za sada ukazuje na to da bi tužitelj po redovnom toku stvari (da se nije predmetni štetni događaj dogodio) u spornom razdoblju ostvarivao plaću za taj čin, a što bi mu davalo za pravo na naknadu štete za izgubljenu zaradu do iznosa te potencijalne plaće.

(...) Plaća na koju radnik ima pravo i koju je legitimiran zahtijevati, čini bruto plaća. No, u konkretnom slučaju tužitelj ne ostvaruje i ne zahtjeva isplatu plaće (naknadu plaće) već zahtjeva naknadu štete u vidu izgubljene zarade (plaće). Stoga i naknadu štete u vidu izgubljene zarade (plaće) valja promatrati u svjetlu odredbe čl. 155. ZOO, tj. u svjetlu izmakle koristi. Tužitelj i da nije bilo predmetnog štetnog događaja ne bi ostvarivao korist u visini bruto plaće već u visini neto plaće (razlika - porezi, prerez i doprinosi su prihod države, jedinice lokalne samouprave i fondova). Stoga tužitelj niti nema pravo na razliku između potencijalne neto i bruto plaće.

Čl. 1095. st. 2. i čl. 1092. st. 1. ZOO/05

KADA JE KOD OŠTEĆENIKA NASTALA NESPOSObNOST ZA OBAVLJANJE DOTADAŠNJEG POSLA, ŠTETU BI PREDSTAVLJALA EVENTUALNA RAZLIKA IZMEĐU PLAĆE KOJU BI OBJEKTIVNO MOGAO OSTVARITI SA SVOJOM PREOSTALOM RADNOM SPOSObNOŠĆU I MIROVINE KOJU PRIMA

11.53. Revd 4384/2021

Kod utvrđene profesionalne nesposobnosti za rad, a da pritom nije utvrđena opća nesposobnost za rad, pripada li tužitelju naknada cjelokupne štete u vidu izgubljene zarade kao razlike između plaće koju bi ostvario i mirovine, neovisno o eventualno preostaloj radnoj sposobnosti tužitelja?

Rev 153/2022

Tako npr. u presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-378/11-3 od 15. svibnja 2013. izraženo je shvaćanje da kada je tužitelju priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad, ali je on ostao sposoban za rad s punim radnim vremenom na drugim odgovarajućim poslovima, te nije stekao pravo na mirovinu zbog opće nesposobnosti za rad, treba ocijeniti i činjenicu je li se tužitelj pokušao zaposliti s preostalom radnom sposobnošću i je li u tom pravcu poduzimao odgovarajuće radnje radi sprječavanja (umanjenja) nastanka štete u vidu izgubljene zarade. Time se imalo na umu prijava Zavodu za zapošljavanje u svrhu traženja posla i sl.

Da je ponašanje oštećenika relevantno u okviru primjene odredbe čl. 192. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01 – dalje: ZOO/91) na način da je svaki oštećenik dužan nastojati da mu šteta bude što manja i u tom smislu je dužan poduzimati radnje sukladno svojim mogućnostima i potrebama, a kada to propusti i tako pridonese da mu šteta nastane ili bude veća, ima pravo samo na razmjerno smanjenje naknade,

izraženo je pravno shvaćanje npr. u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-1018/13-2 od 7. studenoga 2017.

Čl.54. i 57. Zakona o socijalnoj skrbi u vezi čl. 1100. ZOO/05

IZNOSI OSTVARENI PO OSNOVI SOCIJALNE SKRBI NE UMANJUJU PRAVA OŠTEĆENOG KOJA MU PRIPADAJU PO OSNOVI NAKNADE ŠTETE

11.54. Revd 3730/2021

1. Treba li pri utvrđivanju visine naknade neimovinske štete i naknade za trajnu tuđu pomoć i njegu (rentu) uzeti u obzir i iznose koje tužitelj ostvaruje ili bi mogao ostvarivati temeljem propisa o socijalnoj skrbi, zdravstvenom, mirovinskom i invalidskom osiguranju od Centra za socijalnu skrb, Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje ili Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje pa kad tužitelj ostvaruje takvu naknadu ili bi imao pravo na istu, je li potrebno utvrditi postoji li razlika stvarne štete i naknade koju ostvaruje po jednoj ili više navedenih osnova? Treba li tužitelja odbiti s njegovim zahtjevom za naknadom štete s naslova trajne tuđe pomoći njege (renta) i naknade neimovinske štete ako je iznos novčane naknade koju prima temeljem propisa o socijalnoj skrbi, zdravstvenom, mirovinskom i invalidskom osiguranju veći od stvarne štete, odnosno usvojiti njegov zahtjev za razliku ako je stvarna šteta veća od naknade koju ostvaruje ili bi mogao ostvarivati?
2. Kada se tužbom zahtijeva naknada neimovinske štete zbog povrede prava osobnosti te imovinske štete za trajnu tuđu pomoć i njegu (rentu), a oštećena osoba ne prima naknade temeljem propisa o socijalnoj skrbi, zdravstvenom, mirovinskom i invalidskom osiguranju ili odbija pokrenuti postupak kod nadležnih tijela radi ostvarivanja prava i naknada po tim osnovama je li sud dužan kao o prethodnom pitanju sam utvrditi postoji li pravo oštećene osobe na naknadu po gore navedenim osnovama te ukoliko postoji, u kojoj visini joj pripada ova naknada?
3. Uračunavaju li se novčana primanja s osnova osobne invalidnine u novčanu naknadu neimovinske štete na način da se pri odmjeravanju iznosa naknade činjenica ostvarivanja iste samo uzima u obzir ili je potrebno utvrditi točne iznose isplaćene s osnova osobne invalidnine ili eventualni kapitalizirani iznos invalidnine te tako utvrđene iznose oduzeti od iznosa pravične novčane naknadu s osnove neimovinske štete?

Rev 745/2022

Stoga, oštećenom se ne mogu u parnici radi naknade štete umanjivati njegova prava po toj osnovi zbog ostvarenih prava koja mu pripadaju po osnovi Zakona o socijalnoj skrbi slijedom čega ne dolazi niti do bilo kakvog uračunavanja i odbijanja u nominalnom iznosu ostvarenih primanja po osnovi socijalne skrbi od ostvarenih vidova štete, niti se činjenica ostvarivanja prihoda iz socijalne skrbi trebaju cijeliti prilikom utvrđivanja visine štete zbog povrede prava osobnosti ili tuđe pomoći i njege.

Čl.1045. u vezi čl. 1064. ZOO/05

OŠTEĆENIK IMA PRAVO NA NAKNADU ŠTETE KOJA UKLJUČUJE I POREZ NA DODANU VRIJEDNOST

11.55. Revd 2997/2021

Obuhvaća li obveza odgovorne osobe za naknadu štete i obvezu naknade s osnove poreza na dodanu vrijednost neovisno o tome što oštećenik nije priložio račun popravka iz kojeg bi proizlazilo da je taj porez uistinu i platio?

[Rev 140/2022](#)

U odnosu na postavljeno pravno pitanje zbog kojega je revizija dopuštena (ima li oštećenik pravo na naknadu štete u punom iznosu, uključujući i PDV) ovaj sud je zauzeo pravno shvaćanje na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 5. prosinca 2013. br. Su-IV-127/13-9 prema kojem oštećenik ima pravo na naknadu štete koja uključuje i porez na dodanu vrijednost.

Čl. 27.st.3. ZOOP

RAZMJERNI IZNOS MIROVINE KOJA SE ISPLAĆUJE OSIGURANIKU - UMIROVLJENJE ZBOG INVALIDNOSTI

11.56. Revd 4730/2021

Može li Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje koji svom osiguraniku isplaćuje invalidsku mirovinu u slučaju kada njegov osiguranik ispuni uvjete za odlazak u starosnu mirovinu, od osobe odgovorne za štetu, odnosno od osiguratelja potraživati i dalje isplaćeni iznos invalidske mirovine ili je potrebno po prigovoru osiguratelja (tuženice) utvrditi stvarnu štetu odnosno utvrditi razlikuje li se isplaćivana invalidska mirovina od potencijalne starosne mirovine, sve provođenjem financijskog vještačenja na navedenu okolnost utvrđenja stvarne štete kao razlike između invalidske i potencijalne starosne mirovine?

[Rev 850/2022](#)

(...) obveza tuženice kao društva za osiguranje, postoji samo onda ukoliko bi razmjerni iznos mirovine koja se isplaćuje osiguraniku HZMO bio veći od razmjernog iznosa mirovine koja se isplaćuje zbog umirovljenja uslijed invalidnosti, te je stoga u ovom slučaju trebalo utvrditi postoji li razlika između mirovine utvrđene rješenjem HZMO i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju invalidnosti i u ovisnosti o tome odlučiti o osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja.

vidi i [Rev 930/2022](#)

Čl. 1045. st.1. i 2. ZOO u vezi čl. 7. st.1. i 2. Zakona o odvjetništvu

ODGOVORNOST ODVJETNIKA ZA NAKNADU ŠTETE

11.57. Revd 2343/2020

Trebaju li za uspjeh tužitelja u parnici radi naknade štete koja se vodi protiv osiguratelja od odgovornosti iz djelatnosti odvjetnika, kao i protiv odvjetnika za štetu koja je prouzročena obavljanjem odvjetništva, biti utvrđene sve pretpostavke odštetne odgovornosti, a posebice uz postojanje uzročno posljedične veze i postojanje same štete te na kojoj od stranaka leži teret dokazivanja pojedinih pretpostavki odštetne odgovornosti?

[Rev 701/2021](#)

Naime, drugostupanjski sud nije dao razloge o toj odlučnoj činjenici, jer da bi tuženici bili odgovorni za naknadu štete koju je tužiteljica pretrpjela zbog protupravnog postupanja tuženice I. K., tužiteljica je morala dokazati postojanje uzročno-posljedične veze koja postoji ako se dokaže da bi tužiteljica uz uspjeh u parničnom postupku radi vraćanja zajma u konačnici uspjela i naplatiti svoje potraživanje po pravomoćnoj presudi.

Čl. 1113. ZOO

**PASIVNA LEGITIMACIJA RODITELJA KAO ZAKONSKOG ZASTUPNIKA
DJETETA U PARNICI RADI VRAĆANJA VIŠE PLAĆENIH IZNOSA
UZDRŽAVANJA**

11.58. Revd 5421/2021

Je li roditelj koji je kao zakonski zastupnik maloljetnog djeteta primao iznose uzdržavanja, pasivno legitimiran u parnici radi vraćanja previše plaćenih iznosa uzdržavanja?

[Rev 542/2022](#)

Stoga tuženica, koja je kao zakonska zastupnica zajedničkog djeteta, u vrijeme dok je dijete još bilo njoj povjereno na odgoj i čuvanje, sporne iznose primila u ime i za račun zastupane maloljetne kćeri stranaka, nije pasivno legitimirana u ovoj pravnoj stvari, jer dvostruko plaćanje duga nije izvršeno njoj nego zajedničkom djetetu stranaka (tako i ovaj sud u Rev-1375/1999-2 od 3. srpnja 2002.)

Čl. 1110. i 1111. st.1 ZOO/05 u vezi čl. 8. Zakona o izvlaštenju i čl. 129. ZVDSP

ISPLATA NAKNADE ZA ODUZETO ZEMLJIŠTE

11.59. Revd 1604/2021

1. Koja je pravna osnova zahtjeva za isplatu tržišne vrijednosti zemljišta koje je vlasnicima, koji nisu sudjelovali u postupku izvlaštenja, oduzeto iz posjeda radi izgradnje autoceste?
2. Stječe li se vlasništvo nekretnine dosjelošću ispunjenjem pretpostavki koje su propisane Zakonom o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09 i 153/09) ili u trenutku pravomoćnosti sudske odluke?

Rev 750/2022

Pravna osnova zahtjeva za isplatu tržišne vrijednosti zemljišta koje je vlasnicima, koji nisu sudjelovali u postupku izvlaštenja, oduzeto iz posjeda radi izgradnje autoceste, je stjecanje bez osnove.

Vlasništvo nekretnine dosjelošću stječe se ispunjenjem pretpostavki koje su propisane ZV-om, a ne u trenutku pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđeno postojanje prava vlasništva.

Čl. 1045. ZOO/05 u vezi čl.10. i 2. ZVDSP

ODGOVORNOST ZA NAKNADU ŠTETE OSOBE KOJA JE POČINILA SAMOVLASNO SMETANJE POSJEDA

11.60. Revd 3551/2020

Predstavlja li samovlasno oduzimanje posjeda (suposjeda) protupravnu štetnu radnju u smislu odredbe članka 1045.st.1. Zakona o obveznim odnosima(Narodne novine broj 35/05 i 41/08) ukoliko je pravomoćnom presudom utvrđeno da osoba kojoj je oduzet posjed (suposjed) nema pravo na posjed (suposjed)?

Rev 734/2021

Osoba koja je počinila smetanja posjeda odgovarala bi samo u slučaju da je uskratila posjedniku ono pravo zbog kojeg je posjednik imao izdatke (pravo na korištenje stana radi stanovanja putem najma) a ako posjednik nije imao pravo na korištenje stana i posjed tog stana onda uzrok izdataka za korištenje drugog stana nije u smetanju posjeda već u biti u okolnosti da posjednik nema pravo na korištenje stana u čijem je posjedu smetan, te okolnosti da nema drugu mogućnost za zadovoljavanje potreba koje je bez pravnog temelja zadovoljavao u stvari (stan ili kuća) u čijem je posjedu smetan.

Prema tome, kada je u pitanju naknada štete radi smetanja posjeda, kao u konkretnom slučaju, razumno je i pravno utemeljen zaključak da postoji odnos

između nastale štete i smetanja posjeda onda kada šteta nastaje zbog povrede nekog prava koje je činom smetanja oduzeto ili povrijeđeno.

(...)

Dakle, ono pravo radi kojeg je nastalo umanjnje nečije imovine (stjecanje posjeda stana radi zadovoljavanja stambenih potreba tužiteljice putem najma stana) može biti u uzročnoj vezi i pravni temelj za naknadu štete samo ako je određenim ponašanjem to isto pravo radi kojeg je nastalo umanjnje imovine povrijeđeno, dakle, u slučaju da je posjednik imao pravo i na posjed stvari i korištenje te stvari u čijem je posjedu smetan.

Čl.27. ZOOP, čl. 230. i 219.ZPP

PRIMJENA PROPISA KOJI JE BIO NA SNAZI U VRIJEME KADA JE IZDATAK UČINJEN

TERET DOKAZIVANJA UZROČNO POSLJEDIČNE VEZE

11.61. Revd 781/2021

1. Je li za odluku u sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje (dalje: HZMO) protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu ("Narodne novine", broj 151/05) koji je bio na snazi u vrijeme kada je HZMO nastala šteta odnosno kada su izvršene isplate mirovine ili Zakon o mirovinskom osiguranju ("Narodne novine" broj 102/98, 127/00, 59/01, 109/01, 147/02, 117/03, 30/04, 177/04, 92/05) koji je bio na snazi u vrijeme kada su izvršene isplate mirovine?

2. Je li u sporu koji pokreće HZMO protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine, kad osiguratelj štetnika (tuženik) ospori postojanje uzročno-posljedične veze između invalidnosti osiguranika tužitelja i prometne nezgode za koju je odgovoran osiguranik tuženika unatoč postojanju rješenja o priznanju prava na invalidsku mirovinu iz kojeg proizlazi da su ozljede koje su utjecale na nastanak invalidnosti zadobivene u prometnoj nezgodi teret dokaza uzročno-posljedične veze na tužitelju ili tuženiku?

Rev 113/2022

(...) valja odgovoriti da se ima primijeniti propis koji je bio na snazi u vrijeme kada je izdatak učinjen, a to je Zakon o obveznim osiguranjima u prometu ("Narodne novine", broj 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14,ZOOP), čime se i ovom odlukom reafirmira pravno shvaćanje izraženo u odluci ovoga suda Rev-x 388/2018, Rev 909/2021 i dr.

(...)

Stoga, samo u okolnostima kada bi u izreci upravnog rješenja kojim je utvrđeno pravo na mirovinu osiguraniku tužitelja bilo izričito navedeno da je razlog umirovljenja osiguranika tužitelja ozljeda koja je nastupila uslijed prometne nezgode koju je skrivio osiguranik

tuženika, moglo bi se zaključiti da je upravnim rješenjem tužitelja kao javnom ispravom u smislu čl. 230. ZPP utvrđeno postojanje uzročno – posljedične veze između štetnog događaja koji je skrivio osiguranik tuženika i razloga umirovljenja osiguranika tuženika, pa bi tada tuženik temeljem čl. 230. st. 3. ZPP bio ovlašten dokazivati da utvrđenja iz upravnog rješenja tužitelja nisu istinita. U svim ostalim situacijama ne može se zaključiti da je javnom ispravom utvrđeno postojanje uzročno – posljedične veze i stoga bi u svim drugim situacijama teret dokazivanja uzročno – posljedične veze bio na strani tužitelja što je ujedno i odgovor na postavljeno pitanje.

Čl. 1100. u vezi čl. 19. ZOO/05 i čl. 3. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava (dalje: EKLJP)

UVJETI U ZATVORU – POVRŠINA OSOBNOG PROSTORA JE POLAZIŠNA OSNOVA PRI OCJENI SUKLADNOSTI BORAVKA U ZATVORSKIM UVJETIMA S čl. 3. Konvencije

11.62. Revd 333/2021

1. Da li je za procjenu povrede prava osobnosti u kontekstu konvencijskih i ustavnih standarda potrebno duljinu boravka u neodgovarajućoj prostornosti i volumenu spavaonice odrediti matematički (numerički) zbrajanjem dana boravka u takvom prostoru ili se za primjenu tih standarda i procjenu povrede prava osobnosti treba uzeti u obzir stvarno efektivno vrijeme koje konkretni zatvorenik provede u toj spavaonici tijekom dana, te vrijeme kada je imao mogućnost koristiti prostore i sadržaje izvan spavaonice?

2. Da li se boravak u spavaonici neodgovarajuće kvadrature i volumena može kompenzirati mogućim i stvarnim boravkom u drugim prostorima kaznionice (npr. na radnom mjestu, prilikom korištenja slobodnih aktivnosti, kod korištenja pogodnosti i boravka u zajedničkim i vanjskim prostorima, kod dopuštenih izlazaka iz kaznionice i sl.)?

[Rev 230/2022](#)

Stoga je u odnosu na prvo postavljeno pitanje odgovoriti da za procjenu povrede prava osobnosti u kontekstu konvencijskih i ustavnih standarda nije potrebno duljinu boravka u neodgovarajućoj prostornosti i volumenu spavaonice odrediti matematički (numerički) zbrajanjem dana boravka u takvom prostoru već se za primjenu tih standarda i procjenu povrede prava osobnosti treba uzeti u obzir stvarno efektivno vrijeme koje konkretni zatvorenik provede u toj spavaonici tijekom dana, te vrijeme kada je imao mogućnost koristiti prostore i sadržaje izvan spavaonice. Dakle, površina osobnog prostora polazišna je osnova pri ocjeni sukladnosti boravka u zatvorskim uvjetima s čl. 3. Konvencije.

Nadalje, u odnosu na drugo postavljeno pitanje, odgovoriti je da se boravak u spavaonici neodgovarajuće kvadrature i volumena može kompenzirati mogućim i stvarnim boravkom u drugim prostorima kaznionice (npr. na radnom mjestu, prilikom korištenja slobodnih aktivnosti, kod korištenja pogodnosti i boravka u zajedničkim i

vanjskim prostorima, kod dopuštenih izlazaka iz kaznionice i sl.). Međutim, to je potrebno ispitati u svakom konkretnom slučaju i ocijeniti jesu li i u kojoj mjeri zadovoljeni svi takvi olakšavajući čimbenici ili ne.

Čl. 1106., 1072., 1092. ZOO/05

UMANJIVANJE UTVRĐENE NAKNADE UKUPNE NEIMOVINSKE ŠTETE ZA NESPORNO ISPLAĆENI IZNOS U SLUČAJU KAD JE UTVRĐENA I SUODGOVORNOST TUŽITELJA

11.63. Revd 1526/2021

Je li drugostupanjski sud u primjeni čl. 1106., čl. 1072. i čl. 1092. Zakona o obveznim odnosima donio nezakonitu presudu kada je tužitelju dosudio naknadu neimovinske štete tako da je od utvrđene visine naknade neimovinske štete umanjio nesporno plaćenu naknadu neimovinske štete i tek tako dobiveni iznos umanjio za suodgovornost (doprinos) tužitelja u nastanku nezgode i štete?

[Rev 472/2022](#)

Naime, drugostupanjski sud je prvotno trebao utvrditi naknadu ukupne neimovinske štete, a zatim tako utvrđenu visinu štete umanjiti za omjer suodgovornosti ili doprinosa tužitelja i onda iza toga umanjiti tako dobiveni iznos za nesporno isplaćenu naknadu neimovinske štete. Takav način obračuna predstavlja prihvaćenu i ustaljenu sudsku praksu ovoga suda koja je primjerice navedena i u odluci ovoga suda broj Gzz-181/04-2 od 23. veljače 2005.

Čl. 1072., 1045. ZOO u vezi čl. 2. st.1. toč. 59. Zakona o sigurnosti prometa na cestama

ODGOVORNOST VLASNIKA VUČNOG I PRIKLJUČNOG VOZILA

1.64. Revd 2516/2022

Da li vučno i priključno vozilo dok su oba spojena u pokretu čine jednu jedinstvenu cjelinu ili se radi o dva motorna vozila?

Kakav je odnos između vlasnika vučnog i vlasnika priključnog vozila u slučaju štete koja nastane na vučnom ili priključnom vozilu dok su oba spojena i u pokretu odnosno je li osiguravatelj vučnog vozila po polici obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti dužan naknaditi štetu na priključnom vozilu koja je nastala u istom štetnom događaju krivnjom vozača vučnog vozila?

Da li je vlasnik priključnog vozila treća osoba u odnosu na vlasnika i osiguravatelja po polici obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti vučnog vozila koji je odgovoran za štetu nastalu dok su vučno i priključno vozilo bili spojeni i u pokretu?

Rev 2/2023

Tuženik stoga ovdje odgovara po načelu presumirane krivnje u smislu čl. 1045. ZOO-a, a u konkretnom slučaju su se ostvarili uvjeti za takvu odgovornost i to zbog činjenice da je propisana obveza da se i za vučno i za priključno vozilo sklopi polica obveznog osiguranja, a radi se o dva vozila koja su u trenutku štetnog događaja predstavljala jednu cjelinu (skup vozila), ali je šteta na priključnom vozilu nastala krivnjom vučnog vozila. Stoga tužitelj ima pravo potraživati od tuženika kao osiguravatelja vučnog vozila iznos koji je isplatio svome osiguraniku, temeljem čl. 963. ZOO-a, pa je zahtjev tužitelja pravilno ocijenjen osnovanim (unatoč tome što se drugostupanjski sud pozvao na pogrešnu materijalnopravnu odredbu čl. 1072. ZOO-a).

Ovakvo pravno shvaćanje revizijski je sud već izrazio u odluci poslovnog broja Rev x 49/2018-2 od 22. veljače 2022. Doduše, ta je odluka donesena u režimu regulacije Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 53/91, 73/91, 3/94, 111/93, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, 35/2005) i Zakona o osiguranjima (Narodne novine br. 9/94), a ne ovdje primjenjivog ZOO-a i ZOOP-a, no ta činjenica ne utječe na odluku u pravnoj stvari jer se u (za ovaj postupak) bitnom, radi o podudarnoj pravnoj regulaciji.

Čl. 22. ZOOP u vezi čl. 5. st.3. Zakona o leasingu

AKTIVNA LEGITIMACIJA U POSTUPKU NAKNADE ŠTETE NA VOZILU KOJE JE PREDMET LEASINGA

11.65. Revd 3910/2021

Kada je objekt leasinga, na kojem je nastala imovinska šteta za koju je odgovoran tuženik (kao osiguratelj) po osnovi police obveznog osiguranja od odgovornosti u prometu, u trenutku štetnog događaja bio u vlasništvu davatelja leasinga, dok je tužitelj u to vrijeme bio primatelj leasinga (i još nije došlo do aktivacije opcije kupnje u smislu čl. 5. st. 3. Zakona o leasingu („Narodne novine“ br. 135/2006), a tek je naknadno postao vlasnikom predmetnog vozila – tko se ima smatrati oštećenom osobom, pa tako i aktivno legitimiranom osobom u postupcima naknade imovinske štete na vozilu po osnovi spomenute odgovornosti – je li to davatelj leasinga kao (tadašnji) vlasnik vozila ili (tadašnji) primatelj leasinga?

Rev 1174/2022

odgovor na postavljeno pitanje je, da je u trenutku štetnog događaja, tuženik kao osiguratelj bio dužan naknaditi štetu davatelju leasinga.

Čl. 27.st.3. ZOOP

Čl. 110., 119. st.3., 115. i 113. ZOMO

**PRIMJENA PROPISA KOJI JE BIO NA SNAZI U VRIJEME KADA JE
IZDATAK UČINJEN**

TERET DOKAZIVANJA UZROČNO POSLJEDIČNE VEZE

11.66. Revd 4499/2021

1. Je li za odluku o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje ili odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju?

2. U situaciji kad tuženik ospori da je invalidnost tužiteljevog osiguranika nastupila kao izravna posljedica ozljede zbog prometne nezgode, da li je na tužitelju teret predlagatelja adekvatnih dokaza u vidu vještačenja po vještaku medicine rada na okolnost postojanja uzročno-posljedične veze između ozljeda osiguranika tužitelja zadobivenih u prometnoj nezgodi s njegovim umirovljenjem, unatoč postojanju odluke upravnog tijela o priznavanju prava na mirovinu?

Rev 716/2022

Dakle, prvo pitanje se u suštini svodi na pitanje po kojem se propisu ima procjenjivati osnovanost zahtjeva tužitelja. Kako je sud drugog stupnja zauzeo drugačije pravno shvaćanje glede primjene propisa koji se ima primijeniti na konkretno potraživanje tužitelja – izdatak za isplate invalidske mirovine svom osiguraniku na temelju odredbe čl. 161. Zakona o osnovnom mirovinskom osiguranju valja odgovoriti da se ima primijeniti propis koji je bio na snazi u vrijeme kada je izdatak učinjen, a to je Zakon o obveznim osiguranjima u prometu, čime se i ovom odlukom reafirmira pravno shvaćanje izraženo u Rev-x 388/2018.

(...)

Sve što je utvrđeno izrekom pravomoćnog upravnog akta donesenog u zakonitom postupku smatra se dokazanim, a stranka koja to osporava i tvrdi suprotno dužna je to i dokazati, što znači da je, u situaciji kada tuženik ospori da je invalidnost tužiteljevog osiguranika nastupila kao izravna posljedica ozljeda zbog prometne nezgode unatoč postojanju odluke upravnog tijela o priznavanju prava na mirovinu, na tuženiku teret dokaza postojanja uzročno posljedične veze između ozljeda osiguranika tužitelja zadobivenih u prometnoj nezgodi s njegovim umirovljenjem.

Čl. 1045., 1046 i 1089. ZOO/05 u vezi čl. 10. Zakona o odvjetništvu

ODGOVORNOST ODVJETNIKA ZA NAKNADU ŠTETE

11.67. Revd 205/2020

Je li u postupku radi naknade štete zbog nestručnog zastupanja odvjetnika, utvrđujući postojanje štete i uzročne veze između štetne radnje i štete, štetu potrebno utvrđivati na način da se ocjeni bi li do umanjenja imovine ili izmakle dobiti (vrijednost koju određena stranka smatra štetom), došlo i u slučaju da je odvjetnik stručno zastupao stranku, dakle, je li štetu u tom slučaju potrebno utvrđivati na način da se rekonstruira tijekom pravnog odnosa između stranaka u određenom pravnom odnosu, te da se usporedi stvarni tijek događaja koji se odnosi na zastupanje odvjetnika, s tijekom koji bi izvjesno ili najvjerojatnije uslijedio da je zastupanje eventualno oštećene stranke od strane odvjetnika bilo korektno?

[Rev 1007/2020](#)

U postupku radi naknade štete zbog nestručnog zastupanja odvjetnika, utvrđujući postojanje štete i uzročne veze između štetne radnje i štete, štetu je potrebno utvrđivati na način da se utvrdi bi li do umanjenja imovine ili izmakle dobiti (vrijednost koju određena stranka smatra štetom), došlo i u slučaju da je odvjetnik stručno zastupao stranku, odnosno štetu je u takvom slučaju potrebno utvrđivati na način da se rekonstruira tijekom pravnog odnosa između stranaka u određenom pravnom odnosu, te da se usporedi stvarni tijek događaja koji se odnosi na zastupanje odvjetnika, s tijekom koji bi izvjesno ili najvjerojatnije uslijedio da je zastupanje eventualno oštećene stranke od strane odvjetnika bilo korektno.

Čl.1101. ZOO/05

**PRAVO NA NOVČANU NAKNADU NEIMOVINSKE ŠTETE ZBOG SMRTI
BLISKE OSOBE**

TIJEK KAMATE NA PREINAČENI DIO TUŽBENOG ZAHTJEVA

11.68. Revd 2391/2022

1. Može li se smatrati djetetom koje se nalazi na odgoju i skrbi kod roditelja sin od 24 godine koji je završio školovanje i za kojeg postoji dokaz o ostvarivanju dohotka i kćerka koja je udana a sve u skladu s Orijentacijskim kriterijima i iznosima za utvrđenje visine pravične naknade štete prihvaćenim na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 29. studenog 2002. broj SU-1331-VI/02 i 1372-11/02.
2. Od kada teče kamata na preinačeni dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na neimovinsku štetu?

Rev 1303/2022

Ne može se smatrati djetetom koje se nalazi na odgoju i skrbi kod roditelja sin od 24 godine koji je završio školovanje i za kojeg postoji dokaz o ostvarivanju dohotka i kćerka koja je udana.

Oštećeni ima pravo na zateznu kamatu na dosuđeni mu iznos naknade štete od dana postavljanja odštetnog zahtjeva, a u slučaju da je, tijekom postupka, odnosno nakon podnošenja tužbe zahtjev povisio, zatezne kamate za povišeni iznos može tražiti tek od dana kada je tako povišeni (preinačeni) tužbeni zahtjev postavio.

Čl.1101. st.1. ZOO/05

UTVRĐIVANJE VISINE NOVČANE NAKNADE NEIMOVINSKE ŠTETE PRIMJENOM ORIJENTACIJSKIH KRITERIJA VSRH OD 29. studenog 2022.

11.69. Revd 1300/2022

Da li je drugostupanjski sud odlučujući o iznosu pravične novčane naknade koju je dosudio tužiteljima, bio dužan primijeniti pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 5. ožujka 2020. i 15. lipnja 2020. da se orijentacijski kriteriji i iznosi za utvrđivanje pravične novčane naknade nematerijalne štete od 29. studenog 2002. broj Su-1331-VI02 i 1372-11/022, u primjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 91/96, 112/99 i 88/01), mijenjaju na način da se tada prihvaćeni iznosi naznačeni u novčanim jedinicama (kune) povećavaju za 50% obzirom se drugostupanjski sud u konkretnom slučaju rukovodio isključivo orijentacijskim kriterijima iznosima za utvrđivanje pravične novčane naknade nematerijalne štete Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 29. studenog 2002. broj Su-1331-VI-02 i 1372-11/022?

Rev 926/2022

Drugostupanjski sud odlučujući o iznosu pravilne novčane naknade neimovinske štete dužan je primijeniti pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 5. ožujka 2020. i 15. lipnja 2020. prema kojima se orijentacijski kriteriji određeni 29. studenog 2002. povećavaju za 50%, a ne se rukovoditi isključivo ranijim orijentacijskim kriterijima i iznosima za utvrđivanje pravične novčane naknade nematerijalne štete koju je ovaj sud utvrdio 29. studenog 2002.

Čl. 120. Zakona o zdravstvenoj zaštiti, čl. 2. i 4. Zakona o liječništvu, čl. 29. Zakona o zaštiti prava pacijenata

NAKNADA ŠTETE U SLUČAJU NESAVIJESNOG LIJEČENJA

11.70. Revd 593/2021

"Dopušta se tužiteljici revizija protiv presude i rješenja Županijskog suda u Splitu broj Gž - 13/2017-2 od 27. veljače 2020. zbog pravnog pitanja tumačenja protupravne štetne radnje kao pretpostavke odgovornosti za štetu u primjeni odredbi čl. 120. Zakona o zdravstvenoj zaštiti ("Narodne novine" broj 121/03, 44/05, 48/05, 85/06, 117/08 i 150/08), čl. 2. i 4. Zakona o liječništvu ("Narodne novine" broj 121/03 i 117/08) i čl. 29. Zakona o zaštiti prava pacijenata ("Narodne novine" broj 169/04 i 37/08)?".

Rev 999/2021

U okvirima općih pravila obveznog prava naknada štete zbog nesavjesnog i/ili neodgovarajućeg postupanja liječnika prilikom kakvog oblika zdravstvenog zbrinjavanja pacijenta pretpostavlja individualnu pogrešku ili propust zdravstvenih djelatnika koja je dovela do neočekivanog i/ili neuobičajenog pogoršanja zdravstvenog stanja pacijenta. Stoga se u svakom konkretnom slučaju razmatra postupak liječnika u tom konkretnom slučaju, pri čemu je odlučno utvrditi je li liječnik učinio sve što je u danim okolnostima bilo moguće. Nesavjesno postupanje tijekom liječničkih postupaka odnosi se na površnost, nemar, brzopletost te svaki nesavjesni postupak pri obavljanju zdravstvene djelatnosti. Liječnik ili zdravstveni djelatnik nesavjesno postupaju (činjenjem ili nečinjenjem), ako u obavljanju svoje djelatnosti ne poštuju pravila medicinske struke (opće priznatih pravila umijeća liječenja), nema odgovarajuću opremu ili instrumente kako bi se poduzete radnje uspješno obavile, svjesno zanemaruje, ne poštuje ili se upušta u poduzimanje određenih radnji iako zna da za njihovo provođenje nije dovoljno stručan itd.

Dakle, da bi se radilo o nesavjesnom liječenju, kao štetnoj radnji (pretpostavki odštetne odgovornosti) potrebno je da se primjena određenog načina liječenja ili primjena određenog sredstva u konkretnom slučaju može označiti kao očito nepodobna, odnosno potrebno je utvrditi običnu povredu profesionalne dužnosti koja predstavlja odstupanje od općeprihvaćenih pravila profesije te je, naravno, potrebna i negativna posljedica takvog postupanja, koja se ogleda u narušenju nečijeg zdravlja, pogoršanju bolesti (ili nastupanju smrti) pacijenta.

Odlučujući o odgovornosti liječnika treba imati u vidu da zdravstveni radnik u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti mora postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima, a to znači sa pažnjom dobrog stručnjaka, što je utemeljeno na odredbi čl. 10. st. 3. ZOO/91, imajući pri tom u vidu i odredbu čl. 29. Zakona o zaštiti prava pacijenata ("Narodne novine" broj 169/04) koji se primjenjuje u konkretnom slučaju prema kojoj odredbi pacijent ima pravo na naknadu štete sukladno općim propisima obveznog prava. Od liječnika se očekuje da u svom profesionalnom radu pokaže povećanu pažnju. Radi se o pažnji dobrog stručnjaka (prosječnog stručnjaka) iz određene oblasti. Pritom, kauzalnost uvijek mora postojati jer u protivnom nema ni odgovornosti. To znači da "liječnička greška" mora biti uzrok štete koja je nastupila, odnosno potrebno je dokazati da primjena

neke druge metode liječenja (ili upotrebe nekog drugog lijeka ili drugačijeg načina provedbe operativnog zahvata i sl.) ne bi dovela do nastupanja štete.

Čl.27. ZOOP, čl. 221.a ZPP

PRIMJENA PROPISA KOJI JE BIO NA SNAZI U VRIJEME KADA JE IZDATAK UČINJEN

TERET DOKAZIVANJA UZROČNO POSLJEDIČNE VEZE

11.71. Revd 3715/2021

1. Je li za odluku u sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme kada je Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje nastala šteta odnosno kada su izvršene isplate mirovine („Narodne novine“ broj 151/05) ili Zakon o mirovinskom osiguranju („Narodne novine“ broj 102/98, 127/00, 59/01, 109/01, 147/02, 117/03, 30/04, 177/04, 92/05, 43/07, 79/07, 35/08, 40/10, 121/10, 130/10 i 139/10)?

2. Kad u sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine, osiguratelj štetnika (tuženik) ospori postojanje uzročno-posljedične veze između invalidnosti osiguranika tužitelja i prometne nezgode za koju je odgovoran osiguranik tuženika unatoč postojanju rješenja o priznavanju prava na invalidsku mirovinu iz kojeg proizlazi da su ozljede koje su utjecale na nastanak invalidnosti zadobivene u prometnoj nezgodi, je li teret dokaza uzročno-posljedične veze na tužitelju ili tuženiku?

Rev 249/2022

Prema pravnom shvaćanju ovoga suda sadržanog u brojnim odlukama, kao što su primjerice odluke navedene u reviziji tuženika, ali isto tako i odluke ovog suda broj Rev 1067/12 od 5. prosinca 2017. i broj Rev 909/21-3 od 8. rujna 2021., za odluku u ovom i sličnim sporovima koje pokreće HZMO protiv osiguravatelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan je ZOOP koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete HZMO-u, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate mirovina.

(...)

Pravila o teretu dokazivanja u pravnom poretku Republike Hrvatske nalažu, u načelu, da je u parničnom postupku tužitelj dužan dokazati ono što u tužbi tvrdi i na čemu zasniva svoj tužbeni zahtjev. Teret dokazivanja suprotnog je na tuženiku.

U konkretnom slučaju tužitelj je u svrhu dokazivanja sudu dostavio rješenje o priznanju prava na invalidsku mirovinu u kojem je jasno navedeno da su ovlašteni

vještaci tužitelja utvrdili kako su ozljede zadobivene u prometnoj nesreći (a među strankama je nesporno da se ona dogodila i da je za nju odgovoran štetnik odnosno podnositelj kao njegov osiguravatelj) utjecale na nastanak invalidnosti oštećenika s udjelom od 100 %. To je bio tužiteljev dokaz da uzročno-posljedična veza, kao element odštetne odgovornosti, postoji. Stoga je onaj koji tvrdi drugačije, a to je u konkretnom slučaju bio podnositelj kao tuženik, trebao predložiti odgovarajući dokaz za svoje tvrdnje, to jest medicinsko vještačenje kojim bi se eventualno utvrdilo da su ozljede zadobivene u prometnoj nesreći u nekom drugačijem stupnju utjecale ili da uopće nisu utjecale na nastanak invalidnosti i posljedičnu isplatu invalidske mirovine. (tako i Ustavni sud u svojoj odluci U-III-3670/19 od 17. rujna 2020.).

vidi i [Rev 663/2022](#)

Čl. 50. st. 1. Zakona o cestama, čl. 1063. i 1067. ZOO/05

ODGOVORNOST LOVOOVLAŠTENIKA ZA NAKNADU ŠTETE

11.72. 4572/2021

Ekskulpira li nepostupanje osobe ovlaštene upravljati javnom cestom po zahtjevu iz članka 50. stavka 2. Zakona o cestama lovovlaštenika od odgovornosti za štetu?

[Rev 596/2022](#)

Ovaj sud se o spornom pravnom pitanju izrazio u odluci Rev-352/2022 od 5. travnja 2022. iz koje proizlazi da je odgovor na to pitanje vezan uz postojanje mogućnosti oslobođenja od odgovornosti za štetu prouzročenu opasnom stvari te je izraženo pravno shvaćanje da nepostupanje osobe ovlaštene upravljati javnom cestom po zahtjevu lovovlaštenika iz čl. 50. st. 2. ZC oslobađa lovovlaštenika od objektivne odgovornosti za štetu nastalu naletom divljači (lisice) na vozilo na cesti samo ukoliko je to nepostupanje u uzročnoj vezi sa štetnim događajem i štetom jer bi u tom slučaju lovovlaštenik dokazao da je šteta, djelomično ili potpuno, nastala radnjom treće osobe koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao izbjeći ni otkloniti čime bi bile ostvarene pretpostavke za oslobođenje od odgovornosti u smislu odredbe čl. 1067. ZOO.

To znači da se revident u okolnostima konkretnog slučaja može osloboditi od objektivne odgovornosti za štetu od opasne stvari ukoliko je propust osiguranika I-tuženika vezan uz nepostavljanje zaštitne ograde na predmetnoj prometnici, usprkos zahtjevu revidenta, bio u uzročnoj vezi s predmetnim štetnim događajem.

Čl. 2. st. 1. i 2., čl. 3. Zakona o komunalnom gospodarstvu

ODGOVORNOST JEDINICE LOKALNE SAMOUPRAVE KAO OBVEZNIKA PRUŽANJA KOMUNALNE USLUGE ZA ŠTETU NASTALU U OBAVLJANJU TIH USLUGA

11.73. Revd 5390/2021

Oslobađa li se Grad Zagreb prenošenjem obavljanja pojedinih komunalnih djelatnosti na drugu osobu tj. Zagrebački holding kao trgovačko društvo u svom vlasništvu, obveze vršenja nadzora i poduzimanja mjera radi osiguranja pravilnog djelovanja tih osoba, odnosno oslobađa li se na taj način i od odgovornosti za štetu koja nastane zbog propusta u njihovom radu?

[Rev 944/2022](#)

Naime, prenošenjem obavljanja pojedinih komunalnih djelatnosti na druge osobe, jedinica lokalne samouprave, kao obveznik pružanja i obavljanja komunalnih usluga, pa makar takav prijenos bio utemeljen na odredbama zakona, ne oslobađa se svoje obveze vršenja nadzora i poduzimanja mjera radi osiguranja pravilnog djelovanja tih osoba, niti se oslobađa odgovornosti za štetu koja nastane zbog propusta u njihovu radu (tako i ovaj sud u Rev-1052/2005-2 od 17. svibnja 2006. i Rev-2596/2011-3 od 24. lipnja 2014.).

Čl. 27. ZOOP

PRIMJENA PROPISA KOJI JE BIO NA SNAZI U VRIJEME KADA JE IZDATAK UČINJEN

TERET DOKAZIVANJA UZROČNO POSLJEDIČNE VEZE

11.74. Revd 654/2021

I. Je li za odluku o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje (dalje: HZMO) protiv osiguravatelja štetnika radi povrata iznosa koji je HZMO isplatio svom osiguraniku mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za osiguranje, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate, a ne Zakon koji je bio na snazi u vrijeme nastanka samog štetnog događaja (prometne nezgode)?

II. Je li invalidska mirovina koju je u punom iznosu isplatio HZMO svom osiguraniku po propisima Zakona o mirovinskom osiguranju stvarna šteta u smislu odredbe čl. 27. st. 2. ZOOP-a koju bi osiguravatelj štetnika, u slučaju postojanja odgovornosti osiguratelja štetnika, bio u obvezi naknaditi HZMO-u ili se isplaćena invalidska mirovina u punom iznosu ne može smatrati stvarnom štetom u smislu čl. 27. st. 2. ZOOP-a budući da ta odredba stvarnom štetom definira razmjerni iznos mirovine?

III. Je li u sporu koji pokreće HZMO protiv osiguravatelja štetnika radi povrata iznosa koji je HZMO isplatio svom osiguraniku teret dokaza (čl. 219. st. 1. ZPP-a) uzročno posljedične veze između predmetnog štetnog događaja i umirovljenja osiguranika tužitelja, ali i teret dokaza glede plaćanja i visine isplaćenog na HZMO-u, ako je osiguravatelj štetnika osporio postojanje uzročno-posljedične veze odnosno ako je glede dokaza isplate osporio i osporava ispravu HZMO-a koju je HZMO priložio i na kojoj je naznačio da je izvršio plaćanje iako ta isprava nema u odnosu na svoj sadržaj značaj isprave koju u propisanom obliku izdaje tužitelj kao državno tijelo, odnosno, potvrde izdane za područje njegove nadležnosti zbog poslova za obavljanje kojih je osnovan?

[Rev 1034/2021](#)

(...) za odluku u sporu koji pokreće HZMO protiv osiguravatelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih s osnove mirovine, mjerodavne su odredbe Zakona o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete HZMO odnosno u vrijeme kada su izvršene isplate mirovine.

(...)

Zato se isplaćena invalidska mirovina u punom iznosu ne može smatrati stvarnom štetom u smislu čl. 27. st. 2. ZOOP.

(...)

Stoga je u sporu koji pokreće HZMO protiv osiguravatelja štetnika radi povrata iznosa koji je HZMO isplatio svom osiguraniku teret dokazivanja uzročno posljedične veze glede plaćanja i visine isplaćenog na HZMO,

Čl. 489. st.3. i 80. st.1. Zakona o kaznenom postupku

PRAVO PRITVORENIKA NA NAKNADU ŠTETE

11.75. Revd 1334/2021

1. Pripada li tužitelju, kao osobi koja je bila u pritvoru, a kazneni je postupak u vezi kojeg je određen pritvor okončan je presudom kojom se optužba odbija, pravo na naknadu štete prouzročene pritvaranjem u skladu s odredbom čl. 480. st. 1. toč. 1. ZKP/97 (istovjetnoj odredbi čl. 498. st. 1. toč. 1. ZKP/97 – pročišćeni tekst - Narodne novine broj 62/03)?

2. Utječu li na primjenu odredbe čl. 480. st. 1. toč. 1. ZKP/97 (čl. 498. st. 1. toč. 1. ZKP/97 – pročišćeni tekst - Narodne novine broj 62/03), koja priznaje pravo na naknadu štete osobi koja je bila u pritvoru, a kasnije je u odnosu na tu osobu optužba odbijena, razlozi zbog kojih je pritvor bio određen, kao i činjenica je li određivanje pritvora bilo zakonito ili je bitan sam ishod kaznenog postupka?

3. Primjenjuje li se prilikom odlučivanja o pravu na naknadu štete osobi koja je bila u pritvoru, a kasnije je u odnosu na tu osobu optužba odbijena, odredba čl. 480. st. 3. ZKP/97 (istovjetna odredbi čl. 498. st. 3. ZKP/97-pročišćeni tekst -Narodne novine br.

62/03) kojom je propisano da naknada štete ne pripada osobi koja je svojim nedopuštenim postupcima prouzročila uhićenje?

[Rev 1275/2021](#)

U situaciji kada je pritvor odrađen stoga što je tužitelj sam svojim ponašanjem i izbjegavanjem glavne rasprave ali i objektivnim okolnostima koje je sud ocijenio kao odlučne da postoji realna i izravna opasnost da će tužitelj ako ostane na slobodi biti nedostupan tijelima kaznenog progona Republike Hrvatske prema ocjeni ovog suda pravilno je zaključeno da je tužitelj nedopuštenim postupcima prouzročio uhićenje itime pravo na naknadu štete nije apsolutno i to pravo treba vezati uz razloge pritvaranja koji su utvrđeni pravomoćnim rješenjem kaznenog suda koje parnični sud nije ovlašten preispitivati.

Stoga odgovarajući na treće pitanje valja reći da se odredba čl. 480. st. 3. ZKP/07 ne odnosi na situaciju gdje je tužitelj pritvoren po odluci suda, jer se pitanje odštetne odgovornosti u toj situaciji ocjenjuje primjenom odredbe čl. 80. st. 1. ZKP/07.

Čl. 194. ZOO/91

**UTVRĐIVANJE VISINE IMOVINSKE ŠTETE ZBOG IZGUBLJENOG
UZDRŽAVANJA**

11.76. Revd 5426/2021

1. Je li pravno dopušteno visinu imovinske štete zbog izgubljenog uzdržavanja umanjiti za prihode koje bi oštećenik mogao ostvariti naslijeđenom imovinom, iznajmljivanjem ili bavljenjem nekom trgovačkom djelatnošću, odnosno pružanjem usluga najma ili bilo kojim drugim prihodom od imovine koju je naslijedio iza poginulog uzdržavatelja?
2. Je li drugostupanjski sud počinio bitnu povredu odredbi parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP ukoliko je u svojoj presudi preocjenio visinu prihoda koji je poginuli uzdržavatelj trošio na uzdržavanje oštećenika, ako pri tome nije dao konkretne razloge zbog čega je izvršio takvu preocjenu?

[Rev 7/2023](#)

U određivanju iznosa visine štete na ime izgubljenog uzdržavanja u vidu novčane rente nije odlučno ostvaruje li oštećeni ili može li ostvarivati prihode od vlastite imovine, već je jedino odlučno je li poginuli doprinosio za uzdržavanje oštećenog ili je li ga redovno pomagao i u kojem iznosu.

S obzirom na odgovor i izraženo pravno shvaćanja glede prvo postavljeno pitanje odgovor i na drugo pitanje je potvrđan ali istovremeno i neodlučan za odluku u konkretnom sporu u ovoj fazi postupka.

Čl. 14. Zakona o sustavu državne uprave

ODGOVORNOST REPUBLIKE HRVATSKE ZA ŠTETU PROUZROČENU NEZAKONITIM RADOM PRAVNE OSOBE KOJA OBAVLJA JAVNE OVLAŠTI

11.77. Revd 4866/2021

Isključuje li postojanje odgovornosti Republike Hrvatske zbog nepravilnog i nezakonitog rada pravne osobe koja ima javne ovlaštati u povjerenim im poslovima državne uprave odgovornost takve osobe koja je štetu prouzročila ili postoji njihova solidarna odgovornost?

Rev 783/2022

Prema odredbi čl. 14. Zakona o sustavu državne uprave ("Narodne novine" broj 150/11, 12/13, 93/16, 104/16 i 66/19 - dalje: ZDSU) štetu koja građaninu, pravnoj osobi ili drugoj stranci nastane nezakonitim ili nepravilnim radom tijela državne uprave, tijela jedinica lokalne ili područne (regionalne) samouprave, odnosno pravnih osoba koje imaju javne ovlaštati u povjerenim im poslovima državne uprave, naknađuje Republika Hrvatska.

Stoga, odgovor na postavljeno pravno pitanje proizlazi iz navedene zakonske odredbe prema kojoj štetu koja fizičkoj ili pravnoj osobi nastane nezakonitim ili nepravilnim obavljanjem poslova državne uprave, nadoknađuje Republika Hrvatska.

Čl. 2. st.1. toč. 1., čl. 17. st.1., čl. 22. ZOOP

PASIVNA LEGITIMACIJA OSIGURATELJA KOD KOJEG JE OSIGURANO VOZILO U PARNICAMA ZA NAKANDU ŠTETE

11.78. Revd 1484/2022

Je li u parnici za naknadu štete zbog tjelesne ozljede i narušavanja zdravlja, a koja šteta nastane uporabom motornog vozila prijevoznika, putnicima u tom vozilu u javnom prometu koji su sklopili ugovor o prijevozu, pasivno legitimiran osiguratelj kod kojeg je to motorno vozilo prijevoznika osigurano od automobilske odgovornosti?

Rev 1078/2022

Osiguratelj koji je s vlasnikom vozila koje sudjeluje u javnom prometu sklopio ugovor o osiguranju od automobilske odgovornosti, a ujedno i ugovor o osiguranju od posljedica nesretnog slučaja, za štetu nastalu putnicima u vozilu odgovara po oba ugovora o osiguranju, a odgovornosti se međusobno ne isključuju.

Čl. 161. , čl. 151. toč. 1., čl. 152. toč. 1. ZMO

PRAVO NA NAKNADU STVARNE ŠTETE

11.79. Revd 304/2022

Trpi li tužitelj štetu kada njegov osiguranik koji je u invalidskoj mirovini temeljem rješenja tužitelja koje još uvijek egzistira i prema kojem se isplaćuje mirovina, navrši godine života, odnosno stekne uvjete za priznanje prava na starosnu mirovinu sukladno odredbama članka 30. ZOMO, a sve s obzirom na članak 160. istog Zakona?

[Rev 1247/2022](#)

Po shvaćanju ovog suda, sukladno navedenim odredbama, tužitelj ima pravo na naknadu stvarne štete.

(...)

Po ocjeni ovog suda, u takvoj situaciji stvarnu štetu, koju tužitelj trpi isplatama invalidske mirovine nakon pretpostavljenog stjecanja prava na starosnu mirovinu njegovog osiguranika, predstavlja razlika između isplaćene invalidske mirovine i razmjernog dijela starosne mirovine koju bi po redovnom tijeku stvari ostvario osiguranik tužitelja, a koji razmjer ovisi o duljini staža osiguranja do ozljeđivanja osiguranika tužitelja i duljini razdoblja u kojem je do pretpostavljenog stjecanja prava na starosnu mirovinu uplata doprinosa izostala.

11.80. Revd 1406/2020

REVIZIJA JE ODBAČENA JER NIJE PODNESENA ZBOG PITANJA ZBOG KOJEG JE DOPUŠTENA – čl. 392 st. 7. ZPP/19

Postoji li regresna odgovornost vlasnika neosiguranog vozila, solidarno s vozačem - nevlasnikom tog vozila, u situaciji kada vlasnik nije upravljao vozilom u trenutku kada je tim vozilom prouzročena šteta?

[Rev 1049/2020](#)

Iz revizije proizlazi da tužitelj nije reviziju podnio zbog pitanja za koje mu je revizijski sud dopustio podnošenje revizije odnosno za pitanje kako ono glasi u rješenju kojim je sud dopustio reviziju već inzistira na podnošenju revizije za pitanje za koje sud nije dopustio podnošenje revizije i koje je revizijski sud u rješenju kojim je dopustio reviziju preformulirao zbog njegove nedovoljne određenosti.

Slijedom navedenog, budući da je tužitelj podnio reviziju zbog pravnog pitanja zbog kojeg mu revizija nije bila dopuštena, valjalo je pozivom na odredbu čl. 392. st. 7. ZPP reviziju odbaciti kao nedopuštenu.

Čl. 1086. čl. 1025, čl. 1027., čl. 230. ZOO u vezi čl. 298. st.2. i čl. 330. ZVDSP

PRAVNA PRIRODA JEDNOSTRANE IZJAVE DUŽNIKA - ZASTARA ZAHTJEVA ZA NAKNADU ŠTETE KOD UGOVORNE ODGOVORNOSTI

11.81. Revd 4087/2021

1. Predstavlja li jednostrana izjava dužnika, kojom radi osiguranja tražbine isključivo daje ovlaštenje vjerovniku da aktivira sredstvo osiguranja s ciljem namirenja dospjele tražbine, obvezujući nalog vjerovniku kojeg on mora izvršiti odmah po dospijeću osigurane tražbine?
2. Računa li se zastara zahtjeva za naknadu štete kod ugovorne odgovornosti za štetu od trenutka saznanja za štetu i osobu štetnika prema članku 230. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ili od trenutka kada je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje ugovorne obveze prema članku 215., u vezi s čl. 230. stavak 3. Zakona o obveznim odnosima?
3. Računa li se tijekom zastarnog roka tražbine za naknadu štete, u situaciji kada vjerovnik odgovara za štetu zbog nepravovremenog unovčenja više sredstava osiguranja, od trenutka unovčenja posljednjeg sredstva osiguranja ili svakog pojedinog sredstva osiguranja?

[Rev 224/2022](#)

Dakle, odgovor na prvo pitanje bi glasilo da Izjava dužnika nije nužno obvezujući nalog vjerovniku, kao niti ovlaštenje dano vjerovniku, odnosno odgovor o tome radi li se o obvezujućem nalogu vjerovniku ili o ovlaštenju vjerovniku ovisit će o okolnostima svakog konkretnog slučaja ovisno o tome što su stranke ugovorile u svakom pojedinačnom ugovornom odnosu.

(...)

Dakle, odgovor na drugo i treće postavljeno pitanje glasi da se zastara zahtjeva za naknadu štete kod ugovorne odgovornosti za štetu računa od trenutka kada je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje ugovorne obveze, time da se, u situaciji kada vjerovnik odgovara za štetu zbog nepravovremenog unovčenja više sredstava osiguranja, tijekom zastarog roka tražbine za naknadu štete, ukoliko nisu ugovoreni rokovi unovčenja tih sredstava osiguranja, računa od trenutka unovčenja svakog pojedinog sredstva osiguranja, koje predstavlja pojedinačno određeno imovinsko pravo.

Čl.190. ZOO/91

NAKNADA REPARIRANE ŠTETE

11.82. Revd 1878/2020

Je li za tužitelja nastala šteta u vrijednosti radnih sati redovnog rada utrošenog za otklanjanje imovinske štete nastale u izvanrednom štetnom događaju, a koju su

otklonili njegovi zaposlenici u okviru redovnog radnog odnosa i koju vrijednost rada je tužitelj istima isplatio u okviru redovne plaće i kojeg bi isplatio neovisno o štetnom događaju?

Rev 1011/2020

(...)revizijski sud već izrazio jasno shvaćanje u svezi sadržajno istog pitanja u odluci posl. br. Revx-1208/2017-2 od 21. siječnja 2020., prema kojoj:

„...oštećeni uvijek ima pravo i sam popraviti njemu oštećenu stvar, dakle - sanirati štetu svojim sredstvima i ulaganjem svoga rada, te (...) mu takav pristup ne oduzima pravo sa uspjehom zahtijevati naknadu te štete u visini uloženog - prema tržišnim cijenama sredstava koja je uložio i prema tržišnoj vrijednosti svoga rada, sve prema trenutku popravka.

Odštetni zahtjev tužitelja je zahtjev na naknadu nenovčanog oblika materijalne štete koja je reparirana, pa kako su popravkom oštećene stvari tužitelji uspostavili prijašnje stanje - čime je nenovčana materijalna šteta pretvorena u novčano potraživanje (za naknadu troška popravka), ovo potraživanje tužiteljima pripada u prethodno naznačenoj visini.

Valja pritom imati na umu da oštećeni u primjeni odredbe čl. 190. ZOO-a, prema kojoj će sud "uzimajući u obzir i okolnosti koje su nastupile poslije prouzročene štete, dosuditi naknadu u iznosu koji je potreban da se oštećenikova materijalna situacija dovede u ono stanje u kojem bi se nalazila da nije bilo štetne radnje ili propuštanja", ima pravo na naknadu štete, pa i one koja uključuje i porez na dodanu vrijednost (prema revizijskoj odluci posl. br. Rev x 341/10-2 od 12. rujna 2013., ali i shvaćanju sa četvrte sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 5. prosinca 2013.), čak i ako nije popravio oštećenu stvar niti je imao izdatke radi popravljivanja stvari - pa mu tim više pravo na naknadu štete pripada ako je oštećenu stvar sam popravio "obavljajući redovne obveze iz radnog odnosa u redovnom radnom vremenu".

Naime, u onim situacijama u kojima oštećenik ima pravo na naknadu štete isplatom novčanog iznosa, naknada se određuje u onom iznosu koji je (što je ovdje odlučno) prema redovitom tijeku stvari potreban da bi se materijalna situacija oštećenika dovela u prijašnje stanje. Sukladno tome, budući da u slučaju oštećenja stvari naknadu štete uvijek predstavlja novčani iznos u visini cijena dobara i usluga potrebnih za popravljivanje stvari - okolnost što je sam popravio stvar oštećenom ne oduzima pravo na naknadu utrošenog, pa i uloženog rada u popravak - u (kako je to navedeno) vrijednosti toga rada na tržištu (dakle: prema redovitom tijeku stvari).

Obzirom da kroz postavljena pitanja tuženik ne problematizira prezentiranu vrijednost (cijenu) rada tužitelja u utuženi popravak (izraženu u biti kroz cijenu rada njihovih radnika po radnom satu rada u redovnom radnom vremenu) - naknadu koje ovi i potražuju, a pogotovo obzirom da niti ne tvrdi da bi vrijednost toga rada na tržištu bila (primjerice: da su tužitelji popravak povjerali trećem) za njega povoljnija - to je ujedno i odgovor na u reviziji tuženika postavljena pitanja..."

U tome je sadržan i nedvosmisleni odgovor na pitanje postavljeno po tuženiku u ovome predmetu.

Čl. 1111. i ZOO/05

OBVEZA VRAĆANJA STEČENOG BEZ OSNOVE U SLUČAJU KAD JE BIVŠI VJEROVNIK CEDIRAO TRAŽBINU

11.83. Revd 2839/2020

U slučaju kondikcijskog zahtjeva koji se temelji na činjenici da je prihvaćen pravni lijek tuženika te je ukinuta presuda kojom mu je naloženo platiti određenu novčanu svotu, tko je dužan vratiti stečeno na temelju presude, je li to bivši vjerovnik koji je po pravomoćnosti određenu tražbinu (cedent) ili osoba kojoj je on cedirao tu tražbinu (cesionar) i naplatio je prije ukidne odluke (od cesusa)?

[Rev 588/2021](#)

Obveza vraćanja onoga što je stekao na temelju pravomoćne presude (konkretno presude Županijskog suda u Zagrebu broj Gžn-2752/11 od 6. prosinca 2011.) tereti dakle tuženika. Tražbina je postala dio njegove imovine u trenutku donošenja pravomoćne presude 6. prosinca 2011. i to je bila sve do donošenja presude revizijskog suda Rev-x 434/12 od 18. rujna 2013., kada je nastala njegova obveza vraćanja. U tom razdoblju on je spornom tražbinom, kao i bilo kojom drugom svojom imovinom, mogao slobodno raspolagati. Osoba koja je nešto stekla po osnovi koja je naknadno otpala ne može se osloboditi obveze time što je ono što je stekla ustupila, poklonila, prodala, potrošila ili raspolagala na neki drugi način. Ovo zbog toga što u slučaju nemogućnosti vraćanja, stjecatelj prema čl. 1111. st. 1. ZOO ima obvezu „naknaditi vrijednost postignute koristi“. Navedeno pravno shvaćanje ujedno predstavlja i odgovor na postavljeno revizijsko pitanje.

Čl. 1045. i 1100 ZOO/05 u vezi čl. 215. i 216. Zakona o vodama

PRAVO KORINISKA NA NAKNADU ŠTETE U SLUČAJU SKIDANJA VODOMJERA

11.84. Revd 3075/2021

Ima li isporučitelj vodnih usluga samo pozivom na odredbe Pravilnika o općim i tehničkim uvjetima isporuke vodnih usluga i Odluke o načinu plaćanja i visini cijene vodnih usluga, donesenih temeljem Zakona o vodama (Narodne novine, broj: 153/09, 63/11, 130/11, 567/13, 14/14, 46/18, dalje u tekstu: Zakon o vodama) pravo i ovlast sam isključiti vodu korisniku s kojim ima sklopljen ugovor o isporuci vode skidanjem vodomjera na mjernom mjestu u slučaju da korisnik u roku od 8 dana od primitka opomene ne plati svoje dospjelo dugovanje u svezi isporuke vode, odnosno je li samim postupanjem isporučitelja vodnih usluga u skladu s navedenim aktima isključena protupravnost kao pretpostavka odgovornosti za štetu?

Rev 79/2022

Imajući na umu naprijed navedeno shvaćanje ovog revizijskog suda, ponovljeno i u rješenju poslovni broj Rev 520/2017-2 od 5. svibnja 2020., kao i izloženo shvaćanje Ustavnog suda Republike Hrvatske, za zaključiti je da tuženik kao isporučitelj usluge opskrbe pitkom vodom nije imao i nema automatski zakonsku ovlast sankcionirati svako neplaćanje naknade za potrošenu pitku vodu odvajanjem (skidanjem) vodomjera na mjernom mjestu korisnika. Takvo njegovo postupanje ((skidanjem vodomjera) u htijenju da prisilno naplati svoju (možebitno i zastarjelu) tražbinu je i ustavnopravno neprihvatljivo i imalo bi značaj samovolje (ako je nepodmirenu tražbinu za isporučenu pitku vodu imao mogućnost ostvarivati drugim putem pravne zaštite: u parničnom i ovršnom postupku).

Stoga je potrebno prije donošenja zaključka o postojanju protupravnosti provjeriti je li postojao doista opravdan razlog za postupanje tuženika, na način da se provjeri je li uspostavljena pravična ravnoteža između javnog interesa isporučitelja vode da provodi svoje podzakonske akte i osigura uredno plaćanje računa radi likvidnosti pružatelja usluge, kako bi on svoje obveze mogao ispunjavati prema drugim korisnicima, te interesa korisnika usluge da zaštiti svoje pravo na pitku vodu. Pri tom se ističe da se navedeno odnosi prvenstveno na opskrbu vodom za piće i sanitarne potrebe građana, a tek potom za gospodarske potrebe, te da se ne podrazumijeva pravo na neograničene količine, niti na besplatnu vodu, već na onu količinu koja je potrebna za zadovoljavanje osnovnih životnih potreba. Navedena ocjena dakle ovisi o okolnostima svakog konkretnog slučaja, tj. potrebno je ocijeniti sve okolnosti na strani isporučitelja i korisnika usluge, a posebice je li prije uklanjanja vodomjera isporučitelj poduzeo manje restriktivne mjere.

Čl. 1100. st.2. ZOO/05

DOSPIJEĆE OBVEZE NAKNADE ŠTETE U SLUČAJU KADA SE BOLEST NIJE STABILIZIRALA

11.85. Revd 4571/2021

Da li obvezni odnos naknade neimovinske štete zbog bolesti koja se nikada nije stabilizirala, već je do smrti oštećenika postupno i stalno progredirala nastaje u trenutku dijagnosticiranja bolesti ili je trenutak nastanka tog odnosa potrebno vezati za trenutak mogućnosti utvrđenja obujma nastale štete odnosno svih onih okolnosti odlučnih za utvrđivanje pravične novčane naknade u smislu odredbe članka 1100. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 dalje: ZOO/05)?

Rev 213/2022

Osporavajući pravilnost tako izraženog pravnog shvaćanja, na kojem se uz ostalo temelje nižestupanjske presude, a zbog čega je i podnesena ova revizija, tužiteljica suprotstavlja pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u odluci broj Rev 606/16-2 od 18. listopada 2016.

U toj odluci Vrhovni sud Republike Hrvatske iskazao je stav da se trenutak nastanka neimovinske štete ne treba nužno poklapati s nastankom štetnog događaja (ozljeđivanjem), već da kao trenutak nastanka štete (štetnih posljedica) valja uzeti završetak liječenja s uključenim (mogućim) rehabilitacijskim tretmanom, odnosno trenutak kada se zdravstveno stanje osobe stabiliziralo i kada se sa sigurnošću mogu utvrditi konačne i trajne posljedice zadobivenih ozljeda oštećenog, a time i sve druge okolnosti pravno odlučne za utvrđivanje visine pravične novčane naknade u smislu članka 1100. stavak 2. ZOO/05, pa da je kao dan dospijeća obveze naknade te štete (iznimno) pravilno uzet dan kada je izrađen nalaz i mišljenje vještaka, kojim je utvrđen obim štete koju tužiteljica trpi.

Naime, pod saznanjem za štetu smatra se ne samo saznanje o postojanju štete, već i saznanje o opsegu štete, odnosno elementima njezine visine.

Čl. 1090. ZOO/05

NAKNADA REPARIRANE ŠTETE

11.86. Revd 385/2020

Je li za tužitelja nastala šteta u vrijednosti radnih sati redovnog rada utrošenog za otklanjanje imovinske štete nastale u izvanrednom štetnom događaju, a koju su otklonili njegovi zaposlenici u okviru redovnog radnog odnosa i koju vrijednost rada je tužitelj istima isplatio u okviru redovne plaće i kojeg bi isplatio neovisno o štetnom događaju?

Može li Pravilnik tužitelja biti temelj za utvrđivanje osnove i visine štete nastale zbog zastoja u prometu, odnosno na koji način treba tumačiti i primjenjivati tužiteljev Pravilnik o štetama?

Rev 808/2020

Shvaćanje je ovog suda da se pitanje nastanka i visine štete zbog nemogućnosti korištenja vlaka od trenutka oštećenja do popravka ne može ocjenjivati na temelju tužiteljevog Pravilnika o štetama odnosno nalazu i mišljenju vještaka utemeljenog na tom Pravilniku, jer je riječ o internom aktu kojim se ne može jednostrano obvezivati štetnika kao treću osobu. Stoga obračun štete izvršen u skladu s tim Pravilnikom ne predstavlja valjan dokaz o postojanju i visini predmetne štete pa je u tom dijelu tužbeni zahtjev tužitelja valjalo odbiti.

(...)

Sa time u svezi revizijski sud u odnosu na to pitanje odnosno u odnosu na tužiteljev zahtjev za naknadu troškova redovnog rada kojeg su radnici tužitelja utrošili u popravak ističe da oštećeni uvijek ima pravo i sam popraviti njemu oštećenu stvar.

Odredba čl. 1090. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 dalje ZOO) propisuje da će sud uzimajući u obzir i okolnosti koje su nastupile poslije prouzročenja štete, dosuditi naknadu u iznosu koji je potreban da se oštećenikova materijalna situacija dovede u ono stanje u kojem bi se nalazila da nije bilo štetne radnje ili propuštanja.

Sukladno navedenom okolnost što je tužitelj sam popravio stvar ne oduzima pravo tužitelju na naknadu utrošenog i uloženog rada u popravak. Stoga je pravilna odluka nižestupanjskih sudova kada su tužiteljev tužbeni zahtjev prihvatili u odnosu na izdatke popravka oštećenog polubranika.

Čl. 1095.st.1. ZOO/05, čl. 57. st.1. Zakona o socijalnoj skrbi (dalje: ZSS)

OŠTEĆENIK SE NIJE TREBAO OBRATITI NADLEŽNOM CENTRU ZA SOCIJALNU SKRB RADI OSTVARIVANJA PRAVA NA NAKNADU I NA TAJ NAČIN SMANJITI IZNOS NAKNADE ŠTETE ZA TUĐU POMOĆ I NJEGU

11.87. Revd 1349/2020

Je li sud dužan kao o prethodnom pitanju sam utvrditi pravo oštećenice/tužiteljice na naknadu za tuđu pomoć i njegu po Zakonu o socijalnoj skrbi ako oštećenica/tužiteljica ne prima tu naknadu i odbija pokrenuti postupak kod Centra za socijalnu skrb radi ostvarivanja tog prava te potom tako utvrđeni novčani iznos odbiti od utvrđene ukupne svote naknade štete po osnovu tuđe pomoći i njege i rente s tog osnova i dosuditi oštećenici/tužiteljici, razliku između ukupne štete s osnova naknade za tuđu pomoć i njegu i onog iznosa koji bi tužiteljica mogla ostvariti prema odredbama Zakona o socijalnoj skrbi na ime naknade za tuđu pomoć i njegu?

[Rev 410/2021](#)

Posljedično tome ne postoji obveza prvostupajnskog suda da kao prethodno pitanje raspravi je li takvo pravo tužiteljica mogla ostvariti. Bez utjecaja su prigovori da je pogrešno pravno shvaćanje sudova da bez obzira što tužiteljica nije uopće podnijela zahtjev za ostvarenjem pripadajućih prava po Zakonu o socijalnoj skrbi i što ga odbija podnijeti, da je sud dužan kao prethodno pitanje utvrditi pripada li joj to pravo po tom propisu i odbiti od utvrđenog iznosa naknade štete za tuđu pomoć, pa tek onda dosuditi razliku koja joj pripada.

Čl. 1111. ZOO/05 u vezi čl. 19. st.2. Zakona o doprinosima i čl. 45. Zakona o porezu na dohodak

NAKON UKIDANJA PRAVOMOĆNE PRESUDE RADI ISPLATE RAZLIKE PLAĆE RADNIK (TUŽENIK) JE U OBVEZI POSLODAVCU (TUŽITELJU) VRATITI NETO IZNOS PRIMLJENE NAKNADE

11.88. Revd 1440/2021

Da li u slučaju kada je poslodavac kao ovdje tužitelj kao obveznik obračunavanja i plaćanja doprinosa, poreza i prireza na plaću iste po pravomoćnoj presudi radi isplate razlike plaće neposredno uplatio na račun Republike Hrvatske, odnosno državnog proračuna Republike Hrvatske, a ne neposredno radniku kao ovdje tužitelju, isti je radnik nakon ukidanja pravomoćne presude radi isplate razlike plaće po odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske pasivno legitimiran pored obveze i vraćanja uplaćenih mu neto iznosa plaće i zakonskih zateznim kamata s osnova bez stjecanja osnove i na vraćanje iznosa doprinosa, proreza i prireza koji su uplaćeni Republike Hrvatske odnosno državnom proračunu Republike Hrvatske jer te iznose tuženik, ovdje radnik nije primio ili je u obvezi vraćanja isplaćenih doprinosa, poreza i prireza na plaću pasivno legitimiran sam tužitelj- Republika Hrvatska kao obveznik obračunavanja i isplate istih doprinosa, poreza i prireza?

[Rev 1308/2021](#)

U konkretnom slučaju u imovinu tuženika nisu prešli novčani iznosi koji su s računa tužiteljice isplaćeni na ime poreza i prireza na dohodak i na ime doprinosa za mirovinsko osiguranje. Stoga tuženik nije niti u obvezi vratiti tužiteljici te iznose. Naime, poslodavac koji isplaćuje plaću obveznik je obračunavanja i obveznik je plaćanja svih doprinosa (čl. 19. st. 2. Zakona o doprinosima- "Narodne novine" broj 84/08, 152/08, 94/09, 18/11, 22/12, 144/12, 148/13, 41/14 i 143/14) odnosno on je obveznik uplate poreza na dohodak nesamostalnog rada (čl. 45. Zakona o porezu na dohodak- "Narodne novine" broj 177/04, 73/08, 70/10, 114/11, 22/12, 144/12, 120/13, 125/13, 148/13, 183/14, 143/14 i 136/15). Stoga poslodavac nije niti ovlašten u slučaju plaćanja poreza i prireza i doprinosa po osnovi koja je kasnije otpala, zahtijevati od radnika povrat plaćenih iznosa. Navedene zakonske odredbe ovlašćuju poslodavca da plaćene iznose zahtjeva od primatelja tih uplata (a ne od radnika koji nije niti primio te uplate).

Čl. 1090., čl. 1072. ZOO/05

**UTVRĐIVANJE VISINE ŠTETE U SLUČAJU KAD JE OŠTEĆENI ZADRŽAO
DIJELOVE VOZILA NA KOJEM JE NASTALA TOTALNA ŠTETA**

UTVRĐIVANJE VISINE ŠTETE KOD PODIJELJENE ODGOVORNOSTI

11.89. Revd 4822/2021

1. Je li se u slučaju nastanka štete na vozilu čiji popravak nije ekonomski opravdan (tzv. totalne štete) visina štete, za slučaj da je oštećenik zadržao spašeni ostatak vozila, utvrđuje umanjnjem vrijednosti spašenih dijelova; ili oštećenik ima pravo da uz zadržavanje spašenih ostataka vozila ostvari i njihovu novčanu naknadu?
2. Je li se pri dosudi novčane naknade štete proizašle iz štetnog događaja (prometne nezgode) u odnosu na čiji nastanak postoji podijeljena građanskopravna odgovornost njegovih sudionika, dosuđeni postotak suodgovornosti jednog od sudionika (oštećenika) za nastanak tog štetnog događaja (prometne nezgode) uzima u obzir u odnosu na cjelokupno utvrđeni iznos visine štete koju bi mu po stajalištu suda pripadao uslijed tog štetnog događaja (prometne nezgode), na način da se cjelokupno utvrđeni iznos visine štete umanjuje razmjerno dosuđenom postotku suodgovornosti za nastanak štetnog događaja (prometne nezgode); ili se takav postotak suodgovornosti uzima u obzir samo u odnosu na onaj dio novčane naknade štete koji preostane nakon što se od ukupno utvrđene visine štete odbije ono što je oštećeniku nesporno plaćeno, te se samo taj preostali novčani iznos naknade štete umanjuje razmjerno dosuđenom postotku suodgovornosti za nastanak štetnog događaja (prometne nezgode)?

[Rev 953/2022](#)

Stoga je odgovor na prvo pitanje da se visina štete, kada je na vozilu nastala totalna šteta, ako je oštećenik zadržao spašene ostatke vozila odnosno ako ih nije prepustio štetniku tj. osiguratelju, utvrđuje u iznosu koji odgovara vrijednosti vozila prema stanju u vrijeme štetnog događaja umanjnjem za iznos vrijednosti spašenih ostataka vozila.

Drugo pitanje odnosi se na situaciju kada postoji podijeljena građanskopravna odgovornost sudionika u nastanku prometne nezgode, a oštećeniku je isplaćen određeni nesporni iznos na ime naknade štete od strane štetnika. Svaki vlasnik vozila odgovara drugome za njegovu štetu razmjerno stupnju svoje krivnje prema čl. 1072. st. 2. ZOO. Stoga je prilikom dosude naknade štete oštećeniku potrebno njegovu suodgovornost u nastanku štete uzeti u odnosu na cjelokupno utvrđeni iznos štete, a ne samo u odnosu na onaj koji preostane nakon što se odbije nesporno plaćeni iznos od strane štetnika.

Čl. 1064. i 1067. ZOO/05

ODGOVORNOST ZA ŠTETU OD DIVLJAČI

11.90. Revd 3567/2021

Koji se kriteriji odgovornosti primjenjuju na štete nastale od motornog vozila u pogonu na divljači u razdoblju nakon stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o lovstvu ("Narodne novine" broj 75/09), dakle nakon 8. srpnja 2009.?

Rev 96/2023

Kako nema posebnih odredbi o odgovornosti za štetu koju trpi tužitelj kao lovačko društvo koje upravlja lovištem gdje je došlo do štetnog događaja, o odgovornosti treba odlučivati po općim odredbama obveznog prava.

Prema već ustaljenoj sudskoj praksi divljač se smatra opasnom stvari, a tako i vozilo u pokretu.

Stoga imalac opasne stvari koji je eventualno počinio štetu, štetnom radnjom, naletom vozila na divljač odgovara po načelu objektivne odgovornosti sukladno odredbama čl. 1064. do čl. 1067. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 - dalje: ZOO) i može se osloboditi odgovornosti samo ako dokaže da postoje eksculpacijski razlozi iz čl. 1067. ZOO-a.

To je ujedno i odgovor na materijalno pravno pitanje zbog kojeg je revizija dopuštena.

Čl. 1100. ZOO/05

ALKOHOLIZIRANOST OŠTEĆENOG MORA BITI U UZROČNOJ VEZI SA ŠTETOM

11.91. Revd 4956/2021

Predstavlja li alkoholiziranost oštećenog sama po sebi doprinos šteti ili ta alkoholiziranost mora biti u uzročnoj vezi sa štetom?

Rev 137/2022

Alkoholiziranost oštećenog sama po sebi ne znači doprinos šteti već ta alkoholiziranost mora biti u uzročnoj vezi sa štetom.

Čl. 223. ZOO/91

POSLOVODSTVO BEZ NALOGA

11.92. Revd 863/2022

U slučaju kada jedan zakoniti suposjednik i/ili suvlasnik nekretnine na nekretnini samoincijativno, bez suglasnosti ili naknadnog odobrenja drugog suposjednika i/ili

suvlasnika, izvede radove koje je trebala izvesti treća osoba, pripada li mu pravo tražiti vraćanje uloženog prema pravilima stečenog bez osnove ili ne – s obzirom na odredbe čl. 211. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01, dalje: ZOO) odnosno iz razloga što se radi o preuzimanju duga preuzimanja tuđeg duga odnosno preuzimanju ispunjenja (čl. 446. u vezi s čl. 453. ZOO)?

Rev 1082/2022

Imajući na umu činjenicu da je tuženik kupio garažu i da svoje pravo vlasništva može upisati u zemljišne knjige na osnovi dobivene izjave prodavatelja (tabularne isprave), njegov pravni položaj u odnosu na troškove učinjene radi dovršetka radova na objektu „T. G.“ treba biti isti koji imaju ostali kupci garaža ili drugog poslovnog prostora u tom objektu, neovisno o tome jesu li pravo vlasništva upisali u zemljišne knjige (predmnijevani vlasnici) ili nisu. Dakle, sve kupce treba tretirati na jednak način, uključujući i one koji još nisu upisali svoje pravo vlasništva u zemljišne knjige (a to mogu učiniti) te primijeniti pravila o poslovodstvu bez naloga (čl. 29. st. 2. ZV) u odnosu na one kupce koji nisu dali nalog tužitelju da sklopi ugovor o građenju radi dovršetka radova na objektu „T. D.“. U smislu odredbe čl. 223. st. 1. ZOO poslovođa bez naloga koji je postupio u svemu kako treba i radio ono što su okolnosti zahtijevale ima pravo zahtijevati od onoga čiji je posao obavljao da preuzme sve obveze što ih je zaključio u njegovo ime te da mu naknadi sve nužne i korisne troškove. Dakle, dio obveze tužitelja prema izvoditelju radova treba preuzeti i tuženik razmjerno veličini svog posebnog dijela (garaže). Pritom treba reći da je 1999. sklopljen Sporazum između tužitelja i društava G. d.d. i G. g. o dovršetku izgradnje objekta „Tržnica Gorica“, a ugovoreno je da će suvlasnici (među kojima je i tuženik) zajedničkim sredstvima dovršiti izgradnju objekta po sistemu jednake cijene za sve njih po m2. Činjenica da ovi izvoditelji nisu dovršili radove nego je to učinilo društvo I. d.d. Z. po osnovi Ugovora o gradnji od 30. ožujka 2001. sklopljenog s tužiteljem, ne može imati za posljedicu oslobađanja tuženika obveze da snosi dio troškova (dio cijene razmjerno površini njegove garaže) bez obzira na to što nije ugovorna strana iz tog ugovora o gradnji. U ovom slučaju njegova obveza, kako je rečeno, proizlazi iz odrede čl. 223. st. 1. ZOO u vezi s čl. 29. st. 2. ZV. Time je ujedno odgovoreno na postavljeno revizijsko pitanje.

Čl. 1089. st.3.ZOO/05

PRAVO NA NAKNADU ŠTETE VLASNIKA STANA U KOJEM SE NALAZI ZAŠTIĆENI NAJMOPRIMAC

11.93. Revd 511/2022

Ima li vlasnik stana u kojem se nalazi zaštićeni najmoprimac, a koji je vlasništvo stana stekao na temelju pravnog posla znajući da se u istom nalazi zaštićeni najmoprimac, pravo na naknadu štete u visini razlike između zaštićene i tržišne najamnine, tj. pravo na primjerenu naknadu zbog ograničenja njegova prava vlasništva na stanu zbog činjenice da se u predmetnom stanu nalazi zaštićeni najmoprimac?

Rev 271/2023

Vlasnik stana u kojem se nalazi zaštićeni najmoprimac, a koji je vlasništvo stana stekao na temelju pravnog posla 2007., znajući da se u istom nalazi zaštićeni najmoprimac, nema pravo na naknadu štete u visini razlike između zaštićene i tržišne najamnine, tj. pravo na primjerenu naknadu zbog ograničenja njegova prava vlasništva na stanu zbog činjenice da se u predmetnom stanu do 2016. nalazio zaštićeni najmoprimac.

Čl. 161. ZOO/05, čl. 28. st.1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o zdravstvenom osiguranju, čl. 22. i 64. ZOZO

AKTIVNA LEGITIMACIJA HZZO-a U POSTUPCIMA RADI NAKNADE TROŠKOVA KOJE JE PLATIO U ISPUNJENJU OBVEZE HZZOZR-a

TROŠKOVI KOJE JE PLATIO HZZO NISU OBUVAĆENI FUNKCIONALNOM PREMIJOM

11.94. Revd 3422/2022

Je li Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje aktivno legitimiran tražiti naknadu troškova liječenja i bolovanja koje je sam platio osiguraniku za vrijeme postojanja Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje zaštite na radu tvrdeći pri tome da se radi o potraživanju naknade štete po osnovi sljedništva nad HZZOZR?

Jesu li takvi troškovi koje je za vrijeme postojanja HZZOZR-a platio HZZO, iako ih je bio dužan platiti HZZOZR, obuhvaćeni funkcionalnom premijom obzirom da su plaćeni iz sredstava HZZO-a?

Rev 297/2023

Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje, kao pravni slijednik Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje zaštite na radu, aktivno je legitimiran zahtijevati naknadu troškova liječenja i bolovanja koje je, u ispunjenju obveze Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje zaštite na radu, sam platio osiguraniku za vrijeme postojanja potonjeg Zavoda.

Troškovi koje je za vrijeme postojanja HZZOZR-a platio HZZO, iako ih je bio dužan platiti HZZOZR, neovisno o tome jesu li plaćeni iz sredstava HZZO-a, nisu obuhvaćeni funkcionalnom premijom.

OBVEZA ODGOVORNE OSOBE ISPLATITI IZNOS PO OSNOVI PDV-A

OCJENA ŽALBENIH NAVODA OD ODLUČNOG ZNAČAJA

ODMJERAVANJE TROŠKOVA POSTUPKA PREMA KVALITATIVNOM I KVANTITATIVNOM USPJEHU

Čl. 185. ZOO/91

Čl. 354. st.1. u vezi čl. 375. st.1. ZPP

Čl. 154. st.2. ZPP

11.95. Revd 4386/2021

1. Je li pred drugostupanjskim sudom počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 375. st. 1. Zakona o parničnom postupku ukoliko drugostupanjska presuda ne sadrži ocjenu žalbenih navoda od odlučnog značaja?

2. Uzima li se prilikom ocjenjivanja omjera uspjeha stranaka u parnici i sukladno tome, dužnosti naknade troškova parničnog postupka kod djelomičnog uspjeha u parnici, u smislu odredbe čl. 154. st. 2. ZPP, u obzir samo uspjeh tužitelja u odnosu na osnov i visinu tužbenog zahtjeva ili se uzima u obzir i njegov uspjeh postignut u odnosu na protutužbene zahtjeve tuženika te uzima li se u obzir i uspjeh tužitelja postignut pravomoćnim djelomičnim presudama?

3. Je li obveza prodavatelja kao osobe odgovorne za naknadu štete zbog materijalnih nedostataka na kupljenoj stvari, sukladno odredbi čl. 185. st. 1. i st. 3. ZOO/91, prilikom isplate kupcu odgovarajuće svote novca na ime naknade pretrpljene štete, isplatiti iznos po osnovi PDV, neovisno o tome što kupac nije priložio račun kao dokaz da je prilikom plaćanja građevinskih radova radi otklanjanja materijalnih nedostataka taj PDV platio?

Rev 446/2022

Ovaj sud je u nizu svojih odluka zauzeo pravno shvaćanje da ukoliko je od strane drugostupanjskog suda izostala ocjena žalbenih navoda koji su od odlučnog značaja da se radi o bitnoj povredi odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 375. st. 1. ZPP (primjerice rješenje ovoga suda broj Rev 819/2020-3 od 26. siječnja 2021. i broj Rev-x 588/2018 od 19. svibnja 2020.).

Obveza je prodavatelja kao osobe odgovorne za naknadu štete zbog materijalnog nedostatka na kupljenoj stvari, sukladno odredbi čl. 185. st. 1. i 3. ZOO prilikom isplate kupcu odgovarajuće svote novca na ime naknade pretrpljene štete, isplatiti i iznos po osnovi PDV neovisno o tome što kupac nije priložio račun kao dokaz da je prilikom plaćanja radova radi otklanjanja materijalnih nedostataka taj PDV platio.

Prilikom ocjenjivanja omjera uspjeha stranaka u parnici, ako se radi o djelomičnom uspjehu u parnici u smislu odredbe čl. 154. st. 2. ZPP, treba uzeti u obzir uspjeh tužitelja

u odnosu na osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, ali također i njegov uspjeh postignut u odnosu na protutužbene zahtjeve tuženika, kod čega se uzimaju u obzir i uspjesi tužitelja postignuti u odnosu na pravomoćne djelomične presude.

OSLOBOĐENJE ODGOVORNOSTI OSIGURATELJA ZA ŠTETU KOJU JE PROUZROČIO ODVJETNIK

Čl. 44. st.11. Zakona o odvjetništvu

11.96. Revd 2088/2021

Može li se osiguratelj (ovdje 1. tuženik) osloboditi odgovornosti prema oštećeniku u slučaju kad je odvjetnik štetu počinio namjerno, pozivajući se na odredbu Općih uvjeta osiguranja, a kojima je isključena odgovornost osiguratelja kada odvjetnik počinu štetu s namjerom?

[Rev 331/2023](#)

Stoga bi odgovor na postavljeno pitanje glasio da se osiguratelj može osloboditi odgovornosti prema oštećeniku u slučaju kad je odvjetnik štetu počinio namjerno, pozivajući se na odredbu Općih uvjeta osiguranja, a kojima je isključena odgovornost osiguratelja kada odvjetnik počinu štetu s namjerom.

Čl. 3. Europske konvencije o ljudskim pravima (dalje: EKLJP) u vezi čl. 74. i 76. Zakona o izvršavanju kazne zatvora

VRIJEME PROVEDENO U PENALNOJ USTANOVU U UVJETIMA GDJE ZATVORENIK IMA NA RASPOLAGANJU MANJE OD 4 m² ŽIVOTNOG PROSTORA

11.97. Revd 4716/2021

Je li sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada kod ocjene povrede prava osobnosti tužitelja zbog neadekvatnog prostora nije uzeo u obzir da se manjak prostora i uvjeti konzumiranja hrane zajedno s ostalim zatvorenicima u sobi nadomještaju pogodnostima utvrđenim odredbama čl. 14., čl. 74., čl. 76. ZIKZ-a i Pravilnika o standardima smještaja i prehrane zatvorenika (NN broj 92/02)?

[Rev 138/2023](#)

U tom smislu ovaj sud primjećuje da takve pogodnosti u ovom konkretnom slučaju nisu utvrđene (osim donekle u pogledu Zatvora u Požegi u konkretnom slučaju, koje su ipak uzete u obzir kako je gore navedeno), barem ne u toj mjeri koja bi opravdavala njihovu primjenu i utjecaj na odluku, pri čemu je osobito za napomenuti da u revizijom

postavljenom pitanju tužena niti ne konkretizira koje bi to konkretne pogodnosti bile, koje bi olakšavale činjenicu nedostatne površine zatvorske sobe i ostalih elemenata na kojima je utemeljena pobijana presuda, a o kojima bi ovaj revizijski sud trebao izraziti pravno shvaćanje. U konkretnom slučaju, činjenice postojanja ambulante, dostupnosti hladne i tople vode, tuširanja jednom ili dva puta tjedno, jednotjedne dezinfekcije sobe ili davanje zatvorenicima sredstava za čišćenje da sami očiste sobe, pranja posteljine i zračenja deka svakih 15 dana, grijanja prostorija po zimi, postojanja bazičnog namještaja u vidu ormarića (koje činjenice bi potencijalno proizlazile iz iskaza pojedinih svjedoka), ne predstavljaju takve pogodnosti, nego osnovne uvjete bez kojih bi uopće teško bilo moguće govoriti i o kakvim dostojanstvenim uvjetima.

ODGOVORNOST ZA ŠTETU - DIVLJAČ

Čl. 50. st.1. i 2. Zakona o cestama u vezi čl. 3. Pravilnika o održavanju i zaštiti javnih cesta i čl. 83. stavka 1. Zakona o lovstvu

11.98. Revd 1505/2021

Da li sama činjenica da se divljač našla na kolniku autoceste, a što je uzrokovalo prometnu nezgodu naletom vozila na tu divljač, ukazuje na propust pravne osobe odgovorne za upravljanje i održavanje autoceste voditi brigu i poduzimati primjerene mjere i radnje koje bi omogućile odvijanje sigurnog i nesmetanog prometa na autocesti, posebice u vidu postavljanja i održavanja zaštitne ograde oko autoceste?

[Rev 1272/2021](#)

Imajući u vidu odredbe članka 50. stavka 1. i 2. Zakona o cestama, kojim odredbama je propisana odgovornost pravne osobe za upravljanje i održavanje autoceste - po načelu krivnje, potrebno je utvrditi u svakom pojedinom slučaju jesu li doista poduzete sve potrebne mjere i koje su to mjere, imajući u vidu specifičnosti svakog pojedinog područja, u svrhu odvijanja sigurnog i neometanog prometa na autocesti, jer činjenica da se divljač zatekla na autocesti ukazuje na postojanje propusta, pa tako i u pogledu postavljanja i održavanja zaštitne ograde.

ISPITIVANJE ALKOHOLIZIRANOSTI ALKOMETROM – „DRUGA METODA MJERENJA“

Čl. 3. st. 1. toč. 2. Uvjeta za osiguranje od automobilske odgovornosti

11.99. Revd 4190/2020

Da li zapisnik o ispitivanju alkoholiziranosti ispitanika/tuženika iz kojeg proizlazi da je alkometrom marke „Drager 6810“ očitana kod ispitanika /tuženika količina alkohola u organizmu od 1,60 nakon nezgode predstavlja „drugu metodu mjerenja“ u smislu

odredbe čl. 3. st. 1. toč. 2. Uvjeta za obvezno osiguranje od automobilske odgovornosti, tim više što ispitanik/tuženik prihvaća ispitivanje, ne poriče rezultate ispitivanja, te potpisuje predmetni Zapisnik o ispitivanju alkoholiziranosti?

[Rev 815/2022](#)

Ispitivanje alkoholiziranosti sudionika prometne nezgode alkometrom koji mjeri koncentraciju alkohola metodom analize izdaha predstavlja „drugu metodu mjerenja“ u smislu odredbe čl. 3. st. 1. toč. 2. Uvjeta za osiguranje od automobilske odgovornosti.

ODGOVORNOST PRAVNE OSOBE KOJA UPRAVLJA CESTOM ZA ŠTETU NASTALU NA JAVNOJ CESTI NALETOM DIVLJAČI

čl. 1045. ZOO/05 U VEZI čl. 50. ZC

11.100. Revd 4930/2021

Odgovara li pravna osoba koja upravlja cestom trećim osobama za štetu nastalu na javnoj cesti zbog naleta na divljač po osnovi krivnje ili uzročnosti?

[Rev 340/2023](#)

Pravna osoba koja upravlja cestom trećim osobama za štetu nastalu na javnoj cesti zbog naleta na divljač odgovara po osnovi krivnje.

Drugo je, međutim, pitanje mogućnosti dokazivanja nepostojanja propusta pravne osobe koja gospodari autocestom za nastanak štete zbog zadržavanja divljači na autocesti, jer doista po logici stvari, kako to zaključuje i drugostupanjski sud, ako je autocesta pravilno projektirana i održavana divljač se ne bi mogla zateći na autocesti.

UTVRĐIVANJE ODGOVORNOSTI U POSTUPKU RADI NAKNADE ŠTETE KADA JE U RANIJOJ PRAVOMOĆNOJ PRESUDI IZ ISTOG ŠTETNOG DOGAĐAJA RIJEŠENO PITANJE ODGOVORNOSTI

11.101. Revd 2620/2020

Je li u svakom drugom postupku radi naknade štete, pa makar i iz istog štetnog događaja, potrebno ponovno raspraviti i navesti razloge o odlučnim činjenicama u svezi s odgovornosti za nastanak štetnog događaja ili u svezi podijeljene odgovornosti, ili je pak ispravan stav sudova nižeg stupnja da je o odgovornosti već pravomoćno odlučeno u ranijoj presudi u sporu koji je vođen radi naknade štete iz istog štetnog događaja?

[Rev 193/2021](#)

Činjenica je da je u prijašnjoj pravomoćnoj presudi donesenoj u povodu zahtjeva tužitelja za naknadu štete od 11.415,03 kune za obračunsko razdoblje od 1. rujna 2011. do 30. rujna 2015. iz istog štetnog događaja, riješio o odštetnoj odgovornosti

kao prethodnom pitanju nije zapreka da u drugoj presudi, koju donosi u pogledu istog štetnog događaja, sud ponovo odluči o odštetnoj odgovornosti (takav stav izrazio je ovaj sud u niz odluka, primjerice Rev 1032//84, Rev 54/93, Rev-x 765/13, Rev 3024/14-2 te Rev 1687/15-3).

(...)

Stoga je u svakom drugom postupku radi naknade štete makar i iz istog štetnog događaja potrebno ponovno raspraviti i navesti razloge o odlučnim činjenicama u svezi odgovornosti za nastanak štetnog događaja ili u svezi podijeljene odgovornosti kao što je ovdje slučaj. Nižestupanjski sudovi su suprotno tome zauzeli pravno shvaćanje da je o odgovornosti već pravomoćno odlučeno u ranijoj presudi između istih stranaka, a radi naknade štete iz istog štetnog događaja.

***VISINA NAKNADE ŠTETE U SLUČAJU „TOTALNE ŠTETE“ – KADA JE
VLASNIK ZADRŽAO OSTATAK VOZILA
Čl. 1090. ZOO/05***

11.102. Revd 1336/2020

Je li se u slučaju nastanka štete na vozilu čiji popravak nije ekonomski opravdan (tzv. totalne štete) visina štete, za slučaj da je oštećenik zadržao spašeni ostatak vozila, utvrđuje umanjnjem vrijednosti spašenih dijelova; ili oštećenik ima pravo da uz zadržavanje spašenih ostataka vozila ostvari i njihovu novčanu naknadu?

[Rev 1125/2020](#)

Stoga je odgovor na prvo pitanje da se visina štete, kada je na vozilu nastala totalna šteta, ako je oštećenik zadržao spašene ostatke vozila odnosno ako ih nije prepustio štetniku tj. osiguratelju, utvrđuje u iznosu koji odgovara vrijednosti vozila prema stanju u vrijeme štetnog događaja umanjnjem za iznos vrijednosti spašenih ostataka vozila.

Čl. 942. ZOO/05, čl. 176. st.3. ZOŠPC

***UDALJAVANJE S MJESTA NEZGODE SAMO PO SEBI NE SMATRA SE
ODBIJANJEM ALKOTESTIRANJA***

11.103. Revd 4102/2020

Smatra li se okolnost da se vozač nakon prometne nezgode udaljio s mjesta nezgode odbijanjem podvrgavanja ispitivanja alkoholiziranosti, odnosno izbjegavanje ispitivanja alkoholiziranosti i da li po toj osnovi osiguratelj ima pravo regresa prema

vozaču nakon što je isplatio naknadu štete osiguraniku temeljem police kasko osiguranja?

[Rev 657/2021](#)

Okolnost što se vozač nakon prometne nezgode udaljio sa mjesta nezgode samo po sebi ne smatra se odbijanjem podvrgavanja ispitivanju alkoholiziranosti i gubitkom prava iz osiguranja.

12. VRIJEDNOSNI PAPIRI

Čl. 52. st.1. u vezi čl. 112. st.1. Zakona o mjenici (dalje: ZM)

MJENICA I ZASTARNI ROK - IZDAVATELJ VLASTITE MJENICE ODGOVARA ONAKO KAKO ODGOVARA AKCEPTANT TRASIRANE MJENICE

1.1.Revd 2795/2020

Gubi li tužitelj, kao imatelj mjenice, pravo naplate protiv akceptanta mjenice protekom rokova iz odredbe čl. 37. st. 1. Zakona o mjenici ("Narodne novine" broj 74/94, 92/10 - dalje ZM), ili tek protekom roka iz odredbe čl. 52. st. 1. ZM-i, ako se radi o vlastitoj trasiranoj mjenici u kojoj je tuženik ujedno i akceptant te mjenice?"

[Rev 551/2021](#)

Uslijed navedenog, za odluku u ovom predmetu i za odgovor na postavljeno pravno pitanje, valjalo je primijeniti odredbu čl. 52. st. 1. ZM koja propisuje da sa protekom rokova za podnošenje mjenica po viđenju ili na određeno vrijeme po viđenju, za podizanje protesta zbog neakceptiranja ili zbog neisplate, za podnošenje na isplatu mjenice koja sadrži odredbu bez „troškova“, imatelj mjenice gubi svoja prava protiv indosanata, protiv trasanata i protiv ostalih obveznika izuzev akceptanta.

Dakle, zaključno, primjenjujući argument a contrario u tumačenju ove odredbe, imatelj vlastite mjenice ne gubi svoje pravo naplate od njenog izdavatelja koji je ujedno i akceptant, pozivom na odredbu čl. 52. st. 1. ZM, obzirom na odredbu čl. 112. st. 1. ZM koja propisuje da izdavatelj vlastite mjenice odgovara onako kako odgovara akceptant trasirane mjenice.

Čl. 78. st.1. 1. ZM ZASTARNI ROK KOD VLASTITE TRASIRANE MJENICE

1.2. Revd 718/2021

Primjenjuje li se li se kod vlastite trasirane mjenice u odnosu na potraživanje imatelja mjenice prema trasantu, koji je ujedno i trasat, zastarni rok od tri godine iz odredbe

čl. 78. st. 1. Zakona o mjenici („Narodne novine“ br. 74/94 i 92/10-u daljnjem tekstu: ZM), ili zastarni rok od godine dana iz odredbe čl. 78. st. 2. ZM?

[Rev 676/2021](#)

(...) Naime o navedenom pitanju zastare revizijski sud se izjasnio u više svojih odluka, te je tako u odluci broj Rev-2530/20-2 od 7. ožujka 2018., izneseno pravo shvaćanje o zastari mjenične obveze koje je suprotno pravnom shvaćanju drugostupanjskog suda(...)

(...) S obzirom da prema pravnom shvaćanju ovoga suda treba primijeniti odredbu čl. 78. st. 1. ZM-i, valja utvrditi dospijeće pojedine mjenične obveze, te ocijeniti je li s obzirom na dospijeće svake pojedine tražbine tužitelja (sukladno priloženim računima) protekao rok od tri godine iz čl. 78. st. 1. ZM-i.

2. NAJAM STANA I NAJAMNINA

1. NAJAM, UGOVOR O NAJMU STANA, NAJAMNINA - općenito

2. ZAŠTIĆENI NAJMOPRIMCI

Čl. 7. Zakona o najmu stanova (dalje: ZNS)

Čl. 2., 9. i 11. Uredbe o uvjetima i mjerilima za utvrđivanje zaštićene najamnine

UTVRĐIVANJE VISINE ZAŠTIĆENE NAJAMNINE I TERET DOKAZA PLATNIH MOGUĆNOSTI NAJMOPRIMCA I ČLANOVA NJEGOVOG DOMAĆINSTVA

2.1. Revd 652/2022

Je li u parnicama radi naknade štete od Republike Hrvatske zbog prekomjernog ograničenja prava vlasništva radi uvođenja instituta zaštićenog najmoprimca prema Zakonu o najmu stanova tužitelj dužan dokazati da platne mogućnosti zaštićenog najmoprimca i članova njegovog domaćinstva opravdavaju ugovaranje zaštićene najamnine ili je to dužan dokazati tuženik?

[Rev 1129/2022](#)

Iz odredaba naznačenih pod 9. jasno proizlazi da je na vlasniku stana koji se daje u najam, najmodavcu, utvrditi ili izračunati visinu mjesečnog iznosa zaštićene najamnine za pojedini stan, sve prema odredbama Uredbe - s time da taj izračun može „zatražiti“ i od stambenoga tijela jedinice lokalne samouprave odnosno Grada Zagreba, pa je izračun te zaštićene najamnine dužan dostaviti najmoprimcu - i takav,

ako se zaštićeni najmoprimac sa njime suglasi, čini sastavni dio po njemu potom sklopljenog ugovora o najmu stana.

Tako je uređen odnos najmodavca i zaštićenog najmoprimca u postupku ugovaranja visine zaštićene najamnine: u tom je odnosu na najmodavcu (kakvi su ovdje tužitelji) da ukaže temeljem kojih je sve parametara (kojima pripada i podatak o platnoj mogućnosti zaštićenog najmoprimca i članova njegovog domaćinstva) izračunao tu visinu zaštićene najamnine.

Drugačije je u slučaju kakav je ovdje: nastao kada je već uređen odnos najmodavca i zaštićenog najmoprimca u pogledu visine zaštićene najamnine.

U takvoj situaciji, onaj, svaki treći, koji tvrdi da nije istinito ono što su stranke ugovora o najmu stana sa zaštićenom najamninom ugovorile, konkretno - ovdje aktualno, da visina zaštićene najamnine nije pravilno izračunata (utvrđena) - to što tvrdi mora i dokazati.

To je ujedno i odgovor na u reviziji postavljeno pitanje.

3. ISELJENJE I SUDSKI POSTUPCI

3. OBITELJSKO I NASLJEDNO PRAVO

1. OBITELJSKO PRAVO – općenito

Čl.358. Obiteljskog zakona

DJECA SU STRANKE U POSTUPCIMA U KOJIMA SE ODLUČUJE O NJIHOVIM PRAVIMA I INTERESIMA

1.1. Revd 3867/2021

Moraju li mladb. djeca biti navedena kao stranke u postupku u odluci suda kojom se odlučuje o njihovim pravima i interesima?

[Rev 418/2022](#)

(...) odgovor na postavljeno pitanje glasi da na temelju odredbe čl. 358. ZPP djeca su stranke u svim postupcima pred sudom u kojima se odlučuje o njegovim pravima i interesima, što proizlazi ne samo iz navedene pravne norme nego i iz Konvencije o pravima djeteta.

Čl. 413. st.1. toč. 1., čl. 95., čl. 520.-525., čl.- 360., čl. 100. st.1., čl. 105. st.1. ObZ

SADRŽAJ IZREKE PRESUDE KOJOM SE ODREĐUJE NAČIN ODRŽAVANJA OSOBNIH ODNOSA RODITELJA I DJECE

IZREKA PRESUDE KADA SE ODLUČUJE O POTPUNOM SAMOSTALNOM OSTVARIVANJU RODITELJSKE SKRBI

1.2. Revd 1457/2020

1. Je li sud dužan u izreci presude kojom određuje vrijeme i mjesto održavanja osobnih odnosa između maloljetne djece i roditelja s kojim djeca ne žive određeno i detaljno navesti mjesto i vrijeme (točni dani) održavanja istih i u slučaju kada djeca nemaju prebivalište u Republici Hrvatskoj?

2. Je li sud dužan prilikom donošenja odluke o samostalnom potpunom ostvarivanju roditeljske skrbi u posebnoj točki presude odrediti hoće li roditelj koji samostalno potpuno ostvaruje roditeljsku skrb sam zastupati dijete u bitnim osobnim pravima ili uz suglasnost drugog roditelja sukladno članku 100. Obiteljskog zakona, ili ostvarivanje prava na samostalnu potpunu roditeljsku skrb u sebi sadrži i ovlast zastupanje tog roditelja u bitnim osobnim pravima djeteta bez suglasnosti drugog roditelja?

[Rev 49/2021](#)

Sud u izreci presude kojom određuje način (mjesto i vrijeme) održavanja osobnih odnosa između djece i roditelja s kojim ne žive nije obvezan točno navesti dane i vrijeme održavanja istih u situaciji kada djeca nemaju prebivalište u Republici Hrvatskoj.

U situaciji kada sud donosi odluku o potpunom samostalnom ostvarivanju roditeljske skrbi nije obvezan u izreci presude posebno navesti da roditelj koji samostalno potpuno ostvaruje roditeljsku skrb sam zastupa dijete u osobnim pravima iz čl. 100. st. 1. OBZ jer je ta ovlast sadržana u odluci kojom mu se dodjeljuje potpuna samostalna roditeljska skrb.

PRAVA DJETETA U POSTUPCIMA U KOJIME SE ODLUČUJE O NEKOM NJEGOVOM PRAVU

Čl. 269. ObZ

1.3. Revd 2660/2021

(...) radi pravnog pitanja koje se odnosi na tumačenje prava djeteta da u postupcima u kojima se odlučuje o nekom njegovom pravu ili interesu na prikladan način sazna važne okolnosti slučaja, dobije savjet i izrazi svoje mišljenje, te bude obaviješteno o mogućim

posljedicama uvažavanja njegova mišljenja u smislu odredbi čl. 89. st. 5. i čl. 269. st. 2. Obiteljskog zakona („Narodne novine“, broj 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11, 61/11, 25/13, 75/14 i 5/15), čl. 12. Konvencije o pravima djeteta („Narodne novine - Međunarodni ugovori“ broj 12/93) i čl. 3. Europske konvencije o ostvarivanju dječjih prava („Narodne novine - Međunarodni ugovori“ broj 1/10 i 3/10)?

Rev 293/2022

Iz navedenog proizlazi da dijete ima pravo na prikladan način biti uključeno u sve važne okolnosti u kojima se odlučuje o nekom njegovom pravu ili interesu, ima pravo dobiti savjet te izraziti svoje mišljenje kao i biti obaviješteno o mogućim posljedicama poštivanja njegova mišljenja, pri čemu se mišljenje djeteta uzima u obzir u skladu s njegovom dobi i zrelosti te se poštuje u skladu s djetetovom dobrobiti. Dužnost suda je omogućiti djetetu izražavanje vlastitog mišljenja, ali dijete nema obvezu izraziti ga, dijete se može protiviti i sud je to protivljenje dužan poštivati. Pravo djeteta je da izrazi svoje mišljenje, a ne i obveza, i dijete odlučuje želi li biti saslušano i ako da, na koji način.

Pri tom dobna granica nije postavljena odredbom čl. 269. st. 2. OBZ, dakle, prema navedenoj zakonskoj odredbi dijete u postupcima o statusnim stvarima ima pravo izraziti svoje mišljenje neovisno o dobi. Nakon što bude saslušano, njegovo mišljenje treba uvažiti sukladno njegovoj dobi i zrelosti, te ako mišljenje djeteta nije uvaženo, sud u odluci treba dati razloge zašto nije.

ODLUKA O OSTVARIVANJU SAMOSTALNE RODITELJSKE SKRBI – UTVRĐIVANJE ČINJENICA

Čl. 105. st.1. u vezi čl. 416. st.2. i 3. ObZ

1.4. Revd 44/2023

Može li se presuda o samostalnom ostvarivanju roditeljske skrbi temeljiti samo na prijedlogu i mišljenju Centra za socijalnu skrb i mišljenju posebnog skrbnika djeteta?

Rev 425/2023

Presuda u postupku u kojem sud odlučuje o dodjeljivanju samostalne roditeljske skrbi jednom roditelju djeteta, načelno gledajući, ne bi se mogla temeljiti samo na prijedlogu i mišljenju Centra za socijalnu skrb i mišljenju posebnog skrbnika djeteta. Međutim, iz činjeničnih utvrđenja nižestupanjskih presuda ne proizlazi da je sud u ovom konkretnom slučaju odluku temeljio samo na prijedlogu i mišljenju Centra za socijalnu skrb i mišljenju posebnog skrbnika djeteta jer je proveo i sve druge po strankama provedene dokaze pa je tako saslušao i stranke u postupku, a iz zaključka suda proizlazi da je sud imao u vidu i njihove iskaze s obzirom da je majka djeteta iskazivala o problemima vezano za suglasnost za upis djeteta u vrtić, ostvarenje zdravstvenog osiguranja. Stoga činjenica da je sud prvenstveno imao u vidu prijedlog i mišljenje Centra za socijalnu skrb i mišljenje posebnog skrbnika djeteta ne čini odluku nezakonitom kada je iz zaključka suda i cjelokupno provedenog postupka

vidljivo da je sud imao u vidu i ostale provedene dokaze. Stoga je sud pravilno primijenio materijalno pravo u dijelu u kojem je odlučio o samostalnoj roditeljskoj skrbi majke djeteta.

2. BRAČNA STEČEVINA I IMOVINSKI ODNOSI BRAČNIH DRUGOVA

Čl.255. Obiteljskog zakona/2003 vezi čl. 79. Stečajnog zakona/96

PRAVNA SNAGA BRAČNOG UGOVORA NA KOJEM NISU OVJERENI POTPISI STRANAKA

2.1. Revd 1476/2020

Ima li pravnu snagu bračni ugovor na kojem nisu ovjereni potpisi stranaka?

[Rev 1166/2020](#)

U smislu citirane zakonske odredbe čl. 255. ObZ/03, bračni ugovor je strogo formalni pravni posao, kod kojeg je propisan oblik, te je propisana ovjera potpisa bračnih drugova. Prema pravnom shvaćanju ovog suda, činjenica da ugovorne strane nisu izvršile ovjeru potpisa na bračnom ugovoru, čini takav ugovor pravno nevaljanim. S obzirom da je stečajni postupak nad tuženikom otvoren 16. svibnja 2013. dok je potpis tuženika na ugovoru o diobi bračne stečevine ovjeren 13. lipnja 2013., proizlazi da u trenutku otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, ugovor o diobi bračne stečevine nije bio pravno valjan i nije proizvodio pravne učinke. Dakle tužiteljica u vrijeme otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, nije bila vlasnica predmetnih nekretnina s osnova ugovora o diobi bračne stečevine, pri čemu treba imati u vidu i činjenicu da tužiteljica nije niti upisala svoje pravo vlasništva s osnova tog ugovora u zemljišne knjige. Slijedom toga ona nije imala izlučna prava, u smislu odredbe čl. 79. SZ/96, kao vlasnica predmetnih nekretnina s osnova ugovoru o diobi bračne stečevine, (...)

3. UDRŽAVANJE BRAČNOG DRUGA I DJECE

Čl.298. st.1. Obiteljskog zakona (dalje: ObZ)

UZDRŽAVANJE BRAČNOG DRUGA – TRAJANJE OBVEZE

3.1. Revd 2198/2021

Je li drugostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu čl. 298. st. 1. Obiteljskog zakona („Narodne novine“ 103/15 i 98/19) kada je tuženiku naložio uzdržavanje tužiteljice bez vremenskog ograničenja, „ubuduće, dok za to budu postojali zakonski uvjeti?

[Rev 1408/2021](#)

(...) Stoga je odgovor na postavljeno pitanje potvrđan, dakle sud drugog stupnja je pogrešno primijenio materijalno pravo iz odredbe čl. 298. st. 1. OBZ-a kada je tuženiku naložio uzdržavanje tužiteljice bez vremenskog ograničenja, („ubuduće, dok za to budu postojali zakonski uvjeti“).

Čl. 288. st.2. ObZ

OBVEZA BAKE I DJEDA NA PLAĆANJE UZDRŽAVANJA

3.2. Revd 1036/2022

Nastaje li u smislu čl. 288. st. 2. Obiteljskog zakona obveza bake i djeda na plaćanje uzdržavanja unuka u situaciji kada roditelj (ovdje majka) kao primarni obveznik uzdržavanja ne ispunjava svoju obvezu uzdržavanja djeteta, a isto se temeljem već postojeće ovršne isprave, neovisno o kaznenom postupku, nije moglo ostvariti prisilnim putem?

[Rev 1111/2022](#)

U smislu odredbe čl. 288. st. 2. Obiteljskog zakona obveza bake i djeda na plaćanje uzdržavanja unuka nastaje u situaciji kada roditelj (ovdje majka) kao primarni obveznik uzdržavanja ne ispunjava svoju obvezu uzdržavanja djeteta, a isto se temeljem već postojeće ovršne isprave, neovisno o kaznenom postupku, nije moglo ostvariti prisilnim putem, sve pod pretpostavkom da baka i djed imaju sredstava iz kojih bi mogli doprinositi za uzdržavanje unuka.

TRAJANJE OBVEZE UZDRŽAVANJA BRAČNOG DRUGA

Čl. 220. st.1. ObZ

3.3. Revd 3229/2020

Da li je odredba čl. 220. stavka 1. Obiteljskog zakona („Narodne novine“, br. 116/2003., 17/2004. i 136/2004.) ograničavala obvezivanje jednog bračnog druga doprinositi uzdržavanju drugog bračnog druga na maksimalni rok od godinu dana?

[Rev 921/2021](#)

Ipak, kako se rješenje ovoga suda broj Rev 2900/2018-2 od 10. travnja 2019. i rješenje ovoga suda broj Rev 4413/2019-2 od 30. listopada 2019. odnose na odredbu čl. 298. st. 1. Obiteljskog zakona ("Narodne novine", broj 103/15) koja je sporno pravno pitanje uređivala na drugačiji način, kako je to i istaknuto u potonjem rješenju, a rješenje ovoga suda broj Rev 296/2015-2 od 24. veljače 2015. na ovdje mjerodavnu odredbu čl. 220. st. 1. Obiteljskog zakona ("Narodne novine", broj 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11, 61/11, 25/13 i 5/15), ovaj sud prihvaća shvaćanje revidentice kako prilikom primjene toga

Zakona treba primijeniti pravno shvaćanje iz rješenja ovoga suda broj Rev 296/2015-2 od 24. veljače 2015. prema kojemu odgovor na pitanje je li vremensko ograničenje uzdržavanja iz te odredbe primarni i uobičajeni način određivanja obveze uzdržavanja "ovisi o postojanju konkretnih činjenica svakog posebnog slučaja, a koje činjenice se odnose na okolnosti iz čl. 217. ObZ, a posebno na okolnost trajanja određenog braka, te mogućnost primatelja uzdržavanja da u dogledno vrijeme na drugi način osigura sredstva za život (čl. 220. st. 1. ObZ)", iz čega proizlazi da odredba čl. 220. st. 1. Obiteljskog zakona ("Narodne novine", broj 116/2003, 17/2004 i 136/2004) nije ograničavala obvezivanje jednog bračnog druga doprinositi uzdržavanju drugog bračnog druga na maksimalni rok od godinu dana.

PONOVNA USPOSTVA OBVEZE UZDRŽAVANJA PUNOLJETNOG DJETETA

Čl. 291. st.1. ObZ

3.4. Revd 3132/2021

Može li se, nakon što je pravomoćnom presudom suda utvrđeno da je prestala obveza roditelja za uzdržavanje punoljetnog djeteta zbog toga što dijete bez opravdanih razloga nije redovito izvršavalo svoje školske obveze, odlukom suda ponovno uspostaviti obveza uzdržavanja?

[Rev 160/2022](#)

Nakon što je pravomoćnom presudom suda utvrđeno da je prestala obveza roditelja za uzdržavanje punoljetnog djeteta zbog toga što dijete bez opravdanih razloga nije redovito izvršavalo svoje školske obveze, odlukom suda ne može se ponovno uspostaviti obveza uzdržavanja.

4. NASLJEDNO PRAVO – općenito

Čl. 50. Zakona o nasljeđivanju (dalje: ZN)

4.1. Revd 4059/2020

Može li sud tumačenjem oporuke dati riječima upotrijebljenim u oporuci značenje koje te riječi nemaju?

[Rev 876/2021](#)

Pri tumačenju oporuke sud ne može riječima upotrijebljenim u oporuci dati značenje koje te riječi nemaju.

Čl.225. i 231. ZN

UČINAK PRAVOMOĆNOG RJEŠENJA O NASLJEĐIVANJU

4.2. Revd 2309/2020

1. Da li pravomoćno rješenje o nasljeđivanju veže stranke koje su sudjelovale u ostavinskom postupku i u tom postupku nisu osporile sastav imovinske mase, odnosno ima li pravomoćno rješenje o nasljeđivanju učinak pravomoćno presuđene stvari u odnosu na stranke u ostavinskom postupku i u odnosu na imovinu koja je u tom postupku utvrđena?
2. Mogu li se nasljednici koji su sudjelovali u ostavinskom postupku nakon pravomoćnosti rješenja o nasljeđivanju pozivati na neku drugu pravnu osnovu stjecanja prava vlasništva nastalu prije pravomoćnosti rješenja o nasljeđivanju u odnosu na imovinu utvrđenu rješenjem o nasljeđivanju kao imovina ostavitelja?

Rev 931/2021

Stoga, da su prednice tužiteljice i osporile sastav imovinske mase u tom ostavinskom postupku, taj prigovor bi bio neosnovan jer je predmetna nekretnina nesporno u času smrti ostavitelja (1917. godine) bila u njegovom vlasništvu budući da on njome nije raspolagao, a rješenjem o nasljeđivanju, sukladno odredbi čl. 225. ZN, utvrđuje se i opseg imovine koja je predmet nasljeđivanja. Zato, iako je odgovor na prvo pitanje potvrđan, u odnosu na drugo pitanje se ističe kako se nasljednici koji su sudjelovali u ostavinskom postupku nakon pravomoćnosti rješenja o nasljeđivanju mogu pozivati na neku drugu pravnu osnovu stjecanja prava vlasništva nastalu prij pravomoćnosti rješenja o nasljeđivanju u odnosu na imovinu utvrđenu rješenjem o nasljeđivanju kao imovina ostavitelja, pod uvjetom da se radi o valjanom stjecanju prava vlasništva nastalom nakon smrti ostavitelja, a što ovdje jest slučaj. Posljedično tome, prednice tužiteljice i tužiteljica su mogle steći i jesu stekle pravo vlasništva na predmetnoj nekretnini dosjelošću, i to poštenim posjedom predmetne nekretnine, nakon što je otac prednica tužiteljice kupio predmetnu nekretninu od naknadno utvrđene zakonske nasljednice ostavitelja I. Š., M. H., prednice tuženika.

Čl. 5., 75., 219. st.1., čl. 220. st.1. i 3., 224., 225. st.2., 3. i 4. ZN

OSPORAVANJE SASTAVA OSTAVINSKE IMOVINE

4.3. Revd 1918/2021

1. Predstavlja li sadržaj nasljedničke izjave očitovanje stranke o sastavu ostavinske imovine?
2. Može li stranka ostavinskog postupka osporavati sastav ostavinske imovine nakon dane nasljedničke izjave?

Rev 1300/2021

Prema pravnom shvaćanju ovog suda iz navedenih odredbi proizlazi da je sadržaj nasljedničke izjave prihvaća li se nasljednik nasljedstva ili se istog odriče, odnosno ustupa li svoj nasljednički dio nekom od sunasljednika i pravno odlučni je to sadržaj nasljedničke izjave koji je neopoziv, pa stranka ostavinskog postupka može nakon dane nasljedničke izjave osporavati sastav ostavinske imovine. Nasljednička izjava koja je u ostavinskom postupku dana glede ostavinske imovine ne tiče se imovine za koju je nasljednik istaknuo prigovor da ne ulazi u ostavinu.

U tom smislu ovaj sud već je izrazio shvaćanje u odlukama Rev-1881/1990 od 8. studenog 1990. i Rev-977/11 od 17. lipnja 2014. da se nasljedničke izjave u toku ostavinskog postupka odnose na ostavinsku imovinu iza pok. ostavitelja, a ne i na imovinu za koju su nasljednici tijekom ostavinskog postupka neprekidno isticali prigovor da taj dio imovine ne ulazi u ostavinu, što će se utvrditi u eventualno pokrenutoj parnici.

Zaključno, prema odredbi čl. 224. ZN, sud će prekinuti ostavinski postupak i uputiti stranke na parnicu ili upravni postupak ako su između stranaka sporne činjenice o kojima ovisi sastav ostavine i o kojima ovisi predmet zapisa. Prema odredbi čl. 225. st. 2., 3. i 4. ZN, ako sud prekine postupak, odredit će rok koji ne može biti dulji od 30 dana, u kojemu upućena stranka treba pokrenuti parnicu ili upravni postupak, te o pokretanju obavijestiti ostavinski sud. Ako stranka u određenom roku postupi po rješenju suda, prekid postupka trajat će dok parnica ili upravni postupak ne bude pravomoćno završen. Ako stranka u određenom roku ne postupi po rješenju suda, prekinuti će se postupak nastaviti i dovršiti bez obzira na zahtjeve glede kojih je stranka upućena na parnicu, odnosno upravni postupak. U tom slučaju stranka koja je upućena na parnicu ili na upravni postupak može svoja prava ostvarivati u postupku na koji je upućena. Time je odgovoreno na pravna pitanja zbog kojih je dopuštena revizija.

Čl. 64. st.1. i 3., čl. 65. st.1., čl. 66 ZN

TUMAČENJE PRAVE VOLJE OSTAVITELJA

4.4. Revd 1834/2022

Kod činjenice postojanja izričito unesene i sadržajno nedvojbene oporučne odredbe o opozivu/stavljanju van snage ranijih oporuka, da li je parničnom sudu uopće dopušteno tumačiti pravu volju ostavitelja u odnosu na takvu odredbu?

Da li je sudu dozvoljeno pri utvrđivanju prave volje ostavitelja dati primat drugim dokaznim sredstvima / izvorima za utvrđivanje prave volje ostavitelja (npr. svjedocima) nad samom oporukom kao izvorom tumačenja prave / stvarne volje ostavitelja, pogotovo u situaciji kada niti jedna oporučna odredba te oporuke ne omogućava bilo kakovu sumnju u pravcu jasno izražene volje?

Rev 1179/2022

Naime, kod činjenice postojanja izričito unesene i sadržajno nedvojbene oporučne odredbe o opozivu/stavljanju van snage ranijih oporuka, pri čemu treba uzeti u obzir i sadržaj odredbi kasnije oporuke u pogledu raspolaganja imovinom u odnosu na odredbe ranije oporuke, tumačenjem prave volje ostavitelja u odnosu na odredbu o opozivu oporuke ne smiju se prijeći granice sadržaja oporučiteljeve oporuke i zakonskih pravila o opozivu oporuke, te zakonskih pravila o odnosu kasnije i ranije oporuke, sadržanih u odredbama čl. 64. - 66. ZN, nadopunjujući je nečim čega u njoj nema. Dakle, bitan sadržaj oporuke ne može se tumačenjem oporuke nadopunjavati.

(...)

Dakle, samo u takvim (dvojbena) slučajevima prava volja oporučiteljeva može se ustanovljavati na temelju činjenica koje nisu vidljive iz same oporuke. Međutim pomoću njih mora biti moguće izvesti siguran zaključak o onome o čemu se oporučitelj na manjkav način izjasnio. Pri tom je iznimno dopustivo dati prednost drugim dokaznim sredstvima / izvorima za utvrđivanje prave volje ostavitelja nad samom oporukom kao izvorom tumačenja prave/ stvarne volje ostavitelja, samo onda kada iz teksta oporučne odredbe proizlazi dvojba o onome što je oporučitelj stvarno htio odrediti (ovdje u pogledu opoziva ranijih oporuka), a ne i u situaciji kada niti jedna oporučna odredba te oporuke ne omogućava bilo kakovu sumnju u pravcu jasno izražene volje.

PRIGOVOR ZASTARE POTRAŽIVANJA NASLJEDSTVA

Čl. 144. ZN/55

4.5. Revd 1077/2021

Može li pravni sljednik tužiteljevog sunasljednika koji je ostavinsku imovinu stekao od svog pravnog prednika po drugom pravnom osnovu (pravni posao) s uspjehom istaći prigovor zastare iz čl. 144. Zakona o nasljeđivanju (Sl. list FNRJ broj 20/1955, Sl. list SFRJ broj 12/59, 52/71, 47/78, 71/91, 37/94, 56/00 i 48/03: dalje: ZN/55?

Rev 151/2023

Imajući u vidu nespornu okolnost da je majka stranaka, pok. Antonija Brumnjak, predmetne nekretnine stekla temeljem dopunskog rješenja o nasljeđivanju iza pok. oca stranaka Antona Brumnjaka, da je tim nekretninama raspolagala teretnim pravnim poslom - ugovorom o doživotnom uzdržavanju sklopljenim s tuženicom, da tužitelj za života majke (preminule 2014. godine) nije prema njoj isticao nikakve zahtjeve u pogledu spornih nekretnina, mišljenje je ovog revizijskog suda da se u konkretnom slučaju radi o tužbi hereditatis petitio i da je tuženica mogla isticati prigovor zastare potraživanja nasljedstva u smislu odredbe čl. 144. ZN/55.

Vijeće ovog suda smatra da je u parnici povodom nasljedničke tužbe pasivno legitimiran i singularni sukcesor (ovdje tuženica) osobe koja je svojatala (pok. majka stranaka) nasljedno pravo nasljednika (ovdje tužitelja), jer se pravo takve osobe izvodi

iz prava prednice - osobe koja je svojatala nasljedno pravo, pa je u tome sadržan i odgovor na postavljeno pitanje.

Naime, ono što razlikuje vlasničku tužbu od nasljedničke tužbe jeste pravni temelj zahtjeva odnosno traži li se tužbom zaštita povrijeđenog prava vlasništva ili povrijeđenog nasljednog prava.

Iako je tuženica predmetne nekretnine stekla temeljem pravnog posla; i tužitelj i tuženica pozivaju se na to da je majka stranaka - primateljica uzdržavanja, stekla nasljedno pravo temeljem dopunskog rješenja o nasljeđivanju iza zajedničkog prednika stranaka, a to je i pravilno utvrđenje prvostupanjskog suda; dakle, svojatala je nasljedno pravo tužitelja.

UGOVOR O PRIJENOSU NASLJEDNOG DIJELA

PRAVNI UČINAK PRAVOMOĆNOG RJEŠENJA O NASLJEĐIVANJU

Čl. 149. i čl.231. ZN/78

4.6. Revd 212/2020

1. Postoji li nasljednička zajednica u slučaju oporučnog nasljeđivanja u odnosu na dvoje nasljednika ako jedan po oporuci nasljeđuje jednu stvar, a drugi neki drugi predmet u sastavu ostavine?

2. Da li pravni posao nasljednika iz čl. 149. st. 3. Zakona o nasljeđivanju ("Narodne novine" broj 52/71, 47/78 i 56/00 – dalje: ZN/71) odnosno čl. 145. st. 4. Zakona o nasljeđivanju ("Narodne novine" broj 48/03, 163/03, 35/05, 127/13 i 33/15 – dalje: ZN/03) s osobom koja nije s njime u nasljedničkoj zajednici ili koja uopće nije nasljednik ostavitelja, podliježe obvezatnoj formi koja je propisana za ustup nasljedstva unutar nasljedničke zajednice po čl. 149. st. 2. ZN/71, odnosno čl. 145. st. 2. ZN/03?

3. Veže li pravomoćnost rješenja o nasljeđivanju oporučnog nasljednika koji je učestvovao u ostavinskom postupku na način da je nasljedničkom izjavom priznao oporuku ostavitelja i prihvatio se nasljedstva na temelju takve oporuke, ako je tako on naslijedio jedan predmet ostavine, a drugi oporučni nasljednik neki drugi predmet ostavine, na način da bi time izgubio važnost (odnosno da su prestali učinci) pravnog posla iz čl. 149. st. 2. ZN/71, odnosno čl. 145. st. 2. ZN/03, kojim je jedan od njih drugome prije davanja nasljedničkih izjava ustupio predmet iz ostavine, a koju je po oporuci naslijedio te da li takav pravni učinak može imati pravomoćnost rješenja o nasljeđivanju i za osobu koja nije uopće nasljednik ostavitelja i koja nije uopće učestvovala u ostavinskom postupku?

[Rev 431/2023](#)

Pravilno drugostupanjski sud navodi da u odnosu na tvrdnje tužiteljice da bi za vrijeme trajanja ostavinskog postupka 3. tužena pravnim poslom ustupila vlasništvo stečeno nasljeđivanjem na predmetnim nekretninama tužiteljici, odnosno predniku 4. i 5. tuženika, a da to proizlazi iz izjava od 3. travnja 1996. jedna potpisana samo po 3. tuženoj,

a druga potpisana po 3. tuženju i predniku 4. i 5. tuženika, kao i iz njihovog zajedničkog podneska od 29. siječnja 1997. i 13. veljače 1997. te raspravnog zapisnika od 31. siječnja 1997., tužiteljica niti ne tvrdi da postoji konkretan dvostrani pravni posao (ugovor) kojim bi bio izvršen na zakonit način ustup, dok navedene izjave nižestupanjski sudovi ocjenjuju kao privatne isprave koje po svojoj naravi nisu ugovor iz odredbe članka 149. stavka 2. ZN-a.

(...)

Kod činjeničnog utvrđenja da je iza pok. N.R. doneseno rješenje o nasljeđivanju pod poslovnim brojem O-od 13. prosinca 2005., kojim je pod točkom II. kao njegovom nasljednicom na temelju oporuke od 10. listopada 1981. proglašena 3. tužena C.M., da je vlastoručnom oporukom sačinjenom 10. listopada 1981. rasporedio nepokretnu imovinu u korist nesrodne C.M. dok je istom oporukom svoju pokretnu imovinu ostavio M. H. (predniku tuženika ad 4. i 5.), te da su navedenu oporuku priznali istinitom i pravovaljanom C.M., M.H. i M.Š. (kao legatar), te su se prihvatili svog oporučnog dijela, pravilno nižestupanjski sudovi navode da je to rješenje o nasljeđivanju postalo pravomoćno, te obzirom da je prednik 4. i 5. tuženika sudjelovao u tom postupku, sukladno odredbi iz čl. 231. ZN to rješenje predstavlja presuđenu stvar između njega i 3. tužene obzirom da u svojim iskazima nisu spominjali navodno darovanje konobe i okućnice njemu od strane prednika pok. N. R., ali također i u odnosu na tužiteljicu obzirom da tužiteljica svoje pravo vlasništva temelji na navodnom pravu vlasništva svog oca.

DEKLARATORNA TUŽBA RADI UTVRĐENJA NEVALJANOSTI OPORUKE

Čl.67. i 82. st.1. ZN/71 u vezi čl. 187. st.2. ZPP

4.7. Revd 3446/2022

Ako stranci na temelju Zakona o nasljeđivanju pripada pravo na postavljanje konstitutivnog tužbenog zahtjeva radi poništenja oporuke, može li ona pravnu zaštitu ishoditi na način da umjesto takvog tužbenog zahtjeva postavi deklaratorni tužbeni zahtjev radi utvrđivanja nevaljanosti (ništetnosti) oporuke, iako iz Zakona o nasljeđivanju ne proizlazi da oporuka može biti ništetna, već samo da se može zahtijevati njezino poništenje?.

[Rev 261/2023](#)

Iz čl. 82. st. 1. ZN/71 doista proizlazi da se zbog nedostatka oblika može tražiti poništenje oporuke. To upućuje na to, kako to obrazlaže i tuženica u reviziji, da osoba koja se poziva na nedostatak oblika oporuke, može od suda tužbom tražiti da se takva oporuka poništi. Stoga se doista može, kako to čini i tuženica u reviziji, s obzirom na opće postupovnoppravne odredbe, problematizirati pravo stranke kojoj pripada pravo na konstitutivnu pravnu zaštitu da traži onu deklaratornu. U odgovoru na to pitanje treba poći, što čini i tuženica, od čl. 187. st. 2. ZPP. Njime je

propisano da se deklaratorna tužba može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Stoga na revizijsko pitanje valja odgovoriti da svaku deklaratornu tužbu, pa i onu u vezi s nedostatkom oblika oporuke, tužitelj može podići pod pretpostavkama iz čl. 187. st. 2. ZPP, a kako za tužbu u vezi s nedostatkom oblika nije posebno propisano da se podnosi (deklaratorna) tužba za utvrđenje njene nevaljanosti (dapače, propisano je da se „može tražiti poništenje oporuke“) ta se tužba može podnijeti uz sljedeću pretpostavku iz čl. 187. st. 2. ZPP, naime, uz pretpostavku postojanja pravnoga interesa. Zato, općenito govoreći, ako za to ima pravni interes, nije nedopušteno da tužitelj i u vezi s nedostatkom oblika oporuke, podnese tužbu s deklaratornim tužbenim zahtjevom, onim da se utvrdi da zbog toga razloga oporuka nije pravno valjana. Tako je ovaj sud u više odluka nije isključio mogućnost meritornoga odlučivanja o tužbenim zahtjevima za utvrđenje pravne nevaljanosti oporuke zbog nedostatka njena oblika (Rev 2816/1999-2 od 27. svibnja 2003., Rev 161/2000-2 od 3. lipnja 2003., Rev 482/2000-2 od 28. svibnja 2003.).

4 - RADNO PRAVO

1. RADNO PRAVO – općenito

Čl. VII. i čl. III. Izmjena i Dopuna sporazuma o osnovici plaća u javnim službama od 26. listopada 2011.

1.1. Revd 535/2020

1. Je li dan početka primjene uvećane osnovice iz čl. III. u javnim službama odgođen primjenom odredbe čl. VII. st. 1. Izmjena i Dopuna Sporazuma o osnovici plaća u javnim službama od 26. listopada 2011., za tri godine, ako je realni međugodišnji tromjesečni BDP zabilježio negativni rast, obzirom da je prema podacima Državnog zavoda za statistiku takav pad evidentiran od listopada 2011. do rujna 2014., za 12. tromjesečja“?

2. Je li ispunjenje uvjeta iz članka III. preduvjet primjene članka IV., a ispunjenje uvjeta iz članka III. i IV. preduvjet primjene članka V., i primjenjuje li se članak VII., na članak III. do V., na sve faze koje se odnose na buduća postupanja u vidu vraćanja osnovice za plaće koja su vrijedila za siječnju 2009., vraćanje pariteta (jednakosti) između plaća u javnim službama i prosječne plaće u privredi koji su bili u 2008., i dogovor o ostvarenju ciljane cijene rada i dinamici njenoga doseganja (konvergenciji)?

Rev 1111/2020

1. Dan početka primjene uvećane osnovice iz čl. III u javnim službama nije odgođen primjenom odredbe čl. VII st. 1. Izmjena i Dopuna Sporazuma o osnovici plaća u javnim službama od 26. listopada 2011., za tri godine, iako je realni međugodišnji tromjesečni BDP zabilježio negativni rast, od listopada 2011. do rujna 2014., (za 12. tromjesečja).

2. Ispunjenje uvjeta iz čl. III nije preduvjet primjene čl. IV, a ispunjenje uvjeta iz čl. III i IV nije preduvjet primjene čl. V, a čl. VII, na čl. III do V, na sve faze koje se odnose na buduća postupanja u vidu vraćanja osnovice za plaće koja su vrijedila za siječnju 2009., vraćanje pariteta (jednakosti) između plaća u javnim službama i prosječne plaće u privredi koji su bili u 2008., i dogovor o ostvarenju ciljane cijene rada i dinamici njenoga dosezanja (konvergenciji).

3. Prema tome, odredbom čl. VII IDDS-a o osnovici plaće u javnim službama, zaključenog 26. listopada 2011., nije odgođena primjena odredbe čl. III o „povratu“ osnovice, jer se odredba čl. VII IDDS-a odnosi na način „usklađivanja pariteta“ (čl. IV i čl. V IDDS).

Čl. 43. Kolektivnog ugovora Instituta IGH d.d.

1.2.Revd 671/2020

Da li prava stečena za vrijeme važenja određenog Kolektivnog ugovora kojim su i poslodavac i radnici u poslodavca vezani, prestaju u trenutku prestanka važenja predmetnog kolektivnog ugovora, i to samo uslijed prestanka važenja kolektivnog ugovora?

Rev 200/2021

Prema ocjeni ovog suda odgovor na revizijsko pitanje tužiteljice glasi da prava stečena za vrijeme važenja određenog kolektivnog ugovora prestaju u trenutku prestanka važenja predmetnog kolektivnog ugovora, međutim sudovi su u obvezi primjenjivati odredbe KU za vrijeme njegovog važenja.

Nedvojbeno je u postupku utvrđeno da je predmetni KU kao i Aneks KU bio na snazi do listopada 2012. dok je utuženo razdoblje do prosinca 2012. Stoga su sudovi bili u obvezi primijeniti odredbe čl. 43. KU za vrijeme njegova važenja odnosno do listopada 2012.

Čl. 3. i čl. 13. Zakona o policijskim poslovima i ovlastima (dalje: ZPO) i čl. 28. st. 5. Zakona o policiji (dalje: ZP) u vezi čl. 2. i 3. Pravilnika o načinu i uvjetima za ostvarivanje prava policijskih službenika na građansko odijelo

1.3.Revd 3346/2020

1. Je li tužitelj, s obzirom na opis poslova radnog mjesta koje obavlja, policijski službenik koji obavlja policijske poslove primjenom policijskih ovlasti isključivo u građanskom odijelu, a imajući pri tome u vidu čl. 3. i čl. 13. Zakona o policijskim poslovima i ovlastima ("Narodne novine" broj 76/09 i 92/14), koji propisuju što su policijski poslovi i koje su policijske ovlasti, te Pravilnik o unutarnjem redu Ministarstva unutarnjih poslova u kojem je naveden opis poslova radnog mjesta tužitelja?

2. Može li tužitelj ostvariti pravo na građansko odijelo ako glavni ravnatelj policije nije odobrio popis policijskih službenika koji ostvaruju pravo na građansko odijelo, a imajući u vidu odredbe čl. 28. st. 5. Zakona o policiji ("Narodne novine" broj 34/11, 130/12, 89/14, 151/14, 33/15 i 121/16), koje propisuju da će način i uvjete za ostvarivanje prava na građansko odijelo propisati ministar pravilnikom iz čl. 2. i 3. Pravilnika o načinu i uvjetima za ostvarivanje prava policijskih službenika na građansko odijelo ("Narodne novine" broj 64/11), koji propisuje način i uvjete za navedeno?"

Rev 233/2021

1. Tužitelj, na radnom mjestu policijski službenik kriptološke sigurnosti, u zvanju viši policajac, s obzirom na opis poslova radnog mjesta koje obavlja, nije policijski službenik koji obavlja policijske poslove primjenom policijskih ovlasti isključivo u građanskom odijelu, u smislu čl. 3. i čl. 13. Zakona o policijskim poslovima i ovlastima („Narodne novine” broj 76/09 i 92/14), te Pravilnika o unutarnjem redu Ministarstva unutarnjih poslova.

2. Tužitelj službenik kriptološke sigurnosti, u zvanju viši policajac, nema pravo na građansko odijelo ako glavni ravnatelj policije nije odobrio popis policijskih službenika koji ostvaruju pravo na građansko odijelo, u smislu odredbe čl. 28. st. 5. Zakona o policiji („Narodne novine” broj 34/11, 130/12, 89/14, 151/14, 33/15 i 121/16), i čl. 2. i 3. Pravilnika o načinu i uvjetima za ostvarivanje prava policijskih službenika na građansko odijelo („Narodne novine” broj 64/11)

vidi i točku 1.4.

Čl. 28. ZP UVJETI ZA OSTVARIVANJE PRAVA NA GRAĐANSKO ODIJELO

1.4. Revd 1137/2021

(vidi točku 1.3. i posebni dio)

Rev 580/2021

S obzirom da prema odredbi čl. 28. st. 5. ZOP-i način i uvjete za ostvarivanje prava na građansko odijelo propisuje ministar pravilnikom, da je predmetnim Pravilnikom, koji je donio ministar u čl. 3. st. 1. izričito određeno da se popis policijskih službenika iz čl. 2. Pravilnika, (a to su i policijski službenici koji sukladno opisu poslova radnog mjesta, tijekom kalendarske godine obavljaju policijske poslove primjenom policijskih ovlasti isključivo u građanskom odjelu), sastavlja na temelju prijedloga nadležnih rukovoditelja, a odobrava ga glavni ravnatelj policije, tumačenjem domašaja i značenja odredbe čl. 28. st. 5. ZOP-i dolazi se do zaključka da tim odredbama nije propisan automatizam u priznavanju prava na građansko odijelo svim policijskim službenicima koji obavljaju policijske poslove i primjenjuju policijske ovlasti jer se prethodno mora utvrditi (što je uvjet) da se radi o policijskom službeniku koji sukladno opisu poslova radnog mjesta tijekom kalendarske godine obavlja policijske poslove primjenom policijskih ovlasti i isključivo u građanskom odjelu. Zato se i popis takvih policijskih službenika sastavlja se na temelju prijedloga nadležnih rukovoditelja, a odobrava ga glavni ravnatelj policije. To znači da isključivo glavni ravnatelj policije određuje koji policijski službenik iz čl. 28. st. 4. ZOP-i ima pravo na građansko odijelo, te se, prema pravnom shvaćanju ovoga suda, o navedenom pravu ne može raspravljati kao o prethodnom pitanju u smislu čl. 12. ZPP-a.

Stoga je pogrešno shvaćanje nižestupanijskih sudova prema kojem tužitelj ima pravo na građansko odijelo temeljem samog zakona, a da odobrenje popisa policijskih službenika koji imaju pravo na građansko odijelo ima samo deklaratorni značaj, već ono, suprotno tvrdnji tužitelja, kako je navedeno, ima konstitutivni značaj jer je to uvjet za priznavanje i ostvarivanje navedenog prava.

S obzirom da tužitelj i ne tvrdi da je stavljen na takav potpis, očito je da glavni ravnatelj policije ne smatra da poslovi koje konkretno obavlja tužitelj predstavljaju policijske poslove u smislu čl. 28. st. 4. ZOP-i slijedom čega tužitelju nije ni priznato pravo na građansko odijelo.

vidi i **Rev 1032/2020**

Čl. 51. i 52. KU za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja

1.5. Revd 3023/2020

(Vidi posebni dio)

Ubrajaju li se sati odrađeni prema redovnom rasporedu radnog vremena na blagdan i neradni dan u mjesečni fond radnih sati te evidentiraju li se kao redovan rad uzimajući u obzir odredbe čl. 51. i 52. Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja (NN 143/13, 96/15) te obvezujuća tumačenja Kolektivnog ugovora posebice Zaključak 153. Zajedničkog povjerenstva za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja od 21. prosinca 2015. godine kojim je utvrđeno da mjesečni

fond radnih sati tvori umnožak radnih dana (bez subota i nedjelja) u tekućem mjesecu i 8 sati kao i da se sati rada blagdanom i neradnim danom i dan Uskrsa evidentiraju kao redovan rad i ubrajaju u redovnu mjesečnu satnicu?

Jesu li radni dani koji ulaze u umnožak za izračun redovnog mjesečnog fonda radnih sati svi dani od ponedjeljka do petka obzirom je Zaključkom 153. Zajedničkog povjerenstva za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja od 21. prosinca 2015. godine utvrđeno da mjesečni fond radnih sati tvori umnožak radnih dana (bez subota i nedjelja) u tekućem mjesecu i 8 sati ili se dan blagdana koji padne u radni dan izuzima iz izračuna?

Da li je rad blagdanom automatski i prekovremeni rad čak i u uvjetima kada nije ostvaren redovni mjesečni fond radnih sati?

Da li je sud u primjeni Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja (NN 143/13, 96/15) vezan tumačenjima Zajedničkog povjerenstva za tumačenje Kolektivnog ugovora obzirom na odredbe čl. 18. i 19. Kolektivnog ugovora?

Rev 290/2021

Prema shvaćanju ovoga suda, obzirom na odredbu čl. 19. st. 6. KU/13 prema kojoj tumačenja povjerenstva imaju pravnu snagu i učinke Kolektivnog ugovora, sud je u primjeni KU/13 vezan tumačenjima Zajedničkog povjerenstva za tumačenje KU/13 (tako ovaj sud u odlukama broj Revr-630/2017, Revr-676/13, Revr-793/13, Revr-1515/13 i dr.). Pritom nije isključena mogućnost da sud, prema općim odredbama obveznog prava, otkloni primjenu inače obvezujućeg tumačenja, ali kao sastavnog dijela kolektivnog ugovora iz razloga što je tumačenje nemoralno, pretjerano strogo ili sl.

(...)

Ovaj sud ne nalazi da bi obzirom na opće odredbe obveznog prava trebalo otkloniti primjenu navedenih tumačenja kao sastavnog dijela KU/13.

(...)

Budući da je tumačenje broj 148 izmijenjeno i stavljeno izvan snage tumačenjem broj 153 dana 21. prosinca 2015., a prema kojem tumačenju redovni mjesečni fond radnih sati bi činio umnožak radnih dana (bez subota i nedjelja) i 8 sati, od dana izmjene tumačenja, dakle od 21. prosinca 2015. primjenjuje se to novo tumačenje.

Obzirom na obvezujući karakter tumačenja Kolektivnog ugovora po Zajedničkom povjerenstvu za tumačenje Kolektivnog ugovora, koji predstavlja sastavni dio Kolektivnog ugovora (čl. 19. st. 6. KU/13), djelomično je osnovana tvrdnja tuženika da su nižestupanjski sudovi pogrešno primijenili materijalno pravo kada su zaključili da je tuženik u cijelom utuženom razdoblju pogrešno računao mjesečni fond radnih sati, propuštajući taj fond umanjiti za dane blagdana u tom mjesecu.

Odredbama čl. 52. KU/13 određeno je da se sati odrađeni prema redovitom rasporedu radnog vremena na blagdan ili neradni dan u smislu Zakona o blagdanima i neradnim danima je dan Uskrsa, evidentiraju kao redovni rad i ubrajaju u redovnu mjesečnu satnicu.

Ovisno o tome jesu li stvarno odrađeni radni sati odrađeni kroz rad u turnusima, smjenskom radu i na blagdan ili neradni dan i dr., ti sati uvećavaju se postotcima

navedenim u čl. 51. KU/13.

Ako tako obračunati mjesečni fond odrađenih sati prelazi redoviti mjesečni fond sati (koji je jednak za sve radnike), tek tada ti sati predstavljaju prekovremeni rad u smislu odredbe čl. 51. st. 9. KU/13.

Čl. 50. i 52. KU za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja

1.6. Revd 1278/2021

(vidi posebni dio)

Imaju li radnici u djelatnosti zdravstva i zdravstvenog osiguranja na temelju odredbe čl. 52. Kolektivnog ugovora u djelatnosti zdravstva i zdravstvenog osiguranja (NN 143/13, 96/15) odnosno čl. 50. Kolektivnog ugovora u djelatnosti zdravstva i zdravstvenog osiguranja (NN 29/18, 78/19, 92/19) pravo da im se rad odrađen prema redovitom rasporedu radnog vremena na blagdan ili neradni dan koji pada od ponedjeljka do petka, koji se evidentira kao redovni rad i ubraja u redovnu mjesečnu satnicu, plaća kao prekovremeni rad?

[Rev 795/2021](#), vidi i [Rev 290/2021](#), [Rev 831/2021](#)

Čl. 50. i 52. KU za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja

1.7. Revd 1435/2021

(Vidi posebni dio)

Da li postoji pravna osnova za umanjivanje mjesečnog fonda radnih sati za dane blagdana i neradnih dana, određenih sukladno Zakonu o blagdanima, ako oni padaju od ponedjeljka do petka samo nekim radnicima koji su te dane radili, s obzirom na to da je Zaključkom 153. Zajedničkog povjerenstva za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja od 21. prosinca 2015. godine jasno utvrđeno da mjesečni fond radnih sati tvori umnožak radnih dana (bez subota i nedjelja) u tekućem mjesecu i 8 sati te da on mora za sve radnike biti isti i da se sati koje su radnici radili na dane blagdana i neradne dane evidentiraju kao redovan rad?

[Rev 768/2021](#), vidi i [Rev 290/2021](#), [Rev 155/2022](#), [Rev 1109/2021](#), [Rev 16/2022](#), [Rev 1360/2021](#), [Rev 232/2021](#), [Rev 661/2021](#), [Rev 717/2021](#), [Rev 825/2021](#), [Rev 168/2022](#), [Rev 278/2022](#), [Rev 385/2022](#), [Rev 1400/2021](#), [Rev 1248/2021](#)

Čl. 51. i 52. KU za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja

1.8. Revd 2970/2020

(vidi posebni dio)

Ima li tužitelj kao zdravstveni djelatnik pravo na isplatu razlike plaće za prekovremene sate nastale radom u dane blagdana u periodu od ponedjeljka do petka s obzirom da je Zaključkom 153. Zajedničkog povjerenstva za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja od 21. prosinca 2015. utvrđeno da mjesečni fond radnih sati tvori umnožak radnih dana (bez subota i nedjelja) u tekućem mjesecu i 8 sati?

[Rev 679/2021](#), **vidi i** [Rev 290/2021](#)

Čl. 51. i 52. KU za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja

1.9. Revd 1203/2021

(vidi posebni dio)

Da li su tumačenja Zajedničkog povjerenstva za tumačenje Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja (NN 143/2013) obvezujuća?

Što čini mjesečni fond radnih sati za zdravstvene radnike imajući u vidu Kolektivni ugovor za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja (NN 143/2013) i Zaključak broj 153 s 26. sjednice Zajedničkog povjerenstva za tumačenje Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja održane 21. prosinca 2015. godine?

Da li tužitelju kao zdravstvenom radniku svaki sat rada koji je odradio blagdanom treba obračunati i platiti kao prekovremeni rad?

[Rev 764/2021](#), **vidi i** [Rev 290/2021](#), [Rev 86/2022](#), [Rev 157/2022](#), [Rev 357/2022](#),
[Rev 1320/2021](#), [Rev 1070/2022](#)

Čl. 257. st.3. u vezi čl. 255. st.2. Zakona o radu (dalje: ZR) u vezi čl. 69. i 49. Temeljnog KU za službenike i namještenike u javnom službama od 12. prosinca 2012. (dalje: TKU) i čl. 4. Dodatka TKU

1.10. Revd 2056/2020

Primjenjuje li se Temeljni kolektivni ugovor za službenike i namještenike u javnim službama (Narodne novine br. 141/12) odnosno Dodatak I. Temeljnog kolektivnom ugovoru za službenike i namještenike u javnim službama (Narodne novine br. 141/12)

i na one grane javnih službi čiji sindikati navedeni Dodatak I. nisu potpisali i nisu njegove stranke? i

Primjenjuje li se u slučaju konkurencije odredaba koje propisuju osnovicu za izračun jubilarne nagrade članak 7. Zakona o radu (Narodne novine br. 149/09, 61/11 i 82/12) o povoljnijem pravu za radnika kada je materijalno pravo zajamčeno važećim granskim kolektivnim ugovorom povoljnije od prava zajamčenog Temeljnim kolektivnim ugovorom odnosno Dodatkom I. Temeljnog kolektivnog ugovoru?³

Rev 991/2021

Ne postoji obveza primjene Temeljnog kolektivnog ugovora za službenike i namještenike u javnim službama („Narodne novine” broj 141/12) i Dodatka 1 TKU („Narodne novine” broj 141/12) i na zaposlene u osnovnim školama u Republici Hrvatskoj glede prava na jubilarnu nagradu u situaciji kada je to pravo uređeno na način koji je povoljniji za zaposlenike u odredbama Kolektivnog ugovora za zaposlenike u osnovnoškolskim ustanovama („Narodne novine” broj 66/11).” (Jednako i ovaj sud u Revr-1170/2016 od 5. prosinca 2018.).

Čl. 46. st. 5. ZR

TROŠAK PLAĆENOG PRIJEVOZA NA RAD USTUPLJENOG RADNIKA

1.11. Revd 521/2020

Je li trošak plaćenog prijevoza na rad ustupljenog radnika obuhvaćen pojmom „drugi uvjeti rada” iz odredbe čl. 46. st. 5. Zakona o radu („Narodne novine”, broj: 93/14, 127/17, 98/19- dalje: ZR/14) obzirom na odredbu st. 6. istog Zakona, koja je propisala koji su to drugi uvjeti rada, a kakva odredba nije postojala u Zakonu o radu („Narodne novine”, broj: 149/09, 6/11- dalje: ZR/09) te je li u ZR/14 shvaćanje VSRH zauzeto u primjeni ZR/09 izraženo u presudi VSRH broj: Revr-362/18 od 9. siječnja 2019. primjenjivo?

Rev 23/2021

Iz odredbe čl. 6. st. 4. Direktive proizlazi da radnicima zaposlenima kod poduzeća za privremeno zapošljavanje pripada i pravo na, između ostalog, usluge prijevoza pa tumačeći odredbu čl. 46. st. 5. ZR-a u smislu odredbe čl. 6. st. 4. Direktive, ustupljenom radniku pripada pravo i na isplatu s osnove prijevoza (mjesnog i međumjesnog od mjesta prebivališta/boravišta do mjesta rada i nazad) pod jednakim uvjetima pod kojima to pravo imaju i stalni radnici korisnika. Pri tome nije utvrđeno da bi postojali neki objektivni razlozi koji bi opravdavali razliku u tretmanu radnika tuženika u odnosu na radnike korisnika usluga u pogledu opisane usluge prijevoza. Takvo shvaćanje je izraženo i u odluci Revr-362/2018-2 od 9. siječnja 2019. i nizu drugih odluka, a koje je primjenjivo i na slučajeve u kojima se potraživanje na ime naknade za prijevoz odnosi i na razdoblje nakon stupanja na snagu ZR/14 neovisno o tome što je u ZR/14 dodan stavak 6. koji definira druge uvjete rada ustupljenog radnika.

³ tako i u Revd 75/2020

Čl. 51. i 52. KU za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja

1.12. Revd 262/2021

(vidi posebni dio)

Da li se prilikom obračuna mjesečnog fonda radnih sati za zaposlenike u djelatnosti zdravstva i zdravstvenog osiguranja u redovne radne sate obračunavaju i blagdani i neradni dani ako takvi dani padaju od ponedjeljka do petka, odnosno da li redovni mjesečni fond radnih sati zaposlenika u djelatnosti zdravstva i zdravstvenog osiguranja tvori umnožak radnih dana bez blagdana, subota i nedjelja, ili radnih dana bez subota i nedjelja?

Da li se na obračun mjesečnog fonda radnih sati za djelatnike u zdravstvu i zdravstvenom osiguranju primjenjuje zaključak 153. Povjerenstva za tumačenje Kolektivnog ugovora?

Da li se kod stupnjevite tužbe kao vrijednost predmeta spora uzima prvotno naznačena vrijednost predmeta spora, a kao orijentir za uspjeh stranaka u sporu do konačne specifikacije tužbenog zahtjeva, te da li specifikacija tužbenog zahtjeva kod stupnjevite tužbe predstavlja djelomično povlačenje tužbe, te da li tuženiku u tom slučaju treba priznati trošak za povučeni dio tužbenog zahtjeva?

[Rev 1317/2021](#), vidi i [Rev 290/2021](#), [Rev 756/2021](#)

Čl. 51. i 52. KU za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja

1.13. Revd 2055/2020

(vidi posebni dio)

Evidentiraju li se, a vezano na zaključak 153. s 26. sjednice Zajedničkog povjerenstva za tumačenje Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja održane 21. prosinca 2015. sati odrađeni prema redovnom rasporedu radnog vremena na blagdan ili neradni dan koji pada u razdoblju od ponedjeljka do petka, u redovnu mjesečnu satnicu?

[Rev 1242/2020](#), vidi [Rev 290/2021](#)

Čl. 51. i 52. KU za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja

1.14. Revd 3782/2020

(Vidi posebni dio)

Ubrajaju li se sati odrađeni prema redovnom rasporedu radnog vremena na blagdan i neradni dan u mjesečni fond radnih sati te evidentiraju li se kao redovan rad

uzimajući u obzir odredbe čl. 51. i čl. 52. Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja (NN 143/13, 96/15) te obvezujuća tumačenja Kolektivnog ugovora posebice Zaključak 153. Zajedničkog povjerenstva za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja od 21. prosinca 2015. godine kojim je utvrđeno da mjesečni fond radnih sati tvori umnožak radnih dana (bez subota i nedjelja) u tekućem mjesecu i 8 sati kao i da se sati rada blagdana i neradnim danom i na dan Uskrsa evidentiraju kao redovan rad i ubrajaju u redovnu mjesečnu satnicu?

[Rev 325/2021](#), vidi i [Rev 290/2021](#), [Rev 1307/2021](#),

Čl. 51. i 52. KU za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja

1.15. Revd 204/2021

(Vidi posebni dio)

1. Da li se radnicima koji ne rade na blagdan ili neradni dan koji pada u tjednu od ponedjeljka do petka plaća naknada za sate blagdana ako redovni mjesečni fond sati čine samo radni sati, dakle bez blagdana i neradnih dana?
2. Da li se radnicima koji rade u turnusima (12 sati dnevna smjena, 24 sata odmora, 12 sati noćna smjena i 48 sati odmora) i kojima dan tjednog odmora pada na bilo koji dan u tjednu kada su kući 24 odnosno 48 sati plaća naknada sati za blagdan?

[Rev 645/2021](#), vidi i [Rev 290/2021](#), [Rev 658/2021](#)

Čl. 199. Zakona o radu (dalje: ZR) u vezi odredbi Sporazuma o osnovici plaće u javnim službama od 23. studenog 2006., Dodatka sporazumu o osnovici plaće u javnim službama od 13. svibnja 2009. i Izmjena i dopuna dodatka sporazumu o osnovici za plaće u javnim službama od 26. listopada 2011.

1.16. Revd 4438/2021

1. Primjenjuju li se Sporazum o osnovici za plaće u javnim službama od 23.11.2006. godine, Dodatak Sporazumu o osnovici za plaće u javnim službama od 13.05.2009. godine i Izmjene i dopune Dodatka Sporazumu o osnovici za plaće u javnim službama od 26.10.2011. godine i na razdoblje nakon 26.01.2017. godine?

[Rev 269/2022](#)

S obzirom na sadržaj odredbe čl. 199. ZR-u, i na sadržaj čl. XI. Izmjena i Dopuna Dodatka Sporazumu od 26. listopada 2011., kojom nije dogovorena produžena primjena navedenih Sporazuma na godinu dana, na ovaj slučaj se primjenjuje zakonska odredba iz čl. 199. ZR-u, te s obzirom da je Sporazum zaključen na određeno vrijeme u trajanju 5 godina, uz primjenu navedenih odredbi isti je istekao 26.

listopada 2016. a je njegovo vađenje sukladno čl. 199. st. 1. ZR-u produženo za još 3 mjeseca, odnosno do 26. siječnja 2017., slijedom čega nakon 26 siječnja 2017. pa do potpisivanja Temeljnog kolektivnog ugovora za službenike i namještenike u javnim službama od 7. prosinca 2017. ("Narodne novine", broj 128/2017) osnovica nije bila ugovorena, a posljedično tome bile su ispunjene pretpostavke iz čl. 2. Zakona o osnovici plaće javnim službama ("Narodne novine", broj 39/09 124/09) prema kojem je Vlada Republike Hrvatske imala pravo posebnom odlukom urediti osnovicu plaće u javnim službama. To je Vlada Republike Hrvatske i učinila Odlukom o visini osnovice za obračun plaće javnim službama ("Narodne novine", broj 123/2016 od 29. prosinca 2016., kojom je osnovicu odredila u visini od 5.211,02 kn i posljedično svemu navedenom, zbog isteka roka predmetnog Sporazuma, tužiteljica ne bi imala pravo na isplatu razlike plaće nakon 26. siječnja 2017., pozivom na predmetni Sporazum i njegove Izmjene i dopune.

vidi i [Rev 813/2022](#), [Rev 949/2022](#), [Rev 1192/2022](#), [Rev 259/2023](#), [Rev 1145/2022](#)

Čl. 3, 14. i 97. st.1 i 2. Zakona o službi u oružanim snagama (dalje: ZSOS) u vezi čl. 39. i 44. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike (dalje: KU)

VIŠEDNEVNO OBAVLJANJE STRAŽARSKE SLUŽBE I DEŽURSTVA

1.17. Revd 2538/2020

Da li se tijekom višednevnih obavljanja stražarske službe i dežurstva kao radno vrijeme može računati 24 sata rada na način da se računa 8 sati redovnog rada, 8 sati prekovremenog rada i 8 sati odmora računa kao redovan rad te da se tako vrednuje kao rad od 24 sata, i isplaćuje djelatnoj vojnoj osobi?

Rev 600/2021

Revizijski sud je u više svojih odluka zauzeo stajalište o pravnom pitanju koje je u podnesenoj reviziji naznačila tuženica, pa tako i primjerice u odlukama Rev-1296/2019 od 21. prosinca 2021. te Revr-133/15 od 3. siječnja 2017.:

„...treba ukazati da u situaciji kad je tužitelj višednevno obavljao poslove dežurstva ili straže i kada je zbog prirode posla 24 sata dnevno neprestano morao biti prisutan na području rada (jer ga nije niti mogao napustiti) - životnim je i razumnim prihvatiti da je tužitelj kao djelatna vojna osoba imao pravo na slobodno vrijeme i da ga je koristio za odmor - i to po osam sati dnevno. Tako provedeno vrijeme (od tih osam sati dnevno u kojemu se odmarao), unatoč obveznoj prisutnosti na mjestu rada, ne može se (budući da ga nije proveo na stvarno odrađenim satima rada na poslovima radnog mjesta) smatrati prekovremenim radom tužitelja - jer ne odgovara prirodi prekovremenog rada, te se stoga i prilikom isplate plaće ne može vrednovati kao sastavni dio neprekidnog rada na poslovima radnog mjesta u trajanju od 24 sata.

Takvo pravno shvaćanje (prema kojem se dnevni odmor u trajanju od osam sati dnevno ne može prilikom isplate plaće tretirati sastavnim dijelom rada u

neprekidnom trajanju od 24 sata i prekovremenim radom djelatne vojne osobe na službi dežurstva i stražarskoj službi samo osnovom činjenice što ta osoba ne može napustiti područje rada - pa taj dnevni odmor ostvaruje na tome području, a ne doma), a koje polazi od činjeničnog zaključka - da nije niti životnim i razumnim prihvatiti da bi ijedan djelatnik rad obavljao kroz neprekidno trajanje od 24 sata dnevno, i to u kontinuitetu od sedam dana uzastopno, revizijski sud je već zauzeo u svojoj odluci posl. br. Revr-753/09 od 17. studenoga 2009.

vidi i [Rev 548/2022](#)

Čl. 199. Zakona o radu (dalje: ZR) u vezi odredbi čl. 2. Zakona o osnovici plaće (dalje: ZOP), Dodatka sporazumu o osnovici plaće u javnim službama od 13. svibnja 2009. i Izmjena i dopuna dodatka sporazumu o osnovici za plaće u javnim službama od 26. listopada 2011
PRAVO NA ISPLATU RAZLIKE PLAĆE PRIMJENOM POVEĆANE OSNOVICE

1.18. Revd 119/2022

(Vidi i posebni dio)

Imaju li zaposlenici u javnim službama pravo na isplatu razlike plaće primjenom povećane osnovice od 5.415,37 kn za razdoblje od 27. siječnja 2017. do 31. listopada 2017. sukladno Sporazumu o osnovici plaće u javnim službama od 23. studenog 2006., Dodatka Sporazuma o osnovici plaće u javnim službama od 13. svibnja 2009. i Izmjene i dopune Dodatka Sporazuma o osnovici za plaće u javnim službama od 26. listopada 2011.⁴

[Rev 489/2022](#)

(...) zbog isteka roka predmetnog Sporazuma, tužiteljica nema pravo na isplatu razlike plaće od 27. siječnja 2017. pa nadalje kako potražuje, pozivom na predmetni Sporazum i njegove Izmjene i dopune, već prema osnovici određenoj Zakonom.

vidi i [Rev 514/2022](#),

[Rev 534/2022](#), [Rev 576/2022](#), [Rev 468/2022](#)

⁴ tako i Revd 102/2022, Revd 109/2022, Revd 113/2022

Čl. 2. st. 5. Pravilnika o naknadama troškova u svezi s obavljanjem službe, selidbenih troškova i troškova zbog odvojenog života od obitelji, čl. 12. ZPP

VEZANOST SUDA KONAČNIM I IZVRŠNIM RJEŠENJEM O NAKNADI TROŠKOVA PRIJEVOZA

1.19. Revd 1065/2020

1. Da li je sud vezan konačnošću i pravomoćnošću utvrđenog izrekom pojedinačnog upravnog akta i može li sud odlučiti da neće primijeniti takav akt ako zaključi da isti nije u skladu s podzakonskim općim aktom, osobito u situaciji kada se radi o potrebi primjene najpovoljnijeg prava za radnika kada je određeno pravo uređeno s više izvora prava?

2. Ako je o pravu na naknadu troškova prijevoza riješeno pravomoćnim i izvršnim rješenjem kao konačnim upravnim aktom koji jednako obvezuje i tužitelja i tuženu, a kojim je tužitelju priznato pravo na naknadu troškova prijevoza u visini cijene mjesečne autobusne karte ili karte vlaka, ima li poslodavac mogućnost umanjnja tako utvrđene naknade pozivajući se na odredbe čl. 2. st. 5. Pravilnika o naknadama troškova u svezi s obavljanjem službe, selidbenih troškova i troškova zbog odvojenog života od obitelji („Narodne novine“, broj 141/04 i 22/05), posebice ako takva mogućnost umanjnja nije predviđena samim rješenjem kao konačnim upravnim aktom?

[Rev 1195/2020](#)

Nedvojbeno je da je ustaljena praksa ovog revizijskog suda, izražena i u odlukama broj Revr 249/17-2 od 23. siječnja 2018. i broj Revr 747/17-2 od 17. srpnja 2018. i dr., da je za odlučivanje o pravu djelatne vojne osobe za naknadu troškova prijevoza, nadležno tijelo tuženice jer isto predstavlja upravnu stvar o kojoj se odlučuje u upravnom postupku te tako doneseni pravomoćni i izvršni akt (u konkretnom slučaju rješenje o naknadi troška prijevoza u visini mjesečne cijene karte) obvezuje upravno tijelo koje ga je donijelo.

(...)

Nastavno tome, kako to pravilno navode oba nižestupanjska suda, budući da je tužitelju u upravnom postupku, rješenjem nadležnog tijela tuženice od 20. kolovoza 2011. priznato pravo na naknadu putnih troškova za dolazak na posao i odlazak s posla na relaciji Zmijavci - Imotski - Omiš, u visini cijene mjesečne autobusne karte javnog međumjesnog prijevoza, i koje rješenje je postalo pravomoćno, to se sud u parničnom postupku ne može upuštati u ocjenu pravilnosti i zakonitosti takvog rješenja (čl. 12. ZPP), te ono obvezuje i tuženicu kao poslodavca isplaćivati tužitelju naknadu putnih troškova za dolazak na posao i odlazak s posla.

Pritom, sud drugog stupnja pravilno smatra da treba primijeniti i citiranu odredbu čl. 2. st. 5. Pravilnika; međutim, prema stajalištu ovoga suda, pored bolovanja, godišnjeg odmora i korištenja slobodnih dana, „drugi slučajevi kada djelatna vojna osoba ne putuje i nema trošak prijevoza na posao i posla“ predstavljaju one situacije u kojima

djelatna vojna osoba ne putuje na posao iz razloga koji predstavljaju odstupanje od redovnog, uobičajenog rasporeda obavljanja službe, a ne i one dane kada je tužitelj sukladno rasporedu poslodavca obavljao službu dežurstva, straže, odnosno kada je radio na terenu, a koje slučajeve (odnosno za dane provedene na dežurstvu, straži, odnosno dane provedene na terenu) nižestupanjski sudovi nisu imali u vidu (u tom smislu i Revr 668/17 od 20. ožujka 2018.).

vidi i [Rev 294/2022](#)

**Čl. 55. st.6. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike
PRAVO VJEŽBENIKA PRAVOSUDNE POLICIJE NA ISPLATU DNEVNICA I
TROŠKOVA PRIJEVOZA ZA VRIJEME PROVEDENO NA IZOBRAZBI**

1.20. Revd 1041/2020

Da li se slučajevi upućivanja vježbenika pravosudne policije na temeljnu izobrazbu, a koja predstavlja sastavni dio službe vježbenika pravosudne policije sukladno odredbi čl. 34. st. 2. Zakona o izvršavanju kazne zatvora i koji su upućivani u Centar izobrazbe u Zagreb temeljem rješenja o privremenom premještaju, imaju smatrati upućivanjem službenika na edukaciju odnosno seminar ili školovanje u smislu odredbe čl. 55. st. 6. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike ili se pak radi o premještaju, a o čemu bi posljedično ovisilo pravo istih na isplatu dnevnica sukladno navedenoj odredbi Kolektivnog ugovora?

[Rev 202/2021](#)

Ovaj je sud o pravnom pitanju zbog kojeg je predmetna revizija podnesena već izrazio pravno shvaćanje u presudama Revr 626/2018 od 25. rujna 2018. i Revr 1854/2019 od 21. svibnja 2019. na koje se tuženica u reviziji pozvala.

**Čl. 14. Zakona o službi u oružanim snagama u vezi čl. 4. st.1., čl. 5. st.6.
i 7. Pravilnika o naknadi troškova u svezi s obavljanjem službe,
selidbenih troškova i troškova zbog odvojenog života od obitelji, čl. 12.
ZPP**

DJELATNE VOJNE OSOBE – TROŠKOVI PRIJEVOZA

1.21. Revd 5550/2021

Obzirom na odredbe Pravilnika o naknadi troškova u svezi s obavljanjem službe, selidbenih troškova i troškova zbog odvojenog života od obitelji ("Narodne novine" 141/04, 22/05) prema kojem su definirana samo dva načina isplate troškova prijevoza (prema cijeni mjesečne karte i pojedinačne karte javnog prijevoza), je li je zakonita i dopuštena isplata predmetne naknade od strane poslodavca u umanjenom iznosu na način da poslodavac isplatu vrši prema fiktivnom jediničnom iznosu cijene karte

javnog prijevoza, dočim u odluci o isplati predmetne naknade koju je sam donio isplatu regulira prema cijeni mjesečne, odnosno pojedinačne karte?

U slučaju da je radniku odlukom poslodavca priznato pravo na trošak prijevoza prema cijeni mjesečne karte javnog prijevoza, a poslodavac je navedenu naknadu isplaćivao u umanjenom iznosu, ima li radnik pravo na isplatu razlike troškova prijevoza prema cijeni mjesečne ili prema cijeni pojedinačne karte javnog prijevoza?

[Rev 843/2022](#)

Tužena je obvezna isplatiti djelatnoj vojnoj osobi troškove prijevoza ako mu je to pravo priznato u upravnom postupku.

vidi i [Rev 1234/2020](#), [Rev 998/2021](#)

Čl. 3, 14. i 97. st.1 i 2 . Zakona o službi u oružanim snagama (dalje: ZSOS) u vezi čl. 39. i 44. KU

VIŠEDNEVNO OBAVLJANJE STRAŽARSKE SLUŽBE I DEŽURSTVA

1.22.Revd 3307/2021

Može li se tijekom višednevnih obavljanja stražarske službe i dežurstva kao radno vrijeme računati 24 sata rada, na način da se 8 sati redovnog rada, 8 sati prekovremenog rada i 8 sati odmora, računa kao redovan rad te da se tako vrednuje kao rad od 24 sata, i isplaćuje djelatnoj vojnoj osobi?

[Rev 398/2022](#)

vidi toč. 1.17.

vidi i [Rev 809/2020](#)

Čl. 3. i čl. 13. Zakona o policijskim poslovima i ovlastima (dalje: ZPO) i čl. 28. st. 5. Zakona o policiji (dalje: ZP) u vezi čl. 2. i 3. Pravilnika o načinu i uvjetima za ostvarivanje prava policijskih službenika na građansko odijelo

PRAVA POLICIJSKIH SLUŽBENIKA NA GRAĐANSKO ODIJELO

1.23. Revd 3445/2020

Pripada li policijskom službeniku-motociklistu, ukoliko nije zadužen kompletnom službenom odorom, pravo na građansko odijelo u smislu odredbe članka 28. stavak 4. Zakona o policiji te članka 2. Pravilnika o načinu i uvjetima za ostvarivanje prava policijskih službenika na građansko odijelo, iako policijske poslove primjenom policijskih ovlasti obavlja dijelom u motorističkom odijelu (policijskoj odori), a dijelom u građanskom odijelu?

Rev 1441/2021

S obzirom da prema odredbi čl. 28. st. 5. ZOP-i način i uvjete za ostvarivanje prava na građansko odijelo propisuje ministar pravilnikom, da je predmetnim Pravilnikom, koji je donio ministar u čl. 3. st. 1. izričito određeno da se popis policijskih službenika iz čl. 2. Pravilnika, (a to su i policijski službenici koji sukladno opisu poslova radnog mjesta, tijekom kalendarske godine obavljaju policijske poslove primjenom policijskih ovlasti isključivo u građanskom odjelu), sastavlja na temelju prijedloga nadležnih rukovoditelja, a odobrava ga glavni ravnatelj policije, tumačenjem domašaja i značenja odredbe čl. 28. st. 5. ZOP-i dolazi se do zaključka da tim odredbama nije propisan automatizam u priznavanju prava na građansko odijelo svim policijskim službenicima koji obavljaju policijske poslove i primjenjuju policijske ovlasti jer se prethodno mora utvrditi (što je uvjet) da se radi o policijskom službeniku koji sukladno opisu poslova radnog mjesta tijekom kalendarske godine obavlja policijske poslove primjenom policijskih ovlasti isključivo u građanskom odjelu. Zato se i popis takvih policijskih službenika sastavlja na temelju prijedloga nadležnih rukovoditelja, a odobrava ga glavni ravnatelj policije. To znači da isključivo glavni ravnatelj policije određuje koji policijski službenik iz čl. 28. st. 4. ZOP-i ima pravo na građansko odijelo, te se, prema pravnom shvaćanju ovoga suda, o navedenom pravu ne može raspravljati kao prethodnom pitanju u smislu čl. 12. ZPP.

Stoga odobrenje popisa policijskih službenika koji imaju pravo na građansko odijelo nema samo deklaratorni značaj već ono, ima konstitutivni značaj jer je to uvjet za priznavanje i ostvarivanje navedenog prava.

Čl. 44. st. 10. KU za državne službenike i namještenike u vezi čl. 33.st.1. ZR/95 odnosno čl. 65.ZR/09

VRIJEME PROVEDENO U POLICIJSKOJ POSTAJI PRIJE UPUĆIVANJA NA GRANIČNI PRIJELAZ I NAKON DOLASKA S GRANIČNOG PRIJELAZA RADI ZADUŽENJA I RAZDUŽENJA NIJE PREKOVREMENI RAD

1.24. Revd 2512/2021

Može li se vrijeme obvezne prisutnosti na radnom mjestu, provedeno u policijskoj postaji i nakon odlaska u postaju s graničnog prijelaza radi razduženja službe, priznati tužitelju kao redovan rad, odnosno kao „vrijeme stvarno provedeno na radu dulje od propisanog radnog vremena i time mu omogućiti ostvarenje svih dodataka na plaću (osim dodataka za prekovremeni rad) u smislu odredbe članka 44. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike?

Rev 1155/2021

Naime, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci poslovni broj Revr-466/2007 od 5. rujna 2007. (na koju se revident poziva navodeći je kao razlog važnosti postavljenog pitanja), kao i u više svojih odluka u istovrsno izjavljenim revizijama (odluke poslovni

broj Revr-720/18 od 12. svibnja 2020., Revr-1668/12 od 26. travnja 2016., Rev-1800/2018 od 12. ožujka 2019.), zauzeo pravno shvaćanje da se vrijeme provedeno u policijskoj postaji prije upućivanja na granični prijelaz i nakon dolaska s graničnog prijelaza radi zaduženja i razduženja po obavljenom poslu ne može u smislu odredbe čl. 33. st. 1. Zakona o radu ("Narodne novine" broj 38/95, 54/95, 65/95, 17/01, 82/02, 114/03 i 30/04, odnosno čl. 65. Zakona o radu, "Narodne novine" broj 149/09, 82/12, 73/13 i 93/14) podvesti pod pojam prekovremenog rada, ali da se vrijeme provedeno na radu dulje od formalno propisanog radnog vremena, u skladu s odredbom čl. 39. (tamo mjerodavnog) Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike ("Narodne novine" broj 92/04), tužitelju može honorirati i po osnovi rada u smjenama i rada u turnusima, a što je u konkretnom slučaju i učinjeno.

vidi i [Rev 1130/2020](#)

Čl. 100 i 105. Zakona o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi, čl. 67. st.5. i čl. 14. st.4. KU za zaposlenike u osnovnoškolskim ustanovama (Narodne novine broj 63/14) i KU za zaposlenike u osnovnoškolskim ustanovama (Narodne novine broj 39/17)

RADNIK NA RADNOM MJESTU MEDICINSKI TEHNIČAR/MEDICINSKA SESTRA - ODGAJATELJ NE SMATRA SE STRUČNIM SURADNIKOM

1.25. Revd 3944/2020

Smatraju li se radnici zaposleni na radnom mjestu medicinski tehničar - odgajatelj (odgajatelj - medicinska sestra) stručnim suradnicima sukladno Kolektivnom ugovoru za zaposlenike u osnovnoškolskim ustanovama ("Narodne novine" 63/14); Imaju li radnici zaposleni na radnom mjestu medicinski tehničar - odgajatelj pravo na dodatak od 12% koji pripada stručnim suradnicima sukladno odredbama članka 13. stavka 4. Kolektivnog ugovora za zaposlenike u osnovnoškolskim ustanovama ("Narodne novine" 63/14); Može li stručni suradnik definiran Zakonom o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi ("Narodne novine" broj 87/08, 86/09, 92/10 i 105/10 - ispravak, 90/11, 16/12, 86/12 i 94/13) biti osoba bez minimalne razine obrazovanja - visoka stručna sprema? Može li osoba zaposlena na radnom mjestu medicinski tehničar - odgajatelj (odgajatelj - medicinska sestra) postati stručnim suradnikom po nalogu - rješenju poslodavca iako nema završenu visoku stručnu spremu?

[Rev 395/2022](#)

Radnici zaposleni na radnom mjestu medicinski tehničar/medicinska sestra - odgajatelj ne smatra se stručnim suradnikom sukladno Kolektivnom ugovoru za zaposlenike u osnovnoškolskim ustanovama ("Narodne novine" broj 63/14) jer medicinski tehničar/medicinska sestra - odgajatelj ne ispunjava uvjete za radno

mjesto stručnog suradnika (pedagog, psiholog, knjižničar, stručnjak edukacijsko - rehabilitacijskog profila) i jer medicinske sestre/tehničari - odgajatelji ne obavljaju iste poslove kao pedagog, psiholog, knjižničar, stručnjak edukacijsko - rehabilitacijskog profila;

Radnici zaposleni na radnom mjestu medicinski tehničar - odgajatelj nema pravo na dodatak od 12% koji pripada stručnim suradnicima sukladno odredbama članka 13. stavka 4. Kolektivnom ugovoru za zaposlenike u osnovnoškolskim ustanovama ("Narodne novine" broj 63/14) jer oni nisu stručni suradnici;

Stručni suradnik definiran ZOOOSŠ ne može biti osoba bez minimalne razine obrazovanja visoka stručna sprema jer poslove stručnog suradnika može obavljati osoba koja je završila diplomski sveučilišni studij (članak 105. stavak 12. ZOOOSŠ);

Radnik zaposlen na radnom mjestu medicinski tehničar/medicinska sestra - odgajatelj ne može valjano postati stručnim suradnikom po nalogu - rješenju poslodavca, ako nema završenu visoku stručnu spremu, jer se radni odnos u školskoj ustanovi zasniva s osobom koja ispunjava uvjete iz članka 105. ZOOOSŠ, među ostalim, završen diplomski sveučilišni studij odgovarajuće struke - pedagog, psiholog, knjižničar, stručnjak edukacijsko - rehabilitacijskog profila (edukator rehabilitator, logoped i socijalni pedagog).

Čl. 51. i 52. KU za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja

1.26. Revd 466/2020

Da li je redovni mjesečni fond sati umnožak radnih dana u mjesecu (pon-pet) sa 8 sati u koje ulaze i dani blagdana i neradni dani ili umnožak radnih dana sa 8 sati bez blagdana i neradnih dana?

Da li se radni sati ostvareni na dan blagdana imaju smatrati i obračunavati kao prekovremeni sati iako se radi o redovnom radu radnika i redovnom mjesečnom rasporedu, koji radi u turnusima 12-24-12-48 i ti sati u trenutku kada su odrađeni nisu prešli redovan mjesečni fond sati?

[Rev 655/2021](#)

[vidi Rev 290/2021, Rev 795/2021, Rev 831/2021, Rev 329/2021](#)

Čl.323. i čl. 17. st.1. ZOO/05

VRAĆANJE TROŠKOVA SPECIJALIZACIJE U SLUČAJU NEISPUNJENJA UGOVOROM PREUZETE OBVEZE OSTANKA NA RADU

1.27. Revd 4893/2021

Je li se pozivom na Odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske U-II-187/2015 od 11. srpnja 2017. g. kojom su ukinuti čl. 11. i 11. a. Pravilnika o specijalističkom usavršavanju doktora medicine („NN“ br: 100/11,133/11,54/12,49/13139/14,116/15,62/16,69/16 i 6/17), čl.

12. Pravilnika o specijalističkom usavršavanju doktora medicine („Narodne novine“ br: 100/11,133/11,54/12,49/13139/14,116/15,62/16,69/16 i 6/17) i čl. 17. i 18. Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o specijalističkom usavršavanju doktora medicine („Narodne novine“ br: 62/16 i 69/16-ispravak), mogu utvrđivati ništetnim odredbe Ugovora o specijalističkom usavršavanju doktora medicine, sklopljenih prije 31. prosinca 2017. godine, a sklopljenih primjenom tih, ukinutih odredbi, a sve to s obzirom na činjenicu da je tom ustavnosudskom odlukom također odlučeno da ti ukinuti članci navedenih Pravilnika prestaju važiti 31. prosinca 2017. godine?

Rev 463/2022

Stoga odgovarajući na pitanje koje je postavljeno u reviziji valja odgovoriti da se odredbe Ugovora o specijalističkom usavršavanju doktora medicine mogu utvrđivati ništetnim sklopljenih prije 31. prosinca 2017. ali eventualno udovoljavanje takvom deklaratornom tužbenom zahtjevu ne utječe na obvezu povrata iznosa isplaćenih za korist liječnika specijalizanta ako dođe do povrede obveze preuzete Ugovorom o specijalizaciji.

Čl. 41. i 44. st. 1. KU za državne službenike i namještenike ("Narodne novine 93/2008.)

OBRAČUNAVANJE VISINE SATNICE PREKOVREMENOG RADA

1.28. Revd 257/2021

Treba li visinu satnice sata prekovremenog rada za svaki turnus izračunavati bez dodatka iz članka 44. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike kada je tužiteljica radila u okolnostima u kojima joj pripadaju dodaci na plaću iz navedenog članka (rad subotom, nedjeljom, blagdanom, noću...), odnosno treba li navedeni dodatak za svaki turnus obračunati na bazi prosječne vrijednosti sata za svaki konkretni mjesec ili na bazi osnovne plaće?

Rev 940/2021

Visinu satnice sata prekovremenog rada za svaki turnus i dodatke na plaću iz članka 44. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike, kada je službenik i namještenik radio u okolnostima u kojima im pripadaju dodaci na plaću iz navedenog članka (rad subotom, nedjeljom, blagdanom, noću...), treba obračunavati za svaki konkretno odrađeni dan i prema ostvarenim konkretnim dodacima na plaću za svaki tako odrađeni dan, vodeći računa o tome da se ti dodaci na plaću mogu kumulirati, osim dodatka za rad u turnusu i rad u drugoj smjeni, i da plaću službenika i namještenika čini osnovna plaća i navedeni dodaci na osnovnu plaću, a ne na bazi prosječne vrijednosti sata rada na mjesečnoj razini.

čl. 50. st.2. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike, Uredba o graničnim prijelazima Republike Hrvatske, Uredba o područjima, sjedištima, vrstama i kategorijama policijskih postaja

Čl. 2. Zakona o potvrđivanju Ugovora između Republike Hrvatske i Republike Mađarske o obavljanju kontrole graničnog prometa u cestovnom, željezničkom i vodnom prometu

Uredba o objavi protokola između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Mađarske o provedbi ugovora između Republike Hrvatske i Republike Mađarske o obavljanju granične kontrole u cestovnom, željezničkom i vodnom prometu - u daljnjem tekstu Zakon o potvrđivanju Međunarodnog ugovora s Republikom Mađarskom,

Čl. 25. i 37. Zakona o nadzoru državne granice

OBAVLJANJE POSLOVA NA MEĐUNARODNOM GRANIČNOM PRIJELAZU LOCIRANOM NA TERITORIJU DRUGE DRŽAVE SMATRA SE OBAVLJANJEM POSLOVA NA STALNOM MJESTU RADA

1.29. Revd 2379/2022

1. Obavljaju li tužitelji radom na međunarodnom reguliranom graničnom prijelazu lociranom na teritoriju druge države poslove u stalnom mjestu rada ili rade na terenu, te jesu li su upućeni na rad u okviru ili izvan okvira svoje matične policijske postaje?
2. Obuhvaća li redovni rad tužitelja raspoređenih u policijsku postaju na radno mjesto policijskog službenika za graničnu kontrolu, samo rad na graničnim prijelazima koji su smješteni na teritoriju Republike Hrvatske ili uz to obuhvaća i međunarodne granične prijelaze koji su geografski smješteni na području susjedne države i koji su ustrojeni sukladno propisima nacionalnog prava i međunarodnih ugovora sa susjednim državama o obavljanju kontrole graničnog prometa u cestovnom, željezničkom i vodnom prometu?

[Rev 1183/2022](#)

Tužitelji radom na međunarodnom reguliranom graničnom prijelazu lociranom na teritoriju druge države obavljaju poslove u stalnom mjestu rada, odnosno ne rade na terenu i nisu upućeni na rad u okviru ili izvan okvira svoje matične policijske postaje. Redovni rad tužitelja raspoređenih u policijsku postaju na radno mjesto policijskog službenika za graničnu kontrolu, ne obuhvaća samo rad na graničnim prijelazima koji su smješteni na teritoriju Republike Hrvatske nego to obuhvaća i međunarodne granične prijelaze koji su geografski smješteni na području susjedne države i koji su ustrojeni sukladno propisima nacionalnog prava i međunarodnih ugovora sa

susjednim državama o obavljanju kontrole graničnog prometa u cestovnom, željezničkom i vodnom prometu.

OBAVLJANJE POSLOVA GRANIČNE KONTROLE NA GRANIČNIM PRIJELAZIMA KOJI SU FIZIČKI SMJEŠTENI NA PODRUČJU REPUBLIKE SLOVENIJE I PRAVO NA TERENSKI DODATAK

PRIMJENA TUMAČENJA ZAJEDNIČKE KOMISIJE BROJ 7/55 OD 22. SVIBNJA 2014.

Čl. 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike

Čl.7. Zakona o policiji

Zakon o potvrđivanju Sporazuma između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Slovenije

Čl. 25. Zakona o nadzoru državne granice

1.30. Revd 4593/2021

a) Može li se svakodnevno obavljanje poslova granične kontrole na graničnim prijelazima koji su ustrojeni sukladno Uredbi o graničnim prijelazima Republike Hrvatske, a koje poslove policijski službenici Republike Hrvatske (temeljem Zakona o potvrđivanju Sporazuma između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Slovenije o jednostavnijem obavljanju granične kontrole u cestovnom i željezničkom prometu) vrše u zonama koje su, iako fizički smještene na području strane države, područja na kojima policijski službenici Republike Hrvatske imaju pravo vršiti kontrolu graničnog prometa te se službene radnje koje u toj zoni obave službene osobe Republike Hrvatske smatraju kao da su obavljene u općini u Republici Hrvatskoj koja je najbliža tom graničnom prijelazu, smatrati radom izvan stalnog mjesta rada za koji rad se ostvaruje pravo na dodatak za rad na terenu u smislu članka 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike ("Narodne novine" broj 104/13, 104/13, 150/13 71/16 i 123/16) i članka 50. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike ("Narodne novine" broj 112/17, 12/2018, 2/19 i 119/19) ili se smatra radom obavljenim u okviru stalnog mjesta rada za koji rad nisu ispunjene pretpostavke za isplatu terenskog dodatka?

b) Može li se Tumačenje Zajedničke komisije broj 7/55 od 22. svibnja 2014., kojim se tumače članci 55. i 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike iz 2013. godine, a kojim je dano tumačenje vezano za granični prijelaz Dobova u Republici Sloveniji, primjenjivati i prilikom donošenja odluke o ostvarivanju prava na terenski dodatak policijskih službenika koji rade na drugim graničnim prijelazima?

c) Može li se Tumačenje Zajedničke komisije broj 7/55 od 22. svibnja 2014., kojim se tumače članci 55. i 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike ("Narodne novine" broj 104/13, 104/13, 150/13 71/16 i 123/16), a kojim je dano

tumačenje vezano za granični prijelaz Dobova u Republici Sloveniji, primjenjivati prilikom donošenja odluke za tražbine dospjele nakon stupanja na snagu Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike iz 2017. ("Narodne novine" broj 112/17, 12/2018, 02/19 i 119/19)?

d) Proteže li se djelovanje Policijske uprave međimurske, Policijske postaje Mursko Središće, na granični prijelaz Mursko Središće - Petišovci, koji predstavlja zajedničko kontrolno mjesto za Republiku Sloveniju i Hrvatsku, sukladno Sporazumu između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Slovenije o jednostavnijem obavljanju granične kontrole u cestovnom i željezničkom prometu ("Narodne novine" broj 2/2004), Uredbi o područjima, sjedištima, vrstama i kategorijama policijskih uprava i policijskih postaja ("Narodne novine" broj 117/11, 50/14, 32/15, 11/17 i 66/18) te rješenju Policijske uprave međimurske o podjeli područja policijskih postaja na sektore, ophodne, pozorničke i kontaktne rajone broj: 511-21-03-4064/12 od 20. rujna 2012.?

Rev 1206/2022

Svakodnevno obavljanje poslova granične kontrole policijskih službenika za zaštitu granice na graničnim prijelazima koji su ustrojeni sukladno Uredbi o graničnim prijelazima Republike Hrvatske odnosno Uredbi o područjima, sjedištima, vrstama i kategorijama policijskih uprava i policijskih postaja, a koje policijski službenici za zaštitu granice Republike Hrvatske obavljaju u zonama koje su, iako fizički smještene na području Republike Slovenije kao susjedne države, u skladu sa Zakonom o potvrđivanju Sporazuma između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Slovenije o jednostavnijem obavljanju granične kontrole u cestovnom i željezničkom prometu, smatra se radom obavljenim u okviru stalnog mjesta rada za koji nisu ispunjene pretpostavke za isplatu terenskog dodatka. To stoga što nadležnost Policijske uprave međimurske, Policijske postaje Mursko Središće obuhvaća područje graničnog prijelaza Mursko Središće u Republici Hrvatskoj i graničnog prijelaza Petišovci u Republici Sloveniji te predstavlja zajedničko službeno mjesto za obavljanje granične kontrole u zoni tog graničnog prijelaza, i to za obavljanje hrvatske granične kontrole na slovenskom državnom području.

Tumačenje Zajedničke komisije broj 7/55 od 22. svibnja 2014. koje se odnosi na primjenu članaka 55. i 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike iz 2013. u odnosu na policijskog službenika koji je upućen temeljem posebnog rasporeda obnašati službu na području GP Dobova, uz službeno ovlaštenje za rad na GP Dobova, a izdano na temelju članka 9. Sporazuma između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Slovenije o jednostavnijem obavljanju granične kontrole u cestovnom i željezničkom prometu, ne može se primjenjivati na odluke u kojima se odlučuje o pravima na terenski dodatak policijskih službenika za zaštitu granice koji su na raspoređeni na radno mjesto u policijskoj postaji nadležnoj za nadzor državne granice, odnosno kontrolu prelaska državne granice na pripadajućim graničnim prijelazima i zaštitu dijela državne granice te utvrđeni kao zajednička službena mjesta za obavljanje granične kontrole u zoni na

graničnim prijelazima za obavljanje hrvatske granične kontrole na državnom području susjedne države.

vidi i [Rev 450/2023](#), Rev 1050/2022

OBAVLJANJE POSLOVA GRANIČNE KONTROLE NA GRANIČNIM PRIJELAZIMA KOJI SU FIZIČKI SMJEŠTENI NA PODRUČJU REPUBLIKE SLOVENIJE I PRAVO NA TERENSKI DODATAK

PRIMJENA TUMAČENJA ZAJEDNIČKE KOMISIJE BROJ 7/55 OD 22. SVIBNJA 2014.

Čl. 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike

Čl.7. Zakona o policiji

Zakon o potvrđivanju Sporazuma između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Slovenije

Čl. 25. Zakona o nadzoru državne granice

1.31. Revd 5528/2021

Obavljaju li policijski službenici Republike Hrvatske, koji poslove granične kontrole obavljaju na graničnim prijelazima koji se nalaze na području Republike Slovenije, ustrojenim prema Uredbi o graničnim prijelazima Republike Hrvatske, poslove radnog mjesta na koje su raspoređeni, ili se njihov rad ima smatrati radom izvan stalnog mjesta rada za koji se ostvaruje pravo na dodatak za rad na terenu u smislu čl. 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike (NN 104/13, 150/13, 71/16 i 123/16) odnosno čl. 50. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike (NN 112/17, 12/18, 2/19 i 119/19)?

[Rev 1284/2022](#)

Svakodnevno obavljanje poslova granične kontrole policijskih službenika za zaštitu granice na graničnim prijelazima koji su ustrojeni sukladno Uredbi o graničnim prijelazima Republike Hrvatske odnosno Uredbi o područjima, sjedištima, vrstama i kategorijama policijskih uprava i policijskih postaja, a koje policijski službenici za zaštitu granice Republike Hrvatske obavljaju u zonama koje su, iako fizički smještene na području Republike Slovenije kao susjedne države, u skladu sa Zakonom o potvrđivanju Sporazuma između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Slovenije o jednostavnijem obavljanju granične kontrole u cestovnom i željezničkom prometu, smatra se radom obavljenim u okviru stalnog mjesta rada za koji nisu ispunjene pretpostavke za isplatu terenskog dodatka. To stoga što nadležnost Policijske uprave međimurske, Policijske postaje Mursko Središće obuhvaća područje graničnog prijelaza Mursko Središće u

Republici Hrvatskoj i graničnog prijelaza Petišovci u Republici Sloveniji te predstavlja zajedničko službeno mjesto za obavljanje granične kontrole u zoni tog graničnog prijelaza, i to za obavljanje hrvatske granične kontrole na slovenskom državnom području.

Policijski službenici Republike Hrvatske, koji poslove granične kontrole obavljaju na graničnim prijelazima koji se nalaze na području Republike Slovenije, ustrojenim prema Uredbi o graničnim prijelazima Republike Hrvatske, obavljaju poslove radnog mjesta na koje su raspoređeni, te se njihov rad ne smatra radom izvan stalnog mjesta rada za koji se ostvaruje pravo na dodatak za rad na terenu u smislu čl. 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike (NN 104/13, 150/13, 71/16 i 123/16) odnosno čl. 50. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike (NN 112/17, 12/18, 2/19 i 119/19).

OBAVLJANJE POSLOVA GRANIČNE KONTROLE NA GRANIČNIM PRIJELAZIMA KOJI SU FIZIČKI SMJEŠTENI NA PODRUČJU REPUBLIKE MAĐARSKE I PRAVO NA TERENSKI DODATAK

Čl. 37. Zakona o nadzoru državne granice

Zakon o potvrđivanju Ugovora između Republike Hrvatske i Republike Mađarske o obavljanju kontrole graničnog prometa u cestovnom, željezničkom i vodnom prometu,

Uredba o objavi protokola između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Mađarske o provedbi ugovora između Republike Hrvatske i Republike Mađarske o obavljanju granične kontrole u cestovnom, željezničkom i vodnom prometu,

Uredba o unutarnjem ustrojstvu Ministarstva unutarnjih poslova

Uredba o područjima, sjedištima, vrstama i kategorijama policijskih uprava i policijskih postaja,

Uredba o graničnim prijelazima Republike Hrvatske

1.32. Revd 2348/2022

1. Smatra li se svakodnevno obavljanje poslova granične kontrole na graničnim prijelazima koji su ustrojeni sukladno Uredbi o graničnim prijelazima Republike Hrvatske, a koje poslove policijski službenici Republike Hrvatske (temeljem Zakona o potvrđivanju sporazuma između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Slovenije o jednostavnijem obavljanju granične kontrole u cestovnom i željezničkom prometu) vrše u zonama koje su, iako fizički smještene na području strane države, područja na kojima policijski službenici Republike Hrvatske imaju pravo vršiti kontrolu graničnog prometa te se službene radnje koje u toj zoni obave službene osobe Republike Hrvatske, smatraju kao da su obavljene u općini u Republici Hrvatskoj koja je najbliža tom graničnom prijelazu, radom izvan stalnog mjesta rada za koji rad se

ostvaruje pravo na dodatak za rad na terenu u smislu članka 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike ("Narodne novine" broj 104/13, 150/13, 71/16 i 123/16) i članka 50. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike smatra radom obavljenim u okviru stalnog mjesta rada za koji rad nisu ispunjene pretpostavke za isplatu terenskog dodatka?

2. Može li se Tumačenje Zajedničke komisije br. 7/55 od 22. svibnja 2014., kojim se tumače članci 55. i 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike iz 2013., kojim je dato tumačenje vezano za granični prijelaz Dobova u Republici Sloveniji, primjenjivati i prilikom donošenja odluke o ostvarivanju prava na terenski dodatak policijskih službenika koji rade na drugim graničnim prijelazima?

3. Može li se Tumačenje Zajedničke komisije br. 7/55 od 22. svibnja 2014., kojim se tumače članci 55. i 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike ("Narodne novine", broj 104/13, 150/13, 71/16 i 123/16), kojim je dato tumačenje vezano za granični prijelaz Dobova u Republici Sloveniji, primjenjivati prilikom donošenja odluke za tražbine dospjele nakon stupanja na snagu Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike iz 2017. ("Narodne novine", broj 112/17, 12/18, 02/19 i 119/19)?

[Rev 142/2023](#)

Svakodnevno obavljanje poslova granične kontrole policijskih službenika za zaštitu granice na graničnim prijelazima koji su ustrojeni sukladno odgovarajućem međunarodnom instrumentu na koji upućuje čl. 25. st. 3. ZNDG, i to konkretno Zakonu o potvrđivanju Ugovora između Republike Hrvatske i Republike Mađarske o obavljanju kontrole graničnog prometa u cestovnom, željezničkom i vodnom prometu (NN 6/2004), Uredbi o objavi protokola između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Mađarske o provedbi ugovora između Republike Hrvatske i Republike Mađarske o obavljanju granične kontrole u cestovnom, željezničkom i vodnom prometu, Uredbi o graničnim prijelazima Republike Hrvatske, odnosno Uredbi o područjima, sjedištima, vrstama i kategorijama policijskih uprava i policijskih postaja, a koje policijski službenici za zaštitu granice Republike Hrvatske obavljaju u zonama koje su, iako fizički smještene na području Republike Mađarske kao susjedne države, jednako kao i Zakonom o potvrđivanju Sporazuma između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Slovenije o jednostavnijem obavljanju granične kontrole u cestovnom i željezničkom prometu, smatra se radom obavljenim u okviru stalnog mjesta rada za koji nisu ispunjene pretpostavke za isplatu terenskog dodatka, (tako i u Rev 1183/2022. od 17. siječnja 2023.)

Tumačenje Zajedničke komisije broj 7/55 od 22. svibnja 2014. koje se odnosi na primjenu članaka 55. i 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike iz 2013. u odnosu na policijskog službenika koji je upućen temeljem posebnog rasporeda obnašati službu na području GP Dobova, uz službeno ovlaštenje za rad na GP Dobova, a izdano na temelju članka 9. Sporazuma između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Slovenije o jednostavnijem obavljanju granične kontrole u cestovnom i željezničkom

prometu, ne može se primjenjivati na terenski dodatak policijskih službenika koji rade na drugim graničnim prijelazima. (tako i u Rev-1206/2022-2 od 17. siječnja 2023.)

vidi i [Rev 173/2023](#), [Rev 1195/2022](#)

Čl. VII. i čl. III. Izmjena i Dopuna sporazuma o osnovici plaća u javnim službama od 26. listopada 2011.

RAST OSNOVICE PLAĆA U JAVNIM SLUŽBAMA

1.33. Revd 855/2020

Ima li tužitelj pravo na isplatu razlike plaće temeljem odredbe čl. 3. Izmjena i Dopuna Sporazuma o osnovici plaća u javnim službama od 26. listopada 2011. i Arbitražne odluke od 7. prosinca 2011., odnosno jesu li ispunjeni uvjeti za primjenu odredbe čl. VII. st. 1. Izmjena i Dopuna Sporazuma o osnovici plaća u javnim službama od 26. listopada 2011., tj. je li došlo do rasta međugodišnjeg tromjesečnog BDP za dva tromjesečja uzastopno u odnosu na isto razdoblje prethodne godine?

[Rev 269/2021](#)

Slijedom navedenog proizlazi da je negativan rast BDP-a od kraja 2011. do sredine 2014. korišten radi odgode povećanja osnovice temeljem čl. IV st. 5. IDDS-a i to sukladno odredbama čl. 1. i 2. Vjerodostojnog tumačenja, i da se negativan rast BDP-a koji se koristio radi odgode povećanja osnovice sukladno čl. IV st. 5. ne može primijeniti za razdoblje iz čl. III IDDS-a, jer u tom razdoblju nije niti bilo negativnog rasta BDP-a, i što je čl. VII st. 1. IDDS-a relevantan samo za primjenu čl. IV st. 5. IDDS-a tj. za odgodu „uskładbe“ pariteta osnovice plaća u javnim službama i plaće u privredi, a ne i za „vraćanje“ osnovice, dogovoreno u čl. III IDDS-a.

Stoga su nižestupanjski sudovi pravilno primijenili materijalno pravo kada su ocijenili da su ispunjeni uvjeti za primjenu odredbe čl. VII. st. 1. Izmjena i dopuna Sporazuma o osnovici plaća u javnim službama od 26. listopada 2011.

Čl.1111. st.3. ZOO

U SLUČAJU KAD JE PREINAČENA PRESUDA NA OSNOVI KOJE JE RADNIKU ISPLAĆENA PLAĆA U BRUTO IZNOSU RADNIK NIJE U OBVEZI VRATITI OBVEZNE DOPRINOSE, POREZE I PRIREZE

1.34. Revd 4158/2021

Je li u sporu radi isplate stečenog bez osnove pokrenutog nakon ukidanja pravomoćne presude po odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, radnik kao tuženik, pored obveze vraćanja uplaćenih mu neto iznosa plaće i zateznih kamata, pasivno legitimiran i na vraćanje doprinosa, poreza i prireza koji su uplaćeni Republici Hrvatskoj, odnosno državnom proračunu, odnosno je li za povrat doprinosa, poreza i prireza pasivno

legitimirana Republika Hrvatska kao obveznik obračunavanja i isplate istih doprinosa, poreza i prireza. Također, je li radnik pored povrata neto iznosa, legitimiran samo za povrat doprinosa za mirovinsko osiguranje na temelju individualizirane kapitalizirane štednje?

[Rev 1427/2021](#)

(...) pravno shvaćanje na kojem je utemeljena pobijana presuda u skladu s pravnim shvaćanjem revizijskog suda zauzetim na odjelnoj sjednici od 27. veljače 2023. prema kojem ako je preinačena presuda na osnovi koje je radniku isplaćena naknada plaće dosuđena u bruto iznosu, pored obveze vraćanja poslodavcu uplaćenih mu neto iznosa naknade plaće i zakonskih zatezних kamata na temelju pravila o stjecanju bez osnove iz članka 1111. stavka 3. ZOO, radnik nije istodobno pasivno legitimiran još i na vraćanje obveznih doprinosa, poreza i prireza koje nije neposredno primio, već su iz bruto plaće ustegnute u korist države ili državnih tijela i ustanova, odnosno jedinica lokalne samouprave.

Čl. 7. točke 9. Zakona o policiji

25. st. 3. i čl. Zakona o nadzoru državne granice

**Čl. 2. st.1. i čl. 3. st.2. Sporazuma o jednostavnijem obavljanju
granične kontrole u cestovnom i željezničkom prometu**

Čl. 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike

**OBAVLJANJE POSLOVA GRANIČNE KONTROLE NA MEĐUNARODNOM
GRANIČNOM PRIJELAZU LOCIRANOM NA TERITORIJU DRUGE DRŽAVE
NE SMATRA RADOM IZVAN STALNOG RADNOG MJESTA**

1.35. Revd 3602/2021

Da li policijski službenik koji je upućen i obavlja poslove granične kontrole na graničnom prijelazu na teritoriju druge države temeljem međunarodnog sporazuma Republike Hrvatske s drugom državom na čijem teritoriju se granična kontrola obavlja (u konkretnom slučaju Republike Slovenije), ostvaruje pravo na dodatak za rad na terenu prema odredbama Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike (u konkretnom slučaju članak 56. (NN 104/13) i 50. (NN 112/17)?

[Rev 47/2023](#)

Policijski službenici Republike Hrvatske, koji poslove granične kontrole obavljaju na graničnim prijelazima koji se nalaze na području Republike Slovenije, ustrojenim prema Uredbi o graničnim prijelazima Republike Hrvatske, obavljaju poslove radnog mjesta na koje su raspoređeni, te se njihov rad ne smatra radom izvan stalnog mjesta rada za koji se ostvaruje pravo na dodatak za rad na terenu u smislu čl. 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike (NN 104/13, 150/13, 71/16 i 123/16) odnosno čl. 50.

Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike (NN 112/17, 12/18, 2/19 i 119/19).

Čl.13. st.4. Kolektivnog ugovora za zaposlenike u osnovnoškolskim ustanovama

Čl. 105. Zakona o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi

RADNICI ZAPOSLENI NA RADNOM MJESTU MEDICINSKI TEHNIČAR/SESTRA - ODGAJATELJ NE SMATRAJU SE STRUČNIM SURADNICIMA

1.36. Revd 3186/2020

Imaju li radnici zaposleni na radnom mjestu odgajatelj – medicinska sestra pravo na dodatak od 12% koji pripada stručnim suradnicima sukladno odredbama čl. 13. st. 4. Kolektivnog ugovora za zaposlenike u osnovnoškolskim ustanovama ("Narodne novine" 63/14)?

Može li stručni suradnik definiran Zakonom o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi ("Narodne novine" broj 87/08, 86/09, 92/10 i 105/10 – ispr., 90/11, 16/12, 86/12 i 94/13) biti osoba bez minimalne razine obrazovanja – visoka stručna sprema?

Može li osoba zaposlena na radnom mjestu odgajatelja – medicinska sestra (odgajatelj – medicinski tehničar) postati stručnim suradnikom po nalogu – rješenju poslodavca iako nema završenu visoku stručnu spremu?

Rev 900/2022

Radnici zaposleni na radnom mjestu medicinski tehničar/medicinska sestra - odgajatelj ne smatraju se stručnim suradnikom sukladno Kolektivnom ugovoru za zaposlenike u osnovnoškolskim ustanovama (Narodne novine broj 63/14) jer medicinski tehničar/medicinska sestra - odgajatelj ne ispunjava uvjete za radno mjesto stručnog suradnika (pedagog, psiholog, knjižničar, stručnjak edukacijsko - rehabilitacijskog profila) i jer medicinske sestre/tehničari - odgajatelji ne obavljaju iste poslove kao pedagog, psiholog, knjižničar, stručnjak edukacijsko - rehabilitacijskog profila.

Radnici zaposleni na radnom mjestu medicinski tehničar - odgajatelj nemaju pravo na dodatak od 12% koji pripada stručnim suradnicima sukladno odredbama članka 13. stavka 4. KU 63/14 jer oni nisu stručni suradnici.

Stručni suradnik definiran ZOOOSŠ ne može biti osoba bez minimalne razine obrazovanja visoka stručna sprema jer poslove stručnog suradnika može obavljati osoba koja je završila diplomski sveučilišni studij (članak 105. stavak 12. ZOOOSŠ).

Radnik zaposlen na radnom mjestu medicinski tehničar/ medicinska sestra - odgajatelj ne može valjano postati stručnim suradnikom po nalogu - rješenju poslodavca, iako nema završenu visoku stručnu spremu, jer se radni odnos u školskoj ustanovi zasniva s osobom koja ispunjava uvjete iz članka 105. ZOOOSŠ, među

ostalim, završen diplomski sveučilišni studij odgovarajuće struke - pedagog, psiholog, knjižničar, stručnjak edukacijsko - rehabilitacijskog profila (edukator rehabilitator, logoped i socijalni pedagog).

Čl. 51. i 52. KU za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja

1.37. Revd 435/2021

Ima li vlastoručno potpisana Izjava tužitelja kojom se odriče svih drugih potraživanja s osnove naknade plaće za godišnji odmor koja su dospjela u trenutku davanja izjave značaj otpusta duga (čl. 203. do 206. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18) posebice u situaciji kad je prilikom davanja izjave tužitelj znao da tuženik obračunava utužene dodatke samo na osnovnu plaću, a ne i na prekovremene sate, čime je posljedično znao da postoji i eventualna razlika naknade plaće zbog toga što nisu obračunati dodaci za prekovremeni rad (a koji ulaze u prosjek prethodnih plaća) tj. ima li tužiteljica pravo potraživati ispunjenje obveze u situaciji kada je s tuženikom sklopila sporazum da neće zahtijevati njeno ispunjenje i kad je u trenutku sklapanja tog sporazuma obveza čijeg se potraživanja odriče u cijelosti dospjela?

Ubrajaju li se sati odrađeni prema redovnom rasporedu radnog vremena na blagdan i neradni dan u mjesečni fond radnih sati te evidentiraju li se kao redovan rad uzimajući u obzir odredbe čl. 51. i čl. 52. Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja (NN 143/13, 96/15) te obvezujuća tumačenja Kolektivnog ugovora posebice Zaključak 153. Zajedničkog povjerenstva za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja od 21. prosinca 2015. godine kojim je utvrđeno da mjesečni fond radnih sati tvori umnožak radnih dana (bez subota i nedjelja) u tekućem mjesecu i 8 sati kao i da se sati rada blagdanom i neradnim danom i dan Uskrsa evidentiraju kao redovan rad i ubrajaju u redovnu mjesečnu satnicu?

Jesu li radni dani koji ulaze u umnožak za izračun redovnog mjesečnog fonda radnih sati svi dani od ponedjeljka do petka obzirom je Zaključkom 153. Zajedničkog povjerenstva za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja od 21. prosinca 2015. godine utvrđeno da mjesečni fond radnih sati tvori umnožak radnih dana (bez subota i nedjelja) u tekućem mjesecu i 8 sati ili se dan blagdana koji padne u radni dan izuzima iz izračuna?

Da li je rad blagdanom automatski i prekovremeni rad čak i u uvjetima kada nije ostvaren mjesečni fond radnih sati?

Da li je sud u primjeni Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja (NN 143/13, 96/15) vezan tumačenjima Zajedničkog povjerenstva za tumačenje Kolektivnog ugovora obzirom na odredbe čl. 18. i 19. Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja (NN 143/13, 96/15)?

[Rev 470/2021](#)

vidi [Rev 290/2021](#), [Rev 749/2021](#) i dr

Čl. 118. st.1. t.I i čl. 114. Zakona o državnim službenicima i namještenicima

RJEŠENJE O STAVLJANJU NA RASPOLAGANJE DRŽAVNOG SLUŽBENIKA I RJEŠENJE O PRESTANKU DRŽAVNE SLUŽBE, UPIS PRESTANKA RADNOG ODNOSA

1.38. Revd 602/2021

1. Može li rješenje kojim se državni službenik stavlja na raspolaganje na temelju čl. 118. t. i) Zakona o državnim službenicima i namještenicima ("Narodne novine" 27/01) istodobno sadržavati rješenje o prestanku službe koje se donosi na temelju čl. 114. istog Zakona?
2. Mora li javnopravno tijelo nakon donošenja rješenja o stavljanju državnog službenika na raspolaganje, donijeti i rješenje kojim državnom službeniku prestaje služba?
3. Je li u službeničkim odnosima za prestanak radnog odnosa koji je posljedica prethodnog stavljanja na raspolaganje dovoljan upis prestanka radnog odnosa u radnoj knjižici samo na temelju rješenja kojim se državni službenik stavlja na raspolaganje ili je neophodno da za upis prestanka radnog odnosa u radnoj knjižici postoji i rješenje o prestanku radnog odnosa?

Rev 403/2022

(...) odgovor na prvo postavljeno pitanje bio bi potvrđan. Dakle, rješenje kojim se državni službenik stavlja na raspolaganje može prema odredbama ZDSN-a sadržavati i rješenje o prestanku državne službe.

(...) odgovor na drugo pitanje glasilo bi da se nakon donošenja rješenja o stavljanju na raspolaganje državnog službenika mora donijeti i rješenje o prestanku državne službe što je u konkretnom slučaju i učinjeno.

U odnosu na prva dva postavljena pitanja valja još i dodati slijedeće. Tužitelj je u odnosu na predmetnu odluku koja sadrži istodobno dva rješenja pokrenuo niz postupaka (upravnosudski, ustavnosudski i postupak pred Europskim sudom za ljudska prava) u kojima takvu odluku POA-e nije uspio osporiti. Stoga je pobijana odluka koja polazi upravo od činjenice pravomoćnosti i konačnosti odluke POA-e koja u sebi sadrži i rješenje o prestanku državne službe u skladu s pravnim shvaćanjem izraženim u ovoj odluci.

(...)

U odnosu na treće pitanje valja odgovoriti da je za upis prestanka radnog odnosa državnog službenika potrebno i rješenje o prestanku državne službe. Kako je ono doneseno te je postalo pravomoćno i konačno, tako odgovor na to pitanje ne utječe na pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Čl. 131. st.4. ZR

TERET DOKAZIVANJA OBAVLJENOG PREKOVREMENOG RADA

1.39. Revd 1398/2021

Na kome leži teret dokazivanja obavljenog prekovremenog rada u postupku radi isplate naknade za prekovremeni rad?

Rev 1264/2022

16. Utvrđenja iz prethodnog stavka 15. nisu rezultat primjene pravila o teretu dokazivanja, konkretno - rezultat propusta tužitelja da nešto (ovdje: svoj prekovremeni rad) dokaže - obzirom da se može prihvatiti i da ih je dokazao i tuženik u primjeni odredbe čl. 131. st. 4. ZR-a (jer je razumnim tumačenjem za zaključiti da bi ta utvrđenja bila ista i da je u odluci „rečeno“ da su rezultat već i onog što je tuženik dokazao, makar i dokazima koje je predložio sam tužitelj): jednostavno, ona proizlaze iz rezultata raspravljanja u ovome postupku, iz dokaza koji su predloženi - onih koji ova opravdavaju, dokaza koji su sudu učinjeni dostupnim - i takva (postupajući u smislu odredaba čl. 386. ZPP-a) revizijski sud mora respektirati, njima je vezan - budući da pravilnost i istinitost takvih ne može razmatrati u ovome stupnju postupka, napose ne po postavljenom pitanju.

Okolnost na koju se revident poziva, to što je u osporenoj presudi korišten izričaj „tužitelj nije dokazao....“, ne treba i ne može se pritom promišljati strogo formalistički, kako to revident sugerira prihvatiti - pa i postavljenim pitanjem.

17. Imajući na umu prethodno navedeno, tuženiku se u okolnostima konkretnog slučaja, pa i uz primjenu odredbe čl. 131. st. 4. ZR-a, ne može na teret staviti to što u svojoj evidenciji nije imao podatke o prekovremenom radu tužitelja - kada takvog rada nije (prema onome što je utvrđeno) niti bilo (za njega nije bilo ni potrebe i nije naložen ili uveden).

Čl. 1111. i 1112. ZOO/05

ZAHTJEV ZA ISPLATU PREKOVREMENIH SATI I PRIMJENA PRAVILA O STJECANJU BEZ OSNOVE

1.40. Revd 1090/2020

Isključuje li primjenu instituta stjecanja bez osnove iz čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 – dalje: ZOO) okolnost isplate plaće radniku za one sate koje nemaju uporišta u stvarnom radu u situaciji kad se takva isplata isključivo vrši radi kompenzacije manjka sati u jednom mjesecu te viška sati rada u drugom mjesecu, te da li se takva okolnost može smatrati

znanjem poslodavca iz čl. 1112. ZOO-a da vrši isplatu znajući da nije dužan platiti, a koja bi ga prekludirala u vraćanju stečenog bez osnove?

Rev 131/2021

Međutim kada protutuženik tvrdi, kao što u pitanju za koje mu je dopuštena revizija navodi, da je on ukupan fond sati „nivelirao“ kroz razdoblje od nekoliko mjeseci na način da je u slučaju kada je tužitelj u pojedinom mjesecu radio manje sati od redovnog mjesečnog fonda sati obračunao plaću za taj mjesec kao da je radio puni mjesečni fond sati, dakle i za one sate koji nisu odrađeni, a u mjesecu gdje je radio dulje od fonda sati višak nivelirao sa tako ranije spomenutim isplatama onih sati koji nisu odrađeni, onda se u toj situaciji ne može izolirano gledati isplata u onom mjesecu za koji je sporna isplata izvršena za ono što u tom mjesecu stvarno nije odrađeno, i takvu isplatu kvalificirati kao stjecanje bez osnove te odlučivati o protutužbenom zahtjevu po pravilima o stjecanju bez osnove iz odredbe čl. 1111. i 1112. ZOO.

Kako nižestupanjski sudovi zbog pogrešnog pravnog pristupa nisu raspravili osnovanost tvrdnji protutuženika da je on izvršio isplatu za rad u mjesecu gdje seradilo ispod mjesečnog fonda sati na način da je kompenzirao s onim mjesecima gdje se je radilo iznad mjesečnog fonda sati, te kada je odluka o zahtjevu tužitelja za isplatu razlike plaće za prekovremeni rad i sl., u gotovo identičnom razdoblju, vraćena na ponovno odlučivanje po drugostupanjskom sudu radi utvrđenja činjeničnog stanja, onda je o osnovanosti protutužbenog zahtjeva potrebno utvrditi činjenično stanje, kao i iz razloga povezanosti zahtjeva stranaka.

Čl. 198. i čl. 199. ZR

PRODUŽENA PRIMJENA KOLEKTIVNOG UGOVORA

1.41. Revd 1833/2021

Da li je sklapanje KU na određeno vrijeme (tri godine + dvije godine) protivno prisilnim propisima odnosno da li je protivno odredbi iz čl. 27. Zakona o kriterijima za sudjelovanje u tripartitnim tijelima i reprezentativnosti za kolektivno pregovaranje od 28. srpnja 2012., te odredbi iz čl. 199. Zakona o radu?

Da li odredbe iz čl. 27. Zakona o kriterijima i iz čl. 199. st. 1. Zakona o radu (kojima je predviđena produžena primjena pravnih pravila sadržanih u KU na razdoblje od tri mjeseca računajući od dana isteka KU) priječe sklapanje KU na način da se početak važenja KU veže uz nastup određenog uvjeta?

Da li odredbe iz čl. 27. Zakona o kriterijima i iz čl. 199. st. 1. Zakona o radu mogu suspendirati slobodnu volju ugovornih strana kojom stranke ugovaraju vremensko važenje KU na način da isto vežu uz uvjet tj. nastup određene činjenice (izostanak pisane obavijesti) poštujući zakonsku odredbu o najdužem vremenu sklapanja KU na određeno vrijeme?

[Rev 44/2022](#)

Imajući u vidu utvrđenje nižestupanijskih sudova da je KU sklopljen 15. studenoga 2010. i da je u odredbi čl. 2. istoga određeno da se zaključuje na tri godine, s time što je st. 2. toga članka određeno da se KU obnavlja na daljnji rok od dvije godine, ako do isteka roka na koji je zaključen niti jedna od ugovornih strana pisano ne obavijesti drugu stranu da ne želi njegovu obnovu, što do 15. studenoga 2013. nije učinjeno, to je po shvaćanju ovoga revizijskoga suda, u smislu odredbe članka 198. st. 2. ZR, pravilno shvaćanje prvostupanijskoga suda da je KU obnovljen na daljnji rok od dvije godine, tj. do 15. studenoga 2015., a nakon čega je KU bio u primjeni sve do 15. veljače 2016., u smislu čl. 199. ZR. Pri tome je odlučno za navesti da strankama kolektivnog pregovaranja nigdje nije zabranjeno sporazumjeti se o nastavku primjene kolektivnog ugovora na prešutan način (automatski, ako jedna stranka do određenoga roka ne obavijesti drugu da ne želi daljnju obnovu kolektivnog ugovora), poštujući zakonsku odredbu o najdužem vremenu sklapanja KU na određeno vrijeme (konkretno, ukupno 5 godina).

vidi i [Rev 591/2022](#)

Čl. 44. st.12. i 1. KU/08, čl. 38. st.10. KU/17

PREKOVREMENI RAD

1.42. Revd 3662/2021

Smatra li se prekovremenim radom, rad službenika koji radi u turnusu, odnosno u smjenama i ostvari broj radnih sati koji su duži od redovnog mjesečnog fonda radnih sati, neovisno o tome je li službenik radio u radne dane ili neradne dane odnosno blagdanom?

[Rev 1140/2022](#)

Prema odredbi st. 1. čl. 44. KU/08, odnosno st. 10. čl. 38. KU/17, sati odrađeni prema redovitom rasporedu radnog vremena na blagdan ili neradni dan, u smislu Zakona o blagdanima, spomendanima i neradnim danima u Republici Hrvatskoj ("Narodne novine", broj: 33/96, 96/01, 13/02, 112/05, 59/06, 55/08, 74/11,), evidentiraju kao redovni rad i ubrajaju u redovnu mjesečnu satnicu. Ovisno o tome jesu li stvarno odrađeni radni sati odrađeni kroz rad u turnusima, smjenskom radu i na blagdan ili neradni dan i dr., ti sati uvećavaju se prema st. 12. čl. 44. KU/08, odnosno st. 10. čl. 38. KU/17. Ako tako obračunati mjesečni fond odrađenih sati prelazi redoviti mjesečni fond sati (koji je jednak za sve radnike), tek tada ti sati predstavljaju prekovremeni rad u smislu odredbe st. 12. čl. 44. KU/08, odnosno st. 10. čl. 38. KU/17.

Čl. 44. st.1. KU

NAKNADA ZA PREKOVREMENI RAD

1.43. Revd 493/2020

Pripada li radniku, za rad povrh formalno propisanog radnog vremena, za svaki započeti sat rada, plaća za jedan sat rada?

[Rev 722/2022](#)

Prekovremeni rad obračunava se prema vremenu stvarnog rada povrh formalnog redovnog radnog vremena, a ne primjenjuje se predmnijeva da se svaki započeti sat povrh redovnog radnog vremena obračunava kao puni sat rada.

Čl. 44. st.1. KU

NAKNADA ZA PREKOVREMENI RAD

1.43. Revd 493/2020

Pripada li radniku, za rad povrh formalno propisanog radnog vremena, za svaki započeti sat rada, plaća za jedan sat rada?

[Rev 722/2022](#)

Prekovremeni rad obračunava se prema vremenu stvarnog rada povrh formalnog redovnog radnog vremena, a ne primjenjuje se predmnijeva da se svaki započeti sat povrh redovnog radnog vremena obračunava kao puni sat rada.

Čl. 1., čl. 2. st.4., čl. 3.st.1., čl. 2. st.1. Sporazuma o jednostavnijem obavljanju granične kontrole u cestovnom i željezničkom prometu

Čl. 183. Uredbe o područjima, sjedištima, vrstama i kategorijama policijskih uprava i policijskih postaja

Čl. 25. i 37. Zakona o nadzoru državne granice..

OBAVLJANJE POSLOVA NA MEĐUNARODNOM GRANIČNOM PRIJELAZU DRUGE DRŽAVE SMATRA SE OBAVLJANJEM POSLOVA NA STALNOM MJESTU RADA

1.44. Revd 2843/2022

1. Smatra li se svakodnevno i redovno obavljanje poslova granične kontrole na graničnim prijelazima koji su ustrojeni sukladno Uredbama o graničnim prijelazima Republike Hrvatske, a koje poslove obavljanju policijski službenici Republike Hrvatske u "zonama", koje su, iako geografski smještene na području strane države, područja na kojima policijski službenici Republike Hrvatske imaju pravo vršiti kontrolu graničnog prometa, a što im je i u opisu posla, radom izvan stalnog mjesta rada za koji rad se ostvaruje pravo na dodatak za rad na terenu u smislu čl. 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike iz 2013. ("Narodne novine", broj 104/13, 150/13, 71/16 i 123/16) odnosno čl. 50. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike ("Narodne novine" broj 112/17 i 12/18)?

2. Može li se Tumačenje Zajedničke komisije br. 7/55 od 22. svibnja 2014., kojim se tumače članci 55. i 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike iz 2013. godine, a tumačenje se odnosi na specifične okolnosti vezane za granični prijelaz Dobova u Republici Sloveniji primjenjivati i prilikom donošenja odluke o ostvarivanju prava na terenski dodatak policijskih službenika koji rade na cestovnim graničnim prijelazima ustrojenim prema Uredbi o graničnim prijelazima?

3. Primjenjuje li se Tumačenje Zajedničke komisije br. 1/50 od 4. veljače 2019. na razdoblje koje prethodi njegovom donošenju, obzirom da je dato za Kolektivni ugovor za državne službenike i namještenike (Narodne novine br. 112/17, 12/2018, 02/19 i 119/19) koji se primjenjuje i na dio utuženog razdoblja u ovom predmetu?

4. Je li sama činjenica "eksteritorijalnosti" zajedničkih lokacija na graničnim prijelazima pravno odlučujuća da se rad na istima smatra terenskim radom te u tom kontekstu razmatranja imaju li policijski službenici prilikom rada na zajedničkim graničnim prijelazima na području Republike Slovenije pravo na terenski dodatak prije i poslije 1.11.2017. (izmjene Kolektivnog Ugovora o državnim službenicima i namještenicima) odnosno ima li sama udaljenost od granične crte utjecaja na ostvarivanje prava na terenski dodatak propisan Kolektivnim ugovorom obzirom na tumačenje broj 1/50 Zajedničke Komisije?

5. Ima li način korištenja dnevnog odmora u zakonom propisanom trajanju obzirom na specifičnosti radnih zadataka i uvjete rada policijskih službenika za graničnu kontrolu utjecaj na ocjenu ostvarivanja prava na isplatu na ime terenskog dodatka?

Rev 360/2023

Stoga odgovor na prvo i četvrto pravno pitanje glasi:

Svakodnevno obavljanje poslova granične kontrole policijskih službenika za zaštitu granice na graničnim prijelazima koji su ustrojeni sukladno Uredbi o graničnim prijelazima Republike Hrvatske odnosno Uredbi o područjima, sjedištima, vrstama i kategorijama policijskih uprava i policijskih postaja, a koje policijski službenici za zaštitu granice Republike Hrvatske obavljaju u zonama koje su, iako fizički smještene na području Republike Slovenije kao susjedne države, u skladu sa Zakonom o potvrđivanju Sporazuma između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Slovenije o jednostavnijem obavljanju granične kontrole u cestovnom i željezničkom prometu, smatra se radom obavljenim u okviru stalnog mjesta rada za koji nisu ispunjene pretpostavke za isplatu terenskog dodatka. To stoga što nadležnost Policijske uprave krapinsko-zagorske, Postaja granične policije Macelj obuhvaća područje graničnog prijelaza Mali Tabor, Lupinjak, Hum na Sutli u Republici Hrvatskoj i graničnog prijelaza Ranjkovec, Dobovec i Rogatec u Republici Sloveniji te predstavlja zajedničko službeno mjesto za obavljanje granične kontrole u zoni tog graničnog prijelaza, i to za obavljanje hrvatske granične kontrole na slovenskom državnom području.

Odgovor na drugo i treće postavljeno pitanje glasi:

Policijski službenici Republike Hrvatske, koji poslove granične kontrole obavljaju na graničnim prijelazima koji se nalaze na području Republike Slovenije, ustrojenim prema Uredbi o graničnim prijelazima Republike Hrvatske, obavljaju poslove radnog mjesta na koje su raspoređeni, te se njihov rad ne smatra radom izvan stalnog mjesta rada za koji se ostvaruje pravo na dodatak za rad na terenu u smislu čl. 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike (NN 104/13, 150/13, 71/16 i 123/16) odnosno čl. 50. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike (NN 112/17, 12/18, 2/19 i 119/19).

Odgovarajući na peto postavljeno pitanje valja reći da način korištenja dnevnog odmora u zakonom propisanom trajanju, uzimajući u obzir specifičnosti radnih zadataka i uvjete rada policijskih službenika za graničnu kontrolu, nema utjecaj na ocjenu ostvarivanja prava na terenski dodatak.

vidi i **Rev 122/2023**, **Rev 275/2023**

Čl. 194. st.1., čl. 196. st.1. ZR

VEZANOST SUDA TUMAČENJEM ODBORA ZA TUMAČENJE ODREDABA KOLEKTIVNOG UGOVORA

1.45. Revd 4501/2021

Je li sud u primjeni Kolektivnog ugovora vezan tumačenjem odbora za tumačenje odredaba Kolektivnog ugovora?

[Rev 337/2023](#)

Ukoliko su stranke iz kolektivnog ugovora odredile da odbor za tumačenje kolektivnog ugovora tumači taj kolektivni ugovor te ukoliko su odredile da tumačenje tog odbora ima obvezujući učinak, onda je i sud u primjeni tog kolektivnog ugovora vezan tim tumačenjem.

Čl. 67. Temelnog kolektivnog ugovora za državne službene i namještenike u javnim službama

NAKNADA TROŠKOVA PRIJEVOZA ZA POSAO I S POSLA U SLUČAJU KADA UDALJENOST OD MJESTA STANOVANJA OD MJESTA RADA IZNOSI PREKO 100 KM U SLUČAJU KAD NIJE DONESENA POSEBNA ODLUKA NADLEŽNOG MINISTRA

1.46. Revd 216/2022

Obzirom na odredbe članka 67. stavak 8. Temelnog kolektivnog ugovora za državne službene i namještenike u javnim službama ("Narodne novine" broj 141/12, 150/13 i 153/13-dalje: TKU), da li izostanak odluke ministra ima utjecaj na samo ostvarivanje predmetnog prava kada su formalno zadovoljeni svi uvjeti propisani navedenim stavkom TKU?

Obzirom na odredbe članka 67. stavak 8. TKU, je li, odnosno može li biti od utjecaja na ostvarivanje prava radnika na isplatu naknade troškova prijevoza uputa ili mišljenje nadležnog ministarstva kojom se kao odlučni razlog (ne)priznavanja prava poziva na nedostatak sredstava u Državnom proračunu Republike Hrvatske?

[Rev 1309/2022](#)

Naime, točno je da se naknada troškova prijevoza na posao i s posla ako je udaljenost od mjesta stanovanja do mjesta rada veća od 100 kilometara ostvaruje u smislu odredbe čl. 67. st. 8. TKU tek posebnom odlukom nadležnog ministra, ako bi se o pravu radnika na troškove prijevoza na posao i s posla sudilo samo strogo formalističkim tumačenjem te odredbe. Međutim, u situaciji kada udaljenost od mjesta stanovanja do mjesta rada zaposlenika iznosi više od 100 kilometara, te kada za takav slučaj nije donesena posebna odluka nadležnog ministra, kojom bi zaposleniku bilo priznato predmetno pravo na spornu naknadu, ne može se prihvatiti

logičnim, niti pravilnim pravno shvaćanje nižestupanjskih sudova da samo zbog toga što nadležni ministar nije donio odluku o takvom pravu zaposlenika, takvom zaposleniku ne pripada pravo na trošak određen odredbom čl. 67. st. 8. TKZ.

Navedeno stoga što bi zaposlenik, čije je mjesto stanovanja od mjesta rada udaljeno više od 100 kilometara, primjenom takvog tumačenja bio ne samo u neravnopravnom položaju sa zaposlenicima čije je mjesto stanovanja od mjesta rada udaljeno manje od 100 kilometara, već i u značajno nepovoljnijoj situaciji od takvih zaposlenika, što zasigurno nije bila intencija ugovornih strana prilikom dogovaranja materijalnih prava zaposlenicima pri sklapanju TKU.

Navedeno i zbog toga, što bi naknada troškova putovanja za zaposlenika koji stanuje na udaljenosti većoj od 100 kilometara, po naravi stvari morala biti veća od naknade koju ostvaruju zaposlenici koji stanuju na udaljenosti manjoj od 100 kilometara od mjesta rada, a sve imajući na umu da bi svrha prijeporne naknade trebala biti da se podmiri stvarni trošak putovanja zaposlenika na posao i s posla (što je u konkretnom slučaju donošenjem pobijane odluke izostalo).

Zbog navedenog, pogrešno je shvaćanje drugostupanjskog suda, te ga ovaj sud ne može prihvatiti, jer isto vodi pretjeranom formalizmu u tumačenju odredbe čl. 67. st. 8. TKU, a što je suprotno smislenom tumačenju citirane odredbe i naprijed iznesenom pravnom shvaćanju revizijskog suda, a što je ujedno i odgovor na prvo postavljeno pravno pitanje tužitelja.

Čl. 25. stavka 3. ZNDG, čl. 2. Ugovora između Republike Hrvatske i Bosne i Hercegovine o zajedničkim lokacijama na graničnim prijelazima, čl. 193. Uredbe o područjima, sjedištima, vrstama i kategorijama policijskih uprava i policijskih postaja

PRIMJENA TUMAČENJA ZAJEDNIČKE KOMISIJE BROJ 7/55 OD 22. SVIBNJA 2014.

1.47. Revd 2539/2022

Može li se Tumačenje Zajedničke komisije broj 7/55 od 22. svibnja 2014., i to članci 55. i 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike ("Narodne Novine" 104/2013), koje je vezano za rad službenika na graničnom prijelazu Dobova proširivati i na drugi krug osoba i druge činjenične situacije za vrijeme važenja navedenog KU kao i nakon 9. studenoga 2017., od kada se primjenjuje novi Kolektivni ugovor?

[Rev 287/2023](#)

Tumačenje Zajedničke komisije broj 7/55 od 22. svibnja 2014., i to članci 55. i 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike ("Narodne Novine" 104/2013), koje je vezano za rad službenika na graničnom prijelazu Dobova ne može se proširivati i

na drugi krug osoba i druge činjenične situacije za vrijeme važenja navedenog KU kao i nakon 9. studenoga 2017., od kada se primjenjuje novi Kolektivni ugovor.

Čl. 51. i 52. KU za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja

1.48. Revd 4272/2021

Radi li se o prekovremenom radu ako je radnik radio unutar mjesečnog fonda sati koji su utvrđeni na način da se pomnoži broj dana od ponedjeljka do petka unutar mjeseca sa 8 sati, i u skladu sa svojim redovnim mjesečnim rasporedom, ali je neki od tih dana unutar tjedna bio blagdan?

[Rev 500/2022](#)

vidi [Rev 290/2021](#), [Rev 155/2022](#), [Rev 1109/2021](#), [Rev 16/2022](#), [Rev 1360/2021](#), [Rev 232/2021](#), [Rev 661/2021](#), [Rev 717/2021](#), [Rev 825/2021](#), [Rev 168/2022](#), [Rev 278/2022](#), [Rev 385/2022](#), [Rev 1400/2021](#), [Rev 1248/2021](#), [Rev 423/2022](#) i dr.

Čl. 324. i 322. st.1. ZOO/05 u vezi Čl. 11. i 12. Pravilnika o specijalističkom usavršavanju doktora medicine

NIŠTETNOST ODREDBI UGOVORA O SPECIJALISTIČKOM USAVRŠAVANJU DOKTORA MEDICINE SKLOPLJENIH PRIJE 31. 12. 2017.

1.49. Revd 856/2022

Mogu li se, pozivom na Odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-II-187/2015 od 11. srpnja 2017. kojom su ukinute odredbe Pravilnika o specijalističkom usavršavanju doktora medicine, utvrđivati ništetnim odredbe Ugovora o specijalističkom usavršavanju doktora medicine, sklopljenih prije 31. prosinca 2017., a sklopljenih primjenom tih, ukinutih odredbi – a sve to s obzirom na činjenicu da je tom ustavnosudskom odlukom odlučeno da ti ukinuti članci navedenih Pravilnika prestaju važiti 31. prosinca 2017.?

[Rev 160/2023](#)

Stoga, vodeći računa da je odredbom članka 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO/05) propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu, ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo, a odredbom čl. 2. ZOO-a propisano je da sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, ali da ih ne mogu uređivati suprotno Ustavu RH, prisilnim propisima i moralu društva. Nadalje, odredbom čl. 324. ZOO-a propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Ali će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je

ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje. Ovaj sud drži da ne postoje razlozi zbog kojih bi sud odustao od citiranog pravnog shvaćanja Građanskog odjela ovog suda koji u svojoj biti sadržava načelo „ *pacta sunt servanda*“.

RAD U TURNUSU – OBRAČUNAVANJE VISINE SATNICE

Čl. 44. KU

1.50. Revd 3677/2021

Treba li visinu satnice sata prekovremenog rada za svaki turnus obračunavati bez dodatka iz članka 44. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike, kada je tužiteljica radila i u okolnostima u kojima joj pripadaju dodaci na plaću iz navedenog članka (rad subotom, nedjeljom, blagdanom, noću), odnosno treba li navedeni dodatak za svaki turnus obračunati na bazi prosječne vrijednosti sata za svaki konkretni mjesec ili na bazi osnovne plaće?

[Rev 39/2022](#)

Glede navedenog pitanja ovaj sud je već u odluci poslovni broj Rev-184/19-2 od 30. siječnja 2019. prihvatio način utvrđivanja naknade kao u konkretnom slučaju (na bazi prosječne vrijednosti sata za svaki pojedini mjesec, uvećavanjem osnovne plaće za sve dodatke (izuzev dodatka za prekovremeni rad) koji zajedno čine iznos bruto plaće), uz obrazloženje da je takav način obračuna u skladu s odredbom članka 44. Kolektivnog ugovora prema kojoj rad u turnusu ne isključuje druge oblike uvećanja plaća (osim naknade za rad u drugoj smjeni).

OBAVLJANJE POSLOVA GRANIČNE KONTROLE NA GRANIČNIM PRIJELAZIMA KOJI SU SMJEŠTENI NA PODRUČJU REPUBLIKE SLOVENIJE I PRAVO NA TERENSKI DODATAK

PRIMJENA TUMAČENJA ZAJEDNIČKE KOMISIJE BROJ 7/55 OD 22. SVIBNJA 2014.

Čl. 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike

Čl.7. Zakona o policiji

Zakon o potvrđivanju Sporazuma između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Slovenije

Čl. 25. Zakona o nadzoru državne granice

1.51. Revd 3616/2022

1.) Da li se svakodnevno i redovno obavljanje poslova granične kontrole na graničnim prijelazima koji su ustrojeni sukladno Uredbama o graničnim prijelazima Republike Hrvatske, a koje poslove obavljaju policijski službenici Republike Hrvatske vrše u „područjima rada“ koja su, iako geografski smještena na području strane države, područja na kojima policijski službenici Republike Hrvatske imaju pravo vršiti kontrolu graničnog prometa, a što im je i u opisu posla, smatra radom izvan stalnog mjesta rada za koji rad se ostvaruje pravo na dodatak za rad na terenu u smislu članka 56 KU/13 odnosno članka 50 KU/17?

2.) Može li se Tumačenje Zajedničke komisije br. 7/55 od 22. svibnja 2014., kojim se tumače članci 55. i 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike iz 2013. godine, a kojim je dato tumačenje vezano za granični prijelaz Dobova u Republici Sloveniji (željeznički granični prijelaz koji nije ustrojen prema Uredbi o graničnim prijelazima), primjenjivati i prilikom donošenja odluke o ostvarivanju prava na terenski dodatak policijskih službenika koji rade na cestovnim graničnim prijelazima ustrojenim prema Uredbi o graničnim prijelazima?

3.) Može li se Tumačenje Zajedničke komisije br. 7/55 od 22. svibnja 2014., kojim se tumače članci 55. i 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike (Narodne novine« br. 104/13, 104/13, 150/13 71/16 i 123/16) primjenjivati prilikom donošenja odluke za tražbine dospjele nakon stupanja na snagu Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike iz 2017. (Narodne novine br. 112/17, 12/2018, 02/19 i 119/19)?

4.) Da li se Tumačenje Zajedničke komisije br. 1/50 od 04. veljače 2019. primjenjuje na razdoblje koje prethodi njegovom donošenju, obzirom da je dato za Kolektivni ugovor za državne službenike i namještenike (Narodne novine br. 112/17, 12/2018, 02/19 i 119/19) koji se primjenjuje i na dio utuženog razdoblja u ovom predmetu?

Rev 372/2023

Svakodnevno i redovno obavljanje poslova granične kontrole policijskih službenika za zaštitu granice na graničnim prijelazima koji su ustrojeni sukladno Uredbi o graničnim

prijelazima Republike Hrvatske odnosno Uredbi o područjima, sjedištima, vrstama i kategorijama policijskih uprava i policijskih postaja, a koje policijski službenici za zaštitu granice Republike Hrvatske obavljaju u zonama koje su, iako fizički smještene na području Republike Slovenije kao susjedne države, u skladu sa Zakonom o potvrđivanju Sporazuma između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Slovenije o jednostavnijem obavljanju granične kontrole u cestovnom i željezničkom prometu, smatra se radom obavljenim u okviru stalnog mjesta rada za koji nisu ispunjene pretpostavke za isplatu terenskog dodatka. To stoga što nadležnost Policijske uprave međimurske, Policijske postaje Štrigove obuhvaća područje graničnog prijelaza Bukovje - Gibina, Banfi - Raskrižje, Preseka - Središće ob Dravi I, Trnovec - Središće ob Dravi te predstavlja zajedničko službeno mjesto za obavljanje granične kontrole u zoni tog graničnog prijelaza, i to za obavljanje hrvatske granične kontrole na slovenskom državnom području.

Tumačenje Zajedničke komisije broj 7/55 od 22. svibnja 2014. koje se odnosi na primjenu članaka 55. i 56. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike iz 2013. u odnosu na policijskog službenika koji je upućen temeljem posebnog rasporeda obnašati službu na području GP Dobova, uz službeno ovlaštenje za rad na GP Dobova, a izdano na temelju članka 9. Sporazuma između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Slovenije o jednostavnijem obavljanju granične kontrole u cestovnom i željezničkom prometu, ne može se primjenjivati na odluke u kojima se odlučuje o pravima na terenski dodatak policijskih službenika za zaštitu granice koji su na raspoređeni na radno mjesto u policijskoj postaji nadležnoj za nadzor državne granice, odnosno kontrolu prelaska državne granice na pripadajućim graničnim prijelazima i zaštitu dijela državne granice te utvrđeni kao zajednička službena mjesta za obavljanje granične kontrole u zoni na graničnim prijelazima za obavljanje hrvatske granične kontrole na državnom području susjedne države.

ISPLATA DODATK NA PLAĆU I NAKNADA ZA PROTUPOŽARNU ZAŠTITU I BORBENO DEŽURSTVO

Čl. 97. Zakona o službi u oružanim snagama Republike Hrvatske, čl. 10. Zakona o obrani

1.52. Revd 1638/2020

Od kakvog je utjecaja na isplatu dodatka na plaću (za prekovremeni rad) djelatnim vojnim osobama Ministarstva obrane, Hrvatskog ratnog zrakoplovstva i protuzračne obrane naknada koja je, na temelju Odluke ministra obrane, isplaćena za protupožarnu zaštitu i naknada za borbeno dežurstvo, u istom razdoblju.

Rev 351/2023

Nije od ni od kakvog utjecaja na isplatu dodatka na plaću (za prekovremeni rad) djelatnim vojnim osobama Ministarstva obrane, Hrvatskog ratnog zrakoplovstva i protuzračne obrane naknada koja je, na temelju Odluke ministra obrane, isplaćena za protupožarnu zaštitu i naknada za borbeno dežurstvo, u istom razdoblju jer se odlukom Ministra obrane

u spornom razdoblju od rujna 2003. do kolovoza 2006. nisu mogla umanjivati ili isključivati prava djelatnih voljnih osoba koja im pripadaju prema općim propisima o radu i čl. 97. ZSOSRH.

Čl. 186. do 191. Zakona o zdravstvenoj zaštiti (dalje: ZoZZ)

TROŠKOVI SPECIJALIZACIJE

1.53. Revd 889/2021

Treba li troškove specijalizacije razmjerno umanjiti ukoliko je specijalizant djelomično izvršio svoju obvezu i radio kod poslodavca određeno razdoblje?

Rev 539/2022

U situaciji kada je djelomično izvršena ugovorna obveza na način da je liječnik specijalist kod poslodavca proveo radeći određeno vremensko razdoblje nakon položenog specijalističkog ispita, a imajući u vidu pravno shvaćanje koje je izrazio Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci poslovni broj U-III-2405/2022 od 11. srpnja 2023., o tome što obuhvaćaju troškovi specijalizacije te da osim ugovora o međusobnim pravima i obvezama treba imati u vidu i sadržaj ugovor o radu na neodređeno vrijeme koji je podnositeljica revizije sklopila sa tuženikom i u njemu sadržana prava, kao i činjenicu da je podnositeljica za vrijeme specijalističkog programa, osim što se educirala u izabranoj specijalizaciji, radila je i obavljala poslove radnog mjesta izabranog specijaliste u funkciji rada i liječenja pacijenta, potrebno je ocijeniti jesu li u utuženim iznosima sadržani troškovi specijalizacije.

2. PRESTANAK UGOVORA O RADU, VRAĆANJE NA RAD I NAKNADA PLAĆE, SUDSKI RASKID UGOVORA O RADU

Čl. 126. st. 2. ZR OTPREMNINA

2.1. Revd 2386/2020

Treba li se kod izračuna osnovice za isplatu otpremnine koja radniku pripada na temelju odredbe čl. 126. st. 2. Zakona o radu, a u slučaju kada radnik prestane raditi prije isteka otkaznog roka i za vrijeme otkaznog roka prima naknadu plaće, uzeti u obzir posljednje tri isplaćene bruto plaće za tri posljednja mjeseca u kojima je radnik radio ili naknade plaće isplaćene za vrijeme trajanja otkaznog roka tri mjeseca prije prestanka ugovora o radu kada radnik nije radio?"

Rev 225/2021

Radi davanja odgovora na postavljeno pravno pitanje dovoljno je uputiti na pravno shvaćanje koje je ovaj, revizijski sud izrazio u odluci poslovnog broja Revr-261/2011 od 9.

studenog 2011., u predmetu u bitno podudarne činjenično-pravne osnove, pa je tako navedeno:

„(...) Prema tome, prema pravnom shvaćanju ovog suda u slučaju kada radnik prestane raditi prije isteka otkaznog roka, a za vrijeme otkaznog roka prima naknadu plaće kao osnovica za isplatu otpremnine koja radniku pripada na temelju čl. 125. st. 1. ZR, uzima se u obzir bruto plaća koja bi radniku bila isplaćivana tri posljednja mjeseca prije prestanka ugovora o radu, prema ugovoru o radu, kolektivnom ugovoru ili pravilniku o radu. (...)

Drugostupanjski sud je u ovom konkretnom slučaju kao osnovicu za izračun otpremnine uzeo u obzir isplaćenu bruto plaću za tri posljednja mjeseca u kojima je tužitelj radio pa je za izračun visine otpremnine uzet u obzir prosjek plaće prije otkaznog roka prema podacima tuženika čime je tužitelju pravilno priznat na ime razlike otpremnine i daljnji iznos od 26.251,40 kuna, u visini bruto plaće ostvarene u skladu s ugovorom o radu, a ne u visini naknade plaće za posljednja tri mjeseca prije prestanka ugovora o radu kada tužitelj nije radio. (...)

Dakle, izražavajući prethodno citirano pravno shvaćanje ovaj je sud prihvatio pravni pristup nižestupanjskog suda u tom postupku prema kojem radniku koji za vrijeme otkaznog roka nije radio i primao je naknadu plaće, visina otpremnine izračunava se prema prosjeku - isplaćene bruto plaće za tri posljednja mjeseca u kojima je radnik radio, dakle, prema prosjeku isplaćene plaće prije otkaznog roka, a ne naknade plaće isplaćene za tri mjeseca trajanja otkaznog roka u kojem radnik nije radio.

Čl. 87. st. 3. ZR u vezi čl. 268. Ovršnog zakona (dalje: OZ) VRAĆANJE NA RAD I NAKNADA PLAĆE

2.2.Revd 1319/2020

Ima li radnik, u slučaju kada je pravomoćnom sudskom odlukom utvrđeno da otkaz poslodavca nije dopušten i da radni odnos nije prestao, a poslodavcu naloženo vraćanje radnika na rad, pravo na naknadu plaće i ostalih prava iz radnog odnosa koja bi ostvario da nije bilo nezakonitog otkaza, i to za razdoblje od otkaza ugovora o radu do isteka roka u kojem je po pravomoćnoj i ovršnoj presudi bio ovlašten tražiti vraćanje na rad, neovisno o tome je li radnik zahtijevao vraćanje na rad?

Rev 730/2021

Naime, odluku o vraćanju radnika na posao sud donosi na traženje i u interesu radnika, pa je vraćanje radnika na posao na temelju te odluke pravo, a ne i obveza radnika. Okolnost da se tužitelj, koji je ishodio pravomoćnu i ovršnu presudu na vraćanje na rad, nije vratio na posao kod tuženika ne može imati za posljedicu gubitak prava na naknadu plaće (i ostalih prava iz radnog odnosa) za razdoblje od otkaza ugovora o radu do isteka roka u kojem je po toj presudi bio ovlašten zahtijevati vraćanje na rad. To stoga što se pravomoćnošću presude kojom je utvrđena nedopuštenost otkaza ugovora o radu uspostavlja radnopravni status kakav bi radnik imao da otkaza nije bilo. (...)

Dakle, prema shvaćanju ovog suda, koje je već izraženo u nekim prethodnim odlukama (primjerice Revr-342/06 od 12. listopada 2006., Revr-56/08-2 od 19. ožujka 2008.), radnik ima pravo zahtijevati naknadu plaće koja mu je bila uskraćena zbog nezakonite odluke poslodavca (članak 87. stavak 3. ZR) za razdoblje od dana

nezakonitog prestanka radnog odnosa pa do trenutka kada je izgubio pravo vraćanja na rad.

Čl. 126. st. 1., 2. i 3. ZR PRAVO NA OTPREMNINU DRŽAVNOG NAMJEŠTENIKA

2.3.Revd 775/2021

„- ima li državni namještenik pravo na otpremninu utvrđeno pravomoćnom i konačnom odlukom o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu (u daljnjem tekstu: Odluka) kojom je državnom namješteniku prestao radni odnos u Ministarstvu obrane, a u točki 6. Odluke je izričito navedeno da državnom namješteniku pripada pravo na otpremninu (prvo pravno pitanje)?

- ima li državni namještenik pravo na otpremninu utvrđeno pravomoćnom i konačnom odlukom o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu (u daljnjem tekstu: Odluka) kojom je državnom namješteniku prestao radni odnos u Ministarstvu obrane, a u točki 6. Odluke je izričito navedeno da državnom namješteniku pripada pravo na otpremninu u slučaju da je istekom otkaznog roka sklopio novi (drugi) Ugovor o radu sa novim (drugim) poslodavcem (drugo pravno pitanje)?

- ima li državni namještenik pravo na otpremninu utvrđeno pravomoćnom i konačnom odlukom o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu (u daljnjem tekstu: Odluka) kojom je državnom namješteniku prestao radni odnos u Ministarstvu obrane, a u točki 6. Odluke je izričito navedeno da državnom namješteniku pripada pravo na otpremninu u slučaju da je istekom otkaznog roka sklopio novi (drugi) Ugovor o radu sa novim (drugim) poslodavcem u slučaju kada nije izvršen prijenos ugovora o radu na novog (drugog) poslodavca sa kojim je državni namještenik sklopio Ugovor o radu (treće pravno pitanje)?“.⁵

[Rev 1425/2021](#)

O ovim pitanjima ovaj sud je već zauzeo pravno shvaćanje u posve identičnoj činjeničnoj konstelaciji u presudi broj Rev-1610/19 od 7. svibnja 2019. gdje je zauzeto pravno shvaćanje da državnom namješteniku koji je u istoj pravnoj situaciji kao i tužitelj pripada pravo na otpremninu.

tako i u **[Rev 646/2021](#)**

⁵ tako i u Revd 2801/2020

Čl. 210. st. 3. ZOO

VRAĆANJE ISPAĆENE NOVČANE TRAŽBINE UKOLIKO NIJE UKINUTA ILI PREINAČENA SUDSKA ODLUKA TEMELJEM KOJE JE IZVRŠENA ISPLATA

2.4. Revd 3095/2021

Može li se tražiti vraćanje ispaćene novčane tražbine ukoliko nije ukinuta ili preinačena sudska odluka temeljem koje je izvršena isplata iste odnosno je li stjecatelj imovine dužan vratiti imovinu ili vrijednost postignute koristi ako nije stavljena izvan snage odluka suda (ovršna isprava) temeljem koje je izvršen prijenos imovine?

[Rev 1273/2021](#)

(...) u činjeničnoj situaciji kad je tužitelju-protutuženiku isplaćena naknada plaće na temelju pravomoćne presude protiv koje tuženik-protutužitelj nije podnosio reviziju niti prijedlog za ponavljanje pravomoćno završenog postupka, koja je zbog toga još uvijek egzistentna, tad nije otpala pravna osnova na temelju koje je isplaćena naknada plaće.

(...) sama činjenica da je u drugom postupku pravomoćno odbijen zahtjev tužitelja za utvrđenjem da je odluka o otkazu nedopuštena, nema utjecaja na ovaj zahtjev jer tom odlukom nije tuženiku naloženo (i poslije provedena) isplata već upravo odlukom koja je još uvijek egzistentna.

Čl. 10. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1346/2000 od 29. svibnja 2000. o stečajnom postupku čl. 8 st.2 Uredbe EZ br. 593/2008 Europskog parlamenta i vijeća od 17. lipnja 2008. o pravu koje se primjenjuje na ugovorne obveze (Rim I), čl. 20. st.1. toč. 19. Zakona o rješavanju sukoba zakona

MJERODAVNO PRAVO U SPORU KOJI JE KAO STEČAJNI DUŽNIK POKRENUO POSLODAVAC SA SJEDIŠTEM U REPUBLICI HRVATSKOJ RADI OSPORAVANJA POSTOJANJA TRAŽBINE RADNIKA IZ RADNOG ODNOSA

2.5. Revd 1501/2020

Na temelju kojih propisa se utvrđuje mjerodavno materijalno pravo u sporu koji je pokrenuo, kao stečajni dužnik - poslodavac sa sjedištem u Republici Hrvatskoj, koji osporava postojanje tražbina radnika iz radnog odnosa, radi utvrđenja nepostojanja tih tražbina, koji radnik ima prebivalište u Republici Sloveniji, gdje se rad i obavljao, u situaciji kada je osporena tražbina nastala, te kada je stečajni postupak pokrenut, prije pristupanja Republike Hrvatske Europskoj uniji, odnosno ima li mjesta u toj

situaciji primjeni Uredbe Vijeća br. 1346/2000 od 29. svibnja 2000. o stečajnom postupku ili Uredbe Europskog parlamenta i vijeća br. 593/2008 o pravu koje se primjenjuje na ugovorne obveze (Rim I)?

Rev 400/2021

(...) mjerodavno pravo za ugovore o radu sklopljene prije 1. srpnja 2013. ocjenjuje se primjenom kolizijskih normi koje su vrijedile u Republici Hrvatskoj do tog datuma odnosno prema odredbi čl. 20. st. 1. toč. 19. Zakona o rješavanju sukoba zakona s propisima drugih zemalja u određenim odnosima („Narodne novine“, broj 53/1991 - dalje: ZRSZ), ako nije izabrano mjerodavno pravo i ako posebne okolnosti slučaja ne upućuju na drugo pravo, kao mjerodavno pravo primjenjuje se za imovinska potraživanja iz ugovora o radu, pravo države u kojoj se rad obavlja ili se obavljao.

Dakle, sve kada bi i bilo mjesta primjeni Uredbe o stečaju kako to navodi drugostupanjski sud, i tada bi se primjenjivale odredbe države koje se primjenjuju na ugovor o radu a to je u relevantnom razdoblju, i prema odredbi čl. 10. Uredbe o stečaju i prema odredbi čl. 8. st. 2. Uredbe Rim I i prema odredbi čl. 20. st. 1. toč. 19. ZRSZ, pravo Republike Slovenije jer je za ugovore o radu mjerodavno pravo države u kojoj radnik izvršava svoje obveze u okviru ugovora o radu.

Čl. 22a i čl. 134. ZR

VRAĆANJE ISPLAĆENIH NAKNADA PLAĆA U SLUČAJU KAD JE RAD PREKINUT ZBOG UZNEMIRAVANJA KAD JE TUŽBENI ZAHTEJEV ODBIJEN

2.6. Revd 659/2021

1. Je li prilikom donošenja odluke u postupku radi zahtjeva poslodavca za povratom isplaćenih naknada plaća koje je radnik neosnovano primio sud vezan izrekom pravomoćne presude kojom je odbijen tužbeni zahtjev radnika za zaštitom od uznemiravanja, a zbog koje zaštite je radnik i prekinuo rad, a tužitelj je radniku isplaćivao naknade plaće čiji povrat naknadno potražuje?

2. Je li radnik koji nije uspio u sporu radi zaštite dostojanstva i zaštite od uznemiravanja, a primio je naknadu plaće, dužan isplatiti poslodavcu novčani ekvivalent za neizvršeni rad u visini bruto ugovorene plaće konkretnog radnika ili u visini neto ugovorene plaće konkretnog radnika?

Rev 596/2021

Prilikom donošenja odluke u postupku radi zahtjeva poslodavca za povratom isplaćenih naknada plaća koje je radnik neosnovano primio sud je vezan izrekom pravomoćne presude kojom je odbijen tužbeni zahtjev radnika za zaštitom od uznemiravanja, a zbog koje zaštite je radnik i prekinuo rad, a tužitelj je radniku isplaćivao naknade plaće čiji povrat naknadno potražuje.

Radnik koji nije uspio u sporu radi zaštite dostojanstva i zaštite od uznemiravanja, a primio je naknadu plaće, dužan je isplatiti poslodavcu novčani ekvivalent za neizvršeni rad u visini neto ugovorene plaće konkretnog radnika.

PRAVO RADNIKA NA NAKNADU PLAĆE U SLUČAJU KAD JE OTKAZ NEDOPUŠTEN I RADNIK NIJE TRAŽIO VRAĆANJE NA POSAO

2.7. Revd 2427/2020

Ima li radnik koji je u radnom sporu uspio s tužbenim zahtjevom da odluka o otkazu ugovora o radu nije dopuštena, a koji istovremeno u tom radnom sporu nije tražio povratak na rad, u posebnoj parnici pravo na naknadu plaća za razdoblje:

- od trenutka otkaza do pravomoćnosti presude u sudskom postupku u kojem se odlučivalo o nedopuštenosti otkaza ugovora o radu ili
- od trenutka otkaza do zaključenja glavne rasprave u sudskom postupku u kojem se odlučivalo o nedopuštenosti otkaza ugovora o radu?

Rev 461/2021

Radnik koji je u radnom odnosu uspio s tužbenim zahtjevom da odluka o otkazu ugovora o radu nije dopuštena, a koji istovremeno u tom radnom sporu nije tražio povratak na rad, u posebnoj parnici ima pravo na naknadu plaće za razdoblje od trenutka otkaza do pravomoćnosti presude u sudskom postupku u kojem se odlučivalo o nedopuštenosti otkaza ugovora o radu.

3. DISKRIMINACIJA, MOBING,

4. NAKNADA ŠTETE IZ RADNOG ODNOSA (ozljeda na radu – profesionalna bolest)

ISPUNJAVAJUĆI SVOJU ZAKONSKU OBVEZU PREMA SVOM SLUŽBENIKU POSLODAVAC JE IMAO PRAVNI INTERES POPRAVITI ŠTETU PA ISPLATOM NA NJEGA PRELAZE PRAVA OŠTEĆENIKA – ZAKONSKA SUBROGACIJA

ČI. 91.ZOO

4.1. Revd 2914/2021

U situaciji kada je štetna radnja usmjerena na jednu osobu-radnika, a posljedice te štetne radnje pogađaju drugu osobu - poslodavca pripada li pravo toj drugoj osobi potraživati naknadu štete od štetnika)

Rev 510/2022

Kada je tužiteljica svom službeniku isplatila štetu koju je pretrpio u službi zbog krivnje tuženika kao neposrednog štetnika, tada je tužiteljica kao poslodavac ispunjavajući svoju

zakonsku obvezu prema svom službeniku imala pravni interes popraviti štetu, i isplatom na nju prelaze prava vjerovnika sukladno odredbi čl. 91. ZOO-a.

Čl. 1095. ZOO

KADA JE KOD OŠTEĆENIKA NASTALA NESPOSObNOST ZA OBAVLJANJE DOTADAŠNJEG POSLA, ALI JE PREOSTALA SPOSObNOST ZA OBAVLJANJE DRUGIH POSLOVA, ŠTETU BI PREDSTAVLJALA EVENTUALNA RAZLIKA IZMEĐU PLAĆE KOJU BI TUŽITELJ OBJEKTIVNO MOGAO OSTVARITI SA SVOJOM PREOSTALOM RADNOM SPOSObNOŠĆU I MIROVINE KOJU PRIMA

4.1. Revd 1801/2020

Kod utvrđene profesionalne nesposobnosti za rad, a da pritom nije utvrđena opća nesposobnost za rad, pripada li tužitelju naknada cjelokupne štete u vidu izgubljene zarade kao razlike između plaće koju bi ostvario i mirovine, neovisno o eventualno preostaloj radnoj sposobnosti tužitelja?

[Rev 397/2021-2](#)

Prema odredbi čl. 1095. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ 35/05 i 41/08 - dalje: ZOO) oštećenik, između ostaloga, ima pravo na novčanu rentu ako zbog potpune ili djelomične nesposobnosti za rad gubi zaradu. Prema shvaćanju ovog suda dosudivši tužitelju rentu zbog izgubljene zarade, a propustivši pri tome raspraviti može li se tužitelj zaposliti sa svojom preostalom radnom sposobnošću, nižestupanjski sudovi su pogrešno primijenili citiranu odredbu.

Naime, kada je kod oštećenika nastala nesposobnost za obavljanje dotadašnjeg posla, ali je preostala sposobnost za obavljanje drugih poslova, štetu bi predstavljala eventualna razlika između plaće koju bi tužitelj objektivno mogao ostvariti sa svojom preostalom radnom sposobnošću i mirovine koju prima, a koju štetu tužitelj mora dokazati prema općim pravilima o teretu dokazivanja.

Čl. 10., 13. i 15. ZZR ODGOVORNOST NARUČITELJA RADOVA ZA ŠTETU NASTALU NJIHOVIM IZVRŠAVANJEM OCJENJUJU SE U SVJETLU ODREDBI ZZR-a

4.2. Revd 1204/2021

Primjenjuju li se odredbe Zakona o zaštiti na radu ("Narodne novine" broj 59/96, 94/96, 114/03, 100/04, 86/08, 116/08, 75/09) na odnos između naručitelja i izvršitelja iz ugovora o djelu u smislu odredbe čl. 590. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15 – dalje: ZOO/05), a posebice one koje uređuju odgovornost poslodavca za štetu radniku nastalu na radu ili u vezi s radom i s tim u vezi je li naručitelj odgovoran izvođaču za štetu koja mu nastane prigodom izvršenja posla na temelju ugovora o djelu sklopljenog između tužitelja i

tuženika, ako je nesporno da između tužitelja i tuženika nije sklopljen ugovor o radu u smislu odredaba čl. 8. Zakona o radu ("Narodne novine" broj 149/09 i 61/11), već ugovor o djelu u smislu odredbe čl. 590. ZOO/05?"

[Rev 902/2021](#)

Stoga odgovor na pitanje zbog kojeg je revizija podnesena je da u okolnostima konkretnog slučaja, a kada je tuženik kao naručitelj poslova ugovorenih s tužiteljem kao njihovim izvođačem na temelju sklopljenog ugovora o djelu, ujedno bio i nositelj ugovorenih poslova, jer su oni uključeni i čine neizostavni dio djelatnosti kojom se tuženik bavi, se u tom slučaju odgovornost naručitelja tih radova za štetu nastalu njihovim izvršavanjem ocjenjuju u svjetlu odredbi iz ZZR.

Čl. 1095. ZOO/05

OSTVARIVANJE PRAVA NA IZGUBLJENU ZARADU - KAD JE PRESTAO RAD NA ODREĐENO VRIJEME

4.4. Revd 2743/2021

(...)u odnosu na pitanje ostvarivanja prava na izgubljenu zaradu u okolnostima postojanja ugovora o radu na određeno vrijeme i nastanka ozljede na radu.

[Rev 1454/2021](#)

Odgovor na postavljeno pitanje je da ostvarivanje prava na izgubljenu zaradu u okolnostima postojanja ugovora o radu na određeno vrijeme i nastanka ozljede na radu ne ovisi o toj okolnosti duljine trajanja radnog odnosa (dakle, okolnost prestanka ugovora o radu na određeno vrijeme istekom vremena na koji je sklopljen a priori ne dovodi do prekida uzročno-posljedične veze), ali ovisi o tome je li se tužitelj pokušao zaposliti s preostalom radnom sposobnošću jer kod tužitelja je nastao djelomični gubitak radne sposobnosti, a i taj djelomični gubitak dijelom je uzrokovan ozljedom na radu i dijelom bolešću (50% : 50%), ali ne isključivo ozljedom na radu.

Čl. 1045. st. 1., čl. 1046. i čl. 1063. ZOO/05

PRAVO NA IZGUBLJENU ZARADU - KAD JE RADNIK IMAO ZAKLJUČEN UGOVOR O RADU NA ODREĐENO VRIJEME

4.5. Revd 5238/2021

Je li od utjecaja činjenica da je tužitelj imao sa poslodavcem sklopljen ugovor o radu na određeno vrijeme a ne ugovor o radu na neodređeno vrijeme prilikom dokazivanja uzročno posljedične veze između ozljede na radu i prestanka radnog odnosa odnosno odlaska u invalidsku mirovinu, koja za posljedicu ima gubitak na zaradi ili nekog prava s osnova izvanugovorne odgovornosti za štetu?

Rev 875/2022

U odnosu na predmetno pravno pitanje radi kojeg je tužitelju dopušteno podnošenje revizije prvenstveno je za odgovoriti na slijedeći način. U slučaju kada radnik, uslijed trajnih posljedica zadobivenih ozljeda na radu i odlaska u invalidsku mirovinu, zahtijeva naknadu štete zbog gubitka zarade (izmaklu korist) okolnost da je radnik imao sa poslodavcem sklopljen ugovor o radu na određeno vrijeme odlučna je okolnost u pogledu utvrđenja uzročno-posljedične veze između štetnog događaja i gubitka zarade (kao razlika između ostvarene invalidske mirovine i potencijalne plaće) (čl. 1045. st. 1., čl. 1046. i čl. 1063. ZOO). Ovo stoga što istekom vremena na koji je sklopljen ugovor o radu na određeno vrijeme radniku po sili zakona prestaje radni odnos kod dotičnog poslodavca, a uslijed čega radnik od tog poslodavca više niti ne bi bio u mogućnosti temeljem tog ugovora o radu ostvarivati plaću. No ta okolnost nije jedino odlučna okolnost u tom pravcu. Naime, kod utvrđivanja uzročno-posljedične veze između povrede na radu i gubitka zarade valja prvenstveno poći od radne sposobnosti radnika (ovdje opće radne sposobnosti) koja je postojala prije štetnog događaja i potencijalne zarade koju bi radnik po redovnom toku stvari (da se nije dogodio štetni događaj) ostvarivao s tom radnom sposobnošću.

Čl. 195. ZOO/91

PRAVO RADNIKA NA NAKNADU ŠTETE U SLUČAJU KAD SE NIJE POKUŠAO ZAPOSлити S PREOSTALOM RADNOM SPOSOBNOSĆU

4.6. Revd 1092/2022

Ima li radnik pravo na izgublenu zaradu i novčanu rentu ako se nije ni pokušao zaposliti s preostalom radnom sposobnošću?

Rev 1242/2022

Za konstatirati je da je revizijski sud ustalio svoju praksu kroz odluke poslovnih brojeva Rev-x 713/2011-2 od 14. prosinca 2011., Rev 1177/2021 od 27. svibnja 2014., Revx 354/2010-2 od 15. listopada 2013., Revr-1726/2014-3 od 15. prosinca 2015. (etc.), a prema kojem pravnom shvaćanju „oštećenik koji se nakon ozljede nije ni pokušao zaposliti u skladu s preostalom radnom sposobnošću nema pravo na naknadu izgubljene zarade u obliku novčane rente“ (tako u Rev-x 713/2011).

Naglašava se, pravno shvaćanje koje je Vrhovni sud Republike Hrvatske izrazio u odluci Rev-x 713/2011 je Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci poslovnog broja U-III-3098/2012 ocijenio ustavno prihvatljivim.

(...)

S obzirom na takvu, recentnu ustavnosudsku praksu i revizijski sud ovom odlukom dodatno profilira svoje pravno shvaćanje, pri čemu ostaje kod onog primarnog, da je na tužitelju (a u smislu pretpostavki za ostvarenje ovdje spornih prava) načelna obveza (aktivnog pokušaja) zapošljavanja u okviru preostale radne sposobnosti, što po ustaljenom i očekivanom redovnom toku djelovanja sasvim sigurno podrazumijeva i

prijavu na Hrvatski zavod za zapošljavanje, kao jednu od osnovnih radnji usmjerenih na traženje posla kroz (i) u tu svrhu ustrojeno institucionalno tijelo.

No, također se ne može unaprijed ne ostaviti mogućnost da činjenica neprijavlivanja na Hrvatski zavod za zapošljavanje i netraženje poslova na tržištu rada sama po sebi, u određenim, ograničenim slučajevima (a u tom se smislu usmjerava na restriktivniji pristup), ipak ne dovede do gubitka ovdje spornih prava, a to primjerice u okolnostima gore navedenih specifičnih činjeničnih utvrđenja, a osobito uz činjenično utvrđenje potpune faktičke nemogućnosti zapošljavanja na tržištu rada.

Čl. 15. Zakona o zaštiti na radu u vezi čl. 1067. ZOO/05 PRETPOSTAVKE ZA OSLOBOĐENJE ODGOVORNOSTI POSLODAVCA ZA ŠTETU KOJA JE RADNIKU NASTALA OZLJEDOM NA RADU

4.7. Revd 290/2020

Koja je granica objektivne odgovornosti poslodavca za naknadu štete radnika povodom pretrpljene ozljede na radu, odnosno koji su valjani razlozi potpunog oslobođenja poslodavca od odgovornosti za štetu radniku, u kontekstu općih načela obveznog prava te pravila o teretu dokazivanja, u situaciji kada je radnik pretrpio ozljedu na radu prilikom obavljanja redovnih radnih aktivnosti, na radnom mjestu, unutar redovnog radnog vremena?

Rev 1071/2020

Izloženo shvaćanje drugostupanjskog suda je pravilno. Ono je temeljeno na jasnom, nedvosmislenom i pravilnom odgovoru na po tužitelju u prijedlogu postavljeno pitanje:

„...Prema odredbama Zakona o zaštiti na radu (“Narodne novine” br. 59/96., 94/96., 114/2003. i 100/2004.), koji je bio na snazi u vrijeme štetnog događaja - i koji se u ovome slučaju adekvatno primjenjuje i na pitanje odgovornosti poslodavca, poslodavac (čl. 15.) odgovara radniku za štetu uzrokovanu ozljedom na radu, profesionalnom bolešću ili bolešću u svezi s radom po načelu objektivne odgovornosti (uzročnosti), a prema općim propisima obveznog prava. Navedeni opći propis kojim je uređeno pitanje odgovornosti poslodavca je i Zakon o obveznim odnosima (“Narodne novine” broj 35/05), kojim su propisane pretpostavke za oslobođenje od objektivne odgovornosti: poslodavac se te odgovornosti oslobađa (čl. 1067. stavak 2.) ako dokaže da je šteta nastala isključivo radnjom oštećenika ili treće osobe koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao niti izbjeći niti otkloniti...“, te utvrđenju nižestupanjskih sudova (kojim je revizijski sud vezan u suđenju) da je tuženik u konkretnom slučaju dokazao (u smislu odredaba čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. ZPP-a, prema kojima je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika) postojanje razloga koji ga u cijelosti ekskulpira od istaknute (objektivne) odgovornosti za štetu koju tužitelj trpi, dakle ono na što se poziva - da je ta šteta nastala krivnjom tužitelja, radnjom oštećenika koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao niti izbjeći niti otkloniti - njegovim samovoljnim (samoinicijativnim ali i nerazumnim) te nepažljivim postupanjem.

Čl. 25. Zakona o zaštiti na radu, čl. 111. ZR, čl. 1064. i 1067. ZOO

ODGOVORNOST HRVATSKIH ŽELJEZNICA PREMA RADNIKU KOJI TRPI ŠTETU KRIVNJOM TREĆE OSOBE

4.8. Revd 3351/2022

Je li djelatnost strojovođe koji upravlja opasnom stvari (lokomotivom) i opasnom djelatnosti (svakodnevnom vožnjom iste) kada se dogodi stresna situacija (pregaženje) na poslu, pripada pravo na naknadu štete po objektivnoj odgovornosti te se isto ne može smatrati radnjom treće osobe, i ima li se pregaženje treće osobe koje je uzrokovalo tešku psihičku traumu smatrati isključivom radnjom treće osobe u skladu sa čl. 1067. ZOO-a?

Rev 335/2023

Hrvatske željeznice kao poslodavac koji se bavi opasnom djelatnošću i imalac je opasne stvari (lokomotive u pokretu) ne odgovara za štetu svom radniku na temelju odredbe čl. 25. st. 2. ZZR-a, u svezi čl. 1067. toč. 1. ZOO-a kada radnik trpi štetu zbog činjenice da je osoba svojom krivnjom (kretanje prugom prema nadolazećoj lokomotivi) pregažena lokomotivom u pokretu, jer se takva osoba ima smatrati trećom osobom i njena radnja i postupanje nastradale osobe ima karakter radnje treće osobe koja se nije mogla predvidjeti i čije se posljedice nisu mogle spriječiti, osim ako okolnosti slučaja ne upućuju na nešto drugo s time da je teret dokaza o postojanju takvih okolnosti koje imaoca opasne stvari i nositelja opasne djelatnosti oslobađaju odgovornosti leže na tuženiku jer na strani tužitelja vrijedi oboriva pravna pretpostavka (praesumptio iuris) iz čl. 1064. ZOO-a.

Čl. 99. st.1. i 105. st. 1. ZR/09

ODGOVORNOST RADNIKA ZA ŠTETU UZROKOVANU POSLODAVCU

4.9. Revd 4520/2021

Prosuđuje li se odgovornost radnika za štetu uzrokovanu poslodavcu primjenom odredbi Zakona o obveznim odnosima, kao općeg propisa, ili primjenom odgovarajućih odredbi Zakona o radu, kao posebnog propisa?

Rev 1237/2022

radnik odgovara poslodavcu za štetu primjenom odgovarajućih odredbi Zakona o radu, po kriteriju dokazane krivnje - a krajnja nepažnja i namjera se radniku mora dokazati i teret dokaza je na poslodavcu.

**TERET DOKAZIVANJA MOGUĆNOSTI ZAPOŠLJAVANJA S PREOSTALOM
RADNOM SPOSOBNOSTI U SLUČAJU KAD JE TUŽITELJ PRIJAVLJEN NA
ZAVODU ZA ZAPOŠLJAVANJE
LIMIT OSIGURANJA KAD JE ŠTETA NASTALA UPORABOM VOZILA S
INOZEMNOM REGISTRACIJOM**

Čl. 80. ZO

Čl. 219. ZPP

4.10. Revd 455/2022

1. Je li, u parnicama radi naknade štete zbog izgubljene zarade zbog djelomičnog gubitka radne sposobnosti, teret dokazivanja većeg stupnja aktivnosti traženja posla s preostalom radnom sposobnosti od prijave na Zavod za zapošljavanje na tužitelju ili je, u situaciji kada je tužitelj bio bezuspješno prijavljen na Zavodu za zapošljavanje, na tuženika prelazi teret dokaza činjenice da se tužitelj mogao zaposliti s preostalom radnom sposobnosti?

2. Mora li sud omjer uspjeha u parnici za naknadu štete ocijeniti imajući na umu uspjeh stranaka u pogledu osnove i u pogledu visine zahtjeva, a ne samo u pogled visine zahtjeva, u situaciji kada je tijekom spora bila prijeporna i osnovanost i visina zahtjeva zbog čega su izvođeni dokazi?

1. Je li odredbama Zakona o osiguranju („Narodne novine“ broj 4/94, 20/97 i 46/97. - službeni pročišćeni tekst) izričito propisan limit obveze Hrvatskog ureda za osiguranje u pogledu šteta nanesenih uporabom vozila s inozemnom registracijom i ako jest, do kojeg iznosa?

2. Je li za pravilnu primjenu pravila o redu uračunavanja ispunjenja iz odredbe čl. 313. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine“, broj: 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96.) odlučan isključivo dan kada je izvršena djelomična isplata i time djelomično prestala obveza ili je dopušteno kao dan uračunavanja ispunjenja odrediti neki budući datum (konkretno, dan buduće isplate cjelokupne obveze)?

Rev 125/2023

Dajući odgovor na prvo postavljeno pravno pitanje tužitelja, a uzimajući u obzir sve prije utvrđeno (osobito u prethodnoj točki obrazloženja), naglašava se da nije isključeno dokazivati da je tužitelj mogao unutar stručne spreme ipak naći zaposlenje, ali je teret dokazivanja takve činjenice kod svega gore utvrđenog, a sve imajući u vidu utvrđenje da se inicijalni radnopravni status tužitelja nije mogao održati upravo zbog štetnog događaja za koji odgovara tuženik - na tuženiku.

Dakle, nije na tužitelju više bio teret dokazivanja nemogućnosti zaposlenja, već je u ovakvoj situaciji na tuženika prešao teret dokazivanja mogućnosti zaposlenja, a u tom smislu nižestupanjski sudovi, vođeni pogrešnim pravnim pristupom, nisu dali relevantna činjenična utvrđenja niti, posljedično, izrazili pravno shvaćanje.

(...)

Međutim, Vrhovni sud Republike Hrvatske je, na drugoj sjednici Građanskog odjela, održanoj 5. lipnja 2023. (izvod iz zapisnika broj: Su-IV-101/2023-5), zauzeo sljedeće pravno shvaćanje:

„Odredbama članka 80. Zakona o osiguranju („Narodne novine“, broj 4/94, 20/97 i 46/97, proč. tekst - dalje ZO/94) obveza Hrvatskog ureda za osiguranje (HUO) na osnovi osiguranja od automobilske odgovornosti po jednom štetnom događaju u odnosu na štete koje su nanesene uporabom nepoznatih ili neosiguranih vozila, kao i vozila s inozemnom registracijom limitirana je do iznosa kojeg je na temelju odredbe članka 85. stavak 1. ZO utvrdila Vlada RH na prijedlog Direkcije za nadzor društava za osiguranje, s tim da u odnosu na vozila s inozemnom registracijom HUO iznimno nije limitiran najnižom svotom osiguranja ako ugovorna jamstva stranog osiguratelja prelaze uvjete ili ograničenja propisana domaćim zakonima.

(...)

Dalje odgovarajući na prvo postavljeno pitanje tuženika je za obrazložiti da je, imajući u vidu da je štetni događaj nastao 5. svibnja 1997., primjenjiva Odluka o utvrđivanju iznosa za naknadu štete po osnovi osiguranja od automobilske odgovornosti („Narodne novine“, broj 74/94), pa je obveza u konkretnom slučaju bila limitirana na 1.000.000,00 kuna, osim u slučaju utvrđenja iz posljednje alineje citiranog pravnog shvaćanja u toč. 16., odnosno ako ugovorna jamstva stranog osiguratelja prelaze uvjete ili ograničenja propisana domaćim zakonima.

(...)

ovdje će odluka o uračunavanju ovisiti o konačnim utvrđenjima nižestupanskih sudova u pogledu osnove i visine nepodmirenog dijela tražbine, ali je i ovdje korisno za uputiti da se prilikom uračunavanja mora uzeti u obzir stanje tražbine na dan (djelomičnog) podmirenja i s tim u svezi zakonom, tj. odredbom čl. 313. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 53/91, 73/91, 3/94, 111/93, 107/95, 7/96, 91/96), određen redoslijed uračunavanja troškova, kamata i glavnice, osim ako sud utvrdi drukčiju stranačku stipulaciju.

TERET DOKAZIVANJA – ZAPOŠLJAVANJE S PREOSTALOM RADNOM SPOSOBNOŠĆU U SITUACIJI KAD JE BILO OGLAŠENIH RADNIH MJESTA UNUTAR PREOSTALE RADNE SPOSOBNOSTI TUŽITELJA

ZATEZNA KAMATA NA DOSUĐENI IZNOS NAKNADE ŠTETE

Čl. 219. ZPP

Čl. 12. ZOOP

4.11. Revd 4648/2021

1. U parnicama radi naknade štete u vidu izgubljene zarade zbog nemogućnosti obavljanja poslova u okviru preostale radne sposobnosti (a u vezi smanjenja radne sposobnosti proistekle iz prometne nezgode za nastanak koje je odgovoran osiguranik tuženika), a u slučaju kada je utvrđeno da je na tržištu rada bilo oglašavano više radnih mjesta čije formalne kvalifikacije zadovoljava tužitelj i koja radna mjesta su unutar preostale radne sposobnosti tužitelja, pri čemu je utvrđeno da tužitelj nije

niti pokušao tražiti zaposlenje na tim poslovima - na kome je teret dokazivanja činjenice (ne)mogućnosti zaposlenja s utvrđenom preostalom radnom sposobnosti?

2. Da li oštećenik/tužitelj ima pravo na traženje zakonske zatezne kamate po osnovi traženja naknade imovinske štete s osnova izgubljene zarade za period prije nego je postavio takav zahtjev za naknadu štete odgovornom osiguratelju po osnovi police obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti ili pak u smislu čl. 12. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (ZOO) oštećenik odnosno tužitelj ima pravo tražiti zakonske zatezne kamate na imovinsku štetu s osnova izgubljene zarade samo od dana postavljanja zahtjeva za naknadu štete ili tužbe unatoč tome što se radi o traženju izgubljene zarade koja je dospjela prije podnošenja odštetnog zahtjeva ili tužbe, odnosno da li je drugostupanjski sud u ovoj pravnoj stvari pogrešno primijenio odredbu čl. 12. ZOO kada je obvezao tuženika da isplati tužitelju zakonske zatezne kamate na suđenu izgubljenu zaradu za period prije nego je tužitelj podnio zahtjev za naknadu štete (ili tužbe) kojim je prvi puta pozvao tuženika na plaćanje naknade štete s osnova izgubljene zarade?

Rev 538/2022

Kada je bilo oglašanih radnih mjesta za poslove za koje je tužitelj bio kvalificiran, a koja radna mjesta su unutar preostale radne sposobnosti tužitelja, a tužitelj nije ni pokušao tražiti zaposlenje na tim poslovima, pogrešan je stav nižestupanjskih sudova da je tuženik trebao dokazati da bi tužitelj doista mogao biti zaposlen na tim radnim mjestima.

Na tužitelju kao oštećeniku je teret dokazivanja pretpostavki od kojih ovisi osnovanost zahtjeva za naknadu štete u smislu odredbe čl. 219. ZPP u vezi s čl. 1095. ZOO, odnosno tužitelj mora dokazati da trpi imovinsku štetu gubitkom zarade jer se ne može zaposliti s preostalom sposobnošću, što je odlučna činjenica koja navedenu štetu dovodi u uzročno posljedičnu vezu sa štetnim događajem, a ne nekim drugim uzrokom van predmetnog štetnog događaja. Tužitelj koji potražuje naknadu štete za izgubljenu zaradu u visini plaće koju je ranije ostvarivao treba dokazati da se pokušao zaposliti s preostalom radnom sposobnošću i da u tome nije uspio pa da nije mogao ostvariti zaradu s preostalom radnom sposobnošću. U suprotnom može ostvariti pravo na naknadu štete samo u visini razlike između plaće koju bi objektivno mogao ostvariti sa svojom preostalom radnom sposobnošću i plaće koju je ranije ostvarivao (tako i u Rev x-432/2016-2 od 12. ožujka 2019., Rev x-716/2018-2 od 25. rujna 2018. i Rev x-713/2011-2 od 14. prosinca 2011.).

Prema odredbi čl. 12. st. 4. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu („Narodne novine“, broj 151/05) koji se primjenjuje kao lex specialis za štete nastale u prometu, pa tako i u konkretnom slučaju, u slučaju neizvršenja obveze isplate u roku iz stavka 1. toga članka, oštećena osoba uz dužni iznos naknade štete ima pravo i na isplatu iznosa kamata i to od dana podnošenja odštetnog zahtjeva. Stoga kao odgovor na drugo pitanje treba reći da zatezne kamate na iznos naknade štete za izgubljenu zaradu ne mogu početi teći prije nego što je tužitelj zahtijevao naknadu štete za izgubljenu zaradu od tuženika.

Čl. 1089. ZOO/05

MATERIJALNIM PRAVIMA IZ RADNOG ODNOSA SMATRA SE, UZ OSTALO, RAZLIKA PLAĆE I IZMAKLE KORISTI KOJU BI TUŽITELJ OSTVARIO DA NIJE UMIROVLJEN ZBOG OZLJEDE NA RADU

4.12. Revd 4098/2020

Predstavljaju li materijalna prava, kao što su dar za djecu, regres za godišnji odmor, božićnica te jubilara nagrada, dio plaće radnika u smislu odredbe čl. 84. Zakona o radu koja se isplaćuju samo isključivo radniku nakon obavljenog rada?

Smatraju li se materijalna prava, kao što su dar za djecu, regres za godišnji odmor, božićnica te jubilara nagrada, razlikom plaće koju bi radnik primao da nije otišao u mirovinu?

Smatraju li se materijalna prava, kao što su dar za djecu, regres za godišnji odmor, božićnica te jubilara nagrada izmaklom koristi, odnosno dohotkom koji bi tužitelj ostvario da nije umirovljen zbog povrede na radu, a u smislu odredbe čl. 1089. Zakona o obveznim odnosima?

[Rev 1147/2021](#)

Dakle, materijalna prava, kao što su dar za djecu, regres za godišnji odmor, božićnica te jubilara nagrada, smatraju se razlikom plaće koju bi radnik primao da nije otišao u mirovinu, kao i izmaklom koristi, odnosno dohotkom koji bi tužitelj ostvario da nije umirovljen zbog povrede na radu, u smislu odredbe čl. 1089. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18) odnosno čl. 189. ovdje primijenjenog Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01).

5 - MEDIJI

1. TUŽBE PO ZAKONU O MEDIJIMA - općenito

2. NAKNADA ŠTETE

Čl. 21. st. 4. toč. 1 Zakona o medijima (dalje: ZM) u vezi čl. 10. EKLJP i čl. 38. Ustava Republike Hrvatske (dalje: Ustav)

NAKNADE ŠTETE NASTALE OBJAVOM INFORMACIJE

2.1.Revd 1476/2021

Je li sud u sporovima koji se vode radi naknade štete nastale objavom informacije dužan prilikom donošenja svoje odluke ispitati je li ograničenje slobode mišljenja i

izražavanja misli prijeko potrebno u demokratskom društvu, a u smislu čl. 38. Ustava Republike Hrvatske i čl. 10. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i je li dosuđivanja pravične novčane naknade razmjerno legitimnom cilju koji se time želi postići?

Rev 48/2022

Imajući u vidu sadržaj dopuštenog i postavljenog revizijskog pitanja (v. § 3.), za ocijeniti je da su u njegovom fokusu dva kriterija testa nužnosti utvrđenog i kroz praksu Ustavnog suda Republike Hrvatske i to (prvi) je li ograničenje slobode mišljenja i izražavanja misli prijeko potrebno u demokratskom društvu i (drugi) je li dosuđivanje pravične novčane naknade razmjerno legitimnom cilju.

Ovaj, revizijski sud ocjenjuje te kriterije kao relevantne u ovom konkretnom slučaju u smislu provođenja gore navedenog testa nužnosti, a, slijedno tome, ocjenjuje da u konkretnom slučaju test nužnosti u okviru tih kriterija nije valjano primijenjen.

(...)

Nastavno tome, iako je (utvrđeno je) neistinita i neprovjerena objavljena informacija da je svjedok bio izložen fizičkom nasilju u prostorijama policijske postaje i to od strane drugotužitelja, izostaje smisljena i kontekstualna ocjena korelacije (eventualne) činjenice uporabe sile koja je tome prethodila i to od strane osobe sa javnim ovlastima, dakle, osobe koja je (makar u civilu) primijenila silu uporabom policijskih ovlasti, na objavu i sadržaj spornog članka i posljedice toga članka na povredu prava osobnosti drugotužitelja.

Dolazi se do zaključka da potonje osobito može imati utjecaj (u slučaju utvrđenja postojanja odgovornosti) na utvrđenje visine naknade štete u vidu povrede prava osobnosti, koja je u ovom slučaju u cijelosti potraživanoga iznosa dosuđena drugotužitelju, a što se odnosi na drugi kriterij koji se navodi u revizijom postavljenom pitanju (v. § 11.).

SPOROVI ZBOG NAKNADE ŠTETE NASTALE OBJAVOM INFORMACIJE U MEDIJIMA – PRIMJENA ORIJENTACIJSKIH KRITERIJA

Čl. 1100. ZOO/05

2.2. Revd 1665/2021

Primjenjuje li se pravno shvaćanje revizijskog suda zauzeto na drugoj sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (2/20) održane 5. ožujka 2020. i 15. lipnja 2020. o promjeni orijentacijskih kriterija i u sporovima u kojima se zahtjeva isplata pravične novčane naknade zbog objave informacije u medijima?

Rev 262/2023

odgovor na pitanje koje je tužiteljica postavila u prijedlogu za dopuštenje revizije glasi: Pravno shvaćanje revizijskog suda zauzeto na drugoj sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (2/20) održane 5. ožujka 2020. i 15. lipnja 2020. o

promjeni orijentacijskih kriterija primjenjuje se i u sporovima u kojima se zahtjeva isplata pravične novčane naknade zbog objave informacije u medijima.

Međutim, kod primjene odredbe čl. 1100. ZOO-a i dosude pravične novčane naknade s osnove neimovinske štete, visina štete ovisi o okolnostima svakog konkretnog slučaja i stoga Orijentacijski kriteriji nisu matematička formula koja mora uvijek dati jednak rezultat, upravo zato što visina dosuđene štete ovisi o specifičnim okolnostima svakog pojedinog slučaja.

6 - GRAĐANSKO PROCESNO PRAVO

1. GPP – općenito

Čl. 323. u vezi članka 321. ZPP SUDSKA NAGODBA

1.1. Revd 584/2020

1. Predstavlja li sudska nagodba koja je potpisana između oštećenika s jedne strane kao vjerovnika, te tužitelja i tuženika s druge strane kao dužnika (u kojoj nagodbi su i tužitelj i tuženik bili u identičnoj procesnopravnoj poziciji) pravomoćno presuđenu stvar i to upravo za međusobne odnose tužitelja i tuženika (koji su u nagodbi bili na istoj ugovornoj strani kao dužnici)?

2. Postoji li subjektivni identitet stranaka ukoliko su iste u nekoj drugoj parnici odnosno sudskoj nagodbi sudjelovale odnosno bile u istoj procesnoj poziciji, točnije na istoj ugovornoj strani?.

Rev 1107/2020

Prema odredbi čl. 321. st. 1. ZPP stranke mogu tijekom cijelog postupku pred parničnim sudom do njegovog pravomoćnog okončanja zaključiti nagodbu o predmetu spora (sudska nagodba), pa i tijekom postupka pred drugostupanjskim sudom do donošenja drugostupanjske odluke u povodu žalbe.

Prema odredbi čl. 323. ZPP sud će u tijeku cijelog postupka po službenoj dužnosti paziti vodi li se parnica o predmetu o kojemu je ranije već zaključena sudska nagodba; i ako utvrdi da se parnica vodi o predmetu u kojemu je već zaključena sudska nagodba, odbacit će tužbu.

Da bi postojala procesna zapreka za vođenje parnice u smislu odredbe čl. 323. ZPP potrebno je da je riječ o objektivnom (predmet spora – tužbeni zahtjev) i subjektivnom (stranke spora) identitetu spora sa sporom koji je okončan zaključenjem sudske nagodbe.

U reviziji tužitelja naznačeno pravno pitanje pod rednim brojem 1. suštinski se odnosi na objektivni, a naznačeno pravno pitanje pod rednim brojem 2. subjektivni identitet spora.

U konkretnom slučaju spor iz ovog postupka nije objektivno identičan sporu koji je vođen pred Općinskim sudom u Požegi pod poslovnim brojem Pn-60/2015. Kao što je već prethodno rečeno u postupku koji se vodio pred Općinskim sudom u Požegi

predmet spora je bio tužbeni zahtjev tužitelja Željka B. protiv tuženika Vladimira S. za isplatu naknade štete. U ovom pak postupku je predmet spora tužbeni zahtjev Vladimira S. protiv Josipa V. za isplatu regresa od 16.846,32 kn.

Stoga već sama ta okolnost (ne postojanje objektivnog identiteta spora) otklanja procesnu zapreku iz čl. 323. ZPP za vođenje ovog spora.

Ovdje je posebno za ukazati da iz sadržaja predmetne sudske nagodbe niti ne proizlazi da bi tom sudskom nagodbom stranke uređivale međusoban odnos (prava i obveze) između Vladimira S. (ovdje tužitelja) i Josipa V. (ovdje tuženika), već da je tom sudskom nagodbom uređen međusobni odnos samo između Vladimira S. sa Željkom B. i međusobni odnos Josipa V. također sa Željkom B..

Dakle, drugostupanjski sud pogrešno je primijenio odredbu čl. 323. ZPP a što je utjecalo na pravilnost i zakonitost pobijanog drugostupanjskog rješenja, čime je u postupku pred drugostupanjskim sudom ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 323. ZPP.

Čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP

BITNA POVREDA ODREDABA PARNIČNOG POSTUPKA

1.2. Revd 875/2020

Onemogućava li sud stranku u raspravljanju pred sudom ako njezine prigovore na pisani nalaz i mišljenje vještaka ne dostavlja vještaku na očitovanje, niti vještaka poziva na ročište pred sudom radi očitovanja o prigovorima stranke?

Rev 298/2021

Prema odredbi čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP bitna povreda odredaba parničnog postupka uvijek postoji ako kojoj stranci nezakonitim postupanjem, a osobito propuštanjem dostave, nije dana mogućnost da raspravlja pred sudom.

Imajući na umu da je tuženica obrazloženim podneskom od 27. lipnja 2019. (list 260-262 spisa) u cijelosti prigovorila pisanom nalazu i mišljenju građevinskog vještaka Zdravka Štimca dipl. ing. građ. od 3. svibnja 2019., da je punomoćnik tuženice na ročištu održanom pred prvostupanjskim sudom 20. rujna 2019. (list 274- 275 spisa) ustrajao kod prigovora na nalaz vještaka i predložio pozvati istog na ročište radi očitovanja na istaknute prigovore za zaključiti je da je propuštanjem pozvati vještaka na ročište pred sudom radi očitovanja o prigovorima tuženice ista, a suprotno shvaćanju nižestupanjskih sudova, onemogućena u raspravljanju pred sudom i da je time onemogućena u raspravljanju. Izneseno pravno shvaćanje je podudarno shvaćanju ovog suda izraženom u više odluka npr. Rev 54/07 od 5. rujna 2007., Rev 1614/85 od 13. studenoga 1985., Rev 1052/07 od 9. srpnja 2008.

Čl. 12. st.3. ZPP

PRETHODNO PITANJE

1.3. Revd 2604/2020

Primjenjuje li se odredba članka 12. stavak 3. ZPP analogno i u pogledu postojanja prekršajnog djela i prekršajne odgovornosti?

Rev 956/2021

Odredba čl. 12. st. 3. ZPP ne primjenjuje se analogno i u pogledu postojanja prekršajnog djela i prekršajne odgovornosti, a navedeno pravno shvaćanje ovaj sud izrazio je i u svojoj odluci poslovni broj Gž 22/14-2 od 29. listopada 2014.

Čl. 12. ZPP u vezi čl. 161. ZMO

VEZANOST RJEŠENJEM UPRAVNOG TIJELA

1.4. Revd 2505/2020

Je li parnični sud u smislu odredbe čl. 12. ZPP vezan rješenjem upravnog tijela, konkretno rješenjem HZMO-a kojim je osiguraniku priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad iz razloga ozljede na radu 50% i zbog bolesti 50%, ako ne postoji identitet stranaka u postupku?

Je li parnični sud vezan rješenjem upravnog tijela konkretno rješenjem HZMO-a kojim je osiguraniku priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad iz razloga ozljede na radu 50% i zbog bolesti 50%, neovisno o rezultatu cjelokupnog dokazivanja provedenog u parničnom postupku?

Je li sud u parničnom postupku koji se vodi radi naknade štete ovlašten utvrđivati postojanje adekvatne uzročno-posljedične veze između protupravne štetne radnje i štete, kao jedne od općih pretpostavki odgovornosti za štetu tuženika u slučaju kad egzistira pravomoćno i konačno rješenje Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje kojim je osiguraniku priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad iz razloga ozljede na radu 50% i zbog bolesti 50%?

Rev 450/2021

Načelno, sud je vezan za odluku upravnog tijela, ali ta ga odluka obvezuje samo u granicama njegove pravomoćnosti o tome postoji li neko pravo ili pravni odnos, a isto tako ono obvezuje samo ako postoji identitet stranaka u postupku, odnosno ako je stranka, barem kao zainteresirana osoba, sudjelovala u postupku. Utvrđivanje uzroka i omjera uzroka u nastanku invalidnosti, kao odlučnih okolnosti za pitanje naknade štete u smislu odredbi čl. 161. Zakona o mirovinskom osiguranju („Narodne novine“ broj 157/13, 151/14, 33/15, 93/15 i 120/16 - dalje: ZMO) u nadležnosti je parničnog suda, pa stranka koja nije sudjelovala u upravnom postupku utvrđenjem iz upravnog rješenja nije vezana.

Čl. 451. st.3. ZPP

INTERVENCIJA U ZAHTEJEV U POSTUPKU POVODOM PLATNOG NALOGA

1.5. 3167/2020

1. Da li tužitelj tijekom parničnog postupka u kojem se odlučuje o osnovanosti prigovora protiv platnog naloga može intervenirati u svoj zahtjev u odnosu na koji je donesen platni nalog (osim povlačenja tužbe djelomično ili u cijelosti), a sve uslijed okolnosti da je tužitelj tijekom tog postupka otuđio predmetnu tražbinu?

2. Da li je tužitelj u takvoj situaciji ovlašten zahtijevati da tuženik predmetnu tražbinu ispuni stjecatelju te tražbine (trećoj osobi)?

[Rev 727/2021](#)

U parničnom postupku koji se vodi povodom prigovora protiv platnog naloga tužitelj može intervenirati u svoj zahtjev u odnosu na koji je izdan platni nalog (osim povlačenja tužbe djelomično ili u cijelosti) samo na način da preinači tužbu tako da na temelju iste činjenične i pravne osnove poveća tužbeni zahtjev ili istakne drugi zahtjev, uz već postojeći, iznad iznosa određenog platnim nalogom (što u konkretnom slučaju nije riječ).

Čl. 12. ZPP

SUKCESIVNO UTUŽIVANJE NAKNADE ŠTETE - VEZANOST SUDA ODLUKOM O OSNOVANOSTI TUŽBENOG ZAHTEVA ZA PRETHODNA RAZDOBLJA

1.6. Revd 2858/2020

Je li u situacijama kada se sukcesivno utužuje naknada štete s osnove izgubljene zarade parnični sud vezan pravomoćnim presudama kojima se odlučivalo o osnovanosti tužbenog zahtjeva za prethodna razdoblja?

[Rev 283/2022](#)

Sud u smislu čl. 12. st. 2. ZPP nije vezan odlukom suda o prethodnom pitanju u parnici u kojoj je riješeno to pitanje o osnovanosti tužbenog zahtjeva za prethodna razdoblja prigodom odlučivanja o daljnjem sukcesivnom utuženju naknade štete na ime izgubljene zarade.

Čl. 160. st.1. i 161. ZMO

VEZANOST RJEŠENJEM UPRAVNOG TIJELA

1.7. Revd 66/2021

Je li sud vezan odlukom upravnog tijela - kojom je upravno tijelo donijelo odluku o prethodnom pitanju - nastanku nesposobnosti za rad i uzrocima nastanka invalidnosti?

[Rev 1222/2021](#)

(...) u odgovoru na postavljeno pitanje u ovoj reviziji valja odgovoriti da parnični sud nije vezan odlukom tužitelja donesenom u upravnom postupku u pogledu uzroka umirovljenja osiguranika tužitelja kad tuženik nije učestvovao u tom upravnom postupku pa mu je dopušteno u parnici radi naknade štete tvrditi da radna nesposobnost osiguranika tužitelja i njegovo umirovljenje nisu u uzročno-posljedičnoj vezi sa štetnim događajem kojeg je prouzročio njegov osiguranik. O rezultatu dokazivanja i eventualnom utvrđivanju postojanja uzročne veze između ozljeđivanja te njegovih posljedica i umirovljenja osiguranika tužitelja ovisi odštetna odgovornost tuženika.

vidi i [Rev 1367/2021](#)

Čl.37. st. 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, čl.12. st. 3. toč. 2 i čl. 83. Zakona o upravnim sporovima (dalje: ZUS), čl. 5. st.1. toč. 6. Zakona o sigurnosti prometa na cestama (dalje: ZOŠPC)

ISPITIVANJE ZAKONITOSTI OPĆEG AKTA TIJEKOM PARNIČNOG POSTUPKA

1.8. Revd 949/2022

U slučaju da nisu ispunjene pretpostavke za postupak ocjene zakonitosti općeg akta, a iz razloga što je navedeni akt već izvan snage, ali očito proizvodi učinke, može li se pitanje njegove zakonitosti isticati tijekom parničnog postupka gdje se pojavilo pitanje zakonitosti toga akta, te je li redovni sud u tom parničnom postupku u takvoj situaciji dužan ispitati njegovu zakonitost?

[Rev 901/2022](#)

(...) odgovor na postavljeno pitanje da se u slučaju da nisu ispunjene pretpostavke za postupak ocjene zakonitosti općeg akta, a iz razloga što je navedeni akt već izvan snage, ali očito proizvodi učinke, može pitanje njegove zakonitosti isticati tijekom parničnog postupka gdje se pojavilo pitanje zakonitosti toga akta, te je redovni sud u tom parničnom postupku u takvoj situaciji dužan ispitati njegovu zakonitost.

**Čl. 12. ZPP u vezi čl. 163. st 1. i čl. 160. ZOMO
VEZANOST SUDA RJEŠENJEM UPRAVNOG TIJELA**

1.9. Revd 196/2021

Da li je parnični sud vezan odlukom nadležnog upravnog tijela u smislu članka 12. Zakona o parničnom postupku kao prethodnog pitanja odnosno da li postojanje uzročno-posljedične veze proizlazi iz rješenja donesenog u upravnom postupku te je li sud vezan utvrđenjima vještaka iz upravnog postupka u pogledu uzroka invalidnosti?

[Rev 1237/2021](#)

(...) prema novijoj praksi revizijskog suda i shvaćanju koje je primjerice izraženo u odlukama Rev-450/2021-2 od 22. veljače 2022. i Rev-380/2021 od 18. svibnja 2022., parnični je sud načelno vezan za odluku upravnog tijela u granicama njezine pravomoćnosti o tome postoji li neko pravo ili pravni odnos, a isto tako rješenje obvezuje kada postoji identitet stranaka u postupku (subjektivne granice pravomoćnosti), uključujući i zainteresiranu osobu ako je sudjelovala u postupku. Primjenjujući to shvaćanje na konkretan spor, ovaj sud (u parničnom postupku) nije ovlašten ispitivati pravilnost i zakonitost odluke nadležnog tijela kojom je osiguranici tužitelja priznato pravo na invalidsku mirovinu (rješenje od 15. rujna 2014.), ali neovisno o tome što je izrekom rješenja kojom joj je to pravo priznato, kao uzrok invaliditeta navedena ozljeda u prometnoj nezgodi u omjeru od 60% (koja činjenica je ovom postupku sporna), tuženik, koji nije sudjelovao u upravnom postupku, utvrđenjem tog omjera nije vezan i u nadležnosti je suda, kada stranka koja u postupku priznavanja prava iz mirovinskog osiguranja nije sudjelovala to osporava, utvrđivati uzrok i omjere uzroka u invalidnosti, kao odlučnih okolnosti za pitanje naknade štete u smislu odredbi članka 163. ZOMO.

Čl.467. st.1. ZPP

U SPORU MALE VRIJEDNOSTI DRUGOSTUPANJSKI SUD NE MOŽE UTEMELJITI SVOJU ODLUKU NA ČINJENIČNOM STANJU KOJE JE RAZLIČITO OD ONOG UTVRĐENOG U PRVOSTUPANJSKOJ PRESUDI

1.10. Revd 1543/2020

Može li drugostupanjski sud u sporu male vrijednosti odluku donijeti na temelju utvrđenog činjeničnog stanja koje je različito od onog utvrđenog prvostupanjskom presudom?

[Rev 178/2021](#)

drugostupanjski sud u sporu male vrijednosti ne može donijeti odluku na temelju utvrđenog činjeničnog stanja koje je različito od onog utvrđenog prvostupanjskom presudom.

Čl. 12. st.2. ZPP u vezi čl. 333. st.1. i 330. ZPP

VEZANOST SUDA ODLUKOM O ODGOVORNOSTI ZA ŠTETU KOJA NIJE PREDMET IZREKE PRESUDE

1.11. Revd 166/2020

Stječe li odluka suda o odgovornosti za štetu, koja nije bila predmet izreke sudske presude nego je o njoj odlučeno kao o prethodnom pitanju, svojstvo pravomoćnosti i veže li sud prilikom odlučivanja o drugim zahtjevima za naknadu štete iz istog štetnog događaja u drugoj parnici?

[Rev 823/2020](#)

Odluka suda o odgovornosti za štetu, koja nije bila predmet izreke sudske presude nego je o njoj odlučeno kao o prethodnom pitanju, ne stječe svojstvo pravomoćnosti i ne veže parnični sud prilikom odlučivanja u drugoj parnici o drugim zahtjevima za naknadu štete iz istog štetnog događaja.

KOLIKA POVRŠINA JE NUŽNA ZA REDOVNU UPORABU ZGRADE

ČL. 1. i 16. ZPP te čl. 9. i čl. 75. ZVDSP

1.12. Revd 1312/2022

Smije li sud ocjenjivati koje čestice i kolika površina je nužna za redovnu uporabu zgrade koja se nalazi na određenim česticama, bez rješenja o utvrđivanju građevne čestice donijetog u upravnom postupku, i to u okviru parničnog postupka radi utvrđenja koja imovina ulazi u ostavinsku imovinu ostavitelja?

[Rev 958/2022](#)

Međutim, nižestupanjski sudovi tek su podredno izrazili shvaćanje o stjecanju prava vlasništva zemljišta građenjem, opseg kojeg zemljišta je sporan. U bitnom zaključak o tome da sporna imovina koja predstavlja kuću i okućnicu omeđenu betonskim zidom predstavlja vlasništvo tuženika I. Z., kao slijednika pok. S. Z., nižestupanjski sudovi temelje na sporazumu nasljednika pok. G. Z. prema kojem ta imovina u cijelosti pripada S. Z., koji se kao kao posjednik iste vodi od 1973.

Čl. 502.c.ZPP

VEZANOST SUDOVA UTVRĐENJIMA IZ PRESUDE U SPORU RADI ZAŠTITE KOLEKTIVNIH INTERESA POTROŠAČA U POSTUPCIMA KOJI SE ODOSE NA UGOVORE O KREDITU SKLOPLJENE U KUNAMA

1.13. Revd 3675/2022

Jesu li sudovi vezani za utvrđenja iz presude donesene u sporu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, a koja se odnosi na ugovore koje su tužene banke sklopile primjenom valutne klauzule uz valutu obveze ugovorenu u švicarskim francima, ukoliko se radi o ugovoru sklopljenom u kunama?

[Rev 19/2023](#)

Sudovi nisu vezani za utvrđenja iz presude donesene u sporu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, a koja presuda se odnosi na ugovore koje su tužene banke sklopile primjenom valutne klauzule uz valutu obveze ugovorene u švicarskim francima, ukoliko se radi o ugovoru sklopljenom u kunama.

Čl. 12. ZPP u vezi čl. 3., 10., 58. i 63. ZUS

VEZANOST PARNIČNOG SUDA UPRAVNIM RJEŠENJEM RADI ČIJEG SE PONIŠTENJA VODI UPRAVNI SPOR

1.14. Revd 4854/2021

Je li u parničnom postupku sud vezan upravnim rješenjem radi čijeg poništenja je vođen upravni spor i koji nije pravomoćno okončan?

[Rev 968/2022](#)

Prema shvaćanju ovog suda primjenjujući navedene odredbe čl. 12. ZPP te čl. 3., 10., 58. i 63. ZUS proizlazi da u parničnom postupku sud nije vezan upravnim rješenjem radi čijeg poništenja se vodi upravni spor koji nije pravomoćno okončan, a time je ujedno odgovoreno na postavljeno revizijsko pitanje.

Čl. 451. st. 3. ZPP

POSTUPAK U POVODU PRIGOVORA PROTIV PLATNOG NALOGA – PREINAKA TUŽBE

1.15. Revd 4004/2021

Može li tužitelj u postupku u kojem se odlučuje o osnovanosti prigovora protiv platnog naloga intervenirati u svoj zahtjev u odnosu na koji je donesen platni nalog isticanjem drugog zahtjeva umjesto postojećeg?

[Rev 820/2022](#)

U postupku koji se vodi povodom prigovora protiv platnog naloga tužitelj može nakon izdavanja platnog naloga preinačiti tužbu samo tako da na temelju iste činjenične i pravne osnove poveća tužbeni zahtjev ili istakne drugi zahtjev, uz već postojeći, iznad iznosa određenog platnim nalogom.

Čl. 37. st. 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, čl. 12. st. 3. toč. 2 i čl. 83. Zakona o upravnim sporovima (dalje: ZUS), čl. 5. st. 1. toč. 6. Zakona o sigurnosti prometa na cestama (dalje: ZOŠPC)

ISPITIVANJE ZAKONITOSTI OPĆEG AKTA TIJEKOM PARNIČNOG POSTUPKA

1.16. Revd 724/2020

Je li Naputak o zaustavljanju turističkih autobusa u zoni posebnog prometnog režima od 24. travnja 2013. opći akt te tko je ovlašten za njegovo donošenje?

Je li Naputak o zaustavljanju turističkih autobusa u zoni posebnog prometnog režima od 24. travnja 2013. zakonit akt te može li biti pravni osnov za naplatu budući da je jasno kako mu nije prethodila zakonom propisana suglasnost nadležnog ministarstva?

U slučaju da nisu ispunjene pretpostavke za postupak ocjene zakonitosti općeg akta, a iz razloga što je navedeni akt već van snage, ali očito proizvodi učinke, može li se pitanje njegove zakonitosti isticati tijekom parničnog postupka gdje se pojavilo pitanje zakonitosti akta, te je li redovni sud dužan ispitivati njegovu zakonitost, tim više što se tuženik pozivao na čl. 37. st. 2. Ustavnog zakona o ustavnom sudu i konkretno navodi razloge nezakonitosti?

Jesu li odredbe čl. 82. i 83. Zakona o sigurnosti prometa na cestama prisilne norme s kojima svaki opći akt mora biti usklađen kako bi proizvodio pravne učinke?

Rev 428/2021

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je kao parnični sud bio dužan odgovoriti na prigovore tuženika koji se odnose na navodnu nezakonitost podzakonskog propisa (Naputka), koji je prema navodima tuženika u suprotnosti sa Zakonom o sigurnosti prometa na cestama. Ta nadležnost proizlazi iz odredbe čl. 37. st. 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu ("Narodne novine" broj 99/99 i 29/02) prema kojemu, ako sud u postupku utvrdi da drugi propis koji bi trebao primijeniti, odnosno pojedina njegova odredba nisu suglasni s Ustavom i zakonom, na konkretan slučaj će neposredno primijeniti zakon, a Ustavnom sudu će podnijeti zahtjev za ocjenu suglasnosti spornog propisa, odnosno pojedine njegove odredbe s Ustavom i zakonom.

Iz navedene odredbe slijedi zaključak da je sud bio ovlašten i dužan, u slučaju isticanja prigovora neposredne primjene zakona zbog nesuglasnosti s Ustavom i zakonom općeg akta jedinice lokalne ili područne samouprave, a koji je pravna osnova obveze koja se u postupku pred sudom osporava, ispitati radi li se u konkretnom slučaju o općem aktu ili o drugom propisu u smislu čl. 125. alineje 2. Ustava i imajući u vidu u prigovoru iznesene razloge ocijeniti je li isti dostatno osnovan, u kojem slučaju je dužan obavijestiti Visoki upravni sud o potrebi pokretanja po službenoj dužnosti postupka ocjene zakonitosti općeg akta, odnosno podnijeti zahtjev Ustavnom sudu za ocjenu ustavnosti i zakonitosti drugog propisa. U slučaju kada parnični sud ocijeni prigovor neosnovanim, dužan je iznijeti i obrazložiti dostatne i pravno relevantne razloge za svoju ocjenu. Sud se nije smio zadovoljiti pukom konstatacijom da podzakonski akt nije poništen ili na drugi način stavljen izvan snage, jer time nije odgovorio na odlučne prigovore tuženika.

U odnosu na eventualni propust stranke da sama u skladu s čl. 83. ZUS-a inicira pokretanje postupka ocjene zakonitosti općeg akta, Ustavni sud RH je zauzeo shvaćanje da u državi utemeljenoj na vladavini prava zahtjev na postupanje tijela sudbene vlasti, koje je neodvojivo povezano uz korištenje ovlasti tog tijela, preteže nad pravom stranke u postupku na podnošenje obavijesti u smislu čl. 83. st. 2. ZUS-a, odnosno zahtjeva u smislu čl. 83. st. 1. istog zakona ili prijedloga u smislu čl. 38. st. 1. Ustavnog zakona. (Ustavni sud RH U-III-4024/2019).

2. NADLEŽNOST I SASTAV SUDA

ČI. 36. ZPP VRIJEDNOST PREDMETA SPORA

2.1. Revd 238/2021

Da li se u situaciji kada tužbeni zahtjev obuhvaća iznos na ime dospjele i buduće rente vrijednost predmeta spora određuje prema njihovom zbroju?

Rev 1119/2021

Tužitelji tužbeni zahtjev istaknuli su samo kao rentni zahtjev zahtijevajući od dana podnošenja tužbe isplatu budućih davanja, dakle, tužbom nisu zahtijevali posebno isplatu dospjelih iznosa, pa se suprotno tvrdnji revidenta, vrijednost predmeta spora obračunava sukladno odredbi čl. 36. ZPP-a najviše do zbroja davanja za vrijeme od pet godina.

ČI. 40. ZPP

PRIGOVOR TUŽENIKA NA ISTAKNUTU VRIJEDNOST PREDMETA SPORA

2.2. Revd 2012/2020

Da li je u postupku u kojem je sud propustio provjeriti točnost naznačene vrijednosti predmeta spora mjerodavna vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi i dalje u postupku?

Da li se odredbe članka 40. stavka 5. Zakona o parničnom postupku, osim na slučajeve iz članka 40. stavka 4. Zakona o parničnom postupku imaju primjenjivati i na slučajeve iz članka 40. stavka 3. Zakona o parničnom postupku?

Rev 665/2021

Prema ocjeni ovog suda, ukoliko prvostupanjski sud nije odlučio o pravovremenom prigovoru tuženika kojim je on istaknuo da je tužitelj suviše visoko ili suviše nisko naznačio vrijednost predmeta spora, te prvostupanjski sud nije provjerio točnost naznačene vrijednosti predmeta spora u smislu odredbe čl. 40. st. 3. ZPP-a, ne može se smatrati mjerodavnom vrijednost predmeta spora naznačena u tužbi (ili tijekom postupka, ukoliko je došlo do objektivne preinake tužbe) već je prvostupanjski sud dužan odlučiti o pravovremenom prigovoru tuženika; a niti je u takvoj situaciji, predviđenoj odredbom čl. 40. st. 3. ZPP-a, opravdana primjena odredbe čl. 40. st. 5. ZPP-a – što ujedno predstavlja odgovor na postavljena pravna pitanja.

Čl. 39. 40. st.2. ZPP u vezi čl. 21. st.1. OZ

ODREĐIVANJE VRIJEDNOSTI PREDMETA SPORA U POSTUPKU OSIGURANJA NOVČANE TRAŽBINE

2.3. Revd 2055/2022

1. Je li sud - određujući da se u postupku osiguranja novčane tražbine vrijednost predmeta spora utvrđuje na temelju vrijednosti koju je predlagatelj u svome prijedlogu za osiguranje naznačio, umjesto da vrijednost predmeta spora utvrdi prema iznosu tražbine koju se želi osigurati, na temelju čl. 39. Zakona o parničnom postupku (ZPP) i arg. a cont. čl. 40. st. 2. ZPP-a, počinio bitnu povredu odredaba u postupku osiguranja, iz čl. 354. st. 1. u vezi s čl. 39, čl. 40. st. 2. i čl. 40. st. 30 ZPP-a, a sve u primjeni po čl. 21. st. 1. Ovršnog zakona?

2. Određuje li se u postupku osiguranja novčane tražbine vrijednost predmeta spora na temelju vrijednosti koju je predlagatelj u svome prijedlogu za osiguranje označio ili prema iznosu tražbine koju se želi osigurati - na temelju čl. 39. Zakona o parničnom postupku koji se primjenjuje po čl. 21. st. 1. Ovršnog zakona?

[Rev 112/2023](#)

Dakle, u postupku koji je započet prijedlogom za osiguranje novčane tražbine i to određivanjem privremene mjere na nekretnini, kod ocjene potrebnog troška postupka, vrijednost predmeta postupka se utvrđuje u visini tražbine koja se osigurava, s tim da ako vrijednost nekretnine za koju se određuje privremena mjera ima manju vrijednost od tražbine koja se osigurava, kao vrijednost predmeta postupka će se uzet vrijednost nekretnine za koju se određuje privremena mjera.

Čl. 40. i čl. 186.b

VRIJEDNOST PREDMETA SPORA I STUPNJEVITA TUŽBA

2.4. Revd 1865/2020

Kada se u parnici radi o tzv. stupnjevitoj tužbi, u smislu članka 186.b Zakona o parničnom postupku te se konačan zahtjev ne može postaviti, uz ostalo - prije nego što tuženik preda pregled svojih obveza te zatim provede financijsko vještačenje, je li za utvrđenje vrijednosti predmeta spora prilikom odmjeravanja parničnih troškova mjerodavna privremeno izražena vrijednost prilikom podnošenja tužbe ili vrijednost zahtjeva izražena/postavljena nakon pribave tuženikove dokumentacije te vještačenja i u skladu s vještačenjem?

[Rev 412/2021](#), [Rev 4/2023](#), [Rev 589/2021](#)

kod stupnjevite tužbe se kao vrijednost predmeta spora, mjerodavnog za odluku o troškovima postupka, uzima prvotno naznačena vrijednost predmeta spora (manifestacijskog zahtjeva), a ako ona nije naznačena onda se ona, u skladu s odredbom čl. 40. st. 5. ZPP predmnijeva u iznosu od 6.636,14 Eur/50.000,00 kn, a nakon konačne

specifikacije tužbenog zahtjeva vrijednost predmeta spora je vrijednost novčanog zahtjeva (čl. 40. st. 1. ZPP), pri čemu određivanje, ranije neodređenog, tužbenog zahtjeva (postavljanje novčanog zahtjeva) kod stupnjevite tužbe ne predstavlja djelomično povlačenje tužbe (tako i u odluci ovoga suda broj Rev 589/2021-2 od 11. listopada 2022.).

vidi i [Rev 589/2021](#), [Rev 34/2023](#), [145/2023](#), [Rev 63/2023](#)

Čl. 34.b. st.1. ZPP

NADLEŽNOST U SPOROVIMA ZA POVRAT NAKNADE PLAĆENE NA IME KOMUNALNOG DOPRINOSA

2.5. Revd 2837/2020

Je li za odlučivanje o zahtjevu za povrat naknade plaćene na ime komunalnog doprinosa nadležan sud ili upravno tijelo?

[Rev 463/2021](#)

Međutim, revizijski je sud u recentnijoj odluci poslovnog broja Revt 131/2017-2 od 21. srpnja 2020. izrazio sljedeće pravno shvaćanje:

„Naime, iz činjeničnih navoda tužbe proizlazi da je predmet spora zahtjev tužitelja za povrat komunalnog doprinosa (...) na ime stjecanja bez osnove, a koji iznos je tužitelju prisilno ustegnut 19. travnja 2011. temeljem rješenja o ovrsi tuženika kao jedinice lokalne samouprave, a koje je rješenje o ovrsi doneseno temeljem rješenja tuženika koje je kasnije u postupku poništeno.

Stoga kako tužitelj potražuje povrat komunalnog doprinosa prema općim propisima obveznog prava tj. Zakonu o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05 i 41/08 –dalje ZOO) i to prema odredbama kojima je uređen institut stjecanja bez osnove (čl. 1111. ZOO), to se radi o imovinskopravnom zahtjevu za isplatu, pa takav spor spada u sudsku nadležnost na temelju odredbe čl. 34.b toč. 1. ZPP.“

9. Unatoč tome što se u ovome, konkretnom sporu prvostupanjski sud, kada je prihvatio tužbeni zahtjev u dijelu povrata komunalne naknade, nije pozvao na institut stjecanja bez osnove, nego opću odredbu o učincima ugovora prema ugovarateljima u smislu čl. 336. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/2005, 41/2008, 125/2011), a ni sam tužitelj tijekom postupka nije jasno i konzistentno profilirao na kojoj zakonskoj odredbi konkretno temelji svoje potraživanje i unatoč tome što je u predmetu Revt 131/2017 komunalna naknada bila očito prisilno ovršena (a u ovopredmetnom sporu nije) rješenjem o ovrsi jedinice lokalne samouprave koje je rješenje o ovrsi kasnije u postupku poništeno - revizijski sud ocjenjuje da je citirano pravno shvaćanje primjenjivo i na ovaj slučaj.

NADLEŽNOST U SPOROVIMA RADI UPISA PROMJENE GROBNOG MJESTA

Čl. 16. st.1. Zakona o grobljima

2.6. Revd 2820/2020

Da li je odlučivanje o tužbenom zahtjevu kojim je zatraženo da se tuženiku, pravnoj osobi koja upravlja grobljem (upravi groblja), naloži upis prava korištenja grobnog mjesta u grobni očevidnik, u sudskoj nadležnosti ili je u nadležnosti upravnog tijela?

Rev 280/2021

Stoga, i prema shvaćanju ovoga suda, pravnu zaštitu radi upisa promjene korisnika grobnog mjesta u grobnom očevidniku, a koju činjenicu tuženik, kao pravna osoba koja upravlja grobljem i vodi grobni očevidnik, ne želi upisati, tužiteljica može tražiti jedino u upravnom postupku.

3. STRANKE I NJIHOVI ZASTUPNICI

Čl. 429.a u vezi s čl. 248. a ZTD i čl. 77. ZPP

3.1. Revd 345/2020

Je li valjano zastupanje tužitelja kada ga u parnici zastupa zastupnik po zakonu i jedini član uprave tužitelja, ako je on u toj parnici ujedno i zastupnik po zakonu i jedini član uprave prvotuženika i također drugotuženik?

Rev 842/2020

Iz navedenog proizlazi da odgovor na postavljeno pitanje u ovoj reviziji ovisi o okolnostima i utvrđenim činjenicama u svakom pojedinom predmetu.

U predmetnoj stvari nije utvrđeno da drugotuženik Đ. P. ne bi mogao zastupati i interese tužitelja kao njegov jedini član uprave jer da se radi o suprotnim interesima tužitelja i njegova zastupnika po zakonu, pa je stoga pravilna odluka drugostupanjskog suda kada je ukinuo prvostupanjsku presudu i utvrdio da je tužba povučena, a nakon što je tužitelj podneskom od 3. siječnja 2018. povukao tužbu te tuženici podneskom od 28. listopada 2019. izvijestili sud da pristaju na povlačenje.

Čl. 83. st.5. ZPP

ODBACIVANJE TUŽBE PODNESENE PROTIV UMRLE FIZIČKE OSOBE U SLUČAJU KADA SE ČINJENICE SMRTI PRETPOSTAVLJA PREMA STANJU UPISA U ZEMLJIŠNOJ KNJIZI

3.2. Revd 2406/2021

Jesu li ispunjeni uvjeti za odbacivanje tužbe propisani čl. 83. ZPP ako je prvotuženik fizička osoba čija se smrt pretpostavlja prema stanju upisa u zemljišnoj knjizi, a koja činjenica smrti je paušalno utvrđena i nije dokazana primjenom čl. 7. ZPP (smrtnim listom, rješenjem o nasljeđivanju, osobnim kartonom?)

[Rev 505/2022](#)

Stoga, iako bi odgovor na postavljeno pitanje bio niječan; međutim, u konkretnom slučaju ne radi se o paušalnom utvrđenju činjenice smrti već o zaključku suda utemeljenom na općepoznatoj činjenici koja nije s uspjehom osporena od strane tužiteljice.

Prema pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 5. srpnja 2021. koje glasi: „Ako je tužba podnesena protiv umrle fizičke osobe ili pravne osobe koja je prestala postojati riječ je o neotklonjivom nedostatku iz čl. 83. st. 5. ZPP zbog kojeg tužbu treba odbaciti (i ukinuti provedene radnje u postupku).“, pa su nižestupanjski sudovi pravilno odlučili kada su odbacili tužbu u ovoj pravnoj stvari.

4. TROŠKOVI POSTUPKA

Čl. 151. u vezi čl. 186.a ZPP

PARNIČNI TROŠKOVI I ZAHTJEV ZA MIRNO RJEŠENJE SPORA

4.1. Revd 1066/2020

Može li sud temeljem čl. 154. st. 5. i čl. 155. ZPP-a odbiti priznati tužitelju u parničnom postupku trošak sastava zahtjeva za mirno rješenje spora iz čl. 186.a ZPP-a podnesen nadležnom Općinskom državnom odvjetništvu koji je procesna pretpostavka za vođenje parnice protiv Republike Hrvatske?

[Rev 133/2021](#)

Naime, o spornom pitanju revizijski sud je izrazio svoje pravno shvaćanje u nizu svojih odluka (tako, primjerice: u odlukama posl. br. Revr 447/10-2 od 17. lipnja 2010., Revr 780/09-2 od 9. prosinca 2009., Revr - 664/09-2 od 27. siječnja 2010., Revr 223/09-2 od 11. studenoga 2009., Revr 826/10-2 od 26. svibnja 2010.), pa i u odluci posl. br. Revr 1629/10-2 od 21. srpnja 2011., prema kojoj:

„...Prema zauzetom pravnom shvaćanju stranka ima pravo na naknadu troškova podnošenja zahtjeva za mirno rješenje spora u skladu s odredbom čl. 186.a st. 1. ZPP, ako je zahtjev procesna pretpostavka za podnošenje tužbe u parničnom postupku.... Naime, prema odredbi čl. 186.a st. 1. ZPP osoba koja namjerava podnijeti tužbu protiv Republike Hrvatske dužna se prije podnošenja tužbe obratiti sa zahtjevom za mirno rješenje spora nadležnom državnom odvjetništvu, uz prijetnju odbačaja tužbe za slučaj da stranka ne postupi na taj način (st. 6. čl. 186.a ZPP), iz čega slijedi da je podnošenje zahtjeva nadležnom državnom odvjetništvu za mirno rješenje spora procesna pretpostavka za podnošenje tužbe.

Stoga, prema pravnom shvaćanju ovog suda stranci koja je podnijela zahtjev za mirno rješenje spora pripadaju troškovi zastupanja koji su povodom toga nastali, jer se odredba čl. 151. st. 1. ZPP mora tumačiti u tom smislu, bez obzira na činjenicu je li stranka uspjela u parničnom postupku koji je uslijedio ili je protivna strana dobrovoljno ispunila zahtjev prije pokretanja parničnog postupka.

Pri tom treba imati na umu da se odredbe čl. 186.a ZPP odnose samo na slučaj kad stranka svoje pravo ostvaruje u parničnom postupku, jer je obraćanje zahtjevom za mirno rješenje spora procesna pretpostavka za traženje sudske zaštite....“

Isto shvaćanje izrazio je i Ustavni sud Republike Hrvatske u Odluci br. U-III/15/2010 od 25. ožujka 2010., a prihvaćeno je i na četvrtoj sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (4/09) održanoj 26. listopada 2009., pa postupanje po takvome shvaćanju predstavlja suđenje u skladu s stabilnom, ustaljenom i dosljednom sudskom praksom - koju bi upravo stoga što je takva bilo i ustavnopravno neprihvatljivo (s aspekta pravne sigurnosti i vladavine prava te jednakosti svih pred zakonom) mijenjati

Čl. 154. st. 1. i 2. ZPP ODMJERAVANJE PARNIČNIH TROŠKOVA

4.2. Revd 3010/2020

Je li sud pravilno primijenio odredbu iz čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku te odredio da svaka stranka snosi svoje troškove u slučaju kada je tužitelj djelomično uspio u sporu u kojem je tuženik osporavao i osnovu i visinu tužbenog zahtjeva?

[Rev 129/2021](#)

U odlukama ovog suda, na koje se poziva revident, izneseno je pravno shvaćanje prema kojem prilikom određivanja troškova postupka izraz „djelomičan uspjeh“ i „srazmjerni dio troškova“ treba ocjenjivati ne samo kvantitativno nego i kvalitativno, a to znači da u slučaju kad je tuženik osporavao osnovu tužbenog zahtjeva u potpunosti, zbog čega su nastali troškovi parničnog postupka, tužitelju će se priznati troškovi u cijelosti, bez obzira na visinu dosuđenog iznosa.

Prema odluci ESLJP-a Klauz protiv Hrvatske, a i citiranim odlukama revizijskog suda sudovi u primjeni čl. 154. st. 1. ZPP-a nisu ovlašteni utvrditi troškove postupka samo kvantitativno u odnosu na konačan uspjeh u postupku, već iste treba utvrđivati i kvalitativno, u odnosu na njihovu opravdanost (čl. 155. st. 1. ZPP-a), odnosno dužni

su cijeniti jesu li i koliko su isti bili potrebni za okončanje postupka. To znači da su sudovi prilikom svakog odlučivanja o troškovima postupka dužni uzeti u obzir sve elemente koji su utjecali na okončanje ili odugovlačenje s postupkom i odluku o troškovima donijeti tek na temelju njihove brižljive ocjene, a one moraju biti razmjerne legitimnom cilju kojem smjera pravilo navedeno u čl. 154. st. 2. ZPP-a.

Prema shvaćanju ovoga suda upravo na navedeni način postupio je drugostupanjski sud jer je cijenio sve naprijed navedene okolnosti.

Naime, kako je već navedeno, pri donošenju odluke o troškovima sud je imao u vidu da je tužitelj prema tuženiku istaknuo više zahtjeva, nenovčani na utvrđenje da je ugovor raskinut, te više zahtjeva za povrat uplaćenih iznosa, kao i zahtjev za naknadu štete, da su svi njegovi zahtjevi utemeljeni na istoj pravnoj i činjeničnoj osnovi (odgovornosti tuženika za raskid ugovora), pa bi doslovnom primjenom čl. 154. st. 1. ZPP-a tužitelj s obzirom na utvrđenu VPS-a uspio u 26,8% svojih zahtjeva, dok je u odnosu na protutužbu uspio u cijelosti, a u odnosu na nju nisu nastali posebni troškovi.

Čl. 154. st.1. u vezi čl. 163. ZPP i čl. 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda

ODMJERAVANJA TROŠKOVA POSTUPKA REPUBLICI HRVATSKOJ

4.3. Revd 1367/2020

Je li sud prilikom odmjeravanja troškova postupka Republici Hrvatskoj po osnovi zastupanja po državnom odvjetništvu, sukladno odredbi čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 163. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19, dalje: ZPP) dužan ocijeniti predstavlja li dosuđeni iznos nerazmjeran teret za protivnu stranku, a s obzirom na to da se radi o troškovima koji nisu stvarno nastali, vodeći računa o zaključcima Europskog suda za ljudska prava u presudama od 6. rujna 2016. Cindrić i Bešlić protiv Hrvatske, zahtjev broj 72152 te od 18. srpnja 2013. Klauz protiv Hrvatske, zahtjev broj 28963/10 u primjeni odredbi čl. 6. st. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine – Međunarodni ugovori" broj 18/97, 14/02, 98/05, 1/06, 2/10) te čl. 1. Protokola 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, bez obzira na ishod spora?

Rev 89/2021

U ovom predmetu tužiteljice su ponijele tužbu radi naknade štete zbog smrti supruga I. tužiteljice i oca II. tužiteljice koji je, nakon što je bio zatvoren u prostorijama za zadržavanje Policijske uprave Bjelovar, zajedno s drugim osobama, odveden u obližnju šumu i ubijen iz vatrenog oružja. U vrijeme podnošenja tužbe zbog predmetnog štetnog događaja vodio se kazneni postupak protiv više optuženika. Drugostupanjski sud je zaključio da bi tužiteljice imale pravo na naknadu štete prema odredbama Zakona o odgovornosti za štetu nastalu uslijed terorističkih akata i javnih demonstracija ("Narodne novine", broj 117/03). Međutim, tužbeni zahtjev je odbijen jer je protekao objektivni zastarni rok iz čl. 376. Zakona o obveznim odnosima

("Narodne novine", broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 112/99 i 88/01, dalje: ZOO), a ocijenjeno je da nema mjesta primjeni zastarnog roka iz čl. 377. ZOO-a.

Prema ocjeni ovog suda predmetna tužba nije bila lišena ikakvog sadržaja ili očigledno nerazumna, niti se može smatrati da je očekivanje tužiteljica da će ostvariti pravo na naknadu štete bilo potpuno neopravdano.

Nadalje, u ovom predmetu se ne radi o klasičnom građanskopravnom sporu između privatnih stranaka. Tuženicu Republiku Hrvatsku zastupa Državno odvjetništvo, a troškovi državnog odvjetništva se procjenjuju na temelju odvjetničkih nagrada iako se isto zapravo financira iz državnog proračuna i, samim time, nije u istom položaju kao odvjetnik. Tužiteljicama je naloženo naknaditi tuženici troškove parničnog postupka u iznosu od 58.750,00 kn. Navedeni iznos troškova nije neznatan s obzirom na materijalnu i financijsku situaciju tužiteljica, a prema podacima iz spisa.

Slijedom iznesenog, a imajući u vidu okolnosti konkretnog slučaja, za zaključiti je da odlukom o troškovima postupka nije postignuta pravična ravnoteža odnosno da plaćanje navedenih troškova za tužiteljice predstavlja prekomjeran teret, a što bi dovelo do povrede čl. 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju.

Čl. 158. st. 1. u vezi čl. 193. ZPP

TROŠKOVI POSTUPKA I POVLAČENJE TUŽBE

4.4. Revd 1701/2020

1. Je li se, u slučaju kada tužitelj u tijeku postupka mijenja visinu tužbenog zahtjeva, a čime se mijenja i vrijednost predmeta spora odlučna za obračun parničnih troškova, glede svake parnične radnje visina parničnih troškova obračunava prema vrijednosti predmeta spora u trenutku njezinog poduzimanja ili prema konačno uređenom tužbenom zahtjevu?

2. Je li smanjenje tužbenog zahtjeva predstavlja ili ne predstavlja djelomično povlačenje tužbe u smislu odredbe čl. 193. ZPP-a odnosno je li se smatra da se parnica od početka vodi povodom smanjenog tužbenog zahtjeva, odnosno je li visinu tužiteljevih troškova nastalih prije smanjenja tužbenog zahtjeva treba utvrditi prema vrijednosti spora u trenutku poduzete radnje ili prema vrijednosti sniženog tužbenog zahtjeva?"

Rev-216/2021-2

Podnoseći prijedlog za dopuštenje revizije, kao razlog važnosti naznačenih pitanja za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, tužitelj se bio pozvao na odluku ovog suda broj Rev-985/10-2 od 4. prosinca 2013. u kojoj su izražena shvaćanja:

„1. kad tužitelj u tijeku postupka mijenja tužbeni zahtjev po njegovoj visini mijenja se u sporu i vrijednost predmeta spora odlučna za obračun parničnih troškova, pa se u takvoj situaciji glede svake parnične radnje visina parničnih troškova obračunava prema vrijednosti predmeta spora u trenutku njezinog poduzimanja, a ne prema konačno uređenom tužbenom zahtjevu;

2. prema odredbi čl. 193. st. 2 ZPP sniženje tužbenog zahtjeva ima značaj povlačenja tužbe, no budući da je riječ o djelomičnom povlačenju tužbe koja nema za posljedicu okončanje postupka pred prvostupanjskim sudom, već se procesne aktivnosti nastavljaju tako da u trenutku smanjenja tužbenog zahtjeva ukupni troškovi i uspjeh stranaka još nisu poznati, o naknadi pojedinačnih troškova koji se odnose na smanjeni dio tužbenog zahtjeva sud treba odlučiti u odluci o glavnoj stvari, a naknadu tih troškova tuženik može ostvariti zajedno s naknadom ostalih troškova obračunatih prema smanjenom tužbenom zahtjevu. Visinu tuženikovih troškova nastalih prije smanjenja tužbenog zahtjeva treba utvrditi prema vrijednosti predmeta spora u trenutku poduzete radnje, a ne prema vrijednosti sniženog tužbenog zahtjeva.“

Izraženo shvaćanje ovog suda da se u situaciji smanjenja tužbenog zahtjeva naknada troškova određuje za poduzete prema vrijednosti predmeta spora u vrijeme njihova poduzimanja nije primjenjivo u svim situacijama, već samo za odluku o zahtjevu za naknadu troška postupka tuženiku, odnosno tužitelju koji je povukao tužbu odmah nakon što je tuženik udovoljio zahtjevu tužitelja.

Prema shvaćanju Građanskog odjela ovog suda od 26. travnja 2021. smanjenje tužbenog zahtjeva (iako nije preinaka tužbe) djelomično je povlačenje tužbe iz članka 193. ZPP. Isto shvaćanje izrazili su i nižestupanjski sudovi.

Stoga o zahtjevu tužitelja za naknadu troškova postupka u situaciji smanjenja tužbenog zahtjeva treba na odgovarajući način primijeniti odredbe ZPP o naknadi troškova postupka u slučaju povlačenja tužbe.

Prema odredbi čl. 158. st. 1. ZPP tužitelj koji povuče tužbu dužan je protivnoj stranci nadoknaditi parnične troškove. Ali, ako je tužba povučena odmah nakon što je tuženik udovoljio zahtjevu tužitelja, troškove postupka tužan je tužitelju naknaditi tuženik. Dakle, tužitelj, osim iznimno, nema pravo na naknadu troškova postupka u slučaju povlačenja tužbe, odnosno, kod djelomičnog povlačenja tužbe, za iznos smanjenog zahtjeva.

Budući da u ovoj pravnoj stvari do smanjenja tužbenog zahtjeva nije došlo nakon djelomičnog udovoljenja zahtjevu tužitelja, to nema mjesta primjeni iznimke iz čl. 158. st. 1. ZPP te tužitelj za radnje poduzete prije smanjenja zahtjeva nema pravo na naknadu troškova postupka prema vrijednosti predmeta spora u trenutku poduzete radnje, već upravo prema vrijednosti predmeta spora smanjenog zahtjeva, a kako su to pravilno i zaključili nižestupanjski sudovi.

vidi i [Rev 941/2022](#)

Čl. 154. st. 1. ZPP

TROŠKOVI POSTUPKA načelo cause

4.5. Revd 913/2020

1. Je li sud ovlašten donijeti odluku da je stranka (tužitelj/protutuženi) djelomično uspjela u sporu ukoliko je u cijelosti usvojen tužbeni zahtjev i u cijelosti odbijen protutužbeni zahtjev?
2. Je li zakonito donijeti odluku da svaka strana snosi svoje troškove parničnog postupka, ako je jedna strana u cijelosti izgubila parnicu, i to pozivom na odredbu članka 158. u vezi s odredbom članka 154. stavak 2. Zakona o parničnom postupku?

Rev 793/2021

(...) odgovor na postavljena pitanja jest da u situaciji kada je tužitelj-protutuženik tužbeni zahtjev u cijelosti prihvaćen, a protutužitelj tužbeni zahtjev u cijelosti odbijen, to je pozivom na odredbu čl. 154. st. 1. ZPP tuženik-protutužitelj kao stranka koja je u cijelosti izgubila parnicu dužna protivnoj stranci naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka.

Čl. 154. st.1. ZPP

TROŠKOVI POSTUPKA načelo cause

4.6.Revd 2166/2020

Može li sud zakonito pozivom na odredbu čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku odbiti tuženika sa zahtjevom za naknadu troškova parničnog postupka koji je u cijelosti uspio u parnici, zbog toga što je tužitelj imao opravdana očekivanja da će uspjeti u parnici a koja su nastala zbog ponašanja tuženika prije podnošenja tužbe?

Rev 914/2021-2

U ovoj pravnoj stvari tužiteljica je u cijelosti izgubila parnicu pa se u tom slučaju valja primijeniti odredba iz čl. 154. st. 1. ZPP koja propisuje da stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci i njezinu umješaču naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka. Pri tome je potpuno nevažno što se događalo prije pokretanja parnice.

Slijedom navedenog odgovor na postavljeno pravno pitanje jest taj da u ovakvim slučajevima, tužiteljica koja u cijelosti izgubi parnicu snosi troškove postupka tuženiku, na temelju gore citirane odredbe.

Čl. 154. st. 2. ZPP

TROŠKOVI VJEŠTAČENJA

4.7.Revd 3277/2020

Ima li tužitelj, pri donošenju odluke o trošku, u situaciji kada tuženik osporava osnovu tužbenog zahtjeva u cijelosti, zbog čega su provedena vještačenja – koje troškove je

predujmio tužitelj, pravo na priznanje (dosudu) tih troškova vještačenja (i pristupa sudskog vještaka) u cijelosti, bez obzira što je tužbenim zahtjevom uspio samo djelomično?"

Rev 994/2021

(...) kod djelomičnog uspjeha u parnici, kada je tuženik osporavao osnovu zahtjeva (kod naknade štete svoju odgovornost), trošak vještačenja koji je predujmio tužitelj se priznaje tužitelju u cijelosti obzirom da je bio potreban bez obzira na uspjeh u parnici (odluka broj Rev 842/2010-2 od 29. rujna 2010., Rev-868/2004-2 od 10. studenoga 2004., Rev 1687/2009-2 od 8. travnja 2010. i dr.).

Čl. 154. st.2. ZPP

DJELOMIČAN USPJEH I TROŠKOVI POSTUPKA

4.8. Revd 1347/2021

1. Je li sud pri donošenju odluke o parničnim troškovima dužan voditi računa ne samo o kvantitativnom uspjehu stranaka u sporu nego i o uspjehu dokazivanja sporne osnove tužbenog zahtjeva?

2. Ima li preciziranje tužbenog zahtjeva smanjenjem početno postavljenog tužbenog zahtjeva tijekom postupka, sukladno nalazu i mišljenju sudskog vještaka, utjecaja na odluku o naknadi parničnih troškova prema odredbi čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 88/08 i 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19), odnosno određuje li se u opisanoj procesnoj situaciji omjer uspjeha stranaka u parnici prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu?

Rev 1249/2021

Odredbom čl. 154. st. 2. ZPP-a, između ostaloga propisano je da se omjer uspjeha u parnici ocjenjuje prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

(....)

U ponovljenom postupku o uspjehu stranaka u parnici odlučit će se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva, dok će se u odnosu na sniženi dio tužbenog zahtjeva odlučiti prema odredbama ZPP-a o povlačenju tužbe, vodeći pri tome računa o tome, jesu li, prema tarifnom razredu s obzirom na vrijednost predmeta spora, isticanjem zahtjeva iznad konačno postavljenog nastali posebni troškovi zastupanja.

Čl. 154. st.1. i Čl. 156. st. 1. ZPP

ODLUČIVANJE O PARNIČNIM TROŠKOVIMA KADA SE ŽALBENI POSTUPAK VODIO ISKLJUČIVO POVODOM ODLUKE O TROŠKU

4.9. Revd 876/2021

Pripada li, izvan okolnosti predviđenih odredbom članka 156. stavak 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP), onoj stranci koja je u cijelosti izgubila parnicu pravo na naknadu troškova izazvanih vođenjem postupka od protivne stranke?

Rev 1229/2021

Ocjenjujući osnovanost revizije prvenstveno treba poći od opće odredbe čl. 154. st. 1. al. 1. ZPP-a, iz koje, doista proizlazi da je stranaka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci i njezinu umješraču naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka.

No, prilikom odlučivanja u ovoj pravnoj stvari, ne može ispustiti iz vida da se, unatoč tome što je tužbeni zahtjev u pogledu glavne stvari odbijen, žalbeni postupak vodio isključivo povodom odluke o trošku postupka te da se glavnina žalbenog postupka iscrpljivala u problematici nametnutoj po tuženicima, koja se odnosi na određivanje visine vrijednosti predmeta spora (.....)

Nakon što su takvi neumjereno visoko postavljeni zahtjevi tuženika bili od strane suda (djelomično) prihvaćeni, tužitelju nije preostalo ništa drugo nego iskoristiti pravna sredstva radi zaštite od takvih izuzetno visokih naloženih mu obveza. Nije se od njega moglo očekivati da u takvoj situaciji prihvati činjenicu da, s obzirom da nije uspio u pogledu glavne stvari, snosi toliko nerazmjerno i neumjereno zatraženu pa i dosuđenu obvezu snošenja izuzetno visokih troškova parničnog postupka; takvo nametanje obveze bi imalo punitivni karakter, a ne karakter naknade troška.

U takovim konkretnim situacijama krajnje nesrazmjernog i neumjerenog postavljanja i, posljedično određivanja vrijednosti predmeta spora pa onda i troška postupka, kada se žalbeni postupak zapravo u potpunosti iscrpljivao u razrješenju toga pitanja i kada je praktično problematika akcesornog potraživanja troška u žalbenom postupku u potpunosti prevladala i postala sama sebi smisao vođenja toga postupka inducirajući izuzetno visoke parnične troškove – tužitelju se ne može uskratiti pravna zaštita u odnosu na odluku donesenu povodom toga zahtjeva tuženika pa tako niti naknada troška takove pravne zaštite.

Čl. 157. ZPP TROŠKOVI I STRANKA KOJA NIJE DALA POVOD ZA TUŽBU

4.10. Revd 3855/2020

Je li tuženica, koja je prije nego se upustila u raspravljanje o glavnoj stvari u odgovoru na tužbu izjavila da se ne protivi tužbi i tužbenom zahtjevu tužiteljice, dala povoda tužbi, te je li u obvezi naknaditi troškove postupka tužiteljici?

Rev 1212/2021

Odluka suda drugog stupnja, za II-tuženu, revidenticu, povoljnija je od odluke suda prvog stupnja jer ne nalaže plaćanje troškova postupka solidarno već na ravne dijelove. Dakle, tužiteljica bi protiv II-tužene, prema rješenju suda prvog stupnja mogla zahtijevati cijeli trošak, dok prema odluci suda drugog stupnja, tužiteljica bi prema II-tuženici mogla zahtijevati samo polovicu navedenog iznosa, dakle drugostupanjskom odlukom II-tuženica nije stavljena u nepovoljniji položaj. Obzirom da se II-tuženica nije žalila na odluku o troškovima suda prvog stupnja koja je nepovoljnija za nju, to II-tužena ne može revizijom pobijati odluku suda drugog stupnja koja je za nju povoljnija.

Čl. 158.st.2. ZPP POVLAČENJE TUŽBE

4.11. Revd 4319/2021

Postoji li obveza tuženika da na temelju odredbe čl. 158. Zakona o parničnom postupku tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u parnici radi proglašenja ovrhe nedopuštenom koja je okončana tužiteljevim povlačenjem tužbe nakon što je u ovršnom postupku povodom žalbe tužitelja (kao ovršenika) viši sud preinačio rješenje o ovrsi i odbio isti taj prijedlog za ovrhu?

Rev 178/2022

Stoga je odgovor na postavljeno pitanje da postoji obveza tuženika da na temelju odredbe čl. 158. st. 2. ZPP tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u parnici radi proglašenja ovrhe nedopuštenom koja je okončana tužiteljevim povlačenjem tužbe nakon što je u ovršnom postupku povodom žalbe tužitelja (kao ovršenika) viši sud preinačio rješenje o ovrsi i odbio isti taj prijedlog za ovrhu.

Čl. 154. st.1. ZPP

OSNOVNO PRAVILO O NAKNADI TROŠKOVA POSTUPKA

4.12. Revd 3290/2020

Pripada li tužiteljici, koja je u cijelosti uspjela u sporu, pravo na naknadu troškova postupka prema odredbi članka 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne

novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 148/11 - proč. tekst, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP)?

[Rev 551/2022](#)

Tužiteljici koja je u cijelosti uspjela u parnici pripada pravo na naknadu troškova postupka sukladno odredbi čl. 154. st. 1. ZPP

Čl. 154. ZPP

ODMJERAVANJE TROŠKOVA U SLUČAJU TUŽBE I PROTUTUŽBE

4.12 Revd 947/2021

U slučaju zajedničkog raspravljanja o tužbi i protutužbi je li vrijednost predmeta spora za odmjeravanje visine naknade za odvjetnički rad zbroj vrijednosti predmeta spora tužbe i protutužbe, te dijele li se troškovi zajedničkog raspravljanja na oba postupka prema vrijednosti predmeta spora iz tužbe i protutužbe, te utvrđuje li se uspjeh stranaka u sporu posebno u odnosu na zahtjev iz tužbe, a posebno za zahtjev iz protutužbe?

[Rev 1356/2021](#)

Kod donošenja odluke o troškovima parničnog postupka u slučaju tužbe i protutužbe valja prvenstveno poći od činjenice da po svojoj pravnoj prirodi protutužba je samostalna tužba pa se i troškovima parničnog postupka samostalno odlučuje o tužbi i protutužbi, odnosno da se o tužbi i protutužbi vrijednost predmeta spora za odmjeravanje visine nagrade za odvjetnički rad obračunava sukladno vrijednosti predmeta spora tužbe odnosno protutužbe, jer svaka od njih po svojoj pravnoj prirodi predstavljaju samostalnu tužbu. Stoga se uspjeh stranaka u sporu posebno utvrđuje u odnosu na zahtjev tužbe, posebno u odnosu na zahtjev iz protutužbe.

Tbr. 8. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje: OT)

PRAVO NA NAKNADU VIŠE OD ČETIRI OBRAZLOŽENA PODNESKA U SLUČAJU KAD JE PRVOSTUPANJSKA ODLUKA UKINUTA I PREDMET VRAĆEN NA PONOVRNO SUĐENJE

4.14. Revd 2089/2021

Da li odredbu Tbr. 8. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 142/12, 107/15) treba tumačiti na način da se ograničava odvjetniku pravo na nagradu za sastavljanje obrazloženih podnesaka na sveukupno 4 takva podneska u svakom prvostupanjskom postupku kojih u parnici može biti više povodom jednog predmeta ili se treba smatrati da odvjetniku pravo na nagradu za sastav obrazloženih podnesaka

pripada za maksimalno 4 podneska bez obzira što je povodom nekog konkretnog predmeta spora, predmet pred prvostupanjskim sudom bio nekoliko puta?

[Rev 396/2022](#)

(...) sud može u određenim slučajevima odredbu Tbr. 8. Tarife tumačiti na način da stranci prizna trošak sastava i više od 4 obrazložena podneska u prvostupanjskom postupku (npr. opravdani razlozi dostave više od 4 obrazložena podneska u postupku).

Čl.154. st.2. u vezi čl. 158. st.1. ZPP

OBRAČUNAVANJE USPJEHA U POSTUPKU - KAD JE TIJEKOM POSTUPKA DOŠLO DO DJELOMIČNE ISPLATE

4.15. Revd 1274/2020

Da li iznos nespornog dijela naknade štete a kojeg tuženik plati tijekom sudskog postupka (tj. nakon podnošenja tužbe, a ne u mirnom postupku) predstavlja uspjeh tužitelja u cjelokupnom postupku, te da li se isti iznos mora uračunati u postotak uspjeha tužitelja u cjelokupnom postupku, ili se taj nesporni dio uračunava u uspjeh tužitelja samo u onoj fazi postupka tj. do trenutka kada je tuženik isplatio taj nesporni dio?

[Rev 226/2021](#)

(...) odgovor na postavljeno pitanje je (u skladu sa već izraženim pravnim shvaćanjem ovoga suda) da iznos nespornog dijela naknade štete koji se isplaćuje tijekom postupka (nakon podnošenja tužbe, a ne u mirnom postupku) predstavlja uspjeh tužitelja u cjelokupnom postupku i da se mora uračunati u postotak uspjeha tužitelja u cjelokupnom postupku.

Čl. 154. st.1. u vezi čl. 155. st.1. ZPP

PRAVO STRANKE NA NAKNADU TROŠKOVA VJEŠTAČENJA KAD JE TROŠKOVE PREDUJMIO SINDIKAT

4.16.Revd 574/2022

Može li uplata troškova vještačenja u korist i za račun stranke od strane sindikata čije je stranka član biti razlog sudu da odbije zahtjev za taj trošak postupka?

[Rev 967/2022](#)

Zaključno, tužena je dužna platiti tužiteljici i troškove vještačenja koje je za tužiteljicu predujmio njezin sindikat, jer se radi o troškovima koji su bili potrebni tužiteljici za vođenje postupka.

Dakle, pravilnom je primjenom odredbe čl. 154. st. 1. u vezi s odredbom čl. 155. st. 1. ZPP valjalo je tužiteljici dosuditi i trošak predujma za provedeno vještačenje.

Čl.154. i 155. ZPP u vezi čl. 188. ZPP

NAKNADA TROŠKOVA POSTUPKA – USPJEH U PARNICI KOD EVENTUALNO KUMULIRANIH ZAHTJEVA

4.17. Revd 1753/2021

U slučaju kada sud prihvati jedan od eventualno kumuliranih zahtjeva postavljenih prema odredbi članka 188. stavak 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 148/11 - proč. tekst, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP), ima li se uspjeh tužitelja u parnici smatrati potpunim te pripada li tužitelju u odnosu na priznati zahtjev pravo na naknadu troškova prema odredbi članka 154. stavak 1. ZPP?

U slučaju kada je prvotno postavljeni tužbeni zahtjev odbijen u odnosu na jedinstvene suparničare, utječe li prihvaćanje eventualno postavljenog tužbenog zahtjeva koji je postavljen samo u odnosu na jednu stranku koja je u prvotno postavljenom tužbenom zahtjevu bila jedinstveni suparničar, na obvezu podmirenja parničnih troškova stranke koja nije obuhvaćena eventualno kumuliranim zahtjevom?

Rev 1172/2021

(...) a čime se praktično daje odgovor i na postavljeno pravno pitanje tužitelja, tužitelj ima pravo na naknadu parničnih troškova (a prvotuzena obvezu naknade tih troškova) no samo u pogledu onih parničnih radnji koje se odnose na dio tužbenog zahtjeva koji je u odnosu na prvotuzenu prihvaćen, a koje su radnje bile potrebne za odluku u tom smislu, dakle samo prema toj konkretnoj tuženoj stranci (ovdje konkretno određene u § 12.-12.2.).

(...)

Odlučujući o reviziji drugotuženika prvenstveno je za naglasiti da u pogledu te stranke tužitelj nije uspio niti u jednom dijelu (glavnog niti podrednog – potonji nije niti bio usmjeren prema drugotuženiku) tužbenog zahtjeva, pa u takvoj situaciji ovaj sud ne vidi razloga izravno i isključivo ne primijeniti odredbu čl. 154. st. 1. ZPP-a. Kod činjenice da je tužbeni zahtjev usmjeren prema drugotuženiku u cijelosti pravomoćno odbijen, čak ni eventualna činjenica postojanja pravnog odnosa jedinstvenog suparničarstva između prvotuzene i drugotuženika (što je jedan od elemenata po drugotuženiku postavljenog pitanja – v. § 3.) ne utječe, bar u konkretnom slučaju, na zaključak iz prethodne alineje.

Čl. 154. st. 2. ZPP u vezi čl. 161. st.1. ZPP i 37. ZPP

VRIJEDNOST PREDMETA SPORA KOD SUBJEKTIVNE KUMULACIJE

4.18. Revd 2816/2020

Kada odlučuje o troškovima postupka primjenom čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku, da li je zakonita odluka suda kada trošak radnji poduzetih u postupku odmjerava s obzirom na vrijednost predmeta spora prema presuđenom tužbenom zahtjevu, a ne konačno postavljenom tužbenom zahtjevu?

[Rev 486/2021](#)

(...)kod subjektivne kumulacije, postojanje udjela suparničara podrazumijeva da ti udjeli predstavljaju zbroj vrijednosti pojedinih zahtjeva, pa je stoga kod donošenja odluke o troškovima parničnog postupka vrijednost predmeta spora pravilno utvrditi zbrajanjem vrijednosti zahtjeva svih tužitelja (u tom smislu i odluka ovog suda broj Rev 2752/2011-2 od 22. rujna 2015.).

Čl. 154. st.4. i čl. 156. u vezi čl. 186.a ZPP

TROŠKOVI POSTUPKA MIRENJA

4.19. Revd 1772/2022

Može li se u situaciji kada je Republika Hrvatska u postupku mirnog rješenja spora radi priznanja prava vlasništva predložila podnositelju zahtjeva izvođenje dokaza u smislu čl. 186 a st. 10. ZPP-a na što podnositelj nije pristao, već je pokrenuo parnični postupak u kojem su izvedeni upravo oni dokazi čije je izvođenje predložila Republika Hrvatska i temeljem kojih je donesena sudska odluka, primijeniti odredba čl. 154. st. 4. ZPP-a, a sve polazeći od odredbi čl. 186 a st. 1., čl. 186. st. 1. u svezi odredbe čl. 219. st. 1. ZPP-a?

[Rev 1084/2022](#)

Dakle, u postupcima mirenja kao što je u širem smislu i postupak propisan odredbom čl. 186.a ZPP, koji postupci su, osim u dijelu koji propisuje obvezu pristupanja mirenju, dobrovoljni, ne može se strankama naložiti kako će postupati u tim postupcima, niti zaključiti da su svojim postupanjem ili nepostupanjem krivi za troškove budućeg parničnog postupka. Dakle, na ovaj slučaj rješavanja spora, ne treba primijeniti načela parničnog postupka na koja se poziva revident, niti se ona mogu dovesti u vezu s eventualnim skrivljenim ponašanjem.

Tarifa o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika

TROŠAK ZA SASTAV PRIGOVORA PROTIVNIKA OSIGURANJA

4.20. Revd 1727/2020

Koji se broj i točka Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika treba primjenjivati pri odlučivanju o pravu na odvjetnički trošak za sastavljanje jedinog podneska – prigovora kojim protivnik osiguranja prigovara i protivi se prijedlogu za donošenje rješenja o osiguranju – privremene mjere?

Rev 93/2021

odgovor na pitanje (...) ovisi o tome je li taj podnesak podnesen tijekom zasebnog ovršnog postupka ili postupka osiguranja, u kojem slučaju se primjenjuje Tbr. 11. točka 1. OT, ili tijekom parničnog postupka, u kojem slučaju se primjenjuje Tbr. 8. točka 2. OT.

Čl. 158. ZPP

PRAVO TUŽITELJA NA NAKNADU TROŠKOVA U SITUACIJI KAD JE TUŽBA POVUČENA

4.21. Revd 5599/2021

Da li je za ostvarivanje prava na naknadu parničnih troškova tužitelju sukladno čl. 158. st. 2. ZPP-a presudno da li je tužitelj tužbu povukao odmah nakon što je tuženik udovoljio tužbenom zahtjevu ili je presudno da između trenutka kada je tuženik udovoljio tužbenom zahtjevu i trenutka kada je tužitelj povukao tužbeni zahtjev nije za tuženika nastao dodatni parnični trošak (tj. nije obavljena niti jedna procesna radnja povodom koje bi nastao za tuženika ili bilo koju stranu u postupku nastao dodatni parnični trošak)?

Rev 965/2022

Prema pravnom shvaćanju ovog suda, za ostvarivanje prava na naknadu parničnih troškova tužitelju (prema st. 2. čl. 158. ZPP) odlučno da između trenutka kada je tuženik udovoljio tužbenom zahtjevu i trenutka kada je tužitelj povukao tužbu, nije bilo procesnih aktivnosti u parnici povodom kojih bi (za tuženika ili bilo koju stranu u postupku) nastao dodatni parnični trošak.

Čl.154. ZPP

NAKNADA TROŠKOVA VJEŠTAČENJA

4.22. Revd 2281/2022

Je li sud dužan stranci koja je snosila trošak medicinskog vještačenja taj trošak priznati u cijelosti bez obzira na visinu dosuđenog iznosa i bez obzira na omjer uspjeha stranaka u parnici?

[Rev 1265/2022](#)

Naime, u slučaju kada je tužitelj djelomično uspio u sporu u kojem je tuženik osporavao osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, zbog čega je bilo potrebno provesti vještačenje za koje je tužitelj prethodno snosio troškove, tužitelju se takvi troškovi trebaju priznati u cijelosti, bez obzira na visinu dosuđenog iznosa. Navedeno pravno shvaćanje ovaj sud je već zauzeo u svojim odlukama poslovni broj Rev 660/2021 od 14. rujna 2021. i Rev 291/2015-2 od 2. listopada 2018.

Čl. 154. ZPP

ODMJERAVANJE PARNIČNIH TROŠKOVA

4.23. Revd 2010/2021

Treba li sud prilikom dosude troškova parničnog postupka cijeliti uspjeh stranaka kako u kvalitativnom tako i u kvantitativnom smislu, i to kada su u konkretnom predmetu određene parnične radnje nastale prvenstveno zbog osporavanja osnove tužbenog zahtjeva čiju vrijednost sud uzima kao vrijednost predmeta spora?

[Rev 727/2022](#)

Iz spisa proizlazi da je tuženica tijekom cijelog prvostupanjskog postupka, osporavala tvrdnje tužitelja o ulaganjima u njenu nekretninu odnosno osporavala je osim visine i osnovu potraživanja zbog čega su nastali troškovi izvođenja dokaza saslušanjem svjedoka i stranaka, uviđaja i vještačenja. Stoga je u ovoj parnici bilo potrebno ocijeniti uspjeh stranaka u kvalitativnom i u kvantitativnom smislu, sukladno odredbi čl. 154. st. 2. ZPP, što su sudovi propustili učiniti.

Tbr. 7.2. OT

JEDNOKRATNA NAGRADA ZA ZASTUPANJE ZA CJELOKUPNI PRVOSTUPANJSKI POSTUPAK

4.24. Revd 3481/2020

Kad je nakon ukidne odluke predmet (smetanje posjeda, razvod braka, radni spor itd.) na koji se odnosi Tbr. 7.2 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN

142/12, 103/14, 118/14 i 107/15) vraćen na ponovni postupak pred sud prvog stupnja, da li se u tom slučaju strankama priznaje jedna jednokratna nagrada u visini 200 bodova, ili dvije jednokratne nagrade u visini 200 bodova?

[Rev 1030/2022](#)

Odvjetnik koji zastupa stranku u sporovima za zakonsko uzdržavanje ili dokidanje obveze uzdržavanja, sukladno odredbi Tbr. 7. toč 2. al. 7 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 148/09) ima pravo na jednokratnu nagradu u visini od 200 bodova za cijeli prvostupanjski postupak bez obzira na to je li prvostupanjska presuda ukinuta u žalbenom postupku i predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Čl. 158. st.1. ZPP

4.25. Revd 3685/2021

Predstavlja li smanjenje tužbenog zahtjeva djelomično povlačenje tužbe, odnosno pripada li tuženiku u odnosu na smanjeni dio tužbenog zahtjeva pravo na naknadu troškova postupka sukladno odredbi čl. 158. st. 1. Zakona o parničnom postupku?

[Rev 36/2022](#)

U pobijanom rješenju odbijena je žalba tuženika kao djelomično neosnovana u dijelu kojim je tuženiku naloženo naknaditi tužiteljici parnični trošak u iznosu od 6.171,90 kn uz obrazloženje suda da u konkretnom slučaju tužitelj nije povukao tužbu, već je smanjio tužbeni zahtjev, što se može smatrati djelomičnim povlačenjem tužbe, ali nije jasno u kojem iznosu tuženica smatra da bi joj tužiteljica trebala naknaditi parnični trošak primjenom odredbe čl. 158. st. 1. ZPP iz razloga što je odredbom čl. 164. st. 2. ZPP propisano da je stranka dužna u zahtjevu određeno navesti troškove za koje traži naknadu, a tuženica to u svom zahtjevu za naknadu troškova nije navela za koje radnje i u kojem točno iznosu potražuje naknadu parničnog troška zbog djelomičnog povlačenja tužbe stoga u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke za primjenu odredbe čl. 158. ZPP.

Iz pobijane presude proizlazi da je sud zaključio da se radi o djelomičnom povlačenju tužbe, ali da nisu ispunjene pretpostavke za primjenu odredbe čl. 158. ZPP jer tuženica nije navela za koje radnje i u kojem točno iznosu potražuje naknadu parničnog troška zbog djelomičnog povlačenja tužbe, pa je stoga valjalo reviziju tužitelja na temelju odredbe čl. 393. st. 1. ZPP odbiti kao neosnovanu.

vidi i [Rev 406/2022](#)

Čl.154. st.2. ZPP

OCJENA USPJEHA U POSTUPKU KAD JE UTVRĐENA SUODGOVORNOST

4.26. Revd 1135/2022

Da li se u postupcima radi naknade štete pitanje suodgovornosti treba cijeniti kao uspjeh glede osnove tužbenog zahtjeva te da li je tužitelj kojem je dosuđena naknada štete razmjerno utvrđenoj suodgovornosti uspio s osnovom tužbenog zahtjeva u cijelosti?

[Rev 983/2022](#)

Stoga je odgovor na postavljeno pravno pitanje da se u postupcima radi naknade štete pitanje suodgovornosti treba cijeniti kao razmjerni uspjeh glede osnove tužbenog zahtjeva i ne može se raditi kod suodgovornosti da postoji uspjeh s osnovom tužbenog zahtjeva u cijelosti.

Čl. 155. st.1. ZPP

NAKNADA TROŠKOVA MEDICINSKOG VJEŠTAČENJA

4.27. Revd 2095/2022

Treba li se trošak medicinskog vještačenja u postupku naknade imovinske štete priznati tužitelju u cijelosti neovisno o omjeru uspjeha stranaka u parnici imajući u vidu da bez njegova provođenja sud ne bi mogao utvrditi odlučne činjenice o opsegu i visini pretrpljene neimovinske štete, u situaciji kada visina troškova vještačenja nije u vezi s visinom tužbenog zahtjeva?

[Rev 204/2023](#)

prema usvojenoj sudskoj praksi ovoga suda kod djelomičnog uspjeha u parnici, kada je tuženik osporavao osnovu zahtjeva (kod naknade štete svoju odgovornost), trošak vještačenja koje je predujmio tužitelj priznaje se tužitelju u cijelosti obzirom da je bio potreban bez obzira na uspjeh u parnici. Navedeno pravno shvaćanje zauzeto je primjerice u odluci ovoga suda Rev-994/21 od 14. rujna 2021.

Čl. 154. st.1 i čl. 155. ZPP

NAKNADA TROŠKOVA ZASTUPANJA NA ROČIŠTU ZA OBJAVU PRESUDE

4.28. Revd 329/2022

Pripada li stranci zastupanoj po punomoćniku odvjetniku naknada troškova zastupanja na ročištu za objavu presude na temelju odredbi čl. 154. st. 1. ZPP i čl. 155. st. 1. ZPP?

[Rev 832/2022](#)

Stranci zastupanoj po punomoćniku odvjetniku pripada naknada troškova zastupanja na ročištu za objavu presude temeljem čl. 154. st. 1. i čl. 155. st. 1. ZPP.

vidi i [Rev 935/2022](#)

Čl. 164. st.8 u vezi čl. 295. st.2. ZPP

ZAHTJEV ZA NAKNADU TROŠKOVA POSTUPKA KOD PRESUMIRNAOG POVLAČENJA TUŽBE

4.29. Revd 2557/2021

Mora li stranka u postupku koji je okončan presumiranim povlačenjem tužbe sukladno odredbi čl. 295. st. 2. Zakona o parničnom postupku, naknadu parničnog troška zahtijevati u roku od petnaest dana od dostave obavijesti ili odluke o presumiranom povlačenju tužbe, ili to stranka može učiniti i ranije, i to prije završetka raspravljanja koje prethodi odlučivanju o troškovima i je li tada takav zahtjev pravodoban?

[Rev 1220/2021](#)

(...) odgovor na postavljeno pitanje bio bi taj da stranka, u postupku koji je okončan presumiranim povlačenjem tužbe, naknadu troškova postupka, zahtjev za naknadu kojih je već jednom podnijela tijekom postupka, nije dužna ponovno zahtijevati u podnesku iz čl. 164. st. 8. ZPP, u roku od 15 dana od dostave rješenja o povlačenju tužbe.

Čl.154. st.1. ZPP

TROŠAK ŽALBENOG POSTUPKA

4.30. Revd 881/2022

Ima li stranka koja je uspjela sa žalbom pravo na troškove postupka sastava žalbe po odvjetniku i troškove pristojbe na žalbu?

[Rev 263/2023](#)

Stranka koja je uspjela sa žalbom ima pravo na troškove postupka sastava žalbe po odvjetniku i troškove pristojbe na žalbu.

Čl. 84. st. 2. toč. 4., čl. 85. st.3. ZPP

TROŠKOVI PRIVREMENOG ZASTUPNIKA

4.31. Revd 4153/2021

Ima li odvjetnik koji je rješenjem suda postavljen stranci u postupku kao privremeni zastupnik pravo na nagradu i naknadu za svoj rad, te tko je dužan snositi sredstva za rad privremenog zastupnika?

Rev 267/2023

Sredstva za pokriće troškova postavljanja i rada privremenog zastupnika tuženika bio je dužan predujmiti tužitelj, a troškovi predujma ulaze u njegov parnični trošak, s time da je tuženik, kojem je postavljen privremen zastupnik, dužan nadoknaditi te troškove tužitelju.

Čl.339. st.1. u vezi čl. 164. st.3. ZPP

DOPUNSKO RJEŠENJE O TROŠKOVIMA POSTUPKA

4.32 Revd 4561/2021

1. Ako sud prilikom donošenja odluke o glavnoj stvari nije odlučio i o troškovima postupka, je li stranka dužna postupiti u skladu s odredbom čl. 339. st. 1. ZPP i u roku od 15 dana od primitka odluke o glavnoj stvari predložiti sudu donošenje dopunske odluke o trošku?

2. Je li stranka prekludirana u predlaganju donošenja dopuskog rješenja o troškovima postupka ako je takav prijedlog istakla protekom roka od 15 dana od primitka odluke o glavnoj stvari bez obzira što je ranije pravodobno postavila zahtjev za naknadu troškova postupka u skladu s odredbom čl. 164. Zakona o parničnom postupku?

Rev 211/2022

sukladno pravnom shvaćanju ovog suda, u situaciji kad sud prilikom donošenja odluke o glavnoj stvari nije odlučio i o troškovima postupka, stranka je dužna postupiti u skladu s odredbom čl. 339. st. 1. ZPP i u roku od 15 dana od primitka odluke o glavnoj stvari predložiti sudu donošenje dopunske odluke o trošku. Ako je takav prijedlog istaknula protekom roka od 15 dana od primitka odluke o glavnoj stvari, bez obzira što je ranije pravodobno postavila zahtjev za naknadu troškova postupka u skladu s odredbom čl. 164. st. 3. ZPP, stranka je prekludirana u predlaganju donošenja dopuskog rješenja o troškovima postupka.

Tbr. 9. toč. 1. OT

***TROŠAK PRIPREMNOG ROČIŠTA NA KOJEM JE TUŽENIK IZLOŽIO TUŽBU,
A TUŽENIK ODGOVOR NA TUŽBU***

4.33. Revd 3501/2020

Može li se pripremno ročište smatrati ročištem na kojemu se raspravlja o glavnoj stvari ako je tužitelj na njemu izložio tužbu, a tuženik odgovor na tužbu? Smatra li se izlaganje tužbe i predlaganje dokaza kojima se dokazuju izložene činjenice, raspravom o glavnoj stvari?

[Rev 771/2021](#)

Zato se prvo pripremno ročište na kojemu je tužitelj izložio tužbu, a tuženik odgovor na tužbu, smatra ročištem na kojemu se raspravljalo o glavnoj stvari u smislu odredbe Tbr. 9. toč. 1. OT, dok, s druge strane, za primjenu te odredbe, nije odlučno jesu li na tom ročištu predloženi dokazi.

Čl. 154. st.2. u vezi čl. 155. ZPP

TROŠAK MEDICINSKOG VJEŠTAČENJA

4.34. Revd 2170/2021

Je li sud dužan prilikom donošenja odluke o troškovima parničnog postupka voditi računa ne samo o visini odbijenog odnosno prihvaćenog tužbenog zahtjeva već i o osnovi tužbenog zahtjeva te tužitelju u slučaju kada je tuženik osporavao visinu tužbenog zahtjeva zbog čega je izvršeno vještačenje i izvedeni drugi dokazi (usmeno saslušanje vještaka) za koje je tužitelj prethodno snosio troškove priznati tužitelju troškove postupka, bez obzira na visinu dosuđenog iznosa?

[Rev 404/2022](#)

Stranci koja je snosila trošak medicinskog vještačenja u postupcima radi naknade štete treba taj trošak priznati u cijelosti bez obzira na omjer djelomičnog uspjeha u odnosu na visinu dosuđenog zahtjeva neovisno o tome što je osnov tražbine među strankama bio nesporan ako je bila sporna visina zahtjeva.

Čl. 154. st.2. ZPP

Čl. 354. st.2. toč. 6. ZPP

TROŠAK VJEŠTAČENJA RAZMJERNO USPJEHU PREMA POJEDINOJ OSNOVI

ONEMOGUĆAVANJE STRANKE U RASPRAVLJANJU NEDOSTAVLJANJEM ŽALBE NA ODGOVOR

4.35. Revd 4905/2021

1. Je li od utjecaja na zakonitost drugostupanjske odluke, kojom se prihvaća žalba tuženika i djelomično preinačava prvostupanjska presuda na način da se djelomično odbija tužbeni zahtjev tužitelja, okolnost da prvostupanjski sud tužitelju nije dostavio na odgovor žalbu tuženika u smislu čl. 359. ZPP nego je jedan dan nakon njezinog zaprimanja žalbu tuženika s popratnim izvješćem poslao na viši sud uskrativši tužitelju mogućnost da raspravlja pred sudom, čime je posljedično postupljeno protivno odredbi čl. 354. st. 2. toč. 6. i čl. 360. st. 1. Zakona o parničnom postupku?

2. Je li pravilnim tumačenjem odredbe čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku prilikom donošenja odluke o parničnom trošku, utvrđujući omjer uspjeha u parnici, sudu dopušteno zanemariti uspjeh dokazivanja u pogledu pravne osnove zahtjeva i omjer uspjeha u parnici ocijeniti isključivo matematički u odnosu na konačno postavljene tužbeni zahtjev?

3. Je li pravilna odluka suda kojom se tužitelju u parnici niti djelomično ne dosuđuje predujmljeni trošak financijskog vještačenja koje je bilo nužno za utvrđenje visine potraživanja koje sud dosuđuje tužitelju, a visina kojeg je utvrđen upravo provedenim financijskim vještačenjem?

[Rev 246/2022](#)

Osnovana je tvrdnja revidenta da je u situaciji kad je drugostupanjski sud odlučio o žalbi tuženice, a da prvostupanjski prethodno nije, postupajući sukladno odredbi čl. 359. st. 1. ZPP-a, žalbu dostavio na odgovor tužitelju, pri čemu je žalba tužitelja djelomično prihvaćena, onemogućio tužitelja u raspravljanju te je time počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP-a. Ovi navodi ujedno predstavljaju odgovor na prvo dopušteno pitanje.

(...)

Prema dijelu odredbe čl. 154. st. 2. ZPP-a, a koja odredba se s obzirom na vrijeme donošenja prvostupanjske presude, na temelju prijelazne odredbe čl. 117. st. 3. Zakona o izmjenama i dopunama zakona o parničnog postupku („Narodne novine“, broj 70/19) primjenjuje u konkretnoj situaciji, omjer uspjeha stranaka u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva. Tekst navedene odredbe ujedno predstavlja i odgovor na drugo dopušteno pitanje.

U situaciji kad je vještačenje provedeno radi utvrđenja činjenica po više pravnih osnova, a tužitelj u parnici uspije sa zahtjevom na temelju neke od osnova, tužitelj

ima pravo na naknadu troškova vještačenja razmjerno uspjehu u parnici prema pojedinoj osnovi. Međutim, ako se zahtjev tužitelja temelji samo na jednoj osnovi, ali u visini tužbeni zahtjev nije prihvaćen u cijelosti, tada prema ustaljenoj praksi ovog suda, tužitelj ima pravo na naknadu troškova vještačenja u cijelosti, kao troškova potrebnih za vođenje parnice. Navedeno predstavlja odgovor na treće dopušteno pitanje.

NAKNADA TROŠKOVA POSTUPKA I USPJEH U SPORU

Čl.154. st.2. ZPP

4.36. Revd 4547/2021

Da li sud posjeduje dovoljno stručno prometno ili medicinsko znanje za utvrđivanje bitnih činjenica u postupku odnosno da li je provođenje prometnog ili medicinskog vještačenja nužno za utvrđivanje bitnih činjenica u postupku pa se navedeni trošak mora dosuditi tužitelju u cijelosti, bez obzira na postotak njegova uspjeha u postupku?

Da li sud tuženiku treba priznati trošak provedenog kombinirano prometno sudsko-medicinskog vještačenja, iako je isto vještačenje upravo potvrdilo navode iz tužbe pa taj trošak nije bio potreban za vođenje postupka?

Rev 24/2023

odluku o naknadi troškova nastalih tužitelju radi provedbe vještačenja nije valjalo vezivati uz uspjeh stranaka u postupku (obzirom da su nastali kako bi tužitelj uopće ostvario bilo koju zaštitu koja mu pripada, odnosno obzirom da bi u konkretnom slučaju ionako nastali neovisno od tog uspjeha: zbog pristupa tuženika predmetu spora bili su potrebni za odluku o tome predmetu),

- s time da je o naknadi ostalih troškova (pa i troška vještačenja po prijedlogu tuženika: obzirom da su dobivena utvrđenja i temeljem toga vještačenja utjecala na uspjeh tužitelja i tuženika) valjalo suditi i sukladno omjeru uspjeha stranaka i to kako u dokazivanju osnove tužbenog zahtjeva - tako i u odnosu na njegovu visinu (za dokazivanje koje su u pretežitom i nastali troškovi postupka), ali i obzirom da je tužitelj bio prisiljen pokrenuti sudski postupak kako bi ostvario zaštitu koja mu pripada (svoj legitimni cilj) - brižljivom ocjenom svih okolnosti konkretnog slučaja, pa i potrebe (prema odredbi čl. 155. st. 1. ZPP-a) troškova nastalih za okončanje postupka - ali i za njegovo svrhovito vođenje.

TROŠKOVI POSTUPKA KOD DJELOMIČNOG USPJEHA U PARNICI

Čl. 154. st.2. ZPP

4.37. Revd 5393/2021

Treba li kod djelomičnog uspjeha u sporu pri odlučivanju o troškovima postupka uzeti u obzir kako tužitelj tako i tuženikov uspjeh u parnici?

[Rev 823/2022](#)

Osnovano revident navodi da je odluka drugostupanjskog suda o troškovima postupka pod točkom III. izreke, u suprotnosti s pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske koje je izraženo u brojnim odlukama (primjerice u odlukama broj Rev x 182/2012-2 od 6. lipnja 2012. i broj Rev 720/2011-2 od 2. travnja 2014.), prema kojem pri odlučivanju o troškovima parničnog postupka treba uzimati u obzir i tužitelj i tuženikov uspjeh u parnici. Naime, drugostupanjski sud je tužiteljima dosudio parnični trošak razmjerno njihovom uspjehu u sporu, ne uzimajući pritom u obzir i uspjeh tuženika u ovoj parnici, niti trošak koji je tuženiku bio potreban za vođenje parnice.

U skladu s navedenim pravnim shvaćanjem ovog suda, budući su u ovoj parnici tužitelji djelomično uspjeli u sporu, sud je trebao uzeti u obzir i uspjeh tuženika, te nakon odmjeravanja parničnog troška tužitelja i parničnog troška tuženika potrebnih za vođenje parnice, iznos tužiteljeva troška umanjiti za iznos troška koji bi prema uspjehu u sporu tužitelj bio dužan naknaditi tuženiku. Tek nakon tako utvrđenog parničnog troška može se odlučiti koja stranka je dužna i u kojem iznosu naknaditi protivnoj stranci parnične troškove.

TROŠAK POSTUPKA U SLUČAJU KAD STRANKA U CIJELOSTI USPIJE U SPORU

Čl.154. st.1. ZPP

4.38. Revd 3106/2020

Je li sud ovlašten donijeti odluku da svaka stranka snosi svoje troškove parničnog postupka u slučaju kad samo jedna stranka u cijelosti uspije u sporu, a druga u cijelosti izgubi spor?

[Rev 1286/2021](#)

Tužbeni zahtjev tužitelja je u cijelosti odbijen, ali tužbeni zahtjev tuženika je prihvaćen, pa je upravo tuženik u cijelosti uspio u sporu. Stoga se o troškovima postupka u ovom predmetu odlučuje temeljem čl. 154. st. 1. ZPP.

TROŠKOVI PRIVREMENOG ZASTUPNIKA

Čl.84. st.1. i čl. 85. st. 3. ZPP

4.39. Revd 2177/2020

Tko je dužan snositi troškove zastupanja privremenog zastupnika u postupcima pred sudom u slučajevima kada je rješenjem suda odvjetnik postavljen kao privremeni zastupnik stranci?

Treba li odvjetnicima koji rješenjem suda budu postavljeni kao privremeni zastupnik strankama u postupku pred sudom, umanjiti naknada za zastupanje u visini 50% iznosa Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika primjenom Pravilnika o visini i načinu isplate naknade za skrbnika (Narodne novine br. 5/14)?

[Rev 169/2021](#)

Troškove vezane za zastupanje tuženika kome je sud postavio privremenog zastupnika - odvjetnika prethodno snosi tužitelj. O zahtjevu privremenog zastupnika za naknadu troškova zastupanja odlučuje sud i koji ga je postavio.

Privremeni zastupnik postavljen iz redova odvjetnika ima pravo na naknadu prouzročenih troškova na ime zastupanja tuženika prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

Troškovi koje je tužitelj prethodno snosio, vezano za zastupanje tuženika po privremenom zastupniku, ulaze u ukupne parnične troškove tužitelja, a odluku o tome hoće li ih u konačnici snositi tuženik, kojeg je zastupao privremeni zastupnik, donosi sud ovisno o uspjehu stranaka u postupku.

vidi i [Rev 1013/2021](#)

Čl.158. st.1. i 2. u vezi čl. 155. st.1.i čl. 163. i 186.a. ZPP

TROŠAK POSTUPKA – PRAVO REPUBLIKE HRVATSKE NA NAKNADU TROŠKOVA

4.40. Revd 3704/2022

Ima li tužena, Republika Hrvatska, zastupana po zakonskom zastupniku (Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske), u slučaju povlačenja tužbe od strane tužitelja (i u tom smislu donošenja rješenja kojim se utvrđuje da je tužba povučena), pravo na naknadu troška sastava podnesenog odgovora na zahtjev tužitelja za mirno rješenje spora (u smislu čl. 186.a Zakona o parničnom postupku)?

[Rev 196/2023](#)

Dakle, za zaključiti je da je pravilnom primjenom odredbe čl. 155. st. 1. ZPP tuženikov trošak odgovora na zahtjev bio potreban za vođenje ovog postupka, slijedom čega je i Republici Hrvatskoj valjalo dosuditi taj trošak.

5. ČLANAK 186.a ZPP

Čl. 186.a ZPP u vezi čl. 71.st.1. ZOO i čl. 67. st.1. ZOO

PODNOŠENJE ZAHTJEVA ZA MIRNO RJEŠENJE SPORA U SLUČAJU *Actio pauliane*

5.1. Revd 2104/2020

Mora li se Republika Hrvatska prije podnošenja tužbe za pobijanje dužnikove pravne radnje prema odredbama dijela prvoga, glave V., odjeljka 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/06, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18) osobama protiv kojih namjerava podnijeti tužbu koje imaju prebivalište ili sjedište u Republici Hrvatskoj obratiti sa zahtjevom za mirno rješenje spora?

[Rev 32/2021-2](#)

Prema odredbi čl. 71. st. 1. ZOO tužba za pobijanje dužnikovih pravnih radnji može se podnijeti u roku od jedne godine za raspolaganje iz čl. 67. st. 1. ZOO, a za ostale slučajeve u roku od tri godine. Prema pravnom shvaćanju ovoga suda odredba čl. 186.a st. 1. ZPP kod navođenja iznimke iz obveze obraćanja sa zahtjevom za mirno rješenje spora prije podnošenja tužbe imala je u vidu upravo ovakve slučajeve. Odredba čl. 71. st. 1. ZOO je *lex specialis* koji propisuje rokove za podnošenje tužbe radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji. Stoga je drugostupanjski sud u ovoj pravnoj stvari pogrešno protumačio odredbu čl. 186.a st. 1. i 8. ZPP jer u parničnim postupcima povodom tužbi radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji ne postoji obveza za obraćanje sa zahtjevom za mirno rješenje spora stranaka u smislu odredbe čl. 186.a st. 1. ZPP.

Čl. 186.a. ZPP

SADRŽAJ ZAHTJEVA ZA MIRNO RJEŠENJE SPORA

5.2. Revd 4830/2021

Da li je u zahtjevu za mirno rješenje spora i tužbenom zahtjevu navođenje broja katastarske čestice i katastarske općine, dostatna osnova za donošenje meritorne odluke suda, nakon što je tuženik dostavio očitovanje na zahtjev za mirno rješenje spora, odgovor na tužbu, upustio se u raspravljanje a sud donio rješenje o zabilježbi spora i proveo dokazni postupak, odnosno, da li odbacivanje tužbe zbog ne navođenja površine katastarske čestice u zahtjevu za mirno rješenje spora, predstavlja pretjerani formalizam koji tužitelju uskraćuje pravo na vođenje parničnog postupka radi utvrđenja prava vlasništva?

[Rev 328/2022](#)

No, kada je predmet spora nekretnina (zemljište), kada se tužiteljica prije podnošenja tužbe obratila tuženiku sa zahtjevom za mirno rješenje spora, kada je u tom zahtjevu predmet spora naznačila brojem katastarske čestice i katastarskom općinom (bez

navođenja površine te katastarske čestice), kada među strankama nije bilo nejasnoća u pogledu predmeta spora (odredivosti nekretnine) te kada je tužiteljica i tužbenim zahtjevom na isti način označila predmet spora, onda je nepravilan zaključak drugostupanjskog suda da tužiteljica prije podnošenja tužbe nije postupila sukladno odredbi čl. 186.a st. 1. i st. 8. ZPP.

Čl. 186.a. ZPP u vezi čl. 154. st. 1.ZPP

REPUBLIKA HRVATSKA DUŽNA JE NAKNADITI TROŠKOVE POSTUPKA TUŽITELJICI KOJI SU NASTALI ZBOG TOGA JER U POSTUPKU MIRNOG RJEŠENJA SPORA SUKLADNO ODREDBI ČL. 186.A ZPP NIJE PRIZNALA TUŽBENI ZAHTJEV

5.2. Revd 251/2021

(Troškovi postupka)

Da li je tužena Republika Hrvatska dužna naknaditi parnični trošak tužiteljici koji je nastao zbog toga jer Republika Hrvatska u postupku mirnog rješenja spora sukladno odredbi iz čl. 186.a Zakona o parničnom postupku odbija priznati zahtjev za mirno rješenje spora pa je tužiteljica morala pokrenuti parnični postupak u kojem je u cijelosti uspjela s tužbom u pogledu glavnog zahtjeva?

Rev 1430/2021

(...) na predmetno pitanje valja odgovoriti da je tuženica Republika Hrvatska dužna naknaditi troškove postupka tužiteljici koji su nastali zbog toga jer Republika Hrvatska u postupku mirnog rješenja spora sukladno odredbi čl. 186.a ZPP nije priznala tužbeni zahtjev pa je tužiteljica morala pokrenuti parnični postupak u kojem je u cijelosti uspjela glede glavnog zahtjeva.

Čl. 186.a st.1. i 6 ZPP

POSTUPANJE PO ČL. 186.a ZPP KAD JE U TUŽBENOM ZAHTJEVU NAZNAČENA VEĆA POVRŠINA NEKRETNINE U ODNOSU NA POVRŠINU NAZNAČENU U PRIJEDLOGU ZA MIRNO RJEŠENJE SPORA

5.4. Revd 872/2022

Je li sud ovlašten odbaciti tužbu temeljem čl. 186.a st. 6. Zakona o parničnom postupku zbog činjenice da je tužitelj nakon provedenog geodetskog vještačenja naveo veću površinu nekretnine u odnosu na onu površinu koju je prije podnošenja tužbe naveo u prijedlogu za mirno rješenje spora postupajući po čl. 186.a st. 1. ZPP?

Rev 671/2022

Svrha postupka iz čl. 186.a ZPP je izbjegavanje nepotrebnog sudskog spora ukoliko se spor može riješiti na miran način. Pravilno drugostupanjski sud zaključuje da identitet predmeta spora iz zahtjeva za mirno rješenje spora mora biti istovjetan tužbenom zahtjevu, jer se u protivnom ne ostvaruje svrha postupka iz navedenog zakonskog članka. No, u konkretnom slučaju kada je tužitelj nakon provedenog vještačenja u ovom parničnom postupku promijenio predmet spora samo na način da zahtijeva vlasništvo spornog dijela (iste) predmetne nekretnine u većoj površini od površine naznačene u zahtjevu za mirno rješenje spora, te kada među strankama nije bilo nesporazuma o predmetu spora (tužena niti do zaključenja glavne rasprave, a niti u žalbi ničim ne ukazuje da bi njezin odnos prema tužitelju bio drugačiji da je tužitelj već u zahtjevu za mirno rješenje spora naveo površinu koju je naveo u konačno određenom tužbenom zahtjevu, tužitelj je ostvario procesnu pretpostavku za podnošenje tužbe i sa konačno određenim tužbenim zahtjevom. I u takvoj situaciji ostvarena je svrha postupka iz čl. 186.a ZPP, jer su obje stranke na isti način prepoznale predmet spora, a tužena se zahtjevu tužitelja protivila osporavajući osnovanost tog zahtjeva (a ne osporavajući samu površinu spornog dijela predmetne nekretnine). Stoga, očito je da bi tužena odnosno prije navedeno Državno odvjetništvo odbilo zahtjev tužitelja za mirno rješenje spora i da je tužitelj u tom zahtjevu naveo veću površinu spornog dijela predmetne nekretnine. Dakle i u toj situaciji tužitelj bi bio primoran podnijeti tužbu tj. i u toj situaciji ne bi bio izbjegnuta sudski spor.

Dakle, pravno shvaćanje drugostupanjskog suda u odnosu na konkretan slučaj pokazuje se pretjerano formalistički.

Čl. 186.a st.1. u vezi čl. 10. st.1. i 2. Zakona o zemljišnim knjigama (dalje: ZZK)

U ZAHTJEVU NIJE NAVEDENA POVRŠINA KATASTARSKE ČESTICE

5.5. Revd 4077/2021

Ima li se smatrati da je procesna pretpostavka za podnošenje tužbe i vođenje parničnog postupka ispunjena i u situaciji kada u zahtjevu za mirno rješenje spora uz navođenje broja katastarske čestice i katastarske općine nije navedena površina katastarske čestice?

Rev 1172/2022

Smatra se da je ispunjena procesna pretpostavka za podnošenje tužbe i vođenje parničnog postupka u situaciji kada u zahtjevu za mirno rješenje spora uz navođenje broja katastarskih čestica i katastarske općine nije navedena površina katastarske čestice.

Čl. 186.a. ZPP

ISPUNJENJE PROCESNIH PRETPOSTAVKI IZ ČL. 186.a ZPP U SLUČAJU PROMJENE PRAVNE OSNOVE TUŽBENOG ZAHTJEVA

5.6. Revd 2130/2022

Je li pravilno stajalište suda da su ispunjene procesne pretpostavke za podnošenje tužbe sudu protiv Republike Hrvatske prema čl. 186. a ZPP-a ukoliko je tužitelj u zahtjevu za mirno rješenje spora (čl. 186. a st. 1. ZPP-a) naznačio prekovremeni rad kao osnovu za zahtijevanu isplatu, a u konačno uređenom tužbenom zahtjevu je kao osnovu zahtijevane isplate naznačio redovan rad, radi čega tužbu treba odbaciti ili pak smatrati da je u navedenoj situaciji kada tužitelj više ne potražuje isplatu dodatka za prekovremeni rad tužitelj smanjio tužbeni zahtjev tako da zbog toga tužbeni zahtjev nije promijenjen (čl. 191. st. 3. ZPP-a)?

[Rev 1296/2022](#)

Prema pravnom shvaćanju ovoga suda, svrha postupka iz čl. 186.a ZPP je izbjegavanje nepotrebnog sudskog spora ako se spor može riješiti na miran način. U predmetnom slučaju tužitelj je svoj zahtjev za mirno rješenje spora temeljio na istoj činjeničnoj osnovi kao i u postupku pred nižestupanjskim sudovima. Slijedom navedenog, neosnovan je revizijski navodi tuženice da bi promjena pravne osnove tužbenog zahtjeva tužitelja (iz prekovremenog rada u redovni rad u turnusu) trebala dovesti do odbačaju tužbe u smislu odredbe članka 186. a ZPP te ovaj sud takvo pravno shvaćanje smatra pretjerano formalističkim. Naime, očito je da bi tuženica odbila zahtjev tužitelja za mirno rješenje spora i da je tužitelj u tom zahtjevu kao pravnu osnovu naveo redovan rad u turnusu s obzirom na to da se navedeni zahtjev temelji na istoj činjeničnoj osnovi kao i zahtjev za isplatu po osnovi prekovremenog rada. Slijedom navedenog, pravilan je zaključak iz pobijane odluke da je tužitelj prije podnošenja tužbe ispunio procesnu pretpostavku iz čl. 186.a st. 1. ZPP.

Čl.186.a ZPP

OVRHOVODITELJ SE NIJE DUŽAN OBRATITI DRŽAVNOM ODVJETNIŠTVU SA ZAHTJEVOM ZA MIRNO RJEŠENJE SPORA PRIJE PODNOŠENJA OVRŠNOG PRIJEDLOGA

(Ovrha)

5.7. Revd 1742/2022

Je li ovrhovoditelj prije podnošenja prijedloga za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave protiv Republike Hrvatske dužan se obratiti nadležnom državnom

odvjetništvu sa zahtjevom za mirno rješenje spora u smislu odredaba čl. 186.a Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19) te dolazi li takvim obraćanjem do zastoja zastarijevanja u smislu odredbe čl. 186.a st. 3. toga Zakona s učinkom u parničnom postupku koji je nastavljen nakon podnošenja prijedloga za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave?

Rev 242/2023

Ovrhovoditelj se prije podnošenja prijedloga za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave protiv Republike Hrvatske nije dužan obratiti nadležnom državnom odvjetništvu sa zahtjevom za mirno rješenje spora u smislu odredbe čl. 186.a ZPP te time slijedom toga ne dolazi niti do zastoja zastarijevanja u smislu odredbe čl. 186.a st. 3. ZPP u parničnom postupku koji je nastavljen nakon podnošenja prijedloga za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave.

6. TUŽBE I PODNESCI, PREINAKA TUŽBE I POVLAČENJE TUŽBE

Čl. 187. ZPP PRAVNI INTERES KOD TUŽBE ZA UTVRĐENJE

6.1. Revd 1504/2020

Ima li tužitelj sukladno odredbi čl. 187. Zakona o parničnom postupku pravni interes tužbom tražiti utvrđenje postojanja novčane tražbine nakon što je ona dospjela?“

Rev 75/2021

Imajući na umu da prema gore navedenoj odredbi zakona tužitelj nema mogućnost tražiti utvrđenje postojanja novčane tražbine, nakon što je ona dospjela, počinjena je bitna povreda parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP u vezi s čl. 187. st. 1. ZPP, pa je valjalo ukinuti u tom dijelu obje nižestupanjske presude i tužbu tužitelja u tom dijelu primjenom odredbe čl. 394. st. 2. ZPP odbaciti kao nedopuštenu.

Treba reći da su donošenjem ukidne odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-3258/15 od 12. rujna 2018., kojom su ukinute prvostupanjska i drugostupanjska presuda u dijelu tužbenog zahtjeva na ime neimovinske štete te predmet vraćen na ponovno suđenje prvostupanjskom sudu, ukinute i sve posljedice koje su navedene presude proizvele.

Navedenom presudom revizijskog suda otpala je i pravna osnova po kojoj je tužitelju isplaćen dosuđeni iznos, no pružanje pravne zaštite u odnosu na zahtjev koji predstavlja prejudicijelno pitanje u eventualnom postupku po tužbi tuženika za stjecanje bez osnove ne može se tražiti tužbom kojom tužitelj traži utvrđenje da ima pravo na neimovinsku štetu u iznosu od 196.447,58 kn, sa zateznom kamatom tekućom od 27. rujna 2011. pa do isplate.

Čl. 195. st. 1. ZPP

TUŽITELJEV USTUP TRAZBINE TIJEKOM PARNICE

6.2. Revd 1099/2020

Smatra li se da je tužitelj, koji je nakon bezuvjetnog ustupanja novčane tražbine trećoj osobi nastavio voditi parnicu kao procesno legitimirana stranka postupka sukladno čl. 195. st. 1. Zakona o parničnom postupku, usklađenjem tužbenog zahtjeva na način da traži da se isplata umjesto njemu izvrši trećoj osobi kojoj je tražbinu ustupio, postao stvarno legitimirana stranka koja je uskladila svoje procesno-pravno ponašanje sa novonastalom materijalno-pravnom situacijom do koje je došlo uslijed materijalnopravne sukcesije, pa slijedom toga i ovlaštena zahtijevati da tuženik izvrši isplatu trećoj osobi umjesto njemu?

Rev 315/2021

„Na svojoj III. sjednici Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske koja je održana 14. rujna 2020. zauzeto je sljedeće pravno shvaćanje:

„Otuđenjem predmeta spora drugoj osobi tijekom parnice, s obzirom da je za odluku o tužbenom zahtjevu odlučno stanje u vrijeme zaključenja glavne rasprave, tužitelj gubi dotadašnju aktivnu materijalnopravnu legitimaciju jer se postupovno pravilo o dovršetku parnice između istih stranaka iz čl. 195. st. 1. Zakona o parničnom postupku ne odnosi na stvarnopravne učinke pravnog posla na temelju kojeg je došlo do otuđenja (prijenos prava vlasništva ili prava) osim ako i pravnog posla između tužitelja i druge osobe ne proizlazi što drugo.

Sud u cijelosti ostaje kod navedenog pravnog shvaćanja te je to odgovor na postavljeno pravno pitanje iz revizije.

Čl. 295. st.2. ZPP PREDMNIJEVANO POVLAČENJE TUŽBE

6.3. Revd 3358/2021

Jesu li ostvarene pretpostavke iz odredbe čl. 295. st. 2. Zakona o parničnom postupku i smatrati da je tužitelj povukao tužbu a kada je on prije održavanja ročišta za glavnu raspravu pisanim putem opravdao svoj nedolazak na zakazano ročište te predložio zaključenje glavne rasprave u njegovoj odsutnosti, čemu se umješak na strani tužitelja nije usprotivio, a prisutni tuženik izjavio da se neće upustiti u raspravljanje?

Rev 1319/2021

Nisu ispunjene pretpostavke iz odredbe čl. 295. st. 2. ZPP za smatranje da je tužitelj povukao tužbu, a kada je on prije održavanja ročišta za glavnu raspravu pisanim putem opravdao svoj nedolazak na zakazano ročište te predložio zaključenje glavne rasprave u njegovoj odsutnosti, čemu se umješak na strani tužitelja nije usprotivio, a prisutni tuženik izjavio da se neće upustiti u raspravljanje.

Čl. 186.g st. 3. ZPP-a

ZASTOJ POSTUPKA I PREDMNIJEVA O POVLAČENJU TUŽBE

6.4. Revd 371/2021

1. Je li sud u pozivu strankama za nastavak postupka u zastoju određenom prema odredbama Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14) bio dužan upozoriti stranke na posljedice propuštanja iz noveliranog čl. 186.g st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19), ako nijedna stranka nakon isteka rokova na poziv suda ne predloži nastavak postupka?

2. Je li moguće primijeniti noveliranu pravnu normu iz čl. 186.g i st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19), koja je nužno vezana na rokove propisane st. 1. i 2. istog članka, u situaciji kada je zastoj određen na temelju ranije važeće zakonske odredbe koja je sadržavala drukčije rokove i nije sadržavala predmnijevu o povlačenju tužbe?

Rev 806/2021

(...) sud nije u rješenju kojim poziva stranke da predlože nastavak zastalog postupka u smislu odredbe čl. 186.g st. 3. ZPP-a dužan u izreci tog rješenja ujedno i upozoriti stranke na posljedice propuštanja u vidu smatranog povlačenja tužbe.

(...) Prijelaznim i završnim odredbama ZID ZPP i baš odredbom čl. 117. st. 2. ZID ZPP propisano je da iznimno od odredbe stavka 1. tog članka, između ostalog i odredba čl. 38. ZID ZPP će se primjenjivati i na sve postupke u tijeku.

Dakle tom odredbom je izričito određeno da se izmijenjena odredba čl. 186.g ZPP-a primjenjuje na postupke u tijeku, a to dakle znači i da se primjenjuje na ovaj postupak neovisno o tome što je u njemu zastoj postupka bio određen na temelju ranije važeće odredbe čl. 186.g ZPP-a, a što je ujedno i odgovor na drugo u reviziji postavljeno pitanje.

Čl. 191. st.1. ZPP PREINAKA TUŽBE

6.5. Revd 3886/2020

Je li tužba preinačena u postupovnoj situaciji kad tužiteljica tužbom prvobitno zahtijeva isplatu glavnice (u iznosu od 50.000,00 EUR) s pripadajućim zateznim kamatama (od 30. rujna 2003. do isplate), zatim, nakon što je odluka u pogledu glavnog tužbenog zahtjeva postala pravomoćna (i ovršena 29. kolovoza 2011.), a

ukinuta u dijelu odluke o kamatama, o kojem zahtjevu do isticanja novog zahtjeva nije odlučeno, uz obrazloženje da izmijenjeni zahtjev temelji na pravilima o redosljedu ispunjenja, podneskom (od 3. veljače 2016.), zahtjeva isplatu 58.966,58 EUR, od čega na ime glavnice iznos od 40.626,44 EUR, a na ime kamate iznos od 18.340,12 EUR, da bi podneskom od 21. srpnja 2017. zahtijevala isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od 50.000,00 EUR za razdoblje 1. listopada 2003. do 29. kolovoza 2011., u iznosu od 304.930,76 kn?

[Rev 1449/2021](#)

Preinaka tužbe jest promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg ili isticanje drugog zahtjeva uz postojeći (čl. 191. st. 1. ZPP-a).

Ne ulazeći u opravdanost dispozicije tužiteljice, zastupane po stručnoj osobi, koja nakon što je po pravomoćnosti odluke o glavnoj stvari, predmet raspravljanja ostao samo zahtjev za isplatu kamata, zahtjev uređuje primjenom pravila o uračunavanju kamata i troškova (čl. 172. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ 35/05 i 41/08 - dalje: ZOO), po ocjeni ovog suda dispozicijom iz podneska od 3. veljače 2016. tužiteljica je zahtjev za isplatu kamata smanjila na iznos od 18.340,12 EUR u kunsnoj protuvrijednosti, pa isticanje zahtjeva preko tog iznosa, suprotno zaključivanju nižestupanjskih sudova, predstavlja preinaku tužbe.

Čl. 186.b ZPP STUPNJEVITA TUŽBA

6.6. Revd 3134/2020

Tužitelju se dopušta podnošenje revizije protiv rješenja Županijskog suda u Splitu, poslovni broj Gž R-366/20-2 od 20. svibnja 2020. kojim je potvrđeno rješenje Općinskog suda u Varaždinu, poslovni broj Pr-114/19-2 od 22. siječnja 2020. u odnosu na pitanje tumačenja odredbe čl. 186.b st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19 – dalje u tekstu: ZPP) kod okolnosti da tužitelj u tužbi nije naznačio odnosno dostavio dokaz da je tuženik prethodno odbio ispuniti svoju obvezu prema sadržaju njihovog pravnog odnosa?

[Rev 677/2021](#)

Pretpostavka urednosti tzv. stupnjevite tužbe iz čl. 186.b ZPP je u dužnosti tužitelja dokazati da je postavljeni manifestacijski zahtjev osnovan, odnosno tužitelj prvotno mora dokazati da mu tuženik odbija dati podatke na koje se manifestacijski zahtjev odnosi (ili mu tuženik neopravdano uskraćuje uvid u te podatke) i bez kojih se objektivno ne može postaviti određeni tužbeni zahtjev.

Čl. 188. st. 2. ZPP

OBJEKTIVNA EVENTUALNA KUMULACIJA TUŽBENIH ZAHTJEVA

6.7. Revd 2820/2020

Može li drugostupanjski sud, kada preinači prvostupanjsku presudu i odbije prvi od eventualno kumuliranih zahtjeva, odlučivati o ostalim zahtjevima u slučaju kada je prvostupanjski sud prihvatio prvi od eventualno kumuliranih zahtjeva i o ostalim zahtjevima nije odlučivao?

Rev 1388/2021

Kada prvostupanjski sud prihvati prvi od eventualno kumuliranih zahtjeva o ostalim zahtjevima ne mora odlučiti, pa u takvoj situaciji kada drugostupanjski sud preinačuje prvostupanjsku presudu i kada odbije prvi od istaknutih zahtjeva on tada nije ovlašten odlučiti o ostalim (eventualno kumuliranim) zahtjevima tužitelja iz razloga što o njima nije odlučivao ni prvostupanjski sud zbog čega ti zahtjevi nisu mogli ni biti predmet žalbenog postupka jer se u tom dijelu prvostupanjska presuda nije niti pobijala.

Čl. 191. ZPP

PROMJENA PRAVNE OSNOVE NIJE PREINAKA TUŽBE

6.8. Revd 3414/21

Smatra li se preinakom tužbe nastale promjenom istovjetnosti zahtjeva kada je riječ o novčanom tužbenom zahtjevu (na isplatu za određene dane – mjesece rada na temelju ugovora o radu u situaciji kada je postojanje radnog odnosa sporno), pa se nakon utvrđenja da radnog odnosa nema isplata dalje u postupku potražuje na temelju ugovora o djelu (odnosno faktičnog rada)?

Rev 1334/2021

U prvotno postavljenom tužbenom zahtjevu tužitelj je s osnova radnog odnosa zahtijevao isplatu neisplaćene plaće, dok je u novo postavljenom tužbenom zahtjevu tužitelj s osnova rada po ugovoru o djelu zahtijevao isplatu neplaćene naknade za obavljeni rad u istom periodu.

Po ocjeni ovog revizijskog suda radi se o promjeni pravne osnove, zbog koje ne postoji preinačenje tužbe, jer sud nije vezan pravnom kvalifikacijom spora koju je naznačio tužitelj.

Čl. 178.st.1. OZ

PRAVNI INTERES ZA VOĐENJE PARNICE U SLUČAJU KAD VJEROVNIK RASPOLAŽE SUGLASNOŠĆU O ZAPLJENI PLAĆE

6.9. Revd 1070/2020

Da li suglasnost o zapljeni plaće, a koja je izdana sukladno odredbi čl. 178. st. 1. Ovršnog zakona (NN 57/96) predstavlja ovršnu ispravu, a temeljem koje vjerovnik protiv dužnika, osim na plaći, može provesti ovrhu i na svim drugim predmetima i sredstvima ovrhe, slijedom čega ne bi imao pravni interes svoj zahtjev prema dužniku ostvarivati kondemnatornim tužbenim zahtjevom u parnici?

Da li vjerovniku, koji raspolaže ovršnom ispravom dužnika, nedostaje pravni interes za vođenje parnice protiv tog dužnika temeljem kondemnatornog tužbenog zahtjeva na isplatu duga?

Rev 166/2021

No, odgovor na postavljena pravna pitanja je potvrđan odnosno vjerovniku koji raspolaže sa suglasnošću o zapljeni plaće, a koja je izdana sukladno odredbi čl. 178. st. 1. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 57/96), nedostaje pravni interes za vođenje parnice temeljem kondemnatornog tužbenog zahtjeva na isplatu duga protiv dužnika koji je dao takvu suglasnost

Čl. 186. u vezi čl. 2. ZPP

INTERVENCIJA SUDA U TUŽBENI ZAHTJEV

6.10. Revd 244/2022

Jesu li prvostupanjski i drugostupanjski sud u parničnom postupku radi isplate plaće ovlašteni intervenirati u sadržaj neurednog kondemnatornog tužbenog zahtjeva, a koji je suprotan odredbi čl. 186. st. 1. Zakona o parničnom postupku, na način da samostalno formuliraju izreku presude od dijela u tužbi postavljenog tužbenog zahtjeva i sadržaja podnesaka u spisu, te tako formulirati novi tužbeni zahtjev kojeg tužitelj nije postavio tijekom postupka u takvom sadržaju, te jesu li pri tom ovlašteni tužitelju dosuditi i zatezne kamate koje tužitelj tijekom postupka nije zahtijevao?

Rev 1228/2022

Pogrešno je shvaćanje drugostupanjskog suda da je ovlašten sam umjesto stranke formulirati tužbeni zahtjev na temelju podataka iz činjenične osnove tužbe (iz podnesaka od 30. ožujka 2011. i 30. ožujka 2015.) uz kombinaciju odredbe čl. 8. Ugovora o radu sklopljenog između stranaka 1996., sve kako bi činidba iz tužbenog zahtjeva, odnosno iz presude, bila barem određiva, a potom i provediva u ovršnom postupku. Što se pak tiče zateznih kamata prema sadržaju tužbe iz navedenih podnesaka tužitelja zatezne kamate nisu navedene niti u tužbenom zahtjevu niti u činjeničnom supstratu tužbe.

Čl. 195. st.1. ZPP

TUŽITELJEVO OTUĐENJE TRAŽBINE TIJEKOM PARNICE

6.1.1. Revd 3888/2020

Je li tužitelj koji tijekom parničnog postupka otuđi stvar ili pravo o kojem se postupak vodi ovlašten odnosno dužan uskladiti svoje procesnopravno ponašanje s novonastalom materijalnopravnom situacijom tako da ispunjenje traži u korist osobe kojoj je tu stvar ili pravo otuđio?

[Rev 959/2022](#)

Tužitelj koji je tijekom parničnog postupka otuđio predmetno potraživanje, nastalo po osnovi korištenja American Express kartice (dakle, otuđio stvar ili pravo o kojem se postupak vodi), nije bio ovlašten ni dužan uskladiti svoje procesnopravno ponašanje s novonastalom materijalnopravnom situacijom tako da ispunjenje traži u korist osobe kojoj je tu stvar ili pravo otuđio jer takvo njegovo pravo ili obveza ne proizlazi iz Ugovora o kupoprodaji plasmana (ugovora o ustupu) niti se takvo što isticalo tijekom postupka.

Čl. 191. st.1. ZPP u vezi čl. 230. st.1. ZPP, čl. 12. ZOOP

PREINAKA TUŽBENOG ZAHTJEVA I ZATEZNE KAMATE NA PREINAČENI DIO TUŽBENOG ZAHTJEVA

6.1.2 Revd 3863/2021

Predstavlja li povećanje zahtjeva s osnove naknade neimovinske štete, koje se sastoji u traženju većeg iznosa naknade štete, preinaku tužbe u smislu odredbe čl. 191. st. 1. ZPP, te je li za zastaru povećanog zahtjeva bitan dan preinake tužbe i jesu li u tom smislu predmetne pobijane odluke utemeljene na pogrešnoj primjeni materijalnog prava odredbe čl. 230. st. 1. ZOO u vezi s odredbom čl. 191. st. 1. ZPP?

Može li zatezna kamata na naknadu neimovinske štete, u smislu čl. 12. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, početi teći prije nego što je tužitelj postavio zahtjev za naknadu te štete od tuženika?

[Rev 50/2022](#)

Tuženik je u obvezi platiti zakonske zatezne kamate na preinačeni dio tužbenog zahtjeva od trenutka kada je isti postavljen jer on ne može biti u zakašnjenju u odnosu na razdoblje prije nego je uopće postavljen preinačeni dio tužbenog zahtjeva. Zatezna kamata na naknadu neimovinske štete, u smislu čl. 12. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, ne može početi teći prije nego što je tužitelj postavio zahtjev za naknadu te štete od tuženika.

Čl. 187. st.1. ZPP

TUŽBA ZA UTVRĐENJE SVOJSTVA OVRŠNOSTI ISPRAVE

6.13. Revd 4099/2020

Je li parnični sud nadležan/ovlašten za odlučivanje o tužbenom zahtjevu kojim se traži utvrđenje da li neka isprava ima, odnosno nema značaj ovršne isprave i je li takav tužbeni zahtjev dopušten?

Rev 1115/2021

Kako je, dakle, riječ o odlučivanju koje spada u sudsku nadležnost i kako je tužba za utvrđenje da rješenje Porezne uprave predstavlja ovršnu ispravu dopuštena u smislu odredbe članka 187. stavak 1. ZPP, nepravilno je drugostupanjski sud, donoseći pobijano rješenje, primijenio odredbu članka 187. stavak 1. ZPP, čime je počinjena bitna povreda odredba parničnog postupka iz članka 354. stavak 1. ZPP, jer je takva (nepravilna) primjena odredbe članka 187. stavak 1. ZPP utjecala na donošenje zakonite i pravilne presude.

Čl. 190. st. 1 i 2. ZPP

PREINAKA TUŽBE DO ZAKLJUČENJA PRETHODNOG POSTUPKA – IZNIMKA

6.14. Revd 519/2021

Je li pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 15. lipnja 2018.g. koje glasi: „Preinaka tužbe povećanjem tužbenog zahtjeva nakon zaključenja prethodnog postupka jer su provedenim vještačenjem utvrđene nove činjenice od kojih ovisi visina tužbenog zahtjeva ne može se tražiti ni kao iznimka prema čl. 299. st. 2. Zakona parničnom postupku “ i dalje obvezujuće, s obzirom na Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (NN 70/19 – dalje: ZIDZPP) čijom odredbom čl. 39. je u čl. 190. Zakona o parničnom postupku, iza st. 1. dodan novi st. 2., kojim je propisano da tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave, ako bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka?

Rev 852/2022

Dakle, osnovno je pravilo da tužitelj može do zaključenja prethodnog postupka preinačiti tužbu, a samo iznimno tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka.

Prema pravnom shvaćanju ovoga suda navedena iznimka je u primjeni u svim parničnim postupcima koji su u tijeku pred sudovima prvog stupnja dana 1. rujna 2019. Time je odgovoreno na pravno pitanje zbog kojeg je dopuštena revizija u predmetnom sporu.

Čl. 187. st.1. ZPP

ZAHTJEV UPRAVLJEN NA UTVRĐENJE ODGOVORNOSTI ZA ŠTETU JE ZAHTJEV NA UTVRĐENJE POSTOJANJA IZVANUGOVORNOG ODNOSA

6.15. Revd 69/2019

U slučaju kada je dio tužbe upravljen na utvrđenje da je tuženik odgovoran za štetu tužitelju koja je nastala u prometnoj nesreći, u tom slučaju jesu li ispunjeni uvjeti iz čl. 187. st. 1. ZPP-a, odnosno radi li se tada o traženju da sud samo utvrdi postojanje, odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa, istinitost ili neistinitost kakve isprave?

U slučaju kada je dio tužbe upravljen na utvrđenje da je tuženik odgovoran za štetu tužitelju koja je nastala u prometnoj nesreći, u tom slučaju radi li se tada o utvrđivanju činjenica?

[Rev 1082/2020](#)

Prema shvaćanju revizijskog suda zahtjev upravljen na utvrđenje da je tuženik odgovoran za štetu koja je tužitelju nastala isplatom obiteljske mirovine obitelji osiguranice tužitelja je zahtjev na utvrđenje postojanja izvanugovornog odnosa odgovornosti za štetu, te ne predstavlja utvrđenje činjenice.

ISPUNJENJE PRETPOSTAVKI IZ Čl. 109. st.4.ZPP

Čl. 109. st. 1 i 4. ZPP

6.16. Revd 3343/2020

Može li se odbaciti tužba primjenom odredbe čl. 109.st.4.Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 148/11-proč.tekst, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP) ako je tužitelj vratio sudu ispravljeni podnesak u kojem je naveo da je poduzeo sve što je mogao i naznačio sa dokazom MUP-a da je adresa I tužene nepoznata na Novom Zelandu, a kod primjene postupovne odredbe čl. 109.st.1. ZPP-a sud je naložio tužitelju da navede adresu I tužene na Novom Zelandu.

[Rev 1109/2022](#)

Kada podnositelj vrati sudu ispravljeni podnesak, bez obzira što ispravak nije slijedio uputu suda u rješenju kojim mu je naloženo kako podnesak mora ispraviti, sud nije

ovlašten odbaciti tužbu jer nisu ispunjene pretpostavke iz čl. 109. st. 4. ZPP-a kojom odredbom je propisano da će se smatrati da je podnesak povučen ako ne bude vraćen sudu u određenom roku i ispravljen u skladu s dobivenom uputom suda.

PREINAKA TUŽBE POVIŠENJEM TUŽBENOG ZAHTJEVA NAKON ZAKLJUČENJA PRETHODNOG POSTUPKA – NAKON PROVEDENOG MEDICINSKOG VJEŠTAČENJA

Čl. 190. st.1. i 2. ZPP/19

6.17. Revd 2991/2020

Da li tužitelj može preinačiti i povisiti tužbeni zahtjev nakon što je prethodni postupak zaključen, a po provedenom medicinskom vještačenju i saznanju o visini i obimu štete koji nije mogao ranije znati?

Rev 656/2021

Sukladno odredbi čl. 191. st. 1. ZPP, preinaka tužbe jest promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg ili isticanje drugog zahtjeva uz postojeći. Odredbom čl. 190. st. 1. ZPP propisano je da tužitelj može do zaključenja prethodnog postupka preinačiti tužbu, dok je dosadašnjim st. 2. istog članka (obzirom na odredbu čl. 39. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 70/19 - dalje: ZID ZPP/19) sada st. 3.) propisano da nakon dostave tužbe tuženiku za preinaku tužbenog zahtjeva potreban je pristanak tuženika; ali i kad se tuženik protivi, sud može dopustiti preinaku ako smatra da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama.

Odredbom čl. 39. ZID ZPP/19 u čl. 190. iza st. 1. dodan je novi st. 2., koji glasi: Iznimno od odredbe st. 1. ovoga članka, tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave, ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka.

Odredbom čl. 117. st. 2. ZID ZPP/19 propisana je primjena odredbe čl. 39. tog Zakona na sve postupke u tijeku.

Obzirom na izloženo, odgovor na postavljeno pravno pitanje je da tužitelj može preinačiti i povisiti tužbeni zahtjev nakon što je prethodni postupak zaključen, i to nakon provedenog medicinskog vještačenja, ako su u konkretnom slučaju za to ispunjene pretpostavke iz odredbe čl. 190. st. 2. ZPP (čl. 39. ZID ZPP/19), koja se primjenjuje na temelju čl. 117. st. 2. ZID ZPP/19 (pri čemu valja napomenuti da navedena odredba čl. 190. st. 2. ZPP nije izmijenjena Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 80/22 - dalje: ZID ZPP/22).

PRAVNI INTERES KOD TUŽBE ZA UTVRĐENJE (PROGLAŠENJE OVRHE NEDOPUŠTENOM)

Čl. 187. st.2. ZPP u vezi čl. 52. OZ i čl. 158. st.1 i 2. ZPP

6.18. Revd 2131/2021

Ima li ovršenik pravni interes za pokretanje parnice na koju je upućen povodom njegove žalbe protiv rješenja kojim je određena ovrha na njegovim novčanim sredstvima ako je u posebnom postupku izvan ovršnoga pravomoćno ili nepravomoćno ukinuta potvrda o pravomoćnosti i ovršnosti ovršne isprave, a ovršni postupak je još u tijeku?

Rev 243/2022

Razrađujući procesnu pretpostavku pravnog interesa za traženje deklaratorne zaštite, zakon određuje da pravo na ovu zaštitu postoji, između ostalog, kad je to posebnim propisima predviđeno, bilo da zakon daje neposredno ovlaštenje određenoj osobi da pokrene parnicu, bilo da ovlašćuje sud da određenu osobu uputi na pokretanje parnice (npr. u ovršnom ili stečajnom postupku, u ostavinskom ili u nekim drugim izvanparničnim postupcima), pa u tom slučaju zakonsko ovlaštenje oslobađa tužitelja od dužnosti da dokazuje svoj konkretni pravni interes.

U konkretnom slučaju, tužitelj je rješenjem ovršnog suda upućen na pokretanje parnice radi proglašenja predmetne ovrhe nedopuštenom i to na temelju odredbe čl. 52. st. 3. OZ, te je stoga oslobođen obveze dokazivanja pravnog interesa na pokretanje parnice (tako i primjerice Rev 1012/2020 od 22. prosinca 2020.). Odredbom čl. 158. st. 1. i st. 2. ZPP određeno je da je tužitelj koji povuče tužbu ili se odrekne tužbenog zahtjeva dužan tuženiku naknaditi troškove postupka; iznimno od st. 1., ako je tužitelj povukao tužbu ili se odrekao tužbenog zahtjeva odmah nakon što je tuženik udovoljio zahtjevu tužitelja ili zbog drugih razloga koji se mogu pripisati tuženiku, troškove postupka dužan je tužitelju naknaditi tuženik.

7. SUPARNIČARI I UMJEŠAČI I dr.

Čl. 206. st.1. u vezi čl. 208. st.3. ZPP

PRAVNI UČINAK RADNJE UMJEŠAČA

7.1. Revd 1094/2020

Može li se priznati pravni učinak radnji umješača koja stoji u izravnoj suprotnosti s ranijim radnjama parnične stranke kojoj se umješač pridružio ukoliko ne dođe do izričitog otklanjanja takve radnje od parnične stranke kojoj se umješač pridružio?

Rev 13/2021-2

Po donošenju prvostupanjske presude kojom je tužbeni zahtjev prihvaćen, tuženik nije podnio žalbu, već je to učinio umješač osporavajući u žalbi upravo aktivnu legitimaciju tužiteljice - koju je tuženik već prethodno tijekom postupka priznao.

U takvoj situaciji, neosnovano je pozivanje drugostupanjskog suda na odluku revizijskog suda broj Rev x-227/2009-2 od 4. lipnja 2009. i Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-3920/03 od 11. siječnja 2006., u kojima je izraženo shvaćanje da sama okolnost da se stranka kojoj je umješač pristupio nije koristila svojim pravom na izjavljivanje pravnog lijeka, nužno ne znači da je time stranka manifestirala svoju volju da podnošenje žalbe nije u njezinom interesu.

Naime, u ovoj pravnoj stvari radi se o različitoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, jer nije riječ samo o okolnosti da parnična stranka kojoj se umješač pridružio nije izjavila žalbu, odnosno da nije izričito osporila žalbu i time otklonila učinak podnesene žalbe umješača, već je u konkretnom slučaju tuženik tijekom postupka priznao odlučne činjenice koje se odnose na aktivnu legitimaciju tužiteljice dok je umješač podnesenom žalbom osporio upravo te odlučne činjenice prethodno priznate po tuženiku.

Ovakvo pravno shvaćanje je izraženo u odluci ovog suda broj Revt-115/12 od 26. veljače 2013.:

„U konkretnom slučaju tuženik je priznao tužbeni zahtjev, a nakon što je ukinuta presuda na temelju priznanja i predmet vraćen na ponovno suđenje priznao odlučne činjenice te protiv presude nije izjavio žalbu.

U takvoj situaciji pravilno su nižestupanjski sudovi žalbu umješača na strani tuženika ocijenili nedopuštenom i kao takvu odbacili jer je žalba u suprotnosti s dispozicijama tuženika kojima priznaje tužbeni zahtjev i odlučne činjenice.

Neosnovano se revident poziva na odluku ovog suda broj Rev-x 227/09 od 4. lipnja 2009. u kojoj je, prema njegovoj tvrdnji, u odnosu na dopuštenost pravnog lijeka umješača, izraženo pravno shvaćanje s kojim shvaćanje izraženo u pobijanoj odluci nije podudarno.

Naime, u navedenoj odluci ovog suda izraženo je pravno shvaćanje da sama okolnost, da se stranka kojoj je umješač pristupio nije koristila svojim pravom na izjavljivanje pravnog lijeka, nužno ne znači da je time stranka manifestirala svoju volju da podnošenje žalbe nije u njezinom interesu. Međutim, u ovoj pravnoj stvari ne radi se o istoj činjeničnoj situaciji, jer se zaključak nižestupanjskih sudova da je žalba u suprotnosti s radnjama tuženika ne temelji samo na činjenici neizjavljivanja žalbe po tuženiku, već na činjenici priznanja tužbenog zahtjeva i priznanja odlučnih činjenica. U konkretnoj situaciji žalba ne bi bila dopuštena ni vezano na pravno shvaćanje izraženo u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III/2677/2007 od 14. veljače 2012., prema kojem umješač ima pravo na žalbu (i kada se stranka kojoj se pridružio odrekla prava na žalbu, odnosno povukla žalbu), ako nesporno proizlazi da ishod postupka izravno utječe na prava i obveze umješača.

Naime, kako proizlazi iz stanja spisa revident je predložio miješanje u parnicu na strani tuženika uz obrazloženje da ima tražbinu prema tuženiku te da ima interes da tuženik uspije u parnici kako bi se on mogao namiriti iz prodaje nekretnine koja glasi na tuženika. Prema takvim činjeničnim navodima ishod ovog postupka tek posredno utječe na njegova prava, pa žalba izjavljena u suprotnosti s dispozicijama tuženika nije dopuštena.“

Također valja istaknuti da je u ovoj konkretnoj pravnoj stvari umještač predložio svoje miješanje na strani tuženika navodeći da je predmet ovog postupka stan koji je izuzet iz nacionalizacije i koji je bio njegovo vlasništvo te ga je on u međuvremenu otuđio trećoj osobi, u čemu on nalazi svoj interes da tuženik uspije u sporu protiv tužiteljice koja taj stan želi otkupiti (kao zaštićeni najmoprimac, odnosno njegov član obiteljskog domaćinstva).

Sukladno takvim činjeničnim navodima umještača, a obzirom na shvaćanje Ustavnog suda Republike Hrvatske izraženo u odluci broj U-III/2677/2007 od 14. veljače 2012., ne može se zaključiti da bi ishod postupka izravno utjecao na prava i obveze umještača, osobito imajući na umu da je on predmetni stan u međuvremenu otuđio.

U smislu prethodno navedenog, ocjena ovog suda je da se u konkretnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji ne može priznati pravni učinak poduzete radnje umještača na strani tuženika (podnesene žalbe) koja je u suprotnosti s parničnim radnjama tuženika poduzetim tijekom postupka (koji je priznao odlučne činjenice koje se odnose na aktivnu legitimaciju tužiteljice).

Čl. 201. ZPP u vezi čl. 161. i 162. ZV, čl. 91. i 92. ObZ

U PARNICI RADI ISELJENJA I PREDAJE U POSJED TUŽENIK/CA I NJEZINO/NJEGOVO MALOLJETNO DIJETE NISU NUŽNI NI JEDINSTVENI SUPARNIČARI

7.2. Revd 3016/2021

Jesu li u parnici radi iseljenja i predaje u posjed tuženik/ca i njegovo/njezin mlljt. dijete, koji žive u stanu koji je vlasništvo tužitelja nužni suparničari, koji se imaju smatrati jednom strankom, odnosno je li tužitelj tužbom kojom traži iseljenje iz stana tuženika/ce morao na pasivnoj strani obuhvatiti i njegovo/njezin mlljt. dijete koje živi u stanu s tuženikom/com?

[Rev 499/2022](#)

U parnici radi iseljenja i predaje u posjed tuženik/ca i njegovo/njezino mlljt. dijete, koji žive u stanu koji je vlasništvo tužitelja nisu nužni ni jedinstveni suparničari, koji bi se smatrali jednom strankom, zbog čega tužitelj koji tužbom kojom traži iseljenje iz stana tuženika/ice ne mora na pasivnoj strani obuhvatiti i njegovo/njezino mlljt. dijete koje živi u stanu s tuženikom/com.

Čl. 41. ZOO/05

ODGOVORNOST SUPARNIČARA

7.3. Revd 3233/2022

1. Odgovaraju li suparničari za stjecanje bez osnove (za povrat više plaćenih kamata i parničnog troška koji su plaćeni po pravomoćnoj presudi koju je preinačio Vrhovni sud Republike Hrvatske), solidarno za povrat više naplaćene zatezne kamate i parničnog troška, iako se radi o djeljivoj obvezi te nema osnove za solidarnost obveze tuženika?
2. Kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, od kada se moraju platiti zatezne kamate u slučaju kada je stjecatelj savjestan?

Rev 282/2023

U slučaju tužbe radi povrata više plaćenih kamata i parničnog troška koji su plaćeni po pravomoćnoj presudi koju je preinačio Vrhovni sud Republike Hrvatske, suparničari ne odgovaraju solidarno za stjecanje bez osnove jer se radi o djeljivoj obvezi.

8. PREKID I OBUSTAVA POSTUPKA

Čl. 212. st.1. u vezi čl. 215. ZPP

PREUZIMANJE – NASTAVAK PREKINUTOG POSTUPKA

8.1. Revd 686/2020

Da li preuzimanje postupka u smislu odredbe članka 212. stavak 1. ZPP-a i 215. stavak 1. ZPP-a ovisi o volji nasljednika, odnosno da li isti imaju mogućnost svojim radnjama ili neaktivnošću odbiti preuzeti postupak? (Rev 596/18)".

Rev 104/2021-2

Vrhovni sud Republike Hrvatske u predmetu broj Rev-x 596/2018-2 od 26. veljače 2009., zauzeo je shvaćanje kako nasljednici kao građanskopravni slijednici se ne mogu protiviti procesnoj sukcesiji te postaju procesna stranka trenutkom kojim je relevantan za građanskopravno sljedništvo odnosno sukcesiju, a to je smrt stranke.

Ovaj sud u cijelosti ostaje kod navedenog pravnog shvaćanja i to je i odgovor na postavljeno pravno pitanje iz revizije.

Naime, iz odredbe čl. 212. st. 1. ZPP te odredbe čl. 215. st. 1. ZPP nedvosmisleno proizlazi da je univerzalna materijalnopravna sukcesija praćena s univerzalnom procesnopravnom sukcesijom.

Iz rješenja javnog bilježnika u ostavinskom spisu, što su utvrdili sudovi u postupku koji je prethodio reviziji, međutim, proizlazi da su tužitelji u ovom postupku ujedno i oporučni nasljednici iza prethodne tužiteljice pok. S. A. Dakle, obzirom da oporučni nasljednici isključuju zakonske nasljednike, koji u ovom slučaju ne zahtijevaju nikakva prava iz ostavine, valjalo je zaključiti kako su u ovom predmetu materijalnopravni slijednici

pokojne tužiteljice oporučni nasljednici, a ne i njeni zakonski nasljednici koji nisu obuhvaćeni oporukom niti polažu pravo na nužni nasljedni dio.

Slijedom navedenog, u ovom predmetu materijalna sukcesija praćena je i univerzalnom procesnom sukcesijom, uslijed čega su stranke u ovom postupku, na strani tužitelja, oporučni nasljednici K. Z. i R. D., kako su to pravilno zaključili nižestupanjski sudovi.

Čl. 212. toč. 1, čl. 215. st.1. ZPP

PRAVNE POSLJEDICE NEDONOŠENJA RJEŠENJA O NASTAVKU POSTUPKA U SLUČAJU PREKIDA POSTUPKA PO SILI ZAKONA

8.2. Revd 5557/2021

Je li sud u slučaju prekida postupka koji nastupa po sili zakona dužan donijeti rješenje o nastavku postupka?

[Rev 1074/2022](#)

U ovosudnoj odluci broj Rev-x 596/2018-2 od 26. veljače 2019. izraženo je već takvo pravno shvaćanje:

„Dovoljno je da sud nasljednike pozove da preuzmu postupak. Nasljednici kao građanskopravni sljednici ne mogu se protiviti procesnoj sukcesiji te postaju procesna stranka trenutkom koji je relevantan za građanskopravno sljedništvo odnosno sukcesiju, a to je smrt stranke.

Zbog toga sam propust prvostupanjskog suda da rješenjem pozove II. tužiteljicu B. B. na preuzimanje ovog postupka, uz okolnost da joj je dostavljen poziv za ročište za glavnu raspravu, nije utjecala niti je mogla biti od utjecaja na pravilnost i zakonitost nižestupanjskih presuda.“

Reafirmirajući navedeno pravno shvaćanje, u kojemu je sadržan i odgovor na postavljeno pitanje, vijeće revizijskog suda ocijenilo je da, u posebnim okolnostima konkretnog slučaja, propust suda da donese rješenje o nastavku ex lege prekinutog parničnog postupka nije utjecao na pravilnost i zakonitost nižestupanjskih odluka. Ovo stoga jer je tužitelj N. U. preuzeo postupak a njegovo sudjelovanje u postupku nakon smrti njegova oca predstavlja njegovu obvezu a ne dispoziciju.

Čl. 212. st.4. ZPP u vezi čl. 4. st.1. ZTD

STRANKA (TRGOVAČKO DRUŠTVO) JE TIJEKOM POSTUPKA BRISANA IZ SUDSKOG REGISTRA

8.3. Revd 2943/2021

1.a Može li u parničnom postupku kao stranka sudjelovati pravna osoba kao trgovačko društvo koje je tijekom postupka prestalo postojati brisanjem iz Sudskog registra uslijed pripajanja drugom trgovačkom društvu?

1.b Može li se u parničnom postupku, u kojem je stranka kao pravna osoba u tijeku postupka prestala postojati, zaključiti raspravljanje i donijeti odluka bez utvrđenja prekida postupka zbog prestanka pravne osobe kao stranke u postupku i bez pravomoćnog nastavka postupka s pravnim sljednikom/icima takve stranke?

[Rev 1324/2021](#)

U parničnom postupku kao stranka ne može sudjelovati pravna osoba kao trgovačko društvo koje je tijekom postupka prestalo postojati brisanjem iz sudskog registra uslijed pripajanja drugom trgovačkom društvu.

9. DOKAZI I TERET DOKAZIVANJA

Čl. 219. i čl. 12. ZPP

MEDICINSKO VJEŠTAČENJE – KAD JE U UPRAVNOM POSTUPKU OZLJEDA PRIZNATA KAO OZLJEDA NA RADU

9.1. Revd 1938/2020

Da li je sud ovlašten provoditi dokazni prijedlog medicinskog vještačenja kada je u prethodnom postupku kao upravnom postupku ozljeda priznata kao ozljeda na radu?

[Rev 271/2021-2](#)

(...) sud nije ovlašten provoditi dokazni prijedlog medicinskog vještačenja kada je u prethodnom postupku kao upravnom postupku ozljeda priznata kao ozljeda na radu, koje pravno shvaćanje je Vrhovni sud Republike Hrvatske izrazio već i u odluci [Rev-196/10](#) od 21. veljače 2012., međutim isto ne dolazi do primjene u konkretnoj pravnoj stvari obzirom da u ovom postupku nije ispunjena osnovna pretpostavka za isto odnosno nije proveden upravni postupak u kojem je tužiteljeva ozljeda priznata kao ozljeda na radu.

Čl. 221.a. u vezi čl. 8. ZPP, čl. 346. OZ

PRAVILO O TERETU DOKAZIVANJA IZ ČL. 221.a ZPP SUD MOŽE PRIMIJENITI TEK AKO JE IZVEO PREDLOŽENE DOKAZE TE AKO JE TE DOKAZE OCIJENIO SUKLADNO ODREDBI ČL. 8. ZPP

9.2. Revd 1841/2021

1. PROCESNOPRAVNO PITANJE:

Može li drugostupanjski sud preinačiti prvostupanjsku odluku temeljem činjenica utvrđenih primjenom odredbe čl. 221.a ZPP-a (pravila o teretu dokazivanja) navodeći da stranka u postupku na kojoj je bio teret dokaza nije dokazala određene činjenice,

i to u situaciji kada je jedna strana u skladu s čl. 219. ZPP-a, iznijela sve činjenice i predložila dokaze na kojima temelji svoj zahtjev, kao i one kojim pobija navode i dokaze protivnika osiguranja, a prvostupanjski niti drugostupanjski sud nisu izvodili odnosno, izveli, dokaze koje je ta stranka predložila radi dokazivanja tih činjenica? Može li sud primijeniti pravilo o teretu dokazivanja prije nego što je ocijenio dokaze u smislu odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku te je li na taj način počinjena bitna povreda parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP-a, u svezi s čl. 8. i čl. 221.a ZPP-a te bitna povreda parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. i t. 6. ZPP-a?

2. MATERIJALNOPRAVNO PITANJE:

Je li predlagatelj osiguranja učinio vjerojatnim da je privremena mjera potrebna da bi se spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete, ako protivnik osiguranja mijenja postojeće stanje stvari, na način da u i na nekretnini-građevini u vlasništvu predlagatelja osiguranja vrši radnje kojima se mijenja identitet stvari, odnosno, postojeće stanje stvari (primjerice rušenje zidova kojima se mijenja raspored prostorija, izmjena instalacija), odnosno, je li promjena postojećeg stanja stvari na nekretninama podrazumijeva samo prodaju i/ili opterećenje ili i bilo koje druge radnje protivnika osiguranja koje su svjesno poduzete radi otežavanja ili sprečavanja ostvarenja tražbine predlagatelja osiguranja?

Rev 950/2021-2

Pravilo o teretu dokazivanja iz čl. 221.a ZPP sud može primijeniti tek ako je izveo predložene dokaze te ako je te dokaze ocijenio sukladno odredbi čl. 8. ZPP.

Promjena postojećeg stanja u smislu odredbe čl. 346. st. 1. nije samo prodaja ili opterećenje stvari kako proizlazi iz pobijanog drugostupanjskog rješenja već i svaka druga radnja (pa i propust protivnika osiguranja) kojom se sprječava ili znatno otežava ostvarivanje tražbine predlagatelja osiguranja.

Čl. 219. i 221.a ZPP u vezi čl. 1045. ZOO i čl. 13. Zakona o sustavu državne uprave (dalje: ZSDU), te čl. 14. i 15. Pravilnika o načinu obavljanja poslova osiguranja u kaznionicama i zatvorima **TERET DOKAZIVANJA**

9.3. Revd 43/2021

Na kome je teret dokaza da je tijelo državne uprave prilikom svoga postupanja u svemu postupalo pravilno i zakonito u smislu odredbe čl. 13 ZSDU?

Rev 908/2021

Pitanje tereta dokaza da je postupanje tijela državne uprave bilo u cijelosti pravilno i zakonito je na strani Republike Hrvatske, a ne na strani tužitelja (tako u Rev-x 1033/2017-2 od 18. prosinca 2018., u kojoj je o navedenom pitanju izraženo pravno shvaćanje koje glasi:

"Teret dokaza... da je u svemu postupao pravilno i zakonito (pri čemu se pod nezakonitom radnjom misli na postupanje suprotno zakonu, drugom propisu ili općem aktu, odnosno na propuštanje da se zakon, drugi propis ili opći akt primijeni -

a pod nepravilnim na činjenje ili nečinjenje suprotno uobičajenom ili propisanom načinu obavljanja djelatnosti) ležao je na tuženici“ (Republici Hrvatskoj).

Čl. 221.a ZPP

TERET DOKAZIVANJA

9.4. Revd 3231/2020

Da li su ispunjene pretpostavke o primjeni čl. 221.a ZPP o teretu dokazivanja u slučaju kada sud nije proveo dokaze koje je stranke predložila?

[Rev 1199/2021](#)

Pretpostavke za primjenu pravila o teretu dokazivanja iz odredbe čl. 221.a ZPP ispunjene su tek kada sud izvede i ocijeni dokaze koje je stranka (na kojoj je teret dokazivanja) predložila na pravno odlučne činjenične tvrdnje, osim ako su predloženi dokazi očigledno nepodobna dokazna sredstva na te činjenične tvrdnje.

Čl. 219. st.1. ZPP

TERET DOKAZIVANJA VJERODOSTOJNOSTI POTPISA

9.5. Revd 3321/2020

Na kojoj od parničnih stranaka jest teret dokazivanja vjerodostojnosti potpisa na ispravi na kojoj tužitelj temelji osnovanost potraživanja, ako je u postupku tuženik osporio da se na toj ispravi nalazi njegov potpis?

[Rev 932/2021](#) (Ispravak u [Rev 932/2021-4!](#))

Na *tužitelju* jest teret dokazivanja vjerodostojnosti potpisa na ispravi na kojoj tužitelj temelji osnovanost potraživanja, ako je u postupku tuženik osporio da se na toj ispravi nalazi njegov potpis.

vidi i [Rev 1436/2021](#)

Čl. 230. ZPP

RAČUN TUŽITELJA O PRUŽENOJ USLUZI LIJEČENJA NJEGOVA OSIGURANIKA S NAZNAKOM DA JE PLAĆEN NIJE JAVNA ISPRAVA (ali je dokaz kao i svaki drugi)

9.6. Revd 923/2021

Ima li račun tužitelja o pruženoj usluzi liječenja njegova osiguranika u bolničkoj ustanovi značaj javne isprave u dijelu u kojem je sam tužitelj naznačio da je račun plaćen?

Rev 927/2021

Naime u smislu odredbe čl. 230. ZPP određena isprava ima značaj javne isprave samo u dijelu u kojem je ta isprava donesena u odnosu na specifične poslove iz nadležnosti njezinog izdavatelja i o kojima ona vodi službenu evidenciju ili u dijelu u kojem posebni propisi toj ispravi daju takav značaj, a koji značaj se ne može dati dijelu izdanih računa tužitelju o trošku liječenja njegovih osiguranika sa naznakom da je plaćen.

Dakle naznaka na računu da je plaćen, je podatak koji služi za potrebe tužitelja, a bez da time takav račun stječe značaj javne isprave u smislu odredbe čl. 230. ZPP.

Čl. 219. i 221.a ZPP u vezi čl. 1095. st.2 ZOO TERET DOKAZIVANJA

9.7. Revd 640/2021

Je li u parnicama radi naknade štete zbog izgubljene zarade teret dokazivanja činjenice nemogućnosti zaposlenja s utvrđenom preostalom radnom sposobnosti na tužitelju ili na tuženiku?

Rev 966/2021

Imajući u vidu navedenu zakonsku odredbu čl. 1095.st.2. ZOO-a te tužbeni zahtjev tužitelja kojim isti traži naknadu štete s osnove izgubljene zarade, teret dokaza leži na tužitelju da dokaže da se nije mogao zaposliti s preostalom radnom sposobnošću nakon predmetne ozljede na radu te da stoga ima gubitak na zaradi (tako Rev 378/11 od 15. svibnja 2013.

Čl. 221.a ZPP

TERET DOKAZIVANJA

9.8. Revd 472/2020

Je li u situaciji kada je tijekom postupka odbio izvesti predloženi dokaz, kojim bi se prema tvrdnji tužitelja utvrdile odlučne činjenice, sud ovlašten donijeti odluku o neosnovanosti tužbenog zahtjeva primjenom pravila o teretu dokazivanja u smislu odredbe čl. 221. a Zakona o parničnom postupku?

[Rev 146/2021](#)

Nakon razmatranja ovih revizijskih navoda, ovaj je revizijski sud zaključio da tužitelj nije obrazložio zašto bi saslušanje njegove supruge dovelo u pitanje zaključak sudova jer ne obrazlaže od kud bi njegova supruga imala saznanja o relevantnim činjenicama.

Upravo zbog navedenog, na ovaj se konkretan slučaj ne može primijeniti razmišljanje da je automatski počinjena povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP-a u vezi sa čl. 221.a ZPP-a, obzirom da iz okolnosti samog slučaja proizlazi da su nižestupanjski sudovi pokraj šest saslušanih svjedoka, koji su zaposleni kod tuženika (neki su obavljali kod tuženika poslove zaštite na radu), odbili saslušati i suprugu tužitelja, za koju on nije ni naznačio od kud bi ona imala saznanja o činjenicama koje je trebalo utvrđivati.

Čl. 221.a ZPP

TERET DOKAZIVANJA

9.9. Revd 3213/2020

Da li su ispunjene pretpostavke o primjeni čl. 221. a ZPP-a o teretu dokazivanja u slučaju kada sud nije proveo dokaze koje je stranka predložila?

[Rev 1199/2021](#)

Pretpostavke za primjenu pravila o teretu dokazivanja iz odredbe čl. 221.a ZPP ispunjene su tek kada sud izvede i ocijeni dokaze koje je stranka (na kojoj je teret dokazivanja) predložila na pravno odlučne činjenične tvrdnje, osim ako su predloženi dokazi očigledno nepodobna dokazna sredstva na te činjenične tvrdnje.

Čl. 219. ZPP u vezi čl. 87. st. 3. Zakona o osiguranju (dalje: ZO) i čl. 3. st. 1. točkom 3. Uvjeta za osiguranje od automobilske odgovornosti
UZROČNA VEZA IZMEĐU UTVRĐENE ALKOHOLIZIRANOSTI VOZAČA
MOTORNOG VOZILA I NASTALE ŠTETE

9.10. Revd 1102/2020

Je li u postupku radi isplate naknade osiguratelju od osobe koja je odgovorna za štetu, u smislu odredbe čl. 87. st. 3. Zakona o osiguranjima („Narodne novine“, broj 9/94, 20/97) i čl. 3. Uvjeta za osiguranje od automobilske odgovornosti tužitelja kao osiguratelja, teret dokazivanja postojanja uzročne veze između utvrđene alkoholiziranosti vozača motornog vozila i nastale štete za koju je naknada isplaćena, na tužitelju ili tuženiku?

Rev 198/2021-2

Prema odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a svaka stranka je dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika.

Prema odredbi čl. 87. st. 3. Zakona o osiguranju („Narodne novine“, broj 46/97-proč. tekst) društvo za osiguranje koje nadoknadi štetu oštećenoj osobi a nije bilo u obvezi isplate prema tom Zakonu ili Uvjetima za osiguranje od automobilske odgovornosti, ima pravo na naknadu od osobe koja je odgovorna za štetu i to za isplaćeni iznos štete, kamatu i troškove.

Odredbom čl. 3. st. 1. točkom 3. Uvjeta za osiguranje od automobilske odgovornosti propisano je da osiguranik gubi prava iz osiguranja ako je u trenutku prometne nezgode kao vozač osiguranog vozila bio pod utjecajem alkohola, droge ili narkotika, a da se smatra da je vozač pod utjecajem alkohola ako se analizom krvi ili drugom metodom mjerenja količine alkohola u organizmu utvrdi da udio alkohola u krvi iznosi 0,5 g/kg i više, dok je u st. 3. točkom 2. propisano da osiguranik ne gubi svoja prava iz osiguranja ako dokaže da štetni događaj nije u uzročnoj svezi sa činjenicom da je vozač u trenutku prometne nezgode bio pod utjecajem alkohola, droge odnosno narkotika.

Slijedom navedenog, u postupku radi isplate naknade osiguratelju od osobe koja je odgovorna za štetu, a u smislu citiranih odredbi Zakona o osiguranju i Uvjeta za osiguranje od automobilske odgovornosti, kao posebnih propisa, na osiguraniku (tuženiku) je teret dokazivanja nepostojanja uzročne veze između utvrđene alkoholiziranosti i nastale štete uzrokovane radnjama tuženika.

Čl. 260. ZPP

PRIGOVORI NA NALAZ I MIŠLJENJE VJEŠTAKA

9.11. Revd 2747/2021

1. Da li je sud dužan pozvati vještaka da usmeno obrazloži svoj pisani nalaz kada su na njega izneseni prigovori?

2. Da li je u primjeni odredbe čl. 260 ZPP-a stranka onemogućena u raspravljanju ako sud od vještaka ne zatraži očitovanje o prigovorima na nalaz i mišljenje vještaka?

Rev 78/2022

1. Sud je dužan pozvati vještaka da usmeno obrazloži svoj pisani nalaz kada su na njega izneseni prigovori.
2. U primjeni odredbe čl. 260. ZPP stranka je onemogućena u raspravljanju ako sud od vještaka ne zatraži očitovanje o prigovorima na nalaz i mišljenje vještaka.

Čl. 230. ZPP

POTVRDE O PLAĆANJU KOJE IZDAJE HZZO NEMAJU DOKAZNU SNAGU JAVNE ISPRAVE

9.12. Revd 2551/2021

Jesu li potvrde o plaćanju koje Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje izdaje u propisanom obliku u obavljanju javnog ovlaštenja koje mu je povjereno zakonom ili propisom utemeljenim na zakonu javne isprave sukladno čl. 230. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 148/11-proč.tekst, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP)?

Rev 111/2022

Drugim riječima, račun tužitelja s potvrdom o plaćanju računa nema dokaznu snagu javne isprave u smislu čl. 230. ZPP-a (...)

Čl. 219. st.1. ZPP

TERET DOKAZIVANJA UZROČNO POSLJEDIČNE VEZE; PARNIČNI SUD NIJE VEZAN ODLUKOM TUŽITELJA DONESENOM U UPRAVNOM POSTUPKU GLEDE UZROKA UMIROVLJENJA OSIGURANIKA TUŽITELJA I DOPUŠTENO JE U PARNICI DOKAZIVATI DA RADNA SPOSOBNOST OSIGURANIKA TUŽITELJA I NJEGOVO UMIROVLJENJE NISU U UZROČNO-POSLJEDIČNOJ VEZI

9.13. Revd 1618/2021

1. Na kojoj od parničnih strana je u smislu čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom postupku teret dokazivanja osporene uzročno posljedične veze između umirovljenja osiguranika tužitelja i ozljeda zadobivenih u štetnom događaju kada tužitelj svoje potraživanje temelji na javnoj ispravi-rješenju o invalidskoj mirovini, čiji sadržaj je tuženik osporio?
2. Je li za odluku u sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja motornog vozila štetnika radi isplate iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka obveznopravnog odnosa između stranaka i nastanka štete (izvršene isplate) Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje ili odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju?

Rev 206/2022

Dakle, drugo pitanje, se u suštini svodi na pitanje po kojem se propisu ima procjenjivati osnovanost zahtjeva tužitelja. Kako je sud drugog stupnja zauzeo drugačije pravno shvaćanje glede primjene propisa koji se ima primijeniti na konkretno potraživanje tužitelja - izdatak za isplate naknade za tjelesno oštećenje na temelju odredbe čl. 161. Zakona o osnovnom mirovinskom osiguranju isplaćene

valja odgovoriti da se ima primijeniti propis koji je bio na snazi u vrijeme kada je izdatak učinjen, a to je ZOOP, čime se i ovom odlukom reafirmira pravno shvaćanje izraženo u Rev-x 388/2018.

(...)u odgovoru na prvo postavljeno pitanje u ovoj reviziji valja reći da parnični sud nije vezan odlukom tužitelja donesenom u upravnom postupku glede uzroka umirovljenja osiguranika tužitelja i dopušteno je u parnici dokazivati da radna sposobnost osiguranika tužitelja i njegovo umirovljenje nisu u uzročno-posljedičnoj vezi. O rezultatu dokazivanja i eventualnom etabliranju uzročne veze između ozljeđivanja i posljedica ozljeđivanja i umirovljenja osiguranika tužitelja ovisi i odštetna odgovornost tuženika.

vidi i [Rev 970/2022](#)

Čl. 183. st. 4. OZ i čl. 221.a ZPP

TERET DOKAZA NA OVRHOVODITELJU

9.14. Revd 3793/2021

(Ovršno pravo)

Je li na ovrhovoditelju teret dokazivanja da je potraživanje iz zadužnice valjanim pravnim poslom sa vjerovnika prešlo na njega?

[Rev 449/2022](#)

Prema odredbi čl. 183. st. 4. OZ vjerovnik može svoja prava iz zadužnice prenositi ispravom na kojoj je javno ovjеровljen njegov potpis na druge osobe, koje u tom slučaju stječu prava koja je po toj ispravi imao vjerovnik. Prema pak odredbi čl. 183.a st. 3. OZ, odredba članka 183. st. 4. OZ primjenjuje se na odgovarajući način i na bianko zadužnicu.

Slijedom navedenog, a vezano za predmetno pravno pitanje radi kojeg je tužiteljici dopušteno podnošenje revizije, za zaključiti je da je na ovrhovoditelju teret dokaza da je pravo iz zadužnice valjanim pravnim poslom (ispravom na kojoj je javno ovjеровljen potpis vjerovnika) preneseno sa vjerovnika na njega.

Čl. 230 ZPP

TERET DOKAZIVANJA I PREDMNIJEVA

9.15. Revd 3834/2020

Je li sukladno čl. 230. Zakona o parničnom postupku za obaranje presumpcije istinitosti utvrđenih činjenica u javnoj ispravi dovoljno samo postojanje sumnje ili je parnična stranka koja tvrdi da činjenice u javnoj ispravi nisu istinite, sukladno

pravilima o teretu dokaza iz čl. 219. st. 1. i čl. 221.a Zakona o parničnom postupku, dužna te tvrdnje dokazati s potrebnom sigurnošću, uvjerljivošću i pouzdanošću?

[Rev 659/2021](#)

(...) Takva odredba predstavlja presumpciju - " smatra se" - o alkoholiziranosti. U toj situaciji prebačen je teret dokazivanja sa osiguratelja na oštećenika, ovdje tužitelja.

Čl. 250. st.1. i 260. st.1. i 2. ZPP

**NALAZ I MIŠLJENJE VJEŠTAKA IZRAĐENO U IZVANSUDSKOM POSTUPKU
KAO DOKAZ U SUDSKOM POSTUPKU**

9.16. Revd 4888/2021

Postupa li pravilno sud ako odluku zasniva na vještačenju provedenom u izvansudskom postupku, a bez suglasnosti stranaka da se takvo vještačenje koristi za potrebe sudskog postupka?

[Rev 652/2022](#)

Nalaz i mišljenje vještaka sačinjen na zahtjev jedne od stranaka izvan sudskog postupka, bez suglasnosti stranaka da se takav nalaz koristi za potrebe sudskog postupka, ne može se cijeniti jednako kao nalaz i mišljenje vještaka koje je, na prijedlog jedne od stranaka, odredio sud u skladu s odredbom članka 250. ZPP. Stoga ni odluka suda ne može biti utemeljena na takvom nalazu i mišljenju. Tek u slučaju da je takav nalaz dostavljen protivnoj stranci i da ona nije prigovarala njegovom sadržaju, a niti je predložila vještačenje u sudskom postupku, sud bi ga mogao prihvatiti kao dokaz čija valjanost nije dovedena u pitanje i tek potom na njemu utemeljiti svoju odluku (tako i ovaj sud u Rev-2277/2018-2 od 17. listopada 2018.).

Čl. 221.a ZPP u vezi čl. 373.a ZPP

PRAVILO O TERETU DOKAZIVANJA U SLUČAJU PRIMJENE ČL. 373.a ZPP

9.17. Revd 1997/2021

Je li drugostupanjski sud prilikom preinačavanja prvostupanjske presude ovlašten primijeniti odredbu čl. 221. a ZPP ako smatra da je prvostupanjski sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje?

[Rev 1440/2021](#)

Prema shvaćanju ovog suda navedena odredba ovlašćuje drugostupanjski sud na preinačavanje, odnosno potvrđivanje prvostupanjske presude unatoč pogrešno ili

nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, ali samo onda kada u spisu ima dovoljno odlučnih činjenica i dokaznog materijala za svoje (drugačije, odnosno suprotne) činjenične zaključke. Time je kod primjene odredbe čl. 373.a ZPP isključena istodobna primjena odredbe čl. 221.a ZPP o teretu dokazivanja.

Čl. 230. i čl. 8. ZPP

RAČUN TUŽITELJA S NAZNAKOM DA JE PLAĆEN NIJE JAVNA ISPRAVA

9.18. Revd 4043/2021

1. Predstavljaju li isprave koje tužitelj izdaje (računi, potvrde o plaćanju, knjigovodstvene kartice, putni nalozi) kao državni zavod (javna ustanova) u granicama svoje ovlasti i u zakonom i statutom propisanom obliku radi izvršavanja svoje javne ovlasti knjigovodstvene (računovodstvene) isprave te ako da, sadrže li iste pisani trag o nastaloj promjeni u bilanci tužitelja te time dokaz o izvršenom plaćanju?
2. Predstavljaju li isprave koje tužitelj izdaje (računi, potvrde o plaćanju, knjigovodstvene kartice, putni nalozi) kao državni zavod (javna ustanova) u granicama svoje ovlasti i u zakonom i statutom propisanom obliku radi izvršavanja svoje javne ovlasti javne isprave u smislu odredbe čl. 230. ZPP-a?
3. Razlikuju li se po svojoj dokaznoj snazi potvrde o plaćanju i putni nalozi koji izdaje tužitelj, u smislu čl. 230. ZPP-a?

[Rev 644/2022](#)

Suprotno tvrdnji revidenta, izvod iz knjigovodstvene kartice, nalozi za isplatu putnih troškova i interne potvrde o plaćanju troškova liječenja ne predstavljaju javne isprave u smislu čl. 230. ZPP-a. Takvo shvaćanje izrazio je ovaj sud u više odluka (npr. Rev-977/2016-2 od 19. studenoga 2019., Revt-476/2017-2 i dr.). Stoga nije osnovana tvrdnja revidenta o počinjenju bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 230. ZPP-a.

12. Međutim, osnovana je tvrdnja revidenta, na koju ukazuje naznačujući prvo pitanje, da su nižestupanjski sudovi pogrešno primijenili odredbu čl. 8. ZPP-a, kada su, na temelju izvedene ocjene dokaza, obezvrijedivši dokaznu snagu priloženih isprava (ne kao javnih isprava) i propustivši izvedene dokaze cijeliti svakog zasebno i sve zajedno, i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, posebno s obzirom na djelatnost i način poslovanja tužitelja, zaključili da na temelju priloženih isprava tužitelj nije dokazao uzročnu vezu prikazanih troškova sa štetnim događajem.

Čl. 186. st. 3. i čl. 219 .ZPP

SUD NIJE VEZAN PRAVNOM OSNOVOM TUŽBE VEĆ ČINJENIČNIM NAVODIMA STRANAKA

9.19. Revd 1765/2022

Da li je sud ovlašten i dužan samostalno razmotriti osnovanost tužbenog zahtjeva putem instituta stjecanja bez osnove i naknade štete, ako je tužitelj tijekom postupka sudu pružio dokaze na okolnosti jednog i drugog pravnog instituta?

[Rev 1039/2022](#)

Uzimajući u obzir sve prethodno navedeno, a u okolnostima ovoga, konkretnog slučaja te u smislu davanja odgovora na postavljeno pravno pitanje, za zaključiti je da se razmatranje ovoga pravnog odnosa ne može ograničiti (samo) na ocjenu odgovornosti u svjetlu instituta stjecanja bez osnove, nego se pravni odnos mora sagledavati i u relacijama eventualne odgovornosti za naknadu štete i odgovornosti u smislu čl. 219. ZOO-a. O svemu tome, kako u pogledu (ne)osnovanosti tužbenog zahtjeva, tako i u pogledu (ne)dokazanosti visine imaju se dati jasni, potpuni, dostatni razlozi.

Čl. 250. ZPP

UTVRĐIVANJE ODLUČNIH ČINJENICA KAD JE ZA TO POTREBNO STRUČNO ZNANJE KOJIM SUD NE RASPOLAŽE

9.20. Revd 275/2022

Može li drugostupanjski sud sam utvrđivati odlučne činjenice za koje je potrebno stručno znanje vještaka građevinske struke, kojim sud ne raspolaže?

[Rev 1087/2022](#)

U situaciji kad je prvostupanjski sud izveo dokaz građevinskim vještačenjem predmet kojeg je bilo i izjašnjavanje o mogućnosti izvođenja radova bez odgovarajuće tehničke dokumentacije proizlazilo bi da je za razjašnjenje sporne činjenice bilo potrebno stručno znanje kojim sud ne raspolaže. Stoga je neprihvatljivo postupanje drugostupanjskog suda koji suprotno danom mišljenju, u odnosu na koje nije bilo prigovora, bez posebnog obrazloženja o prirodi i zahtjevnosti preostalih neizvedenih poslova, zaključuje da je tužitelj te poslove mogao izvesti, jednako kao i one ranije.

Čl.221.a u vezi čl. 108. st.3. ZPP i čl. 24. st.1. Zakona o naknadi

PRIMJENA PRAVILA O TERETU DOKAZIVANJA KAD SUD NIJE IZVEO SVE PREDLOŽENE DOKAZE

9.21. Revd 2445/2020

Da li je sud ovlašten zaključak o nepostojanju određene činjenice temeljiti primjenom pravila o teretu dokazivanja, a da vezano za tu činjenicu nije izveo sve dokaze predložene od stranke na kojoj je teret dokazivanja te činjenice?

[Rev 126/2021](#)

Osnovano revidentica navodi da nižestupanjski sudovi nisu bili ovlašteni primjenom pravila o teretu dokazivanja zaključiti da zahtjev za otkup stana nije podnesen u prekluzivnom roku iz čl. 24. st. 1. Zakona o naknadi odnosno do 1. travnja 1997. godine, a da pritom nisu ocijenili dokaze koje je predložila radi utvrđenja činjenice da je to učinjeno.

Čl. 221. i 221.a. ZPP

DRUGOSTUPANJSKI SUD NA TEMELJU PRAVILA O TERETU DOKAZIVANJA NE MOŽE ODLUČITI NA ŠTETU STRANKE KAD NIJE IZVODIO DOKAZE KOJE JE TA STRANKA PREDLOŽILA

9.22. Revd 3513/2020

Ako prvostupanjski sud nije izvodio dokaze koje je predložio tuženik, a na temelju kojih bi se mogle utvrditi činjenice koje su prema stavu drugostupanjskog suda bile ključne za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva, može li drugostupanjski sud na temelju pravila o teretu dokaza odlučiti na štetu tuženika?

[Rev 1174/2021](#)

Da drugostupanjski sud ne može na temelju pravila o teretu dokazivanja odlučiti na štetu stranke ako prvostupanjski sud nije izvodio dokaze koje je predložila ta stranka, a na temelju kojih bi se mogle utvrditi činjenice koje su prema stavu drugostupanjskog suda bile ključne za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva, ovaj sud je zauzeo shvaćanje u brojnim odlukama (npr. Revr 1076/2015 od 5. travnja 2016. i Rev 814/2018 od 21. travnja 2020.), a s takvim shvaćanjem je suglasno i ovo vijeće revizijskog suda.

vidi i **[Rev 521/2022](#)**

Čl. 221.a u vezi čl. 8. ZPP

OCJENA DOKAZA

9.23. Revd 1349/2021

Jesu li nižestupanjski sudovi pogrešno primijenili odredbe čl. 8., 219., 220. i 221.a ZPP u situaciji kada su u postupku svi saslušani svjedoci iskazivali da se smanjio obim posla kod tužitelja, a unatoč tome nižestupanjski sudovi su zaključili da tužitelj nije dokazao vjerojatnost da je zbog smanjenog obima posla prestala potreba za radom konkretnog radnika?

Rev 1175/2021

Međutim osnovana je tvrdnja revidenta da su nižestupanjski sudovi pogrešno primijenili odredbu čl. 8., a time posljedično i odredbu čl. 221.a ZPP-a, jer nisu uopće cijenili sadržaj isprava koje je tužitelj dostavio u spis (prvenstveno računa dobiti i gubitaka za 2014., 2015. i 2016.) kao dokaz kojim tužitelj, u kontekstu ostalih izvedenih dokaza dokazuje činjenice na temelju kojih temelji svoj zahtjev. Pogrešna primjena navedenih odredaba bila je od utjecaja na donošenje pravilne i zakonite presude slijedom čega je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st.1. u vezi čl. 8. i 221.a ZPP-a.

Čl.250. ZPP

UTVRĐIVANJE ČINJENICE ZA KOJE JE POTREBNO STRUČNO ZNANJE

9.24. Revd 4507/2021

Može li drugostupanjski sud sam utvrditi odlučne činjenice za koje je potrebno stručno znanje vještaka medicinske struke, a kojim sud ne raspolaže?

Rev 776/2021

U konkretnom slučaju, dakle radi se o činjenicama za koje je potrebno stručno znanje vještaka medicinske struke, a budući sud nema znanja medicinske struke da bi utvrdio ozljede koje je tužitelj zadobio u prometnoj nesreći, zdravstvene posljedice zadobivenih ozljeda, potrebu za pomoći druge osobe u obavljanju poslova, koje nije u mogućnosti obavljati zbog svog zdravstvenog stanja.

(...)

U slučaju ako sud smatra da u danom nalazu i mišljenju vještaka medicinske struke postoji proturječnosti ili nedostaci, ili se pojavi osnovana sumnja u pravilnost danog mišljenja, a ti se nedostaci ili sumnja ne mogu otkloniti ponovnim, dopunskim saslušanjem vještaka, sud je ovlašten zatražiti mišljenje drugih vještaka u smislu odredbe čl. 261. st. 3. ZPP. Međutim, sud ne može otkloniti ni prihvatiti odlučne činjenice utvrđene provedenim medicinskim vještačenjem jer ne raspolaže stručnim znanjem i iskustvom koje je za to potrebno.

Čl. 221.a u vezi čl. 8 ZPP i čl. 18. st.5. ZVDSP

TERET DOKAZIVANJA POŠTENOG POSJEDA

9.25. Revd 5066/2021

Je li na tužitelju teret dokazivanja poštenog posjeda njegovih pravnih prednika, ako se poštenje posjednika presumira, ili je teret dokazivanja na onome tko tvrdi suprotno, te je li u pobijanoj presudi županijski sud neopravdano nametnuo teret dokazivanja tužitelju, umjesto tuženici?

[Rev 725/2022](#)

Iz odredbe čl. 18. st. 5. ZVDSP-a jasno proizlazi da se posjed smatra poštenim, osim ako se ne dokaže suprotno, što znači da onaj koji tvrdi da je nečiji posjed nepošten to mora i dokazati. To pravilo primijenjeno na ovaj slučaj znači da, ako tužena tvrdi da je posjed tužitelja i njegovih prednika nepošten to ona, a ne tužitelj kako je pogrešno cijenio drugostupanjski sud, mora i dokazati.

Čl. 7., 221.a i 232. ZPP

OCJENJIVANJE SADRŽAJA ISPRAVE NA KOJU SE STRANKA POZIVA KAD STRANKA TU ISPRAVU NIJE DOSTAVILA

9.26. Revd 3308/2020

U okolnostima kada se stranka postupka poziva na određenu ispravu kao dokaz svojih navoda, a tu istu ispravu ne priloži u spis, može li sud ocjenjivati sadržaj te isprave i uzeti da su dokazani navodi stranke koji se odnose na tu ispravu, pogotovo kada druga strana to osporava i kada već sami naslovi isprava ukazuju da se radi o različitim ispravama?

[Rev 475/2022](#)

Prema shvaćanju ovog suda, a odgovarajući na revizijsko pitanje te primjenjujući odredbe čl. 7., čl. 221.a i čl. 232. ZPP, proizlazi da u okolnostima kada se stranka postupka poziva na određenu ispravu kao dokaz svojih navoda, a tu istu ispravu ne priloži u spis, a niti je njen sadržaj nedvojbeno utvrđen drugim dokaznim sredstvima, npr. iskazima svjedoka, sud ne može ocjenjivati sadržaj te isprave i uzeti da su dokazani navodi stranke koji se odnose na tu ispravu.

Čl. 221.a. u vezi čl. 8. ZPP

OCJENA PERSONALNIH DOKAZA

9.27. Revd 2673/2021

Mogu li personalni dokazi poput iskaza tužitelja imati prednost i veću vjerodostojnost pred materijalnim dokazima, dostavljenim evidencijama o radu, potpisanim od strane tužitelja?

Rev 927/2022

Pitanje mogu li personalni dokazi poput iskaza tužitelja imati prednost i veću vjerodostojnost pred materijalnim dokazima, dostavljenim evidencijama o radu, potpisanim od strane tužitelja zavisi od svih okolnosti pojedinog slučaja, a kada na temelju međusobno proturječnih tvrdnji stranaka nije moguće utvrditi je li postojeća evidencija radnog vremena uredno vođena, sudovi su ovlašteni odlučiti o osnovanosti tužbenog zahtjeva primjenom pravila o teretu dokazivanja, pri čemu je nužno imati u vidu jesu li, ne samo tužitelju nego i svjedocima kojima se dokazuje (ne)istinitost evidencije, davane na uvid tako vođene evidencije radnog vremena, koje su isti jednim dijelom potpisali, a drugim dijelom nisu potpisivali, a posebno od kakvog je utjecaja na kvalitetu iskaza svjedoka o kvaliteti i potpunosti evidencije o radnom vremenu činjenica jesu li na tu evidenciju, bilo tužitelj, bilo svjedok, do pokretanja sudskih postupaka, iznosili primjedbe, i jesu li nakon prijema obračuna plaće kroz utuženo razdoblje imali primjedbi na (ne)obračunate prekovremene sate rada, te je li tužitelj eventualno u upravnom postupku, prije podnošenja tužbe osporavao evidencije o svom radu na terenu podnoseći pisani prigovor, neovisno o tome što se to pitanje može rješavati, kao prethodno pitanje i u ovoj parnici, a sve to posebno imajući u vidu protek vremena nakon kojeg se osporava točnost predmetne evidencije radnog vremena.

Čl. 221.a. u vezi čl. 373. st. 1. toč. 3. ZPP

PRIMJENA PRAVILA O TERETU DOKAZIVANJA

9.28. Revd 5003/2021

Je li drugostupanjski sud ovlašten primjeniti pravilo o teretu dokazivanja iz čl. 221.a ZPP-a i preinačiti prvostupanjsku presudu na temelju čl. 373. st. 1. toč. 3. ZPP-a u situaciji kada pred prvostupanjskim sudom nisu izvedeni predloženi dokazi?

Rev 836/2022

(...)

- jer taj zaključak, kako je obrazložen, ne pripada samo području primjene materijalnog prava - već i drugačijoj ocjeni provedenog i sudu drugog stupnja dostupnog dokaza, koju je (novu) ocjenu trebalo valjano obrazložiti, razlozima koji bi je opravdavali u kontekstu sa ostalim dokazima, pa i onim čije izvođenje nije prihvaćeno (sve u stvarnoj primjeni odredbe čl. 373.a st. 1. ZPP-a: gdje „ponudi“ nije

dana vrijednost dostatnog ili valjanog dokaza, uz očiti stav da drugih dokaza za utvrđenje visine štete nema) - obzirom da se izostavljanjem takvih razloga čini bitna postupovna povreda iz odredbe čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a, ali i, u ničemu manje bitno,

- jer sud nema osnove (da bi to bilo pravilno, zakonito pa i razumno postupanje) odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan pozivom na to da tužitelj nije dokazao ono što tvrdi i na čemu temelji svoju poziciju u postupku, a da tužitelju prethodno nije niti omogućio da dokaže te svoje tvrdnje relevantnim i po njemu predloženim dokazom, onim za kojeg je ovaj naveo određene razloge o tome što bi se njime imalo dokazati ili utvrditi - i te razloge učinio dostatno uvjerljivim ili vjerojatnim. To napose nema u primjeni odredbe čl. 373. toč. 3. ZPP-a. Suprotno postupanje ne pripada pravičnom suđenju zajamčenim čl. 29. st. 1. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 56/90, 135/97, 113/00, 28/01, 76/10 i 5/14), analogno i čl. 6. st. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine - Međunarodni ugovori" broj 18/97, 6/99 - pročišćeni tekst, 8/99 - ispravak, 14/02 i 1/06) - i njime se čini bitna postupovna povreda iz odredbe čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP-a (koja postoji „ako kojoj stranci nezakonitim postupanjem (...) nije dana mogućnost da raspravlja pred sudom).

Čl. 221.a ZPP

PRETPOSTAVKE ZA PRIMJENU PRAVILA O TERETU DOKAZIVANJA

9.29. Revd 3812/2021

Može li sud bez izvođenja predloženih dokaza primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a ZPP-a donijeti zaključke o postojanju ili ne postojanju odlučnih činjenica, odnosno mora li sud izvesti predložene dokaze te tek ukoliko na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku odlučnu činjenicu, tada primijeniti pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a ZPP-a?

[Rev 318/2023](#)

Pretpostavke za primjenu pravila o teretu dokazivanja iz odredbe čl. 221.a ZPP-a ispunjene su tek kada sud izvede i ocjeni dokaze koje je stranka (na kojoj je teret dokazivanja) predložila na pravno odlučne činjenične tvrdnje, osim ako su predloženi dokazi očigledno nepodobna dokazna sredstva na te činjenične tvrdnje" (u tom smislu i Rev-1276/2007, Rev-1199/2021-2 od 3. studenog 2021. i dr.).

Čl. 230. ZPP

IZVOD IZ KNJIGOVODSTVENIH KARTICA KOJI IZDAJE HZZO NEMA DOKAZNU SNAGU JAVNE ISPRAVE

9.30. Revd 2669/2020

Ima li račun tužitelja o pruženoj usluzi liječenja njegova osiguranika u bolničkoj ustanovi značaj javne isprave u dijelu u kojem je sam tužitelj naznačio da je račun plaćen?"

Je li Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje u smislu čl. 10. Zakona osiguranju („Narodne novine”, broj 90/94, 20/97, 50/99, 11/02 i 140/05 – dalje: ZO) izuzet od primjene navedenog zakona i odredbe čl. 85. istoga?"

Jesu li troškovi liječenja i naknade za bolovanje osiguranika tužitelja, a koji su nastali nakon 1. siječnja 2009. dok je policia osiguranja sklopljena prije tog datuma pokriveni funkcionalnom premijom od ukupno naplaćene funkcionalne premije osiguranja od obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti prema čl. 53. st. 1. toč. 10. i st. 2. Zakona o zdravstvenom osiguranju („Narodne novine”, broj 150/08, 94/09, 153/09, 71/10, 139/10, 49/11, 22/12) odnosno da li tužitelj ima pravo potraživati?

Rev 1070/2021

Suprotno tvrdnji revidenta, račun koji je sam tužitelj izdao, odnosno izvod iz knjigovodstvenih kartica ne predstavljaju javne isprave u smislu čl. 230. ZPP-a. Tako shvaćanje ovaj je sud izrazio u više odluka Rev-977/2016-2 od 19. studenoga 2019., Revt-476/2017-2 i dr.

Budući da je tužbeni zahtjev tužitelja odbijen, kako je istaknuto u drugostupanjskoj presudi, „prije svega ocjenjujući prigovor tuženika da tužitelj u konkretnom slučaju nije dokazao da je utuženi iznos uistinu i platio” i to sukladno pravnom shvaćanju ovog suda, to je na temelju čl. 393. ZPP valjalo odbiti reviziju i zaključiti da ne postoje razlozi zbog kojih je podnesena revizija na koje se odnosi pravno pitanje zbog kojeg je dopuštena, odnosno da dva preostala pitanja ne utječu na donošenje drukčije odluke upravo zbog zaključka da tužitelj nije dokazao da je izvršio plaćanje.

Čl. 221.a ZPP

PRIMJENA PRAVILA O TERETU DOKAZIVANJA U SLUČAJU KAD VISINA TUŽBENOG ZAHTJEVA NIJE SPORNA

9.31. Revd 2797/2020

Može li sud odbiti tužbeni zahtjev na način da ocijeni da nije dokazana osnova niti visina tužbenog zahtjeva, u slučaju kada tuženik isto nije osporio te su osnova i visina utvrđeni u ovršnom prijedlogu temeljem kartice otvorenih stavaka iz koje je vidljivo koji račun, u kojem iznosu i kada dospijeva?

Rev 255/2021

Dakle, pored toga da tuženik nije osporio ugradnju sustava za razdiobu potrošne toplinske energije i uslugu učitavanja razdjelnika, odnosno da nije osporio ukupnu cijenu za navedene usluge, kao ni onu koja tereti njega, kao jednog od suvlasnika, a koja proizlazi i iz vjerodostojne isprave na temelju koje je izdano rješenje o ovrsi (kartica otvorenih stavki s oznakama pojedinačnih računa), onda visina obveze tuženika nije bila sporna, pa tužitelj, izuzev isprava koje je dostavio u spis, nije bio dužan dokazivati da obveza tuženika po ugovorima od 12. rujna i 15. listopada 2014. iznosi 2.999,50 kn. U takvoj situaciji, kada visinu tužbenog zahtjeva nije trebalo posebno (dodatno) dokazivati, jer ona među strankama nije ni bila sporna, onda je drugostupanjski sud pogrešno primijenio pravilo o teretu dokazivanja iz članka 221a. ZPP i tužbeni zahtjev tužitelja, zbog nedokazane visine, odbio.

ODLUČIVANJE O TUŽBENOM ZAHTJEVU PO SLOBODNOJ OCJENI U SLUČAJU KAD JE SUD ODBIO REZULTATE VJEŠTAČENJA

Čl. 223. ZPP

9.32. Revd 4850/2021

Da li sud, utvrdivši prvo da je tužbeni zahtjev osnovan i da je šteta nesporno nastala, može bez pravog razloga odbiti rezultate provedenog vještačenja, odnosno odbiti procjenu štete koja je sačinjena vještačenjem, a istodobno odbiti i primjenu čl. 223. ZPP-a, koji tom slučaju predviđa izričitu obvezu suda da odluči prema slobodnoj ocjeni?

Rev 350/2023

odgovor na pravno pitanje glasi, da u situaciji kada sud utvrdi da je tužbeni zahtjev osnovan i da je šteta nesporno nastala, sud ne može bez pravog razloga odbiti rezultate provedenog vještačenja, odnosno odbiti procjenu štete koja je sačinjena vještačenjem, a istodobno odbiti primjenu čl. 223. ZPP, koji u tom slučaju predviđa izričitu obvezu suda da odluči prema slobodnoj ocjeni, kao što je učinio sud prvog stupnja. To i u situaciji, kao u ovom postupku, kad se sud drugog stupnja, upustio u obrazlaganje zbog čega visinu novčane svote nije bilo moguće utvrditi po slobodnoj ocjeni.

Čl. 219. st.1., čl. 7. st.1., čl.220. st.1, čl. 8. ZPP

TERET DOKAZIVANJA VJERODOSTOJNOSTI POTPISA

9.33. Revd 3338/2021

Na kome je teret dokazivanja u slučaju kad tužena osporava da bi potpis na privatnoj ispravi, konkretno, prijavi prijamnika, bio njen?.

[Rev 1436/2021](#)

Teret dokazivanja istinitosti sadržaja isprave (time da je i isprava potpisana od strane osobe koja je navedena kao potpisnik) koju u svrhu dokaza predaje u spis je na stranci koja se na tu ispravu poziva.

Čl. 250. u vezi čl. 254., 8. i 253. st.1. ZPP

**KORIŠTENJE NALAZA I MIŠLJENJA VJEŠTAKA KOJI JE NAKON
PODNOŠENJA NALAZA I MIŠLJENJA IZUZET OD VJEŠTAČENJA**

9.34. Revd 134/2021

Je li sud prilikom donošenja presude ovlašten cijeniti i koristiti kao dokaz nalaz i mišljenje vještaka (makar i njegov dio), koji je nakon podnošenja pisanog nalaza i mišljenja, rješenjem suda izuzet od vještačenja?

[Rev 826/2021](#)

Prilikom donošenja presude sud je u određenim okolnostima ovlašten cijeniti i koristiti kao dokaz nalaz i mišljenje vještaka (makar i njegov dio), koji je nakon podnošenja pisanog nalaza i mišljenja, rješenjem suda izuzet od vještačenja, a to će biti u situaciji kada razmjor težine povrede prava zbog izvođenja "nezakonitog" dokaza, imajući u vidu interes da se u postupku pravilno i potpuno utvrdi činjenično stanje, ocjeni da pravo da se u postupku pravilno i potpuno utvrdi činjenično stanje ima veći značaj od povrede prava zbog izvođenja "nezakonitog" dokaza, te ako nema druge mogućnosti utvrditi sporne činjenice.

10. PRETHODNI POSTUPAK I PREKLUZIJE, GLAVNA RASPRAVA I PRESUDA

Čl. 338. st. 3. ZPP u vezi čl. 12. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima

OBRAZLOŽENA SUDSKA ODLUKA

10.1. Revd 1444/2021

Može li Zapisnik sa sjednice sudskih odjela zamijeniti obrazloženje sudske odluke i je li odluka neobrazložena ako nisu navedeni razlozi primjene pravnog stajališta izraženog u Zapisniku?

[Rev 104/2022](#)

(...) iznimno i pozivanje na pravno shvaćanje i zapisnik koji je sastavljen prilikom sastanka predsjednika građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske može zamijeniti obrazloženje sudske odluke jer se radi o pravnom shvaćanju koje je javno objavljeno na stranicama Vrhovnog suda Republike Hrvatske pa u biti obrazloženje odluke je identično takvom pravnom shvaćanju.

Čl. 278. st.1. u vezi čl. 288. ZPP

ODBACIVANJE TUŽBE NA PRIPREMNOM ROČIŠTU

10.2. Revd 548/2020

Je li sud postupao suprotno odredbi čl. 278. st. 1., 280., 285. st. 4. i 288. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19 – dalje: ZPP) i time počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP kada je donio rješenje o odbačaju tužbe jer da je stvar pravomoćno presuđena, a prije nego je održano pripremno ročište?

[Rev 1014/2020](#)

Odredbom čl. 278. st. 1. ZPP određeno je o čemu je u tijeku pripremanja glavne rasprave do ročišta za glavnu raspravu ovlašten odlučivati prvostupanjski sud, dok je u čl. 280. ZPP navedeno da je sud nakon prethodnog ispitivanja tužbe ovlašten donositi rješenja iz čl. 278. st. 1. ZPP ako nije riječ o pitanjima u kojima se po prirodi stvari ili prema odredbama ZPP odluka može donijeti tek u daljnjem tijeku postupka. U smislu odredbe čl. 288. st. 2. ZPP prvostupanjski sud je na pripremnom ročištu, osim rješenja koje je ovlašten donositi nakon prethodnog ispitivanja tužbe ovlašten donositi i rješenje o odbacivanju tužbe, ako se utvrdi da u tužbenom zahtjevu već teče parnica, da je stvar pravomoćno presuđena, da je o predmetu spora sklopljena sudska nagodba ili da ne postoji pravni interes tužitelja za podnošenje tužbe za utvrđenje.

Dakle, prvostupanjski sud je ovlašten donijeti rješenje o odbacivanju tužbe zbog presuđene pravne stvari tek na pripremnom ročištu što proizlazi iz odredbe čl. 280. i čl. 288. st. 2. ZPP. Stoga su nižestupanjski sudovi počinili bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 288. st. 2. ZPP jer su suprotno jasnoj odredbi ZPP u čl. 288. st. 2. ZPP donijeli rješenje o odbacivanju tužbe zbog presuđene stvari prije zakazivanja pripremnog ročišta.

Čl. 288. st.2. ZPP u vezi čl. 187. stavak 2. ZPP i čl. 178. stavak 1. OZ

PRAVNI INTERES

10.3. Revd 727/2020

Da li je dopuštena tužba kreditne institucije (Poslovne banke) na isplatu temeljem zaključenog ugovora o kreditu protiv potrošača (korisnika i sudužnika) u pravnoj situaciji kada protiv istog potrošača u vrijeme podnošenja tužbe već vodi ovršni postupak izravne naplate temeljem izdanih bjanko zadužnica korisnika i sudužnika za osiguranje povrata kredita, odnosno, ima li tužitelj pravni interes za pokretanje parničnog postupka protiv tuženika radi isplate, ako za istu tražbinu već posjeduje ovršnu ispravu na temelju koje vodi ovršni postupak i koja mu pruža sve elemente pravne zaštite koje bi mogao ostvariti na temelju ovršne presude u parničnom postupku?

Rev 1133/2020

Postojanje pravnog interesa po službenoj dužnosti sud može provjeravati samo do donošenja odluke o tužbenom zahtjevu, međutim, ako je tuženik osporio pravovremeno tijekom prvostupanjskog postupka postojanje takvog interesa i zbog pogrešne primjene čl.288. st. 2. ZPP, a time i počinjenja bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st.1. u vezi čl. 288. st. 2. ZPP, podnio i žalbu, tada je drugostupanjski sud bio ovlašten i dužan raspraviti postojanje pravnog interesa za podnošenje tužbe. Prema odredbi članka 183. stavak 1. Ovršnog zakona ("Narodne novine", broj 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05 i 67/08 – dalje: OZ), dužnik može ispravom na kojoj je javno ovjeren njegov potpis dati suglasnost da se radi naplate tražbine određenog vjerovnika zaplijene svi računi koje ima kod pravnih osoba koje obavljaju poslove platnog prometa te da se novac s tih računa, u skladu s njegovom izjavom sadržanom u toj ispravi, izravno isplaćuje vjerovniku. Takva isprava izdaje se u jednom primjerku i ima učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi kojim se zapljenjuje tražbina po računu i prenosi na ovrhovoditelja radi naplate.

Prema odredbi čl. 183. st. 7. OZ isprava iz st. 1. tog članka ima svojstvo ovršne isprave na temelju koje se može tražiti ovrha protiv dužnika ili jamaca plataca na drugim predmetima ovrhe.

Nadalje, prema odredbi članka 178. stavak 1. OZ, dužnik može javnobilježnički ovjerenom ispravom dati suglasnost da se radi naplate tražbine vjerovnika zaplijeni njegova plaća, odnosno drugo stalno novčano primanje, osim u dijelu u kojem je to primanje izuzeto od ovrhe (članak 149.). Isprava iz stavka 1. tog članka

izdaje se u jednom primjerku ima značenje pravnog posla iz članka 72. stavak 1. tog Zakona te pravni učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi (stavak 2.).

Prema odredbi članka 178. stavak 5. OZ isprava iz stavka 1. tog članka ima svojstvo ovršne isprave na temelju koje se može tražiti ovrha protiv dužnika i na drugim predmetima ovrhe. S obzirom na citirane zakonske odredbe, opravdano se postavlja pitanje svrhe parničnog postupka pokrenutog radi naplate potraživanja koje je osigurano zadužnicom i/ili javnobilježnički ovjerovljenom ispravom kojom je dana suglasnost zaplijene plaće odnosno drugog stalnog novčanog primanja.

Naime, cilj pokretanja parničnog postupka je ishođenje ovršne isprave na temelju koje bi vjerovnik mogao prisilno naplatiti svoje potraživanje, a u konkretnom slučaju vjerovnik već raspolaže takvom ispravom. Štoviše, u smislu odredbe članka 183. stavak 1., odnosno članka 178. stavak 2. OZ, u konkretnom slučaju vjerovnik raspolaže ispravama koje imaju i jači pravni učinak od sudske odluke kao ovršne isprave (učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi u odnosu na tražbine ovršenika po računu). Drugim riječima, u području pravne zaštite ne postiže se veća učinkovitost pravomoćnom i ovršnom presudom u odnosu na dana sredstva osiguranja, pa su u pravu revidentice kada ističu da ne postoji pravni interes tužitelja za traženje kondemnatorne pravne zaštite od suda ako već raspolaže ovršnom ispravom koja mu omogućava ostvariti identičnu pravnu korist.

S obzirom na to da su tuženice tijekom postupka isticale prigovor nedostatka pravnog interesa tužitelja za pokretanje parničnog postupka radi isplate, nižestupanjski su sudovi pogrešno primijenili odredbu članka 288. stavak 2. u vezi članka 187. stavak 2. ZPP, kada tužbu nisu odbacili, već su o predmetu spora donijeli meritornu odluku prihvatanjem tužbenog zahtjeva (tako u Rev-3231/2016-2 od 15. siječnja 2020.).

Čl. 342. ZPP

ISPRAVAK PRESUDE – BITNA POVREDA ODREDBA PARNIČNOG POSTUPKA

10.4. Revd 915/2021

Da li drugostupanjski sud čini bitnu povredu odredaba parničnog postupka kada temeljem ovlaštenja iz odredbe čl. 342. ZPP-a ispravkom presude mijenja svoju odluku na način da prvotno usvojenu žalbu i ukinuti dio prvostupanjske presude preinači na način da ispravkom odbije žalbu i potvrdi prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu?"

[Rev 814/2021-2](#)

(...) Takvo postupanje drugostupanjskog suda, a koje sadržajno jest zadiranje u samu bit već donesene drugostupanjske odluke, a koja je njezinom dostavljanjem strankama i proizvela pravne učinke, jest grubo kršenje odredbe čl. 342. ZPP-a, čime je u donošenju takvog rješenja o "ispravku" počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi sa odredbom čl. 342. ZPP-a.

Čl. 333. ZPP u vezi čl. 19. OZ

PRESUĐENA STVAR I OVLAŠTI OVRŠNOG SUDA

10.5. Revd 849/2021

Da li je o prigovoru presuđene stvari odnosno nedostatku pasivne legitimacije ovršenika uslijed spornog pravnog sljedništva ovlašten odlučivati sud koji provodi ovršni postupak, ili je povodom takvog prigovora ovršni sud dužan zaključkom uputiti ovršenika na pokretanje parnice sukladno odredbi čl. 52. st. 1. Ovršnog zakona?

[Rev 1054/2021](#)

Cijeneći činjenicu da je ovaj ovršni postupak ovrhovoditelj pokrenuo protiv ovršenika na temelju iste ovršne (javnobilježničke) isprave odnosno (...), činjenice da se ovrha predlaže na istom predmetu ovrhe (...) kao i činjenicu da je pravomoćno odbijen (...) raniji ovrhovoditeljev prijedlog za ovrhu protiv istog ovršenika, podnesen na temelju iste ovršne (javnobilježničke) isprave jer je drugostupanjski sud zauzeo shvaćanje da ovršna isprava nije podobna za ovrhu ovaj revizijski sud ocjenjuje da se u konkretnom slučaju radi o presuđenoj stvari, tj. da u konkretnom slučaju dolazi do primjene odredba čl. 333. st. 2. ZPP u vezi s čl. 19. OZ. To stoga što se činjenično stanje nakon odbijanja tog (ranijeg) prijedloga za ovrhu nije izmijenilo da bi ponovno odlučivanje o podnesenom prijedlogu za ovrhu u ovom postupku bilo dopušteno.

Čl. 288. ZPP u vezi čl. 187. st. 2. ZPP i čl. 178. OZ

PRAVNI INTERES I ZADUŽNICA

10.6. Revd 2185/2021

Ima li vjerovnik novčane tražbine pravni interes voditi parnični postupak protiv dužnika radi isplate ako raspolaže valjanom zadužnicom dužnika danom radi osiguranja tražbine?

[Rev 573/2022](#)

Dakle, u području pravne zaštite ne postiže se veća učinkovitost pravomoćnom i ovršnom presudom u odnosu na dana sredstva osiguranja, pa osnovano tuženica dovodi u pitanje postojanja pravnog interesa tužitelja za traženje kondemnatorne pravne zaštite od suda ako već raspolaže ovršnom ispravom koja mu omogućava ostvariti identičnu pravnu korist.

23. S obzirom na to da je tuženica tijekom postupka isticala prigovor nedostatka pravnog interesa tužitelja za pokretanje parničnog postupka radi isplate, nižestupanjski su sudovi pogrešno primijenili odredbu čl. 288. st. 2. u vezi čl. 187. st. 2. ZPP-a kada, ako tužitelj raspolaže bjanko zadužnicom (ovršnom ispravom), tužbu

nisu odbacili, već su o predmetu spora donijeli meritornu odluku, djelomičnim prihvaćanjem tužbenog zahtjeva (tako u Rev-1133/2020 od 2. veljače 2021., Rev-3231/2016-2 od 15. siječnja 2020. i dr.).

Čl. 333. st.2.ZPP

NE POSTOJI IDENTITET ČINJENIČNE OSNOVE TUŽBENIH ZAHTJEVA

10.7. Revd 3789/2021

Može li se tužbeni zahtjev na upis brisanja zemljišnoknjižnog stanja uknjiženog na temelju javnih isprava uz uspostavu prijašnjeg zemljišnoknjižnog stanja smatrati pravomoćno utvrđenom pravnom stvari o utvrđenju prava vlasništva na temelju zakona (dosjelost) brisanog tim kondemnatornim upisom, sve u smislu kumulativnog ispunjenja pretpostavki o pravomoćno presuđenoj stvari u svezi primjene čl. 333. st. 2. Zakona o parničnom postupku?

[Rev 54/2022](#)

Dakle, u konkretnom slučaju, okolnost da je pravomoćno prihvaćen prije navedeni protutužbeni zahtjev, nema značaj pravomoćno presuđene stvari u odnosu na predmetni tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje stjecanje prava vlasništva predmetne nekretnine dosjelošću. Okolnost, da je u prethodno vođenom parničnom postupku, utvrđeno da tužitelj nije mogao na valjan način steći vlasništvo predmetne nekretnine temeljem rješenja Hrvatskog fonda za privatizaciju, ne isključuje mogućnost da je tužitelj pravo vlasništva predmetne nekretnine stekao dosjelošću.

Čl. 291. st.1. ZPP/13

PREDMNJEVANO POVLAČENJE TUŽBE - ISPUNJENJE PRETPOSTAVKI

10.8. Revd 2637/2020

Ako s drugog pripremnog ročišta neopravdano izostane tužitelj, a tuženik se odbije upustiti u raspravljanje, je li u smislu čl. 291. st. 1. ZPP-a udovoljeno pretpostavkama za donošenje rješenja kojim se utvrđuje da je tužba povučena ili je sud dužan održati ročište i raspravljati s prisutnom strankom?

[Rev 765/2021](#)

Dakle, odgovor na pitanje glasi da za vrijeme važenja pravnog režima ZPP/13, kada je pripremno ročište održano prije stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama ZPP iz "Narodne novine, br.: 70/19." (dalje: ZID ZPP/19), ako s pripremnog ročišta neopravdano

izostane tužitelj, sud će raspravljati s prisutnom strankom. Ako tuženik odbije upustiti se u raspravljanje, prema odredbi čl. 291. ZPP/13, ne smatra se da je tužitelj povukao tužbu.

Čl. 114. ZPP i čl. 295. ZPP

PRETPOSTAVKE ZA PREDMNIJEVANO POVLAČENJE TUŽBE

10.9. Revd 3640/2021

1. Jesu li ispunjene pretpostavke za donošenje rješenja o tzv. presumiranom povlačenju tužbe ako poziv za ročište na kojem ta posljedica ima nastupiti nije bio uredan u smislu odredbe čl. 114. ZPP-a odnosno ako je poziv za to ročište dostavljen u obliku rješenja koje nije sadržavalo upozorenje o zakonskim posljedicama nedolaska?

2. Primjenjuje li sud, iako se radi o glavnoj raspravi, nepravilno odredbu čl. 295. st. 1. ZPP, kada donosi odluku o presumiranom povlačenju tužbe samo zbog izostanka s ročišta jedne stranke - tužitelja, a ne obje stranke?

Rev 284/2022

Odgovor na prvo postavljeno pitanje izričito je sadržan u odredbi čl. 114. st. 3. ZPP, po kojoj će sud u pozivu osobito upozoriti na zakonske posljedice izostanka s ročišta.
(...)

Odgovor na drugo postavljeno pitanje je taj da su nižestupanjski sudovi pravilno primijenili odredbu čl. 295. st. 1. ZPP. Naime, odredbom čl. 295. ZPP propisano je da ako s ročišta za glavnu raspravu izostane tužitelj ili ako na to ročište ne dođe tuženik, a uredno su pozvani, rasprava će se održati s prisutnom strankom (st. 1.), a ako s ročišta za glavnu raspravu neopravdano izostanu obje stranke ili ako dođu na ročište, ali se neće upustiti u raspravljanje, ili se udalje s ročišta, smatrat će se da je tužitelj povukao tužbu (st. 2.). Slijedom navedenog, i prema pravnom shvaćanju ovoga suda, u situaciji kada s ročišta za glavnu raspravu neopravdano izostane tužitelj, a uredno je pozvan, a tuženik se neće upustiti u raspravljanje, dolazi do presumiranog povlačenja tužbe u smislu odredbe čl. 295. st. 2. ZPP jer su na taj način obje stranke izrazile volju da ne raspravljaju pred sudom. U takvoj činjeničnoj i procesnoj situaciji nema mjesta održavanju ročišta za glavnu raspravu s obzirom na to da tužitelj nije pristupio na ročište za glavnu raspravu, a izostanak nije opravdao (neopravdano je izostao), dok se tuženik na predmetnom ročištu za glavnu raspravu nije htio niti upustiti u raspravljanje. Navedeno pravno shvaćanje ovaj je sud izrazio i u svojim odlukama Rev 3838/2018 od 29. siječnja 2019. i Revr 96/17-2 od 12. travnja 2017.

Čl. 331. ZPP u vezi čl. 157. i čl. 352. ZPP

PRIZNANJE TUŽBENOG ZAHTJEVA PREDSTAVLJA I PRIZNANJE ČINJENICA NAVEDNIH U TUŽBI

10.10. Revd 616/2021

Treba li odredbe o priznanju tužbenog zahtjeva tumačiti na način da priznanje tužbenog zahtjeva ujedno predstavlja i priznanje činjenica navedenih u tužbi, zbog čega je protivno

zakonu odluku o trošku parničnog postupka u slučaju priznanja tužbenog zahtjeva donositi izvan i suprotno činjenicama navedenim u tužbi, a posebno ne na temelju činjenica koje su suprotno zakonskim pravilima o mogućnosti iznošenja činjenica i dokaza u žalbenom postupku, po prvi puta iznesene u žalbi?

Rev 324/2022

Odredbe o priznanju tužbenog zahtjeva treba tumačiti na način da priznanje tužbenog zahtjeva ujedno predstavlja i priznanje činjenica navedenih u tužbi, zbog čega je protivna zakonu odluku o trošku parničnog postupka u slučaju priznanja tužbenog zahtjeva donositi izvan i suprotno činjenicama navedenim u tužbi, a posebno ne na temelju činjenica koje su suprotno zakonskim pravilima o mogućnosti iznošenja činjenica i dokaza u žalbenom postupku, po prvi puta iznesene u žalbi?

Čl. 335. ZPP u vezi čl. 98. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (NN 25/13)

ŽALBENI ROK U SLUČAJU KAD JE PRESUDA OBJAVLJENA NA ROČIŠU ZA OBJAVU NA KOJE STRANKE NISU PRISTUPILE

10.11. Revd 1309/2020

Otkad teče rok za žalbu na presudu koja je objavljena na ročištu za objavu i oglasnoj ploči suda, ako su stranke uredno obaviještene o danu održavanja ročišta za objavu presude, a na isto nisu pristupile, a prvostupanjski sud im unatoč tome dostavi presudu prema odredbama kojima se uređuje dostava ostalih pismena?

Rev 511/2021

(...) - da to proizlazi i iz smisla odredaba čl. 98. Zakona o izmjenama i dopunama ZPP-a ("Narodne novine", broj 25/13), iz "prijelaznih i završnih odredaba" toga Zakona - njihovim razumnim tumačenjem, a prema kojim odredbama: (stavak 1.) "Ministar nadležan za poslove pravosuđa donijet će odluku o ispunjavanju uvjeta za isticanje presude na e-oglasnoj ploči sudova u skladu s odredbama ovoga Zakona, kad se za to ispune uvjeti na pojedinom sudu.", (stavak 2.) "Do donošenja odluke iz stavka 1. ovoga članka sud će stranci koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje dostaviti presudu prema odredbama ovoga Zakona o dostavi pismena.", a sve budući da je i iz njih za zaključiti da se presumpcija iz odredbe čl. 335. stavka 9. ZPP-a ne primjenjuje u slučaju kada u razdoblju u kojemu sud kome je žalbu trebalo podnijeti nije niti imao e-oglasnu ploču, dakle - sve do trenutka kada Ministar nadležan za poslove pravosuđa nije donio "odluku o ispunjavanju uvjeta za isticanje presude na e-oglasnoj ploči",

- da, smisleno gledajući na cjelinu sadržaja čl. 335. ZPP-a, odredbu stavka 9. treba primjenjivati samo sa odredbom stavka 10. toga članka - jer samo u cjelini sa njom ostvaruje svoj smisao, sve i u svezi sa načelnim shvaćanjem: da stranka ne bi trebala snositi štetne posljedice nejasnih odredaba ijednog zakona - pa zbog ovih biti i ograničena u pravu na žalbu.

Čl. 335. st. 7., 9. i 10.ZPP

POGREŠNA UPUTA O ROKU ZA PODNOŠENJE PRAVNOG LIJEKA

10.12. Revd 356/2021

Treba li se u situaciji kada je stranka uredno obavještena o ročištu na kojem će se objaviti presuda, a ne pristupi na isto te joj se presuda pisano otpremi s uputom o pravnom lijeku, rok za podnošenje žalbe računati u smislu odredbe čl. 335. st. 9. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 – dalje ZPP-a) ili u smislu odredbe 348. st. 1. ZPP-a?

[Rev 936/2022](#)

Međutim, imajući u vidu da je prvostupanjski sud strankama dao pogrešnu uputu o pravnom lijeku, određivši da nezadovoljna stranka može protiv prvostupanjske presude podnijeti žalbu u roku od 15 dana računajući od dana dostave otpredka te presude, što je suprotno odredbi čl. 335. st. 9. ZPP, ovaj sud ukazuje da prema njegovom pravnom shvaćanju, pogrešna uputa suda o pravnom lijeku protiv prvostupanjske presude, ne smije ići na štetu stranke koja se pridržava te upute i koja je sukladno danoj (pogrešnoj) uputi, žalbu podnijela prvostupanjskom sudu u navedenom roku. Zato se takva žalba ima smatrati pravodobnom.

Čl. 279., čl. 277. st. 2. i 331. ZPP

PRETPOSTAVKE ZA DONOŠENJE PRESUDE NA TEMELJU PRIZNANJA

10.13. Revd 3341/2022

Čini li sud bitnu povredu odredaba parničnog postupka kada donese presudu na temelju priznanja prije nego što je tuženiku dostavljena tužba?

[Rev 387/2023](#)

Sud nije ovlašten donijeti presudu na temelju priznanja u smislu odredbe čl. 279. ZPP-a prije nego što je tužbu tuženiku dostavio na odgovor, te postupajući suprotno tome, dakle donoseći presudu na temelju priznanja prije dostave tužbe tuženiku na odgovor vrijeđa pravo tuženika na raspravljanje pred sudom, čime čini apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 6. ZPP-a.

Kako su sudovi nižeg stupnja počinili bitnu povredu odredaba parničnog postupka odlučeno je kao u izreci primjenom odredbe čl. 391. st. 6. ZPP-a.

PRAVO NA PRISTUP SUDU I OBRAZLOŽENU ODLUKU

Čl. 24. do 26., čl. 72. ZOVO

10.14. Revd 422/2022

Je li sud povrijedio pravo tužitelja na pristup sudu u situaciji kada tužitelj u tužbi istakne osnovu stjecanja prava vlasništva i građenjem i dosjelošću , a sud propusti odlučiti o osnovanosti stjecanja prava vlasništva građenjem?

Rev 174/2023

Dakle, prema ocjeni ovog suda kada pitanje stjecanja prava vlasništva po obje osnove (dosjelost i građenje) ovisi o istoj kvaliteti posjeda time što sud nije posebno u obrazloženju presude dao izričite razloge zbog kojih odbija tužbeni zahtjev za oba načina stjecanja već samo za jedan od načina stjecanja nije povrijedio pravo tužitelja na pristup sudu i pravo na obrazloženu odluku kada je dao razloge zbog kojih utvrđuje da na strani tužitelja nedostaje ona kvaliteta posjeda koja se traži za oba načina stjecanja prava vlasništva.

Čl. 291. st. 4. ZPP

ISPUNJENJE PRETPOSTAVKI ZA PRESUMIRANO POVLAČENJE TUŽBE

10.15. Revd 2031/2022

Ako s pripremnog ročišta neopravdano izostane tužitelj, a uredno je pozvan, a tuženik se ne upusti u raspravljanje, dolazi li do presumiranog povlačenja tužbe u smislu odredbe čl. 291. st. 4. ZPP-a ili će sud održati raspravu s prisutnom strankom u smislu odredbe čl. 291. st. 1. ZPP-a, odnosno ukoliko sud ne održi pripremono ročište s jednom prisutnom strankom (već donese rješenje o povlačenju tužbe) je li time počinjena bitna povreda iz čl. 354. st.1. u vezi čl. 291. st. 4. ZPP-a?

Rev 309/2023

Prema odredbi čl. 291. st. 4. ZPP/19 ispunjene su pretpostavke za presumirano povlačenje tužbe ako tužitelj neopravdano izostane s ročišta, a tuženik se neće upustiti u raspravljanje.

POSTOJANJE IDENTITETA PRESUĐENOG PRAVNOG ODNOSA

Čl. 333. st.2. ZPP

10.16. Revd 3889/2021

1. Postoji li objektivni identitet, odnosno istovjetnost presuđenog pravnog odnosa između istih stranaka u istim procesnim ulogama i u pogledu iste činjenične i pravne

osnove, ako je u ranijem, pravomoćno okončanom sporu, odbijen tužbeni zahtjev postavljen na obvezu solidarne isplate tuženika, a u tužbenom zahtjevu kasnijeg spora je izostala solidarnost na pasivnoj strani?

2. Ima li mjesta primjeni odredbe čl. 333. st. 2. Zakona o parničnom postupku, odnosno odbačaju kasnije tužbe između istih stranaka u istim procesnim ulogama i u pogledu iste činjenične i pravne osnove ako je raniji spor okončan pravomoćnom presudom kojom je odbijen tužbeni zahtjev postavljen na obvezu solidarne isplate tuženika, a u tužbenom zahtjevu kasnijeg spora je izostala solidarnost na pasivnoj strani?

[Rev 562/2022](#)

Stoga bi odgovor na prvo postavljeno pitanje glasilo da postoji objektivni identitet, odnosno istovjetnost presuđenog pravnog odnosa između istih stranaka u istim procesnim ulogama i u pogledu iste činjenične i pravne osnove, ako je u ranijem, pravomoćno okončanom sporu, odbijen tužbeni zahtjev postavljen na obvezu solidarne isplate tuženika, a u tužbenom zahtjevu kasnijeg spora je izostala solidarnost na pasivnoj strani.

U odnosu na drugo postavljeno pitanje odgovor bi glasilo da ima mjesta primjeni odredbe čl. 333. st. 2. ZPP, odnosno odbačaju kasnije tužbe između istih stranaka u istim procesnim ulogama i u pogledu iste činjenične i pravne osnove ako je raniji spor okončan pravomoćnom presudom kojom je odbijen tužbeni zahtjev postavljen na obvezu solidarne isplate tuženika, a u tužbenom zahtjevu kasnijeg spora je izostala solidarnost na pasivnoj strani.

PRAVNI INTERES I ZADUŽNICA

Čl. 288. st.2. u vezi čl. 187. st.2. ZPP

10.17. Revd 2684/2020

Je li osoba koja raspolaže zadužnicom ovlaštena i ima li pravni interes pokrenuti parnicu te postaviti kondemnatorni tužbeni zahtjev radi isplate novčane tražbine već osigurane zadužnicom?

[Rev 623/2021](#)

U sporovima koji su pokrenuti radi naplate novčanog potraživanja za koje je izdana zadužnica i to na iznos koji obuhvaća iznos nenaplaćenog potraživanja koje je predmetom spora, zadužnica predstavlja negativnu procesnu pretpostavku za podnošenje kondemnatorne tužbe jer tužitelj već raspolaže ovršnom ispravom za podmirenje konkretnog potraživanja.

11. ŽALBA, PRIJEDLOG ZA PONAVLJANJE POSTUPKA I REVIZIJA

Čl. 354. st.2. toč. 11. ZPP

KAD DRUGOSTUPANJSKI SUD NIJE DAO RAZLOGE O ODLUČNOJ ČINJENICI

11.1. Revd 2053/2020

Je li žalbeni sud dužan odgovoriti na sve žalbene prigovore koji su od odlučnog značenja za odluku u sporu, kada žalba sadržava konkretne prigovore u odnosu na pogrešnu ocjenu materijalnih dokaza, te je li dužan obrazložiti i argumentirati na temelju čega je izveo zaključak da predmetna „suglasnost“ predstavlja dodatno osiguranje za buduća kreditiranja, a ne uputu tuženiku na plaćanje obveze prednika tužitelja prema KBZ, kojim plaćanjem je prestala obveza tuženika prema tužitelju po ugovoru o građenju?

Rev 1220/2020

Osnovana je tvrdnja revidenta da o konkretnim prigovorima tuženika o pogrešnoj ocjeni dokaza, a s obzirom da prema pozitivnim propisima navedena Suglasnost, po svom sadržaju, nikako ne može predstavljati dodatni instrument osiguranja nekog budućeg neimenovanog kredita, drugostupanjska presuda nema jasne i dostatne razloge. Naime, navodeći da je „I prema ocjeni ovog suda, navedena suglasnost trebala služiti isključivo kao dodatno sredstvo osiguranja X. d.d. u slučaju da ista odobri kreditiranje prednika tužitelja, koje je bilo potrebno za dovršenje radova, a do kojeg nije došlo.“ drugostupanjski sud nije dao razloge o odlučnoj činjenici, zbog čega pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati.

Budući da je slijedom navedenog počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP te je osnovan revizijski razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka valjalo je na temelju odredbe čl. 394. st. 1. ZPP ukinuti pobijanu presudu i predmet vratiti drugostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Čl. 394.a ZPP

UPUTA REVIZIJSKOG SUDA

11.2.Revd 1267/2020

Je li drugostupanjski sud prilikom ponovnog odlučivanja ovlašten odstupiti od pravnog shvaćanja i jasne upute revizijskog suda iznesene u istom predmetu, odnosno je li drugostupanjski sud kome je predmet vraćen na ponovno suđenje vezan u tom predmetu pravnim shvaćanjem na kojemu se temelji rješenje revizijskog suda kojim je ukinuta pobijana drugostupanjska odluka?

Rev 244/2021-2

Ovaj sud je rješenjem broj Rev 475/2014-2 od 26. veljače 2019. povodom revizije tužitelja protiv presude Županijskog suda u Splitu broj Gžp-555/13 od 5. rujna 2013.

ukinuo tu presudu drugostupanjskog suda i predmet vratio na ponovno odlučivanje drugostupanjskom sudu pri čemu je ovaj sud izrazio jasno pravno shvaćanje u vezi izjave tuženika od 30. prosinca 1992., odnosno da je ta izjava bitna u vezi pravnog statusa sporne terase i da li ju je drugostupanjski sud dužan cijeniti. Naime, navedenom izjavom tuženik se obvezao tužiteljima da će sporna ravna terasa imati isti izgled, funkciju i pravni status kao što je to bilo i do nadogradnje na zgradi.

Drugostupanjski sud nakon prvotne ukidne odluke ovoga suda zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka u ponovljenom postupku ponovno ne cijeni navedenu izjavu niti analizira izjavu tuženika već jednostavno navodi da ta izjava nije bitna i da nema stvarnopravne učinke za ovaj spor. Na taj način drugostupanjski sud je postupio suprotno čl. 394.a ZPP jer nije prihvatio pravno shvaćanje ovoga suda u ranijoj ukidnoj odluci, na koji način je ponovno počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP u vezi čl. 394.a ZPP jer je takvo postupanje bilo od utjecaja na donošenje zakonite i pravilne odluke. U ponovljenom postupku drugostupanjski sud će cijeniti izjavu tuženika od 30. prosinca 1992. i to posebno onaj dio izjave u kojoj se tuženik obvezao da neće mijenjati stvarno i pravno stanje na spornoj terasi.

Čl. 375. st. 1. ZPP

OCJENA ŽALBENIH NAVODA

11.3. Revd 3584/2020

Je li drugostupanjski sud dužan u svojoj odluci iznijeti razloge i svoj stav u odnosu na konkretni žalbeni prigovor tuženika o nedostatku pasivne legitimacije odnosno o stajalištu tuženika iznesenom u žalbi vezano za taj prigovor posebno kada je taj prigovor od odlučnog značenja za rješenje spora u smislu postojanja ili nepostojanja obveze tuženika prema tužitelju?

[Rev 616/2021](#)

Tijekom postupka pred sudom prvog stupnja tuženik je istaknuo prigovor promašene pasivne legitimacije, navevši da tuženik Agram Life osiguranje d.d. Zagreb nije u cijelosti stupio u pravni položaj svojeg prednika Sunce osiguranje d.d. Zagreb, niti je stekao sva prava i obveze svog prednika. To stoga, jer je 16. listopada 2015. došlo je do prijenosa svih ugovora o osiguranju od automobilske odgovornosti, među kojima i ugovora o osiguranju na kojem tužitelj temelji svoj tužbeni zahtjev prema tuženika u ovoj pravnoj stvari, sa Sunca osiguranja d.d., pravnog prednika tuženika, na treću osobu, X osiguranje d.d., koja je nositelj svih prava i obveza po predmetnom ugovoru. Na navedenu okolnost, tuženik je predložio uvid u rješenju Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga od 16. listopada 2015., uvid u rješenju Trgovačkog suda u Zagrebu broj Tt-15/35893-2 od 10. prosinca 2015., priloge uz rješenja, oglas Trgovačkog suda u Zagrebu o upisu promjene predmeta poslovanja i promjeni odredbi Statuta, uvid u podatke subjekta osiguranja XX d.d. Zagreb xx iz Sudskog registra Trgovačkog suda u Zagrebu, kao i uvid na stranicu 61. X.l. od 10. studenog 2015. iz kojeg proizlazi da je X osiguranje, kao društvo preuzimatelj ugovora, putem

sredstava javnog priopćavanja obavijestio sve ugovaratelje osiguranja odnosno sve osiguranike XX osiguranje d.d. o predmetnom preuzimanju ugovora.

I u svojoj žalbi na odluku suda prvog stupnja, tuženik se pozvao na navedeni prigovor, te naveo u žalbi da se sud prvog stupnja nije očitovao na ove odlučne činjenice koje se odnose na prigovor promašene pasivne legitimacije.

Sud drugog stupnja, međutim, propustio je ocijeniti žalbene navode koji se odnose na navedeni prigovor, a koji su od odlučnog značenja za odluku o žalbi tuženika.

Pri tome, odgovor na postavljeno pravno pitanje sadržan je u odredbi čl. 375. st. 1. ZPP koja propisuje da u obrazloženju presude odnosno rješenja, drugostupanjski sud treba ocijeniti žalbene navode koji su od odlučnog značenja i označiti razloge koje je uzeo u obzir po službenoj dužnosti.

Dakle, pred drugostupanjskim sudom počinjena je bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 375. st. 1. ZPP, na koju se odnosi postupovno pitanje zbog kojeg je revizija dopuštena.

Čl. 375. st. 1. ZPP **OCJENA ŽALBENIH NAVODA**

11.4. Revd 3630/2020

Je li pred drugostupanjskim sudom počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14. – dalje: ZPP) u vezi čl. 375. st. 1. ZPP-a, ukoliko drugostupanjska presuda ne sadrži ocjenu žalbenih navoda od odlučnog značaja?

[Rev 779/2021-2](#)

U konkretnom slučaju, a s obzirom na predmet spora, žalbeni navodi tužiteljica kojima osporavaju činjenične zaključke i pravna shvaćanja prvostupanjskog suda vezane za sastav ostavine (kako u pogledu nekretnina, tako i u pogledu novčanih sredstava) od odlučnog su značaja za ishod spornog odnosa među strankama. Ovaj revizijski sud ocjenjuje da drugostupanjski sud samim pozivanjem na utvrđenje prvostupanjskog suda činjenice da je javni bilježnik utvrdio što čini ostavinsku masu, nije odgovorio na te žalbene navode odnosno nije ih ocijenio sukladno odredbi čl. 375. st. 1. ZPP. Naime, kada su tužiteljice iz ostavinskog postupka upućene na pokretanje parničnog postupka radi utvrđenja činjenice što predstavlja ostavinu, onda je trebalo između ostalog izvođenjem i ocjenom predloženih dokaza utvrditi sve činjenice vezane za sastav ostavine, a ne samo pozivati se na utvrđenja javnog bilježnika.

Čl. 373.a ZPP u vezi čl. 8. ZPP
ODLUČIVANJE PREMA STANJU SPISA

11.5. Revd 493/2021

Čini li drugostupanjski sud bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 8. ZPP i povredu iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP, kada postupajući po ovlaštenju iz čl. 373.a ZPP, utvrdivši bitne činjenice različito od prvostupanjskog suda, preinači prvostupanjsku presudu, a da pritom nije ocijenio sve izvedene dokaze, niti je obrazložio zbog čega pojedine dokaze prihvaćene po prvostupanjskom sudu ne prihvaća?

Rev 1256/2021

(...)Međutim, u slučaju preinačenja presude po čl. 373.a st. 1. toč. 2. ZPP, potrebno je u obrazloženju presude navesti koje su činjenice odlučne za rješenje spora, koje od tih činjenica su sporne, koje je od odlučnih činjenica sud utvrđivao, zašto i kako ih je utvrdio, a ako ih je utvrdio dokazivanjem, koje je dokaze izveo i zašto te kako je ocijenio dokaze različito u odnosu na ocjenu dokaza prvostupanjskog suda.

(...)

Drugostupanjski sud temeljem odredbe čl. 373.a st. 1. toč. 2. ZPP preinačava prvostupanjsku presudu i odbija predmetni tužbeni zahtjev utvrdivši drugačije činjenično stanje od onoga što ga je utvrdio prvostupanjski sud. No pri tome drugostupanjski sud propušta uzeti u obzir iskaze navedenih svjedoka te sadržaj navedene isprave.

Time je u postupku pred drugostupanjskim sudom počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 8. ZPP.

Iz istog razloga u postupku pred drugostupanjskim sudom počinjena je i bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP(...)

Čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP
BITNA POVREDA ODREDABA PARNIČNOG POSTUPKA

11.6. Revd 1718/2020

1. Je li u postupku pred drugostupanjskim sudom počinjena apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 148/11-proč.tekst, 25/13, 28/13 i 89/14) jer presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, ako o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika?

2. Tumačenja pretpostavki u kojima dolazi do oslobađanja ili djelomičnog oslobađanja poslodavca od odgovornosti u primjeni odredbe čl. 25. st. 2. Zakona o zaštiti na radu („Narodne novine“ broj 71/14, 118/14 i 154/14)?

Rev 165/2021

U odnosu na prvo naznačeno pitanje odgovor je sadržan u odredbi čl. 354. st. 2. toč.11. Zakona o parničnom postupku i glasi:

„Bitna povreda odredaba parničnog postupka uvijek postoji: (...) ako presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a osobito ako je izreka presude nerazumljiva, ako proturječi sama sebi ili razlozima presude, ili ako presuda nema uopće razloga, ili u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, ili su ti razlozi nejasni ili proturječni, ili ako o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika“.

(...)

Stoga u situaciji kad postoji uzročna veza između radnje radnika i štetnog događaja, a poslodavac je proveo mjere zaštite na radu, odluku o tome je li kod radnika u smislu navedene odredbe postojala krajnja nepažnja, treba tumačiti imajući na umu da pojam krajnje nepažnje podrazumijeva zanemarivanje one pažnje i brige koja se očekuje od svakog čovjeka. U toj odredbi nije riječ o nepažnji stručnjaka za određene poslove (nepažnja profesionalca). Pri ocjeni o tome je li radnik postupio s krajnjom (grubom) nepažnjom treba cijeliti sve okolnosti štetnog događaja, primjerice vrijeme i mjesto događaja, opasnosti kojima je radnik izložen u izvršavanju zadataka, okolnosti koje su prethodile događaju, postupke svih sudionika prije i tijekom samog štetnog događaja, potrebno stručno znanje ili fizička spremnost za izvođenje posla te opće trenutno stanje samog radnika (primjerice umor, bolest, pretjerana očekivanja poslodavca u odnosu na zadane poslove).

Pored navedenih okolnosti potrebno je ocijeniti je li poslodavac mogao utjecati na uzroke štetnog događaja, te je li njihove posljedice mogao izbjeći.

Čl. 365. st. 1. ZPP

GRANICE ISPITIVANJA PRVOSTUPANJSKE ODLUKE

11.7. Revd 3791/2020

Je li drugostupanjski sud počinio relativno bitnu povredu odredaba parničnog postupka kada je preinačio prvostupanjsku odluku u dijelu koji nije pobijan žalbom?

Rev 359/2022

Kada je drugostupanjski sud u cijelosti preinačio prvostupanjsko rješenje, iako ga tuženik nije pobijao u dijelu pod stavkom II izreke, onda je dakle drugostupanjski sud prekoračio granice ispitivanja prvostupanjskog rješenja iz čl. 365. st. 1. u vezi čl. 381. ZPP.

Čl. 354. st. 2. toč.11. ZPP

BITNA POVREDA ODREĐABA PARNIČNOG POSTUPKA

11.8. Revd 1962/2021

Je li ostvarena bitna povreda iz čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 148/11 - proč. tekst, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP) u smislu nedostatka zbog kojeg se presuda ne može ispitati, ako je sud odbio dokazni prijedlog stranke u postupku, a u presudi nije naznačio ni obrazložio razloge odbijanja izvođenja predloženog dokaza?

Rev 368/2022

Naime, kada sud zaključi da određena odlučna činjenica nije dokazana te kada pri tome ne izvede određene predložene dokaze vezane za tu činjenicu i kada pri tome niti ne obrazloži razloge zašto nisu izvedeni ti dokazi, onda presuda ima nedostatke radi kojih se ne može ispitati jer ne sadrži jasne i potpune razloge o odlučnoj činjenici.

Čl. 373.a ZPP

KAD DRUGOSTUPANJSKI SUD ISKAZ SVJEDOKA OCIJENI NEVJERODOSTOJNIM

11.9. Revd 4201/2021

Može li drugostupanjski sud primjenom odredaba iz članka 373.a Zakona o parničnom postupku, bez održavanja rasprave, iskaz svjedoka ocijeniti nevjerodostojnim i neistinitim dokazom isključivo iz razloga što je suprotan sadržaju javne isprave, iako je samim Zakonom o parničnom postupku dopušteno dokazivati da su u javnoj ispravi neistinito utvrđene činjenice?

Da li takvo postupanje drugostupanjskog suda - neprihvatanje ocjene dokaza prvostupanjskog suda koji je iste neposredno proveo; odstupa od prakse revizijskog suda izražene u Rješenju, poslovni broj Revr-8/2015, od 26. listopada 2016. godine, odnosno da li je propustom održavanja rasprave i saslušanja svjedoka drugostupanjski sud u konkretnom slučaju nepravilno uporabio odredbe iz članka 373.a ZPP-a jer mu ta zakonska odredba ne daje ovlaštenje da, u situaciji kada je sud prvog stupnja iskaz određenog svjedoka ocijenio vjerodostojnim (što je bilo odlučno za odluku o tužbenom zahtjevu) ne prihvati takvu ocjenu prvostupanjskog suda bez da je sam (neposredno) saslušao odnosnog svjedoka?

Rev 98/2022

(...) obzirom na specifičnost odredbe čl. 373.a ZPP, sud drugog stupnja nije povrijedio načelo neposrednosti i javnog raspravljanja koja se odnose na postupak pred sudom prvog stupnja ili izuzetno pred sudom drugog stupnja kada postupa sukladno odredbi

čl. 373.b st. 2., 3. i 4. ZPP. Iskaz svjedoka I.B., sud drugog stupnja nije cijenio na temelju dojma, već na temelju sadržaja, koji je dan pred sudom prvog stupnja, kojom prilikom su stranke mogle raspravljati o danom iskazu. Sadržaj iskaza, onako kako je utvrđeno na raspravi pred sudom prvog stupnja, je sud drugog stupnja doveo u vezu s ispravama i pravilima iskustva o postupanju savjesnog poduzetnika i izveo drugačiji činjenični zaključak od suda prvog stupnja. Na taj način sud drugog stupnja pravilno je iskoristio svoje procesno ovlaštenje (tako i u odluci poslovni broj Rev 1738/2013 od 10. listopada 2018.)

Čl. 373. toč. 2. ZPP

PREINAČENJE PRVOSTUPANJSKE PRESUDE

11.10. Revd 1275/2021

Jesu li pravila o teretu dokazivanja određenih odlučnih činjenica procesnopravne ili materijalnopravne prirode te, s tim u vezi, je li drugostupanjski sud ovlašten preinačiti prvostupanjsku presudu po čl. 373. toč. 3. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 88/08 i 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, - dalje: ZPP) primjenom pravila o teretu dokazivanja ili je u slučaju utvrđenja drugostupanjskog suda o pogrešnoj primjeni pravila o teretu dokazivanja, kod kojega je teret dokazivanja u prvostupanjskoj presudi pogrešno prebačen na drugu stranu, dužan ukinuti prvostupanjsku presudu?“.

Rev 597/2022

Institut tereta dokazivanja je institut procesnog prava koji je u svojoj primjeni determiniran relevantnim odredbama materijalnog prava jer svaka stranka je dužna dokazati one činjenice koje joj idu u prilog a koje utvrđenje diktira odgovarajuća odredba materijalnog prava.

Sud drugog stupnja je primjenom odredbe čl. 373. toč. 2. ZPP-a ovlašten preinačiti presudu suda prvog stupnja i sam odlučiti o meritumu spora.

Čl. 354. st.1. u vezi čl. 75. st.1. ZPP

POSTOJANJE BITNE POVREDE KAD U POSTUPKU SUDJELUJE SUDAC U ODNOSU NA KOJEG JE STAVLJEN ZAHTEJ ZA IZUZEĆE

11.11. Revd 1638/2022

1. Da li donošenje osporavane odluke u postupku od strane suca za kojega je prethodno u tome postupku stavljen zahtjev za izuzeće bez da je o tome zahtjevu odlučeno od strane predsjednika nadležnog suda, predstavlja bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. u vezi sa čl. 75. st. 1. ZPP?

2. Predstavlja li smanjenje tužbenog zahtjeva djelomično povlačenje tužbe, odnosno pripada li tužitelju u odnosu na smanjeni dio tužbenog zahtjeva pravo na naknadu troškova postupka sukladno odredbi čl. 158. st. 1. ZPP?

[Rev 899/2022](#)

Prema shvaćanju revizijskog suda okolnost da je sudac drugostupanjskog suda, čije se izuzeće traži, sudjelovao u donošenju pobijane odluke prije nego je odlučeno o njegovu izuzeću ima za posljedicu postojanja bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 75. st. 1. ZPP. Identično pravno shvaćanje zauzeto je i u odluci br. Rev-x-1180/11-2 od 17. siječnja 2012.

(...)

Vežano za drugo pitanje radi kojeg je dopuštena revizija valja istaći da smanjenje tužbenog zahtjeva predstavlja djelomično povlačenje tužbe. Prema odredbi čl. 158. st. 1. ZPP tužitelj koji povuče tužbu dužan je protivnoj stranci nadoknaditi troškove postupka. No, ako je tužba povučena odmah nakon što je tuženik udovoljio zahtjevu tužitelja, troškove postupka dužan je tužitelju naknaditi tuženik.

(...)

Prema shvaćanju revizijskog suda smanjenje tužbenog zahtjeva ili povlačenje nekih od zahtjeva, predstavlja djelomično povlačenje tužbe. O tome tko ima pravo na troškove postupka u takvim slučajevima ovisi o tome je li do povlačenja zahtjeva ili dijela zahtjeva došlo odmah nakon što je udovoljeno zahtjevu od strane tuženika, pri čemu riječ odmah treba tumačiti u smislu da je to učinjeno u kratkom vremenskom roku nakon što je tužena strana udovoljila zahtjevu tužitelja.

Čl. 392 st. 7. ZPP/19

REVIZIJA JE ODBAČENA JER NIJE PODNESENA ZBOG PITANJA ZBOG KOJEG JE DOPUŠTENA

11.11a Revd 1406/2020

Postoji li regresna odgovornost vlasnika neosiguranog vozila, solidarno s vozačem - nevlasnikom tog vozila, u situaciji kada vlasnik nije upravljao vozilom u trenutku kada je tim vozilom prouzročena šteta?

[Rev 1049/2020](#)

Iz revizije proizlazi da tužitelj nije reviziju podnio zbog pitanja za koje mu je revizijski sud dopustio podnošenje revizije odnosno za pitanje kako ono glasi u rješenju kojim je sud dopustio reviziju već inzistira na podnošenju revizije za pitanje za koje sud nije dopustio podnošenje revizije i koje je revizijski sud u rješenju kojim je dopustio reviziju preformulirao zbog njegove nedovoljne određenosti.

Slijedom navedenog, budući da je tužitelj podnio reviziju zbog pravnog pitanja zbog kojeg mu revizija nije bila dopuštena, valjalo je pozivom na odredbu čl. 392. st. 7. ZPP reviziju odbaciti kao nedopuštenu.

** vidi isto pod 11.80. Revd 1406/2020 - IZVANUGOVORNI ODNOSI – N.ŠTETE*

Čl. 421. st. 1. toč. 8. ZPP

DOPUŠTENOST PRIJEDLOGA ZA PONAVLJANJE POSTUPKA PROTIV ODLUKE O TROŠKOVIMA DONESENE NAKON PRAVOMOĆNOSTI ODLUKE O GLAVNOJ STVARI

11.12. Revd 929/2021

Da li je dopušten i osnovan prijedlog za ponavljanje postupka u odnosu na odluku (rješenje) o trošku postupka koje je doneseno nakon pravomoćnosti odluke o glavnoj stvari, a u situaciji kada je pravomoćna odluka o glavnoj stvari kasnije preinačena povodom izjavljene revizije nakon odluke o troškovima postupka?

Rev 390/2022

(...) odgovor na postavljeno pravno pitanje da je dopušten i osnovan prijedlog za ponavljanje postupka u odnosu na odluku o trošku postupka koja odluka je donesena nakon pravomoćnosti odluke o glavnoj stvari, a u situaciji kada je pravomoćna odluka o glavnoj stvari kasnije preinačena povodom izjavljene revizije nakon odluke o troškovima postupka.

Čl.377.st.2. ZPP

NEPOSTUPANJE PO UPUTI IZ UKIDNOG RJEŠENJA DRUGOSTUPANJSKOG SUDA

11.13. Revd 4858/2021

Čini li sud prvog stupnja bitnu povredu odredaba parničnog postupka ako nije postupio u skladu s uputom i pravnim shvaćanjem višeg suda iz ukidnog rješenja te čini li i sud drugog stupnja bitnu povredu odredaba parničnog postupka kada pobijanom presudom nije otklonio navedenu bitnu povredu prvostupanjskog suda?

Rev 889/2022

Međutim, u ponovnom postupku prvostupanjski sud nije u potpunosti postupio sukladno navedenoj uputi drugostupanjskog suda, već je nakon ponovnog postupka tek u presudi poslovni broj P-4071/2020 od 23. ožujka 2021. naveo da je u konkretnom slučaju mjerodavno pravo Republike Hrvatske jer da se ovdje ne radi o stjecanju bez osnova. No, razloge takvog zaključka prvostupanjski sud nije dao.

Time je dakle prvostupanjski sud povrijedio odredbu čl. 377. st. 2. ZPP, a što je moglo biti od utjecaja na pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude, a slijedom čega je u postupku pred prvostupanjskim sudom dakle počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 377. st. 2. ZPP.

Čl. 354. st.2.toč. 6. ZPP

KAD JE STRANKA ONEMOGUĆENA U RASPRAVLJANJU

11.14. Revd 208/2022

1. Čini li sud bitnu povredu odredaba Zakona o parničnom postupku i onemogućuje li tužitelja u raspravljanju, ako tužitelju zabrani postavljanje pitanja kod izvođenja dokaza zbog toga što je tužitelj prethodno za taj dio tužbenog zahtjeva povukao tužbu, a tuženik se povlačenju tužbe protivio te je nastavljena parnica.
2. Čini li sud bitnu povredu odredaba parničnog postupka i onemogućuje li stranku u raspravljanju, ako odbije izvođenje dokaza koje je stranka predložila do zaključenja prethodnog postupka, a dostavila je taj dokaz na glavnoj raspravi.

[Rev 526/2022](#)

Sud čini bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP i onemogućava tužiteljicu u raspravljanju, ako joj zabrani postavljanje pitanja ili zabranjuje odgovor na postavljena pitanja iz razloga što je tužiteljica za taj dio tužbenog zahtjeva povukla tužbu, a tuženik se tom povlačenju protivio te je nastavljena parnica.

Čl. 354.st.2.toč. 11., ČL. 27. ZOOP

BITNA POVREDA ODREDBA PARNIČNOG POSTUPKA – KADA SUD SAMO PRIHVATI UTVRĐENJA IZ OBRAZLOŽENJA PRAVOMOĆNE PRESUDE NE OCJENJUJUĆI DOKAZE NA ODLUČNE OKOLNOSTI

11.15. Revd 893/2021

Je li u svakom drugom postupku radi naknade štete, pa makar i iz istog štetnog događaja, potrebno ponovno raspraviti i navesti razloge o odlučnim činjenicama u vezi s odgovornosti za nastanak štetnog događaja ili u svezi podijeljene odgovornosti, ili je pak ispravan stav sudova nižeg stupnja da je o odgovornosti već pravomoćno odlučeno u ranijoj presudi u sporu koji je vođen radi naknade štete iz istog štetnog događaja i čini li sud bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP jer se presuda temelji na činjenicama koje nisu iznijete kao činjenična osnova tužbe zbog čega presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati?
Je li za odluku u sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguranja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan Zakon

o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje ili Zakon o mirovinskom osiguranju?

[Rev 374/2022](#)

Dakle odgovarajući na prvo postavljeno pitanje, kada sud samo prihvati utvrđenja iz obrazloženja pravomoćne presude ne ocjenjujući u postupku dokaze na odlučne okolnosti (ovdje o doprinosu osiguranika tužitelja nastanku štete) čini bitnu povredu odredba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 148/11-proč.tekst, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP).

Glede drugog pitanja ovaj sud je već u odluci poslovni broj Rev-x- 388/2018 od 25. kolovoza 2020. zauzeo pravno shvaćanje:

„Naime, prema tom pravnom shvaćanju, za odluku o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan je Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate mirovine, a ne zakon koji je bio na snazi u vrijeme nastanka samog štetnog događaja (prometne nezgode).

Čl. 354. st.2. toč. 6. ZPP

ONEMOGUĆENOST STRANKE U RASPRAVLJANJU

11.16. Revd 4240/2021

Je li u situaciji kada je stranka imala prigovore na nalaz i mišljenje vještaka, a vještak nije pozvan usmeno na ročištu obrazložiti svoj nalaz i mišljenje i otkloniti prigovore stranaka, počinjena apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 6 Zakona o parničnom postupku?

[Rev 1007/2022](#)

(...) Prvostupanjski sud nije prihvatio prijedlog tužitelja te nije usmeno saslušao vještaka Ljerku Zdunić.

Time je u postupku pred prvostupanjskim sudom počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP. Naime, tužitelji su takvim postupanjem prvostupanjskog suda onemogućeni u raspravljanju jer njihovi prigovori nisu dostavljeni vještaku Ljerki Zdunić te se vještak Ljerka Zdunić na te prigovore nije niti pisano očitovao, a niti je saslušana na glavnoj raspravi. Odnosno prvostupanjski sud je propuštanjem vještaka Ljerke Zdunić zatraži da se na traženje tužitelja izjasni o odlučnim okolnostima u vezi s njezinim nalazom i mišljenjem, tužitelja onemogućio u raspravljanju pred sudom.

Iako su tužitelji pobijali prvostupanjsku presudu i iz razloga bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP, drugostupanjski sud nije sankcionirao

navedenu bitnu povredu odredaba parničnog postupka, a čime je ista bitna povreda odredaba parničnog postupka počinjena i u postupku pred drugostupanjskim sudom.

Čl. 354. st. 1. u vezi čl. 375. st.1. ZPP

OCJENA ŽALBENIH NAVODA KOJI SU OD ODLUČNOG ZNAČENJA

11.17. Revd 5385/2021

Čini li drugostupanjski sud bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 375. st. 1. ZPP kada odbije žalbu kao neosnovanu, a da pri tome ne ocijeni sve žalbene navode koji se odnose na žalbeni razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka, žalbeni razlog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava, te kada ne označi razloge koje je uzeo u obzir po službenoj dužnosti?

[Rev 1135/2022](#)

Odlučujući o žalbi i dopuni žalbe tuženika protiv prvostupanjske presude, drugostupanjski sud je propustio na jasan i potpun način ocijeniti prije navedene žalbene navode tuženika, a koji su od odlučnog značaja. Radi toga je u postupku pred drugostupanjskim sudom počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi s odredbom čl. 375. st. 1. ZPP.

Čl.373. toč.3. ZPP

PREINAČENJE PRVOSTUPANJSKE PRESUDE

11.18. Revd 3818/2020

1. Je li drugostupanjski sud, u situaciji kada na temelju članka 373. točka 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19 – dalje: ZPP), preinačava prvostupanjsku presudu na način da prihvaća tužbeni zahtjev jer utvrđuje da postoji tražbina tužitelja, odnosno obveza tuženika, koji je tužbeni zahtjev prvostupanjskom presudom bio odbijen, dužan ocijeniti sve prigovore istaknute po tuženiku tijekom postupka, pa tako i pravovremeno stavljeni prigovor zastare, koji prigovor po prvostupanjskom sudu nije bio ocjenjivan zbog utvrđenja prvostupanjskog suda da tražbina tužitelja, odnosno obveza tuženika ne postoji?

2. Je li drugostupanjski sud, u situaciji kada na temelju članka 373. točka 3. ZPP preinačava prvostupanjsku presudu na način da prihvaća tužbeni zahtjev koji je prvostupanjskom presudom bio odbijen, dužan ocijeniti one dokaze koji prileže spisu i na kojima je prvostupanjski sud utemeljio odluku o neosnovanosti tužbenog zahtjeva, te je ujedno na njima tuženik temeljio svoju argumentaciju o neosnovanosti tužbenog zahtjeva?

[Rev 863/2021](#)

Osnovano revident ukazuje da drugostupanjski sud, preinačavajući prvostupanjsku presudu, nije odgovorio na prigovor zastare koji je tuženik isticao tijekom prvostupanjskog postupka, pozivajući se na odredbu čl. 228. ZOO/05 kojom je propisan zastarni rok za međusobne tražbine iz trgovačkih ugovora o prometu robe i usluga. Dakle, u obrazloženju drugostupanjske presude nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama čime je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 11. ZPP zbog čega je na temelju odredbe čl. 394. st. 1. ZPP, valjalo ukinuti pobijanu presudu kao i odluku o troškovima postupka te predmet vratiti drugostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP

ONEMOGUĆAVANJE STRANKE U RASPRAVLJANJU

11.19. Revd 5/2022

Da li je nepozivanjem vještaka radi usmenog saslušanja na raspravi povodom prigovora tužitelja na njegov nalaz i mišljenje, na kojem sud temelji obrazloženje svoje odluke, stranci onemogućeno raspravljanje pred sudom (i time počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 6. ZPP)?

[Rev 381/2022](#)

Imajući na umu ovu odredbu, ali i shvaćanje koje je o spornom pitanju revizijski sud već zauzeo u odlukama broj Rev x-1229/2014-2 od 27. siječnja 2015. i Rev x –1064/16-2 od 20. studenog 2019., odbijanjem prijedloga tužitelja da se knjigovodstveni vještak Vedran Panjković, unatoč prigovorima tužitelja na njegov pisani nalaz i mišljenje, sasluša i usmeno na raspravi, tužitelju je onemogućeno raspravljanje pred sudom i time je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 6. ZPP, koju nije moguće (o)pravdati načelom ekonomičnosti postupka.

Čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP u vezi čl. 250. ZPP

ONEMOGUĆAVANJE STRANKE U RASPRAVLJANJU

11.20. Revd 2232/2022

1. Je li ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP-a pred drugostupanjskim sudom kada se presuda u pogledu neimovinske štete donosi na temelju medicinske dokumentacije koja nikada uredno nije dostavljena tuženiku, a koju je okolnost neuredne dostave tuženik naveo u svojoj žalbi protiv presude prvostupanjskog suda?

2. Je li sud ovlašten odredbu čl. 250. Zakona o parničnom postupku tumačiti i provoditi na način da bez posebnog obrazloženja i bez provedenog medicinskog vještačenja sam utvrđuje uzročnopsljiđičnu vezu između štetne radnje,

neimovinske štete i visine iste, a da nema iznimnosti i posebnih okolnosti u vidu drugih dokaza koji takvo postupanje suda opravdavaju, i je li time tuženiku povrijeđeno pravo na pristup sudu i raspravljanje pred sudom?“

Rev 1292/2022

- sud je onemogućio stranku u raspravljanju i počinio bitnu postupovnu povredu iz odredbe čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP-a ako je činjenicu koju je uzeo odlučnom za odluku o predmetu spora i na kojoj je temeljio svoju odluku utvrdio iz isprava koje protivnoj stranki nisu učinjene dostupnim, uvid u koje joj nije omogućen i koje ova nije mogla preispitati i podvrći razmatranju ili prigovorima,

- sud nije u obvezi u svakoj situaciji utvrđivanja i odlučivanja o osnovi i obimu ili oblicima nematerijalne štete, o uzroku njezina nastanka ili visini naknade za onu koja je pretrpljena, provesti vještačenje po odgovarajućem vještaku, to stoga što to nedvosmisleno proizlazi iz odredbe čl. 250. ZPP-a, prema kojoj se vještačenje provodi samo kada je za utvrđenje neke činjenice potrebno stručno znanje „kojim sud ne raspolaže“ (a pojedini sud može raspolagati „potrebnim znanjem...“) - ali sud, ako već u okolnostima konkretnog slučaja drži da i sam raspolaže potrebnim stručnim znanjem za utvrđenje neke činjenice (ovdje o povredama prava osobnosti osobe koja se nalazi oštećenom, o uzročnoj posljedičnoj vezi između štetnog događaja i njegovim posljedicama, primjerice o boli koju je oštećeni trpio, o oblicima boli ili povreda), svoje utvrđenje u svezi toga svog stručnog znanja mora (osim ako nije riječ o nečemu općepoznatom, razumnom i logičnom - i o tome se prihvatljivo izjasni pravilno i dostatno obrazložiti - razlozima kao i vještak kada postupa prema odredbi čl. 250. ZPP-a i drugima (iz područja koje uređuju vještačenje), kako bi se ovi mogli razmotriti, provjeriti i biti podložni kritici i preispitivanju ne samo po strankama - već i po višim sudovima ako i kada dođu u poziciju provjere donesene odluke, a ne raspolažu istim stručnim znanjem: ako tako ne postupi, čini postupovnu povredu iz odredbe čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a (jer odluka ne sadrži razloge iz kojih bi se mogla ispitati) kao i povredu iz odredbe čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP-a (jer nije omogućio strankama raspravu o onome što je sam i samo svojim stručnim znanjem utvrdio).

Čl. 354. st.1. u vezi čl. 112. st.4. i čl. 113. st.2. ZPP

BITNA POVREDA ODREDBA PARNIČNOG POSTUPKA – POGREŠNO UTVRĐEN DAN PREDAJE PREPORUČENE POŠILJKE

11.22. Revd 1002/2021

Postoji li bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi s čl. 112. st. 3. i 113. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 88/08 i 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, - dalje: ZPP) kad drugostupanjski sud pogrešno utvrdi kao datum predaje pošiljke sudu onaj datum kad je pošiljka stigla sudu umjesto datuma predaje pošti preporučene pošiljke, pa slijedom

pogrešnog utvrđenja datuma predaje prijedloga za ovrhu sudu odbaci prijedlog kao nepravovremen.

Rev 524/2022

Iz podataka u spisu (potvrde u predaji preporučene pošiljke sudu prvog stupnja 6. travnja 2020. i dostavljene koverte) proizlazi da je ovršni prijedlog predan preporučeno putem pošte 6. travnja 2020.

Člankom 112. st. 4. ZPP je propisano da ako posljednji dan roka pada na državni blagdan, ili u nedjelju ili u koji drugi dan kad sud ne radi, rok istječe protekom prvoga idućeg radnog dana, dok je čl. 113. st. 2. ZPP propisano da ako je podnesak upućen preko pošte preporučenom pošiljkom ili telegrafski, dan predaje pošti smatra se danom predaje sudu kojemu je upućen.

Stoga na postavljeno pitanje valja odgovoriti potvrdno, dakle, prilikom donošenja pobijanog rješenja sud drugog stupnja je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u svezi sa čl. 113. st. 2. ZPP što je bilo od utjecaja na donošenje zakonite i pravilne odluke jer je upravo zbog ovako pogrešno utvrđene činjenice sud drugog stupnja ukinuo rješenje o ovrsi i odbacio ovršni prijedlog kao nepravovremen.

Čl. 375. st.1. u vezi čl. 354. st. 2. toč. 6. i 11. ZPP

OCJENA ŽALBENIH NAVODA – NEDOSTATAK RAZLOGA

11.23. Revd 576/2022

Je li prilikom odlučivanja o žalbi tuženika drugostupanjski sud počinio bitnu povredu parničnog postupka iz članka 375. u vezi s člankom 354. stavkom 2. točke 6. i 11. ZPP jer se drugostupanjski sud uopće nije očitovao niti ocijenio dokazni prijedlog tuženika, konkretno o predloženom novom prometnom vještačenju, pa je li osporena presuda u suprotnosti s odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-x 855/2012-2, Revr-183/11-2 te Rev-x 1174/11-2?

Rev 1161/2022

Kada, dakle, pri odlučivanju o žalbi tuženika koja ukazuje da prvostupanjski sud nije dao razloge za odbijanje njegova prijedloga za izvođenje dokaza vještačenjem, drugostupanjski sud navede da su u obrazloženju prvostupanjske presude navedeni svi razlozi o odlučnim činjenicama, a u prvostupanjskoj presudi uopće nema naznake postojanja tog dokaznog prijedloga niti razloga za njegovo odbijanje, tada drugostupanjski sud čini bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 375. stavka 1. u vezi s člankom 354. stavkom 2. točkama 6. i 11. ZPP jer nije na dostatan način odgovorio na žalbene navode koji su odlučnog značenja.

Čl. 354. st.2. toč. 11. u vezi čl. 373.a st.3. ZPP

OCJENA DOKAZA U DRUGOSTUPANJSKOJ ODLUCI

11.24. Revd 3379/2020

U slučaju kada je stranka u žalbi istaknula da zakonski zastupnici stranaka nisu saslušani na odlučnu okolnost za presuđenje, te da je sud prvog stupnja neistinito u svom obrazloženju naveo da su isti saslušani, zbog čega je odbio ponovljeni dokazni prijedlog za njihovo saslušanje, može li sud drugog stupnja, pozivom na odredbu članka 373.a ZPP-a otkloniti navedenu apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka, ili sam čini bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, odnosno može li u tom slučaju valjano utvrditi činjenice bez da je postupio suglasno odredbama članka 7., 8. i 219. ZPP-a?

Je li počinjena apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. st. 2. t. 11. ZPP-a kada je sud odbio prijedlog stranke za izvođenje dokaza radi utvrđenja određenih činjenica, a istodobno je u obrazloženju naveo da stranka nije u postupku dokazala te konkretne činjenice, premda je teret dokazivanja bio na njoj?

Rev 187/2023

Kako je drugostupanjska presuda donesena primjenom odredbe čl. 373.a st. 3. ZPP-a, pa je u obrazloženju presude drugostupanjski sud bio dužan navesti na koji način je otklonio postojanje bitne povrede odredaba parničnoga postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, te koje je od odlučnih činjenica sud utvrđivao, zašto i kako ih je utvrdio, a ako ih je utvrdio dokazivanjem, koje je dokaze izvodio i zašto je ocijenio dokaze različito u odnosu na ocjenu dokaza prvostupanjskog suda, a s obzirom da je predmetna prvostupanjska presuda potvrđena, a izostala je cjelovita ocjena svih dokaza, a obrazloženje pobijane presude u pojedinim odlučnim dijelovima nema razloga o odlučnim činjenicama, samim time se ne može ocijeniti je li odbijanjem tužbenog zahtjeva pravilno primijenjeno materijalno pravo.

Čl. 354. st.2. toč. 11. ZPP

BITNA POVREDA ODREDABA PARNIČNOG POSTUPKA – NEMA RAZLOGA O ODLUČNIM ČINJENICAMA

11.25. Revd 4103/2022

Je li sud drugog stupnja morao kritički razmotriti prigovore glede činjenice odnosi li se predmetna zabilježba agrarne prijave upravo na predmetnu nekretninu, je li ju podnio prednik tužitelja te dati razloge zbog čega prihvaća postojanje navedene prijave odnosno zabilježbe kada se u zbirci isprava zemljišnoknjižnog suda kao niti drugim državnim institucijama nije mogao pronaći nijedan dokument koji bi potvrdio navedenu prijavu?

Rev 1316/2022

U postupku pred drugostupanjskim sudom počinjena je bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP. Pobijana drugostupanjska presuda ima nedostatke radi kojih se ne može ispitati jer ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama.

Spisu ne prileži Agrarna prijava broj Agr-33/39. Stoga nije jasno na temelju čega drugostupanjski sud zaključuje da se ta prijava odnosila upravo na sporno zemljište. Nadalje, nije jasno na temelju čega drugostupanjski sud zaključuje da je ista podnesena od prednika tužiteljica (da je otac tužiteljica bio član družine K.B.). Konačno nije jasno na temelju čega drugostupanjski sud zaključuje da bi prije navedena Agrarna prijava bila istinita odnosno da bi uopće postojala.

Čl. 354. st.2. toč. 11. ZPP

BITNA POVREDA ODREDABA PARNIČNOG POSTUPKA

11.26. Revd 2782/2022

Čini li drugostupanjski sud bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku ako iz spisa predmeta zaključuje da tuženik-protutužitelj nije dokazao da je tužitelju-protutuženiku dostavio dopis o raskidu ugovora, dok je taj dopis dostavljen uz protutužbu na koju se tuženik očitovao i o kojoj se raspravljalo?

Rev 50/2023

U situaciji kad je protutužbeni zahtjev ocijenjen neosnovanim već zbog toga što je sud utvrdio da je tužitelj ispunio svoju ugovornu obvezu, slijedom čega nisu ispunjene pretpostavke za raskid ugovora zbog neispunjenja, eventualna proturječnost (ovisno o tome koju i kakvu dostavu dopisa je sud imao u vidu) između obrazloženja i sadržaja podneska i dokaza priloženih spisu nije o odlučnoj činjenici. Nije stoga počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a.

Čl.354. st.2. toč. 11. u vezi čl. 8. ZPP

BITNA POVREDA ODREDABA PARNIČNOG POSTUPKA – OCJENA ŽALBENIH NAVODA

11.26. Revd 885/2020

Može li žalbeni sud odlučiti o žalbenom navodu prema kojem je sud prvog stupnja pogrešno utvrdio sadržaj isprava koje se nalaze u drugim sudskim spisima, ako (I) žalbeni sud nije izvršio uvid u te druge sudske spise, (II) niti su ti drugi spisi priklopljeni konkretnom spisu, (III) niti su preslike spornih isprava priložene konkretnom spisu,(IV) niti je na bilo koji drugi način žalbeni sud izvršio uvid u sporne isprave?

Rev 1029/2020

Međutim, kako je ovaj sud primijetio već i kod odlučivanja o prijedlogu tuženika za dopuštenje revizije (zbog čega je reviziju dopustio) - iz stanja odnosno sadržaja spisa nejasnim ostaje po čemu je drugostupanjski sud ocijenio žalbene navode tuženika, odlučne za odluku o predmetu spora - obzirom da je tuženik njima osporavao ocjenu provedenih dokaza po prvostupanjskom sudu i utvrđenja toga suda o pojedinačnim traženjima tužitelja, neosnovanim - bez da je te navode provjerio (razmotrio) odnosno uopće i mogao provjeriti uvidom u spise koje je sud prvog stupnja imao kod odlučivanja o zahtjevu tužitelja (budući da je „tuženik osporavao isprave dostavljene od strane tužitelja, sud je zatražio izvornike spisa od drugih tijela pred kojima su se vodili postupci u kojima je tužitelj zastupao tuženika i poduzimao radnje za tuženika, te je određeni broj spisa pribavljen“), ali nisu povodom žalbe tuženika dostavljene na uvid i drugostupanjskom sudu radi odlučivanja o toj žalbi: konkretno, nejasnim ostaje - na temelju čega je sud ocjenjivao žalbene navode tuženika („da je sud prvog stupnja pogrešno utvrdio sadržaj isprava koje se nalaze u drugim sudskim spisima“) vezane sa onim što se može utvrditi samo uvidom u te spise (budući da je prvostupanjski „sud utvrdio osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva“ na „temelju isprava koje se nalaze u spisu i spisa pribavljenih od drugih sudova kod kojih je tužitelj zastupao tuženika), a koje mu nisu učinjene dostupnim.

Sud ima ovlast ocjenjivati provedene dokaze - i prema svojem uvjerenju i na osnovu savjesne i brižljive ocjene dokaza odlučivati koje će činjenice uzeti kao dokazane (čl. 8. ZPP-a), ali ne može otkloniti svoju obvezu da logičnim razlogom obrazloži određeno svoje (a za odluku o predmetu spora bitno) činjenično shvaćanje - kao i shvaćanje o materijalnom pravu koje je primjenio: u slobodi ocjene dokaza i ocjene materijalnog prava primjenjivog na konkretan slučaj i sud je ograničen obvezom da tu svoju ocjenu opravda jasnim, uvjerljivim i logičnim (razumnim) razlozima iz kojih bi se mogla preispitati.

Valja kod toga uvažiti da sud čini bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a i ako presuda ne sadrži takve (jasne, uvjerljive, logične ili razumne) razloge i (time) ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati - tako da se ne vidi koje činjenice je sud uopće utvrđivao i ocijenio, odnosno koje je činjenice našao utvrđenim i kojim dokazima je stvorio određeni zaključak - i takvog uzeo relevantnim za odluku o predmetu spora.

Čl.354. st.2. toč. 6. u vezi čl. 220. ZPP

ONEMOGUĆAVANJE STRANKE U RASPRAVLJANJU

11.27. Revd 3962/2020

Je li tuženik kao ravnopravna stranka u postupku onemogućen u raspravljanju postupanjem suda u situaciji kada sud odbije provesti dokazne prijedloge tuženika u postupku i prihvati tužbeni zahtjev temeljeći presudu na provedenim dokazima, a koje dokaze je predložio isključivo tužitelj, s tim da su dokazni prijedlozi tuženika bili istaknuti radi utvrđenja činjenica koje su odlučne u postupku, a radi ocjene osnovanosti tužbenog zahtjeva?

Rev 565/2022

Ocjena o tome je li stranka onemogućena u raspravljanju pred sudom kada sud odbije provesti dokazne prijedloge tuženika te donese presudu samo na provedenim dokazima, predloženim od suprotne stranke u postupku, makar su dokazi koje predlaže suprotna stranka i koji nisu izvedeni predloženi na okolnosti postojanja činjenica koje su prema navodima te parnične stranke odlučne za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva ovisi o okolnostima svakog konkretnog spora kao što je primjerice, pravna osnova tražbine, procesne dispozicije stranaka tijekom postupka, uvjerljivost i sadržaj dokaza koje je sud izveo, a sve u smislu odredbe čl. 220. st. 2. Zakona o parničnom postupku prema kojoj sud odlučuje koje će od predloženih dokaza izvesti radi utvrđivanja odlučnih činjenica što znači da se odluka suda o tome koje će dokaze izvesti mora odnositi na sve one sporne činjenice koje u odlučne za donošenje odluke ovisno o prirodi spora i dispozicijama stranaka u tom konkretnom sporu.

Čl. 354. st. 1. u vezi čl. 219. i 220. ST.2. ZPP, čl. 354. st. 2. toč. 6.

BITNA POVREDA ODREDAVA PARNIČNOG POSTUPKA

11.28. Revd 1389/2020

Čini li sud bitnu povredu odredaba parničnog postupka ako, u postupku čiji je predmet naknada štete zbog izmakle koristi, odbije dokazni prijedlog provođenja financijsko-knjigovodstvenog vještačenja na okolnost tvrdnji tužitelja bitnih i za osnovu, a ne samo za visinu tužbenog zahtjeva, a u obrazloženju presude se pozove da je tužbeni zahtjev odbijen jer stranka nije dokazala osnovu tužbenog zahtjeva, a sve u smislu odredbi čl. 354. st. 1. u vezi s čl. 219. i čl. 220. ZPP te čl. 354. st. 2. toč. 6. i toč. 11. ZPP?

Rev 1421/2021

Stoga su nižestupanjski sudovi pravilno primijenili odredbu čl. 219. i čl. 220. st. 2. ZPP kada su ocijenili izvođenje predloženog dokaza nepotrebnim jer se njime ne bi mogla utvrditi odlučna činjenica (odgovornost tuženika) te time nisu počinili relativno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354.st.1. ZPP. Nadalje, sudovi nisu takvim postupanjem tužiteljicu onemogućili da raspravlja pred sudom, pa stoga nisu počinili apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 6. ZPP, a niti iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP kako sve to tužiteljica kroz postavljeno pitanje ukazuje jer presuda sadrži razloge o činjenicama odlučnim za ovaj spor, koji razlozi su jasni i međusobno ne proturječe baš kao što o odlučnim činjenicama ne postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava.

Čl. 354. st.2. toč. 11. ZPP

BITNA POVREDA ODREDAVA PARNIČNOG POSTUPKA – PROTURJEČNOST PRESUDE

11.29. Revd 1203/2022

Mora li odluka, u postupovnom smislu, biti u suglasnosti s izvedenim dokazima i nespornim činjenicama koje su utvrđene u postupku ili je moguće da sud zanemari bitne činjenice i donese odluku koja je suprotna nespornim činjenicama u postupku, te da li obrazloženje presude mora biti sukladno sadržaju isprava i zapisnika o iskazima (čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP)?

Rev 251/2023

Uz utvrđenje da je pravomoćno okončan postupak uređenja međe između spornih nekretnina rješenjem prvostupanjskog suda poslovni broj R1 100/2010 od 2. listopada 2014. tako da je međa uređena na način da ista teče i na dijelu gdje je tužitelj-protutuženik Boris Stanković sagradio drvarnicu te dogradio kuću za 8m², drugostupanjski sud preinačava prvostupanjsku presudu i odbija protutužbeni zahtjev tužene-protutužiteljice jer da tužena-protutužiteljica nije dokazala da je pokrenula parnični postupak u smislu odredbe čl. 103. st. 6. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/2006, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 143/12, 152/14 - dalje: ZVDSP).

No iz stanja spisa proizlazi da je, nakon što je tužena-protutužiteljica ukazala da je pokrenula parnični postupak u smislu odredbe čl. 103. st. 6. ZVDSP i sam tužitelj-protutužitelj Boris Stanković potvrdio da je pokrenuta ta parnica (koja se vodi pred prvostupanjskim sudom pod poslovnim brojem P-215/19) (podnesak tužitelja-protutuženika od 7. svibnja 2018. - list 317 i 318 spisa i podnesak tuženika-protutužitelja od 9. prosinca 2019. - list 351 i 352 spisa). 7.1. Dakle, u postupku pred drugostupanjskim sudom počinjena je bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP a na koju povredu se odnosi pravno pitanje radi kojega je tuženoj-protutužiteljici dopušteno podnošenje revizije.

Čl. 354. st.2. toč. 6.

ONEMOGUĆAVANJE U RASPRAVLJANJU

11.30. Revd 2717/2022

Je li drugostupanjski sud pri donošenju rješenja o odbačaju tužbe dužan ispitati i utvrditi postoji li neotklonjiva procesna smetnja za vođenje parnice? Je li drugostupanjski sud u postupku ocjene dopuštenosti tužbe radi utvrđivanja tražbine dužan omogućiti tužitelju, vraćanjem predmeta na ponovni postupak, očitovanjem je li utuženo potraživanje prijavljeno u predstečajnom postupku nad tuženikom i je li

potraživanje osporeno te mu omogućiti da priloži odgovarajuće dokaze pod prijetnjom odbačaja tužbe?

[Rev 348/2023](#)

Kada su uz odlučnu činjenicu, tj. činjenicu da tužitelj predmetnu tražbinu ne bi prijavio u postupku predstečajne nagodbe nad tuženikom nižestupanjski sudovi utvrdili na temelju navoda iz podneska tuženika od 10. rujna 2021. i uvidom u ispravu priloženu tom podnesku, te kada taj podnesak nije dostavljen tužitelju, onda je tužitelj onemogućen u raspravljanju, a čime je u postupku pred nižestupanjskim sudovima počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP.

Čl. 354. st. 1. u vezi čl. 375. st. 1. ZPP

OCJENA ŽALBENIH NAVODA KOJI SU OD ODLUČNOG ZNAČAJA

11.31. Revd 1347/2022

Može li sud odluku u sporu utemeljiti na dokazima izvedenim u drugom postupku koji se vodi među drugim strankama i temeljem druge činjenične osnove?

[Rev 855/2022](#)

Prvostupanjski sud je odluku donio ocjenom raspravnog zapisnika iz izvanparničnog postupka R1-102/16 na kojem je dan iskaz supruge tuženika pod 1., kao i skice lista mjesta sačinjene od strane geodeta R.S. za potrebe tog izvanparničnog postupka, što je problematizirano u žalbi tuženika pod 1., podnesenoj protiv prvostupanjske presude. Drugostupanjski sud je međutim, odlučujući o predmetnoj žalbi, dao razloge u odnosu na raspravni zapisnik iz izvanparničnog postupka, međutim propustio je dati razloge u odnosu na druge dokaze iz izvanparničnog postupka na kojima je prvostupanjski sud utemeljio svoju odluku. Time je dakle, drugostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 375. st. 1. ZPP-a, na koju osnovano sadržajem revizije ukazuje revident.

Čl.354. st.1. u vezi čl. 7. ZPP

BITNA POVREDA ODREDAVA PARNIČNOG PSOTUPKA – NAČELO STRANAČKE ISTINE

11.32. Revd 4146/2020

Može li drugostupanjski sud u žalbenom stupnju postupka prilikom ispitivanja prvostupanjske presude utvrđivati činjenično stanje drugačije od onog koje je prvostupanjski sud utvrdio na temelju onoga što su stranke iznijele pred tim sudom i koje činjenično stanje utvrđeno po prvostupanjskom sudu stranke nisu pobijale

žalbama, i onda na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja primijeniti materijalno pravo?

[Rev 1146/2021](#)

No polazeći od odredbe čl. 7. ZPP-a u kojoj je sadržano načelo stranačke istine te je u skladu s tim sud vezan činjenicama na kojima tužitelj temelji svoj zahtjev i u tom pravcu od tužitelja predloženim dokazima, proizlazi da u odlučivanju o zahtjevu tužitelja, je sud ocjenu pravne osnovanosti tužiteljevog zahtjeva mogao procjenjivati samo u okviru činjenica i dokaza ponuđenih od tužitelja, a bez mogućnosti po službenoj dužnosti utvrđivanja određenih činjenica i provođenja u tom pravcu dokaza, mimo prijedloga tužitelja (a što je bilo dopušteno u režimu tzv. materijalne istine, ukinutog Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku – "Narodne novine", broj 117/03).". Kako je drugostupanjski sud, unatoč tome što su i tužitelji i tuženici u ovome postupku suglasni da je svota koju su tužitelji isplatili isplaćena na ime kapare, o pravilnosti i zakonitosti prvostupanjske presude odlučio uzevši dokazanom odlučnu činjenicu da se, što se dijela plaćene svote radi, ne radi o kapari, već o isplaćenom predujmu kupoprodajne cijene, postupio je protivno izraženom pravnom shvaćanju ovoga suda.

Čl. 354. st. 2. toč. 6.

STRANKA JE ONEMOGUĆENA U RASPRAVLJANJU AKO JE NA POZIVU ZA ROČIŠTE NAZNAČEN POGREŠAN DATUM ODRŽAVANJA ROČIŠTA

11.33. Revd 2249/2022

Može li se smatrati da je stranka uredno pozvana na ročište ako je u pozivu na ročište makar i omaškom pogrešno naznačen datum održavanja ročišta na kojeg se taj poziv odnosi te je li u tom slučaju ta stranka održala li se to ročište u njezinoj odsutnosti, onemogućena da raspravlja pred sudom tako da bi bila riječ o bitnoj povredi odredbe parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 6. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 148/11-proč.tekst, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP)?

[Rev 1118/2022](#)

Na pozivima dostavljenim punomoćniku protustranke, od kojih je jedan poziv za punomoćnika, a drugi je poziv protustranci radi saslušanja putem punomoćnika (str. 135-139 spisa), bio je pogrešno naznačen datum održavanja ročišta tako da je bio naveden kao datum ročišta 10. listopada 2021., umjesto 20. listopada 2021. kada je ročište održano.

Pogrešan je stav drugostupanjskog suda koji nije smatrao odlučnim to što je bio krivo naznačen datum na pozivu za ročište.

Omaška suda u pisanju poziva za ročište ne može ići na štetu protustranke te se ne može smatrati da je protustranka bila uredno pozvana na ročište.

Protustranci nije bio dostavljen uredan poziv za ročište čime joj je onemogućeno sudjelovanje u postupku prije donošenja pobijanog rješenja te je stoga počinjena bitna povreda odredbe čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP, koju protustranka ističe kroz postavljeno pitanje u reviziji.

Čl. 354. st.2. toč. 6. u vezi čl. 89.a i 90. ZPP

ONEMOGUĆAVANJE STRANKE U RASPRAVLJANJU

11.34. Revd 3722/2022

Kada je umjesto tužiteljice, vlasnice Obiteljskog poljoprivrednog gospodarstva, kao punomoćnik pristupio suprug tužiteljice, kao bračni drug, za kojeg u postupku nije utvrđeno da je poslovno nesposoban i da se bavi nadripisarstvom i kome sud prethodno nije uskratio zastupanje, sukladno odredbi čl. 90. Zakona o parničnom postupku, je li sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 6. Zakona o parničnom postupku, tako što je povrijedio odredbe čl. 89.a i čl. 90. Zakona o parničnom postupku, kada je utvrdio da na ročište za glavnu raspravu nije pristupio nitko za tužitelja, odnosno za stranke te donio rješenje kojim se smatra da je tužba u toj pravnoj stvari povučena?

Rev 153/2023

Naime, u takvoj situaciji, ukoliko je sud smatrao da muž tužiteljice ne može biti punomoćnik prema odredbama čl. 89.a ZPP, to je trebao njemu uskratiti daljnje zastupanje i o tome obavijestiti stranku. Nadalje, kraj činjenice da su sudovi bili upoznati s izjavom tužiteljice koja je priložena kao dio dokumentacije dostavljene podneskom od 10. srpnja 2022., da je tužiteljin suprug D. R. opunomoćenik OPG-a i da je ovlašten zastupati interese OPG-a, zaključak suda drugog stupnja da se ne radi o punomoći u smislu odredbe iz čl. 97. st. 1. ZPP, dakle da punomoć nije izdana pismeno, predstavlja pretjerani formalizam.

Slijedom navedenog, odgovor na postavljeno pitanje glasi da su sudovi počinili bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP tako što su povrijedili odredbe čl. 89.a i čl. 90. ZPP kada su utvrdili da na ročištu za glavnu raspravu nije pristupio nitko za tužitelja.

Čl. 354. st.1. u vezi čl. 394.a. ZPP

BITNA POVREDA ODREDAVA PARNIČNOG POSTUPKA – VEZANOST PRAVNIM SHVAĆANJEM REVIZIJSKOG SUDA

11.35. Revd 931/2020

Mora li drugostupanjski sud pri (ponovnom) donošenju drugostupanjske odluke uzeti u obzir pravna shvaćanja iz rješenja Vrhovnog suda kojim je ukinuta prethodna

drugostupanjska odluka u istoj pravnoj stvari, te (suštinski) razmotriti i obrazložiti pravna shvaćanja i primjedbe na kojima se to rješenje temelji? Čini li suprotnim postupanjem drugostupanjski sud bitnu povredu pravila parničnog postupka?

Rev 33/2021

Prema shvaćanju ovog suda primjenjujući navedenu odredbu čl. 394.a ZPP drugostupanjski sud pri (ponovnom) donošenju drugostupanjske odluke mora uzeti u obzir izražena pravna shvaćanja iz rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim je ukinuta prethodna drugostupanjska odluka u istoj pravnoj stvari, budući da je njima vezan te (suštinski) razmotriti i obrazložiti postupovna i materijalnopravna shvaćanja i primjedbe na kojima se to rješenje temelji. Također, eventualno odstupanje u pravnom shvaćanju drugostupanjskog suda od shvaćanja izraženog u ranijoj ukidnoj odluci revizijskog suda mora sadržavati određene, relevantne, jasne i konzistentne razloge takvog odstupanja (primjerice zbog drugačije utvrđenih odlučnih činjenica u nastavljenom postupku, a na kojima se presuda temelji ili zbog promjena u pravnom sustavu uvjetovane novim zakonodavstvom ili međunarodnim sporazumima te odlukom Ustavna suda Republike Hrvatske, Europskoga suda za ljudska prava ili Europskog suda i slično), iznesene na način koji otklanja svaku sumnju u arbitrarnost postupanja i odlučivanja. Suprotnim postupanjem drugostupanjski sud čini bitnu povredu pravila parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP, u vezi s čl. 394.a ZPP, a time je ujedno odgovoreno na postavljena revizijska pitanja.

Čl. 354. st.1. u vezi čl. 221.a i čl. 8. ZPP

NEMOGUĆNOST ISTICANJA BITNIH POVREDA IZ ČL. 354. ST.1. U VEZI ČL. 8 I 221.A ZPP U SPORU MALE VRIJEDNOSTI

11.36. Revd 1307/2022

Da li sama činjenica da se životinja, u konkretnom slučaju pas, našla na kolniku autoceste, a što je uzrokovalo prometnu nezgodu naletom vozila na psa, ukazuje na propust pravne osobe odgovorne za upravljanje i održavanje autoceste voditi brigu i poduzimati primjerene mjere i radnje koje bi omogućile odvijanje sigurnog i nesmetanog prometa na autocesti, posebice u vidu postavljanja i održavanja zaštitne ograde oko autoceste?

2. Da li činjenica da su djelatnici pravne osobe odgovorne za upravljanje i održavanje autoceste izvršili ophodnju dijela autoceste na kojem je došlo do udara vozilom u psa te da u ophodarskom dnevniku nije evidentirano oštećenje zaštitne ograde na dan štetnog događaja, predstavlja dokaz o nepostojanju propusta u održavanju autoceste od strane pravne osobe odgovorne za upravljanje i održavanje autoceste?

Rev 740/2022

Tužitelj naznačenim pitanjima osporava pravilnost primjene odredaba čl. 8. i 221.a ZPP, dakle, sugerira počinjenje bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 8. i čl. 221.a ZPP-a.

(...)

Prijedlog za dopuštenje revizije može se podnijeti protiv drugostupanjske presude kojom se potvrđuje prvostupanjska presuda zbog postupovnopravnog pitanja koje se odnosi na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 6., 7., 8., 10., 11. i 12. ZPP-a, samo ako je podnositelj zbog tih povreda žalbom pobijao drugostupanjsku presudu, ili ako su te povrede učinjene tek u drugostupanjskom postupku (čl. 385. st. 2. ZPP-a).

U konkretnoj situaciji, s obzirom da je riječ o sporu male vrijednosti, tužitelj žalbu nije mogao podnijeti zbog povreda iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 8. i 221.a ZPP-a, niti ju je podnio, a drugostupanjski sud nije bio u prilici razmatrati takve žalbene tvrdnje, niti je eventualnim propuštanjem sankcioniranja povrede mogao i sam počinuti navedene povrede.

Čl. 261. st.2. ZPP

BITNA POVREDA ODREDAVA PARNIČNOG POSTUPKA –KADA SUD NIJE OBNOVIO VJEŠTAČENJE A NALAZI I MIŠLJENJE DVA VJEŠTAKA SE U BITNOME RAZILAZE

11.37. Revd 612/2022

Da li sud čini bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 261. st. 2. ZPP kada neku činjenicu za koju je potrebno stručno znanje kojim su ne raspolaže utvrdi bez obnove vještačenja iako se radi o činjenici o kojoj u spisu postoje dva oprečna nalaza, a vještaci se niti naknadnim saslušanjem o bitnim činjenicama nisu usuglasili?

Rev 317/2023

Odredbom čl. 261. st. 2. ZPP određeno je da ako se podaci vještaka o njihovu nalazu bitno razilaze, ili ako je nalaz jednog ili više vještaka nejasan, nepotpun ili u proturječnosti sam sa sobom ili s izviđanim okolnostima, a ti se nedostaci ne mogu otkloniti ni ponovnim saslušanjem vještaka, obnovit će se vještačenje s istim ili drugim vještacima. U konkretnom slučaju radi se o pretpostavci da se podaci (nalaz i mišljenje) dva vještaka bitno razilaze te se taj nedostatak nije mogao otkloniti niti ponovnim saslušanjem vještaka, slijedom čega je prvostupanjski sud trebao odrediti novo vještačenje s drugim vještakom ili vještacima koji bi se priklonili jednom od dijametralno suprotnih nalaza i mišljenja do tada provedenih vještačenja.

Stoga je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 261. st. 2. ZPP, a istu bitnu povredu počinio je drugostupanjski

sud koji nije sankcionirao takvu bitnu povredu odredaba parničnog postupka. Kod toga je potrebno istaknuti da je sam sud odredio provođenje vještačenja, slijedom čega proizlazi da je prvostupanjski sud smatrao kako nema potrebnih stručnih znanja za utvrđenje odlučne činjenice pa prvostupanjski sud nije mogao sam odlučiti koji će nalaz prihvatiti kao ispravan i vjerodostojan.

Čl. 354. st.2.toč. 6. i 11. ZPP

BITNA POVREDA ODREDABA PARNIČNOG POSTUPKA – STRANKA JE ONEMOGUĆENA U RASPRAVLJANJU PRED SUDOM KADA NIJE UZET U OBZIR SADRŽAJ ODGOVORA NA ŽALBU;

NEMA RAZLOGA O ODLUČNIM ČINJENICAMA

11.38. Revd 588/2021

1. Je li drugostupanjski sud prilikom donošenja odluke po žalbi dužan uzeti u obzir i nepravodoban odgovor na žalbu odnosno nepravodoban podnesak koji u biti predstavlja dopunu odgovora na žalbu, a koja dopuna odgovora na žalbu je podnesena izvan roka iz članka 359. stavak 1. ZPP-a, ako je s obzirom na dan donošenja svoje odluke takav odgovor mogao uzeti u obzir, te je li time što nije uzeo u obzir takav podnesak odnosno dopunu odgovora na žalbu sud drugog stupnja onemogućio tuženiku raspravljanje pred sudom, počinivši time povredu odredbi ZPP-a iz članka 354. stavak 2. točka 6.?

2. Je li drugostupanjski sud prilikom donošenja presude, kojim je preinačio prvostupanjsku presudu, kojom je odbijen tužbeni zahtjev na način da je obvezao tuženika na plaćanje daljnje naknade štete dužan kod odluke o početku tijeka zakonskih zateznih kamata na dosuđenu daljnju naknadu štete, a sve u smislu odredbe čl. 338. st. 4. ZPP-a, određeno u obrazloženju presude obrazložiti zašto je dosudio zakonske zatezne kamate, te ukoliko u obrazloženju presude ne iznese niti jedan razlog iz kojega bi bilo vidljivo zbog čega je dosudio zakonske zatezne kamate, i li je time pred drugostupanjskim sudom počinjena bitna povreda ZPP-a iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a?

Rev 1217/2021

Međutim, kada je stranka podnijela odgovor na žalbu (makar i nepravovremen) koji se još može razmatrati prilikom odlučivanja o žalbi, tada je izrazila svoju nedvosmislenu namjeru da (kontradiktorno) sudjeluje u žalbenom postupku, sukladno ovlaštenju koje za nju proizlazi iz zakona. U takvom slučaju je drugostupanjski sud dužan poštivati tu volju stranke i uzeti u obzir činjenicu da je odgovor na žalbu podnesen te sadržaj podneska uzeti u razmatranje prilikom odlučivanja o žalbi. Okolnost da ne postoji zakonska obveza izjašnjavanja o navodima odgovora na žalbu ne oslobađa ga navedene obveze, jer u suprotnom onemogućuje stranku u raspravljanju pred sudom (tako i Revx 1251/15 od 18. svibnja 2016.).

Stoga je drugostupanjski sud, ocijenivši da podnesak tuženika od 29. rujna 2019. koji sadržajno predstavlja dopunu prethodno podnesenog odgovora na žalbu s priloženom recentnom sudskom praksom, nepravodobno podnesen „naknadni podnesak“ navode kojeg žalbeni sud nije dužan razmotriti pri odlučivanju o

podnesenoj žalbi, time počinio apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka opisanu u odredbi čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP.

Odgovor na drugo postavljeno pravno pitanje bio bi da je drugostupanjski sud pri donošenju presude kojom je preinačio prvostupanjsku presudu na način da je obvezao tuženika na plaćanje naknade štete dužan u obrazloženju presude iznijeti razloge zbog kojih je tuženika obvezao na plaćanje zatezних kamata kao i razloge u pogledu početka tijeka dosuđenih zatezних kamata, jer je u suprotnom drugostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP (tako i primjerice II Rev 76/81 od 26. svibnja 1982.).

Čl. 354. st.1. u vezi čl. 2. st. 1. i čl. 365. ZPP

BITNA POVREDA ODREDABA PARNIČNOG POSTUPKA – KAD ŽALBENI SUD ODLUČI IZVAN DIJELA PRESUDE KOJI SE POBIJA ŽALBOM

11.39. Revd 2501/2022

Da li žalbeni sud može odlučivati preko zahtjeva stranke, odnosno može li ispitivati prvostupanjsku presudu preko dijela koji se pobija žalbom?

[Rev 1241/2022](#)

Drugostupanjski sud, iako je tuženik u žalbi jasno naznačio koji iznos se pobija žalbom te naveo koji omjer suodgovornosti priznaje i koje iznose treba platiti tužiteljima, odlučuje da je omjer suodgovornosti na strani prednika tužitelja 60% te s obzirom na taj omjer suodgovornosti i nesporno plaćene iznose odbija u cijelosti tužbeni zahtjev II i III-tužitelja, a prihvaća tužbeni zahtjev I-tužitelja u iznosu od 800,00 kn.

Drugostupanjski sud je time u svojoj odluci postupio suprotno odredbi čl. 2. st. 1. i čl. 365. ZPP, pa je tako počinio bitnu povredu odredaba postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP odlučujući preko onog dijela koji nije bio pobijan žalbom tuženika.

Čl. 352. st.2. toč. 6. ZPP

BITNA POVREDA ODREDABA PARNIČNOG POSTUPKA – ONEMOGUĆENOST STRANKE U RASPRAVLJANJU

11.40. Revd 2964/2022

Je li sud omogućio raspravljanje o činjenicama koje su predmet vještačenja u parnici ako nije prihvatio dokazni prijedlog za usmenim saslušanjem vještaka na glavnoj raspravi na okolnost istaknutih prigovora na pisani nalaz i mišljenje ili je na taj način počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP-a što presudu čini nezakonitom i nepravilnom?

[Rev 1259/2022](#)

Protivan je, odredbi čl. 81. st. 4. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003) kao i procesnoj ravnopravnosti stranaka, zaključak suda prema kojem se o odredbi potrošačkog ugovora (u konkretnom slučaju dijelu odredbe o načinu promjene kamatne stope i valutnoj klauzuli ugovora o kreditu denominiranog u CHF ili denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF) nije pojedinačno pregovaralo, ako se na tu okolnost nije proveo predloženi dokaz saslušanjem svjedoka (radnika revidenta), koji je sudjelovao u sklapanju ugovora o kreditu kojeg je trgovac predložio na okolnost pojedinačnog pregovaranja o navedenoj odredbi. (tako i ovaj sud u Rev-120/23 od 28.veljače 2023. i Rev-1279/22 od 14.veljače 2023.).

12. OGLEDNI POSTUPAK

Čl. 502.lj st. 2. i 4. ZPP

PRAVNA VALJANOST SPORAZUMA O KONVERZIJI SKLOPLJENOG NA OSNOVI ZAKONA O IZMJENI I DOPUNAMA ZAKONA O POTROŠAČKOM KREDITIRANJU ("NARODNE NOVINE" br. 102/15)

Čl. 19.b Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 102/15 – dalje: ZID ZPK)

12.1. Gos 1/2019-5

Dopušta se prijedlog (Općinskog suda u Pazinu) za rješavanje pravnog pitanja važnog za jedinstvenu primjenu prava, koje glasi:

"Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15) nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli?"

[Gos 1/2019-36](#)

Na postavljeno pravno pitanje - odgovor glasi:

Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

Čl. 502.lj st. 3. ZPP

ODBIJANJE PRIJEDLOGA ZA RJEŠENJE PITANJA VAŽNOG ZA JEDINSTVENU PRIMJENU PRAVA

12.2 Gop 2/2020-2

[Gop 2/2020-2](#)

Odbija se prijedlog Trgovačkog suda u Zagrebu u predmetu poslovni broj P-154/2020 od 24. rujna 2020. za ogledni postupak radi rješavanja pravnih pitanja važnih za jedinstvenu primjenu prava podnesen 24. rujna 2020. od strane Trgovačkog suda u Zagrebu u predmetu poslovni broj P-154/2020.

U ovom slučaju ogledni postupak nije svrsishodan. (...)

Tužitelj je u tom predmetu podnio prijedlog za dopuštenje revizije, a Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Revd-987/2020 od 30. lipnja 2020. dopustio reviziju samo radi slijedećih pravnih pitanja: (...)

Tužitelj je po dopuštenju u navedenom predmetu i podnio reviziju, a predmet se vodi u upisniku Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod brojem Rev-987/2020. i dodijeljen je u rad.

Čl. 502.lj st. 3. ZPP

ODBIJANJE PRIJEDLOGA ZA RJEŠENJE PITANJA VAŽNOG ZA JEDINSTVENU PRIMJENU PRAVA

12.3. Gop 1/2020-3

Odbija se prijedlog za rješavanje pravnih pitanja važnih za jedinstvenu primjenu prava podnesen od strane Općinskog suda u Osijeku poslovni broj P-20/2019-17.

[Gop 1/2020-3](#)

Ocjenjujući dopuštenost i ujedno osnovanost prijedloga u ovom predmetu, Vrhovni sud Republike Hrvatske je zauzeo shvaćanje da je prijedlog neosnovan s obzirom na to da su konkretnim istovrsnim sporovima već donesene dvije prvostupanjske odluke protiv kojih stranke imaju mogućnost podnošenja redovnog pravnog lijeka, pa s obzirom na tu činjenicu i okolnosti ne postoje pretpostavke za odlučivanje o prijedlogu, s obzirom da su odluke prvostupanjskog suda podložne ispitivanju i ocjeni drugostupanjskog suda, a time i mogućnosti da se naknadno podnese prijedlog za dopuštenje revizije.

Čl. 502.lj st. 2. i 4. ZPP

PITANJE IZJEDNAČAVANJA OSNOVICE ZA OBRAČUN PLAĆE U 2016 ZA DRŽAVNE SLUŽBENIKE I NAMJEŠTENIKE S OSNOVICOM JAVNIH SLUŽBENIKA, itd.

12.4. Gop 1/2021-2

riješio je:

Dopušta se prijedlog za rješavanje pravnih pitanja važnih za jedinstvenu primjenu prava, koja glase:

„(...) treba li izjednačiti osnovicu za obračun plaće u 2016. (u razdoblju od siječnja 2016. do siječnja 2017.) za državne službenike i namještenike s osnovicom javnih službenika s obzirom na odredbu čl. 6. Sporazuma o izmjenama i dopunama Sporazuma o osnovici za plaće u državnim službama od 23. prosinca 2016. godine, te odredbu čl. 9. st. 2. Izmjena i dopuna Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike od 23. prosinca 2016., te s obzirom na ranije sklopljene Kolektivne ugovore između Vlade Republike Hrvatske i Sindikata javnih službi, te Sindikata državnih službenika i namještenika, zakonske i podzakonske akte kojima se određuje/određivala ista osnovica za obračun plaće u javnim i državnim službama?

(...) treba li primijeniti osnovicu za obračun plaće u iznosu od 5.415,37 kn u odnosu na državne službenike, neovisno o činjenici što je između sindikata i RH sklopljen Sporazum o izmjenama i dopunama Sporazuma o osnovici za plaće u državnim službama od 23. prosinca 2016., te na temelju toga potpisane Izmjene i dopune Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike od 23. prosinca 2016.?

[Gop 1/2021-4](#)

1. Odgovor na postavljeno pitanje: "(...) treba li izjednačiti osnovicu za obračun plaće u 2016. (...)" glasi:

Činjenica da su osnovice za obračun plaće državnih službenika i namještenika bile iste kao i osnovice za obračun plaće javnih službenika sve do sklapanja Sporazuma o izmjenama i dopunama Sporazuma o osnovici za plaće u državnim službama od 23. prosinca 2016. te Izmjena i dopuna Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike od 23. prosinca 2016., ne predstavlja osnovan razlog za njihovo izjednačavanje u razdoblju nakon potpisivanja navedenih akata, niti do izjednačavanja može doći pozivanjem na odredbu čl. 6. Sporazuma o izmjenama i dopunama Sporazuma o osnovici za plaće u državnim službama od 23. prosinca 2016. godine, te odredbu čl. 9. st. 2. Izmjena i dopuna KU za državne službenike i namještenike od 23. prosinca 2016.

2. Odgovor na postavljeno pitanje: "(...) treba li primijeniti osnovicu za obračun plaće u iznosu od (...)" glasi:

Nakon što je između sindikata državnih službenika i RH sklopljen Sporazum o izmjenama i dopunama Sporazuma o osnovici za plaće u državnim službama od 23. prosinca 2016., te na temelju toga potpisana Izmjena i dopuna Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike od 23. prosinca 2016., kojom je za 2016. godinu utvrđena osnovica za obračun plaće u iznosu od 5.108,84 kn, plaća državnih službenika može se u razdoblju od siječnja 2016. do siječnja 2017. godine obračunavati samo primjenom osnovice u iznosu od 5.108,84 kn

7- OVRŠNO I STEČAJNO PRAVO

1. OVRŠNO PRAVO – općenito

Čl. 296. u vezi čl. 80.b st. 1. Ovršnog zakona (dalje: OZ)

PRIJEDLOG ZA OSIGURANJE

1.1. Revd 154/2020

Je li osnovan prijedlog za osiguranje novčane tražbine osnivanjem založnog prava na nekretnini i može li sud odbiti prijedlog za osiguranje osnivanjem založnog prava na nekretnini ako je predlagatelj osiguranja podnio prijedlog na temelju dvije ili više ovršnih isprava čiji zbroj glavnice prelazi 20.000,00 kn, a pojedinačne glavnice ne prelaze 20.000,00 kn, u smislu čl. 80.b st. 1. Ovršnog zakona u vezi s člankom 290. Ovršnog zakona?

[Rev 931/2020](#)

Navedeno pravno shvaćanje ovaj sud je već izrazio u rješenju broj Rev-5005/19 od 29. siječnja 2020. te u cijelosti ostaje kod tog pravnog shvaćanja.

Dakle, odgovor na pravno pitanje naznačeno u reviziji predlagatelja osiguranja je slijedeći: "Ukoliko novčana tražbina radi koje se predlaže prisilno zasnivanje založnog prava na nekretnini prelazi 20.000,00 kuna, nema mjesta odbijanju prijedloga za osiguranje samo iz razloga što ta tražbina proizlazi iz dviju ili više ovršnih isprava gdje niti po jednoj ovršnoj ispravi nije utvrđena tražbina veća od 20.000,00 kuna".

Čl. 444. ZPP u vezi čl. 25. st. 1. OZ

GUBITAK PRAVA NA OVRHU U POSTUPKU ZBOG SMETANJA POSJEDA

1.2. Revd 312/2020

Da li rok od 30 dana u kojem ovrhovoditelj gubi pravo da u ovršnom postupku zahtijeva ovrhu rješenja kojim se tuženiku po tužbi zbog smetanja posjeda nalaže izvršenje određene radnje (čl. 444. Zakona o parničnom postupku - "Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP) počinje teći prije nego je rješenje o postupku zbog smetanja posjeda dostavljeno ovrhovoditelju (tužitelju u parničnom postupku zbog smetanja posjeda)?

Rev 1030/2020

Rok od trideset dana u kojem ovrhovoditelj gubi pravo da u ovršnom postupku zahtijeva ovrhu rješenja kojim se tuženiku po tužbi zbog smetanja posjeda nalaže izvršenje određene radnje (čl. 444. ZPP) ne počinje teći prije nego što je rješenje o postupku zbog smetanja posjeda dostavljeno ovrhovoditelju (tužitelju u parničnom postupku zbog smetanja posjeda).

Čl. 80.b st. 1. u vezi čl. 290. OZ

OSIGURANJE PRISILNIM ZASNIVANJEM ZALOŽNOG PRAVA

1.3. Revd 793/2020

Ispunjava li prijedlog predlagatelja osiguranja za osiguranje prisilnim zasnivanjem založnog prava na nekretnini protivnika osiguranja uvjet iz čl. 80.b st. 1. u vezi čl. 290. Ovršnog zakona ("Narodne novine", broj 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17 – dalje: OZ), ako potraživanje predlagatelja osiguranja na ime glavnice iznosi više od 20.000,00 kn, a potraživanja proizlaze iz više ovršnih isprava koji proizlaze iz jednake pravne osnove?"

Rev 868/2020

Ovaj sud je u svojoj odluci broj Rev 5005/2019-2 od 29. siječnja 2020. već zauzeo pravno shvaćanje da se navedene odredbe OZ odnose na pojedinačno određeni postupak namirenja, odnosno osiguranja, određene tražbine u pravnom odnosu između određenog ovrhovoditelja, odnosno predlagatelja osiguranja, i ovršenika, odnosno protivnika osiguranja, bez obzira na okolnost je li glavnica tražbine koja prelazi 20.000,00 kn svoju osnovu ima u jednoj ili više ovršnih isprava. Dakle, u ovoj pravnoj stvari nižestupanjski sudovi su pogrešno primijenili odredbe čl. 80.b st. 1. i čl. 290. OZ kada su odbili prijedlog predlagatelja osiguranja za prisilnim zasnivanjem založnog prava na nekretnini protivnika osiguranja jer potraživanje predlagatelja prelazi iznos od 20.000,00 kn bez obzira što tražbina u pravnom odnosu između predlagatelja osiguranja i protivnika osiguranja svoju osnovu ima u više ovršnih isprava. Stoga su nižestupanjski sudovi pogrešno primijenili materijalno pravo kada

su odbili prijedlog predlagatelja osiguranja za prisilnim zasnivanjem založnog prava iz razloga navedenih u čl. 80.b OZ, te će u ponovljenom postupku ispitati da li postoje sve ostale pretpostavke za prihvaćanje prijedloga predlagatelja osiguranja sukladno OZ.

Čl. 2. st. 7. u vezi čl. 14. st.5. OZ

NAKNADA TROŠKOVA OVRŠNOG POSTUPKA TREĆOJ OSOBI

1.4. Revd 194/2020

(...) „ima li treća osoba kao sudionik u ovršnom postupku pravo na naknadu troškova postupka?“

Rev 968/2020-2

Prema shvaćanju ovoga suda, pravno shvaćanje nižestupanjskih sudova je pogrešno i odstupa od prakse ovoga suda (primjerice) iznesenom u odluci Revt 196/2009-2 od 16. srpnja 2003. Naime, prema pravnom shvaćanju ovoga suda sudionik (treća osoba) u postupku ovrhe ili osiguranja u smislu čl. 2. st. 7. OZ označava osobu koja u postupku ovrhe ili osiguranja nije stranka, ali u postupku sudjeluje zbog toga što se u njemu odlučuje o nekom njezinom pravu ili zbog toga što ima pravni interes. Sudionik u postupku osiguranja i ovrhe je osoba *sui generis* koja, iako nije stranka u postupku, ima pravo na naknadu troškova postupka u slučaju obustave postupka kad se odlučuje o nekom njegovom pravu ili pravnom interesu.

Slijedom izloženog, u pravu je revident kada u reviziji navodi da ima pravo zahtijevati da mu se u konkretnom slučaju naknade svi troškovi koje mu je ovrhovoditelj neosnovano prouzročio, a u skladu s odredbom čl. 14. st. 5. OZ.

Čl. 176. st.4. OZ

PRAVO NA ŽALBU - OVRŠENIKOV DUŽNIK NEMA PRAVO ŽALBE PROTIV RJEŠENJA O OVRSI

1.5. Revd 1942/2020

Ima li ovršenikov dužnik, u ovršnom postupku koji se vodi na temelju glave XIII Ovršnog zakona („Narodne novine „broj 112/12, 25/13 i 93/14), pravo izjaviti žalbu protiv rješenja o ovrsi koje je doneseno u odnosu na novčanu tražbinu koju ovršenik ima prema trećoj osobi koja je ovršenikov dužnik?

Rev 1222/2020

Prema pravnom shvaćanju ovoga suda, iz citiranih odredbi Ovršnog zakona proizlazi kako ovršenikov dužnik nema pravo žalbe protiv rješenja o ovrsi (o pljenidbi).

Postupanja ovršenikovog dužnika u ovršnom postupku regulirana su odredbom čl. 181. st. 1 OZ, kojom je propisano da se po prijedlogu ovrhovoditelja može zatražiti od ovršenikova dužnika da se u roku koji odredi sud očituje o tome priznaje je li i u kojem iznosu zaplijenjenu tražbinu i je li voljan namiriti je, te je li njegova obveza da namiru tu tražbinu uvjetovana ispunjenjem neke druge obveze. Citirana odredba ne može se

ni dovesti u vezu s odredbom čl. 59. OZ-a koja se odnosi na pretpostavke za prigovor treće osobe, prema kojoj je propisano da treća osoba ima pravo izjaviti prigovor, ako tvrdi da u pogledu predmeta ovrhe ima takvo pravo koje sprječava ovrhu, te traži da se ovrha na tom predmetu proglašeni nedopuštenom. Dakle, ovršenikov dužnik (koji nije treća osoba), nije dopuštena žalba protiv rješenja o ovrsi.

To znači kako, u konkretnom slučaju, ovršenikov dužnik A. T. u odnosu na koju ovršenik ima tražbinu temeljem rješenja o ovrsi Općinskog suda u Bjelovaru poslovni broj Ovr-727/13 od 19. travnja 2013.) nije stranka u postupku koja bi imala pravo žalbe (čl. 11. i 50. OZ) protiv rješenja o ovrsi niti je osoba iz odredbe čl. 59. OZ koja tvrdi da u pogledu predmeta ovrhe ima takvo pravo koje sprječava ovrhu. Naime, podnositeljica žalbe protiv rješenja o ovrsi A. T. ima status ovršenikovog dužnika a odredbom čl. 176. st. 4. OZ izričito je navedeno da ovršenikov dužnik nema pravo žalbe protiv rješenja o pljenidbi.

Čl. 52. st. 3. u vezi čl. 56. st. 1. i čl. 62. st. 1. toč. 4. OZ UPUĆIVANJE NA PARNICU

1.6. Revd 448/2020

Može li tužitelj koji je kao ovršenik upućen u parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, pokrenuti parnični postupak radi utvrđenja nedopuštenosti ovrhe, a sud provesti postupak, iako je ovršni sud prije pokretanja parničnog postupka utvrdio da je ovrha dovršena?

Rev 1012/2020

Kako je u konkretnom slučaju tužitelj prije navedenim rješenjem ovršnog suda upućen na pokretanje ove parnice (radi proglašenja predmetne ovrhe nedopuštenom) i to na temelju odredbe čl. 52. st. 3. OZ, to je tužitelj u konkretnom slučaju oslobođen obveze dokazivanja konkretnog pravnog interesa na pokretanje ove parnice. S obzirom da nižestupanjski sudovi svoju odluku temelje i na odredbi čl. 56. st. 1. OZ ovdje je za ukazati na slijedeće. Nijednom odredbom OZ nije propisano da nakon provedbe ovrhe i samo zbog te činjenice tužbeni zahtjev za proglašenja nedopuštenosti ovrhe postaje neosnovan, a niti da je tužba postala nedopuštena. Dapače, iz odredbe čl. 62. st. 1. toč. 4. OZ, prema kojoj nakon što je ovrha već provedena, ovršenik može u istom ovršnom postupku zatražiti od suda da naloži ovrhovoditelju da mu vrati ono što je ovrhom dobio, između ostalog ako je ovrha koja je provedena na određenom predmetu ovrha proglašena nedopuštenom, jasno proizlazi da se parnica radi utvrđenja nedopuštenosti ovrhe može voditi i nakon provedbe ovrhe. Odredba čl. 56. st. 1. OZ razrađuje navedene odredbe o protuovrsi koja tek omogućuje tužitelju da u postojećem parničnom postupku (radi proglašenja ovrhe nedopuštenom) zahtjeva vraćanje onog što je ovrhovoditelj provedbom ovrhe dobio.

Dakle, odgovor na pravno pitanje naznačeno u reviziji je slijedeći:

Tužitelj koji je pravomoćnim rješenjem suda donesenog u ovršnom postupku upućen na pokretanje parnice radi proglašenja ovrhe nedopuštenom može, postupajući sukladno tom rješenju podnijeti tužbu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, a sud može po toj tužbi provesti parnični postupak, pa iako je prije podnošenja tužbe ovrha dovršena.

Čl. 296. u vezi čl. 80.b.st.1. i čl. 290. OZ

PRIJEDLOG ZA OSIGURANJE PRISILNIM ZASNIVANJEM ZALOŽNOG PRAVA NA NEKRETNINI

1.7. Revd 2709/2020

1. Ispunjava li prijedlog predlagatelja osiguranja za osiguranje prisilnim zasnivanjem založnog prava na nekretnini protivnika osiguranja uvjet iz čl. 80. b st. 1. OZ-a, a u vezi s čl. 290. OZ-a, ako potraživanje predlagatelja osiguranja na ime glavnice iznosi više od kn 20.000,00, a proizlazi iz više ovršnih isprava koje proizlaze iz jednake pravne osnove?

2. Ako potraživanje iz više ovršnih isprava koje proizlaze iz jednake pravne osnove na temelju kojih predlagatelj osiguranja predlaže osiguranje prisilnim zasnivanjem založnog prava na nekretnini protivnika osiguranja prelazi iznos od kn 20.000,00, je li nužno da potraživanje iz barem jedne ovršne isprave prelazi iznos od kn 20.000,00, da bi se ispunio uvjet iz čl. 80. b st. 1. OZ-a, a u vezi s čl. 290. OZ-a?

Rev 170/2021

U svojoj odluci broj Rev-505/2019-2 od 29. siječnja 2020. ovaj sud izrazio je pravno shvaćanje, kod kojeg u cijelosti ostaje, a koje je suprotno pravnom shvaćanju izraženom u pobijanoj odluci.

Naime, prema odredbi čl. 296. OZ, na osnovi ovršne isprave kojom je utvrđena novčana tražbina, predlagatelj osiguranja ima pravo tražiti osiguranje te tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini protivnika osiguranja.

Prema odredbi čl. 290. OZ na osiguranje tražbine na odgovarajući se način primjenjuju odredbe ovog Zakona o ovrsi radi ostvarenja tražbine.

Prema odredbi čl. 80.b st. 1. OZ sud će prijedlog za ovrhu na nekretnini odbiti ako glavnica tražbine radi čijeg se namirenja provodi ovrha ne prelazi 20.000,00 kn, osim ako je prijedlog podnesen radi prisilnog ostvarivanja tražbine radi zakonskog uzdržavanja ili tražbine radi naknade štete uzrokovane kaznenim djelom.

Dakle, navedene odredbe odnose se na pojedinačno određeni postupak namirenja, odnosno osiguranja određene tražbine, u pravnom odnosu između određenog ovrhovoditelja, odnosno predlagatelja osiguranja, i ovršenika, odnosno protivnika osiguranja, bez obzira na okolnost je li glavnica tražbine koja prelazi 20.000,00 kn, svoju osnovu ima u jednoj ili više ovršnih isprava. U tom smislu pravilno je rješenjem suda prvog stupnja, određeno osiguranje tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini protivnika osiguranja, čija glavnica prelazi 20.000,00 kn, iako ta tražbina u pravnom odnosu između predlagatelja osiguranja i protivnika osiguranja, ima svoju osnovu u više posebnih ovršnih isprava koje pojedinačno ne prelaze 20.000,00 kuna.

Čl. 23. toč. 4. OZ

RJEŠENJE MINISTARSTVA FINACIJA KAO OVRŠNA ISPRAVA

1.8. Revd 3440/2020

Je li se upravna rješenja Ministarstva financija kojima je određena ovrha na novčanim sredstvima ovršenika te se nalaže Financijskoj agenciji da provede ovrhu na novčanim sredstvima ovršenika sa svih ovršenikovih računa i na oročenim novčanim sredstvima, sukladno Zakonu o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima, mogu smatrati ovršnim ispravama iz čl. 23. st. 4. Ovršnog zakona, a temeljem kojih se može donijeti rješenje o osiguranju tražbine, kao i rješenje o ovrsi?

[Rev 377/2021](#)

Kako zakonom nije drugačije određeno, rješenja o ovrsi Ministarstva financija za koja se može zaključiti da glase na ispunjenje novčane obveze i koja su donesena u upravnom postupku radi naplate poreznog duga, predstavljaju ovršnu ispravu iz članka 23. točka 4. OZ te se na temelju tih rješenja može donijeti rješenje o ovrsi kao i rješenje o osiguranju tražbine, pa tako i rješenje o osiguranju novčane tražbine prisilnim zasnivanjem založnog prava na nekretnini (članak 295. – 298. OZ).

Čl. 23. toč. 4. OZ u vezi čl. 140. st. 2. Općeg poreznog zakona

1.9. Revd 823/2020

Je li rješenje o ovrsi iz čl. 140. st. 2. Općeg poreznog zakona izdano od strane Ministarstva financija u upravnom postupku ovršna isprava temeljem koje se može odrediti osiguranje novčane tražbine prisilnim zasnivanjem založnog prava na nekretnini protivnika osiguranja sukladno čl. 23. Ovršnog zakona?

[Rev 926/2020](#)

Kako zakonom nije drugačije određeno, rješenje o ovrsi Ministarstva financija za koje se može zaključiti da glasi na ispunjenje novčane obveze i koje je doneseno u upravnom postupku radi naplate poreznog duga, predstavlja ovršnu ispravu iz članka 23. točka 4. OZ te se na temelju tog rješenja može donijeti rješenje o ovrsi kao i rješenje o osiguranju tražbine, pa tako i rješenje o osiguranju novčane tražbine prisilnim zasnivanjem založnog prava na nekretnini (članak 295. – 298. OZ).

Čl. 296. u vezi čl. 80.b st.1. i čl. 290. OZ

PRISILNO ZASNIVANJE ZALOŽNOG PRAVA

1.10. Revd 1991/2020

Može li predlagatelj osiguranja s uspjehom tražiti osiguranje tražbine prisilnim zasnivanjem založnog prava na nekretnini protivnika osiguranja ukoliko iste proizlaze

iz više ovršnih isprava koje glase na iznose manje od 20.000,00 kn, ali u svojem zbroju premašuju iznos glavnice od 20.000,00 kn?

Rev 99/2021-2.

Ovaj sud je u svojoj odluci broj Rev 5005/2019-2 već zauzeo pravno shvaćanje da se navedene odredbe OZ odnose na pojedinačno određeni postupak namirenja, odnosno osiguranja, određene tražbine u pravnom odnosu između određenog ovrhovoditelja, odnosno predlagatelja osiguranja, i ovršenika, odnosno protivnika osiguranja, bez obzira na okolnost je li glavnica tražbine koja prelazi 20.000,00 kn svoju osnovu ima u jednoj ili više ovršnih isprava.

Dakle, u ovoj pravnoj stvari drugostupanjski sud je pogrešno primijenio odredbu čl. 80.b st. 1. i čl. 290. OZ kada je djelomično odbio prijedlog predlagatelja osiguranja za prisilno zasnivanje založnog prava na nekretnini protivnika osiguranja jer potraživanje predlagatelja osiguranja prelazi iznos od 20.000,00 kn bez obzira što tražbina u pravnom odnosu između predlagatelja osiguranja i protivnika osiguranja svoju osnovu ima u više ovršnih isprava. Stoga je drugostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je odbio u tom dijelu prijedlog predlagatelja osiguranja za prisilnim zasnivanjem založnog prava iz razloga navedenih u čl. 80.b OZ, te će u ponovljenom postupku ispitati druge žalbene razloge na koje pazi po službenoj dužnosti za prihvaćanje prijedloga predlagatelja osiguranja sukladno OZ.

Čl. 62. st. 1. toč. 4. OZ

TUŽBA RADI PROGLAŠENJA OVRHE NEDOPUŠTENOM

1.11. Revd 3772/2020

Ima li tužitelj (ovrhovoditelj) pravni interes ustrajati s tužbom radi proglašenja ovrhe nedopuštenom i nakon što je predmetna ovrha pravomoćno obustavljena?

Može li tužitelj u parnici radi proglašenja ovrhe nedopuštenom sukladno odredbi čl. 52. Ovršnog zakona (NN 57/96, 29/99, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05 i 67/08) preinačiti tužbeni zahtjev i potraživati od tuženika naknadu štete koju je trpio zbog provođenja ovrhe, u vidu odvjetničkih troškova koje je podmirio odvjetniku za odvjetničke usluge (na temelju ispostavljenog računa odvjetnika)?

Rev 1153/2021

(...) dajući odgovor na prvo postavljeno pravno pitanje, upućuje na njegove odluke:

- poslovnog broja [Rev 1012/2020-2](#) od 22. prosinca 2020., u kojoj se izražava sljedeće pravno shvaćanje: „Tužitelj koji je pravomoćnim rješenjem suda donesenog u ovršnom postupku upućen na pokretanje parnice radi proglašenja ovrhe nedopuštenom može, postupajući sukladno tom rješenju podnijeti tužbu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, a sud može po toj tužbi provesti parnični postupak, pa iako je prije podnošenja tužbe ovrha dovršena.”;

- poslovnog broja Rev 1604/2018-2 od 8. siječnja 2019., u kojoj se izražava sljedeće pravno shvaćanje: „Ni jednom odredbom Ovršnog zakona nije propisano da nakon provedbe ovrhe i samo zbog te činjenice tužbeni zahtjev za utvrđenje nedopuštenosti ovrhe postaje neosnovan, a niti da tužba postaje nedopuštena. Dapače, iz odredbe čl. 62. st. 1. toč. 4. OZ, prema kojoj nakon što je ovrha već provedena, ovršenik može

u istom ovršnom postupku zatražiti od suda da naloži ovrhovoditelju da mu vrati ono što je ovrhom dobio, između ostaloga ako je ovrha koja je provedena na određenom predmetu ovrhe proglašena nedopuštenom, jasno proizlazi da se parnica radi utvrđenja nedopuštenosti ovrhe može voditi i nakon provedbe ovrhe.

vidi i [Rev 244/2023](#)

Čl. 202. OZ **ZAPLJENA PO PRISTANKU DUŽNIKA**

1.12. Revd 2656/2021

Ima li zapljena po pristanku dužnika iz čl. 202. Ovršnog zakona svojstvo ovršnosti po samoj sili zakona za koju zakon ne propisuje druga ograničenja, odnosno uvjete valjanosti za pokretanje ovrhe ili je za donošenje rješenja o ovrsi na nekretnini ovršenika (ili drugom predmetu ovrhe) nužno (moguće) da javni bilježnik na Izjavu iz čl. 202. Ovršnog zakona stavi potvrdu ovršnosti; odnosno u kojem trenutku Zapljena po pristanku dužnika stječe svojstvo ovršnosti (da li potpisom dužnika i potvrdom javnog bilježnika u trenutku njenog izdavanja ili dospijećem tražbine)?

[Rev 1264/2021](#)

Zapljena po pristanku dužnika iz čl. 202. Ovršnog zakona ima svojstvo ovršnosti po samoj sili zakona za koju zakon ne propisuje druga ograničenja, odnosno uvjete valjanosti za pokretanje ovrhe te za donošenje rješenja o ovrsi na nekretnini ovršenika (ili drugom predmetu ovrhe) nije potrebno da javni bilježnik na Izjavu iz čl. 202. Ovršnog zakona stavi potvrdu ovršnosti; odnosno da Zapljena po pristanku dužnika stječe svojstvo ovršnosti potpisom dužnika i potvrdom javnog bilježnika u trenutku njezina izdavanja, a ne dospijećem tražbine.

Čl. 14. st.5. OZ **TROŠKOVI OVRŠNOG POSTUPKA**

1.13. Revd 2340/2021

„(...) da li je u slučaju obustave ovršnog postupka iz razloga što je ovrhovoditelj ugovorom o ustupu tražbine ustupio predmetno potraživanje trećoj osobi, a kojoj promjeni ovrhovoditelja i stupanju novog ovrhovoditelja u predmetni ovršni postupak se ovršenik usprotivio, ovrhovoditelj dužan nadoknaditi ovršeniku troškove ovršnog postupka, u skladu s odredbom čl. 14 st. 5 Ovršnog zakona (NN 139/10, 125/11, 150/11, 154/11, 12/12, 70/12), odnosno, da li se odredba čl. 14 st. 5 Ovršnog zakona (NN 139/10, 125/11, 150/11, 154/11, 12/12, 70/12), kojom je propisano da je ovrhovoditelj dužan ovršeniku naknaditi trošak koji mu je neosnovano prouzročio, primjenjuje na slučajeve obustave ovršnog postupka uslijed ustupa tražbine ovrhovoditelja trećoj osobi?“

Rev 1315/2021

Po ocjeni ovog suda, kada je do obustave postupka došlo zbog radnji koje je poduzeo ili propustio poduzeti ovrhovoditelj, upravo je ovrhovoditelj neosnovano prouzročio troškove ovršeniku. Druga je situacija ako je do obustave postupka došlo zbog nemogućnosti namirenja tražbine, dakle, bez skrivljenog postupanja ovrhovoditelja. Kako u ovom predmetu do obustave postupka nije došlo zbog nemogućnosti namirenja tražbine, već zbog postupanja ovrhovoditelja, koji je svojom radnjom doveo do obustave postupka, a time ovršenici prouzročio neosnovane troškove, suprotno shvaćanju nižestupanjskih sudova, trebalo je primijeniti odredbu čl. 14. st. 5. OZ-a.

Čl. 217. st. 6. OZ

KAMATE NA IZNOSE POREZA I PRIREZA U BRUTO PLAĆI

1.14. Revd 1851/2020

1. Pripada li stranci u postupku ostvarivanja tražbine na isplatu neosnovano ustegnute (neisplaćene) joj plaće po osnovi radnog odnosa, a dosuđene joj ovršnom sudskom presudom u bruto iznosu, sa uspjehom zahtijevati da joj se isplate (pored kamata na neto plaću tekućih od nespornog dospjeća plaće do isplate) i kamate računate na iznose poreza i prireza sadržane u istoj bruto plaći?

2. Je li financijska agencija, obzirom na ovršnu ispravu koja glasi na isplatu bruto plaće, ovlaštena u postupku u smislu odredbe članka 217. stavak 6. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 112/12, 25/13 i 93/14) kamate računate na porez i prirez uključen u toj bruto plaći isplatiti na isti račun (poreznoj upravi) na koji je (sukladno potvrdi porezne uprave) isplatila iznose poreza i prireza?'

Rev 805/2021

(...)tužiteljici ne pripada potraživati zateznu kamatu na dio dosuđene bruto plaće a koji se odnosi na predujam poreza na dohodak i prireza na porez na dohodak

Čl. 290. st. 2. OZ

PRISILNO ZASNIVANJE ZALOŽNOG PRAVA NA NEKRETNINAMA

1.15. Revd 4314/2021

Može li vjerovnik osigurati naplatu svog potraživanja prisilnim zasnivanjem založnog prava na nekretninama dužnika, neovisno o visini svog potraživanja, te u skladu sa čl. 290. st. 2. OZ (Narodne novine br. 112/12, 25/13, 93/24, 55/16, 73/17 i 131/2020) prisilno zasnovati založno pravo na nekretnini protivnika osiguranja radi osiguranja naplate svog potraživanja u iznosu koji ne prelazi iznos od 40.000,00 kn?

Rev 448/2022

(...)Međutim, nižestupanjski sudovi su izgubili iz vida odredbu čl. 290. st. 2. OZ (čl. 19. ZID OZ - "Narodne novine" broj 131/2020) prema kojoj na osiguranje tražbine ne

primjenjuju se odredbe ovoga Zakona o nedopuštenosti ovrhe na nekretnini iz čl. 80.b ovoga Zakona.

Prema tome, iz odredbe čl. 290. st. 2. OZ jasno proizlazi da se osiguranje tražbine prisilnim zasnivanjem založnog prava radi osiguranja tražbine koja ne prelazi iznos glavnice od 40.000,00 kn može odrediti.

Čl. 80.b OZ u vezi čl. 15. i 44. Zakona o izmjenama i dopunama OZ (dalje: ZID OZ)

PRIMJENA MJERODAVNOG ZAKONA

1.16. Revd 1838/2020

„...da li se na ovršne postupke pokrenute podnošenjem prijedloga za ovrhu javnom bilježniku, kojim je određena ovrha na cjelokupnoj imovini/općenito imovini ovršenika/ primjenjuju odredbe Ovršnog zakona koji je bio na snazi u trenutku pokretanja ovršnog postupka, odnosno podnošenja prijedloga za ovrhu javnom bilježniku ili ovršni zakon koji je na snazi u trenutku podnošenja prijedloga za ovrhu na nekretnini/promjenom sredstva i predmeta, odnosno sudske ovrhe/ a kojom se samo nastavlja ovršni postupak?“

[Rev 1188/2021](#)

Stoga se odredba čl. 80. b. ZID OZ/17 ne primjenjuje na postupke koji su pokrenuti prije stupanja na snagu iste, već se u ovom postupku primjenjuje Ovršni zakon ("Narodne novine" broj 112/12, 25/13, 93/14 i 55/16), koji je bio na snazi u trenutku pokretanja ovršnih postupaka, odnosno podnošenja prijedloga za ovrhu javnom bilježniku, kojim je određena ovrha općenito imovini ovršenika, a ne ovršni zakon koji je na snazi u trenutku podnošenja prijedloga za ovrhu na nekretnini/promjenom sredstva i predmeta, odnosno sudske ovrhe (27. studenog 2018.), a kojom se samo nastavlja ovršni postupak donošenjem rješenja od 15. veljače 2019.

Čl. 180.a. st.1. OZ u vezi čl. 4 do 11. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima (dalje: ZPONS)

BJANKO ZADUŽNICA I ZASTARA

1.14. Revd 1256/2021

U slučaju kada je (bjanko) zadužnica dostavljena na naplatu banci odnosno Financijskoj agenciji, a tražbina vjerovnika nije mogla biti ostvarena isplatom zaplijenjenog iznosa, počinje li zastara teći nakon dostave zadužnice na naplatu?

[Rev 1027/2021](#)

Budući da prema utvrđenju sudova nije došlo do izvršenja osnove za plaćanje, niti je zadužnica povučena, prekid zastarijevanja nastao podnošenjem zadužnice na naplatu (čl. 241. ZOO), nije prestao, dakle, i dalje traje, odnosno je eventualno trajao do

stupanja na snagu Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima („Narodne novine“ 68/18) 14. srpnja 2018. (koja okolnost nije bila predmet raspravljanja u postupku koji je prethodio reviziji).

Čl. 55. i 56.OZ u vezi čl.122. i 130 st.2. ZV

PRAVO KOJE SPRJEČAVA OVRHU – UČINAK ZABILJEŽBE OVRHE

1.15. Revd 1572/2020

Obzirom da je u postupku utvrđeno kako je tužitelj vlasništvo nekretnine stekao temeljem zakona prije pokretanja ovršnog postupka odnosno publiciranja zabilježbe ovrhe u zemljišnim knjigama, ima li pravo koje sprječava ovrhu, neovisno o savjesnosti 2. tuženika kao ovrhovoditelja u konkretnom predmetu?

[Rev 242/2021](#)

(...) odgovor na citirano pravno pitanje zbog kojeg je revizija dopuštena, je potvrđan. Dakle, tužitelj koji je vlasništvo nekretnine stekao temeljem zakona (ovdje dosjelošću) prije pokretanja ovršnog postupka odnosno publiciranja zabilježbe ovrhe u zemljišnim knjigama, ima pravo koje sprječava ovrhu, neovisno o savjesnosti 2. tuženika kao ovrhovoditelja.

Čl. 14. u vezi čl. 7. st.2. OZ

NAKNADA TROŠKOVA OVRŠNOG POSTUPKA TREĆOJ OSOBI

1.19. Revd 1749/2021

Ima li treća osoba, kao sudionik u postupku osiguranja, kad se u tom postupku odlučuje o nekom njenom pravu ili pravnom interesu, pravo na naknadu troškova postupka osiguranja od predlagatelja osiguranja ako je on te troškove neosnovano prouzročio?

[Rev 877/2021](#)

(...) ovaj sud u odluci poslovni broj Revt 196/09 od 16. srpnja 2013. (i Rev 968/2020-2 od 2. prosinca 2020.) zauzeo je shvaćanje, kako treća osoba, - 3 - Rev 1380/2021-2

odnosno sudionik u postupku osiguranja, iako nije stranka u tom postupku, no ona u njemu sudjeluje, jer se u tijeku postupka odlučuje o nekom njezinom pravu ili zbog toga što ima pravni interes za sudjelovanje, iako nije stranka u postupku, ima pravo na naknadu troškova postupka u slučaju obustave postupka, pozivom na odredbu iz čl. 14. st. 5. OZ.

Čl.80.b. i čl. 290. st.2. OZ

PRISILNO ZASNIVANJE ZALOŽNOG PRAVA NA NEKRETNINAMA

1.20. Revd 4627/2021

U kojem slučaju se primjenjuje odredba čl. 80.b Ovršnog zakona i da li je odredba članka 80.b isključena iz primjene obzirom na odredbu čl. 290. st. 2. Ovršnog zakona kada se radi o osiguranju tražbine prisilnim zasnivanjem založnog prava na nekretnini?

Rev 903/2022

Odredba čl. 80.b stavak 1. OZ-a, koja uređuje zaseban slučaj dopuštenosti određivanja i vođenja ovrhe na nekretnini radi naplate novčane tražbine (konkretno: određuje kao granicu dopuštenosti ovrhe visinu novčane tražbine glede koje se može odrediti ovrha na nekretnini radi njene prinudne naplate, sa sankcijom: „sud će prijedlog za ovrhu na nekretnini odbiti ako glavnica tražbine radi čijeg se namirenja ovrha traži ne prelazi“ tu granicu), ne primjenjuje se na osiguranje tražbine.

Čl. 247. OZ

PRAVO VJEROVNIKA NENOVČANE OBVEZE OSTVARITI TRAŽBINU IZRICANJEM SUDSKIH PENALA

1.21. Revd 5405/2021

Predloživši ovrhu radi predaje nekretnine određivanjem naknadnog roka za predaju i obvezivanjem ovršenika da, ako to u određenom roku ne ispuni, isplati ovrhovoditelju sudske penale, dali je ovrhovoditelj izabrao pogrešan pravni put koji nije u skladu sa čl. 226. OZ, dakle pogrešno su primijenjene odredbe ovršnog Zakona što je stav koji je utvrđen u Reviziji Vrhovnog suda RH, broj Rev-1576/2015-2 od 19. veljače 2019.

Rev 563/2022

(...) Iz navedenih zakonskih odredbi nedvojbeno proizlazi da vjerovnik nenovčane obveze na činjenje utvrđene pravomoćnom sudskom odlukom, (što je u konkretnom slučaju riječ) ima mogućnost da prije predlaganja ovrhe pokuša ostvariti svoju tražbinu predlaganjem izricanja sudskih penala (koji su u funkciji sredstva posredne ovrhe). Ovrha radi ostvarenja nenovčane tražbine uređena je u trećem razdjelku OZ. U tom razdjelku i to u Glavi dvadeset i prvoj uređena je ovrha radi ispražnjenja i predaje nekretnine. Stoga, nedvojbeno je za zaključiti da vjerovnik tražbine za ispražnjenje i predaju nekretnine ima mogućnost predlaganja izricanja sudskih penala sukladno odredbi čl. 247. st. 1. OZ (koja odredba je također sadržaja u trećem razdjelku OZ).

Čl. 342. st.1. ZPP u vezi čl. 21. st.1. OZ

ODREĐIVANJE OVRHE KAD JE POGREŠNO NAZNAČEN OVRŠENIKOV OIB

1.22. Revd 3968/2021

Je li ovršni sud ovlašten odrediti ovrhu protiv ovršenika čiji identitet nije sporan, unatoč pogrešci u osobnom identifikacijskom broju (OIB-u) ovršenika u ovršnoj ispravi, kada se ta pogreška ima pripisati propustu stranke?

Rev 135/2022

Prema pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (broj SU-IV-4/18-19) od 17. prosinca 2018.:

"Sud je ovlašten po službenoj dužnosti ili na prijedlog stranke ispraviti presudu na temelju odredbe čl. 342. st. 1. ZPP samo u slučaju postojanja pogreške u imenima i brojevima i druge očite pogreške u pisanju i računanju, nedostatke u obliku i nesuglasnost prijepisa presude s izvornikom, odnosno pogreške suda koja je nastala prilikom pisane izrade presude, a ne i pogreške koje su posljedica dispozicije samih stranaka, ali nije počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi s čl. 342. st. 1. ZPP ako je sud primjenom čl. 342. st. 1. ZPP, u situaciji kada tijekom postupka uopće nije bio sporan stvarni identitet stranke, ispravio oznaku imena ili prezimena stranke (ili OIB-a), iako je ta okolnost posljedica pogreške same stranke."

8. Izloženo shvaćanje važi i za postupanje u ovršnim postupcima u smislu čl. 21. st. 1. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17).

Čl. 80.b st. 1. u vezi sa čl. 296. i 290. OZ

PRISILNO ZASNIVANJE ZALOŽNOG PRAVA

1.23. Revd 1907/2020

Ako se ovršna isprava sastoji od više tražbina (glavnice iznosa potraživanja zbog koje se vodio postupak i glavnice iznosa troška parničnog postupka), da bi se moglo dopustiti osiguranje prisilnim zasnivanjem založnog prava na nekretnini: je li dovoljno da te glavnice tražbine u svom zbroju budu veće od 20.000,00 kn, iako niti jedna od njih sama za sebe nije veća od 20.000,00 kn?

Rev 121/2021

Prijedlog za osiguranjem prisilnim zasnivanjem založnog prava osnovan je u situaciji kada se tim prijedlogom traži donošenje rješenja o osiguranju na nekretninama protivnika osiguranja u okolnostima kada je jednom ovršnom ispravom odlučeno o više tražbina čiji ukupan zbroj prelazi iznos od 20.000,00 kn iako niti jedna od njih zasebno ne prelazi 20.000,00 kn.

Čl. 247. OZ u vezi čl. 444. ZPP

PRAVO ZAHTIJEVATI SUDSKE PENALE

1.24. Revd 5132/2021

Da li je tužitelj, kojem je pravomoćno usvojen tužbeni zahtjev u parnici zbog smetanja posjeda, nakon što je predložio izricanje sudskih penala, u obvezi i prijedlogom za ovrhu sukladno odredbi čl. 444. Zakona o parničnom postupku u roku od 30 dana zahtijevati ovrhu rješenja kojim se tuženiku nalaže izvršenje određene radnje, te da li u tom smislu rješenje o izricanju sudskih penala zamjenjuje rješenje o ovrsi?

Rev 830/2022

Slijedom navedenog vodeći računa o ograničenju iz čl. 444. ZPP-a gdje je propisan prekluzivni rok u kojem je moguće pokrenuti ovrhu radi ostvarenja pravne zaštite odrađene rješenjem u parnici zbog smetanja posjeda, te vodeći računa o sadržaju odredbe čl. 247. OZ-a prema kojoj plaćanje sudskih penala može se tražiti sve dok se, na temelju ovršne isprave, ne predloži ovrha radi ostvarenja nenovčane tražbine i pravo na sudske penale prestaje od dana podnošenja prijedloga za ovrhu, te ako je protekao rok u kojem se po zakonu može tražiti ovrha, ne može se tražiti izricanje sudskih penala to znači da kada je mogućnost pokretanja ovršnog postupka vezano za zakonom propisani rok, a to pravo prestaje bilo danom pokretanja ovršnog postupka radi izvršenja činidbe ili protekom roka po kojem se ovrha može tražiti sudski penali mogu biti izrečeni samo do isteka roka u kojem se mogla tražiti ovrha po ovršnoj ispravi.

Čl. 52. st. 1. do 3. u vezi čl. 50. st.1. toč.11. OZ

UPUĆIVANJE OVRŠENIKA U PARNICU RADI PROGLAŠENJA OVRHE NEDOPUŠTENOM KADA JE U ŽALBI ISTAKNUT TZV. „PARNIČNI ŽALBENI RAZLOG“

1.25. Revd 3153/2020

Je li ovršni sud dužan ovršenika uputiti u parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, ako on žalbom pobija rješenje o ovrsi zbog razloga iz čl. 50. st. 1. t. 11. Ovršnog zakona, a ovrhovoditelj osporava postojanje žalbenih razloga ili se nije očitovao u zakonskom roku iz čl. 52. st. 3. toga Zakona?

Rev 812/2021

Kako je pred prvostupanjskim sudom istaknut žalbeni razlog iz čl. 50. st. 1. toč. 11. OZ-a, to je drugostupanjski sud pogrešno primijenio odredbe o postupku po žalbi ovršenika, jer nije postupio sukladno odredbama čl. 52. st. 1. toč. 1. do 3. OZ-a. To je zato jer je o žalbi ovršenika u kojoj je sadržan tzv. parnični žalbeni razlog, odlučivao u ovršnom postupku i to tako da je u tom dijelu žalbu odbio kao neosnovanu, umjesto da je (ako ovrhovoditelj

ospori postojanje tih razloga ili se ne očituje u roku od osam dana) vratio sudu prvog stupnja radi donošenja rješenja o upućivanju ovršenika na parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom (ovakvo pravno shvaćanje izraženo je i u odluci ovoga suda poslovni broj Rev 275/2017-3 od 4. lipnja 2019.).

Čl. 217. st.6. OZ

USTEZANJE KAMATA NA IZNOS POREZA I PRIREZA U BRUTO PLAĆI

1.26. Revd 1031/2021 (naknada štete)

Ukoliko je pravomoćnom presudom naloženo tuženiku platiti tužitelju plaću u bruto iznosu s pripadajućim zateznim kamatama koje teku na taj bruto iznos, je li Financijska agencija u postupku provedbe ovrhe radi izravne naplate, ovlaštena ustegnuti tužitelju naplatu dijela zateznih kamata na u postupku ovrhe utvrđene iznose poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak (kao dijela bruto plaće), koje teku od dana označenog ovršnom ispravom pa do njihove isplate ovlaštenicima, obzirom da tako glasi presuda?

[Rev 618/2021](#)

„Budući da je tuženik postupio sukladno odredbi čl. 217. st. 6. OZ-a na način da je tužitelju isplaćen neto iznos plaće zajedno sa zateznim kamatama na taj iznos, a imajući pritom na umu da iznos predujma poreza i prireza na dohodak nije potraživanje koje bi pripadalo tužitelju već Poreznoj upravi te da isto dospijeva tek trenutkom isplate plaće, ocjena ovog suda je da nije osnovan zahtjev tužitelja za naknadu štete podnesen u smislu odredbe čl. 1045. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15).“

(...) U tome je sadržan i nedvosmisleni odgovor na pitanje postavljeno po tužitelju u ovome predmetu.

vidi i [Revr 717/2016](#), [Rev 805/2021](#)

Čl. 6. OZ/96

PRIJEDLOG ZA OVRHU NA NEKRETNINI

1.27. Revd 1386/2021

1. Je li ovršni sud, koji nakon stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona („Narodne novine“, broj 73/17 - dalje: OZ/17) odlučuje o prijedlogu za ovrhu novčane tražbine čija glavnica iznosi manje od 20.000,00 kn a koji prijedlog bude postavljen prije stupanja na snagu OZ/17 te koja vrsta tražbine nije tražbina radi zakonskog uzdržavanja ili tražbina radi naknade štete uzrokovane kaznenim djelom, ovlašten odrediti ovrhu na nekretnini (kući i dvorištu) u kojoj ovršenik živi i na adresi

koje godinama ima prebivalište (dakle, ovršenikovom domu i jedinoj nekretnini u kojoj isti može stanovati)?

2. Je li ovršni sud ovlašten donijeti rješenje o ovrsi nekretnine radi naplate novčane tražbine čija glavnica iznosi manje od 20.000,00 kn a koja vrsta tražbine nije tražbina radi zakonskog uzdržavanja ili tražbina radi naknade štete uzrokovane kaznenim djelom, bez da prethodno provede test razmjernosti (osobito u smislu odredbe čl. 6. OZ-a)?

Rev 437/2022

Stoga je u odnosu na prvo postavljeno pitanje za odgovoriti da je ovršni sud, koji nakon stupanja na snagu OZ/17 odlučuje o prijedlogu za ovrhu novčane tražbine čija glavnica iznosi manje od 20.000,00 kn a koji prijedlog bude postavljen prije stupanja na snagu OZ/17, te koja vrsta tražbine nije tražbina radi zakonskog uzdržavanja ili tražbina radi naknade štete uzrokovane kaznenim djelom, ovlašten odrediti ovrhu na nekretnini (kući i dvorištu) u kojoj ovršenik živi i na adresi koje godinama ima prebivalište (dakle, ovršenikovom domu i jedinoj nekretnini u kojoj isti može stanovati), a posebice jer je u konkretnom slučaju ovršenica zbog žalbenog razloga zaštite prava na dom bila upućena u parnicu pa u takvim okolnostima ni u kom slučaju nije povrijeđeno njeno pravo na pristup sudu.

U odnosu na drugo postavljeno pitanje, odgovoriti je da je ovršni sud ovlašten donijeti rješenje o ovrsi nekretnine radi naplate novčane tražbine čija glavnica iznosi manje od 20.000,00 kn, a koja vrsta tražbine nije tražbina radi zakonskog uzdržavanja ili tražbina radi naknade štete uzrokovane kaznenim djelom, bez da prethodno provede test razmjernosti, te u smislu odredbe čl. 6. OZ/96. Ovo već stoga jer se odredba čl. 80.b OZ/17 ne primjenjuje na postupke koji su pokrenuti prije stupanja na snagu iste, već se u ovom postupku primjenjuje OZ/96 koji je bio na snazi u trenutku pokretanja ovršnog postupka, odnosno podnošenja prijedloga za ovrhu (u tom smislu i Rev 1188/2021-2 od 12. travnja 2022.).

Čl. 77. st.1. u vezi čl. 80.b st.1. OZ

PROTIVLJENJE OVRŠENIKA OVRSI KAD JE OVRHOVODITELJ NA TEMELJU PRAVNOG POSLA S OVRŠENIKOM STEKAO ZALOŽNO PRAVO RADI OSIGURANJA TRAŽBINE ČIJE SE PRISILNO OSTAVRENJE TRAŽI

1.28. Revd 2009/2020

Isključuje li primjena čl. 77. st. 1. ograničenja iz čl. 80.b. Ovršnog zakona, odnosno, može li se ovršenik protiviti ovrsi, ako je ovrhovoditelj na temelju pravnog posla s ovršenikom stekao založno pravo radi osiguranja tražbine čije prisilno ostvarenje na toj nekretnini traži, pozivajući se na razlog da je preostala glavnica tražbine manja od 20.000,00 kuna?

Rev 476/2021

Prema shvaćanju revizijskog suda ovršenik se ne može protiviti ovrši pozivom na odredbu čl. 80.b st. 1. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 112/12, 25/13, 93/14, 55/16-odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 73/17 – dalje: OZ), prema kojoj su propisani posebni uvjeti za određivanje ovrhe na nekretnini na način da je sud dužan odbiti prijedlog za ovrhu na nekretnini ako glavnicu tražbine radi čijeg se namirenja ovrha traži ne prelazi iznos 20.000,00 kn, kada je ovrhovoditelj na temelju pravnog posla s ovršenikom stekao založno ili slično pravo radi osiguranja tražbine, čije je prisilno ostvarenje na tom predmetu traži u smislu odredbe čl. 77. st. 1. OZ.

Čl. 14. st.4. OZ u vezi čl.95.st.3. Stečajnog zakona

DOSUĐIVANJE TROŠKOVA OVRŠNOG POSTUPKA NASTALIH PRIJE OTVARANJA STEČAJNOG POSTUPKA

1.29. Revd 959/2021

U ovršnom postupku započeto prije otvaranja stečajnog postupka nad ovršenikom, a koji je dovršen nakon otvaranja stečajnog postupka nad njime, mogu li se troškovi zastupanja koji su nastali ovrhovoditelju prije otvaranja stečajnog postupka, dosuditi protiv ovršenika, ukoliko te tražbine nisu prijavljene u stečajnom postupku?

Rev 760/2021

U ovršnom postupku započeto prije otvaranja stečajnog postupka nad ovršenikom, a koji je dovršen nakon otvaranja stečajnog postupka nad njime, troškovi zastupanja koji su nastali ovrhovoditelju prije otvaranja stečajnog postupka, ne mogu se dosuditi protiv ovršenika, ako te tražbine nisu prijavljene u stečajnom postupku.

Čl.55. st.1. OZ u vezi čl. 119. i 120. ZVDSP

PREDMNIEVANI VLASNIK IMA PRAVO KOJE SPRJEČAVA PROVOĐENJE OVRHE

1.30. Revd 2371/2021

Ima li osoba koja je sklopila valjani kupoprodajni ugovor, isplatila ugovorenu kupoprodajnu cijenu i stupila u posjed nekretnine koja je predmet ovrhe prije zabilježbe ovrhe (predmnijevani vlasnik), pravo koje bi sprječavalo provođenje ovrhe, ako u postupku dokaže da je ovrhovoditelj bio nesavjestan, nepošten odnosno da je zloupotrijebio svoje pravo?

Rev 992/2022

Osoba koja je sklopila valjani kupoprodajni ugovor, isplatila ugovorenu kupoprodajnu cijenu i stupila u posjed nekretnine koja je predmet ovrhe prije zabilježbe ovrhe (predmnijevani vlasnik) ima pravo koje bi sprječavalo provođenje ovrhe, ako u postupku dokaže da je ovrhovoditelj bio nesavjestan, nepošten odnosno da je zloupotrijebio svoje pravo.

Čl.50.st.1. OZ u vezi čl. 102. Zakona o zaštiti potrošača i čl. 324. ZOO/05

OKOLNOST DA SU POJEDINE ODREDBE POTROŠAČKOG UGOVORA NIŠTETNE KAO ŽALBENI RAZLOG U ŽALBI PROTIV RJEŠENJA O OVRSI

1.31. Revd 29/2022

Može li se osnovano, u žalbi protiv rješenja o ovrsi i potom u parnici radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, isticati okolnost kojom se ukazuje na ništetnost javnobilježničke isprave (potrošačkog ugovora) koja je ovršna isprava u ovršnom postupku?

Rev 861/2022

(...) procesno je dopušteno u žalbi protiv rješenja o ovrsi a potom i u parničnom postupku u kojem se utvrđuje je li ovrha nedopuštena isticati okolnost koja ukazuje da su pojedine odredbe potrošačkog ugovora ništetne, ali da bi tužiteljima, pod uvjetom da se mogu smatrati potrošačima, ocijenilo pripada li tužiteljima pravna zaštita i u ovršnom postupku ili parničnom postupku sudovi moraju ispitati postoje li u ovršnom postupku dostupna i adekvatna i učinkovita sredstva koja mogu spriječiti primjenu nepoštenih ugovornih odredbi, jer je upravo taj cilj ujedno i kriteriji pomoću kojeg se može ocijeniti jesu li dostupna sredstva dostatna da se ovdje tužiteljicama, ali uopće potrošaču pruži adekvatna zaštita. (tako i ovaj sud u Rev-3357/2018 od 26. listopada 2021.)

Čl. 80.b. OZ

PRIMJENA ODREDBE čl. 80.b. OZ U POSTUPCIMA U KOJIMA JE OVRŠNI PRIJEDLOG PODNESEN PRIJE STUPANJA NA SNAGU NAVEDENE ODREDBE

1.32. Revd 4490/2021

Primjenjuje li se odredba čl. 80.b st. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona („Narodne novine“, broj 73/17, dalje - ZID OZ/17) u ovršnom postupku u kojem je prijedlog za ovrhu na novčanoj tražbini podnesen prije nego što je navedena

odredba stupila na snagu, da bi potom, prijedlogom za promjenu predmeta i sredstva ovrhe, koji je podnesen nakon stupanja na snagu navedene odredbe, bio podnesen prijedlog za ovrhu na nekretnini?

[Rev 459/2022](#)

Budući je prijedlog za ovrhu u ovoj pravnoj stvari podnesen 11. travnja 2017., to su za odlučivanje o prijedlogu za ovrhu i o prijedlogu za promjenu predmeta i sredstva ovrhe mjerodavne odredbe OZ/12 (u tom smislu i odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III/3675/2022 od 9. studenoga 2022.). Stoga je drugostupanjski sud nepravilno primijenio propis iz odredbe čl. 80.b OZ/17.

Čl. 5. st.3. u vezi čl. 285. st.2. OZ

PRIMJENA ODREDBE čl. 5 st.3. OZ U SLUČAJU KAD OVRHOVODITELJ PREDLAŽE SUDSKU OVRHU NA TEMELJU RJEŠENJA O OVRSI DONESENOG OPĆENITO NA IMOVINI OVRŠENIKA

1.33. Revd 4468/2021

Primjenjuje li se odredba čl. 5. st. 3. OZ koja propisuje da, ako se pravomoćno rješenje o ovrsi određenim sredstvom ili na određenom predmetu ne može provesti, ovrhovoditelj može radi namirenja iste tražbine predložiti novo sredstvo ili predmet ovrhe, i na situaciju u kojoj ovrhovoditelj predlaže sudsku ovrhu na temelju pravomoćnog i ovršnog rješenja javnog bilježnika donesenog općenito na imovini ovršenika (ali ne i na točno određenom predmetu ovrhe)?

2. S tim u vezi, je li ovrhovoditelj obvezan u takvoj situaciji (kada podnosi prijedlog sudu radi donošenja rješenja o ovrsi na točno određenom predmetu ovrhe temeljem rješenja o ovrsi donesenog u izvansudskom postupku općenito na imovini ovršenika), priložiti dokaz o nemogućnosti naplate potraživanja izvansudskim putem, odnosno je li postojanje takvog dokaza pravna pretpostavka za donošenje rješenja o ovrsi na točno određenom predmetu ovrhe u smislu odredbe čl. 5. st. 3. OZ-a, imajući u vidu činjenicu da temeljem ovršne isprave temeljem koje predlaže donošenje sudskog rješenja o ovrsi nije određena ovrha na točno određenom predmetu ovrhe, nego općenito na imovini ovršenika?“

[Rev 605/2022](#)

Stoga, u odnosu na postavljena pitanja za odgovoriti je da se odredba čl. 5. st. 3. OZ koja propisuje da, ako se pravomoćno rješenje o ovrsi određenim sredstvom ili na određenom predmetu ne može provesti, ovrhovoditelj može radi namirenja iste tražbine predložiti novo sredstvo ili predmet ovrhe, primjenjuje i na situaciju u kojoj ovrhovoditelj predlaže sudsku ovrhu na temelju pravomoćnog i ovršnog rješenja javnog bilježnika donesenog općenito na imovini ovršenika (ali ne i na točno određenom predmetu ovrhe), ali pod uvjetima iz odredbe čl. 285. st. 2. OZ.

Čl. 25. st.4. OZ u vezi čl. 133. st.2. i čl. 98. st.4. Zakona o općem upravnom postupku

PODOBNOST RJEŠENJA HZMO ZA OVRHU

1.34. Revd 3689/2021

Je li rješenje Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje kojim se osiguraniku priznaje pravo na invalidsku mirovinu bez potvrde ovršnosti podobno za ovrhu?

Rev 621/2022

Prema stavu ovog suda, budući da rješenje HZMO od 20. ožujka 2018. sadrži potvrdu pravomoćnosti te da je u izreci određeno da žalba ne zadržava izvršenje što je sukladno odredbi čl. 133. st. 2. i čl. 98. st. 4. ZOUP, koje odredbe se imaju primijeniti prema odredbi čl. 25. st. 4. OZ, proizlazi da je rješenje Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, kojim se osiguraniku priznaje pravo na invalidsku mirovinu (i određuje njena isplata) a koje ne sadrži potvrdu ovršnosti ali sadrži određenje da žalba ne zadržava izvršenje i koje sadrži potvrdu pravomoćnosti, podobno za ovrhu, pa je u navedenom pravnom shvaćanju sadržan i odgovor na postavljeno pitanje.

Čl. 80.b. OZ

ODREĐIVANJE OVRHE NA NEKRETNINI RADI NAMIRENJA TRAŽBINE OVRHOVODITELJA MANJE OD 20.000 KN

1.35. Revd 2136/2021

Može li sud odrediti ovrhu na nekretnini radi namirenja novčane tražbine ovrhovoditelja koja je manja od 20.000,00 kn, u slučaju kad ovrhovoditelj zahtijeva ovrhu na temelju ovršne isprave - presude protiv založnog dužnika kojom je određeno da je tuženik dužan trpjeti namirenje tražbine u iznosu manjem od 20.000,00 kn iz vrijednosti založene nekretnine sudskom prodajom nekretnine, a dragovoljno založno pravo na nekretnini koja je predmet ovrhe je zasnovano 15. rujna 1992. na temelju Ugovora sklopljenog temeljem Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo, koji sadrži izjavu kupca kojom dozvoljava uknjižbu založnog prava u korist prodavatelja?

Rev 695/2022

U odnosu na postavljeno pitanje, odgovoriti je da sud može odrediti ovrhu na nekretnini radi namirenja novčane tražbine ovrhovoditelja koja je manja od 20.000,00 kn, u slučaju kad ovrhovoditelj zahtijeva ovrhu na temelju ovršne isprave - presude protiv založnog dužnika kojom je određeno da je tuženik dužan trpjeti namirenje tražbine u iznosu manjem od 20.000,00 kn iz vrijednosti založene

nekretnine sudskom prodajom nekretnine, a dragovoljno založno pravo na nekretnini koja je predmet ovrhe je zasnovano 15. rujna 1992. na osnovi Ugovora sklopljenog temeljem Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo ("Narodne novine", broj 27/91, 54/91, 6/92, 8/92, 33/92, 46/92, 49/92, 69/92 i 87/92), koji sadrži izjavu kupca kojom dozvoljava uknjižbu založnog prava u korist prodavatelja. Ovo već stoga jer, upravo je svrha klauzule o osiguranju novčane tražbine, iz Ugovora o otkupu stana na kojem postoji stanarsko pravo, uknjižbom založnog prava u korist prodavatelja - ovrhovoditelja, zasnovati dragovoljno založno pravo na nekretnini, na temelju nespornog očitovanja volje zalagodavca - ovršenice (kupca) da svoju nekretninu optereti založnim pravom upravo radi osiguranja određene i, navedenim pravnim poslom konkretizirane, tražbine ovrhovoditelja (s naslova kupoprodajne cijene stana s ugovorenom obročnom otplatom iste), te za slučaj neisplate dužne tražbine omogućiti provedbu ovrhe na nekretnini na zakonom propisani način. Slijedom navedenog, u situaciji kada je na nekretnini upisano dragovoljno založno pravo, nije bilo mjesta, od strane nižestupanijskih sudova primjeni, ni elaboriranju s aspekta, odredbe čl. 80.b OZ

Čl. 332 i 333. OZ

ČINJENICA DA SE NAD PROTIVNIKOM OSIGURANJA PROVODI LIKVIDACIJA SAMA PO SEBI NE PREDSTAVLJA OPASNOST ZA OSTVARENJE TRAŽBINE

1.36. Revd 1489/2021

1. Je li činjenica da se nad protivnikom osiguranja provodi likvidacija prema odredbama Zakona o trgovačkim društvima dovoljna za postojanje vjerojatnom objektivne opasnosti za ostvarenje tražbine predlagatelja osiguranja, odnosno predstavlja li provođenje postupka likvidacije nad protivnikom osiguranja samo po sebi opasnost iz članka 332. stavka 2. Ovršnog zakona?

2. Predstavlja li činjenica da se nad protivnikom osiguranja provodi postupak redovne likvidacije i da se taj postupak može okončati prije pravomoćnosti presude na temelju koje je određena prethodna mjera, sama po sebi objektivnu opasnost u smislu čl. 332. st. 2. Ovršnog zakona?

Rev 1099/2022

Stoga je u odnosu na postavljena pitanja za odgovoriti da sama činjenica da se nad protivnikom osiguranja provodi likvidacija prema odredbama Zakona o trgovačkim društvima nije dovoljna za postojanje vjerojatnom objektivne opasnosti za ostvarenje tražbine predlagatelja osiguranja, odnosno provođenje postupka likvidacije nad protivnikom osiguranja samo po sebi nije opasnost iz čl. 332. st. 2. OZ, te činjenica da se postupak redovne likvidacije može okončati prije pravomoćnosti presude na temelju koje

je određena prethodna mjera, sama po sebi ne predstavlja objektivnu opasnost u smislu čl. 332. st. 2. OZ.

Čl. 61. OZ

PRETPOSTAVKE ZA ODGODU OVRHE – PRAVO NA DOM

1.37. Revd 1879/2021

Bi li bi ovršenik pretrpio nenadoknadivu štetu provođenjem ovrhe, odnosno dovršetkom ovrhe i prodajom nekretnine koja predstavlja obiteljski dom ako bi u postupku pokrenutom od strane ovršenika radi utvrđenja ništetnosti ugovora o kreditu bilo utvrđeno da je Ugovor o kreditu (s valutnom klauzulom u CHF) u cijelosti ništetan, zajedno sa Sporazumom o zasnivanju založnog prava na nekretnini koji predstavlja ovršnu ispravu?

Rev 71/2023

No, drugostupanjski sud ispušta iz vida (te ih propušta ocijeniti) žalbene navode I-ovršenice koji su od odlučnog značaja. Tako I-ovršenica u žalbi, između ostalog, navodi da se predmetna ovrha provodi temeljem javnobilježničkog akta odnosno solemniziranog ugovora i to potrošačkog ugovora koji nije prošao sudsku kontrolu već je tek u toku sudski postupak za utvrđenje ništetnosti, te da predmetna nekretnina predstavlja (obiteljski) dom I-ovršenice.

Čl.14. st.4. OZ

OPRAVDANOST TROŠKOVA OVRHOVODITELJA NASTALIH NAKON ŠTO JE OVRŠENIKU ODOBRENA OBROČNA OTPLATA I DUG UREDNO OTPLAĆUJE

1.38. Revd 767/2020

Jesu li u ovršnom postupku nakon donošenja upravnog rješenja o otpisu i reprogramiranju duga, kojim je određena obročna otplata duga, u slučaju kada porezni obveznik uredno otplaćuje taj dug te ga u konačnici i otplati, troškovi ovrhovoditelja za radnje poduzete nakon donošenja predmetnog rješenja osnovani?

Rev 1041/2020

U ovršnom postupku nakon donošenja upravnog rješenja o otpisu i reprogramiranju duga, kojim je određena obročna otplata duga, u slučaju kada porezni obveznik uredno otplaćuje taj dug te ga u konačnici i otplati, troškovi ovrhovoditelja za radnje poduzete nakon donošenja predmetnog rješenja nisu osnovani.

Čl. 52. st.3., čl. 62. st.1. toč. 4., čl. 56. OZ

Čl. 187. st.1 i 2. ZPP

**PARNICA RADI PROGLAŠENJA OVRHE NEDOPUŠTENOM U SLUČAJU KAD
JE OVRHA PROVEDENA**

1.39. Revd 2001/2020

1. Može li ovršenik voditi parnicu radi utvrđena nedopuštenosti ovrhe na koju je po žalbi na rješenje o ovrsi upućen rješenjem suda na temelju odredbe čl. 55. st. 1. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 112/12), ako je ovrha u tom postupku provedena.

2. Je li u parnici na koju je ovršenik pravovremeno pokrenuo temeljem čl. 55. st. 1. Ovršnog zakona (upućen u parnicu pravomoćnim rješenjem suda) za ocjenu zakonitosti preinačenja tužbe mjerodavna odredba čl. 56. st. 1. Ovršnog zakona ili odredba čl. 190. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP).

Rev 506/2021

Nijednom odredbom Ovršnog zakona nije propisano da nakon provedbe ovrhe i samo zbog te činjenice tužbeni zahtjev za proglašenja nedopuštenosti ovrhe postaje neosnovan, a niti da je tužba postala nedopuštena. Prema odredbi čl. 62. st. 1. t. 4. OZ, nakon što je ovrha već provedena, ovršenik može u istom ovršnom postupku zatražiti od suda da naloži ovrhovoditelju da mu vrati ono što je ovrhom dobio, između ostalog ako je ovrha koja je provedena na određenom predmetu ovrha proglašena nedopuštenom, te iz te odredbe jasno proizlazi da se parnica radi utvrđenja nedopuštenosti ovrhe može voditi i nakon provedbe ovrhe. Odredba čl. 56. st. 1. OZ razrada je navedene odredbe o protuovrsi koja tek omogućuje tužitelju da u postojećem parničnom postupku radi proglašenja ovrhe nedopuštenom zahtjeva vraćanje onog što je ovrhovoditelj provedbom ovrhe dobio.

(...)

U odnosu na drugo postavljeno pitanje odgovor na pitanje sadržan je u specijalnoj odredbi čl. 56. st. 1. OZ koja glasi: „Ako se ovrha na temelju rješenja o ovrsi protiv kojega je podnesena žalba iz članka 52. i 53. stavka 1. ovoga Zakona provede prije nego što se glavna rasprava u prvostupanjskom parničnom postupku zaključi, ovršenik može do zaključenja glavne rasprave, i bez pristanka ovrhovoditelja kao tuženika, preinačiti tužbu tako što će zatražiti od suda da ovrhovoditelju naloži da mu vrati ono što je neosnovano stekao ovrhom te da mu naknadi štetu koju je zbog toga pretrpio, uključujući i troškove ovrhe u kojoj je ovrhovoditelj ostvario svoju tražbinu.“

Čl. 12. st.1. i 2. ZPONS, čl. 25. Zakona o privremenom uzdržavanju

~~NAKNADA ZA PRIVREMENO UZDRŽAVANJE KOJU ISPLAĆUJE RH NE SMATRA SE TRAŽBINOM U SMISLU ČL. 12. st.1. ZPONS~~

1.40. Revd 3187/2022

~~Smatra li se tražbina na ime naknade za privremeno uzdržavanje koju isplaćuje Republika Hrvatska temeljem odredbe članka 25. Zakona o privremenom uzdržavanju (Narodne novine 92/2014) umjesto roditelja koji ne izvršava svoju obvezu zakonskog uzdržavanja maloljetnog djeteta, tražbinom zakonskog uzdržavanja djeteta na koju se tražbinu ne može primijeniti odredba članka 12. stavka 1. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima (Narodne novine 68/2018), sukladno odredbi članka 12. stavka 2. istog Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima?~~

Rev 1278/2022

~~Tražbina pravne osobe koja je isplatila određene iznose privremenog uzdržavanja umjesto roditelja koji ne izvršava svoju obvezu zakonskog uzdržavanja maloljetnog djeteta, temeljena na odredbi čl. 25. Zakona o privremenom uzdržavanju, nije tražbina koju ima u vidu odredba čl. 12. st. 1. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima.~~

Čl.14. st.4. OZ u vezi Tbr. 11. st.8 i 32. st.2 OT

TROŠKOVI IZRAVNE NAPLATE

1.41. Revd 2000/2022

1. Ima li kod izravne naplate ovrhovoditelj zastupan po opunomoćeniku odvjetniku pravo na naknadu troška za sastav prijedloga/podneska za naknadu troškova izravne naplate, a koji prijedlog/podnesak sadržajno predstavlja troškovnik?
2. Ima li kod izravne naplate ovrhovoditelj zastupan po opunomoćeniku odvjetniku pravo na naknadu troška za radnju pribave klauzule pravomoćnosti i ovršnosti koji se trošak nije obistinio obzirom da iz stanja spisa ne proizlazi da je obavljena od strane opunomoćenika ovrhovoditelja?

Rev 74/2023

Stoga je odgovor na prvopostavljeno pravno pitanje ovršenice da ovrhovoditelj ima pravo na naknadu troška za sastav prijedloga ili podneska za naknadu troškova izravne naplate, a sukladno odredbi Tbr. 11. toč. 8. Tarife jer se ne radi samo o dostavi troškovnika nego i podnesku kojim se zahtijeva od suda određivanje troška.

Stoga je odgovor na drugopostavljeno pravno pitanje da kod naplate troškova izravne naplate ovrhovoditelj zastupan po punomoćniku ima pravo na naknadu troška za

radnju pribave klauzule pravomoćnosti i ovršnosti i ne mora dokazivati tko je tu radnju obavio.

vidi i [Rev 211/2023](#), Rev 1248/2022, Rev 1159/2022, Rev 76/2023, Rev 963/2022, Rev 863/2022

Čl. 12. st.1. i 2. ZPONS, čl. 25. Zakona o privremenom uzdržavanju

NAKNADA ZA PRIVREMENO UZDRŽAVANJE KOJU ISPLAĆUJE REPUBLIKA HRVATSKA JE TRAŽBINA NA KOJU SE PRIMJENJUJE ČL. 12. ST.1. ZPONS

1.42. Revd 2775/2021

Je li se tražbina na ime naknade za privremeno uzdržavanje koju isplaćuje Republika Hrvatska temeljem odredbe čl. 25. Zakona o privremenom uzdržavanju ("Narodne novine" broj 92/2014) umjesto roditelja koji ne izvršava svoju obvezu uzdržavanja maloljetnog djeteta, ima smatrati tražbinom zakonskog uzdržavanja djeteta na koju se tražbinu ne može primijeniti odredba čl. 12. st. 1. Zakona o provedbi ovrhe novčanim sredstvima ("Narodne novine" broj 68/2018) sukladno odredbi čl. 12. st. 2. iz tog Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima?

[Rev 278/2023](#)

Tražbina na ime naknade za privremeno uzdržavanje koju isplaćuje Republika Hrvatska temeljem odredbe čl. 25. Zakona o privremenom uzdržavanju ("Narodne novine" broj 92/2014) umjesto roditelja koji ne izvršava svoju obvezu zakonskog uzdržavanja maloljetnog djeteta, je i nadalje tražbina zakonskog uzdržavanja djeteta na koju se ne primjenjuje odredba čl. 12. st. 1. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima ("Narodne novine" broj 68/2018), sukladno odredbi čl. 12. st. 2. istog Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima.

čl. 14. st.4. OZ

PRAVO OVRHOVODITELJA NA NAKNADU TROŠKOVA OVRHE U SLUČAJU KAD JE DO OBUSTAVE OVRHE DOŠLO KRIVNJOM OVRHOVODITELJA

1.43. Revd 2908/2021

Je li ovršenik, sukladno odredbi čl.14.st.4. Ovršnog zakona, dužan ovrhovoditelju naknaditi troškove koji su bili potrebni za provedbu ovrhe, a koji troškovi se sastoje od predujmova za izlazak sudskog ovršitelja i troškova zastupanja ovrhovoditelja po punomoćniku-odvjetniku-na uređivanjima za zapljenu pokretnina u slučaju kada je

do obustave ovrhe došlo zato što ovrhovoditelja nakon više neuspješnih uredovanja (na kojima nije zatečen ovršenik) nije uplatio predum za ponovni izlazak sudskog ovršitelja?

Rev 49/2022

Ovršenik, sukladno odredbi čl. 14. st. 4. Ovršnog zakona nije dužan ovrhovoditelju naknaditi troškove koji se sastoje od predumova za izlazak sudskog ovršitelja i troškova zastupanja ovrhovoditelja po punomoćniku-odvjetniku-na uredovanjima za zapljenu pokretnina, u slučaju kada je do obustave ovrhe došlo krivnjom ovrhovoditelja zato što ovrhovoditelj nije uplatio predum za ponovni izlazak sudskog ovršitelja.

Čl. 32. st.3. OZ

NASLJEDNIK NAKON OSTAVITELJEVE SMRTI STJEČE I NOVČANU TRAŽBINU KOJU JE OSTAVITELJ IMAO PREMA TREĆOJ OSOBI

1.44. Revd 687/2021

Stječe li nasljednik nasljeđivanjem iza ostavitelja prava koja je ostavitelj imao glede nekretnine u odnosu na koju je u korist ostavitelja ishođen upis fiducijarnog prijenosa prava vlasništva (tj. prijenos prava vlasništva na nekretnini radi osiguranja novčane tražbine) samo takvo/ fiducijarno vlasništvo nekretnine ili nasljednik time stječe i novčanu tražbinu koju je ostavitelj imao prema trećoj osobi svom dužniku (potonjem vlasniku nekretnine) a koja novčana tražbina je osigurana fiducijom?

Rev 257/2023

Prema ocjeni ovog suda dio odredbe čl. 32. st. 3. OZ-a „Ako tijekom ovršnog postupka dođe do promjene vjerovnika, novi vjerovnik nastavlja ovršni postupak kao ovrhovoditelj umjesto prvobitnog ovrhovoditelja, ako javnom ili ovjerenom privatnom ispravom dokaže da je nakon pokretanja ovršnog postupka tražbina na njega prenesena ili da je na njega na drugi način prešla“ treba tumačiti na način da ispravu kojom ovrhovoditelj koji je ujedno i nasljednik vjerovnika dokazuje svoju aktivnu legitimaciju postojanjem pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju kojim je utvrđen nasljednikom vjerovnika (ovrhovoditelja) pa i kada tražbina koja je predmet ovrhe nije izričito navedena u rješenju o nasljeđivanju kojom je ovrhovoditelj utvrđen nasljednikom vjerovnika, jer uostalom i čl. 129. st. 1. do 3. Zakona o nasljeđivanju („Narodne novine“, broj 48/03, 163/03, 35/05, 127/13, 33/15, 14/19 - dalje ZN.) propisano da u času ostaviteljeve smrti nasljednik stječe nasljedno pravo i na njega po sili zakona prelazi ostavina umrle osobe, čime postaje njegovo nasljedstvo, te u istom času nasljednik stječe i ostala prava i obveze vezane uz njegovo svojstvo nasljednika, ako što drugo ne proizlazi iz njihove pravne naravi, a nasljednik trajno ostaje nasljednikom, osim ako se valjano ne odrekne svoga nasljednog prava (odricanje od nasljedstva).

U takvoj procesnoj situaciji kada nema spora o univerzalnom pravnom sljedništvu vjerovnika zahtijevati dodatne isprave iz kojih bi ovrhovoditelj morao dokazivati da je na njega prešla tražbina prethodnog ovrhovoditelja, predstavljala bi posve nepotreban i ekstenzivan formalizam koji bi ovrhovoditelju nalagao nepotreban i nerazmjeran teret koji je osim toga u suprotnosti sa svrhom i ciljem iz čl. 1. OZ-a („provode prisilno ostvarenje tražbina na temelju ovršnih i vjerodostojnih isprava (ovršni postupak.....“).

PRAVO OVRHOVODITELJA NA NAKNADU TROŠKOVA OVRŠNOG POSTUPKA U SLUČAJU KAD JE POVUKAO OVRŠNI PRIJEDLOG

Čl. 14. st.5. u vezi čl. 21. OZ u vezi čl. 158. st.2. ZPP

1.45. Revd 590/2022

U situaciji kad ovrhovoditelj nakon podnošenja prijedloga za ovrhu sudu zaprimi cjelokupna sredstva putem izvansudske ovrhe, pa potom o tome izvijesti sud i povuče prijedlog za ovrhu, je li time ovrhovoditelj vodio računa o tome je li i u kojem dijelu je njegova tražbina namirena, te je li time ovrhovoditelj postupio ispravno i pripada mu li onda pravo na trošak ovršnog postupka?

[Rev 385/2023](#)

Ovrhovoditelj koji povuče prijedlog za ovrhu odmah nakon što je njegova tražbina izvansudski namirena ima pravo na naknadu troškova ovršnog postupka.

Čl. 14. st.4. OZ u vezi Tbr. 11. st.8 i 32. st.2 OT

TROŠKOVI IZRAVNE NAPLATE

1.46. Revd 2006/2022

1. Mogu li se troškovi izravne naplate priznati kao troškovi ovršnog postupka prema Tarifi ("Narodne novine", broj 142/2012, 103/2014 i 118/2014) ako ovrhovoditelj zastupan po punomoćniku odvjetniku nije dokazao da je radnju za koju traži naknadu odvjetnik i poduzeo, a niti navedeno proizlazi iz stanja spisa?
2. Ima li u postupku izravne naplate ovrhovoditelj zastupan po punomoćniku odvjetniku prema Tarifi ("Narodne novine", broj 142/2012, 103/2014 i 118/2014) pravo na naknadu troška za sastav podneska koji sadržajno predstavlja troškovnik?.

[Rev 522/2023](#)

Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održanoj 5. lipnja 2023. je o spornim, predmetnim pravnim pitanjima zbog kojih je ovršenici dopušteno podnijeti reviziju protiv drugostupanjskog rješenja, zauzeto pravno shvaćanje: "Ovrhovoditelj zastupan po odvjetniku u postupku izravne naplate koji se vodi prema Zakonu o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima („Narodne novine“, br. 68/18,

2/20, 46/20 i 47/20) ima pravo na naknadu troškova za sastav prijedloga ili podneska za naknadu troškova izravne naplate, odnosno zahtjeva za naknadu troškova iz članka 14. stavak 6. Ovršnog zakona – „Narodne novine“ br. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20), kao i za radnju pribave klauzule pravomoćnosti i ovršnosti u tom postupku."

Za odgovor na postavljena pravna pitanja prema pravnom shvaćanju ovoga suda bitne su odredbe Tarife koje reguliraju pravo na trošak u ovršnom postupku. Odredbom čl. 11. toč. 8. Tarife određeno je da za sastav ostalih podnesaka u ovršnom postupku ili postupku osiguranja stranci pripada 25% nagrade iz Tbr. 7. toč. 1., 3. i 6. Tarife, ali ne više od 250 bodova. Dakle, izvan odredbi o pravu na trošak za sastav određenih podnesaka ili prijedloga navedenih u Tbr. 11. toč. 1. do 7. Tarife, u svim ostalim slučajevima se primjenjuje odredba Tbr. 11. toč. 8. Tarife. To znači da kada ovrhovoditelj od suda zahtijeva priznanje i određivanje troška izravne naplate, on mora uputiti podnesak ili zahtjev sudu koji prema pravnom shvaćanju ovoga suda u sebi sadrži i troškovnik, ali nije samo troškovnik, nego je zahtjev za priznanje i određivanje troškova koji se može podvesti pod pravo na trošak prema odredbi Tbr. 11. toč. 8. Tarife.

Isto tako sukladno odredbi čl. 32. st. 2. Tarife za izvid ili pribavu pravomoćnosti ili izvršnosti presude, rješenja i platnih naloga priznaje se trošak od 25 bodova. U Tarifi se nigdje ne uvjetuje da stranka mora dokazati da je upravo njen punomoćnik pribavio klauzulu pravomoćnosti ili ovršnosti, već jednostavno taj trošak pripada stranci ili u ovom slučaju ovrhovoditelju bez obzira tko je pribavio klauzulu pravomoćnosti i ovršnosti.

2. STEČAJ I PREDSTEČAJNA NAGODBA

Čl.128. st.2. Stečajnog zakona (dalje: SZ) u vezi čl. 22. i 23. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima

POBIJANJE PRAVNIH RADNJI DUŽNIKA – SAVJESNOST GOSPODARSTVENIKA

2.1. Revd 2934/2020

Treba li savjestan gospodarstvenik koji postupa sukladno članku 10. ZOO pratiti financijsko stanje svojeg ugovornog partnera, posebno onoga koji je već dužnik povodom prethodnih pravnih poslova?

[Rev 299/2022](#)

Dakle, podaci o blokadi računa poslovnog subjekta su u smislu prethodno citiranih zakonskih odredbi javni podaci i time dostupni svima onima koji su za njih zainteresirani, pa s tim u vezi revident opravdano preispituje je li tuženik postupao s pažnjom urednog i savjesnog gospodarstvenika kada, unatoč dostupnosti tih podataka i činjenici da računici za ispostavljenju uslugu nisu plaćeni uobičajenim načinom (neposrednom uplatom), nije

provjerio financijsko stanje svog dužnika, odnosno njegovu mogućnost da ispunjava svoje dospjele novčane obveze.

U situaciji kada su podaci o blokadi računa trgovačkog društva Termocommerce d.o.o. u vrijeme sklapanja Ugovora o cesiji tuženiku bili dostupni putem Jedinственog registra računa, pogrešan je zaključak drugostupanjskog suda da tuženik u vrijeme poduzimanja sporne pravne radnje nije znao za dužnikovu nesposobnost za plaćanje, jer da ne postoji javni registar u kojem bi se ti podaci mogli pronaći.

Čl. 138. st.2. SZ/96 u vezi čl. 376. st.1. ZOO/05

UPIS U ZEMLJIŠNU KNJIGU - VALJANOST UGOVORA O KUPOPRODAJI

2.2. Revd 368/2021

Je li za pravovaljanost pravnog posla ugovora o kupoprodaji nekretnine potreban upis u zemljišnu knjigu te smatra li se da je pravna radnja poduzeta ako druga strana nije podnijela zahtjev za upis prava vlasništva u zemljišnu knjigu u smislu odredbe čl. 138. st. 1. i 2. Stečajnog zakona (Narodne novine br. 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04 i 82/06)?

Rev 799/2022

Upis u zemljišnu knjigu prava vlasništva kupca nije pretpostavka pravovaljanosti pravnog posla - ugovora o kupoprodaji nekretnine te se smatra da je pravna radnja poduzeta sklapanjem ugovora o kupoprodaji nekretnina koji sadrži dozvolu upisa prava vlasništva u korist kupca neovisno o tome je li kupac podnio zahtjev za upis svog prava vlasništva u zemljišnu knjigu.

Čl. 81. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi

VOĐENJE/POKRETANJE PARNICE RADI POTRAŽIVANJA KOJE NIJE PRIJAVLJENO U POSTUPKU PREDSTEČAJNE NAGODBE

2.3. Revd 2763/2020

1. Da li predstečajna nagodba sklopljena u postupku predstečajne nagodbe koji se vodio nad tuženikom na temelju odredaba Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi (u daljnjem tekstu: „ZFPPN“) predstavlja negativnu procesnu pretpostavku za donošenje meritorne odluke o osnovanosti tužbenog zahtjeva u parničnom postupku koji je u trenutku otvaranja postupka predstečajne nagodbe nad tuženikom bio u tijeku, glede tražbine nastale prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe, a koja nije prijavljena u taj postupak niti je istu tuženik (dužnik) uvrstio u popis obveza prema vjerovnicima, ako je tuženik nakon sklapanja predstečajne nagodbe predložio sudu donošenje odluke kojom se tužba odbacuje?

2. Da li je drugostupanjski sud, nakon sklapanja predstečajne nagodbe nad tuženikom, ovlašten donijeti meritornu odluku o žalbi protiv presude donesene prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe nad tuženikom, u parničnom postupku koji se vodi glede tražbine nastale prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe, a koja nije prijavljena u taj postupak niti je istu tuženik (dužnik) uvrstio u popis obveza prema vjerovnicima, ako je tuženik predložio sudu donošenje odluke kojom se tužba odbacuje?

Rev 351/2021

Pravilnom primjenom odredaba ZFPPN te primjenom tumačenja po sličnosti i koherentnosti, valja zaključiti da vjerovnik koji pravovremeno nije svoje potraživanje prema dužniku prijavio niti je sudjelovao u postupku radi sklapanja predstečajne nagodbe nad dužnikom, protekom roka za prijavu potraživanja u tom postupku više ne može, ne samo pokrenuti, već niti nastaviti voditi parnični postupak za utvrđenje odnosno ostvarenje te tražbine nastale prije pokretanja postupka predstečajne nagodbe, sve to pozivom na odredbu čl. 81. st. 3. ZFPPN. (Tako i u predmetu broj Rev 145/2019-2 od 20. ožujka 2019. i Rev 3411/2018-2 od 11. prosinca 2018. i dr.).

Čl. 248. st. 1. toč. 1. i čl. 254. st.3. SZ

NAMIRENJE RAZLUČNIH VJEROVNIKA

2.4. Revd 1024/2021

Da li se nakon unovčenja nekretnina u ovršnom postupku, a na kojima postoji upisano razlučno pravo, obveza poreza na dodanu vrijednost uračunava u troškove unovčenja nekretnine u stečajnom postupku, odnosno da li porez na dodanu vrijednost ima prednost namirenja ispred namirenja tražbine razlučnog vjerovnika?

Rev 1110/2021

Obveza poreza na dodanu vrijednost nastala u svezi unovčenja nekretnina na kojima postoji upisano razlučno pravo i koja opterećuje stečajnu masu uračunava se u troškove unovčenja nekretnina i ima prednost namirenja pred tražbinom razlučnog vjerovnika.

Čl. 7. Uredbe o kriterijima i načinu obračuna nagrade za rad stečajnog upravitelja

VISINA NAGRADE ZA RAD STEČAJNOG UPRAVITELJA

2.4. Revd 690/2021

Je li dopušteno umanjiti iznos nagrade za rad stečajnog upravitelja propisan člankom 7. Uredbe o kriterijima i načinu obračuna i plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima

(NN 105/2015) koji je u potpunosti izvršen prema Stečajnim zakonom propisanim uvjetima i rokovima?

[Rev 543/2022](#)

Zato je dopušteno umanjiti iznos nagrade za rad stečajnog upravitelja propisan člankom 7. Uredbe o kriterijima i načinu obračuna i plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima, i kada je u potpunosti izvršen prema Stečajnim zakonom propisanim uvjetima i rokovima.

Čl. 81. ZFPPN

VOĐENJE/POKRETANJE PARNICE RADI POTRAŽIVANJA KOJE NIJE PRIJAVLJENO U POSTUPKU PREDSTEČAJNE NAGODBE

2.5. Revd 4959/2021

Je li drugostupanjski sud ovlašten, nakon sklapanja predstečajne nagodbe nad tuženikom, donijeti meritornu odluku o žalbi protiv presude donesene prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe nad tuženikom, u parničnom postupku koji se vodi glede tražbine nastale prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe, a koju neprioritetnu tražbinu tužitelj nije prijavio u taj postupak niti ju je tuženik kao predstečajni dužnik uvrstio u popis obveza prema vjerovnicima?

[Rev 292/2023](#)

Pravilnom primjenom odredaba ZFPPN, te primjenom tumačenja po sličnosti i koherentnosti, valja zaključiti da vjerovnik koji pravovremeno nije svoje potraživanje prema dužniku prijavio niti je sudjelovao u postupku radi sklapanja predstečajne nagodbe nad dužnikom, protekom roka za prijavu potraživanja u tom postupku, više ne može, ne samo pokrenuti, već niti nastaviti voditi parnični postupak za utvrđenje odnosno ostvarenje te tražbine nastale prije pokretanja postupka predstečajne nagodbe, sve to u smislu čl. 81. st. 3. ZFPPN.

vidi i [Rev 429/2021](#)

Čl. 180. SZ/96

DONOŠENJE KONDEMNATORNE PRESUDE U SLUČAJU KAD JE STEČAJNI VJEROVNIK UPUĆEN U PARNICU NA UTVRĐENJE

2.7. Revd 52/2021

Može li sud donijeti kondemnatornu presudu protiv pravne osobe u stečaju u slučaju kada je tužitelj kao stečajni vjerovnik upućen u parnicu na utvrđenje (deklaratornu) osnovanosti osporene tražbine?

Rev 1157/2022

Međutim, odgovor na u reviziji postavljeno pitanje proizlazi već i iz navedenih odredaba SZ-a, sve polazeći i od toga da su jasne i dostatno određene.

Naime, obzirom da je tužitelj prijavio svoju tražbinu u stečajnom postupku otvorenom nad tuženikom 1. prosinca 2014., te da je (jer mu je ta tražbina osporena) iz toga stečajnog postupka upućen u parnicu - radi utvrđenja osnovanom te tražbine (u prijavljenom redu), tužitelj je u toj parnici, da bi uspio u sporu, morao tužbeni zahtjev uskladiti sa rješenjem kojim je u parnicu upućen.

Konkretno, morao je postaviti zahtjev na utvrđenje osporene tražbine - istovjetno sa rješenjem kojim je upućen na parnicu, pa bi i izreka presude koja bi se o tome zahtjevu donijela, ako bi za njega bila pozitivna, morala biti deklaratorna: na utvrđenje postojanje osporene tražbine.

(...)

Time što su sudovi nižeg stupnja odlučivali o tužbenom zahtjevu koji nije postavljen u skladu s odredbom čl. 180. st. 1. SZ-a i ujedno protivno istaknutom odgovoru (u biti pravnom, procesnom shvaćanju revizijskog suda), propustivši pritom utvrditi osnovu prijeporne tražbine i u kojem se isplatnom redu nalazi utvrđena tražbina, posljedično - izreka drugostupanjske a time i prvostupanjske presude ostala je nerazumljiva i prema SZ-u neprovediva (osnovom takve, primjerice, a budući da upresudama nije navedeno niti u kojem se isplatnom redu tražbina nalazi, tužitelj ne može u smislu odredbe čl. 181. st. 2. SZ-a od stečajnog suca tražiti ispravak tablice ispitanih tražbina). Kod toga valja imati na umu da tužitelj nije sukladno odredbi čl. 109. st. 1. ZPP-a pozvan da ispravi tužbu u skladu s odredbom čl. 180. SZ-a (a što je trebao: jer je po njemu postavljeni tužbeni zahtjev, stjecajem nastalih okolnosti, postao nepodoban za raspravljanje).

3. JEDNOSTAVNI STEČAJ POTROŠAČA

Čl. 4. st. 2., 3. i 5. Zakona o stečaju potrošača (dalje: ZSP)

OSLOBAĐANJE OD OBVEZE PLAĆANJA ZAJEDNIČKE PRIČUVE

3.1. Revd 4061/2020

Jesu li se fizičke osobe, suvlasnici nekretnine, potrošači u smislu odredbe čl. 4. st. 2., 3. i 5. Zakona o stečaju potrošača („Narodne novine“, broj: 100/15 i 67/18) u pogledu obveze plaćanja doprinosa zajedničke pričuve i, posljedično tome, mogu li se primjenom odredbi tog Zakona osloboditi obveze plaćanja doprinosa zajedničke pričuve?

Rev 525/2021

(...), odgovor na postavljeno pitanje glasi:

Fizička osoba, suvlasnik nekretnine, je potrošač u smislu odredbe čl. 4. st. 2., 3. i 5. Zakona o stečaju potrošača u pogledu obveze plaćanja doprinosa zajedničke pričuve,

ali se i takva osoba primjenom odredbe čl. 77. st. 1. Zakona o stečaju potrošača može osloboditi obveze plaćanja doprinosa zajedničke pričuve.

Čl. 79.a. st. 2. ZSP

UKUPNA BLOKADA RAČUNA POTROŠAČA PO SVIM OSNOVAMA

3.2. Revd 1778/2020

Utvrđuje li se trajanje razdoblja od tri godine iz čl. čl. 79.a st. 2. Zakona o stečaju potrošača (Narodne novine br. 100/15 i 67/18) na temelju ukupne blokade računa potrošača po svim osnovama koje su ikad bile upisane u Očevidnik redoslijeda osnova za plaćanje koje vodi Financijska agencija ili samo s obzirom na trajanje blokade potrošača po osnovama za koje je pokrenut postupak jednostavnog stečaja?⁶

Rev 995/2021

Trajanje razdoblja od tri godine iz čl. 79.a. st. 2. Zakona o stečaju potrošača ("Narodne novine" broj 100/15 i 67/18) utvrđuje se na temelju ukupne neprekidne blokade računa potrošača po svim osnovama koje su ikad bile upisane u Očevidnik redoslijeda osnova za plaćanje koje vodi Financijska agencija, a ne samo s obzirom na trajanje blokade potrošača po osnovama za koje je pokrenut postupak jednostavnog stečaja.

Čl. 79.a. st. 2. ZSP

RAZDOBLJE OD TRI GODINE BLOKADE RAČUNA

3.3. Revd 1622/2020

1. Da li se pretpostavke propisane u odredbi čl.79.a st.2. Zakona o stečaju potrošača (NN 100/15, 67/18, u daljnjem tekstu ZSP) za provođenje jednostavnog stečaja potrošača primjenjuju kumulativno i na svaku osnovu evidentiranu u Očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje Financijske agencije (u daljnjem tekstu FINA) posebno ili je dovoljno da su navedene pretpostavke ispunjene u odnosu na bilo koju osnovu koja je evidentirana ili je bila evidentirana u Očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje FINE?,

2. Da li se prilikom utvrđivanja postojanja pretpostavke propisane u odredbi čl.79.a st. 2. ZSP, a prema kojoj se jednostavni stečaj potrošača može provesti ako jedna ili više evidentiranih neizvršenih osnova za plaćanje ne prelaze iznos od 20.000,00 kn s osnova glavnice, uzimaju u obzir i tražbine vjerovnika koje su vjerovnici povukli iz Očevidnika redoslijeda osnova za plaćanje FINE prije podnošenja prijedloga za pokretanje jednostavnog stečaja potrošača?

Rev 327/2021

(...) obzirom na već prethodno izneseno shvaćanje ovog suda u odluci Rev-995/2021 od 14. rujna 2021., odgovor na pitanja postavljena u reviziji glasi: Za ostvarenje pretpostavki propisanih odredbom čl.79.a st.2. ZSP-a za provođenje jednostavnog

⁶ tako i u Revd 2727/2021

stečaja nad imovinom potrošača, potrebno je kumulativno ispunjenje dva uvjeta: da potrošač na dan otvaranja postupka, tj. na dan donošenja rješenja ima evidentiranu jednu ili više neizvršenih osnova za plaćanje u Očevidniku redosljeda osnova za plaćanje koje vodi Financijska agencija radi prisilnog ostvarenja tražbine u iznosu do 20.000,00 kn s osnova glavnice - dakle, aktivnih osnova, pri čemu se navedenom odredbom propisano trajanje razdoblja od tri godine blokade računa utvrđuje na temelju ukupne neprekidne blokade računa potrošača po svim osnovama koje su evidentirane ili su bile evidentirane (ikad) u Očevidnik redosljeda osnova za plaćanje koje vodi Financijska agencija.

Čl. 79.c st. 3. ZSP **POŠTENJE POTROŠAČA**

3.4. Revd 1606/2020

Može li se potrošač smatrati poštenim u smislu odredaba Zakona o stečaju potrošača ("Narodne novine" broj 100/15, 67/18), ako po rješenju suda nije dostavio popis svoje imovine, ako iz pribavljenih podataka o imovini proizlazi da je potrošač zaposlen i da ostvaruje stalna mjesečna primanja?

odnosno

Može li se smatrati, u smislu odredbe čl. 79.c. st. 3. Zakona o stečaju potrošača ("Narodne novine" broj 100/15, 67/18), da potrošač koji redovito prima plaću, a računi su mu blokirani, nema imovinu koju je kao pošten potrošač bio dužan iskazati u popisu svoje imovine?

Rev 276/2021

Prema tome, ocjena (pa time i odgovor na pitanje) je li potrošač pošten ili nije pošten ovisi o utvrđenjima u svakom konkretnom slučaju, jer je sud pri toj ocjeni dužan uzeti u obzir ponašanje konkretnog potrošača u odnosu na kojeg je postupak pokrenut.

U odnosu na drugo postavljeno pitanje valja odgovoriti da se u konkretnom slučaju potrošač može smatrati poštenim u smislu odredbe članka 79.c st. 3. ZSP, obzirom su sudovi utvrdili da nema imovinu te su mu primanja minimalna i isplaćuju se na zaštićeni račun.

Čl. 79.c st. 3. ZSP u vezi čl. 25. Zakona o privremenom uzdržavanju **NAKNADA ZA PRIVREMENO UZDRŽAVANJE**

3.5. Revd 3970/2020

Može li se tražbina na ime naknade za privremeno uzdržavanje koju isplaćuje Republika Hrvatska temeljem odredbe čl. 25. Zakona o privremenom uzdržavanju („Narodne novine“, broj 92/14) umjesto roditelja koji ne izvršava svoju obvezu zakonskog uzdržavanja maloljetnog djeteta, smatrati tražbinom zakonskog uzdržavanja djeteta koje se sukladno odredbi čl. 77. t. 1. Zakona o stečaju potrošača („Narodne novine“, broj 100/15 i 67/18) potrošač ne može osloboditi u jednostavnom postupku stečaja potrošača?

[Rev 609/2021](#)

Tražbina koju isplaćuje Republika Hrvatska na ime naknade za privremeno uzdržavanje umjesto roditelja koji ne izvršava svoju obvezu zakonskog uzdržavanja maloljetnog djeteta (čl. 25. Zakona o privremenom uzdržavanju - „Narodne novine“, broj: 92/14) je tražbina koje se potrošač ne može osloboditi u jednostavnom postupku stečaja potrošača.

Čl. 79.a st. 2. ZS

NEIZVRŠENA OSNOVA ZA PLAĆANJE U RAZDOBLJU KRAĆEM OD TRI GODINE

3.6. Revd 3159/2020

Može li sud, primjenom odredbe čl. 79.a st. 2. Zakona o stečaju potrošača (Narodne novine broj 100/15, 67/18, dalje: ZSP) u jednostavnom postupku stečaja nad imovinom potrošača, osloboditi potrošača od preostalih obveza i u odnosu na vjerovnika koji je u trenutku otvaranja postupka u Očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje imao neizvršenu osnovu za plaćanje u razdoblju kraćem od tri godine?

[Rev 539/2021](#)

vidi [Rev 327/2012](#) i [Rev 995/2021](#)

Čl. 79.b st. 1. i 2., čl. 2. st. 2., čl. 14. stavak 5., članak 79.i stavak 3., članak 79.m, podstavak 5. ZSP

POŠTENJE POTROŠAČA

3.7. Revd 4500/2021

Može li se potrošač smatrati poštenim u smislu odredaba Zakona o stečaju potrošača (Narodne novine broj 100/15 i 67/18), ako nije dostavio popis svoje imovine, a iz pribavljenih podataka o imovini proizlazi da je potrošač zaposlen i da ostvaruje stalna mjesečna primanja?

odnosno

Može li se smatrati da potrošač koji redovito prima plaću, a računi su mu blokirani, nema imovinu?

[Rev 650/2022](#)

U odnosu na prvo postavljeno pitanje valja odgovoriti da potrošač na temelju odredbe članka 79.b stavka 1. i 2. ZSP popis svoje imovine mora dostaviti na poziv FINA-e.

(...)

Prema tome, ocjena (pa time i odgovor na pitanje) je li potrošač pošten ili nije pošten ovisi o utvrđenjima u svakom konkretnom slučaju, jer je sud pri toj ocjeni dužan uzeti u obzir ponašanje konkretnog potrošača u odnosu na kojeg je postupak pokrenut.

(...)

U odnosu na drugo postavljeno pitanje valja odgovoriti da je za provedbu jednostavnog postupka stečaja potrošača relevantna vrijednost imovine, a u konkretnom slučaju sud je utvrdio da je vrijednost potrošačeve imovine koja bi se mogla unovčiti kao stečajna masa manja od 10.000,00 kn, slijedom čega je donijeto rješenje o otvaranju i zaključenju jednostavnog postupka stečaja potrošača.

Čl. 79.a st.2. ZSP

NEIZVRŠENA OSNOVA ZA PLAĆANJE U RAZDOBLJU KRAĆEM OD TRI GODINE

3.8. Revd 991/2021

Može li sud primjenom odredbi čl. 79.a st. 2. Zakona o stečaju potrošača ("Narodne novine" br. 100/15 i 67/18) u jednostavnom postupku stečaja potrošača osloboditi potrošača od osnova za plaćanje ukoliko je ta, predmetna osnova, evidentirana u Očevidnik redoslijeda osnova za plaćanje u razdoblju kraćem od tri godine, a koji rok je propisan čl. 79.a citiranog Zakona?

Rev 586/2021

Odredba čl. 79.a st. 2. Zakona o stečaju potrošača ("Narodne novine" br. 100/15 i 67/18) dopušta da se u jednostavnom postupku stečaja potrošača potrošač oslobodi i one osnove za plaćanje koja je evidentirana u Očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje u razdoblju kraćem od tri godine računato do dana otvaranja postupka: dakle za obveze prema svim vjerovnicima čije su osnove bile evidentirane u Očevidniku na dan otvaranja postupka.

Čl. 79. c st. 2. i 3. ZSP

POŠTENJE POTROŠAČA

3.9. Revd 2889/2021

Da li se potrošač koji se po pozivu FINA-e nije očitovao je li suglasan s provedbom jednostavnog postupka stečaja potrošača pa se sukladno čl. 79. c stavak 2. i 3. ZSP-a smatra da je suglasan i da je izjavio da nema imovine iz koje se mogu namiriti njegovi vjerovnici sukladno čl. 79. c. stavak 3. ZSP-a može smatrati poštenim u smislu odredbe čl. 2. ZSP-a i može li ga se osloboditi od obveza ako je sud u tijeku postupka provjerom podataka FINA-e i MUP-a utvrdio da potrošač ima imovinu, plaću i motorno vozilo koji nije prijavio?

Ako potrošač ostvaruje redovni mjesečni dohodak od nesamostalnog rada – plaće može li se na istog primijeniti odredba članka 79. g. stavak 1. ZSP-a u smislu da je vrijednost imovine potrošača koja bi se mogla unovčiti kao stečajna masa jednaka ili manja od 10.000,00 kuna?

Rev 340/2022

Slijedom navedenog, prema pravnom shvaćanju ovoga suda, propuštanje potrošača da dostavi popis svoje imovine u jednostavnom postupku stečaja potrošača samo po sebi nema značenje okolnosti koja bi dovela u pitanje poštenje potrošača. U kojoj mjeri će ova presumpcija biti dovedena u pitanje i kakav će zaključak sud o poštenju potrošača donijeti ovisi o ocjeni u kojoj mjeri činjenice koje je utvrdio provjerom (po službenoj dužnosti) odnosno povodom tvrdnji i dostavljenih dokaza vjerovnika koji su postupili po pozivu iz oglasa (čl. 79.f st. 1. ZSP) ukazuju na to da je ostvaren koji od slučajeva predviđen odredbom čl. 75. ZSP - u svakom konkretnom slučaju.

(...)

U odnosu na drugo pitanje svemu navedenom treba dodati kako je - u odnosu na postojanje pretpostavki za otvaranje, zaključenje i oslobođenje od obveza - određivanje vrijednosti imovine čije postojanje sud utvrdi te značenje primanja potrošača u godinama koje su prethodile postupku stečaja autonomno pravo suda (čl. 79.f st. 3. ZSP) koji, u pravilu "(...) vrijednost potrošačevih pokretnina odnosno prava sud utvrđuje zaključkom po slobodnoj ocjeni", vodeći pri tom računa o jednom od temeljnih načela ZSP - zaštiti dostojanstva potrošača (arg. a contrario - čl. 63. st. 1. i 2. ZSP). To znači da kod utvrđivanja vrijednosti stečajne mase kod potrošača koji imaju stalna primanja sud mora voditi računa da u stečajnu masu ne ulaze sredstva "(...) za primjerene životne potrebe / primjereni životni standard" čiju visinu opet određuje sud "(...) prema iznosu koji je izuzet od ovrhe u slučaju kada se ovrha provodi na plaći ovršenika."

Dakle, ni činjenica da potrošač ima stalna primanja, sama za sebe ne predstavlja prepreku za donošenje rješenja iz odredbe čl. 79.g st. 1. ZSP.

Čl. 79.a. st.2. ZSP

RAZDOBLJE OD TRI GODINE BLOKADE RAČUNA

3.10. Revd 2652/2020

1. Primjenjuju li se kumulativno pretpostavke propisane u odredbi čl. 79.a st. 2. Zakona o stečaju potrošača ("Narodne novine", broj 100/15 i 67/18, u daljnjem tekstu – ZSP) za provođenje jednostavnog stečaja potrošača i na svaku osnovu evidentiranu u Očevidniku redosljeda osnova za plaćanje Financijske agencije (u daljnjem tekstu – FINA) posebno ili je dovoljno da su navedene pretpostavke ispunjene u odnosu na bilo koju osnovu koja je evidentirana ili je bila evidentirana u Očevidniku redosljeda osnova za plaćanje FINE?

2. Uzimaju li se u obzir i tražbine vjerovnika koje su vjerovnici povukli iz Očevidnika redosljeda osnova za plaćanje FINE prije podnošenja prijedloga za pokretanje

jednostavnog stečaja potrošača, prilikom utvrđivanja postojanja pretpostavke propisane u odredbi čl. 79.a st. 2. ZSP, a prema kojoj se jednostavni stečaj potrošača može provesti ako jedna ili više evidentiranih neizvršenih osnova za plaćanje ne prelaze iznos od 20.000,00 kn s osnova glavnice?

[Rev 177/2022](#)

Za ostvarenje pretpostavki propisanih odredbom čl. 79.a st. 2. ZSP-a za provođenje jednostavnog stečaja nad imovinom potrošača, potrebno je kumulativno ispunjenje dva uvjeta: da potrošač na dan otvaranja postupka, tj. na dan donošenja rješenja ima evidentiranu jednu ili više neizvršenih osnova za plaćanje u Očevidniku redosljeda osnova za plaćanje koje vodi Financijska agencija radi prisilnog ostvarenja tražbine u iznosu do 20.000,00 kn s osnova glavnice - dakle, aktivnih osnova, pri čemu se navedenom odredbom propisano trajanje razdoblja od tri godine blokade računa utvrđuje na temelju ukupne neprekidne blokade računa potrošača po svim osnovama koje su evidentirane ili su bile evidentirane (ikad) u Očevidnik redosljeda osnova za plaćanje koje vodi Financijska agencija.

Čl. 24.st.3. i čl. 75.st. 1. i 2. ZSP

POSTOJANJE PRETPOSTAVKI ZA USKRATU OSLOBOĐENJA OD PREOSTALIH OBAVEZA – KAD SUD PAZI PO SLUŽBENOJ DUŽNOSTI

3.11. Revd 1355/2022

Je li prvostupanjski sud dužan u jednostavnom postupku stečaja potrošača po službenoj dužnosti utvrditi kaznenu (ne)osuđivanost potrošača?

Ispituje li se poštenje potrošača i prilikom donošenja rješenja o otvaranju stečaja potrošača, te tijekom cijelog postupka stečaja potrošača?

[Rev 1170/2022](#)

Povezujući odredbu čl. 24. st. 3. ZSP-a i odredbu čl. 75. ZSP-a dolazi se do zaključka da će sud postupati po službenoj dužnosti ispitivati postojanje pretpostavki za uskratu oslobođenja od preostalih obveza iz čl. 75. st. 1. ZSP, pa tako i pravomoćnu osuđivanost potrošača zbog kaznenog djela protiv imovine, protiv gospodarstva ili drugog kaznenog djela koje bi upućivalo na njegovu nesavjesnost i nepoštenje pri ispunjavanju obveza i dužnosti, samo ako je vjerovnik, postupajući po odredbi čl. 75. st. 2. ZSP-a, predložio donošenje rješenja o uskrati oslobođenja od preostalih obveza, uz obvezno navođenje razloga iz čl. 75. st. 1. ZSP-a. Ako takvog obrazloženog prijedloga nema sud u pogledu činjenica koje bi ukazivale na nepoštenje potrošača neće postupati po službenoj dužnosti u skladu s odredbom čl. 24. st. 3. ZSP-a.

vidi i [Rev 1197/2022](#)

Čl. 2. st.1., čl. 73.a, čl. 75. st.1.toč.1., čl. 79o ZSP

PRAVOMOĆNA OSUĐIVANOST I USKRATA OD PREOSTALIH OBVEZA U JEDNOSTAVNOM POSTUPKU STEČAJA POTROŠAČA

3.12. Revd 4012/2021

Dovodi li pravomoćna osuđivanost u smislu čl. 75. stavak 1. točka 1. Zakona o stečaju potrošača do uskrate oslobođenja od obveza u jednostavnom postupku stečaja potrošača u odnosu na sve obveze i sve vjerovnike u jednostavnom postupku stečaja potrošača ili samo u odnosu na obveze prema osobi koja je oštećena počinjenjem kaznenog djela?

[Rev 1268/2022](#)

pravomoćna osuđivanost u smislu čl. 75. st. 1. točka 1. ZSP dovodi do uskrate oslobođenja od preostalih obveza u jednostavnom postupku stečaja potrošača u odnosu na sve obveze i sve vjerovnike u jednostavnom postupku stečaja potrošača, neovisno o tome je li vjerovnik oštećen počinjenjem kaznenog djela ili nije.

8 - UPRAVNO PRAVO

ZAHTJEV ZA IZVANREDNO PREISPITIVANJE ZAKONITOSTI PRAVOMOĆNE PRESUDE

**Čl. 78. st.1., 2. i 3. ZUS
AKTIVNA LEGITIMACIJA**

8.1. U-zpz 7/2014

[U-zpz 7/2014](#)

(...) Dakle, stranke u upravnom sporu nisu ovlaštene izjaviti zahtjev za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćne presude, već to može učiniti samo Državno odvjetništvo Republike Hrvatske. U ovoj pravnoj stvari navedeni zahtjev podnio je tužitelj putem punomoćnika, slijedom čega u smislu odredbe čl. 78. st. 2. ZUS-a je isti nedopusšten.

Valjalo je stoga takav zahtjev odbaciti i odlučiti kao u izreci rješenja pozivom na odredbu čl. 78. st. 3. ZUS-a.

**Čl. 11.toč .9. Zakona o porezu na promet nekretnina (dalje: ZPN)
POREZNA OLAKŠICA I POČETAK PRIMJENE ZAKONA - retroaktivnost**

8.2 U-zpz 1/2014

U-zpz 1/2014

Pravomoćnom presudom Upravnog suda u Zagrebu broj Usl-238/13-9 od 10. srpnja 2013. odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice za poništenje rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, (...) kojim je odbijen zahtjev tužiteljice za oslobađanje od plaćanja poreza na promet nekretnina. (...)

Porezna olakšica koju tužiteljica potražuje na temelju odredbe čl. 11. toč. 9. Zakona o porezu na promet nekretnina uvedena je u porezni sustav Republike Hrvatske odredbom čl. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o porezu na promet nekretnina ("Narodne novine", broj 153/02), a koja se na temelju odredbe čl. 6. tog Zakona počela primjenjivati od 1. siječnja 2003.

Prije te izmjene Zakona o porezu na promet nekretnina ("Narodne novine", broj 69/97 i 26/00) nije imao odredbe koje su propisivale mogućnost oslobođenja građana od plaćanja poreza na promet prve nekretnine kupljene u svrhu rješavanja vlastitog stambenog pitanja pod pretpostavkama propisanim zakonom. To pak znači da se odredbe noveliranog Zakona o porezu na promet nekretnina, a koje uređuje pitanje porezne povlastice za kupnju prve nekretnine, ne mogu protezati na razdoblje kada taj zakon nije bio u primjeni (do 31. prosinca 2000.), dakle primjenjivati ga retroaktivno.

Slijedom navedenog, a kako je pobijana presuda utemeljena na pogrešnom pravnom shvaćanju sa posljedicom nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a na što je osnovano ukazano zahtjevom DORH-a, to je na temelju odredbe čl. 78. st. 5. ZUS-a odlučeno kao u izreci.

Čl. 7. u vezi čl. 36. toč.4. ZUS

**RJEŠAVANJE UPRAVNOG SPORA BEZ ODRŽAVANJA RASPRAVE –
upravni sud**

8.3. U-zpz 1/2017

U-zpz 1/2017

Pravomoćnom presudom Upravnog suda u Rijeci broj Usl-541/15-7 od 19. srpnja 2016. odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja upravljen na poništenje rješenja Ministarstva graditeljstva i prostornog uređenja Republike Hrvatske, (...) kojim je odbijanjem žalbe tužitelja potvrđeno rješenje Grada R., (...) kojim je odbijen zahtjev tužitelja za izdavanje rješenja o izvedenim stanju za nezakonito izgrađenu stambenu i pomoćnu zgradu na k.č.br. 4260/3 k.o. R..

U takvim okolnostima, a kad činjenice odlučne za odluku u tom upravnom sporu su sporne, onda se nameće zaključak kako u okolnostima konkretnog slučaja nisu bile ispunjene pretpostavke propisane odredbom čl. 36. toč. 4. ZUS-a koje bi dopustile rješavanje ovog upravnog spora bez održavanja rasprave.

Stoga je pobijana presuda donesena suprotno odredbi čl. 7. u svezi s odredbom čl. 36. toč. 4. ZUS-a nezakonita, a na što zahtjev DORH osnovano ukazuje, zbog čega je usvajanjem zahtjeva pobijanu presudu trebalo ukinuti i predmet vratiti Upravnom sudu u Rijeci na ponovno odlučivanje, sve na temelju odredbe čl. 78. st. 5. ZUS-a.

Čl. 7. u vezi čl. 36. ZUS

ODLUKA BEZ ODRŽAVANJA RASPRAVE – bitna povreda postupka

8.4. U-zpz 37/2021

U-zpz 37/2021

Prema odredbi čl. 7. ZUS-a u upravnom sporu sud odlučuje na temelju usmene, neposredne i javne rasprave (st.1.), a sud može odlučiti u upravnom sporu bez održavanja rasprave samo u slučajevima propisanim tim Zakonom (st. 2.). Iznimke, u kojima sud može odlučiti bez održavanja rasprave propisane su odredbom čl. 36. ZUS-a, prema kojoj je to moguće

- ako je tuženik priznao tužbeni zahtjev u cijelosti (toč. 1.);
- u predmetu u kojem se rješava na temelju pravomoćne presude donesene u oglednom sporu (toč. 2.);
- ako utvrdi da pojedinačna odluka, postupanje ili upravni ugovor sadržava nedostatke koji sprječavaju ocjenu njihove zakonitosti (toč. 3.) i
- ako tužitelj osporava samo primjenu materijalnog prava, činjenice su nesporne, a stranke u tužbi ili u odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave (toč. 4.).

Osnovana je tvrdnja podnositelja zahtjeva da u konkretnom upravnom sporu nisu ostvarene pretpostavke iz čl. 36. ZUS-a jer tuženica nije priznala tužbeni zahtjev, niti se radi o predmetu u kojem se rješava na temelju pravomoćne presude, a niti je sud utvrdio da pojedinačna odluka tuženice sadržava nedostatke koji sprječavaju ocjenu njene zakonitosti. Tužbom tužitelj nije osporavao primjenu materijalnog prava, već pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, slijedom čega nisu ostvarene ni pretpostavke za iznimku propisanu čl. 36. toč. 4. ZUS-a.

Nije osnovana ni tvrdnja zainteresirane osobe A. L. d.o.o. da ovlaštenje Visokog upravnog suda Republike Hrvatske za donošenje odluke bez održavanja rasprave proizlazi iz odredbe čl. 73. st. 3. ZUS-a, prema kojoj Visoki upravni sud može održati raspravu ako to smatra potrebnim, budući ova odredba uređuje postupanje toga suda kao drugostupanjskog, što konkretno nije slučaj. Budući da je slijedom iznesenog Visoki upravni sud Republike Hrvatske postupio protivno odredbi čl. 7. u vezi čl. 36. ZUS-a, kada je pobijanu odluku donio bez održavanja rasprave, počinjena je bitna povreda pravila sudskog postupka.

**Čl. 2., čl. 10. st. 2. i čl. 16. st. 5. Općeg pomorskog zakonika (dalje: OPZ)
NAPLATA KONCESIJSKE NAKNADE U SLUČAJU NEPOSTOJANJA
UGOVORA O KONCESIJI**

8.5. U-zpz 22/2017

U-zpz 22/2017

Predmet upravnog postupka kod upravnih tijela je naplata koncesijske naknade za korištenje prostora benzinske postaje tužitelja na Lastovu, Ubli, Obala lastovskih ribara 5, koja se nalazi na pomorskom dobru, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 23. svibnja 2013. u iznosima pobliže navedenim u izreci rješenja tijela prvog stupnja.

Polazeći od citiranih odredbi nameće se ocjena kako nema mogućnosti naplate koncesijske naknade u slučaju nepostojanja ugovora o koncesiji te da u takvom slučaju i nema mogućnosti primjene odredbe čl. 2., čl. 10. st. 2. i čl. 16. st. 5. Općeg pomorskog zakonika ("Narodne novine", broj 147/08, 18/11, 78/12, 136/12 i 73/13). U tom pravcu ovaj sud je već izrazio pravno shvaćanje u odluci Uzz-24/13-3 od 17. ožujka 2015.

Zbog navedenog je zahtjev za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćne presude na temelju čl. 78. st. 8. ZUS odbijen kao neosnovan.

Čl. 20. st.3. ZUS

**FAKULTATIVNO ZASTUPANJE STRANKE OD STRANE DRŽAVNOG
ODVJETNIŠTVA NE DAJE PRAVO STRANCI NA NAKNADU TROŠKOVA
POSTUPKA SUKLADNO PROPISIMA O NAGRADAMA I NAKNADAMA ZA
RAD ODVJETNIKA**

8.6. U-zpz 1/2020

U-zpz 1/2020

Naime, u čl. 20. st. 3. ZUS-a navedeno je da za tuženika radnje u sporu može poduzimati službena osoba javnopravnog tijela koja je donijela ili propustila donijeti odluku, (...). Iz navedenog proizlazi da primarno zastupanje tuženika u upravnom sporu vrši službena osoba javnopravnog tijela u odnosu na koje javnopravno tijelo se odnosi odluka. Pored takve osobe zastupanje može vršiti i druga osoba koju čelnik javnopravnog tijela ovlasti za zastupanje. Tek kao fakultativna mogućnost predviđeno je da tijela državne uprave i druga državna tijela po punomoći čelnika može zastupati državno odvjetništvo.

Dakle, iz analize odredbe čl. 20. st. 3. ZUS-a te iz analize analognih odredbi u ZPP-u proizlazi da fakultativno zastupanje stranke od strane državnog odvjetništva temeljem punomoći ne daje pravo stranci na naknadu troškova postupka sukladno propisima o nagradama i naknadama za rad odvjetnika. Također treba istaknuti da bi se zauzimanjem suprotnog pravnog shvaćanja strankama u upravnom sporu nametao

prekomjerni teret i onemogućavao pristup sudu kako to pravilno zaključuje Visoki upravni sud Republike Hrvatske, a posebno imajući u vidu vrste i narav upravnog spora u kojem državno tijelo često nastupa s pozicije iure imperii, a ne iure gestionis.

Čl. 76. ZUS

KOJI JE SUD NADLEŽAN DONIJETI ODLUKU O OBNOVI SPORA

8.7. U-zpz 15/2019

U-zpz 15/2019

Rješenjem Visokog upravnog suda Republike Hrvatske prijedlog tužitelja Z. L. za obnovu spora okončanog presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Usž-1240/17-2 od 26. travnja 2018. odbačen je.

Slijedom navedenog u pravu je Državno odvjetništvo Republike Hrvatske u svom zahtjevu za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćnog rješenja da nije bilo osnove da Visoki upravni sud Republike Hrvatske odlučuje o predmetu.

Naime, Vrhovni sud Republike Hrvatske u svom rješenju poslovni broj Gr1-430/17-2 od 19. siječnja 2018. odlučujući o sukobu nadležnosti između Upravnog suda u Zagrebu i Visokog upravnog suda Republike Hrvatske zauzeo je pravno shvaćanje prema kojem u slučaju kad Visoki upravni sud Republike Hrvatske u žalbenom postupku ne poništi presudu prvostupanjskog suda i sam ne riješi predmet u upravnoj stvari već potvrdi prvostupanjsku presudu, pa je na taj način prvostupanjski sud meritorno odlučio o tužbenom zahtjevu, prvostupanjski sud je nadležan donijeti odluku o obnovi spora.

Zbog pogrešnog pravnog pristupa Visoki upravni sud Republike Hrvatske donio je odluku o prijedlogu tužitelja za obnovu postupka iako za to nije bio nadležan, slijedom čega nema mjesta za preinaku pobijanog rješenja, pa je valjalo prihvatiti zahtjev za zaštitu zakonitosti, te ukinuti pobijano rješenje i predmet vratiti Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske na ponovno odlučivanje (čl. 50. st. 2. ZUS).

Čl. 78. st.1. i 2. ZUS

PROTIV ODLUKE UPRAVNOG SUDA KOJOM SU PONIŠTENA RJEŠENJA UPRAVNIH TIJELA I PREDMET VRAĆEN NA PONOVI POSTUPAK, DOPUŠTEN JE ZAHTJEV ZA IZVANREDNO PREISPITIVANJE ZAKONITOSTI PRAVOMOĆNE PRESUDE I RJEŠENJA

8.8. U-zpz 13/2013

U-zpz 13/2013

Zahtjev za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćne presude je neosnovan. U ovom predmetu pojavilo se pitanje dopuštenosti zahtjeva za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćne presude obzirom da je odlukom ovog suda poslovni broj U-zpz 17/15-5 od 22. studenoga 2016. ovaj sud zauzeo shvaćanje da u

situaciji kada je pobijanom presudom Upravnog suda poništeno rješenje upravnog tijela te je predmet vraćen tuženiku na ponovni postupak pobijana presuda nema svojstvo pravomoćne presude u smislu odrede čl. 78. st. 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine 26/10,143/12 i 152/14 – dalje: ZUS) protiv koje bi bio dopušten zahtjev za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćne presude.

O spornom pitanju je Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Su-IV-270/17 od 29. svibnja 2017. zauzeo pravno shvaćanje da je protiv odluke upravnog suda kojom su poništena rješenja upravnih tijela i predmet vraćen na ponovni postupak, dopušten zahtjev za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćne presude i rješenja.

ČL. 78. ZUS i čl. 130. ZAKONA O OPĆEM UPRAVNOM POSTUPKU („Narodne novine“, br. 53/91 i 103/96 - dalje: ZUP) te čl. 65. st. 3. ZAKONA O NAKNADI PROŠIRENJE (izmjena) ZAHTJEVA U UPRAVNOM POSTUPKU

8.9. U-zpz 4/2013-6

U-zpz 4/2013-6

Dakle, u postupku je sporna primjena odredbe iz članka 65. stavak 3. Zakona o naknadi, koja je jasna i izričita te je neupitno kogentne naravi jer podnositelj koji nije podnio zahtjev u roku od šest mjeseci od dana stupanja na snagu Zakona naknadi (osim u slučaju iz članka 26. koji se ne odnosi na ovaj zahtjev), gubi sva prava iz tog zakona. Slijedom toga, u pitanju je odredba o prekluzivnom roku postupovnopravne prirode, koju već zbog njezine takve pravne prirode nije moguće „slabiti“ primjenom odredbi drugih propisa, konkretno primjenom članka 130. ZUP-a. Suprotstavljanje zakonske odredbe o izmjeni ili proširenju zahtjeva, koja je opće i supsidijarne prirode, odredbi posebnog zakona o prekluzivnom roku za podnošenje zahtjeva, na način kako je to u pobijanoj presudi učinio Visoki upravni sud Republike Hrvatske imalo bi za posljedicu potpuni gubitak svrhe i smisla odredbi o sadržaju i roku u kojem se mora podnijeti zahtjev za naknadu. To bi bilo moguće jedino pod pretpostavkom kad bi se radilo o pravnim normama koje su u svom značenju i primjeni iste važnosti, što ovdje bez daljnjega nije slučaj. Supsidijarna odredba o izmjeni zahtjeva ili njegovom proširenju iz članka 130. ZUP-a, kako se to pravilno navodi u zahtjevu za izvanredno preispitivanje, mogla bi se primijeniti samo ako (posebnim) Zakonom o naknadi nije drukčije propisano (čl. 68. Zakona o naknadi).

Međutim, u ovom je slučaju upravo drukčije propisano jer postoji rok za podnošenje zahtjeva za naknadu i sankcija u vidu gubitka prava uslijed propuštanja tog roka, stoga valja zaključiti da nakon podnošenja zahtjeva za naknadu nije moguća njegova izmjena na način da se, nakon proteka prekluzivnog roka, kao u ovom predmetu, zahtjev proširi na nove nekretnine koje nedvojbeno nisu bile predmetom pravodobno podnesenog zahtjeva. Takav je zahtjev zapravo novi zahtjev za naknadu podnesen nakon proteka prekluzivnog roka.

To tim više jer je općom odredbom iz članka 3. ZUP-a izrijekom propisana supsidijarna primjena tog zakona u drugim upravnim postupcima za koje je zakonom

propisan poseban postupak i u kojima se postupa po odredbama tog (posebnog) zakona. Po odredbama ZUP-a, prema navedenoj pravnoj normi, postupa se u svim pitanjima koja nisu uređena posebnim zakonom.

Prema tome, u postupku povodom zahtjeva za naknadu moguća je odgovarajuća primjena članka 130. ZUP-a, ali samo na način koji ne bi bio protivan odredbi članka 65. stavak 3. Zakona o naknadi o prekluzivnom roku, koja isključuje mogućnost proširenja zahtjeva - tako da se zapravo podnosi novi zahtjev nakon proteka prekluzivnog roka.

**ČL. 78. ZUS i čl. 2. Zakona o postupanju s nezakonito izgrađenim zgradama ("Narodne novine", br. 86/12, 143/13 – dalje: ZPNIZ)
OZAKONJENJE NEZAKONITO IZGRAĐENIH ZGRADA - DOKAZIVANJE**

8.10. U-zpz 10/2017-5

U-zpz 10/2017-5

Osnovano Državno odvjetništvo Republike Hrvatske ukazuje da je materijalnopravni uvjeti koji mora biti ispunjen da bi se zgrada mogla ozakoniti na temelju ZPNIZ da je zgrada vidljiva na DOF5/2011, ili da je zgrada vidljiva na nekoj drugoj ortofoto karti Državne geodetske uprave ili da je zgrada od ranije evidentirana u katastarskom planu ili na drugoj službenoj kartografskoj podlozi.

Iz provedenog dokaznog postupka jasno proizlazi utvrđenje upravnih tijela da sporna zgrada čije ozakonjenje traži tužitelj nije vidljiva na digitalnoj ortofoto karti (DOF5/2011), već da je vidljiv samo temelj. Pri tome tužitelj nije dokazao niti da je zgrada vidljiva na digitalnoj ortofotokarti Državne geodetske uprave nastale prije 21. lipnja 2011., odnosno da bi sporna zgrada ranije bila evidentirana na katastarskom planu ili na drugoj službenoj kartografskoj podlozi.

Irelevantni su navodi Upravnog suda u Splitu o svrsi donošenja samog ZPNIZ, jer svrha toga Zakona nije da legalizira sve bespravno sagrađene zgrade, već samo one za koje je propisano u čl. 2. ZPNIZ.

Kako u konkretnom slučaju sporna zgrada nije vidljiva na digitalnoj ortofoto karti (DOF5/2011), već su vidljivi samo temelji zgrade, te zgrada nije bila u vrijeme izrade te karte bila sagrađena do visine P+1, jer se to vidi prema sjenama koje bi zidovi ostavljali, jednako kao i okolne građevine, to je Upravni sud u Splitu nepravilno primijenio odredbe čl. 2. i 16. ZPNIZ kada je poništio navedena rješenja, te predmet vratio na ponovni postupak.

Osim toga, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u presudi U-zpz 46/17-5 od 10. svibnja 2018. jasno izrazio shvaćanje da se u postupku ozakonjenja nezakonito izgrađenih zgrada odlučna činjenica je li zgrada izgrađena do 21. lipnja 2011., do zakonom određenog stupnja izgrađenosti, ne može dokazivati drugim dokaznim sredstvima, osim onih koja su navedena u čl. 2. ZPNIZ, ovisno o tome je li zgrada vidljiva ili nije vidljiva na DOF5/2011.

Čl. 4.st. 1. ZPN i čl. 474. st. 1. ZOO/05

SPORAZUM O ZAMJENI NEKRETNINA SKLOPLJEN RADI USKLAĐIVANJA STVARNOG STANJA SA ZEMLJIŠNOKNJIŽNIM STANJEM

8.11. U-zpz 9/2018-8

U-zpz 9/2018-8

10. Visoki upravni sud Republike Hrvatske odbio je žalbu na prvostupanjsku presudu kojom je odbijen tužbeni zahtjev, pozivajući se na odredbe članka 4. stavka 1. Zakona o porezu na promet nekretninama („Narodne novine“ broj 69/97, 26/00,127/00, 153/02 i 22/11, dalje: ZPPN-a) kojom je propisano da je predmet oporezivanja, promet nekretninama. Prometom nekretnina u smislu ovog Zakona, smatra se svako stjecanje vlasništva u Republici Hrvatskoj. Stavkom 2. istog članka Zakona o porezu na promet nekretninama određeno je da se stjecanjem nekretnine u smislu st.1. ovoga članka, smatra kupoprodaja, zamjena, nasljeđivanje, darovanje, unošenje i izuzimanje nekretnina iz trgovačkog društva, stjecanje dosjelošću, stjecanje nekretnine u postupku likvidacije ili stečaja, stjecanje na temelju odluka suda ili drugog tijela te ostali načini stjecanja nekretnina od drugih osoba. Člankom 6.stavkom 2. Zakona o porezu na promet nekretnina propisano je da je obveznik poreza na promet nekretnina pri zamjeni nekretnina svaki sudionik u zamjeni i to za vrijednost nekretnine koju stječe. Stoga je ocijenio da razlozi koje je naveo tužitelj da kroz Sporazum o zamjeni nekretnina ispravlja eventualno pogrešne upise u zemljišnim knjigama, nisu od utjecaja na drugačije rješenje u ovoj upravnoj stvari niti na zakonitost osporene presude.

11. U okolnostima konkretnog slučaja, izloženo pravno shvaćanje ne prihvaća ovaj revizijski sud.

12. Naime, sukladno odredbi članka 474. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08) ugovorom o zamjeni svaki se suugovaratelj obvezuje prema svom suugovaratelju predati mu stvar u vlasništvo.

13. U konkretnom slučaju, sudovi pogrešno smatraju da je ugovorom o zamjeni od 15. lipnja 2011. ostvaren promet nekretninama i stjecanje vlasništva na osnovu takve obveze (zamjene). Naime, iz Sporazuma o zamjeni nekretnina razvidno je da je isti sklopljen radi usklađivanja stvarnog stanja sa zemljišnoknjižnim stanjem, posljedica čega je da je svaka ugovorna strana nastavila koristiti nekretninu koju je i ranije koristila, pa do faktične zamjene nekretnine nije ni došlo. Dakle, prema shvaćanju ovog revizijskog suda, u okolnostima konkretnog slučaja nije došlo do prometa nekretnina, u smislu odredbe članka 4. stavaka 1. i 2. ZPPN-a, pa samim time nije nastala niti obveza plaćanja poreza na promet nekretninama

Čl. 4. i 6. Zakona o financiranju izborne promidžbe iz 2004. godine

UPLATE IZVREŠENE NA RAČUN ZA POTREBE FINANCIRANJA IZBORNE PROMIDŽBE NAKON OKONČANJA IZBORA SMATRAJU SE OPOREZIVIM DOHOTKOM

8.12. U zpz- 171/2021

[U zpz- 171/2021](#)

Zakon o financiranju izborne promidžbe iz 2004. godine je (u to vrijeme) bio jedini zakon koji je regulirao način prikupljanja sredstava za financiranje izborne promidžbe te aktivnosti koje se smatraju izbornom promidžbom (čl. 2. st. 1.). Pravilnim tumačenjem navedene odredbe proizlazi da su prikupljena sredstva strogo namjenska (financiranje izborne promidžbe za izbor predsjednika Republike Hrvatske) dok su ograničenja korištenja tih sredstava propisana odredbom čl. 5. st. 2. Odredbom čl. 4. Zakon o financiranju izborne promidžbe iz 2004. godine određeno je da se sredstva za financiranje izborne promidžbe u smislu tog Zakona mogu koristiti za sve troškove kandidata u postupku izbora za predsjednika Republike Hrvatske od dana raspisivanja izbora do dana održavanja izbora. Kako danom održavanja izbora prestaje svaka aktivnost promidžbe s obzirom na izbornu šutnju i okolnost da je ispunjen smisao prikupljanja sredstava, svako daljnje prikupljanje sredstava se ne može opravdati ciljem iz Zakona o financiranju izborne promidžbe iz 2004. godine (ustaljiavanja primjene demokratskih standarda u izbornoj proceduri.)

16.3. Odredbom čl. 6. Odredbom čl. 6. Zakona o financiranju izborne promidžbe iz 2004. godine određeno je da su kandidati za izbor predsjednika Republike Hrvatske dužni najkasnije 7 dana prije dana održavanja izbora dostaviti Državnom izbornom povjerenstvu prijevremena izvješća o visini i izvorima sredstava prikupljenima za troškove izborne promidžbe a u roku od 15 dana od dana održavanja izbora dostaviti Državnom izbornom povjerenstvu podatke o visini i izvoru utrošenih sredstava koja su koristili za izbornu promidžbu. Državno izbornu povjerenstvo objavit će u roku od 8 dana od dana primitka podataka u "Narodnim novinama" broj i drugim sredstvima javnoga priopćavanja cjelovito izvješće o visini i izvorima sredstava koje je pojedini kandidat za predsjednika Republike Hrvatske koristio za financiranje izborne promidžbe.

16.4. U skladu sa navedimo a vezano za cilj prikupljanja sredstava propisanim Zakonom te dovodeći ga u vezu s odredbom čl. 6. Zakona o financiranju izborne promidžbe iz 2004. godine za zaključiti je da je ipak postoji vremenski limit (iako ne izričit) u vezi s prikupljanjem i dokazivanjem visine sredstava kao i izvora sredstava prikupljenih za troškove izborne promidžbe (objava izvješća Državnog izbornog povjerenstva 2010.). Dakle, za zaključiti je da svi darovi/uplate primljeni nakon objave izvješća Državnog izbornog povjerenstva 2010. godine koje je sadržavalo konačne podatke o troškovima, primljenim darovima, sredstvima bi predstavljali drugi dohodak stjecatelja (ako nisu prijavljena i naknadno Državnom izbornom povjerenstvu ili vraćena uplatitelju).

Čl. 434. st. 4. Zakona o javnoj nabavi

U SLUČAJU KAD PONIŠTI ODLUKU DRŽAVNE KOMISIJE VISOKI UPRAVNI SUD DUŽAN JE PRESUDOM ODLUČITI I O ŽALBI U POSTUPKU JAVNE NABAVE

8.13. U zpz 28/2019

[U zpz 28/2019](#)

Donoseći pobijanu presudu Visoki upravni sud Republike Hrvatske je povrijedio odredbu čl. 434. st. 4. Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“, broj 120/16) kojom je propisano da ako Visoki upravni sud Republike Hrvatske poništi odluku Državne komisije, da će svojom presudom odlučiti i o žalbi u postupku javne nabave. Naime, Visoki upravni sud Republike Hrvatske je u konkretnom slučaju poništio predmetno rješenje Državne komisije, a nije odlučio o žalbi tužitelja, već je predmet vratio na ponovni postupak, pozivom na odredbu čl. 58. st. 1. ZUS-a (kojom je propisano: „Ako sud utvrdi da je pojedinačna odluka javnopravnog tijela nezakonita, presudom će usvojiti tužbeni zahtjev, poništiti pobijanu odluku i sam riješiti stvar, osim kada to ne može učin No, u takvoj procesnoj situaciji Zakon o javnoj nabavi je lex specialis u odnosu na ZUS pa je Visoki upravni sud Republike Hrvatske trebao postupiti sukladno odredbi čl. 434. st. 4. Zakona o javnoj nabavi, a ne sukladno odredbi čl. 58. st. 1. ZUS-a (tako i ovaj sud u odluci broj U-zpz-26/19 od 5. studenoga 2019.). iti s obzirom na prirodu stvari ili je tuženik rješavao po slobodnoj ocjeni“).

vidi i **[U zpz 26/2019](#)**

TROŠKOVI UPRAVNOG POSTUPKA (SASTAV ZAHTJEVA ZA UTVRĐENJE I IZDAVANJE POSEBNIH UVJETA GRAĐENJA) – OCJENA VRIJEDNOSTI PREDMETA SPORA

8.14. Revd 3199/2022

Je li kod ocjene vrijednosti predmeta izdavanja posebnih uvjeta za građenje mjerodavna odredba Tbr. 20. t. 1. Tarife ili Tbr. 20. t. 2. Tarife?

[Rev 404/2023](#)

Ako bi pravno shvaćanje tog suda bilo da su posebni uvjeti toliko usko vezani uz postupak izdavanja lokacijske dozvole i da predstavljaju jednu cjelinu ili u svojoj biti identičan kontinuirani postupak u kojem je prvo samo prethodna faza potonjem (ovo potencijalno shvaćanje revizijski sud samo hipotetski nazire kao jedno od mnogih kojim se nižestupanjski sud možda vodio i u ocjenu pravilnosti te potencijalne teze ovaj, revizijski sud, u ovom stupnju postupka ne ulazi), u tom smislu izostaje obrazloženje takvog pravnog shvaćanja, koje bi moglo posljedično biti predmetom preispitivanja u ovom, revizijskom stupnju postupka.

Nadalje, očito je da drugostupanjski sud je kao procjenjivu vrijednost u smislu tbr. 20. toč. 2 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika uzeo onu relevantnu za lokacijsku dozvolu izdanu za „prihvatni terminal za ukapljeni prirodni plin na otoku Krku“, dakle, projekt koji, notorno je, ulazi u najvišu mogući platni razred tbr. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

Međutim, izostaje obrazloženje drugostupanjskog suda (a o čemu se prvostupanjski sud očitovao) o činjenici da je vrijednost zahvata obuhvaćenih zahtjevom za izdavanje posebnih uvjeta bitno manja od onog koji obuhvaća lokacijsku dozvolu (ako je ta činjenica uistinu i pravilna) i utjecaju te, eventualne činjenice, na procjenu vrijednosti u smislu tbr. 20. t. 2. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

Dakle, čak i kada bi ovaj, revizijski sud izrazio pravno shvaćanje o primjenjivosti toč. 1. ili 2. tbr. 20. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika u okviru postavljenog pravnog pitanja, ostalo bi nerazjašnjeno, jer se u pobijanoj odluci toga ne dotiče (ali ni u postavljenom pitanju), koja bi to vrijednost (u smislu navedenog u prethodnoj točki) imala uopće biti.

Konačno, izostaje ocjena drugostupanjskog suda o (u postupku propitivane) primjeni odredbe Glave treće - XVIII. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, odnosno ocjena o obveznosti mišljenja Upravnog odbora Hrvatske odvjetničke komore o primjeni i tumačenju odvjetničke tarife i, u slučaju ocjene obvezujućeg učinka (u koju se ocjenu reviziji sud u ovom stupnju postupka, ne može upuštati), izvođenje dokaza u tom smislu, u vidu pribave takvog tumačenja.